

ספר הזהר

על חמשה חומשי תורה

מהתנא האלקי

רבי שמעון בן יוחאי ז"ל

ע"פ הפירוש

דרך אמת

ועם הביאורים הנפלאים

הסולם

מבאר ומתרגם כל דברי הזהר במלואם. אחת בלי פירוש. ומלבד אותם המקומות החל מענינים הפשוטים עד המקומות שבספר הזהר. העוסקים בחכמת הקבלה. הסתומים ביותר. ואינו מניח אף מלה הרי הוא ביאור שוה לכל נפש.

מראות הסולם

הוא מלוי אל ביאור הסולם:

אותם המקומות. שצריכים לאריכות יתרה. הוקבע מקומם במראות הסולם.

חלופי גרסאות

מראה מקומות לענין המדובר, שנמצא בג' חלקי מביא כל השינויים שבאו בדפוסים הוהר, תקוני זהר, זהר חדש ותקונים חדשים. הקודמים משנת שי"ח עד הנה.

מסורת הזהר

לוח השואת הדפים

פשוה הדפים בתקוני זהר, זהר חדש ותק"ח של דפוסים שונים, להדפיס שב, מסורת הוהר" (נמצא בחלק א')

כדי להקל על המעיין להבין הביאורים במקומות שעוסקים בחכמת הקבלה, הוספנו בחלק א' הספר

פתיחה לחכמת הקבלה

חלק טו

פרשת במדבר, נשא, בהעלותך

כל אלו הם ממחבר הספרים המפורסמים "פנים מסבירות" ו"פנים מאירות" על עץ חיים מהאריז"ל "תלמוד עשר ספירות" ט"ז חלקים, "בית שער לכוננת" וספר "האילן הקדוש"

האדמו"ר רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוק"ל

בעיה"ק ירושלים תובכ"א

לוח ראשי תבות וסיפורים

וגבורה. דט"ר: דט' ראשונה. דחז"ל: דברי הכמינו זיל. דכ"ז: דכל זה. דלפ"ז: דלפי זה. דנת"א: דנקודות חנין אותיות. דע"כ: דעל כן. דעל כרחק. דע"ס: דעשר ספירות. דעסמ"ב: דעיב ס"ג מ"ה בין דפו"י: דפוס ישן. דצח"מ: דומס' צומח חי מדבר. דת"י: דעת ת"ת יסוד.

ה) ה"ג: ה' גבורות. ה"ה: ה' חסדים. ה"ה"ד: ההא דכתיב. ה"י: היה. ה"מ: ה' מקיפין. ה"נ"ל: הנזכר לעיל. ה"ס: היא סוד. ה"ק': הקדוש. ה"קב"ה: הקדוש ברוך הוא. ה"ר: ה' ראשונות. ה' ראשונה. ה"ש"ת: השם יתברך. ה"ת: ה' תתאה. ה"תפ"א: התכשטוה א' ה"תפ"ב: ההפשטות ב'.

ו) ואכ"מ: ואין כאן מקומי. ואכמ"ל: ואין כאן מקומו להאריך. ובעוה"ר: ובעונותינו הרבים. ובש' ובשער. ודו"ק: (ודייק). והמ"ג: והמשכיל יבין. ונלע"ד: ונראה לפי עניות דעתי. וע"ד: ועל דא ועד"ו: ועל דרך זה. ו"ק: ו' קצוות. ועכ"ז: ועל(ועם) כל זה ו"ת: ו' תחתונות. ות"ו: ותקינים.

ז) ז"א: זעיר אנפין. זא"ז: זה אצל זה. זב"ז: זה בזה. זו"ן: זעיר ונוקבא. זח"ה: זהר חדש. ז"ל: זכרונו לברכה. זה לשוננו. זל"ו: זה לזה. ז"מ: ז' מלכין. זמ"ז: זה מזה. ז"ס: זה סוד. ז"ע: זה ענין. זע"ז: זה על זה. ז"ת: ז' תחתונות.

ח) ח"א: חלק א' ח"ב: חלק ב'. חפצי בה. חב"ד: חכמה בינה דעת. חג"ת: חסד גבורה חפארת. ח"ו: חס ושלום. חו"ב: חכמה ובינה. חו"ג: חסד וגבורה. חז"ל: חכמינו זיל חח"ן: חכמה חסד נצח. ח"ס: חכמה סתימאה. חע"ה: חיי עולם הבא.

ט) טנת"א: טעמים נקודות תנין אותיות. ט"ס: ט' ספירות. ט"ר: ט' ראשונות. ט"ת: ט' תחתונות. טו"ה: טוב ורע. י"ה: (ב' אותיות ראשונות דשם הויה). יו"ש: ימין ושמאל. יחנר"ן: יחידה חיה נשמה רוח נפש. י"ס: יוד ספירות. יצה"ר: יצר הרע

א) א"א: אריך אנפין, אי אפשר. אבי"ע: אצילות, בריאה יצירה עשיה. אב"א: אהור באהור. אדה"ר: אדם הראשון. או"א: אבא ואמא, אחד ואחד. אוה"ע: אומות העולם. או"ח: אור חוזר. או"י: אור ישר. א"י: ארץ ישראל. או"מ: אור מקיף. או"נ: אריך ונוקבא. או"פ: אור פנימי. אהב"פ: אהור בפנים. אה"ז: אהר זה. אה"כ: אהר כן. אה"פ: אהור חוסס פה. אי"כ: אם כן. אמ"ר: אור מים רקיע. אע"ג: אף על גב. א"ס: אין סוף. אצ"ל: אין צריך לומר. א"ק: אדם קדמון. ארגמ"ן: אוריאל רפאל גבריאל מיכאל נוריאל. ארמ"ע: אש רוח מים עפר. אש"ל: אדום שחור לבן ירוק. אתעד"ל: אתערותא דלעילא. אתעדל"ת: אתערותא דלתתא.

ב) בא"ד: באמצע דיבור. באד"ר: באזרא רבא. באדר"ז: באזרא זוטא. בג"ה: בינה גבורה הוד. בג"ד: בנין דא. בג"כ: בנין כן. בדו"ר: בדחילו ורחימו. ביהמ"ק בית המקדש. בוצד"ק: בוצינא דקרדנותא. בחי" בחינה. בי"ע: בריאה יצירה עשיה. בחי"ד: בחינה ד'. בכ"מ: בכל מקום, בכמה מקומות. במ"א: בנקום אהר. במ"ר במדרש רבה. ב"נ: ברנש. ב"ן: הוא מספר שם הויה במילי ההין. בס"ד: בטיעהא דשמיא. בספרא דצניעותא. בסו"ה: בסוד הכתוב בע"א: בענף א' בס' בכפר. בע"ה: בעזרת השם. בעה"ח: בעץ החיים. בעוה"ז: בעולם הזה. בע"כ: בעל כרחו. בע"מ: בעל מנת. ב"פ: ב' פעמים. בפ"ע: בפני עצמו. ב"ש: ב' שלישים. בשכמ"ל: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. בת"ת: בתפארת.

ג) ג"א ג' אמצעיות. ג"כ: גם כן. גי': גימטריא. גו"ע: גולגלחא ועינים ג"ע אה"פ: גולגלחא עינים אהור חוסס ופה. ג"ט קר"ע פ"ח: (וי תיקוני רישא) גלגלחא לבנה, טלא דבדולחא. קרומא דאוריאל, רעוא דמצחא, עמר נקא, פקיהו דעינין, חוסמא. ג"ע: גן עדן. ג"ר: ג' ראשונות. ג"ת: ג' תחתונות. ד' ד' דף. דו"נ: דכר ונוקבא. דהו"ג: דהוד

לוח ראשי תבות וקיצורים

עוה"ז: עולם הזה. **עו"נ:** עתיק ונוקבא.
ע"ז: על זה. **ע"ח:** עץ חיים. **ע"י:** על ידי זה.
ע"י: עתיק יומין. על ידי. **ע"י:** עיין. **עילאין.**
ע"מ: עיבור יניקה מוחין. **ע"כ:** על כן, עד כאן.
עכ"ד: עד כאן דבריו. **עכ"ל:** עד כאן לשונו.
עכ"פ: על כל פנים. **ע"מ:** על מנת. **ע"ס:** עשר ספירות. **עסמ"ב:** עיב ס"ג מיה בין. **ע"פ:** על פי. **עצה"ד:** עץ הדעת. **ע"ק:** עתיקא קדישא. **ע"ש:** עיין שם. **עש"ה:** עיין שם היטב.

פ"א: פרק א'. **פ"ב:** פרק ב'. **פכ"א:** פנים באחור. **פכ"פ:** פנים בפנים. **פ"ג:** פרק ג'. **פ"ח:** פנימות וחיצוניות. **פ"י:** פירוש. **פלחה"ק:** פתיחה להכמת הקבלה. **פמ"א:** פנים מאירות. **פמ"ס:** פנים מסבירות. **פרד"ס:** פשט רמז דרוש סוד.

צ"ח"מ: צומח חי מדבר.

ק"ש"י: קוצו של יוד. **קל"י:** קליפות. **ק"ק:** קדשי קדשים. **ק"ש:** קריאת שמע.

רה"ר: רשות הרבים. **רה"י:** רשות היחיד. **רדל"א:** רישא דלא אתיידע רח"ו: ר' חיים וויטאל. **ר"ל:** רצונו לומר. **רמ"ק:** ר' משה קורדיברי. **רמ"ח:** (מספר). **רע"מ:** רעיא מהימנא. **רפ"ח:** (מספר). **רשב"י:** ר' שמעון בן יוחאי. **רשר"ד:** ראה שמיעה ריה דיבור. **ר"ת"ס:** ראש תוך סוף.

ש"ש: שער. **ש"א:** שלישי אמצעי שלישי א'. **ש"ב:** שער ב'. **שביה"כ:** שבירת הכלים. **ש"ג:** שער ג'. **ש"ך:** (מספר). **שמרשב"י:** שער מאמרי רבי שמעון בן יוחאי. **שנגל"ה:** שורש נשמה גוף לבוש היכל. **שנא"ן:** (ד' חיות המרכבה). שור אריה נשר אדם. **שס"ה:** (מספר). **ש"ע:** שלישי עליון. **שצ"מ חנכ"ל:** (י' כוכבי לכת) שבחאי צדק מאדים חמה נוגה כוכב לבנה. **ש"ת:** שלישי תחתון.

ת"ד: תיקונא דיקנא. **תה"ר:** תהומא רבא. **ת"מ:** תפארת ומלכות. **ת"ז:** תקוני זהר. **ת"ח:** תא חזי. תיקונים חדשים. **תכ"ב:** תלת כלילן בתלת. **תע"ס:** תלמוד עשר ספירותו. **תרי"ג:** (מספר). **ת"ש:** תא שמע תש"י: תפילין שליד. **תש"ר:** תפילין של ראשי. **ת"ת:** תפארת

תרע. יצ"ט: יצר טוב. **יש"א:** ימין שמאל אמצע. **ישסו"ת:** ישראל סבא ותבונה. **ית':** יתברך יתעלה.

כ"א: כל אחד ואחד. **כ"ג:** כהן גדול. **כד"א:** כדא דאת אמרה. **כה"ג:** כהאי גונא. **כ"ז:** כל זה. **כ"ח:** כלי חיצון. **כתר חכמה. כח"ב:** כתר חכמה בינה. **כחב"ד:** כתר חכמה בינה דעת. **כח"ב תו"מ:** כתר חכמה בינה ת"ת ומלכות. **כ"י:** כנסת ישראל. **כ"כ:** כל כך. **כמד"א:** כמה דאת אמרה. **כמו"ש:** כמו שכתוב. **כנו"ז:** כנוכר. **כנ"ל:** כנוכר לעיל. **כ"ע:** כתר עליון. **כ"פ:** כלי פנימי.

ל"ג: לא רסינן. **ל"ה:** לבנת הכפיר. **לעסמ"ב:** לעיב ס"ג מיה בין לעת"ל: לעתיד לבא. **ל"ת:** לא תעשה.

מ"ב: שם מ"ב אותיות. **מב"ד:** משיח בן דוד. **מ"ד:** מ"ין דוכרין. מאן דאמר. **מדה"ד:** מדת הדין. **מדה"נ:** מדרש הנעלם. **מדה"ר:** מדת הרחמים. **מ"ה:** הוא מספר הויה במילוי אלפין. **מ"מ:** מלאך המות. **מ"ה"ש:** מלאכי השרת. **מול"מ:** מטי ולא מטי. **מו"מ:** מעלה ומטה. **מ"ז:** משנה ז'. **מכ"ש:** מכל שכן. **מ"ל:** מנא לן. **מל"ת:** מצות לא תעשה. **מ"מ:** מכל מקום. **ממ"נ:** ממה נפשך. **מ"ן:** מ"ין נוקבין. **מ"ע:** מצות עשה. **מע"ט:** מעשים טובים. **מרשב"י:** מאמרי רבי שמעון בר יוחאי. **מ"ש:** מה שכתוב. **משא"כ:** מה שאין כן.

נ"א: נוסחא אחרינא. **נ"ה"י:** נצח הוד יסוד. **נ"ה"מ:** נצח הוד יסוד מלכות. **נ"י"ק:** ניצוצין קדישין. **נ"ע:** נקבי עינים. **נ"ק':** נקרא. **נ"ר:** נפש רוח. **נחת רוח. נר"ן:** נפש רוח נשמה. **נרנח"י:** נפש רוח נשמה חיה יחידה. **נת"א:** נקודות תגין אותיות.

ס"א: ספרים אחרים. סתרי אותיות. סטרא אחרא. **ס"ג:** (הויה במילוי יודין ואלף בואו). **סו"ה:** סוד הכתוב. **ספ"י:** ספירה. **ס"ת:** ספר תורה. סתרי תורה.

ע"א: ענף א'. עמוד א'. **ע"ב:** (הויה במילוי יודין). עמוד ב'. **עבג"ע"מ:** עור בשר גידין עצמות מוחא. **ע"ג:** ענף ג'. **ע"ד:** על דרך. **ע"ה:** על דרך הכתוב. **עד"מ:** על דרך משל.

פ ר ש ת ב מ ד ב ר

(א) וידבר יי אל משה במדבר סיני באהל מועד וגו', ר' אבא פתח, ויברא אלהים את האדם בצלמו וגו', האי קרא אתמר. ת"ח, בשעתא דברא קב"ה לאדם עבד ליה בדיוקנא דעלאי ותתאי, * והוה כליל מכלא, והוה נהוריה נהיר, מסייפי עלמא עד סייפי עלמא. והו דחלין קמיה כלא.

(ב) ואע"ג דהא אוקמוה, אית לאסתכלא ביה בהאי קרא, ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ב ברא אותו, כיון דאמר בצלמו, מאי בצלם אלהים ג ברא אותו. אלא ודאי תרין דרגין דכלילין דכר ונוקבא, חד לדכר, וחד לנוקבא.

(ג) ובגין כך * דו פרצופין הוו ודאי, וסיפא דקרא אוכח, דכתיב זכר ונקבה ברא אותם. וכליל הוה ד מתרין סטרין ואע"ג דנוקבא אחידת בסטרוי. הא ה היא נמי כלילא מתרין סטרין, למהוי שלים ו בכלא.

(ד) והוה מסתכל בחכמתא, לעילא ותתא. כיון * דסרת, אתמעטו פרצופין,

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

(א) ח"ג קיז : (ב) (בראשית א) הקסה"ז קסא צ"א א והוא. ב ל"ג ברא אותו. ג ל"ג ברא אותו. ד מכל סטרוי. ה ל"ג היא. ו מכלא.

דרך אמת * שני פרצופין ומלת דו פירוש שנים. (ב) שחטא.

המנין והחשבון

הסולם

מאמר

מדרגות היו באדם שהיה כלול מזכר ונקבה לכן אחד לזכר, דהיינו ויברא וגו'. ואחד לנקבה, דהיינו בצלם וגו'.

(ג) ובגין כך דו פרצופין וכו' : ומשום זה ב' פרצופין היו ודאי, זכר ונקבה, וסוף המקרא מיכת, שכתוב, זכר ונקבה ברא אותם. וכלול היה מב' צדדים. ואע"פ שהנקבה היתה נאחזת בצדו, הרי היא בפני עצמה היתה כלולה בכל.

(ד) והוה מסתכל בחכמתא וכו' : והיה מסתכל בחכמה למעלה ולמטה. כיון שחטא, נתמעטו הפרצופין, והחכמה נסתלקה ממנו, ולא

(א) וידבר ה' אל וגו' : וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד וגו'. ר' אבא פתח, ויברא אלקים את האדם בצלמו וגו'. מקרא זה למדנו. בוא וראה, בשעה שהקב"ה ברא את האדם עשה אותו בצורת העליונים והתחתונים, והיה כלול מכולם, והיה אורו מאיר מסוף העולם עד סוף העולם, והכל היו יראים מפניו.

(ב) ואע"ג דהא אוקמוה וכו' : ואע"פ שהעמידוהו, יש להסתכל בו במקרא הזה, ויברא אלקים את האדם בצלמו בצלם אלקים ברא אותו. כיון שאמר בצלמו, מהו עוד בצלם אלקים ברא אותו. ומשיב, אלא ודאי שתי (דפו"י דף קי"ז ע"א)

וחכמתא אסתלקת מניה, ולא הוה מסתכל אלא במלי דגופיה. לבתר אוליד בנין מעלאי ותתאי, ולא אתישבו דא ודא ז בעלמא, עד דאוליד בר, ומניה ׀ אשתיל עלמא, דאקרי שת, והא אוקמוה.

(ה) ועכ"ד, עלמא תתאה לא אשתלים, ולא הוה שלים, ולא אשתכח בקיומיה, עד דאתא אברהם, ואתקיים עלמא. אבל לא אשתלים, עד דאברהם אשתכח ביה בעלמא ואחיד ביה בימינא, כמאן דאחיד בימיניה, למאן דנפיל. אתא יצחק, ואחיד בידיה דעלמא בשמאלא, ואתקיים יתיר. כיון דאתא יעקב, ׀ אחיד באמצעיתא בגופא, ואתכליל בתרין סטרין, אתקיים עלמא ולא הוה מתמוטט.

(ו) ועם כל דא לא אשתיל בשרשוי, עד דאוליד תריסר שבטין, ושבעין נפשאן, ׀ ואשתיל עלמא. ועכ"ד לא אשתלים, עד דקבילו ישראל אורייתא בטורא דסיני, ואתקם משכנא. כדין ז אתקיימו עלמין ׀ ואשתלימו, ואתבסמו עלאין ותתאין.

(ז) כיון דאורייתא ומשכנא אתוקמו, בעא קודשא בריך הוא למפקד * חילוי דאורייתא, כמה חיילין אינון דאורייתא, כמה חיילין אינון דמשכנא. ת"ח, כל מלה דבעי לאתישבא בדוכתיה, לא מתישבא עד דאדכר בפומא, ואתמני עלה. אוף הכא, בעא קב"ה למפקד חיילין דאורייתא, וחיילין דמשכנא, וכלהו הוו כחד ולא מתפרשי דא מן דא, כלא כגוונא דלעילא, דהא אורייתא ומשכנא לא מתפרשי דא מן דא, ואזלין כחדא.

חלופי גרסאות

ז ל"ג בעלמא. ח אשתלים. ט ל"ג מן אחיד עד אתקיים. י אשתלים. כ ואשתלים. ל אתקיימא עלמא. נ ל"ג ואשתלימו.

מאמר

הסולם

המנין והחשבון

נשתל העולם בשרשוי, עד שיעקב הוליד י"ב שבטים וע' נפש, ונשתל העולם. ועכ"ז לא נשלם עד שקבלו ישראל התורה והוקם המשכן. אז נתקיימו העולמות ונשלמו, ונתבשמו העליונים והתחתונים.

(ז) כיון דאורייתא ומשכנא וכו': כיון שהוקמו התורה והמשכן, שהם ז"א ומלכות, רצה הקב"ה לספור חיילות התורה, כמה צבאות הם בתורה, ב"א, כמה צבאות הם במשכן, שהוא מלכות, דהיינו שרצה לספור את ישראל, שהם צבאות ז"א ומלכות. בוא וראה כל דבר שצריך להתישב במקומו, דהיינו לקשר הענף שלמטה בשרשו למעלה, אינו מתישב עד שנוכר בפה ונתמנה עליו. אף כאן רצה הקב"ה לספור החיילות של התורה והחיילות של המשכן, כדי לקשר את ישראל בשורשם למעלה, שהם ז"א ומלכות הנקראים תורה ומשכן

ולא היה מסתכל אלא בדברי הגוף שלו. ואח"כ הוליד בנים מעליונים ותחתונים, דהיינו הבל מעליונים, וקין מתחתונים, ולא נתיישבו זה וזה בעולם, שלא נשאר מהם זרע בעולם, עד שהוליד בן, דהיינו שת, וממנו נשתל העולם. והעמידוהו.

(ה) ועכ"ד עלמא תתאה וכו': ועכ"ז עולם התחתון לא נשלם ולא היה שלם, ולא נמצא בקיומו, עד שבא אברהם ונתקיים העולם אבל לא נשלם, עד שאברהם נמצא בעולם ואחז בו בעולם, בימין שהוא חסד, כמי שאחז בימינו של מי שנפל. בא יצחק, ואחז בידו של העולם בשמאל, דהיינו בגבורה, ונתקיים העולם יתיר. כיון שבא יעקב אחז באמצע, בגוף, שהוא קו האמצעי ונכלל בב' הצדדים, בימין ובשמאל ונתקיים העולם ולא היה מתמוטט.

(ו) ועם כל דא לא וכו': ועכ"ז לא (דס"ו דף קי"ז ע"א *) דף קי"ז ע"ב)

(ח) ובגין כך, חייליהון עאלין בחושבנא לאשתמודעא גבייהו, בר אינון אחרנין דלית לון חושבנא. ובגין כך כתיב, וידבר יי אל משה במדבר סיני באהל מועד. אי באהל מועד, אמאי במדבר סיני. אלא חד לאורייתא וחד למשכנא.

(ט) והאי והאי, באחד לחדש השני בשנה השנית, וכלא חד, והאי אקרי חדש זיו רמו לההוא ירחא ושתא דנהיר לסיהרא, דהא כדין עלמין כלהו אשתכחו בשלימו. לצאתם מארץ מצרים, לאשתמודעא דהא כד נפקו ישראל ממצרים, בחדש הראשון הוה.

(י) רבי יצחק פתח, ט זכרנו יברך את בית וגו'. יי זכרנו יברך, אלין גוברין. דהוו עאלין בחושבנא במדברא, וקב"ה מברך לון, ואוסיף עלייהו בכל זמנא.

(יא) ת"ח, האי מאן דאמר שבחא דחבריה, דבנוי, או דממוניה, בעי לברכא ליה, ולאודאה עליה ברכאן. מנלן. ממשה. דכתיב (ח) והנכם היום ככבי השמים לרוב, לבתר מה כתיב, יי אלהי אבותיכם יוסף עליכם ככם אלף פעמים וגו'. תרין ברכאן הוו, חד יי אלהי אבותיכם וגו'. הא חד. לבתר ויברך אתכם כאשר דבר לכם. לאודאה עלייהו, ברכאן על ברכאן.

חלופי גרסאות

נ בהאי ובהאי

מסורת הוהר

ג (מ"א ו). ד (תהלים קטו) ויחי קנד צ"ב ז"ח מו
ט"א ש"ג ש"ז ט"ב ש"ו ה (דברים א).

המנין והחשבון

הסולם

מאמר

המלכות. כי עיקר שלמות המלכות הוא מקו שמאל, שה"ס חדש שני, ושנה שנית. כי אז נמצאים כל העולמות בשלמות, כמו המלכות שהיא שורשם. לצאתם מארץ מצרים. הכתוב מודיענו בזה, אשר, כשיצאו ישראל ממצרים, בחדש הראשון היה. כלומר שיצאו מבחינת חדש הראשון שהוא חסד וקו ימין. ועתה נשלמו גם מבחינת חדש השני, שהוא גבורה וקו שמאל.

יוד) ר' יצחק פתח וכו': רי"פ, ה' זכרנו יברך את בית וגו'. ה' זכרנו יברך, אלו הגברים שהיו עולים בחשבון במדבר, שהקב"ה מברך אותם ומוסיף עליהם בכל פעם.

יא) ת"ח האי מאן וכו': בוא וראה, מי שאומר שבחו של חברו, מבניו או מכספו, צריך לברכו, ולהודות על הברכות. מאין לנו ממשה, שכתוב, והנכם היום ככבי השמים לרוב, לאח"כ מה כתוב, ה' אלקי אבותיכם יוסיף עליכם ככם אלף פעמים ויברך אתכם כאשר דבר לכם. ב' ברכות היו, אחת, ה' אלקי

ומשכן. וכולם הם כאחד ואינם נפרדים זה מזה, הכל כעין של מעלה שהרי שורשיהם, תורה ומשכן, הם בזווג, ואינם נפרדים זה מזה, והולכים יחד.

(ח) ובגין כך חייליהון וכו': ומשום זה ישראל, שהם צבאותיהם של ז"א ומלכות, עולים בחשבון, שהיו נודעים אצלם, חוץ מאלו האחרים שאין להם חשבון, דהיינו נשים ושאינם בני עשרים שנה, ומשום זה כתוב, וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד. אם באהל מועד למה צריך לומר במדבר סיני. כי ידוע שאהל מועד לא היה אלא במדבר סיני. ומשיב, אלא אחד הוא לתורה, שהיא ז"א, ואחד למשכן, שהוא המלכות.

ט) והאי והאי באחד וכו': וזה וזה, תורה ומשכן, היו באחד לחדש השני בשנה השנית. שה"ס גבורה והארת החכמה שבשמאל. כי ניסן הוא קו ימין וחסד, ואייר הוא קו שמאל וגבורה. והכל אחד. כלומר שהיו ימין ושמאל ביחוד אחד. וחדש זה נקרא חדש זיו. רמו לחדש ההוא, והשנה, המאיר אל הלבנה, שהיא (דפו"י דף ק"ז ע"ב)

(ב) וַאִי אִיהוּ מְנִי שְׂבַחָא דְחַבְרִיָּה, וְלֹא אוֹדִי עֲלֶיהָ בְּרַכְאָן. הוּא נְתַפְס בְּקַדְמִיתָא מְלַעֲיָלָא. וַאִי אִיהוּ מְבֻרְךְ לֵיהּ, הוּא מְתַבְרְךְ מְלַעֲיָלָא. וּבְרַכְתָּא בְּעֵי לְבַרְכָּא ׀ לֵה בְּעֵינָא טַבָּא, וְלֹא בְּעֵינָא בִישָׂא. וּבְכֹלָא בְּעֵי קַבְיָה רַחֲמִוְתָא דְלַבָּא. וּמָה מֵאֵן דְּמְבֻרְךְ לְחַבְרִיָּה, בְּעֵי קַבְיָה ׀ דִּיבְרַךְ לֵיהּ בְּעֵינָא טַבָּא, בְּלַבָּא טַבָּא. מֵאֵן דְּמְבֻרְךְ לְקַבְיָה, עֵאכֹ"ו, דְּבְעֵי עֵינָא טַבָּא, וְלַבָּא טַבָּא, וְרַחֲמִוְתָא דְלַבָּא. בְּגִ"כ וְאֶהְבַּת אֶת י"י אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל לְבַבְךָ וּגְו'.

(ג) ת"ח, הַא אוֹקְמוּהָ לִית בְּרַכְתָּא דְלַעֲיָלָא שְׂרִיא, עַל מְלָה דְאַתְמִנִי. וַאִי תִימָא, יִשְׂרָאֵל אִיךְ אֶתְמַנּוּן. אֵלָא כּוֹפְרָא נְטִלִי מְנִיָּהּ, וְהָא אוֹקְמוּהָ, וְחוֹשְׁבִנָא לֹא הוּי עַד דִּיתְכַנְיֵשׁ כָּל הַהוּא כּוֹפְרָא, וְסִלִּיק לְחוֹשְׁבִנָא, וּבְקַדְמִיתָא מְבֻרְכָן לְהוּ יִשְׂרָאֵל, וְלִבְתֵּר מֵאֵן הַהוּא כּוֹפְרָא, וְלִבְתֵּר מֵהַדְרִין וּמְבֻרְכִין לֹון לְיִשְׂרָאֵל. אֶשְׁתַּכְּחוּ דִּישְׂרָאֵל מְתַבְרְכִין בְּקַדְמִיתָא וּבְסוֹפָא, וְלֹא סִלִּיק בְּהוּ מוֹתָנָא.

(ד) מוֹתָנָא אֲמַאי סִלִּיק בְּמַנְיָנָא. אֵלָא בְּגִין דְּבְרַכְתָּא לֹא שְׂרִיא בְּמַנְיָנָא, כִּיּוֹן דְּאֶסְתַּלַּק בְּרַכְתָּא, סְטְרָא אַחְרָא שְׂאֲרֵי עֲלוּי, וְיַכִּיל לְאַתְזַקָּא. בְּגִין דָּא בְּמַנְיָנָא נְטִלִין כּוֹפְרָא וּפְדִינָא, לְסַלְקָא עֲלֶיהָ ׀ מְנִיָּהּ.

חלוּפֵי גְרַסָּאוֹת

ס הַא אֶתְבְּרַךְ. ע לֵיהּ. ׀ דִּי יִבְרַךְ. צ לִ"ג מוֹתָנָא.
ק מְנִיָּנָא ; מְעַלִּיהָ מוֹתָנָא.

מְסוֹרֶת הַזֹּהַר

(ו שם ו) וַאֲרֵא לְב צ"ש.

דְּרַךְ אֶמֶת ג) וְאֵס הוּא מְסוֹפֵר.

הַסּוֹלֵם

הַמְּנִין וְחַשְׁבוֹן

(יד) מוֹתָנָא אֲמַאי סִלִּיק וְכוּ' : שׂוֹאֵל, לְמָה עוֹלָה הַמּוֹת עֵי מְנִין. וּמְשִׁיב, אֵלָא מְשִׁים שְׂבַרְכָּה אֵינָה שׂוֹרָה בְּמַנְיָן, כִּיּוֹן שְׂמַסְתַּלַּקַת הַבְּרַכָּה, שׂוֹרָה עֲלֵיו הַסְטְרָא אַחְרָא וְיַכִּיל לְהַנְזִק. מְשׁוּם זֶה בְּמַנְיָן לּוֹקְחִים כּוֹפֵר וּפְדִיּוֹן לְהַעֲבִיר מְעַלְיו הַמּוֹת.

פִּירוּשׁ. הַמְּנִין נִמְשַׁךְ מִבְּחֵי שְׂמַאל בְּלִי יַמִּין, שְׁה"ס חֲכָמָה בְּלִי חֲסִדִים שְׂמִשְׁם נִמְשָׁכִים הַמַּחְלֻקַּת, הַחֲשֵׁךְ וְהַמּוֹת (כְּנ"ל ב"א נ"ז ד"ה וְחָה, וְדָף מ"ז ד"ה נֶפֶק). וַאֲיִן לּוֹ תִקְנָה אֵלָא עֵי קוֹ הַאֲמַצְעִי, שְׁעֵי הַמַּסַּךְ שְׁלוֹ, מִמְעַט הַגִּיד דְּשְׂמַאל וּמִיַּחַדוֹ עִם הַיַּמִּין, שְׂאוֹ מִתְמַעֲטִים אִירוֹת הַשְּׂמַאל לְמַמְטָה לְמַעְלָה (כְּנ"ל ב"א דף ט' ד"ה מַחְלֻקַּת) שְׁה"ס ו"ק בְּלִי גִר, דְּהֵינּוּ מַחְצִית הַמְּדַרְגָּה. וְז"ס מַחְצִית הַשְּׂקָל. אֲבָל הָאֲרֵתוֹ בְּשִׁלְמוֹת, לְהִיתּוֹ כְּלוֹל בְּחַסְדִים מְבִי הַקּוּיָן. וְז"ש מוֹתָנָא אֲמַאי סִלִּיק בְּמַנְיָנָא, וּמְשִׁיב אֵלָא בְּגִין דְּבְרַכְתָּא לֹא שְׂרִיא בְּמַנְיָנָא, מְשׁוּם שְׂאִין שֵׁם בְּרַכָּה, שְׁהוּא חֲסִדִים, לְהִיתּוֹ אֹ שְׂמַאל בְּפִירוֹד מִיַּמִּין שְׁהוּא בְּרַכָּה וְחֲסִדִים, כְּנ"ל, וְז"ש, (בְּאוֹת י"ג) אֵלָא כּוֹפְרָא נְטִלִי מְנִיָּהּ, וְכוּ' וְהַכּוֹפֵר, שְׁה"ס מַחְצִית הַשְּׂקָל, דְּהֵינּוּ הַנִּמְשַׁךְ מִמַּחְצִית מְדַרְגַת הַשְּׂמַאל, לְהִיתּוֹ

מֵאֲמַר

אַלְקֵי אֲבוֹתֵיכֶם וּגְו'. הֲרִי אַחַת, לְאַחַר כָּךְ, וְיִבְרַךְ אֶתְכֶם כְּאֶשֶׁר דְּבַר לְכֶם. לְהוֹדוֹת עֲלֵיהֶן, וּבְרַכּוֹת עַל בְּרַכּוֹת.

(יב) וַאִי אִיהוּ מְנִי וְכוּ' : וְאֵס הוּא מוֹנָה שְׂבַחוֹ שֶׁל חֲבֵרֵי, וְאֵינּוּ מוֹדֵה עַל הַבְּרִיכוֹת, הוּא נְתַפְס תַּחְלָה מְלַמְעֵלָה, דְּהֵינּוּ שְׂנִיזָק מַחְמַתּוֹ. וְאֵס הוּא מְבֻרְךְ אוֹתוֹ, הוּא עֲצֻמוֹ מְתַבְרְךְ מְלַמְעֵלָה. וְצִרִיךְ לְבַרְכוֹ בְּעֵין טוֹבָה וְלֹא בְּעֵין רַעָה. וּבְכֹל דְּבַר רוֹצָה הַקַּבְיָה אֶהְבַּת הַלֵּב בְּשַׁעַת שְׂמֻבְרָךְ. וּמָה, מִי שְׂמֻבְרַךְ אֶת חֲבֵרֵי, רוֹצָה הַקַּבְיָה שִׁיבְרַכּוּ בְּעֵין טוֹבָה וּבְלֵב טוֹב, מִי שְׂמֻבְרַךְ אֶת הַקַּבְיָה עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה שְׂצִרִיךְ עֵין טוֹבָה וְלֵב טוֹב וְאֶהְבַּת הַלֵּב. מְשׁוּם זֶה, כְּתוּב וְאֶהְבַּת אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ בְּכֹל לְבַבְךָ וּגְו'.

(יג) ת"ח הַא אוֹקְמוּהָ וְכוּ' : בּוֹא וְרֵאֵה, הֲרִי הַעֲמִידוּהוּ שְׂאִין הַבְּרַכָּה שְׂלַמְעֵלָה שׂוֹרָה עַל דְּבַר שְׂנִמְנָה. וְאֵס תְּאֲמַר, יִשְׂרָאֵל אִיךְ נִמְנּוּ. אֵלָא כּוֹפֵר לְקַחוּ מִמֶּנּוּ, וְכִבְר הַעֲמִידוּהוּ, וְהַחֲשׁוֹבוֹן לֹא הִיָּה עַד שְׂנַסְפָּךְ כָּל אוֹתוֹ הַכּוֹפֵר, עוֹלָה לְחַשְׁבוֹן. וּבְתַחֲלִילָה הִיוּ מְבֻרְכִים אֶת יִשְׂרָאֵל, וְאֶחָ"כ מְנּוּ אוֹתוֹ הַכּוֹפֵר, וְאֶחָ"כ חֲזָרוּ וּבְרַכּוּ אֶת יִשְׂרָאֵל. נִמְצָא שִׁישְׂרָאֵל נְתַבְרְכוּ בְּתַחֲלִילָה וּבְסוֹפָה, וְלֹא הִיָּה בְּהֵם מוֹת.

(דפו"י דף ק"ו ע"ב)

במדבר

ה

טו) יברך את בית ישראל, אלין נשין, דלא סלקין במניינא. יברך את בית אהרן, דאינון מברכין לעמא, בעינא טבא ובלבא טבא, וברחימותא דלבא. את בית אהרן, הכי נמי ר נשין, דאתברכן ם בברכתא.

טז) יברך יראי יי אלין אינון ליואי, וכלהו מתברכין, בגין דדחלין ליה לקב"ה. הקטנים עם הגדולים, אע"ג דלא עאלין במניינא.

יז) ת"ח לא אשתכח מניינא בהו בישראל דאתברכן ביה, כהאי מניינא. דהאי מניינא לאתברכא הוה, ולאשלמא שלימותא דעלמין הוה, ובאתר דברכאן נפקין אתמנון, דכתיב באחד לחדש השני, דאיהו זיוא דברכאן דעלמא, דמניה נפיק זיוא לעלמא. ועל דא אקרי חדש זי"ו, דזיוא דכלא נפיק מניה, ועל דא כתיב, ז) יברכך יי מציון, וכלא חד מלה וכתוב (ח) כי שם צוה יי*) את הברכה וגו'. יח) רבי יהודה הוה שכיח קמיה דר"ש, א"ל ישראל מאן אתר אתברכן. א"ל, ווי לעלמא, דלא משגיחין ולא מסתכלין בני נשא, ביקרא דמלכא עלאה.

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

ז) (תהלים קלד) ויחי רגו צ"א. ח) (שם קלג) לך צב צ"ב. ר) מוסיף נשין דלהון. ש) מוסיף בברכתא דלהון.

המנין והחשבון

הסולם

מאמר

יז) ת"ח לא אשתכח וכו': בוא וראה לא נמצא מנין בישראל שיתברכו ממנו. כמנין הזה, שנמנו במחצית השקל, כי מנין הזה להתברך היה, ולהשלים שלמות העולמות היה, שה"ס השלמות הגדולה של יחוד החכמה בחסדים (כנ"ל באות י"ד) ובמקום שהברכות יוצאות ממנו, שכתוב באחד לחדש השני, שהוא זיו דהיינו הארת חכמה שבשחאל, של ברכות העולם, שהם חסדים, שממנו יוצא הזיו לעולם. ועל כן נקרא החדש השני, שהוא קו שמאל (כנ"ל באות ט') בשם, זיו, כי זיו הכל יוצא ממנו, שהוא הארת החכמה כלול בחסדים. שלחיותו מאיר רק ממטה למעלה אינו נקרא אור אלא זיו. וע"כ כתוב, יברכך ה' מציון, שה"ס המלכות שבה מקום גילוי הארת החכמה (כנ"ל ב"א דף רע"ו ד"ה ועוד כמה) והכל דבר אחד הוא. כי חמלכות נבנית מהחדש השני שה"ס קו שמאל. וכתוב, כי שם צוה ה' את הברכה חיים עד העולם. אשר הברכה ה"ס חסדים, וחיים ה"ס חכמה. בסו"ה החכמה תחיה את בעליה.

יח) רבי יהודה הוה וכו': ר"י היה מצוי לפני ר' שמעון. אמר לו, ישראל מאיזה מקום הם מתברכים. אמר לו, אוי לעולם שאינם משגיחים, ובני אדם אינם מסתכלים בכבוד מלך העליון. בוא וראה, בשעה שישאל נמצאים זכאים לפני הקב"ה, היו העולמות נמצאים

להיותו כבר מיוחד עם הימין וקו האמצעי, כנ"ל. ופליק לחושבנא, כי בדרך זה אין מות בחשבון, אלא אדרבא שכל השלמות בו. וז"ש, ובקדמיתא מברכין לחו לישראל, דהיינו שתחילה ממשכים החסדים קו ימין, ולבתר מנאן ההוא כופרא, דהיינו שממשיכים מחצית השקל מקו השמאל, שה"ס ו"ק דחכמה, ולבתר מהדרין ומברכין לון לישראל. דהיינו שממשיכים חסדים מקו האמצעי, ונמצאים חסדים מקו ימין מצד זה וחסדים מקו אמצעי מצד זה, ולא פליק בהו מותנא. ואז אין שום דינים עוד בקו שמאל. וזה דומה למ"ש לעיל (אמור אות קצ"ז) כדין אחידן תרווייהו ביה ביצחק דא מהאי סטרא ודא מהאי סטרא ולא יכלין תוקפוי לנפקא לבר. ע"ש.

טו) יברך את בית ישראל: אלה הן הנקבות הנקראות בית, שלא עלו בחשבון, כי הנקבות לא נמנו במדבר. יברך את בית אהרן, משום שהם הסהנים, ומברכים את העם בעין טובה, ובלב טוב, ובאהבת הלב. את בית אהרן, למה אמור בית. הוא מרמז ג"כ לנשים, שמתברכין בברכתו של אהרן.

טז) יברך יראי ה' וכו': אלו הם הלויים, שכולם מתברכים משום שיראים מה'. הקטנים עם הגדולים, אע"פ שהקטנים לא נכנסו בחשבון, כי לא נמנו אלא מעשרים ולמעלה, יתברכו יחד עם הגדולים.

(דפו"י דף קי"ז ע"ב *) דף קי"ח ע"א)

תא חזי, בשעתא דאשתכחו ישראל זכאין ת קמי קב"ה, והוּ א עלמין שכיחין
בחד אילנא עלאה קדישא, דמזונא דכלא ביה, הוה מתברך מאתר דכל ברכאן
כנישין ביה. וביה ב אתנטע ג ואשתילו שרשוי.

(ט) וישראל לתתא, הוּ מתברכן ד מאתר דכל אינון ברכאן נפקין ה ביה,
ולא מתעכבי למיפק, הה"ד יברכך יי מציון, וכתוב ט כטל חרמון שיורד
על הררי ציון כי שם צוה יי את הברכה חיים עד העולם. ודא איהו נהירו
דעלמא. דכתיב י מציון מכלל יופי אלהים הופיע. הופיע: נהיר. כד"א י הופיע
מהר פארן. ו וכד ינהר, ינהר לכלהו עלמין.

(כ) וכד האי ז נהירו אתער, כלא הוא ה בחברותא, כלא הוא ברחימותא,
כלא הוא בשלימו, כדין הוא שלמא דכלא, שלמא דעילא ותתא, הה"ד י יהי שלום
בחילך שלוה בארמנותיך.

(כא) א יש על דגלו באותות לבית אבותם יחנו בני ישראל וגו'. רבי
אלעזר פתח, ש מחו את ירושלם וגילו בה כל אהביה וגו'. כמה חביבא
אורייתא קמי קב"ה, דהא בכל אתר דמלי דאורייתא אשתמעו, קב"ה וכל
חיילין דיליה כלהו צייתין למלוהיה. וקב"ה אתי לדירא עמיה, הה"ד י בכל
מקום אשר אזכיר את שמי וגו'. ולא עוד, אלא דשנאוי נפלין קמיה, והא אוקמוהו.

מסורת הזהר

חלופי גרסאות

(ט) (תהלים קלג) לעיל אות יז צ"ח. י (שם ג) ת קמיה דקב"ה; מוסיף קמיה דקב"ה בהווא עלמא.
וישב מה אות קמו ח"ג סה: ז"ח עו ט"א שליו א עמיה. ב אתנטעו. ג ואתשילו. ד מוסיף ואשתילו
ט"ב ש"ג. כ (דברים לג) ויצא ג צ"ה. ל (תהלים קכב) בהשמטות ח"ב רעז: ח"ג קעב. ז"ח לו
ט"ב שמי. ח ח"ג קיה: ט (ישעיה טו) וירא קיה
צ"ח. ט (שמות כ) לך קמ צ"א ח"ג רלט. רעא. ת"ז ת"יה לר. תכ"א נט. תכ"ד ע. תס"ט קיא. ז"ח עז
ט"ד שכ"ו תק"ח קטו ט"א ש"ח קיז ט"ב שכ"ד.

מאמר

הסולם

המנין והחשבון

(כ) וכד האי נהירו וכו': וכשהאור
הוה, דחינו הברכה וחיים הנ"ל, מתעורר,
הכל הוא בחבור, דחינו בסוד חזון, הכל הוא
באהבה, הכל הוא בשלמות, אז הוא שלום הכל,
שלום שלמעלה ושלמטה. ז"ש, יהי שלום
בחילך שלוה בארמנותיך.

מאמר שמחו את ירושלים

(כא) א יש על דגלו באותות וגו': רבי
אלעזר פתח. שמחו את ירושלים וגילו בה כל
אהביה וגו'. כמה חביבה התורה לפני הקב"ה
כי בכל מקום שדברי תורה נשמעים, הקב"ה
וכל צבאותיו כולם מקשיבים לדבריו. והקב"ה
בא לדור עמו. ז"ש בכל מקום אשר אזכיר את
שמי וגו'. ולא עוד אלא ששונאיו נופלים
לפניו. וכבר העמידוהו.

נמצאים באילן אחד עליון קדוש, שהוא ז"א,
שבו מזון הכל, והוא היה מתברך ממקום שכל
הברכות מקובצים שם, שהוא הבינה, ובו הוא
נטוע והושתלו שרשיו. כי מוחין דז"א הושתלו
בבינה, בסוד תלת מחד נפקי חד בתלת קיימא
(כנ"ל ב"א דף רפ"ז ד"ה תלת).

(ט) וישראל לתתא הוּ וכו': וישראל
למטה. היו מתברכים ממקום שכל אלו הברכות
יוצאות בו ואינן מתעכבות לצאת, שהיא מלכות,
ז"ש, יברכך ה' מציון, וכתוב כטל חרמון
שיורד על הררי ציון, שהיא מלכות, וכתוב,
כי שם צוה ה' את הברכה חיים עד העולם
(ע"י לעיל בדבור הסמון). וזה הוא האור של
העולם, שכתוב מציון מכלל יופי אלקים
הופיע. הופיע, פירושו מאיר. כש"א, הופיע
מהר פארן. וכשמאיר הוא מאיר לכל העולמות.
(דפו"י דף קי"ח ע"א)

(כב) ת"ח, פקודי אורייתא עלאין אינון לעילא. אתי בר נש ועביד פקודא חדא, ההוא פקודא קיימא קמי קב"ה, ומתעטרא קמיה, ואמר פלנייא עבד לי, ומן פלנייא אנא, בגין דאיהו אתער ליה לעילא. כגוונא דאיהו אתער ליה לתתא, ה"נ אתער לעילא, ועביד שלמא לעילא ותתא, כמה דאת אמר, (ו) או יחזק במעוזי יעשה שלום לי שלום יעשה לי. יעשה שלום לי, לעילא. שלום יעשה לי, לתתא. זכאה חולקיה דההוא בר נש, דעביד פקודי אורייתא.

(כג) שמחו את ירושלם וגו', בגין דחדוה לא אשתכח, אלא בזמנא דישראל (ט) קיימי בארעא קדישא. דתמן אתחברת אתתא בבעלה, וכדין הוא חדוותא דכלא, חדוותא דעילא ותתא. בזמנא דישראל לא אשתכחו בארעא קדישא, אסיר ליה לב"נ למחדי, ולאחזאה חידו. דכתיב, שמחו את ירושלם וגילו בה וגו', וגילו בה דייקא.

(כד) רבי אבא חמא חד ב"נ, דהוה חדי . בבי טרונייא דבבל, בטש ביה, אמר שמחו את ירושלם כתיב, (ז) בזמנא דירושלם בחזוה, בעי בר נש למחדי. ר' אלעזר לטעמיה, דאמר שמחו את ירושלם, היינו דכתיב (ח) עבדו את יי' בשמחה.

(כה) כתוב אחד אומר, עבדו את יי' בשמחה, וכתוב אחד אומר, (ט) עבדו את יי' ביראה וגילו ברעדה. מה בין האי להאי. אלא, כאן בזמנא דישראל שראן בארעא קדישא. כאן בזמנא דישראל שראן בארעא אחרא. (ז) עבדו את יי' ביראה, דא כ"י, בזמנא דאיהי בגלותא ביני עממא.

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

(ט) (ישעיה כז) ויקרא עו צ"ה. (פ) (תהלים ק) ויצא קלה ט משתכחי. י בבית. כ מוסיף אמר ר' אבא בזמנא. צ"ה. (ז) (שם ב) ויחי קכט צ"א. ז מוסיף ד"א עבדו.

שמחו את ירושלם

הסולם

מאמר

הכל, שמחה של מעלה ושל מטה. ובזמן שישראל אינם נמצאים בארץ הקדושה, אסור לאדם לשמוח ולהראות שמחה. שכתוב, שמחו את ירושלם וגילו בה וגו'. וגילו בה, הוא בדיוק, דהיינו בזמן שישראל נמצאים בה. (כד) רבי אבא חמא וכו': ר"א ראה אדם אחד, שהיה שמח בבי טרוניא שבבבל, בעט בו. אמר, שמחו את ירושלם כתוב. בזמן שירושלים בשמחה צריך האדם לשמוח. ולא בזמן הגלות. ר' אלעזר חולך לטעמו, שאמר, שמחו את ירושלם היינו שכתוב, עבדו את ה' בשמחה. דהיינו שירושלים היא השכינה, וצריכים לעבוד ולשמח אותה.

(כה) כתוב אחד אומר וכו': כתוב אחד אומר, עבדו את ה' בשמחה. וכתוב אחד אומר עבדו את ה' ביראה וגילו ברעדה. מה בין זה לזה. ומשיב. כאן בזמן שישראל שורים בארץ

(כב) ת"ח פקודי אורייתא וכו': בוא וראה, מצוות התורה עליונות הן למעלה. בא אדם ועשה מצוה אחת, המצוה ההיא עומדת לפני הקב"ה ומתעטרת לפניה, ואומרת פלוני עשה אותי, ומן פלוני אני, משום שהוא עורר אותה למעלה. כי כמו שהוא עורר את המצוה למטה כן היא מתעוררת למעלה, ועושה שלום למעלה ולמטה. דהיינו שגורם זוג לז"א ומלכות, המכונים מעלה ומטה. כמשי"א, או יחזק במעוזי יעשה שלום לי שלום יעשה לי. יעשה שלום לי, הוא למעלה. בז"א, שלום יעשה לי, הוא למטה, במלכות. אשרי חלקו של אותו האדם העושה מצות התורה.

(כג) שמחו את ירושלם וגו': הוא, משום ששמחה אינה נמצאת אלא בזמן שישראל נמצאים בארץ הקדושה. ששם מתחברת אשה בבעלה. דהיינו ז"א ומלכות. ואז הוא שמחת (דפו"י דף קי"ח ע"א)

(כו) אמר ר' יהודה, והא כתיב (ק) כי בשמחה תצאו, ודא היא כ"י, כיון דאמר תצאו, מן גלותא הוא, ואקרי שמחה. א"ל, ודאי הכי הוא, דכל זמנא דאיהי בגלותא ושכיבת לעפרא, לא אקרי שמחה, עד דקב"ה ייתי לגבה, ויוקים לה מעפרא, ויימא (ר) התנערי מעפר וגו'. (ש) קומי אורי וגו'. ויתחברון (ט) כחדא, כדין חדוותא אקרי. חדוותא דכלא, וכדין בשמחה תצאו ודאי. כדין כמה חיילין יפקון לקבלא דמטרוניתא, לחדוותא דהלולא דמלכא, כד"א (ת) ההרים והגבעות יפצחו וגו', וכתיב (י) כי הלך לפניכם יי' ומאספכם וגו'.

(כז) * (א) איש על דגלו באותות. (ב) אליו ארבע משריין דכנסת ישראל, דאינון תריסר שבטין, (ג) תריסר תחומין, סחור סחור לה. כלא כגוונא דלעילא, כתיב (ד) ששם עלו שבטים שבטי יה וגו'. ששם עלו שבטים, אליו י"ב שבטין, י"ב תחומין דלתתא.

(כח) שבטי יה, הא אוקמוה בגין די"ה עדות לישראל ודאי. ובגין דא, הראובני, השמעוני, י"ה בכל חד וחד. אבל ודאי הכי הוא, דהא אילנא עלאה קדישא, (ו) בהו (ז) אחתם בחותמוי. ואוקמוה דכתיב, (ח) ודמות פניהם פני אדם ופני אריה אל הימין וגו'. דיוקנא דאדם אתכליל בכלהו, ואפיין הו' לד' סטרין דעלמא, ומתפרשן בדיוקניהון, וכלהון כלילן ביה באדם.

מסורת הוהר

חלופי גרסאות

(ק) (ישעיה נה) ויקרא מ צ"ט. (ר) (שם נב) שמות לב צ"צ. (ש) (שם ס) ויקרא כח צ"פ. (ת) (ישעיה נה) לעיל צ"ק. (א) (שם נב) משפטים ד צ"י תק"ח צו ט"ב שכ"ד קיו ט"א שכ"ה. (ב) לעיל אות כא צ"מ (ג) (תהלים קכב) ויצא צו צ"ה. (ד) (יחזקאל א) ב"א פה צ"א

דרך אמת (ז) חסר תחלת המאמר.

מאמר

הסולם

הדגלים

בארץ הקדושה, שאז עובדים לפני ה' בשמחה. וכאן בזמן שישראל שורים בארץ אחרת. אז צריכים לעבוד ביראה ולשמוח ברעדה. עבדו את ה' ביראה. זו כנסת ישראל, דהיינו המלכות, בזמן שהיא בגלות בין העמים.

(כו) איש על דגלו באותות: אלו הם ארבע מחנות של כנסת ישראל, שה"ס חו"ג תו"מ. והם מיכאל גבריאל אוריאל רפאל, שהם י"ב שבטים וי"ב גבולים סביב סביב לה. כי בכל אחד מחו"ג תו"מ יש ג' קוין, והם י"ב. הכל הוא כעין שלמעלה כמו י"ב גבולים דז"א. כתוב, ששם עלו שבטים שבטי יה וגו'. ששם עלו שבטים, אלו הם י"ב שבטים, שהם י"ב גבולים שלמטה במלכות. שעלו ליי"ב גבולים דז"א. (כמ"ש לעיל פקודי אות קע"ד).

(כח) שבטי יה: העמידוהו, בשביל שי"ה שה"ס חו"ב, עדות לישראל ודאי (כנ"ל פקודי אות כ"א). ומשום זה כתוב הראובני השמעוני הקדוש

(כו) א"ר יהודה והא וכו': אר"י, והרי כתוב, כי בשמחה תצאו, שזו היא כנסת ישראל, וכיון שאמר תצאו, הרי מן גלות היא, ונקראת שמחה, הרי שגם בגלות היא נקראת שמחה. אמר לו, ודאי כך הוא. שבכל זמן שהיא בגלות ושוכבת לעפר, אינה נקראת שמחה, עד שהקב"ה יבא אליה ויקים אותה מן העפר, ויאמר, התנערי מעפר וגו'. קומי אורי וגו' ויתחברו יחד, אז היא נקראת שמחה. שהיא שמחת הכל, ואז בשמחה תצאו ודאי. אז כמה צבאות יצאו לקבל את המטרוניתא לשמחה (דמו"י דף קי"ה ע"א * דף קי"ח ע"ב)

(כט) מיכאל מימינא, גבריאל משמאלא, אוריאל לקדמייהו, רפאל לאחורייהו, שכינתא עלייהו. תרין מכאן, ותרין מכאן, והיא באמצעיתא. כגוונא דא בארעא דלתתא, תרי מכאן, ותרי מכאן, ז וי"ה בניייהו.
 (ל) כיון דנטלין תרין דגלים, מה כתיב. ונסע אהל מועד מחנה הלויים וגו'. ולבתר, אינון תרין אחרנין ד' משריין אינון לד' סטרי עלמא, ואשתכחו תריסר. אוף הכי לתתא כגוונא דלעילא.

(לא) ונסע בראשונה דגל מחנה יהודה, לקביל משריין ר דאוריאל. ומחנה דראובן לקביל משריין ה דמיכאל. דא לדרום, ודא למזרח. מזבח ה"נ דרומית מזרחית. ומחנה דן לצפון. מחנה אפרים ימה. מחנה דן לקביל משריין דגבריאל. מחנה אפרים למערב, לקביל משריין דרפאל מזבח ה"נ צפונית מערבית. כלא אחיד דא בדא, עד דסלקא כלא ואתאחד בשמא קדישא, דאיהו שירותא דכלא. עלאה דכלא קדישא דכלא. כלא אתכליל ביה.

חלופי גרסאות

צ והיא. ק דמיכאל. ר דאוריאל.

הדגלים

הסולם

מאמר

שהם ד' מחנות לד' רוחות העולם, מזרח דרום מערב צפון. ונמצאים י"ב. כי כל דגל כולל ג' שבטים, כי למטה הוא גם כן כמו למעלה. במלכות (כמ"ש באות כ"ז)
 (לא) ונסע בראשונה וכו': ובתחילה נסע דגל מחנה יהודה, שהוא כנגד המחנה של אוריאל. ואח"כ דגל מחנה ראובן כנגד המחנה של מיכאל. זה ראובן לדרום, שהוא חסד, וזה יהודה, למזרח, שהוא ת"ת. וההזאה שעל המזבח היתה ג"כ תחילה בקרן דרומית מזרחית. שהם חסד ות"ת. ומחנה דן לצפון, ומחנה אפרים ימה. מחנה דן לצפון, הוא כנגד המחנה של גבריאל. ומחנה אפרים למערב, הוא כנגד המחנה של רפאל. וההזאה שעל המזבח היתה ג"כ צפונית מערבית. שה"ס גבורה ומלכות. הכל אחוז זה בזה עד שהכל עולה ומתאחד בשם הקדוש הויה, שהוא תחלת הכל, דהיינו י' דהויה שהוא חכמה. עליון על הכל ה' ראשונה, שהיא בינה. קדושת הכל ו' שהוא ת"ת. הכל נכלל בו, היא ה' אחרונה שהיא מלכות.
 פירוש, ארבע הדגלים שבארבע רוחות הם כנגד ארבעה מחנות שכינה, אוריאל, מיכאל, רפאל, גבריאל, שדגל מחנה יהודה הוא במזרח שהוא ת"ת. וקו האמצעי. ואחריו ראובן בדרום שהוא חסד וקו ימין. ואחריו אפרים במערב, שהוא מלכות. ואחריו דן בצפון, שהוא גבורה וקו שמאל. וכל דגל כולל

שיש י"ה בכל אחד ואחד. ה' מתחלה וי' בסוף. אבל ודאי כך הוא, כי אילן העליון הקדוש, שהוא שם הויה, חתם אותם בחותם שלו, והעמידוהו שכתוב, ודמות פניהם פני אדם ופני אריה אל הימין וגו'. אשר דמות אדם, שהיא מלכות, כלולה בכלם וד' פנים היו לד' רוחות העולם, ונבדלים בצורתם, דהיינו אריה שור נשר, וכולן היו כלולות באדם. שה"ס מלכות. כי אריה שור נשר הם חג"ת, ופני אדם הם מלכות, המקבלת מכולם וכולם כלולים בה.
 (כט) מיכאל מימינא גבריאל וכו': מיכאל לימין שהוא דרום, גבריאל משמאל, לצפון, אוריאל לפניהם, שהוא מזרח, רפאל לאחוריהם, שהוא מערב, השכינה עליהם. שנים מכאן, מדרום וצפון, ושנים מכאן, ממזרח וממערב, והיא המלכות, באמצע. כעין זה בארץ שלמטה, בדגלים, שנים מכאן שהם דגל מחנה יהודה ודגל מחנה ראובן. ושנים מכאן, שהם דגל מחנה אפרים ודגל מחנה דן. וי"ה באמצע, שה"ס ב' לוחות העדות שבארוך, שהלך באמצעם. והשינוי שיש כאן בדגלים, שמזרח הולך תחילה, שהוא ת"ת, יתבאר להלאה (באות ל"ה).
 (ל) כיון דנטלין תרין וכו': כיון שנסעו ב' דגלים, של יהודה ושל ראובן, מה כתוב, ונסע אהל מועד מחנה הלויים וגו'. ולאחר כך אלו שני דגלים אחרים, של אפרים ושל דן. (דפו"י דף ק"יח ע"ב)

במדבר

(לב) **י** מזרח הוא שירותא דנהורא, אזיל ושאט **ט** ואפיק לדרום. ודרום נפיק ותלייא בשירותא דמזרח. **ה'** דרום. **ת** מניה נפיק דרום **א** בעלמא. **ב** ועייל **י** בשירותא דמזרח, ואפיק ליה.

(לג) **ו**מן **ה'** תלייא דרום וצפון, וההוא **ג** דבינייהו, **י** מזרח **ד** י"ה דרום וצפון **ה** תלייא ביה. **ו'** באמצעיתא. ודא הוא בן דכר. בג"כ איהו בין צפון לדרום. וע"ד תנינן, מאן דיהיב מטתו בין צפון לדרום, הויין ליה בנים זכרים. דהאי בן דכר איהו בין צפון לדרום. **ה'** עלאה **ו** בה תליא צפון ודרום, ובן דכר בינייהו, ברזא **ז** דיו"ה. **ח** **ה'** בתראה מערב.

(לד) **וע"ד דרום אחיד** **ה** **ט** מזרח, דאיהו שירותא דשמשא ותלייא ביה. וע"ד תנינן, מסטרא דאבא אחיד ותלייא חסד עלאה. מסטרא דאימא תלייא גבורה. כגוונא דא אחיד כלא דא בדא.

(לה) **זוויין דמדבחה ה"נ אסתחרן**, **ו**בא לו לקרן דרומית מזרחית. דדרום תוקפיה במזרח, דאיהו שירותא דשמשא, ותוקפא דשמשא לא שרייא אלא בשירותא. מזרחית צפונית. כיון דדרום נטיל תוקפיה דמזרח, הוא אנהיר לצפון וצפון אתכליל בדרום, דהא שמאלא אתכליל בימינא.

חלופי גרסאות

ש ונפיק. **ת** מניה ונפיק. **א** ל"ג בעלמא; לעלמא. **ב** ל"ג ועייל. **ג** ל"ג דבינייהו. **ד** ו'; **ה**. **ה** תלייא; תליין. **ו** בה תליין; תלייא בין. **ז** דיו. **ח** ל"ג ה'. **ט** במזרח. **י** ל"ג ובא לו.

דרך אמת **ה** עיין כל זה בפרדס בשער מהות וההנהגה פכ"א.

הרגלים

הסולם

מאמר

למדנו, מי שנותן מטתו בין צפון לדרום יהיו לו בנים זכרים. כי בן זכר הזה שהוא ת"ת, הוא בין צפון לדרום, כי **ה'** עלאה, בינה, בה תלויים צפון ודרום, שהם ב' הקוין שבה, ובן הזכר שהוא ת"ת הוא ביניהם, המיוחדם, בסוד יו"ה. אשר **י'** היא קו ימין, בדרום. **ו'** היא קו האמצעי, שימינו לדרום, ושמאלו לצפון. **ה'** היא קו שמאל, בצפון. **ה'** אחרונה דהויה, היא מערב. דהיינו מלכות. **לד** **וע"ד דרום אחיד וכו'**: **וע"כ דרום נאחו במזרח, שהיא התחלת השמש, ותלוי בו. וע"כ למדנו, מצד אבא, שהוא י', נאחו ותלוי חסד עליון. מצד אמא שהיא ה', תלויה גבורה. כעין זה נאחו הכל זה בזה.**

(לה) **זוויין דמדבחה ה"נ וכו'**: הקרנות של המזבח מסובבים גם כן כך, ובא לו לקרן דרומית מזרחית, כי הדרום חיוקו היא במזרח, בקו האמצעי שהוא תחלת השמש, וכחו של השמש אינו שורה אלא בתחילתו. ואח"כ הוא בא לקרן מזרחית צפונית, כי אחר שהדרום, שהוא

כולל **ג'** שבטים, הרי הם י"ב. כנגד י"ב גבולים שבמלכות, הנחתמים מי"ב גבולים שבהויה. וז"ש **עך דסלקא כלא ואתאחד בשמא קדישא**, דהיינו הויה.

(לב) **י' מזרח הוא וכו'**: **ה'** דהויה דז"א, היא מזרח, והיא התחלת האור. הולך ומשוטט ומוציא הדרום, שהוא חסד. ודרום יוצא ותלוי בתחילת המזרח, שהוא י' דהויה, שהוא חכמה. **ה'** דהויה דז"א היא דרום. כלומר, שממנה יוצא הדרום בעולם. כי **ה'** היא בינה ומבינה נמשך החסד, שהוא דרום. אלא **ה'**, שהיא חכמה, נכנסת בתחילת המזרח, ומוציאה את החסד, והוא משתלשל ויוצא דרך הבינה לז"א.

(לג) **ומן ה' תלויא וכו'**: ומן **ה'** תלויה דרום וצפון ואותו שביניהם, שהוא קו האמצעי המיוחדם. **י'** מזרח. **י"ה**, דרום וצפון תלויים בהם, דרום מן **י'**, וצפון מן **ה'**, **ו'** באמצע, המיוחדם. וזה הוא בן זכר, דהיינו ת"ת שהוא בן י"ה, משום זה הוא בין צפון לדרום. **וע"כ** (דפו"י דף ק"ח ע"ב)

ל) צפונית מערבית, דהא מערב דאיהי כ בה' בתראה, נטלא מצפון. וע"ד צפון אזיל למערב. מערבית דרומית, היא אזלא ל לאתחברא בדרום, כמה דדרום

חלופי גרסאות

כ ה' ל לאתחבא ; לאתאחוא.

הדגלים

הסולם

מאמר

ובנחה יאמר שובה ה' רבבות אלפי ישראל. שה"ס הארת החסדים המכונים רבבות, אלא מתוך שנקלטה בהם הארת החכמה מזמן הנסיעה, הם מכונים רבבות אלפי, כי אלפים רומזים על הארת חכמה, בסו"ה ואאלפך חכמה. ולפי שהנסיעות האלו היו במדבר שהוא מקום החצונים, היו צריכים לשמירה יתרה, שלא יינקו מהם החצונים. ונודע שכל זמן שלא נגלה קו האמצעי יש יניקה לדינים וחצונים הן בקו ימין והן בקו שמאל, כי אז יש מחלוקת ביניהם, והימין הוא בבחינת ו"ק בחסרון ג"ר, והשמאל הוא בחכמה בלי חסדים שהוא חשך וכל החצונים והדינים נמשכים ממנו. וע"כ לא נגלו מקודם הימין והשמאל, שהם דרום צפון, אלא האמצעי נגלה תחילה, בבחינת מה שהוא מיחד הדרום והצפון זה בזה ומשלים את שניהם, שקו הימין שהוא חסדים קונה ג"ר מהתכללות השמאל, וקו השמאל שהוא חכמה קונה חסדים מהתכללות הימין, ואז יכול להאיר, ומבריה כל החצונים. אמנם הכרעה זו של קו האמצעי נעשתה בין ב' קוין ימין שמאל של הבינה, שת"ת עלה אל הבינה, ויחד אותם בסוד הדעת, ואז יצאו ג' קוין, ימין שמאל ואמצע בבינה, שהם נקראים שם חכמה בינה דעת, וכיון דתלת מחד נפקי, שיצאו ג' קוין הב"ד בבינה מן אחד שהוא ת"ת, ע"כ חד בתלת קיימא, זכה הת"ת ג"כ בג' קוין אלו (כנ"ל ב"א דף רפ"ז ד"ה תלת ע"ש) ומטעם הזה הלך תחילה דגל מחנה יהודה, במזרח, שה"ס קו האמצעי, שהתחלתו היא בדעת הנעלם. ביחוד ימין ושמאל דאו"א. ואח"כ ביחוד ימין ושמאל דישו"ת שה"ס דעת המגולה המיוחד ימין ושמאל, שלא תהיה בהם אחיזה לדינים וחצונים. ואחריו יצא החסד, שהוא עיקר פעולת קו האמצעי, להכריע את הימין ולהמשיך החסדים, להלביש החכמה שבשמאל, שהיתה חשך מחסרון חסדים. וכיון שגילה החסדים שה"ס נסיעת דגל מחנה ראובן יצאה אחריהם המלכות להכליל בימין, כי המלכות נבנית תחילה מחכמה בלי חסדים והיתה חשך, ע"כ אחר שנגלו החסדים עם נסיעת מחנה ראובן בדרום, יצאה אחריו המלכות

שהוא חסד, קבל חזקתו של המזרח, דהיינו אחר שקו אמצעי יחד דרום וצפון, האיר המזרח לצפון, והצפון נכלל בדרום כי השמאל נכלל בימין, על ידי קו האמצעי. ל) צפונית מערבית וכו'; ואח"כ בא לו לקרן צפונית מערבית, כי המערב שהוא בה' אחרונה, דהיינו מלכות, נוטל מצפון. וע"כ הצפון הולך למערב, כי המלכות נבנית מקו שמאל, ואח"כ בא לו לקרן מערבית דרומית, שהמלכות הולכת להתחבר בדרום, דהיינו להלביש החכמה בחסדים, כמו שהדרום תלוי במזרח, בקו האמצעי, וע"כ החיזוק שלו, שהוא מזרח, הולך תחלה, אף המערב כך הוא הולך להתאחד בדרום, והדרום שהוא החיזוק שלו, הולך תחלה, ז"ש וימינו תחבקני, ימין זה הוא דרום. משום זה היא יונקת מב' הצדדים מצפון ומדרום, משמאל ומימין. ז"ש שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני שמאלו זהו צפון וימינו זהו דרום.

ביאור המאמר. כי הוקשה לו להזהר למה נשתנה כאן בדגלים, סדר המדרגות מבכל המקומות, אשר יהודה שבמזרח שהוא ת"ת הלך בראש כולם, ואחריו ראובן שבדרום שהוא חסד, ואחריו אפרים שבמערב שהוא מלכות, ואחריו דן שבצפון שהוא גבורה, ולמה לא הלכו לפי סדר המדרגה, תחילה ראובן שהוא חסד, ואחריו דן שבצפון, שהוא גבורה, ואחריו יהודה שבמזרח שהוא ת"ת, ואחריו אפרים שבמערב, שהוא מלכות, וכדי לתרץ את זה, מביא כל המאמר שלפנינו.

והענין הוא. כי סוד הנסיעות שבמדבר היו לגלות הארת החכמה, כי אין הארת החכמה מתגלה אלא בזמן הנסיעה בלבד, שה"ס גילוי הקוין בזה אחר זה, וכשגמרו נסיעתם, אז הם נחים, והארת החכמה אינה מתגלה יותר. (כנ"ל בשלח דף ל"ט ד"ה וגו'). זסו"ה, ויהי בנסוע הארון ויאמר משה קומה ה' ויפוצו אויביך וגו'. כי גילוי הארת חכמה ה"ס קימה, ועם גילוייה נפוצים כל הקליפות, כי הארת החכמה מבריחה אותם. אבל כשנגמרה הנסיעה, נאמר,

(דסו"י דף ק"ח ע"ב)

תלייא במזרח, ותוקפיה אזיל בשרותא. ה"ג מערב, אזלא מ לאתאחדא בדרום, הה"ד ה) וימינו תחבקני. נ ימינא דא הוא דרום. בג"כ ינקא מתרין סטרין,

מסורת הוהר

(ה) (שיר ב) ב"א רלה צ"א

חלופי גרסאות

מ לאתחבקה. נ וימינו.

מאמר

הסולם

הדגלים

שבחכמה זו נקראים או"א עלאין. וה"ס י' דהויה. וכל הארת החכמה המתפשטת בעולמות היא רק מבינה דע"ס דאור ישר השבה להיות חכמה, שדכר ונוקבא שלה נקראים ישסו"ת. וה"ס ה' דהויה (ע"י לעיל ב"א דף רנ"א ד"ה נחית). ובדרך כלל נבחנים י"ה דהויה לימין ושמאל, והו' שה"ס קו אמצעי מכריע ומיחד אותם, אמנם בדרך פרט, כשעולה הת"ת להכריע בין י"ה, עולה תחילה ליחד ימין ושמאל שבי' דהויה, שה"ס או"א עלאין. ומיחודם זה אין החכמה נמשכת כנ"ל, אלא חסד לבד. ולפיכך מכונה דעת זו המיחדת או"א עלאין בשם דעת הנעלם. ואח"כ בא ומיחד ימין ושמאל שבה' דהויה, שה"ס ישסו"ת. שה"ס בינה השבה לחכמה. וע"י הדעת המיחדת אותם נמשכים חסדים וחכמה ביחד, כי בהם מתגלה החכמה, ולפיכך נקראת דעת זו דעת המגולה.

וזה אמרו (באות ל"ב) י' מזרח, שהי' דהויה שה"ס או"א עלאין, מאירים על ידי המזרח, שה"ס דעת הנעלם המיחדם, הוא שירותא דנהורא, כי תחילת האור היוצא על ידי יחוד הדעת הוא בי' דהויה כנ"ל. אזיל ושאר ונפיק לדרום, שמוזגם זה יוצא הדרום שה"ס החסד, משא"כ הצפון, שה"ס חכמה, נעלם כאן. כנ"ל. וז"ש ודרום נפיק ותלייא בשירותא דמזרח, שירותא דמזרח הוא דעת הנעלם. המתחיל מאו"א עלאין, וע"י זוגו יוצא החסד לבד. אמנם החסד אינו יוצא ישר מאו"א עלאין לז"א, אלא ה' דרום, כלומר, מניח נפיק דרום בעלמא, כי החסד יוצא מבינה לז"א, אלא ועייל י' בשירותא דמזרח, שאו"א שה"ס י' נכנסים ומזדווגים על ידי דעת הנעלם, הנקרא שירותא דמזרח, ונפיק ליה, ומוציא החסד לז"א, דרך ה' דהויה, שהיא בינה. כי כל מדרגה לא תוכל לקבל משהו אלא ממדרגה הסמוכה לה, ולא מעלי עליונה. ונתבאר, שהחסד. שה"ס דרום וקו ימין מתגלה ע"י שירותא דמזרח. שהוא דעת הנעלם שבי' דהויה. ונמצא שהיחוד דג' קוין לגלות חכמה וחסדים, אינו נהוג באו"א עלאין, שהוא י' דהויה

המלכות, שהיא דגל מחנה אפרים, להתלבש בחסדים. וכיון שעיקר בנינה של המלכות הוא משמאל. ע"כ הלך אחריה דגל מחנה דין שהוא משמאל. ולפיכך הקדים המזרח לדרום, משום שהמזרח מחזק את הדרום ומיחדו עם הצפון, וכיון שהוא המשלים את הדרום הלך תחילה. ולפיכך הקדים המערב את הצפון, כדי שיהיו החסדים של דרום לפניו, והחכמה של צפון לאחריו. כי כן היא המלכות בבחינת גדלותה, שחסדים הם בחינת פנים שלה, וחכמה בבחינת אחוריים שלה. ולפיכך הלך דרום לפניו, והצפון לאחריה.

ובדברים אלו מתבארים כל דברי המאמר. כי תחלה מבאר בדרך כלל, שיי"ב גבולים שבמלכות נחתמים מיי"ב גבולים דהויה דז"א, וז"ש (באות כ"ו) אלון ארבע משריין וכו' כלא כגוונא דלעילא וכו' שיי"ב גבולים שבמלכות הם כעין שלמעלה בז"א. דהיינו שהם חו"ג תו"מ שבכל אחת ג' קוין וכו'. ואח"כ (באות כ"ט) מבאר בפרטות שה"ס ד' החיות וד' המלאכים שהם מרכבה להשכינה, דהיינו שעליהם מתגלה הארת החכמה שבמלכות. ואח"כ (באות ל') מבאר היחס מד' דגלים שלמטה, להמרכבה של המלכות שלמעלה, ואח"כ (באות ל"א) מבאר סדר הלכום של הדגלים ביחס המרכבה של המלכות, שמזרח ודרום הולכים תחלה ואח"כ מערב וצפון. ואח"כ (מאות ל"ב והלאה) מתרץ את השינוי הזה שנעשה בדגלים, שהסדר היה, מזרח דרום מערב צפון, ולא כדרכו תמיד, דרום צפון מזרח מערב. ואומר, שדבר זה נמשך משורש י"ב גבולים שבז"א שה"ס הויה, ששורשו הוא ת"ת שעלה והכריע בין ב' קוין הבינה ונעשה שם דעת, כנ"ל בסוד תלת מחד נפיק. ות"ת הזה שנעשה לדעת נקרא ג"כ מזרח. להיותו מעיקרו ת"ת.

וכבר ידעת ההפרש בין חכמה דימין לחכמה שבשמאל, שהחכמה דימין היא עצם החכמה הנמשכת מחכמה סתימאה, שהיא בחינת חכמה דע"ס דאור ישר. אבל חכמה זו נסתמה ואינה מגיעה לעולמות כלל. ודכר ונוקבא (דפו"י דף קי"ח ע"ב)

מצפון ומדרום. הה"ד (1) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. שמאלו דא הוא צפון, וימינו דא הוא דרום.

מסורת הוהר

(1) (שם) שם

הדגלים

הסולם

מאמר

ומביא דוגמא מהזאות שעל המזבת. וז"ש. (באות ל"ה) שבתחילה מקדים הקרן של דרומית מזרחית. משום דדרום תוקפיה במזרח שהחזוק של דרום. שהוא חסד, הוא במזרח, שהוא ת"ת. דאיהו שירותא דשמשא, שהוא התחלת השמש. דהיינו דעת הנעלם שע"י זווגו מתגלה אור החסד, ותוקפא דשמשא לא שריא אלא בשירותא, שעיקר כח קו האמצעי. שנקרא שמש, נמצא בהתחלתו. כשהוא בסוד הדעת המיוחד או"א עלאין, להמשיך אור החסד. ואח"כ, מזרחית צפונית, כיון דדרום נטיל תוקפיה דמזרח, אחר שהדרום לקח חיזוקו מן המזרח. דהיינו שנתגלה על ידו בסוד היחוד דדעת הנעלם בי' דהויה, אנהיר לצפון, מאיר המזרח, לגלות הצפון שה"ס השמאל, דהיינו שהדעת שה"ס המזרח, בא ומיחד ימין ושמאל שבה' דהויה שה"ס ישסו"ת. שמיחוד הזה מתגלה ומאיר הצפון כנ"ל. בסוד דעת הנגלה, וצפון אתכליל בדרום, שע"י המזרח שה"ס דעת הנגלה נכללים ב' הקוין זה בזה, וחכמה דשמאל מתלבשת בחסדים דימין. ואח"כ צפונית מערבית, דהא מערב דאיהו, בה' בתראא נטלא מצפון, שהמלכות שהיא מערב נבנית בעיקר מקו שמאל. ואח"כ, מערבית דרומית היא אזלא לאתחברא בדרום, כי החכמה שבה צריכה להתלבש בחסדים, שהוא דרום. וע"כ המערב מקבל מן הדרום. ונמצא עכשיו שהמערב, שה"ס המלכות פניה אל הדרום, בסוד הזאה אחרונה דמערבית דרומית, כדי שמלכות תקבל חסד מן הדרום. ואחוריה אל הצפון, כדי שתקבל הארת החכמה שהוא בצפון. והרי זה דומה לנטיעת הדגלים, שדגל מחנה אפרים שבמערב, שהיא מלכות, פניה לדרום, כי נוסע אחר דגל מחנה ראובן שבדרום, כדי לקבל ממנו חסד. ולאחוריה הדגל של המלכות נוסע דגל מחנה דן שבצפון, שהוא גבורה וקו שמאל, שהמלכות מקבלת ממנו חכמה. ונמצא דגל מחנה אפרים שבמערב, פניו לדרום ואחוריו לצפון, כנ"ל בהזאות המזבח, והטעם הוא כי אין המלכות מקבלת מצפון שהוא קו שמאל אלא בכלים דאחורים שלה

דהויה, שהרי אינו מגלה שם רק קו ימין בלבד. אלא בישסו"ת מתגלה היחוד דג' קוין כנ"ל. וז"ש (באות ל"ג), ומן ה' תלייא דרום וצפון וההוא דבינייהו, שמן ה' דהויה, שה"ס בינה וישסו"ת מתגלים ג' קוין שהם דרום צפון ואמצעי, שקו אמצעי כאן הוא דעת המגולה, וממשיך חכמה וחסדים יחדיו, ע"י יחוד צפון ודרום זה בזה.

ונתבאר שהיחוד ע"י שירותא דמזרח. המתגלה בי' דהויה, אינה מגלה רק קו ימין בלבד, שהוא חסד, דרום. והיחוד הנעשה בה' דהויה ע"י דעת המגולה מגלה גם הצפון שה"ס קו השמאל, שה"ס חכמה. וז"ש, י' מזרח, ה' מגלה החסד בכח מזרח, שהוא דעת הנעלם. ונמצא י"ה, דרום. וצפון. תלייאן ביה. שמוזוג ה' תלוי חסד, שהוא קו ימין, והוא מקור החסדים, אבל קו שמאל נעלם בו. ומוזוג ה' מתגלה קו השמאל שה"ס צפון. כי בו יש גילוי חכמה דשמאל, ונמצא שהצפון תלוי בה', ומבחינה זו נבחנו או"א שהם קו ימין, וישסו"ת שהם קו שמאל, שה"ס י"ה, והו' באמצעיותא, שהו' דהויה מוזוגת אתם זה בזה. וז"ש (באות ל"ד) וע"ר, דרום אחר מזרח, דאיהו שירותא דשמשא, שדרום שה"ס חסד, אחוז במזרח ותלוי בו כמו ענף בשורשו. כי דעת הנעלם, שהוא שירותא דשמשא, שעקרו הוא ת"ת הנקרא שמש ומזרח. אלא בסוד עליתו ל"ה נעשה דעת. ובסוד התחלת הדעת שהוא באו"א עלאין נעשה שורש לגילוי החסד, שעל ידו מזווגים או"א עלאין ומוציאים החסד כנ"ל. ובזה מובן למה הלך דגל מחנה יהודה שבמזרח, שה"ס ת"ת, קודם דגל מחנה ראובן שבדרום, שה"ס החסד. והיינו כאמור, משום שהמזרח הזה, ה"ס שירותא דמזרח, שהוא דעת הנעלם, שהוא השורש של גילוי החסד, והחסד שה"ס דרום הוא ענף שלו. וע"כ הלך השורש תחלה ואח"כ הענף, וז"ש, וע"ד תנינן מסטרא דאבא, שה"ס י' דהויה, אחיר ותליא חסד עלאה, כי מוזוגים יוצא החסד. שה"ס קו ימין, ומסטרא דאבא תליא גבורה, שמוזוגם מתתקן ומתגלה קו שמאל, שהוא גבורה.

(דפ"י דף ק"ח ע"ב)

לז) ורזא דא אוליפנא, קודשא בריך הוא יהיב מטתיה, בין צפון לדרום. ואחידת להאי בן ודאי. וע"ד אית להו לבני נשא למיהב מטתייהו בין צפון לדרום. והכי אוליף לי אבא. דיהבין להו בנין דכרין. דהא איהו אתכוון כלפי מהימנותא שלימא עלאה, בשלימותא דכלא. לגבי קודשא בריך הוא דאיהו בין צפון לדרום, ולגבי כנסת ישראל ^ו דאיהי בין צפון לדרום. ודאי יהוון ליה בנין דכרין.

לח) ובכלא * בעי לאחזאה עובדא כגוונא דלעילא, וכמה דאחזי עובדא לתתא, ה"נ אתער לעילא, ^ע ואוקמוה. שמע ^פ ר' פנחס, ונשקיה לר' אלעזר, ובכה וחייך, אמר, זכאה חולקי בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

לט) פתח ואמר, ^ז יי אורי וישעי ממי אירא וגו'. יי אורי וישעי, כיון דבר נש ^ז אסתכל בנהורא דלעילא, וקב"ה אנהיר עליה, לא דחיל מעלאין ותתאין. כד"א, ^ח ועליך יזרח יי וכבודו עליך יראה. יי מעוז חיי, כיון דקב"ה אחיד ביה בבר נש, לא מסתפי בההוא עלמא מכל מאריהון דדינין. אוף אנא כהאי גוונא, כיון דאחידנא באבוך ובך ^ק לא אסתפינא בהאי עלמא ובעלמא אחרא.

מסורת הוזהר	חלופי גרסאות
ז) (תהלים כו) ויקרא ס צ"י ח) (ישעיה ס) שמות	ט דאנהירין, ע ל"ג ואוקמוה. פ חמוי ול"ג ר' פנחס. צ אתאחה. ק היך.

מאמר	הסולם	הדגלים
שה. ובכלים דפנים הוא מקבלת חסדים מקו ימין (כמ"ש לעיל ויקהל דף ל' ד"ה פירוש).	אל הקב"ה שהוא בין צפון לדרום. ואל כנסת ישראל, שהיא המלכות, שנקראת מטה, שהיא בין צפון לדרום, ודאי יהיו לו בנים זכרים.	להגנה נתבאר היטב טעם הליכת הדגלים שהיו מזרח תחילה, שה"ס דעת הנעלם שה"ס שירותא דנהורא, שהוא שורש לאור החסד הנגלה מאו"א. וע"כ הולך אחרינו הדרום שהוא ענף שלו, ואחריו המערב, שהוא המלכות שפניה צריכים להיות לדרום, ואחריו הצפון, שאחוריה של המלכות צריכים להיות לצפון. בסו"ה שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני ותחת בכל מקום, פירושו אחורים.

לז) ורזא דא אוליפנא וכו': וסוד זה למדתי, שהקב"ה נותן מטתו בין צפון לדרום, שמטתו, ה"ס המלכות. ונאחזת בבן הזה ודאי, שהוא ז"א, שהוא שם בין דרום לצפון. וע"כ יש לבני אדם לתת מטתם בין צפון לדרום, שימין המטה יהיה לדרום, ושמאל המטה לצפון. כמו עמידת ז"א בין דרום לצפון (כנ"ל באות ל"ג) וכך לימד אותי אבי, שנותנים להם בנים זכרים, משום שהוא נתכוון כלפי אמונה השלמה העליונה בשלמות הכל, דחיינו (דפו"י דף קי"ח ע"ב * דף קי"ט ע"א)

(מ) ועלך כתיב, ^ט ישמח אביך וגו'. כיון דכתיב ישמח אביך ואמך, מאי ותגל יולדתך, דהא באמך סגיא. אלא ישמח אביך: דא קב"ה. ואמך: דא כנסת ישראל. ותגל יולדתך: יולדתך דלתתא. ר' שמעון אבוך אן חדותא דיליה. אלא קרא הוא בלחודוי דכתיב ^י גיל יגיל אבי צדיק: דא קב"ה. ויולד חכם ישמח בו: דא אביך דלתתא. דבר אחר, גיל יגיל אבי צדיק: דא אביך דלתתא. ויולד חכם ישמח בו, כתיב בתוספת וא"ו, דא קב"ה ^ט הוא לעילא.

(מא) ^ת אמר ר' אלעזר, כתיב ^ס בידך אפקיד רוחי פדיתה אותי יי אל אמת. האי קרא אית ^ק ליה לאסתכלא ביה, חמיתון מאן דאפקיד בידא דמלכא מידי. אלא, ודאי זכאה הוא בר נש, דאזיל באורחוי דמלכא קדישא, ולא חטי קמיה. תא חזי, כיון דעאל ליליא, אילנא דמותא שליט בעלמא, ואילנא דחיי אסתלק לעילא לעילא. וכיון דאילנא דמותא שליט בעלמא בלחודוי, כל בני עלמא טעמין טעמא דמותא. מ"ט. בגין דההוא אילנא גרים.

(מב) ובר נש בעי לאקדמא ולמפקד בידיה ^ב נפשיה בפקדונא. כפקדונא דבר נש, דיהיב פקדונא לאחרא, דאף ע"ג דאיהו אתחייב לגביה יתיר מההוא פקדונא, לאו כדאי לאתאחדא ביה, הואיל ופקדונא אתמסר לגביה, ואי יסרב ביה, ודאי נבדוק אבתריה, דלאו מזרעא קדישא הוא, ולאו מבני מהימנותא.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

(ט) (משלי כג) ב"ב צב צ"א י' (שם) יתרו קמב צ"ק ^ו יולד חכם וישמח בו וישמח בו כתיב. ש ל"ג הוא ; דלעילא. ת מתחיל כתיב עד אמת אמר ר"א. א ל"ג ליה. ב פקדונא דנפשיה.

בידך אפקיד רוחי

הסולם

מאמר

מקרא זה יש להסתכל בו, הראיתם מי שיפקיד משהו בידי המלך שהוא הקב"ה. ומשיב, אלא ודאי, ודאי אשרי הוא האדם ההולך בדרכיו של המלך הקדוש, ואינו חוטא לפניו. בוא וראה כיון שנכנס הלילה אילן המות שולט בעולם, ועץ החיים מסתלק למעלה למעלה, וכיון שאילן המות שולט בעולם לבדו, וכל בני העולם טועמים טעם מות. כי השנייה היא אחד מששים במיתה. מהו הטעם. הוא משום שהאילן הזה גורם. שהיא מלכות השולטת לבדה בלי ד"א גורמת את זה. כי המלכות נקראת לילה.

(מב) ובר נש בעי וכו': ואדם צריך להקדים עצמו ולהפקיד בידו הנפש שלו. בפקדון. כפקדון של אדם הנותן פקדון לאחר, דהיינו משכון, שאע"פ שהוא מחויב לו יותר ממחירו של הפקדון ההוא, אינו חשוב לו להתאחו בריב עמו, כיון שמסר לו פקדון. ואם ממאן לתת לו פקדון, ודאי נבדוק אחריו, כי אינו מזרע קדוש, ואינו מבני אמונה.

כך

(מ) ועלך כתיב, ישמח וגו': ועליך כתוב, ישמח אביך וגו'. שואל, כיון שכתוב ישמח אביך ואמך, מהו ותגל יולדתך, הרי די במה שאמר ואמך. ומשיב, אלא ישמח אביך, זהו הקב"ה, ואמך זהו כנסת ישראל, שהיא מלכות. ותגל יולדתך, היינו יולדתך שלמטה דהיינו אמך, בעולם הזה. וא"כ, ר' שמעון אביך איפה הוא שמחה שלו שאינו מרומז בכתוב הזה. ומשיב, אלא יש לו מקרא בפני עצמו, שכתוב, גיל יגיל אבי צדיק, זהו הקב"ה. ויולד חכם ישמח בו, זהו אביך של מטה. דהיינו ר' שמעון. פירוש אחר. גיל יגיל אבי צדיק, זהו אביך שלמטה. ויולד חכם ישמח בו, כתוב בתוספת ו', שהיה די שיאמר יולד חכם. הוא על הקב"ה למעלה. שנקרא ו'.

מאמר בידך אפקיד רוחי

(מא) א"ר אלעזר וכו': אר"א כתוב, בידך אפקיד רוחי פדיתה אותי ה' אל אמת. (דפו"י דף ק"ט ע"א)

(מג) כך ההוא אילנא, בני נשא אקדימו ויהבין ליה פקדונא דנפשיהו, וכל נשמתין דבני עלמא נטיל. וכלהו טעמין טעמא דמותא, בגין דהאי אילנא דמותא הוא. ובגין דכל אינון נפשטא, אע"ג דכלהו אתחייבו לגביה, ולא כדאי הוא לאתבא פקדונא לגביה דבר נש, אלא כיון דכלהו אתמסרי ליה בפקדונא, אתיב כל פקדונין למאריהון.

(מד) ת"ח, לאו כדאי הוא ד האי אילנא דמותא לאתבא פקדונא לגביה דבר נש. אלא בשעתא דאילנא דחיי אתער בעלמא. ואימתי אתער ההוא אילנא דחיי. בשעתא דסליק צפרא. וכדין, כיון דהאי אתער בעלמא, כל בני עלמא חייין, ושביק ואהדר ההוא אילנא דמותא כל פקדונין דאתפקדו לגביה, ואזיל ליה. מ"ט חייין. בגין דההוא אילנא דחיי גרים.

(מה) ואי תימא, הא בני נשא סגיאין אינון דמתערין בליליא, בעוד דאילנא דמותא שליט. אלא, ודאי ההוא אילנא ה דחיי קא עביד. מ"ט. בגין דכתיב לראות היש משכיל דורש את אלהים. ולא יהא ליה פתחון פה לבר נש, דיימא, אלמלי שליטנא בנפשאי בליליא, אשתדלנא באורייתא. א"ר יהודה, האי בישראל ודאי והכי הוא. אבל באו"ה דחמינא כהאי גוונא, מ"ט. א"ל ודאי שפיר הוא דקא אמרת.

(מו) פתח ואמר, מה אקוב לא קבה אל ומה אזעום לא זעם יי. ת"ח, כגוונא דאית לעילא, אית לתתא. לעילא אית ימינא ואית שמאלא. לתתא

מסורת הוהר

חלופי גרסאות

(ל) (תהלים יד) בא לב צ"ד. מ) (במדבר כג) ח"ג קיט. ג ל"ג מן ולאן עד כיון. ד ל"ג האי. ה דמותא. ו ל"ג לעילא. ז ל"ג לתתא.

מאמר

הסולם

בידך אפקיד רוחי

משום שאותו עץ החיים גורם, שהוא ז"א השולט ביוס. (מה) ואי תימא הא וכו': ואם תאמר, הרי בני אדם רבים הם שמקיצים משנתם בלילה, והוחזרו להם החיים, בעוד שאילן המות שולט. ומשיב, אלא ודאי אותו עץ החיים עושה זאת. מהו הטעם, משום שכתוב, לראות היש משכיל דורש את אלקים. ולא יהיה לאדם פתחון פה, שיאמר, אם הייתי שולט בנפשי בלילה, הייתי קם ועוסק בתורה, א"ר יהודה. זהו ודאי נכון בישראל, וכך הוא. אבל באומות העולם, שאנו רואים גם כן כמו זה, שמקיצים משנתם בלילה, מהו הטעם. אמר לו, ודאי יפה הוא מה שאמרת.

(מו) פתח ואמר מה וגו': פו"א, מה אקוב לא קבה אל ומה אזעום לא זעם ה'. בוא וראה, כמו שיש למעלה כן יש למטה, למעלה במלכות

(מג) כך ההוא אילנא וכו': כך הוא אילן הוה, שהוא מלכות, שבני אדם מקדימים ונותנים לו נפשם בפקדון, וכל נשמות של בני העולם לוקח. וכולם טועמים טעם מיתה. משום שאילן זה הוא של מות. שבשעה שהמלכות היא בפירוד מז"א שהוא עץ החיים, הוא אילן המות. ומשום שכל אלו הנפשות, אע"פ שכולן מתחייבות אליו, ואין ראוי להשיב הפקדון אל האדם, עם כל זה, כיון שכולן נמסרו לו בפקדון, הוא משיב כל הפקדונות לבעליהם. מד' ת"ח לאו כדאי וכו': בוא וראה, אילן המות הזה אינו ראוי להשיב הפקדון לאדם בבוקר: אלא בשעה שעץ החיים מתעורר בעולם, ומתי מתעורר עץ החיים ההוא. בשעה שבא הבוקר, ואז כיון שעץ החיים הזה מתעורר בעולם, ויוצאים כל בני העולם חיים, ואותו אילן המות עוזב ומחזיר כל הפקדונות שנפקדו אצלו, והולך לו. מהו הטעם הם חיים. הוא (דפו"י דף ק"ט ע"א)

ישראל ^ח ועמין. ישראל ^ט אתאחדן לימינא, בקדושא דמלכא קדישא. עמין עכו"ם לשמאלא, לסטרא דרוח מסאבא. וכלהו לתתא מכלהו דרגין. דשמאלא. וכלהו דרגין אחידן דא בדא, *) עד דתליין מן רישא. וכגוונא דרישא נטיל, בההוא גוונא נטיל זנבא, דאיהי תתאה. מ"ט. בגין דאחיד ביה. ובגין כך, עמין עכו"ם, בההוא סטר מסאבא דלהון, הכי ^ז אתדברו.

מז) בלעם הוא אשתמש בכלהו ^ז דרגין תתאין. והוא הוה חמי בהאי תתאה דאיהו זנבא, ^ח דלא יכיל לאתדברא אלא ברישא. בגין כך אמר, מה אקוב לא קבה ^נ אל, דההוא רישא עלאה, לא אשתכח בדינא באינון יומין.

מח) ואע"ג דהאי אל אוקימנא, ^ט האי מלכותא קדישא נטיל שמא כגוונא ^ע דעילא, והאי טב וחסד דהאי עלמא ובגין כך ^פ אקרי אל, אלא דאיהו זועם בכל יום, דאשתכח ביה דינא.

מט) ות"ח, אל שדי הא אוקימנא דביה ספוקא דעלמא ואיהו אמר לעולם די, דהא האי אל הוא דאזדווג בהדיה, ובגין כך אקרי אל שדי, אל דשדי. ועל דא מה אקוב לא קבה אל. בגין כך, כגוונא דאתער רישא, ה"נ אתער תתאה.

חלופי גרסאות

ח ושאר עמין. ט ל"ג אתאחדן. י לשמאלא. כ אתדבר. ל כתרין. מ לא. נ מוסיף אל דאיהו רישא בגין. ס באתר אחרא עלאה והוא טב וחסד דעלמא האי מלכותא קדישא נטיל שמא כגוונא דעילא. ע דכלא. פ מקרי.

הסולם

מאמר

בידך אפקיד רוחי

מח) ואע"ג דהאי אל וכו', ואע"פ ששם הזה, אל, העמדנו (לעיל צו אות צ"א) שהוא חסד עליון, הרי מלכות הקדושה לוקחת שם הזה כעין שלמעלה, והיא טוב וחסד בעולם הזה, ומשום זה היא נקראת בשם, אל. אלא שהוא זועם בכל יום, בסו"ה, ואל זועם בכל יום, משום שנמצא בו דין. ובאותם הימים לא היה בו דין, ע"כ אמר בלעם מה אקוב לא קבה אל.

מט) ות"ח אל שדי וכו': ובוא וראה, אל שדי, הרי העמדנו שבו ספוק העולם והוא אמר לעולם די, שהוא יסוד, המשפיע די למלכות הנקראת עולם. כי אל הזה, שהוא מלכות, מדווגת עמו, ומשום זה נקרא, אל שדי דהיינו אל דשדי. כי אל, שהוא מלכות מדווגת עם שדי, שהוא יסוד. וע"כ אמר, מה אקוב לא קבה אל, על המלכות הנקראת אל. וידע זה, משום שכמו שמתעורר הראש, שהוא מלכות, כך מתעורר התחתון שהוא הזנב, דהיינו רוח הטומאה. ובלעם חסתכל בזנב, וידע מה בראש.

במלכות, יש ימין, ויש שמאל אף למטה, יש ישראל ועמים. ישראל נאחזים בימין, בקדושת המלך הקדוש, עמים עכו"ם נאחזים בשמאל, והיינו רק בצד רוח הטומאה, שהוא למטה מכל המדרגות דשמאל. וכל המדרגות אחוזות זו בזו, מלמטה, עד שתליות בראש, דהיינו בצד שמאל שלמעלה במלכות, ובאותו אפן שהראש נוסע למעלה, כמו זה נוסע גם כן הזנב, שהוא המדרגה האחרונה למטה, שהוא רוח הטומאה, מהו הטעם. הוא משום שאחוז בו, כי הם אחוזים זה בזה מלמטה עד למעלה כמו שלשלת, ומשום זה, עמים עכו"ם, באותו אפן שהוא צד הטומאה שלהם, כך הם מונהגים. מז) בלעם הוא אשתמש וכו': בלעם השתמש בכל המדרגות התחתונות היורדות מצד שמאל של המלכות, והוא היה מסתכל באותה המדרגה התחתונה שהיא זנב, והיה יודע מה שלמעלה, כי התחתונה אינה יכולה להתנהג אלא על ידי הראש. משום זה אמר מה אקוב לא קבה אל, שראה למטה, וידע שאותו ראש העליון, שהוא השמאל שבמלכות, אינו נמצא בדין באלו הימים.

(ג) בכה רבי אלעזר, פתח ואמר (ד) קולה כנחש ילך וגוי. (ה) השתא דישראל בגלותא, איהי ודאי אזלא כנחש. חויא כד (ו) איהו כפיף רישא לעפרא, (ז) סליק זנבא, (ח) שליט ומחי לכל אינון דאשתכחו קמיה. (ט) אוף הכי השתא בגלותא, כהאי גוונא, רישא כפיף לעפרא, וזנבא שליט. מאן עביד לזנבא (י) דיסתליק לעילא ושליט ומחי, רישא (יא) דאתכפיא לתתא. ועם כל דא, (יב) מאן מדבר ליה לזנבא, ומאן נטיל ליה למטלנוי. האי רישא. אע"ג דאיהו כפיף לעפרא, הוא (יג) מדבר למטלנוי, בגין דא (יד) קולה כנחש ילך.

(נא) ה והשתא שאר עמין דאינון אחידן בזנבא, סלקין לעילא, ושלטין ומחיין, ורישא כפיף לעפרא, כד"א (ס) נפלה לא תוסיף קום וגוי. ועם כל דא, האי רישא מדבר לזנבא (י) ונטיר ליה, כד"א (יא) שמוני נוטרה את הכרמים, אלין עמין עעכו"ם, דאינון זנבא. אתא רבי יהודה ונשיק ידיו, אמר אלמלי לא שאילנא מלה בעלמא, אלא דשאינא דא ורווחנא ליה, די לי. דהשתא ידענא (יב) עמין עכו"ם, ושולטנותא דלהון היך מתדבר. זכאה חולקהון דישראל, דעלייהו כתיב, (יג) כי יעקב בחר לו יה וגוי.

(נב) א"ל רבי אלעזר, מהו לסגולתו. א"ל, תלת אבהן אלין אקרונ סגולה, בין לעילא בין לתתא. כגוונא דא כהנים לויים וישראלים, וכלא חד. ואלין סגולתו

מסורת הזהר

(ו) (ירמיה מי) (ט) (עמוס ה) ויחי קסד צ"ה (ט) (שיר א) תזריע כא צ"כ ז"ל סו ט"א שמ"ז (פ) (תהלים קלה) גח מז צ"ב.

חלופי גרסאות

צ מוסיף השתא כהאי גוונא. ק מוסיף איהו בדינא.

ר מוסיף וסליק זנבא כדין זנבא. ש סליק. ת ל"ג

מן אוף עד מאן. א דאסתליק. ב מוסיף דאתכפיא

לתתא מיד ויהי למטה בכפו. ג מוסיף מדבר ליה.

ד ל"ג קולה כנחש ילך. ה השתא. ו ונטיל. ז דעמין; דשאר עמין.

דרך אמת (י) מי מנהיגו לזנב.

מאמר

הסולם

ביוך אפקיד ריחי

(מ"ו) של המלכות, עולים למעלה ושולטים ומכים, והראש כפוף לעפר. כש"א נפלה לא תוסיף קום וגוי. ועם כל זה, הראש מנהיג את הזנב, ושומר אותו, כש"א שמוני נוטרה את הכרמים, שהם עמים העכו"ם שהם בזנב. בא ר' יהודה ונשיק ידיו. אמר, אם לא הייתי שואל דבר בעולם, אלא מה ששאלתי זה, והרוחתי אותו, די לי. כי עתה ידעתי בחינת עמים העכו"ם, ואיך מתנהגת השליטה שלהם. אשרי חלקם של ישראל, שעליהם כתוב, כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגולתו.

(נב) א"ל רבי אלעזר וכו': א"ל ר"א, מהו לסגולתו. שאומר, ישראל לסגולתו. אמר לו שלשה אבות אלו נקראים סגולה, בין למעלה, שהם חגי"ת, ובין למטה, שהם אברהם יצחק יעקב. וכעין זה, כהנים לויים וישראלים, שהם ג"כ כנגד חגי"ת, והכל אחד. ואלו הם סגולתו

(ג) בכה ר' אלעזר וכו': בכה ר"א, פתח ואמר, קולה כנחש ילך וגוי, כי עתה שישראל הם בגלות, ודאי שהמלכות הולכת כנחש, כי דרך הנחש הוא, כשהוא כופף ראשו לעפר, הוא מעלה זנבו, והזנב שולט ומכה כל אלו הנמצאים לפניו. אף כך עתה כשישראל הם בגלות, עושה המלכות ג"כ. כאפן הזה של הנחש, שהראש כפוף לעפר, והזנב, דהיינו המדרגה התחתונה הנ"ל, שולט. מי עשה שהזנב יתעלה למעלה וישלוט ויכה, הוא הראש שנתכופף למטה. ועם כל זה, מי מנהיג את הזנב, ומי מסייע את הזנב לנסיעותיו, הוא הראש הזה, אע"פ שהוא כפוף לעפר, הוא מנהיג נסיעותיו של הזנב. משום זה אזה"כ, קולה כנחש ילך.

(נא) והשתא שאר עמין וכו': ועתה שאר העמים שהם נאחזים בזנב (כנ"ל אות דפו"י דף קי"ט ע"ב)

של קב"ה לעילא, וסגולתו לתתא. ודא הוא דכתיב (ז) והייתם לי סגולה מכל העמים.

(נג) ונסע אהל מועד מחנה הלויים וגו'. לבתר מה כתיב, ונסע דגל מחנה אפרים לצבאותם ימה. היינו שכינה שרויה במערב, ואוקמוה. כתיב (ח) ויברכם ביום ההוא לאמר כך יברך ישראל לאמר וגו'. וישם את אפרים וגו'. כך יברך ישראל, ישראל סבא. מאי קמ"ל.

(נד) אלא כך יתברך ישראל לא כתיב, או כך יבורך ישראל, מהו יברך ישראל. אלא, ישראל קדישא לא יברך (י) לעלמא, אלא כך, דאנת במערב. וכתיב (י) אני אל שדי פרה ורבה. אוליפנא דחמא עמיה שכינתא, וכדין אמר כך יברך ישראל לאמר. כך יברך לעלמא.

(נה) והאיך חמא, והכתיב (י) ועיני ישראל כבדו מזוקן וגו'. אלא שכל את ידיו כתיב. מאי שכל. אלא ימינא הוה זקיף, וסטי ליה שכינתא כלפי אפרים, וארח ריחא דשכינתא על רישיה, כדין אמר כך יברך ישראל. וחמא דאיהו למערב.

(נו) ודאי שכינתא במערב, והא אוקימנא בגין דלהוי בין צפון לדרום,

חלופי גרסאות

ח עלמא

מסורת הזהר

(ז) (שמות יט) בא נ צ"ג. (ק) (במדבר ב). (ד) (בראשית מח) שמות מד צ"ע. (ט) (שם לה). (ת) (שם מח) ויחי קטו צ"א.

מסתו שלשלמה בין צפון לדרום

הסולם

מאמר

(נד) אלא כך יתברך וכו': ומשיב, אלא, כך יתברך לא כתוב, או כך יבורך ישראל, מהו יברך ישראל, שהווא לאחריים. אלא פירושו, ישראל הקדוש, שחוא ז"א, לא יברך לעולם אלא כך, באפרים, שאתה במערב, שהווא השכינה. וכתוב, אני אל שדי פרה ורבה. הרי שהברסה היא בשכינה שנקראת אל שדי (כנ"ל אות מ"ט) ולמדנו שראה עמו השכינה, ואז אמר, כך יברך ישראל לאמר. שפירושו כך, בהשכינה, יברך לעולם.

(נה) והאיך חמא והכתיב וכו': שואל, ואיך ראה, השכינה, והרי כתוב, ועיני ישראל כבדו מזוקן וגו'. הרומז גם לעינים הרחניות, ומשיב, אלא שכל את ידיו כתוב, מהו שכל, ומשיב, אלא יד ימין היתה זקופה כנגד אפרים, ונטתה השכינה כלפי אפרים, וישראל הריח ריח השכינה על ראשו, אז אמר כך יברך ישראל, וראה שהיא במערב. כלומר, שלא ראה בבחינת העינים, אלא שראה בבחינת הריח, שפירושו ממטה למעלה.

(נו) ודאי שכינתא במערב וכו': ודאי הוא שהשכינה במערב, והעמדנו שהיא כדי שתהיה

סגולתו של הקב"ה למעלה, וסגולתו של הקב"ה למטה, וזהו שכתוב, והייתם לי סגולה מכל העמים, דהיינו מפני שיש בהם כהנים לויים ישראלים, הנקראים סגולה.

פירוש עיקר ההפרש מישאל לעמים הוא מפני שהעמים דבוקים בקו שמאל בלבד בלי ימין, וישראל דבוקים בג' קוין. שה"ס חג"ת. ומשום זה הם סגולה מכל העמים. כי יחוד ג' קוין נקראים סגולה.

מאמר מסתו שלשלמה בין צפון לדרום

(נג) ונסע אהל מועד מהנה הלויים וגו': ואחר זה, מה כתוב, ונסע דגל מחנה אפרים לצבאותם ימה. היינו השכינה השרויה במערב, והעמידוהו, לעיל (באות ל"א) שאפרים שנסע במערב ה"ס המלכות, וע"כ נסע אחר דגל מחנה ראובן שהוא בדרום שהוא חסד. וכו'. ע"ש. כתוב, ויברכם ביום ההוא לאמר, כך יברך ישראל. שואל, לאמר וגו' וישם את אפרים וגו'. כך יברך ישראל, הוא ישראל סבא. שואל מה מלמדנו בזה.

(דפו"י דף קי"ט ע"ב)

ולאתחברא בגופא, ולמהוי בזווגא חד. וצפון מקבלא לה תחות רישא, ודרום מחבקא לה, הה"ד (א) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. והא אוקימנא ודאי, מטתו שלשלמה בין צפון לדרום, ולאתחברא בגופא, וכדין כללא חד לאתברכא עלמא. תנן, כל האומר תהלה לדוד ג"פ בכל יומא, * מובטח לו שהוא בן העוה"ב, * (ב) והא אוקימנא בגין לזווגא לה. להאי תהלה, ולאשתכחא * בכל יומא בין צפון לדרום.

(ז) אתי בר נש בצפרא, מקבל עליה עול מלכות שמים * באינון תושבחן דקאמר * תהלה לדוד, וכלהו הללויה דאינון סדורא דעשרה תושבחן, (ז) דעשרה כתרין קדישין דשמא קדישא. ובגין כך עשרה אינון הללויה. לבתר סיים בעשרה תושבחן, דאינון (ב) הללויה הללו אל בקדשו וגוי. הללוהו וגוי. מאן אינון עשרה הללויה, והא חמשה אינון. אלא שרי שבחא בהללויה, וסיים בהללויה.

(ח) לבתר עלויה דסדור שבחא, באז ישיר משה, דאית ביה כלא. ובדא מקבל עליה עול מלכותא קדישא. לבתר אשרי לה בחסד, בסיומא דצלותא, לאתקדשא ביה. לבתר בצלותא דמנחה דגבורה תלייא, ודינא שארי. אשתכח בכל * יומא * דא מטה דאתיהבת בין צפון לדרום. לאתחברא בזווגא דא בגופא

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

ט ל"ג מובטח לו שהוא בן העולם הבא * ל"ג להאי תהלה. כ ל"ג בכל יומא. ל מוסיף כמה דאתמר מסדר שבחא באינון. מ מוסיף עם תהלה. נ דרומא ; רוחא. ס הא ; ל"ג דא מטה.

(א) (שיר ב) ב"א רלה צ"א. ב (תהלים קנ) פקודי עב צ"ו.

דרך אמת (ז) עשר ספירות הנקראים כתרין קדושים

מטתו שלשלמה בין צפון לדרום

הסולם

מאמר

שאומר, דהיינו, תהלה לדוד וכל אלו הללויה, שהם סדר של עשר תשבחות, של עשר ספירות הקדושות של השם הקדוש. ומשום זה יש עשר פעם הללויה. ואח"כ מסיים בעשר תשבחות, שהם, הללויה הללו אל בקדשו וגוי' הללוהו וגוי. שואל, איפה הם עשרה הללויה, והרי רק חמשה הם. כי אין רק ה' מזמורים שמתחילים בהללויה. ומשיב, אלא כל תשכחה מתחילה בהללויה ומסתיימת בהללויה. והם עשרה.

שתהיה בין צפון ודרום, כי המערב הוא בין צפון לדרום, ותתחבר בהגוף, שה"ס ז"א שנקרא גוף, שפירושו ז"ס תחתונות, ולהיות עמו בזווג אחד, והצפון, שהוא קו שמאל דז"א, מקבל אותה תחת ראשה, והדרום, שהוא קו ימין דז"א, מחבק אותה. ז"ש שמאלו תחת לראשי, שמן השמאל שה"ס הארת החכמה שבו, מקבלת ג"ר שנקרא ראש. וימינו תחבקני, ומן הימין, שה"ס חסדים מקבלת הארת ז"ת שלה שנקראות גוף. והעמדנו, ודאי שמטתו שלשלמה, שה"ס המלכות הנקראת מטה (כנ"ל באות ל"ז) היא בין צפון לדרום. שהם חסד וגבורה, כדי שתתחבר בגוף, שהוא ת"ת, ואז הם כלל אחד שיתברך העולם. למדנו כל האומר תהלה לדוד ג' פעמים בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא. והעמדנו, שפירושו הוא, דהיינו שמוזוג תהלה זו, שהיא המלכות, שתמצא, עם ז"א, בכל יום בין צפון לדרום.

(ח) לבתר עלויה דסדור וכו' : ואח"כ ערך סדור השבח של אז ישיר משה, שיש בו הכל, ובוה מקבל עליו עול מלכות הקדוש. אח"כ משרה אותה בחסד, עם סיום התפלה, שתתקדש בו. כי תפלת שחורית היא כנגד אברהם שהוא חסד, וקו ימין. ואח"כ בתפלת המנחה תלויה הגבורה והדין שורה. שהוא כנגד יצחק שהוא גבורה וקו שמאל. נמצא מטה זה, שהיא מלכות, נתונה בכל יום בין צפון לדרום, בין תפלת שחורית שה"ס דרום לבין

(ז) אתי בר נש וכו' : בא אדם בבוקר, מקבל עליו עול מלכות שמים באלו התשבחות (דפו"י דף ק"ט ע"ב י) דף ק"כ ע"א)

כדקא יאות. ומאן דמסדר ^ע ומחבר לה בכל יומא כהאי ^פ גוונא, ודאי הוא בן העוה"ב.

(נט) בגין כך האי דגל מחנה אפרים ימה, ואיהו בין צפון לדרום. דרום ראובן מן סטרא חד, דכתיב דגל מחנה ראובן תימנה. צפון דן מסטרא אחרא, דכתיב דגל מחנה דן צפונה. אפרים, בין דא לדא. אשתכח מערב דאיהו אפרים, בין צפון לדרום, כלא כגוונא דלעילא.

(ס) ^ז רזא ליתבי דרומא ^צ אחונא. והכי שדר ^ק לון ^ר אחונא, ^ש מסדרי ^ת בוצינין ברזין קטירין, דבעיתו ליחדא יחודא ^ט בטופסרא דקטרא עלאה, קבילו עלייכו עול מלכותא קדישא בכל יומא בקדמיתא, ובדא תעלון ^א בקשורא קדישא דדרום, ואסחרו סטרי עלמא, עד דמתקשרן בקטורא חדא, ובדרום ^ב תקיעו דוכתא, ותמן תשרון.

(סא) ר' אלעזר שאיל לר"ש אבוי, א"ל, סימנא לזווגא דיחודא מגין. א"ל ברי, אע"ג דאוקימנא מלין לכל סטר וסטר, ואתבדרו הכא מלה והכא מלה סימנא דא נקוט בידך, והכי הוא. כעין סחרא דמדבחא, דתנן, ובא לו לקרן דרומית מזרחית, מזרחית צפונית, צפונית מערבית, מערבית דרומית. א"ל והא לא יכיל עד דמקבל עליה ב"ג עול מלכותא קדישא בקדמיתא, ויהיב עליה עול דא, ואת אמרת דייתי לדרום בקדמיתא.

חלופי גרסאות

ע ל"ג ומחבר. פ מוסיף גוונא דמסדר. צ אחינו; אחר"ט; אחר"ק ל"ר אחוט; אחינו. ש מסטרא; סטטירא. ת דבוצינין; דבוסינין. א בקטורא; בקיטטרא. ב תקיפו.

דרך אמת (ז) סוד זה הוא בין יושבי דרום. ועיין ביאור מאמר זה בפרדס בשער ופרק הנזכר. (ט) בדפוס וצירוף קשר העליון אשר באצילות.

מסתו שלשלמה בין צפון לדרום

הסולם

מאמר

אחינו, מסדרי המאורות, בסודות הקשרים, דהיינו היחודים, שאתם רוצים ליחד יחוד בסדר של קשר העליון, קבלו עליכם בכל יום עול מלכות הקדושה תחילה, ובזה תעלו עמה בקשר הקדוש של דרום, שהוא חסד, ותסבבו ד' רוחות העולם חו"ג תו"מ, עד שמתקשרים בקשר אחד, ובדרום, תקבעו המקום, ושם תשכנו. דהיינו כעין סבוב המזבח, כמ"ש לפנינו.

מאמר סימנא דיחודא

(סא) ר' אלעזר שאיל וכו': ר"א שאל את ר"ש אביו, אמר לו, סימן לזווג היחוד, כדי שלא נטעה, מאין. אמר לו, בני, אע"פ שהעמדנו דברים לכל צד וצד, ונתפזרו הדברים, דבר כאן, ודבר כאן, סימן זה החזק בידך, וכך הוא, כעין סיבוב המזבח. שלמדנו, ובא לו לקרן דרומית מזרחית, מזרחית צפונית, צפונית

לבין תפלת מנחה שה"ס צפון. שתתחבר זווג הזה בגוף שהוא ז"א, קו האמצעי, כראוי. ומי שמסדר ומחבר המלכות בכל יום באפן הזה, ודאי הוא בן העולם הבא. כלומר שעי"ז אמרו כל האומר תהלה לדוד בכל יום מובטח לו שהוא בן עולם הבא (כנ"ל אות נ"ו).

(נט) בגין כך האי וכו': ומשום זה, דגל מחנה אפרים הוא ימה, במערב, והוא בין צפון לדרום, דרום הוא ראובן, הוא מצד אחד, שכתוב, דגל מחנה ראובן תימנה, צפון הוא דן מצד האחר, שכתוב, דגל מחנה דן צפונה. אפרים, בין זה לזה, כי ראובן שהוא דרום, לפניו, ודן, שהוא צפון, לאחוריו, נמצא המערב שהוא אפרים, שהוא בין צפון לדרום, הכל כעין המלכות שלמעלה.

(ס) רזא ליתבי דרומא וכו': סוד זה הוא לאחינו יושבי הדרום, וכך שלחו לנו (דפו"י דף ק"ב ע"א)

(סב) א"ל, כלא הא אמינא לך, נ דהא ובא לו לקרן, ד אמינא בקדמיתא, והא ידעתא ה רוא דקרן, ודא הוא עול מלכותא קדישא. לבתר דרומית מזרחית, דתמן הוא אילנא דחיי. ודא לאזדווגא ליה במזרח דאיהו אבא עלאה. דהא בן מסטרא דאבא קא אתי. ובגין כך, מדרום למזרח, דתוקפא דדרום במזרח הוא, ובעי לאתקשרא כחדא, דרום במזרח.

(סג) ומזרח דאתקשר ו בצפון, בגין דהאי אשלים ז ומלי נחלין ומבוועין, וע"ד מזרחית צפונית, אלין אבא ואמא דלא מתפרשן לעלמין, והא אוקימנא. ומה דאתמר צפונית, דאיהו טמירא עלאה, ומסטר דילה נפיק צפון, ודינין מסטרא דילה מתערין, אע"ג דהיא רחמי וחידו. והא אוקימנא. וכד איהי נפקת, צפון נפקת ביה, דאיהו אתכליל ה ואתקשר בדרום.

(סד) לבתר צפונית מערבית, ט דהא מסטרא דאבא נפיק בן, ומסטרא דאמא נפיקת בת. ובגין כך צפונית מערבית, ודא הוא קרן דקדמיתא, דהשתא אתקשר

חלופי גרסאות

ג ל"ג דהא. ד ל"ג אמינא. ה ל"ג רוא דקרן. ו מוסיף בצפון כד"א וצפונך תמלא בטנם. ז ומטי. ח ואקשיר. ט דהאי.

סימנא דיחודא

הסולם

מאמר

שהוא דעת הנגלה והת"ת, וע"כ צריך ליחד מזרחית צפונית. דהיינו לקשר המזרח בבינה, ואלו מזרח וצפון. הם אבא ואמא שאינם מתפרשים לעולם, כי מזרח הוא דעת דאבא עלאה, שה"ס או"א עלאין. והדעת דאבא עלאה מתדבקת בדעת דאמא עלאה ובקו שמאל המתגלה בה שנקרא צפון (כמ"ש שם). וכבר העמדנו. ומה שנאמר בה, באמא עלאה, צפונית, הוא משום שהיא צפונה העליונה, ומן הצד שלה יוצא הצפון שהוא קו שמאל. כי מצד אבא הצפון נסתר ונעלם (כמ"ש שם) והדינים מתעוררים מן הצד שלה, אע"פ שהיא רחמים ושמחה. וכבר העמדנו. וכשהיא אמא, יוצאת הצפון יוצא בה, שממנה הצפון מתגלה. כי הוא, אבא, נכלל ונקשר בדרום. והצפון נעלם בו (כמ"ש כל זה היטב בהסולם אות ל"ו).

צפונית מערבית, מערבית דרומית. כמ"ש לפנינו. אמר לו, והרי אינו יכול לעשות כלום עד שמקבל אדם עליו עול מלכות הקדושה בתחילה, ונותן על עצמו עול הנה, ואתה אמרת, שיבא לדרום תחילה. שהוא חסד.

(סב) א"ל כלא הא אמינא וכו': אמר לו, הרי אמרתי לך הכל, כי ובא לו לקרן, אמרתי בתחילה, והרי ידעת סוד הקרן, שהוא מלכות, וזה הוא עול מלכות הקדושה. ואח"כ דרומית מזרחית, שיקשר הדרום שהוא חסד, במזרח שהוא ת"ת, קו האמצעי, כי שם במזרח הוא עץ החיים, שהוא ת"ת, וזה לזווג אותו, את הדרום, במזרח, שהוא אבא עלאה, דהיינו חכמה, הנקראת או"א עלאין, כי בן, שהוא ת"ת, מצד אבא בא, ששורש ת"ת הוא בדעת הנעלם של או"א עלאין ומשום זה ייחד מדרום למזרח, כי חיזוקו של דרום במזרח הוא, דהיינו בדעת הנעלם של או"א, שהוא שירותא דמזרח וע"כ צריך שיתקשרו יחד דרום ומזרח (כמ"ש לעיל אות ל"ו בהסולם, ע"ש כל ההמשך).

(סג) ומזרח דאתקשר בצפון וכו': ומזרח המתקשר בצפון, שהוא באמא, שהיא בינה הנקראת ישו"ת שממנה נמשך צפון שהוא קו שמאל, משום שזה, דהיינו בינה, משלים וממלא הנחלים והמבועים של מזרח,

(דפו"י דף ק"ב ע"א)

(סד) לבתר צפונית מערבית וכו': ואח"כ, יבא לקרן צפונית מערבית. כי מצד אבא יוצא הבן, שהוא ת"ת, מזרח, ומצד אמא, שהיא צפון יוצאת הבת, שהיא מלכות, מערב. ומשום זה צפונית מערבית, מצפון שהיא אמא למערב שהיא מלכות, וזו היא קרן שבתחילה, שקרן ה"ס מלכות, שצריך לקבל עליו מקודם כל (כנ"ל באות ס"ב). ועתה היא נקראת בצפון סתם, דהיינו באמא ובקו שמאל, ולאח"כ צריך לקשר

בצפון סתם. לבתר בעי לקשרא . לה בדרום, דתמן הוא קשורא דכלא, וגופא ביה אשתכח, וע"ד כ מערבית דרומית.

סה) אשתכח האי קרן ג' זמנין, חד לקבלא ליה בר נש בקדמיתא, ולבתר כ הכי לקשרא מ לה בתרי דרועי, לאתחברא כ בגופא, ולמהוי כלא חד. ודא הוא סדורא דיחודא שלימ. וכל סטר וסטר בהוא קשורא דאתחזי ליה, ו ולא יחליף סטרא בסטרא אחרא דלא איתחזי ליה, בגין דלא יתענש. מאן דעביד * יחודא דא כדקא חזי כמה דאמינא, זכאה חולקיה בהאי עלמא ובעלמא דאתי, דהא ידע לסדרא שבחא דמאריה, ויחודא דמאריה, ולא עוד אלא דקב"ה משתבח ביה. עליה כתיב א ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בכך אתפאר.

סו) ר' שמעון פתח ט לדוד אליך יי נפשי אשא אלהי בכ בטחתי וגו', מאי קא חמא דוד לסדרא האי שבחא הכי. וכלהו שבחי דאינון באלפא ביתא כלהו שלמין, והאי חסרא דלא אית ביה ו. ו אמאי סדורא דא למנפל על אנפין. סז) אלא ט רוא עלאה הוא, גניז בין חברייא. בשעתא דליליא עאל, פ אילנא תתאה דתלייא ביה מותא פריש ענפוי ומכסיא לכלא. וע"ד אתחשך. וכל בני עלמא טעמין טעמא דמותא, ואקדים בר נש ויהיב ליה פקדונא דנפשיה, ואפקדיה בידיה בפקדונא. ובגין דנטיל לון בפקדונא, תב פקדונא למריה בשעתא דאתי צפרא. כד אתי צפרא ותב לגביה פקדוניה, בעי לברכא ליה לקב"ה, דאיהו מהימנא עלאה.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

א) (ישעיה מט) יתרו סו צ"ר. ד (תהלים כה) לך פו צ"א. י ליה. כ מוסיף מזרחית מערבית. ל תרי. מ ליה. נ לקבלא. ס ולאחלק. ע מוסיף ת"ח רזא. פ מוסיף ושלטא אילנא.

דרך אמת י ולמה סדרו חכמים לומר מזמור לדוד אליך ד' נפשי אשא בנפילת אפים ותירץ אלא ת"ח כו'.

כונת התפלה

הסולם

מאמר

ויחוד אדונו. ולא עוד, אלא שהקב"ה משתבח בו. עליו כתוב, ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בכך אתפאר.

סו) ר"ש פתח וכו': ר' שמעון פתח. לדוד אליך ה' נפשי אשא אלקי בכ בטחתי וגו'. שואל. מה ראה דוד לסדר שבח זה כך, שכל השבחים שהם בסדר אלף בית כולם שלמים, וזה חסר, שאין בו ו'. ולמה הוא סדר זה, לנפילת אפים.

סז) אלא רוא עלאה וכו': ומשיב אלא סוד עליון הוא גנוז בין החברים. בשעה שנכנס הלילה, אילן התחתון שהמות תלוי בו, שהוא מלכות מצד הדין, פורש ענפיו ומכסה הכל. וע"כ, נעשה חשך, וכל בני העולם טועמים טעם המות. ואדם מקדים עצמו ונותן לו פקדון נפשו, ומפקידה בידו בפקדון. למשך זמן הלילה, שיחזירה לאור הבקר. ומשום שלקח הנפש

לקשר אותה בדרום, שהוא חסד, וקו ימין, ששם הוא קשר הכל, והגוף, שהוא ז"א, נמצא בו, כי ז"א נמשך מאבא כנ"ל, וע"כ הוא נכלל כולו בדרום כמו אבא, והצפון נעלם בו. וע"כ מערבית דרומית.

סה) אשתכח האי קרן וכו': ונמצאת קרן זו הרומזת על מלכות, ג' פעמים, אחד הוא, שהאדם צריך לקבל עליו תחילה (כנ"ל אות ס"ב) והקרן שלאחר כך, הוא לקשר המלכות בב' זרועות, שהם דרום וצפון, ימין ושמאל, להתחבר בגוף, שהוא ת"ת קו האמצעי, ושיהיה הכל אחד. וזה הוא הסדר של יחוד השלם, וכל צד וצד ייחד בקשר ההוא הראוי לו, ולא יחליף צד בצד אחר שאינו ראוי לו, כדי שלא יענש. מי שעושה יחוד הזה כראוי כמו שאמרת, אשרי חלקו בעולם הזה ובעולם הבא, להיותו יודע לסדר שבחו של אדונו (דפו"י דף ק"כ ע"א * דף ק"כ ע"ב)

סח) לבתר דקם, עאל לבי כנישתא, מעטר בטוטפי. אתכסי בכיסוי דציצית. עאל ומדכי גרמיה בקורבנין בקדמיתא. לבתר קביל עליה עול מלכותא בסדורא דשבחי דדוד, דאינון סדורא דעול מלכותא. ז ובסדורא דשבחא דא, ק אשרא עליה ההוא עול. לבתר סדורא דצלותא ר דמיושב, וצלותא דמעומד, לקשרא לון כחדא.

סט) ת"ח רזא דמלה, אע"ג דצלותא תלייא במלולא ודבורא דפומא, כלא תלייא בעקרא ט דעובדא בקדמיתא, ולבחר בדבורא ובמלולא דפומא. מאן עובדא, אלא ההוא עובדא דעביד בר נש בקדמיתא, כגוונא דצלותא הוא, ולא יצלי בר נש צלותא, עד דיתחזי עובדא נ בקדמיתא כגוונא דצלותא.

ע) עובדא דקדמיתא בשעתא דבר נש קאים, ב בעי לדכאה גרמיה בקדמיתא. ולבחר יקבל עליה האי עול, לפרשא על רישיה פרישו דמצוה. לבתר יתקשר קשורא דיחודא דאינון תפלין, ג תפלה של ראש, ושל יד. ולא תקנא לון בקשורא חדא בשמאלא, ועל לבא, כמה דאוקימנא ה שמאלו תחת לראשי וגו'. וכתוב וישימי כחותם על לבך כחותם על זרועך. והא אוקימנא. ודא הוא עובדא בקדמיתא.

עא) ד לבתר בשעתא דב"נ עאל לבי כנישתא, ה ידכי גרמיה בקדמיתא, בקרבנין, במלולא דפומא. לבתר יקבל עליה האי עול מלכות, לפרשא על ו רישיה

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

ה) (שיר ב) לעיל אות נו צ"א. ו) (שם ח) ויחי ז וסדורא. ק אשרי ליה. ר ל"ג דמיושב וצלותא דמעומד. ט בעובדא. ת בגויה. א בקדמיתא רלב צ"א. עובדא. ב ל"ג בעי. ג מוסיף מהו תפלין תפלה. ד ל"ג לבתר. ה דכי. ו מוסיף רישיה פרישו דמצוה.

כוונת התפלה

הסולם

מאמר

המעשה. אלא מעשה ההוא שעושה אדם תחילה. הוא כעין התפלה. ולא יתפלל אדם תפלה, עד שיראה מעשה תחילה כעין התפלה.

ע) עובדא דקדמיתא בשעתא וכו': המעשה שבתחילה, הוא בשעה שאדם קם משנתו, צריך לטהר עצמו תחילה, דהיינו שיעשה צרכיו, ואח"כ יקבל עליו עול הזה, לפרוש על ראשו פרשות של מצוה. לאח"כ יקשור קשר היחוד, שהם תפלין, תפלה של ראש ותפלה של יד, ולתקן אותם בקשר אחד בשמאל, ועל הלב. כמו שהעמדנו שמאלו תחת לראשי, וכתוב, שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך. דהיינו תפלה של יד, שה"ס המלכות שניתנה על הזרוע כנגד הלב, וכבר העמדנו. וזה הוא המעשה, שצריך לעשות בתחילה.

עא) לבתר בשעתא דב"נ וכו': לאחר כך, בשעה שאדם נכנס לבית הכנסת, יטהר עצמו

הנפש בפקדון, חוזר הפקדון לבעלו בשעה שבא הבוקר. וכשבא הבוקר, והפקדון חזר אליו, צריך לברך את הקב"ה, שהוא נאמן העליון.

סח) לבתר דקם עאל וכו': אחר שקם משנתו, נכנס לבית הכנסת, מעטר עצמו בתפלין, ומתכסה בכסוי של ציצית, נכנס ומטהר עצמו תחילה בקרבנות. לאחר כך מקבל עליו עול מלכות בסדר השבחים של דוד, שהם סדר של עול מלכות, ובסדר שבחים זה, הוא משרה עליו עול ההוא. לאחר כך סדר תפלה דמיושב, שהיא כנגד המלכות. וסדר תפלה דמעומד שהוא כנגד ז"א, לקשר אותם, ז"א ומלכות, ביחד.

סט) ת"ח רזא דמלה וכו': בוא וראה, סוד הדבר, אע"פ שהתפלה תלויה בדבור, ובדבור הפה, הכל תלוי בעיקר בתחילה במעשה, ולאח"כ בדבור, ובדבור הפה, מהו (דפו"י דף ק"כ ע"ב)

בשבחי דוד מלכא. כגוונא דעובדא דפריש על רישיה ז, פרישו דמצוה. ולבתר ח צלותא דמיושב, לקבל תפלה של יד. לבתר צלותא דמעומד, דהיא לקבל תפלה דרישא. ודא כגוונא דדא. עובדא כגוונא דדבורא. ודאי בעובדא ומלולא תלייא צלותא.

עב) ואי פגים עובדא, מלולא לא אשכח אתר דשריא ביה, ולאן איהו צלותא, ואתפגים ההוא בר נש לעילא ותתא. ט דבעינן לאחזאה. עובדא, ולמללא מלולא עליה, ודא הוא צלותא שלים. ווי ליה לבר נש דפגים צלותיה, פולחנא דמאריה. עליה כתיב, טז כי תבואו לראות פני וגו'. כ גם כי תרבו תפלה אינני שומע, דהא בעובדא ובמלולא תליא מלתא.

עג) ת"ח, כיון דבר נש עביד צלותא ז, כגוונא דא, בעובדא ובמלולא, וקשיר קשורא דייחודא, ט אשתכח דעל ידיה מתברכן עלאין ותתאין. כדין בעי ליה לבר נש לאחזאה גרמיה, בתר דסיים צלותא דעמידה, כאלו אתפטר מן עלמא, דהא אתפרש מן אילנא דחיי, וכניש רגלוי לגבי ההוא אילנא דמותא, דאהדר ליה פקדוניה. כד"א טז ויאסוף רגליו אל המטה. דהא אודי חטאוי, וצלי עלייהו. השתא בעי לאתכנשא לגבי ההוא אילנא דמותא, ולמנפל, ולימא לגביה אליך יי נפשי אשא. בקדמיתא, * יהיבנא לך בפקדונא, השתא דקשירנא ייחודא, ועבידנא עובדא ומלולא כדקא יאות, ואודינא על חטאי, הא נפשי מסירנא לך לך ודאי.

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

ז (ישעיה א) בשלח פ צ"ק. ח) (בראשית מט) שמיני ט לט צ"ע.

ז ל"ג פרישו דמצוה. ח תפלה של יד דאיהו תפלה דמיושב לבתר תפלה דהיא תפלה דמעומד. ט מוסיף

ולא עוד אלא דבעינן. י מוסיף עובדא ודאי. כ ל"ג

מן גם עד דהא. ז ודאי ול"ג כגוונא דא. ט ואשתכח.

כוונת התפלה

הסולם

מאמר

דבור, וזו היא תפלה שלמה. אוי לאדם שפוגם תפלתו עבודת אדונו, עליו כתוב, כי תבואו לראות פני וגו'. גם כי תרבו תפלה אינני שומע. כי במעשה ובדבור תלוי הדבר.

עג) ת"ח כיון דבר נש וכו': בוא וראה, כיון שהאדם עשה תפלתו כאפן הזה במעשה ובדבור, וקשר קשר היחוד, נמצא שעליונים ותחתונים מתברכים על ידו. או, אחר שגמר תפלת העמידה, צריך האדם להראות את עצמו, כאלו נפטר מן העולם. שהרי נפרד מן עץ החיים, שהוא ז"א, שה"ס תפלת העמידה, ואסף רגליו אל אותו אילן המות, שהחזיר לו פקדונו, שהחזיר לו נפשו בבקר (כנ"ל אות ס"ז) כש"א ויאסוף רגליו אל המטה. כי כבר התודה על חטאיו והתפלל עליהם

עצמו תחילה בקרבנות, בדבור הפה. דהיינו שיאמר פרשת הקרבנות. ואח"כ יקבל עליו עול מלכות לפרוש על ראשו, בשבחים של דוד המלך, כעין המעשה של הפורש על ראשו פרשות של מצוה. שהוא כנגד המעשה דציצית ולאח"כ תפלה דמיושב, שהוא כנגד המעשה של תפלה של יד. דהיינו המלכות. ולאח"כ תפלה דמעומד, שהיא סוד ז"א, שהוא כנגד המעשה של תפילין של ראש. וזה כנגד זה. המעשה צריך להיות כעין הדבור, כי ודאי במעשה ובדבור תלויה התפלה.

עב) ואי פגים עובדא וכו': ואם פוגם המעשה, אין הדבור מוצא מקום לשרות עליו. והוא אינה תפלה, ואדם ההוא נפגם למעלה ולמטה. כי צריכים להראות מעשה ולדבר עליו דפו"י דף ק"כ ע"ב * דף קכ"א ע"א)

(עד) ויחזי בר נש גרמיה כאילו פטיר מן עלמא, דנפשיה מסיר להאי אתר דמותא, בגין כך לא אית ביה וא"ו, דוא"ו אילנא דחיי הוא, והאי אילנא דמותא הוא. נ והא קמ"ל, דרזא דמלה, דאית חובין דלא מתכפרן, עד דאתפטר ם בר נש מעלמא, הה"ד ם) אם יכופר העון הזה לכם עד תמותון, והאי יהיב גרמיה ודאי למותא, ומסיר נפשיה להאי אתר. לאו בפקדונא כמה בליליא, אלא כמאן דאתפטר מן עלמא ודאי.

(עה) ותקונא דא בעי בכוונא דלבא וכדין קב"ה מרחם עלוי, ומכפר ליה לחוביה. זכאה הוא בר נש דידע למפתי ם ליה, ף ולמפלח למאריה, ברעותא ובכוונא דלבא. ווי ליה למאן דאתי למפתי ץ למאריה, בלבא רחיקא, ולא ברעותא. כד"א ם) ויפתוהו בפיהם ובלשונם יכזבו לו ולבם לא נכון עמו. הוא אומר ם) אליך יי נפשי אשא, ולא כל מלוי אלא בלבא רחיקא, הא גרם עליה לאסתלקא מעלמא, עד לא מטון יומוי, בזמנא דהאי אילנא אתער בעלמא למעבד דינא.

(עו) ועל דא בעי בר נש לאדבקא נפשיה ורעותיה במאריה, ולא ייתי לגביה ברעותא כדיבא, בגין דכתיב ם) דובר שקרים לא יכון לנגד עיני. מאי לא יכון. אלא בשעתא דהוא אתקין גרמיה להאי, ולביה רחיקא מקב"ה, קלא נפיק ואמר, לא יכון לנגד עיני. ם) האי בעי לאתקנא גרמיה, לא יכון, לא בעינא דיתתקן. כ"ש אי אתי ליחדא שמא קדישא, ולא מיחד ליה כדקא יאות.

חלופי גרסאות

נ מאי קמ"ל רזא דמלה. ם ל"ג בר נש. ם לה. ף ל"ג ולמסלת. ץ ליה. ם מוסיף אמאי האי ; אמאי בעי הכא לאתקנא.

מסורת הזוהר

ם) (ישעיה כב) תזריע יז צ"ש. ם) (תהלים עח) בא ו צ"ת. ם) (שם כה) לעיל אות סו צ"ד. ם) (תהלים קא) ב"א רטו צ"ב.

כוונת התפלה

לאותו מקום, למלכות, לא בפקדון כמו בלילה, אלא כמי שנפטר מן העולם ודאי.

(עה) ותקונא דא בעי וכו': ותקון זה צריך להיות בכוונת הלב, ואז הקב"ה מרחם עליו ומכפר עונותיו. אשרי האדם היודע לפתות ולעבוד אדונו ברצון וכוונת הלב. אי לו למי שבא לפתות רבונו בלב רחוק ולא ברצון. כש"א ויפתוהו בפיהם ובלשונם יכזבו לו ולבם לא נכון עמו. הוא אומר, אליך ה' נפשי אשא, וכל דבריו אינם אלא בלב רחוק. וזה גורם לו להסתלק מן העולם לפני זמנו, בזמן שאילן הזה מתעורר בעולם לעשות דין.

(עו) ועל דא בעי וכו': וע"כ צריך האדם להדביק נפשו ורצונו באדונו, ולא יבא אליו ברצון שקר. משום שכתוב, דובר שקרים לא יכון לנגד עיני, מהו לא יכון. ומשיב, אלא בשעה שמתקן עצמו לזה, למסירת נפשו בנפילת אפים

מאמר

עליהם, עתה צריך להיות נאסף אל אותו אילן המות, ולפול על פניו, ויאמר אליו, אליך ה' נפשי אשא. בתחילה כשהלכתי לישון, נתתי לך הנפש בפקדון, עתה שקשרתי היחוד, ועשיתי המעשה והדבור כראוי, והתודיתי על חטאי, הרי נפשי מסורה לך ודאי. כלומר שיקבל עליו מסירות נפשו.

(עד) ויחזי בר נש וכו': ויראה אדם את עצמו באלו נפטר מן העולם, כי מסר נפשו למקום שהוא של מות. משום זה אין ו' בסדר א"ב של אליך ה' נפשי אשא, כי ו' הוא עץ החיים. דהיינו ז"א שה"ס ו' דהויה, וזה, שמסר לו נפשו הוא אילן המות, דהיינו מלכות. וזה שמלמדנו, כי סוד הדבר הוא, שיש עונות שאינם מתכפרים עד שאדם נפטר מן העולם. ז"ש אם יכופר לכם העון הזה עד תמותון וע"כ נתן זה את עצמו ודאי למיתה ומוסר נפשו (דמו"י דף קכ"א ע"א)

עז) זכאה חולקהון דצדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי, עליהו כתיב
 (ט) ובאו וראו את כבודי וגו'. וכתוב, (י) אך צדיקים יודו לשמך וגו'. אתא ר' אלעזר
 ונשיק ידוי. אמר, אלמלא לא אתינא לעלמא אלא למשמע מלין אלין דיי. אמר
 ר' יהודה, זכאה חולקנא, וזכאה חולקהון דישראל, דאינון מתדבקיין בקב"ה,
 דכתיב (ט) ואתם הדבקים וגו'. ועמך כלם צדיקים וגו'. בילא"ו יילא"ו.

מסורת הזהר

(ח) (ישעיה סו), (ז) (תהלים קמ) ב"ב רכח צ"ה, (ט) (דברים ד), ב"ב קו צ"א, (ט) (ישעיה ס) ב"א רח צד.

כוונת התפלה

הסולם

מאמר

אפים, ולבו רחוק מהקב"ה, יוצא קול ואומר
 לא יכון לנגד עיני. זה רוצה לתקן את עצמו,
 לא יכון, איני רוצה שיתתקן. כל שכן אם בא
 ליחד השם הקדוש, ואינו מיחדו כראוי.
 עז) זכאה חולקהון וכו': אשרי חלקם
 של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא. עליהם
 כתוב, ובאו וראו את כבודי וגו'. וכתוב, אך
 (דפו"י דף קכ"א ע"א)

צדיקים יודו לשמך וגו'. בא ר' אלעזר ונשיק
 ידיו. אמר אם לא באתי לעולם אלא לשמוע
 דברים אלו די. א"ר יהודה, אשרי חלקנו
 ואשרי חלקם של ישראל, שהם מתדבקים
 בהקב"ה, שכתוב, ואתם הדבקים וגו'. ועמך
 כולם צדיקים וגו'. ברוך ה' לעולם אמן ואמן.
 ימלוך ה' לעולם אמן ואמן.

חסל פרשת במדבר

פ ר ש ת

נשא את ראש

- (א) וידבר יי אל משה לאמר, נשא את ראש בני גרשון וגוי. ר' אבא פתח, (ב) אשרי אדם לא יחשוב יי לו עון ואין ברוחו רמיה. האי קרא, לאו רישיה סיפיה, ולא סיפיה רישיה. ואית לאסתכלא ביה, והא אוקמוה.
- (ב) ת"ח, בשעתא דצלותא דמנחה * דינא שריא בעלמא, ויצחק תקן צלותא דמנחה, וגבורה עלאה שלטא בעלמא, עד דאתי ועאל ליליא, בגין לקבלא ליה ב ליליא, ומזמנא דשאר צלותא דמנחה, אתפרש שמאלא ג לקבלא ואתער ליליא.
- (ג) בתר דאתער כל אינון נטורי פתחין דלבר, כלהו מתערין בעלמא ואתפשטו. וכל בני עלמא טעמין טעמא דמותא.
- (ד) והא אתמר. בפלגות ליליא ממש, אתער שמאלא כמלקדמין, (א) וורדא

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

א ל"ג דינא. ב ל"ג ליליא. ג מוסיף לקבלא ליה.

(א) (תהלים לב) וארא יוד צ"ק.

דרך אמת (א) שושנה קדושה והיא השכינה ששייה נאמר כשושנה בין החוחים.

בפלגות ליליא

הסולם

מאמר

שהגבורה מקבלת את הלילה. כלומר שלילה שהיא מלכות נמשכת מגבורה, שהיא תפלת המנחה. ומזמן שמתחיל תפלת המנחה, נפרש השמאל לקבל את המלכות, ונתעורר הלילה. שהוא מלכות.

(ג) בתר דאתער כל וכו': אחר שנתעורר הלילה, כל אלו שומרי פתחים החצונים כולם מתעוררים בעולם ומתפשטים. וכל בני העולם טועמים טעם המות.

(א) וידבר וגוי נשא את ראש וגוי ר' אבא פתח. אשרי אדם לא יחשוב ה' לו עון ואין ברוחו רמיה. מקרא זה אין ראשו סופו ואין סופו ראשו. כי תחילה אומר לא יחשוב וגוי משמע שיש בו עון, אלא לא יחשוב לו. ולבסוף אמר, ואין ברוחו רמיה. ויש להסתכל בו. וכבר העמידוהו.

(ד) והא אתמר וכו': והרי למדנו, בחצות לילה ממש, נתעורר השמאל כמקודם, כבעת תפלת המנחה, והשושנה הקדושה, שהיא מלכות, מעלה ריחות שה"ס חארת החכמה משמאל

(ב) ת"ח בשעתא דצלותא וכו': בוא וראה. בשעת תפלת המנחה הדין שירה בעולם, ויצחק, שהוא גבורה עליונה וקו שמאל דז"א. תקן תפלת המנחה שאז נעשה הזווג בסוד שמאלו תחת לראשי, וע"כ גבורה עליונה שולטת בעולם עד שבא ונכנס הלילה. משום (דמוי דף קכ"א ע"א)

קדישא סלקא ריחין, והיא משבחת וארימת קלא, וכדין סלקא ושריא רישא לעילא בשמאלא, * ושמאלא מקבל לה.

(ה) כדין כרוזא קארי בעלמא, דהא עידן הוא לאתערא לשבחה ליה למלכא. ד וכדין תושבחן מתערין, ואתבסמותא דכלא אשתכח. זכאה חולקיה מאן דאתער לזווגא זווגא דא. כד אתי צפרא, וימינא אתער ומחבקא ה לה, כדין זווגא דכלא אשתכח כחדא.

(ו) ת"ה, בשעתא דבני נשא דמיכין, וטעמין טעמא דמותא, ונשמתא סלקא לעילא, קיימא באתר דקיימא, ואתבחינת על עובדהא דעבדת כל יומא, וכתבין ו להו על פתקא. מ"ט. בגין דנשמתא סלקא לעילא, ואסהידת על עובדוי דב"נ, ועל כל מלה ומלה דנפיק מפומיה.

(ז) ז וכד ההיא מלה דאפיק ב"נ מפומיה איהי כדקא יאות, מלה קדישא דאורייתא וצלוחא. ההיא מלה סלקא, ובקע רקיעין, וקיימא באתר דקיימא, עד דעאל ליליא, ונשמתא סלקא ואחיד לההיא מלה, ועאל לה קמי מלכא.

(ח) ח וכד ההיא מלה לאו איהי כדקא יאות, ואיהי מלה ממילין בישין, מלישנא בישא, ההיא מלה סלקא לאתר דסלקא, ט וכדין אתרשים ההיא מלה, וההוא חובה עליה דב"נ, הה"ד א משוכבת חיקך שמור פתחי פיך. ובג"כ ט אשרי אדם לא יחשוב יי לו עון. אימתי. כשאין ברוחו רמיה.

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

ד כד אתי צפרא עד סוף האות קורם וכדין תושבחן. ה ליה. ו לה. ז בגין דההיא מלה דאפיק ב"נ מפומיה סלקא וליג מן וכד עד סלקא. ח ל"ג מן וכד עד הה"ד. ט הה"ד עד פיך וכדין וכי.

א (מיכה ז) תצוה מו צ"ע. ז (תהלים לב) לעיל אות א צ"ב.

בפלגות ליליא

הסולם

מאמר

שהנשמה עולה למעלה ומעידה על מעשיו של האדם, ועל כל מלה ומלה שהוציא מפיו. (ז) וכד ההיא מלה וכי: וכשהמלה ההיא שהאדם הוציא מפיו היא כראוי, שהיא מלה קדושה של תורה ותפלה, אז מלה ההיא עולה ובוקעת רקיעים, ועומדת במקום שעומדת, עד שמגיע הלילה, והנשמה עולה, ואוחזת למלה ההיא, ומכניסה אותה לפני המלך. (ח) וכד ההיא מלה לאו וכי: וכשהמלה ההיא אינה כראוי, והיא מלה מהמלים הרעות, מלשון הרע, המלה ההיא עולה למקום שעולה, ואז נרשמת המלה ההיא ואותו העין על האדם. ז"ש, משוכבת חיקך שמור פתחי פיך, דהיינו מהנשמה המעידה על מעשיו, ומשום זה כתוב, אשרי אדם לא יחשוב הי לו עון. דהיינו כשאין הנשמה מעידה עליו, שירשם לו איזה עון. ומתי הוא, כשאין ברוחו רמיה. דהיינו כשאינו חוטא.

משמאל, והיא משבחת ומרימה קול, או עולה ושררה הראש שלה למעלה בשמאל, בסו"ה שמאלו תחת לראשי, והשמאל מקבל אותה. (וענין חצות ע"י לעיל ויגש דף י"א ד"ה ביאור. ולך דף נ"ג ד"ה פירוש. וישלח קל"ח ד"ה וג.). (ה) כדין כרוזא קארי וכי: או כרוז קורא בעולם: הגיע הזמן לקום משינה, ולשבח את המלך. ואז מתעוררים תשבחות, ונמצאת התבשומות הכל. אשרי חלקו מי שמעורר לזווג זווג הזה. כשבא הבקר, והימין, שהוא חסד, מתעורר למחבק אותה, או נמצא זווג הכל כאחד בין לחכמה ובין לחסדים. משא"כ בלילה אין שם חסדים.

(ו) ת"ה בשעתא דבני וכי: בוא וראה בשעה שבני אדם ישנים וטועמים טעם המיתה, והנשמה עולה למעלה, היא עומדת במקום שעומדת ונבחתת על מעשיה שעשתה כל היום, וכותבים אותם בספר. מהו הטעם. משום (דפו"י דף קכ"א ע"א *) דף קכ"א ע"ב)

רעיא מהימנא

(ט) מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן חמשים שנה כל הבא לעבוד עבודה עבודה ועבודת משא באהל מועד. פקודא דא להיות הלויים משוררים במקדש. ואע"ג דאוקימנא לעילא, הכא צריך לחדש מלין, דהא כהן איהו מקריב קרבנא, ואיהו מיכאל. לוי איהו גבריאל. איהו צריך לנגנא.

(י) ורזא דמלה, (י) יומם יצוה יי' חסדו, דא חסד כהנא רבא דמיכאל איהו כהן הדיוט. לגבי מאריה, ועם כל דא דהדיוט איהו אצל מאריה. מלך דחיות הקדש איהו. וברכת הדיוט אל תהי קלה בעיניך, והאי איהו יומם יצוה יי' חסדו.

(יא) ובלילה שירה עמי, דא גבורה. שירה: (י) בכור שורו הדר לו. (י) ופני שור מהשמאל, וגבריאל שלוחיה, וצריך לשורר ולנגן בחדוה בחמרא דאורייתא, ל' לאתעסקא באורייתא, יקיים (י) קומי רני בלילה לראש אשמורת.

(יב) ויימא, באשמורות, כמה סליחות ותחנונים ובקשות, (י) בכל מיני רנה בגרוניה, דאיהו כנור לאפקא ביה קלא, בשית כנפי ריאה עם וורדא. בשית עזקאן, דקנה. ודא ר'. ויפוק ליה מלבא, דתמן בינה. כמה דאוקמוה מארי מתניתין, הלב מבין. יפוק בן (י) מבינה, מבן יה, דאיהו ר', דאיהו אפרוח בשית גדפין. ויסלק ליה בשית עזקאן דקנה, דאינון (י) שש מעלות לכסא.

חלופי גרסאות

י למאריה; לגבי אריה מלך דחיות הקדש איהו. כ מוסיף לאתעסקא לשלחא [; לשלמא] קרבנא קמי מלכא ומאן דלית ליה רשו לאתעסקא. ג אשמורות מכמה. ד וכל. נ ל'ג דקנה; דאקנה. ס ל'ג מבינה.

מסורת ההור

(ח) (במדבר ד). (ו) (תהלים מב) שמות קג צ"ג. (ז) (דברים לג) ויקרא עב צ"י. (ח) (יחזקאל א) ביא פה צ"א. ט (איכה ב) בשלח סה צ"ר. י (מ"א י) שמות עז צ"ק.

ובלילה שירה עמי

ברכת הדיוט קלה בעיניך. וזה הוא יומם יצוה ה' חסדו.

הסולם

(יא) ובלילה שירה עמי: זהו גבורה ד"א, כי שירה היא כמו בכור שורו הדר לו. פני שור מהשמאל. ושירה ושור שוים זה לזה. וגבריאל הוא שליחו של הגבורה, וצריך לשורר לנגן בשמחה בינה של תורה, לעסוק בתורה, ולקיים, קומי רוני בלילה לראש אשמורות.

(יב) ויימא באשמורות כמה וכו': ויאמר באשמורות כמה סליחות ותחנונים ובקשות, בכל מיני רנה בגרונו, שהוא כנור להוציא בו קול בשש כנפי ריאה, דהיינו חמשה

מאמר

(ט) מבן שלשים שנה ומעלה וגו': מצוה זו היא, להיות הלויים משוררים במקדש. ואע"פ שכבר העמדנו למעלה, כאן צריך לחדש דברים. כי הכהן הוא המקריב קרבן, והוא המלאך מיכאל, שהוא חסד, והחסד הוא כהן. לוי הוא גבריאל, שהוא גבורה, וגבורה נקראת לוי, והוא צריך לנגן.

(יוד) ורזא דמלה יומם וכו': וסוד הדבר, יומם יצוה ה' חסדו זה הוא חסד ד"א שהוא כהן גדול. כי מיכאל הוא כהן הדיוט כלפי אדונו, שהוא חסד ד"א, ועם כל זה אע"פ שהוא כהן הדיוט כלפי אדונו, הוא מלך על חיות הקודש שבציורה. ועליו אמרו, אל תהיה (דס"ו דף קכ"א ע"ב)

(ג) ובי' כרסיין אינון, כסא כבוד מרום מראשון, ואינון לבא ופומא. ל"ב,
 ויאמר כי יד על כס יה מלחמה ליי' בעמלק, ע כבד, סמא"ל, פומא פ דכס"ה,
 ז כ"ס ה', הה"ד ט) תקעו בחדש שופר וגו'.
 (ד) מאי שופר. קנה, ו', קול דסליק מן הקנה, לגבי פומא, דתמן ה'. בה' מיני
 תקונין דדבורא, דאינון שפוון ושינים וחיך. שפוון תריין. שינים וטוחנות תריין
 מינין. וחיך, הא חמש. דטחנין ק כנהר דאיהו קול, כגוונא דטחנין ריחיא. לאפקא
 קול ודבור, דנפיק מבינה דלכא. במחשבה.
 (ט) דאיהו שמא מפרש בעשר מיני תלים. ובשופר, אין פוחתין מעשרה
 שופרות. ואורייתא, ר קלא דילה, דיבור דילה, בינה דילה, דאוקמוה איזהו
 חכם המבין דבר מתוך דבר. מחשבה דיליה. ש חשיב קמי קב"ה, מכל קרבנין
 ועלוון, הה"ד ז) זאת התורה לעולה ולמנחה. ע"כ ת

חלופי גרסאות

ע דנהר; בנהר. פ בכסה. ז כ"ס י"ה. ק בנה.
 ר קלא דיליה בינה דיליה דבור דיליה. ש סליק.
 ת בדפויי כ"ד ב' פקודא דא המועל בהקדש וכו'.

מסורת הזהר

כ) (ירמיה יז) וירא קטו צ"ה ז"ח ד ט"ד שכ"ה
 תק"ח קכ ט"ג ש"ו. ל) (שמות יז) ב"א קצו צ"ג.
 מ) (תהלים פא) וירא קיג צ"א. נ) (ויקרא ז) וירא
 לט צ"ד.

ובלילה שירה עמי

הסולם

מאמר

שהוא ו' שה"ס ז"א שנק' ו' ונקרא קול, והוא
 קול העולה מן הקנה, אל הפה, שהוא מלכות
 ששם ה' והיינו שכתוב, בכסה ליום חגנו,
 בכס ה', דהיינו בה' תקונים של הדבור, שהם
 שפתים ושינים וחיך. שפתים הן שתיים, שינים
 יש בהם שינים וטוחנות שהן ב' מינים, הן
 ארבע. וחיך, הרי חמשה, שהם ה' תקונים
 של הדבור. שהם טוחנים כנהר שהוא קול,
 כמו שטוחנים ריחים, להוציא קול ודבור היוצא
 מבינה שהוא הלב. ובמחשבה, שה"ס חכמה.

חמשה אונות הריאה עם וורדא, שהיא אונה
 קטנה התלויה בריאה. ובשש טבעות הקנה,
 וזה רומח על ו', כנגד ז"א, שהוא יוצא מן
 הלב, ששם הוא בינה. כמו שהעמידו בעלי
 המשנה, הלב מבין. ויצא בן, שהוא ז"א, מבינה,
 מבן י"ה, כי בינה היא אותיות, בן י"ה, שהוא
 ו', שהוא אפרוח בשש כנפים, דהיינו ז"א שיש
 לו שש ספירות חג"ת נה"י. ויעלה אותן בשש
 טבעות הקנה, שהם שש מעלות לכסא. כי חג"ת
 נה"י דז"א הם שש מעלות אל הבינה הנקראת
 כסא אל החכמה.

(ט) דאיהו שמא מפרש וכו': שהוא
 שם המפורש בעשרה מיני תהלים. שהם כנגד
 עשר ספירות, אף כאן המחשבה היא חכמה,
 הלב הוא בינה, הקנה ה"ס ז"א, שבו חג"ת
 נה"י טעם טבעות הקנה. הפה הוא מלכות.
 ועם השורש שהוא כתר הם ע"ס, וע"כ ובשופר
 אין פוחתים מעשרה שופרות, שהם כנגד ע"ס.
 והתורה, הקול שלה הדבור שלה, בינה שלה
 שהעמדנו איזה חכם המבין דבר מתוך דבר,
 והמחשבה שלה, שהיא חכמה, הם עשר ספירות,
 כי קול הוא ז"א שבו חג"ת נה"י, דבור הוא
 מלכות, ובינה וחכמה שלה עם השורש שהוא
 כתר הן ע"ס. וע"כ התורה חשובה לפני הקב"ה
 מכל הקרבנות והעולות. ז"ש זאת התורה
 לעולה ולמנחה. (ע"כ רעיא מהימנא)

איש

(ג) זבי' כרסיין אינון וכו': ושני כסאות
 הם, שכתוב, כסא כבוד מרום מראשון, שפירושו
 שהוא מרום מכסא הראשון, הרי שיש ב'
 כסאות. והם, לב, שהוא בינה, ופה, שהוא
 מלכות. לב, היינו שכתוב, ויאמר כי יד על
 כס יה, שהוא בינה, שהיא כס אל י"ה שהוא
 חכמה. והלב ה"ס מלחמה לה' בעמלק, שהוא
 טוד כבד, דהיינו סמאל. הפה ה"ס כסה דהיינו
 כס ה'. ז"ש תקעו בחדש שופר בכסה וגו'.
 שהוא הפה. דהיינו המלכות, שהוא כסא של
 ה' אחרונה דהויה. ויש בה ה' תקונים של
 הפה כמ"ש לפנינו.

(ד) מאי שופר קנה וכו': ומפרש מהו
 שופר, שאומר תקעו בחדש שופר, היא קנה,
 (דפויי דף קכ"א ע"ב)

(טז) ^ו איש או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם וגו'. ת"ח, כתיב ^ז וחבר הקיני נפרד מקין מבני חובב חותן משה וגו', וחבר הקיני מבני בניו דיתרו הוה, כד"א ^ח ויאמר שאול אל הקיני וגו'. אמאי אקרי קיני. והא אוקמוה. וכתיב ^ט את הקיני ואת הקניזי. ואתמר דעבד קנא במדברא, כעופא דא, בגין למלעי באורייתא, ואתפרש מן מתא, נפרד מקין, אתפרש מההוא עמא דהוה בקדמיתא, ואתדבק ביה בקב"ה, נפרד מקין.

(יז) זכאה ב"נ דזכי באורייתא, למיזל לאתדבקא באורחוי. דכד בר נש אזיל * באורחוי דאורייתא, משיך עליה רוחא קדישא עלאה. כד"א, ^י עד יערה עלינו רוח ממרום. וכד בר נש סטי אורחוי, משיך עליה רוחא אחרא מסטרא אחרא, דהוא סטרא דמסאבא וסטרא דמסאבא אתער מסטרא דנוקבא דתהומא רבא, דתמן מדורין דרוחין בישין, דנזקי * לבני נשא, דאקרון נזקי עלמא. דהא מסטרא דקין קדמאה אשתכחו.

(יח) ויתרו בקדמיתא כומרא לע"ז הוה, ולההוא סטר הוה פלת, ומשך עליה רוחא מההוא אתר. ^ב וע"ד אקרי קיני לבתר נפרד ^ג מקין, ^ד ואתדבק ביה בקב"ה, ^ה דכל מאן דאתדבק ביה בקב"ה, ועביד פקודי אורייתא, כביכול, הוא קיים עלמין, עלמא דלעילא ועלמא דלתתא. והא אוקמוה, ועשיתם אותם ^ו כתיב. (ט) וכל מאן דעבר על פקודי אורייתא, כביכול פגים לעילא, פגים לתתא,

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

(ט) (במדבר ה). (ט) (שופטים ד) ב"א רלו צ"ג. (ט) (ש"א טו) ויקרא מד צ"ק. (ז) (בראשית טו). (ז) (ישעיה לב) לך ס צ"א. א לגבי. ב ואע"ג דאקרי. ג מוסיף מקין ודאי. ד ואתחבר. ה מוסיף מאי משמע דכל. ו מוסיף אתם כתיב.

הסולם

למעול מעל בה'

מאמר

של תהום הגדול ששם משכנות הרוחות הרעים המזיקים לבני האדם והנקראים מזיקי העולם. שהם נמצאים מצד קין הראשון. (יח) ויתרו בקדמיתא כומרא וכו': ויתרו היה מתחילה כומר לעבודה זרה, ולצד ההוא היה עובד, ומשך עליו רוח מאותו הצד, וע"כ נקרא אח"כ קיני, כי נפרד מקין ונתדבק בהקב"ה, שכל מי שמתדבק בהקב"ה ועושה מצות התורה, כביכול הוא מקיים העולמות, עולם שלמעלה ועולם שלמטה. וכבר העמידוהו, ועשיתם אותם, כתוב (כנ"ל בחוקותי אות י"ח).

(טז) איש או אשה וגו': בוא וראה, כתוב, וחבר הקיני נפרד מקין מבני חובב חותן משה. וחבר הקיני היה מבני בניו של יתרו. כש"א ויאמר שאול אל הקיני וגו'. למה נקרא קיני. וכבר העמדנו. וכתוב ואת הקיני ואת הקניזי. ולמדנו, שעשה קן במדבר לעסוק בתורה כמו עוף הזה, ונפרש מן העיר, ונפרד מקין, ונפרד מעם ההוא, דהיינו מדינים, שהיה בהם תחילה, ונתדבק בהקב"ה. וע"כ נפרד מקין.

(יט) וכל מאן דעבר וכו': וכל מי שעבר על מצות התורה, כביכול, פוגם למעלה, פוגם למטה, פוגם את עצמו. פוגם לכל העולמות. משל לאלו יורדי הים השטים באניה, קם שוטה אחד ביניהם ורצה לנקוב את הספינה, אמר לו חברי, למח אתה קודח. אמר לו מה איכפת

(יז) זכאה בר נש וכו': אשרי האדם שזכה בתורה, ללכת ולהתדבק בדרכיו. כי כשהאדם הולך בדרכי התורה, מושך עליו רוח קדוש עליון, כש"א עד יערה עלינו רוח ממרום. וכשהאדם מטה דרכיו מן התורה, מושך עליו רוח אחר מצד האחר, שהוא צד הטומאה, וצד הטומאה מתעורר מצד הנקב (דפו"י דף קכ"א ע"ב * דף קכ"ב ע"א)

פגים לגרמיה, פגים לכל עלמין. ז מתל לאינון מפרישי ימין ה דשאטי בארבא, קם חד שטייא בינייהו, בעא לנקבא וכר.

(כ) וע"ד איש או אשה כי יעשו וגו', האדם וגו'. ט והמה כאדם עברו ברית. אדם עבר על פקודא חד דאורייתא, גרים ליה לגרמיה מיתה, וגרם לכל עלמא, פגים לעילא, פגים לתתא, וההוא חובא תלייא, עד דיקיים קב"ה עלמא כמלקדמין, ויתעבר ההוא פגימו מעלמא, הה"ד ט בלע המות לנצח ומחה יי אלהים דמעה מעל כל פנים וגו'. ובג"כ כי יעשו מכל חטאת האדם. האדם אדם קדמאה.

(כא) למעול מעל ביי, כ דמאן דיפוק מרחמי, וינקא מן דינא, הוא גרים פגימו וכר, וע"ד, רחמנא לישזבן מחייבי דהאי עלמא, ומן פגימו דלהון, כמה זכאין מסתלקי בגינייהו, בר כל מה דגרמי לעילא ותתא.

(כב) רבי יצחק ור' יהודה הוו אזלי מאושא ללוד, אמר רבי ז יהודה נימא מילין דאורייתא ונזיל. פתח רבי ח יהודה ואמר, ט כי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור וגו'. מה כתיב בתריה, בעל הבור ישלם וגו'. ומה על דא כך, מאן דגרים לאבאשא עלמא בחובוי עאכ"ו. אלא תוהנא דאע"ג דאבאיש עלמא, אמאי אית ליה תשובה, נ כמה דכתיב איש או אשה כי יעשו וגו' והתודו את חטאתם והשיב.

(כג) אלא ודאי דא מהניא להו, בגין דעביד תשובה, כביכול הוא עביד ליה

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

(ד) (הושע ו) ב"ב רו צ"ג. ט) (ישעיה כה) תצוה מ ז ל"ג מתל. ח דטסרין. ט מוסיף ת"ח והמה. י מוסיף האדם כתיב. כ מאן דיניק. ל יצחק. מ יצחק. נ והכתיב. צ"ח ת) (שמות כא) ח"ג רעט. צ"ח ת) (שמות כא) ח"ג רעט.

התשובה

הסולם

מאמר

וע"כ הרחמן יצילנו מרשעי העולם הזה ומן הפגם שלהם. כי כמה צדיקים מסתלקים בשבילם, חוץ מכל מה שגירמים למעלה ולמטה.

איכפת לך, הלא תחתי אני קודח. אמר לו, הרי שנינו נטבעים בספינה ביחד. (ויק"ר פ"ד ו')

(כ) ר' יצחק ור' יהודה וכו': ר"י ור"י היו הולכים מאושא ללוד. אר"י, נאמר דברי תורה ונלך. פתח ר' יהודה ואמר, כי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור וגו', מה כתוב אחריו בעל הבור ישלם וגו', ומה על זה כך, מי שגרם להרע לעולם בחטאיו על אחת כמה וכמה. אלא תמה אני, כיון שהרע לעולם, למה מועיל לו התשובה כמו שכתוב, איש או אשה וגו' והתודו על חטאתם והשיב.

(כ) וע"ד איש או וכו': וע"כ איש או אשה כי יעשו וגו' האדם וגו', שרומו על אדם הראשון, שכתוב, והמה כאדם עברו ברית. אדם עבר על מצוה אחת שבתורה, גרם לעצמו מיתה וגרם לכל העולם פגם למעלה ופגם למטה, ואותו עון תלוי, עד שיקיים הקב"ה העולם כבתחילה, ויהיה נעבר הפגם ההוא מן העולם. ז"ש בלע המות לנצח ומחה ה' אלקים דמעה מעל כל פנים וגו'. ומשום זה כתוב כאן כי יעשו מכל חטאת האדם. האדם, שרומו על אדם הראשון.

(כג) אלא ודאי דא וכו': ומשיב, אלא ודאי זה מועיל להם משום כיון שעושה תשובה כביכול הוא עושה אותו ממש. כי תשובה משיבה

(כא) למעול מעל בח': כי מי שיוצא מרחמים ויונק מן הדין הוא גורם פגם וכר' (דפו"י דף קכ"ב ע"א)

ממש. דהא מה דפגים לעילא, אתקין ליה, ובמה בתשובה. ם דכתיב איש או אשה כי יעשו וגו', והתודו את חטאתם והשיב, ותשובה אתקין כלא, אתקין לעילא, אתקין לתתא, אתקין לגרמיה, אתקין לכל עלמא.

(כד) פתח ר' ץ יצחק אבתריה ואמר, ך בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה וגו'. בצר לך, מכאן דתשובה מעליא מכלא, עד לא ישרי דינא בעלמא. דבתר דשרי דינא תקיף חיליה מאן יעבר ליה מעלמא ויסלק ליה. דהא (* כיון דשרי דינא, לא אסתליק עד דישתלים. בתר דאשתלים, ועבד תשובה, אתקין עלמין כלהו. משמע, דכתיב ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים, וכתיב ושבת עד יי אלהיך וגו'. כי אל רחום יי אלהיך וגו'.

(כה) באחרית הימים, מאי איכא הכא. אלא לאכללא כנסת ישראל, דאיהי בגלותא, ואשתכחח בעאקו דלהון, ולא שבקת לון לעלמין. ובגין כך קב"ה אע"ג דאשרי דינא בעלמא, בעי דיהדרון ישראל בתשובה, לאוטבא להו בהאי עלמא, ובעלמא דאתי, ולית לך מאן דקאים קמי תשובה.

(כו) ת"ח, אפילו כנסת ישראל, תשובה אקרי. ואי תימא ן תשובה ם עלאה ך מכל אתר לא שכיח, אלא דא אקרי תשובה, כד אהדר רחמי לקבלהא, והיא תבת על כל אינון אוכלסין וינקא לון. ותשובה מעליא, כד אתמסר נפשא לגבה, ונטיל לה בזמנא דאיהי בתשובה, כדין כלא אתתקן לעילא ותתא, ואתתקן הוא, וכל עלמא.

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

ט ל"ג מן דכתיב עד ותשובה. ע יהודה. ן ל"ג תשובה; ואת. ם מעליא. ך בכל.

(א) (דברים ד) תשא ט צ"ע.

התשובה

הסולם

מאמר

(כה) באחרית הימים מה וכו': שואל, באחרית הימים, מה ענין לכאן. ומשיב, שהוא לכלול כנסת ישראל הנקראת אחרית הימים, שהיא בגלות, ונמצאת עמהם בצרה, ואינה עוזבתם לעולם. ומשום זה הקב"ה אע"פ שהשרה דין בעולם, רוצה שישראל יחזרו בתשובה להטיב להם בעולם הזה ובעולם הבא. ואין לך דבר העומד בפני תשובה.

(כו) ת"ח אפילו כנסת ישראל וכו': בוא וראה, אפילו כנסת ישראל שהוא מלכות, נקראת תשובה. ואם תאמר, תשובה עליונה, שהיא בינה. היא אינה מצויה בכל מקום. אלא זו המלכות, נקראת תשובה, כשחזרו הרחמים, שהוא ז"א, כנגדה, והוא שבה להניק כל אלו הממונים שלה. ותשובה הכי טובה היא, כשהחוטא מוסר נפשו אליה, והיא לוקחת אותה בזמן שהוא בתשובה, או מתתקן הכל למעלה ולמטה, והוא נתתקן וכל העולם.

משיבה ה' אל הו', כי מה שפגם למעלה תקן אותו, ובמה בתשובה. שכתוב, איש או אשה כי יעשו וגו' והתודו את חטאתם והשיב וגו'. ותשובה מתקנת הכל, מתקנת למעלה ומתקנת למטה מתקנת את עצמו, ומתקנת לכל העולם.

(כד) פתח ר' יצחק וכו': פרי' אחריו, ואמר, בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה וגו', בצר לך מכאן שתשובה טובה מכל, בטרם שישרה הדין בעולם. כי אחר שכבר שרה הדין, נתחזק כחו, מי יעבירו מן העולם ויסלקו. כי כיון שכבר שרה הדין אינו מסתלק עד שיושלם. אחר שנשלם הדין, ועשה תשובה, מתקן כל העולמות. זה משמע, משכתוב, ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים, וכתוב, ושבת עד ה' אלקיך וגו', כי אל רחום ה' אלקיך.

(כו) חייבא חד בעלמא, קלקולא דכמה אחרנין בגיניה. ווי לחייבא, ווי לשביביה. ת"ח, יונה, בגין דלא בעא למהך בשליחותא דמאריה, כמה בני נשא הווא אתאבידו בגיניה בימא, עד דכלהו אהדרו עלוי, ודאינו ליה בדינא בימא, וכדין אשתזיבו כלהו, וקב"ה חס עליה לבתר, ושזיב כמה אוכלסין בעלמא. אימתי. כד אהדר למאריה מגו עקתיה. הדא הוא דכתיב, ^(א) קראתי מצרה לי אל יי ויענני. וכתיב, ^(א) מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה וגו'.

רעיא מהימנא

(כח) * פקודא דא, היא מצות תשובה. ^(ה) ודא איהי בינה. ובעוונותינו מדחרב בי מקדשא, לא אשתאר לנו אלא ודוי דברים לבד, ודא מלכות. ומאי בינה. בן י"ה. והאי בן, ו' איהו ודאי. וכל מאן דחזר בתיובתא, כאלו חזר את ה' לאת ו', דאיהו בן י"ה, ואשתלים ביה ידו"ד. ודא איהו תשובה, תשוב ה' ודאי לגבי ו'.
(כט) דאת ה' ודאי איהו ודוי דברים, ורזא דמלה, ^(ד) קחו עמכם דברים ושובו אל יי אמרו אליו וגו' ונשלמה פרים שפתינו. דודאי כד ב"נ איהו חוטא, גרים לאתרחקא ה' מאת ו'. דאסתלק בן י"ה, דא יהו"ו, מאת ה'. ובג"ד אתחרב בי מקדשא, ואתרחקו ישראל מתמן, ואתגלו ביני עממיא. ובג"ד, כל מאן דעביד תשובה, גרים לאחזרא ה' לאת ו', ופורקנא בדא תלייא. ובג"ד הכל תלוי

מסורת זוהר

חלופי גרסאות

(ב) (יונה ב) ויחי קסד צ"ד. (ג) (תהלים קיח) בשלח צו צ"ה. (ד) (הושע יד).
ר ל"ג הו. ש תשובה דא היא מצוה ול"ג פקודא דא. ת ל"ג ודא איהי בינה.

מאמר

הסולם

התשובה

ובן הזה הוא ו' ודאי, שרומה, על ז"א הנקרא בן, הדבוק בה, ומקבל ממנה מוחין דיי"ה, וכל מי שחזר בתשובה הוא כאלו השיב אות ה' שהיא המלכות, אל אות ו' שהוא ז"א, שהוא בן י"ה, ונשלם בו הויה, כי בן ה"ס ו' ועם י"ה הוא יהו"ו, ועם המלכות, שהוא ה' שחזרה אליו נשלם כל השם, וזו היא תשובה, ודאי, שהיא אותיות, תשוב ה' אל ה'.

(כט) דאת ה' ודאי וכו': כי אות ה' ודאי היא, ודוי דברים, וסוד הדבר, קחו עמכם דברים ושובו אל ה' אמרו אליו וגו' ונשלמה פרים שפתינו. כי ודאי כשאדם חוטא, גורם שתרחק ה' מאת ה', כי בן י"ה, שהוא ו' שזה כולל יהו"ו נסתלק מן אות ה', ומשום זה נחרב בית המקדש ונתרחקו ישראל משם, וגלו בין העמים. ומשום זה, כל מי שעושה תשובה, גורם להשיב את ה' לאות ה'. והגאולה תלויה בזה, ומשום זה הכל תלוי בתשובה. שכך אמרו הראשונים, כל הקצים כלי

(כו) חייבא חד בעלמא וכו': רשע אחד בעולם, כמה אחרים נזוקים בשבילו. אוי לרשע אוי לשכנו. בוא וראה, יונה, משום שלא רצה ללכת בשליחות אדונו, כמה בני אדם היו נאבדים בשבילו בים עד שכולם חזרו עליו ודנו אותו בדין להשליכו לים. ואז ניצולו כולם, והקב"ה חס עליו אח"כ, והציל כמה המונים בעולם, דהיינו אנשי נינוה, מתי היה זה. הוא כשחזר בתשובה לאדונו מתוך צרתו. זה שכתוב, קראתי מצרה לי אל ה' ויענני. וכתוב, מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה, וגו'.

רעיא מהימנא

(כח) פקודא דא היא וכו': מצוה זו היא מצות תשובה. וזה הוא בינה. ובעוונותינו כשחרב בית המקדש לא נשאר לנו אלא ודוי דברים בלבד, שזה הוא מלכות, שנקראת ודוי דברים. ומה היא בינה. היא אותיות בן י"ה (דמו"י דף קכ"ב ע"ב *) דף קכ"ב ע"א

בתשובה. דכך אמרו קדמאי, כל הקצים כלו, ואין הדבר תלוי אלא בתשובה, דאיהו שלימו דשמיה.

(ל) וע"ד (ה) ואעשה למען שמי. ועוד (ו) למעני למעני אעשה. ואם לאו חזרין, אנא אעמיד לון מלכא, שקשין גזרותיו משל פרעה, ויחזרון על כרחייהו. (* הה"ד ושבת עד י"י אלהיך, עד ידו"ד ודאי.

(לא) ותשובה דא אתקריאת חיים, (ז) כי ממנו תוצאות חיים, דאינון נשמתינ דישראל. ואיהו הבל דנפק ועאל בפומא דב"נ, בלא עמל ובלא יגיעה. ה' דבהבראם. ועלה אתמר, (ח) כי על כל מוצא פי י"י יחיה האדם. והיא על רישיה דב"נ. עלה אתמר, (ט) ותמונת י"י יביט. (י) אך בצלם יתהלך איש.

(לב) ובגין דאיהי על רישיה דב"נ, אסיר ליה לב"נ למיזל ד' אמות בגלוי דרישא, דאם היא אסתלקת מעל רישיה דב"נ, מיד אסתלקו חיים מניה.

(לג) ואי תימא דכך שריא על אומין דעלמא, אע"ג דלא אתברי בהון שמיא וארעא וכל תולדין דבהון. לא שריא ודאי, דמשה בעא מקב"ה, דלא תשרי שכינה על אומין דעלמא, ויהיב ליה. הבלא דקיימא על אומין דעלמא מאן נפקא. או על חייביא דאינון ערב רב מעורבין עם ישראל. אלא ודאי לית כל אפיא שוין, אפילו ישראל לאו אינון שוין, כ"ש אחרנין.

מסורת הזוהר

(ה) (יחזקאל א) ח"ג קעח : ת"ז ת"ו כג. (ו) (ישעיה מח) ת"ז ת"ו כג. תק"ח זה ט"ב שי"א. (ז) (דברים ד) לעיל אית כג צ"א. (ז) (משלי ד). (ח) (דברים ח) יתרו עח צ"ג. (ט) (במדבר יב) משפטים קלא צ"ט. (י) (תהלים לט) יחי מט צ"ב.

התשובה

הסולם

מאמר

כלו ואין הדבר תלוי אלא בתשובה, שהיא שלמות שמו. כי ה"ס ה' המשלמת ליה"ו, כנ"ל בדבור הסמוך.

(ל) וע"ד ואעשה למען וגו' : וע"כ, ואעשה למען שמי, דהיינו להשלים שם הו"יה כנ"ל. ועוד, למעני למעני אעשה. ואם אינם חוזרים בתשובה, אני אעמיד להם מלך שקשים גזרותיו יותר משל פרעה, ויחזרו בתשובה בעל כרחם. ז"ש ושבת עד הויה אלקיך, עד הויה ודאי, דהיינו להשלים שם הויה כנ"ל.

(לב) ובגין דאיהי על וכו' : ומשום

שהיא על ראשו של האדם, אסור לו לאדם ללכת ד' אמות בגילוי ראשו. כי אם היא מסתלקת מעל ראשו של אדם, מיד מסתלקים החיים ממנו.

(לג) ואי תימא דכך וכו' : ואם תאמר שכל שורה המלכות גם על אומות העולם, אע"פ שלא נבראו בהם שמים וארץ וכל התולדות שבהם. כי בהבראם הוא אותיות באברהם, שבו נבראו שמים וארץ ותולדותיהם.

וכן זרעו של אברהם ולא אומות העולם. ומש"ב, אינה שורה עליהם ודאי, כי משה בקש מהקב"ה שלא תשרה השכינה על אומות העולם, ונתן לו. (ברכות ז.) וא"כ ההבל הנמצא

על

(לא) ותשובה דא אתקריאת וכו' :

ותשובה זו, שהיא מלכות ה' דהויה, נקראת חיים, שכתוב כי ממנו תוצאות חיים, שהן נשמות ישראל שהן תוצאות של המלכות, הנקראת חיים, והיא, המלכות, היא הבל היוצא ונכנס בפיו של האדם בלא עמל ובלא יגיעה, שה"ס ה' דהבראם, כי אות ה' מתבטאת מן הפה, בקלות, יותר מכל האותיות, ועליה נאמר,

(דפו"י דף קכ"ב ע"א *) דף קכ"ב ע"ב

לד) אלא ודאי על האי דיוקנא דאת ה' אוקמוה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה. וכד האי שריא על ישראל, לית לון יגיעה ולא שעבוד. ובה נפש עמלה ויגיעה כ) שבת וינפש.

לה) דנפש אחרא אית על רישיה דב"נ, דאתקריאת עבד. ואיהו דיוקנא על ב"נ. ואיהי עבד דמלכא, דמנענעא כל אברין דב"נ, למיזל בארחין טבין, ולקיימא בהון רמ"ח פקודין, לשריא עלייהו ה' דבהבראם, דכך סליק הבראם לרמ"ח. לו) ודיוקנא אחרא על רישיה, דאתקריאת יראה, ודא י'. ועלייהו אתמר, כ) ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים. תרין דיוקנין טבין, דאינון דכר ונוקבא. דכר מסטרא דאת י'. נוקבא מסטרא דאת ה'.

לז) ותרין אתוון אתערין ליה לב"נ לתורה ולמצוה. י' יראה, ודא א' איהי על רישיה דב"נ, ומנה ייעול דחילו ללבא דב"נ, למדחל מקב"ה, ולנטרא גרמיה דלא יעבר על פקודין דלא תעשה. ה' אהבה על רישיה דב"נ, ומניה עאל רחימו דקב"ה, על רמ"ח אברין דיליה, לקיימא בהון פקודין דעשה. ו' איהי על רישיה דב"נ, ומניה ייעול על פומא דב"נ מלוין לאולפא באורייתא.

חלופי גרסאות

א דאיהי

מסורת הזהר

כ) (שמות לא) ב"א רס צ"א ל) (בראשית א) הקסה"ז קפא צ"א.

התשובה

הסולם

מאמר

מבחינת ד' אותיות הויה דז"א, ששוריים על ראשו. ואומר, וצורה אחרת יש על ראשו שנקראת יראה, וזו היא ה' דהויה, שה"ס כתר וחכמה, דהיינו האורות של יחידה חיה, דרוח. וכיון שה"ס כתר היא בחינת יראה. כי היראה נמשכת מכתר. ועליהם נאמר, ויברא אלקים את האדם בצלמו בצלם אלקים. דהיינו ב"פ בצלם, שהם ב' צורות טובות שהם זכר ונקבה, הזכר מצד אות ה', דהויה, שה"ס יחידה חיה, והנקבה מצד אות ה' דהויה, שה"ס נשמה.

לז) ותרין אתוון אתערין וכו': וב' אותיות י"ה מעוררות את האדם לתורה ולמצוה, שהתורה ק"ס ו', והמצוה ה"ס ה'. ה' היא יראה, שזו היא על ראשו של האדם, וממנה נמשכת היראה אל הלב של האדם לירא מהקב"ה, ולשמור עצמו שלא יעבור על מצות לא תעשה. ה' היא אהבה שעל ראשו של אדם וממנה נמשכת אהבת הקב"ה על רמ"ח אברים שלו לקיים בהם רמ"ח מצות עשה. ו' דהויה, שמצדה שורה אור הרוח דרוח על האדם, היא על ראשו של האדם וממנה נכנסים דבורים בפה של האדם ללמוד בתורה. דהיינו המלכות שה"ס הנפש דרוח, שנקראת דברים, שה"ס ה', ונשלט הויה.

ובהאי

על אומות העולם מאיזה מקום יוצא, או הנמצא על הרשעים שהם ערב רב המעורבים בישראל. מאין הוא. ומשיב, אלא ודאי אין כל פנים שוים. ואפילו בישראל אין כל אחד שוה, כל שכן אחרים. כמ"ש לפנינו (באות מ"א ומ"ב).

לד) אלא ודאי על וכו': אלא ודאי, על צורה זו של אות ה', העמידו, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה. כי שבת היא המלכות. בשעה שהיא עולה לבינה, וכשזו המלכות עז"ס שבת, שורה על ישראל, אין להם יגיעה ולא שעבוד. ובה, נפש העמלה והיגיעה שבת וינפש.

לה) דנפש אחרא אית וכו': כי נפש אחרת ישנה על ראשו של אדם, שאינה ממלכות, שנקראת עבד, כי נמשכת ממטטרו"ן, שנקבא עבד, והיא הצורה שעל האדם במקום המלכות, והיא, עבד מלך המנענע כל אבריו של אדם ללכת בדרכים טובים ולקיים בהם רמ"ח מצות, שתשרה עליהם ה' דבהבראם, שה"ס המלכות, כי כך עולה הבראם במספר רמ"ח.

לו) ודיוקנא אחרא על רישיה וכו': אחר שביאר בחינת נפש האדם הוא מפרש בחינת נרנח"י דרוח הנמשכת לאדם הזוכה, (דפו"י דף קכ"ב ע"ב)

לח) ובהאי קחו עמכם דברים ושובו אל יי'. ובהאי דיהא בכון היראה והאהבה והתורה יתחזר ב ידו"ד ג בינה דאיהו תשובה, ד ר' תשוב לגבי ה', דאיהו עובדא דבראשית. ואיהי ל"ב אלהים. * וישתלים ידוד ובה יהא ה לכון נייחא מכלא, ובה שבת וינפש.

לט) ובה יתכליל יד"ו, ובג"ד ויכלו: שלימו דכלא. בה, אתברי כל עלמא, ועלה קיימין שמיא וארעא וימא וכל בריין דאתברון, דכתיב ז אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, בה' בראם. ואם היא אתרחקת מעלמא אפילו רגעא, כלא אתחרב ותבטל, ולא הוי קיומא בעלמא.

מ) האי ה' לא תיזיל מגופא, ובה קיימא וכד היא תיזיל מיניה, הוא סם המות תיתי ותשרי עליה, דתתקרי טומאה, נבלה, פסולה, מלאך המות, חשה, אפלה, ושריא על גופא דב"ג. ובההוא זמנא אתקרי ב"נ מת. ורזא דמלה, כי לא אחפוץ במות המת נאם יי' אלהים והשיבו וחיו.

מא) כל פקודין דעשה, דהוו עתידין לשריא ברמ"ח ז אברין דיליה, כלהו מתאבלין עליה. ורזא דמלה, ט דרכיו ראיתי וארפאהו וגו'. ולאבליו. מאי

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ז (בראשית ב) הקסה"ז כג צ"א. מ) (יחזקאל יח) ר"ז תכ"ב טו: תס"ט קיט. ז"ח כב ט"ב ש"ה. ב יי"ו. ג כ"ג הסלם; דאיהו בינה. ד ותשוב. ה לנכון ו פקודין דילה.

ז (ישעיה נז) משפטים עב אות רלב.

התשובה

הסולם

מאמר

בה, נברא כל העולם, ועליה עומדים שמים וארץ והים וכל הבריות שנבראו, שכתוב, אלה תולדות השמים והארץ בהבראם שהוא אותיות בה' בראם, שהיא מלכות ואם היתה מתרחקת מן העולם אפילו רגע אחד, היה הכל נחרב ומתבטל, ולא היה קיום לעולם.

מ) האי ה' לא וכו': ה' זו לא תלך מן הגוף של האדם ובו היא עומדת, וכשהיא הולכת ממנו, יבא סם המות וישרה עליו. שהוא נקראת, טומאה, נבלה, פסולה, מלאך המות, חשה, אפלה, ושורה על גוף האדם. ובעת ההוא, נקרא האדם מת. וסוד הדבר, כי לא אחפוץ במות המת נאם ה' אלקים והשיבו וחיו. שהיה לו לומר, במות החי. אלא שהרשע הוא כבר מת, וע"כ כתוב במות המת.

מא) כל פקודין דעשה וכו': כל מצות עשה, שהיו עתידין לשרות ברמ"ח אברים שלו, כולם מתאבלים עליו. וסוד הדבר דרכיו ראיתי וארפאהו וגו' ולאבליו. מהו ולאבליו, אלו הם רמ"ח אברים שמתאבלים עליו, שהם צורה עליונה, השורה על ראשו שבה שורה יהו"ו ה' (כנ"ל אות ל"ז) וכמו שישנה צורה

טובה

לח) ובהאי קחו עמכם וגו': ובוזה, בדבורים שנמשכים לפיו ללמוד בתורה. נאמר, קחו עמכם דברים ושובו אל הויה. כי הדיבורים משלימים יהוה, עם ה' אחרונה, שנקראת דברים. ובוזה, שיהיה בכם היראה והאהבה והתורה, שהי' יי' ו"ה, כי יראה ואהבה הי' יי' והתורה הי' ו' והדבורים שבפה, הי' ה' ישוב הויה שהוא ז"א, להיות בינה, שהיא תשובה, שפירושה, תשוב ו' שהוא ז"א לה' ראשונה, שהיא מעשה בראשית והיא ל"ב פעם אלקים שבמעשה בראשית. דהיינו בינה, דהיינו ז"א ומלכות עולים ומלבישים את הג"ר דבינה, שהי' אר"א עלאין. ויושלם הויה, ובה במלכות שעלתה לבינה, יהיה לכם מנוחה מכל, ובה שבת וינפש. כלומר שהמלכות העולה לבינה נקראת שבת, והיא בסוד המנוחה והנפישתה. וכל עוד שאינה עולה לבינה, אין המלכות נקראת שבת.

לט) ובה יתכליל יה"ו וכו': ובה, במלכות שעלתה, לבינה, שהיא ה' אחרונה, יוכלל יהוה, ויושלם השם. ומשום זה, ויכולו השמים והארץ, שהוא בשבת, היא שלמות הכל.

(דס"ו דף קכ"ב ע"ב * דף קכ"ג ע"א)

ולאבליו. אילין רמ"ח : אברין, דקא מתאבלין עליה, דאינון דיוקנא עלאה דשריא על רישיה, דבה שריא הוי"ה. דכמה דאית דיוקנא טבא על צדיק, ומנהיג ליה לכל עובדין טבין, לזכאה ליה לעלמא דאתי. כך אית דיוקנא בישא, על רישא דחייביא, לאנהגא לון בעובדין בישין, דירתון גיהנם. ובג"ד אית הבל ואית הבל. אית הבל טב, דאתמר ביה, (ט) כי על כל מוצא פי יי' יחיה האדם. ואית הבל ביש, דאתמר ביה (ו) גם זה הבל ורעות רוח.

(מב) ות"ח בעובדין דב"נ אשתמודע פרצופא, דאיהי עליה, ופרצופא דאנפוי. הה"ד, (ט) הכרת פניהם ענתה במ. בדיוקנא, אשתמודע פרצופא דחיה דשריא עליה, אם הוא אריה, או שור או נשר, או אדם. מהמרכבה דקב"ה ושכינתיה. או מהמרכבה דמלאך שר הפנים. או מהמרכבה בישא דסמאל. או מהמרכבה דארבע יסודין דעלמא. ולית בהון לא היצר טוב, ולא היצר הרע, אלא כבעירין דעלמא. ובג"ד כמה הבלים אית בבני נשא, כל חד למיניה. ורזא דמלה, (ז) תוצא הארץ נפש חיה למיניה. ובג"ד, במדה שאדם מודד בה מודדין לו. ובכל פרצופא אית ממנא עליה.

(מג) ת"ח, לשית יומי בראשית, לכל חד אית ליה פרצופיה, דההוא דרגא דאנהיג ליה, ולא תשכח יום דלית ביה טוב. ואע"ג דבימא תניינא לא אית ביה טוב, בימא תליתאה תשכח ליה. ובג"ד אתמר ביה תרי זמני טוב.

(מד) וכל יומא אית ליה גדר מלבר, דלא ייעול כל ב"נ לההוא טוב. כגון חשך דכסי לנהורא. דתשכח בימא קדמאה אור, ותשכח ביה חושך. בכל יומא

מסורת הזהר

(ט) (דברים ח) יתרו עץ צ"נ. (ט) (קהלת ב) (ט) (ישעיה ג) יתרו ל צ"ב. (ז) (בראשית א) ב"א קב צ"ב.

התשובה

של ד' יסודות העולם, שאין בהם לא יצר הטוב ולא יצר הרע, אלא כבהמות העולם. ומשום זה כמה הבלים יש באדם כל אחד למינו. וסוד הדבר, תוצא הארץ נפש חיה למיניה. ומשום זה במדה שאדם מודד מודדים לו. ובכל פרצוף יש ממונה עליו.

(מג) ת"ח לשית יומי וכו': בוא וראה, לששת ימי בראשית, לכל אחד יש לו פרצוף של אותה המדרגה המנהיגה אותו. ולא תמצא יום שאין בו טוב, דהיינו שנאמר בהם וירא אלקים כי טוב. ואע"פ שביום שני לא נאמר בו כי טוב, תמצא אותו ביום השלישי, שמשום זה נאמר בו שתי פעמים טוב.

(מד) וכל יומא אית וכו': וכל יום יש לו גדר מבחוק, שלא כל אדם יוכל לכנוס לטוב

הסולם

טובה על צדיק המנהיגו לעשות כל המעשים הטובים לזכותו לעולם הבא, כך ישנה צורה רעה על ראש הרשעים להנהיגם במעשים רעים שירשו גיהנם. ומשום זה יש הבל ויש הבל. יש הבל טוב שנאמר בו, כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם. ויש הבל רע, שנאמר בו, גם זה הבל ורעות רוח.

מאמר

(מב) ות"ח בעובדין דב"נ וכו': ובוא וראה במעשים של האדם, ניכר הפרצוף השורה עליו, ופרצוף הפנים. ז"ש הכרת פניהם ענתה במ. בצורה השורה עליו, ניכר פרצוף החיה השורה עליו, אם הוא אריה או שור או נשר או אדם ואם מן המרכבה של הקב"ה ושכינתו או מהמרכבה של המלאך שר הפנים. או מהמרכבה הרעה של סמאל, או מהמרכבה (דפו"י דף קכ"ג ע"א)

תשכח נטירא. ואינון נטירין אינון, כגון קוצים לכרם. ואית נטירין אחרנין, כגון נחשים ועקרבים ושרפים, ונטרין ההוא טוב, דלא ייעול תמן דלאו איהו ראוי למיעל. ואי לאו, כל חייביא הוו עאלין ברזין דאורייתא.

מה) ובג"ד מאן דאיהו חייבא, וייעול למנדע רזין דאורייתא, כמה מלאכי חבלה דאתקריאו חשך ואפלה, נחשים ועקרבים חיות ברא אתקריאו, ומבלבלין מחשבתיא, דלא ייעול לאתר דלאו דיליה.

מו) אבל מאן דאיהו טוב, כל אלין נטירין אינון לממריה, וקטיגור נעשה סניגור, וייעלון ^מ ליה לטוב הגנוז, ויימרון ליה מרנא, הא בר נש טוב וצדיק ירא שמים, בעי לאעלא קדמך, אמר לנו, ^ק פתחו לי שערי צדק אבא במ אודה יה. ההוא טוב הגנוז יימא לון, פתחו ליה בהאי תרעא דאתקרי אהבה, או בהאי תרעא דאיהי תשובה. כל צדיק ייעול כפום דרגא דיליה, ורזא דמלה ^ר פתחו שערים ויבא גוי צדיק וגו'.

מז) כען צריך לאהדרא על פתח התשובה. וכי מכמה מינין איהו תשובה דעבדין בני נשא, כלהו טבין, אבל לאו כל אפיא שוין. אית ב"נ דאיהו רשע גמור כל ימיו, ואיהו עובר על כמה פקודין דלא תעשה, ומתחרט ומודה עלייהו, ולבתר כן לא עבד לא טב ולא ביש. לדא ודאי ימחול ליה קב"ה, אבל לא דיזכה לתשובה עלאה. אית ב"נ לבתר דייתוב מחטאיו, ומתכפר ליה, איהו אזיל בדרך מצוה, ומתעסק בכל כחו בדחילו ורחימו דקב"ה. דא זכי לתשובה תתאה, דאתקרי ה'. ודא איהו תשובה תתאה.

חלופי גרסאות

ח ל"ג ליה.

מסורת הזוהר

ק) (תהלים קיח) ב"א שלט צ"ג. ר) (ישעיה כו) יתרו לג צ"י.

התשובה

הסולם

מאמר

לעזרה, וקטיגור נעשה סניגור. ומביאים אותו לטוב הגנוז, ויאמרו, אל הטוב הגנוז, אדוננו, הרי איש טוב וצדיק ירא שמים רוצה לכנוס לפניך, ואמר לנו, פתחו לי שערי צדק אבא במ אודה יה. אז, אותו טוב הגנוז, יאמר להם, פתחו לו באותו שער שנקרא אהבה, או באותו שער שנקרא תשובה. וכל צדיק יכנוס כפי המדרגה שלו. וסוד הדבר, פתחו שערים ויבוא גוי צדיק וגו'.

מה) **כען צריך לאהדרא וכו'**: עתה צריכים לחזור, על פתח התשובה. כי מכמה מינים היא התשובה שעושים בני אדם, וכולם טובים, אבל לא כל הפנים שוים. יש בן אדם שהוא רשע גמור כל ימיו, והוא עבר על כמה מצוות לא תעשה, והוא מתחרט ומתודה עליהם. ואח"כ אינו עושה לא טוב ולא רע, לזה, ודאי שהקב"ה ימחול לו. אבל לא שיזכה לתשובה עליינה

ל טוב הוא שבו, דהיינו שיש חשך המכסה את האור. כמו שתמצא ביום הראשון אור, ותמצא בו חשך. וכן בכל יום תמצא שמירה, ואלו הם שמירה, כמו קוצים השומרים הכרם, שלא יכנוס זר אליו. ויש שומרים אחרים כמו נחשים ועקרבים ושרפים ששומרים הטוב ההוא, שלא יכנוס שם מי שאינו ראוי להכנס. ואם לא היתה שמירה, היו כל הרשעים יכולים לכנוס בסודות התורה.

מה) **ובג"ד מאן דאיהו וכו'**: ומשום זה, מי שהוא רשע, ויכנוס לדעת סודות התורה, כמה מלאכי חבלה הנקראים חשך ואפלה, נחשים ועקרבים, שנקראים חיות השדה, מבלבלים מחשבתו שלא יכנוס למקום שאינו שלו.

מו) **אבל מאן דאיהו וכו'**: אבל מי שהוא טוב, כל אלו השומרים הם לפקודתו (דסו"י דף קכ"ג ע"א)

(מח) ואית ב"נ לבתר דמתחרט מחובוי, ויעביד תשובה, ויתעסק באורייתא בדחילו ורחימו דקב"ה, ולא ע"מ לקבל פרס. דא זכי לאת ו', ואיהו בן י"ה, ועל שמיא אתקרי בינה, ודא גרים דתשוב ו' לגבי ה'. ומלת תשובה כך היא, תשוב ו' לה'.

(מט) ולעולם לא שריא ה' בבר נש, ולא ו', * בלא דחילו ובלא רחימו, דאינון י"ה, יראה ואהבה קרינון ליה ודאי. ומתמן אתייהבו התורה והמצוה דאינון בן ובת. ובגין דישראל מקיימין התורה והמצוה, אתקריאו בנים לקב"ה, הה"ד (ו) בנים אתם ליי' אלהיכם.

(נ) הנסתרות: יראה ואהבה, דאינון במוחא ולבא. בחללא דגופא. וברישא. והנגלות: התורה והמצוה, דאינון בגופא וברישא לבר. ורוזא דמלה הכי הוא ודאי, דאי ב"נ דחיל לקב"ה, או רחים ליה, דא לא ידע ב"נ אחרא, בגין דאיהו מלה דלא אתגליא אלא בינו לבין קונו.

(נא) אבל ב"נ דמתעסק באורייתא, ואזיל בפקודין דעשה, דא אתגליא לכל ב"נ, בגין דקב"ה עבד ליה פומא באתגליא, לאתעסקא באורייתא, ועיינין לאסתכלא בה, ואודנין למשמע בה. ועבד קב"ה בב"נ, ידין ורגלין וגופא, למעבד בהון פקודין דעשה.

(נב) א"כ חוטמא למאי נפקא מניה. (ת) ויפח באפיו נשמת חיים, דא איהי

מסורת הוזהר

(ש) (דברים יד) לך נג צ"ב. (ת) (בראשית ב) משפטים ה צ"ל.

מאמר

הסולם

התשובה

התורה והמצוה, הם נקראים בנים להקב"ה ז"ש בנים אתם לה' אליקים.

(ג) הנסתרות יראה ואהבה וכו': הנסתרות לה' אליקינו, הם יראה ואהבה, שהם במוח ולב. הנמצאים בחלל הגוף ובפנימיות הראש. שהם סוד י"ה כנ"ל. והנגלות לנו ולבנינו, היינו התורה והמצוה שהם בחיצוניות הגוף והראש, שה"ס ו"ה. וסוד הדבר כך הוא ודאי, כי אם אדם מתירא מהקב"ה או אהב אותו, זאת אין אדם אחר יודע, משום שהוא דבר שאינו מתגלה אלא בינו ובין קונו.

(נא) אבל ב"נ דמתעסק וכו': אבל אדם העוסק בתורה והולך במצות עשה, זה מתגלה לכל אדם. משום שהקב"ה עשה לו פה בגלוי לעסוק בתורה, ועינים להסתכל בה, ואזנים לשמוע בה. ועשה הקב"ה באדם, ידיים ורגלים וגוף, לעשות בהם מצות עשה.

(נב) א"כ חוטמא למאי וכו': שואל, א"כ החוטם של האדם למה עשאו הקב"ה ומשיב

עליונה, ויש בן אדם, שאחר ששב מחטאיו ונתכפר לו, הוא הולך בדרך מצוה, ועוסק בכל כחו בהם, ביראה ובאהבה להקב"ה. זה זוכה לתשובה תחתונה שנקראת ח' דהיינו מלכות. שזו היא תשובה תחתונה.

(מח) ואית ב"נ לבתר וכו': ויש אדם, שאחר שמתחרט על עונותיו ועושה תשובה, הוא עוסק בתורה ביראה ואהבה להקב"ה, ולא על מנת לקבל פרס. זה זוכה לאות ו' דהויה, שהוא ז"א, והיא בן י"ה, ועל שמו נקרא בינה, וזה גורם שתשוב ו', שהוא ז"א, אל הה' שהיא מלכות. והמלה תשובה היא אותיות תשוב ו' לה'.

(מט) ולעולם לא שריא וכו': ולעולם אינה שורה באדם לא ח' ולא ו', בלי יראה וכלי אהבה, שהם י"ה, יראה ואהבה אנו קוראים אותם ודאי, ומשם ניתנה התורה והמצוה, שהם בן ובת, דהיינו ו"ה, ז"א ומלכות. (כנ"ל אות ל"ז) ומשום שישראל מקיימים

(דפו"י דף קכ"ג ע"א *) דף קכ"ג ע"ב)

דיוקנא דעל ב"נ, דאתמר ביה (א) ויחלום והנה סלם. סלם ודאי איהי נשמת חיים, כרסייא לשם ידו"ד דאיהו היראה והאהבה התורה והמצוה ובה שריא, והאי כרסייא, מנה גזורות כל נשמתין דישראל, ואיהי דיוקנא על רישא דב"נ.
 (ג) והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו. אלין הבלים דסלקין ונפקין בגופא, בהאי סלם. איהו חד, שביעאה דכלא. ואיהו מצב ארצה, תרינ. וראשו מגיע השמימה, תלת. והנה מלאכי אלהים עולים, תרי. ויורדים תרי. אינון לקבל ד' רוחות והשמים והארץ. ורזא, דמלה, (ב) הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכל הבל. אינון שבעה, לקבל כורסייא, דאיהו הסלם, והשמים והארץ, וד' יסודין דעלמא, ואינון שבעה. לקבל שבעה יומי בראשית. אית כל בריין דשמיא, וימא, וארעא. כגון חיות עופות בהמות דגים, וכמה תולדין דתליין מיניה.
 (ד) ובגין דכלא אתברי בהאי צולמא, דעל כל ישראל דאיהי צדיק, אתמר בהון (א) ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ ועל כל עוף השמים וגו'. ודא ממלל על בני נשא, דאינון מתילין לחיון ברא, ולבעירין, ולעופין, ולנוני ימא. דאית בר נש דמזליה שור, ומזליה אריה, ומזליה נשר, ומזליה אדם.
 (ה) וכל אלין, למה מתפחדין מהאי דיוקנא. דאינון מתמן אתבריאו. אלא משום דשם ידו"ד שריא עליה. רזא דמלה, (ד) וראו כל עמי הארץ וגו'. וכל מאן

מסורת הזהר

(א) (בראשית כח) ויצא כו צ"ה. (ב) (קהלת א) ויצא ו צ"י. (ג) (בראשית ט) נח פט צ"ג. (ד) (דברים כח) צו כא צ"ב.

התשובה

הסולם

מאמר

שהם שבעה הבלים כנגד הכסא, כי הבל הבלים הם ג'. ופעם ב' הבל הבלים הם עשה, ועם הבל האחרון הם שבעה. שהם הסולם והשמים והים והארץ וד' יסודות העולם. שהם שבעה. וכנגד שבעת ימי בראשית. עהם חג"ת נהי"מ. וכנגד יש כל בריות השמים והארץ, דהיינו חיות ועופות בהמות דגים וכמה תולדות התלויות מהם.

(ד) ובגין דכלא אתברי וכו': ומשום שהכל נברא בצלם ההוא שעל כל ישראל, שהוא צדיק, דהיינו יסוד, נאמר בהם, ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ ועל כל עוף השמים וגו'. וכתוב הזה, מדבר על בני אדם שהם משולים לחיות השדה ולבהמות ולעופות ולדגת הים. שיש אדם שמזלו שור, ויש שמזלו אריה, ויש שמזלו נשר, ויש שמזלו אדם.

(ה) וכל אלין למה וכו': וכל אלו למה מפחדים מצורה זו, שעל האדם, שהם נבראו משם. אלא הוא משום ששם הויה שורה עליו. וסוד הדבר, וראו כל עמי הארץ כי שם הויה נקרא

ומשיב, ויפח באפיו נשמת חיים, זו היא צורה שעל האדם, שנאמר בו, ויחלום והנה סולם. סולם, ודאי הוא נשמת חיים, שהיא מלכות, שהוא כסא לשם הויה, שהוא יראה ואהבה ותורה ומצוה, שיראה ואהבה הם י"ה, ותורה ומצוה הם ו"ה, כנ"ל. ובה, בנשמת חיים, שורה השט הויה. וזה הכסא, שהוא הסולם, ממנו נחתכות כל נשמות ישראל, והוא צורה על ראשו של ו'אדם.

(ג) והנה מלאכי וגו': והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו, אלו הם ההבלים העולים ויוצאים בגוף, בסולם הזה. הוא, הסולם, אחד, השביעי מכולם. והוא מוצב ארצה, הוא עוד אחד, והם שנים, וראשו מגיע השמימה, הוא עוד א', והם שלשה. והנה מלאכי אלקים עולים, הם עוד שנים והם חמשה. ויורדים, הם עוד שנים והם שבעה. והם כנגד ד' רוחות העולם והשמים והארץ, שמאירים בסולם ההוא. וסוד הדבר, הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכל הבל. (דסו"י דף קכ"ג ע"ב)

דפגים עובדוי, אתפגים דיוקניה. ושם יי' לא שריא באתר פגים, ובהוא פגיו
שריא חשך, בגין פגיו דסיהרא דשריא ביה חשוכא. והאי ב"נ כמה דאיהו פגים
דיוקניה, כך אתפגים איהו לתתא, או אתעביד אלם, או חרש, או סומא, או חגר.
בגין דיהא רשים לעילא ותתא.

נו) וההוא חשך שריא בפגיו דיליה, ומיד אשתמודעאן ביה דרגין
קדישין, דאינון חילוי דקב"ה, ומתרחקין מניה, דכבר ידעין דבההוא פגיו לא
שריא מלכא. ובג"ד חילוי דמלכא מתרחקין מניה, דחיילין דמלכא לא שריין,
ולא מתקרבו, אלא באתר דמלכא שריא, דכך אינון מתנהגין אבתריה, כאברין
בתר גופא.

נז) ובההוא אתר דשרי ההוא חשך, כמה מלאכי חבלה, דאתקריאו נחשים
ועקרבים, מתקרבין ליה, ויהבין ליה כמה נשיכין, ואלין אינון יסורין. ואי אית
ליה ׀ ממונא דעובדין טבין דעביד, אתמעטון מניה. ואיך אתמעטון מניה, אלא
כל זכות דנחית ליה מלעילא, יהיב ליה לאלין מלאכי חבלה, ובטלין מניה יסורין.
ואי לית ליה זכו, ולא חובא לעילא, אלא כלא לתתא, בכל זכו דעביד נחית ליה
ממונין, ואומין דעלמא מתקרבין ליה, לקבל מלאכי חבלה, ויהיב לון ׀ ממונא,
ואשתזיב מנייהו.

נח) ובג"ד הוו ישראל מקרבין לעזאזל, לגבי ההוא חשך. ושבעים פרים,
לקבל שבעים אומין, לקיימא קרא, ה) אם רעב שונאך האכילהו לחם ואם צמא
השקהו מים. ומיד דהדרין בתיובתא, אתעבר ההוא חשך מההוא פגיו, וישתלים.

חלופי גרסאות

ט ממונה. י ממונה. כ ממונה.

מסורת הזהר

ה) (משלי כה) סקודי רנה צ"ס.

התשובה

הסולם

מאמר

הנקראים נחשים ועקרבים, מתקרבים אליו,
ונותנים לו כמה נשיכות ואלו הם יסורים.
ואם יש לו כסף, דהיינו רכוש ממעשים טובים
שעשה, כלומר, אם הרכוש שלו הוא מעשים
טובים. הם מתמעטים ממנו. ואיך הם מתמעטים
ממנו. הוא, שכל זכות דהיינו כל הארה, היורדת
אליו מלמעלה בעד המעשים הטובים. נותנים
אותו לאלו מלאכי חבלה, ובעד זה מבטלים
ממנו היסורים. ואם אין לו לא זכות ולא חוב
למעלה, אלא כל רכוש שלו הוא למטה, ובכל
זכות שעושה יורד לו כסף גשמי. אז אומות
העולם מתקרבים אליו, במקום מלאכי חבלה,
ונותן להם כספו, וניצל מהם.

נח) ובג"ד הוו ישראל וכו': ומשום
זה, היו ישראל מקרבים לעזאזל, אל אותו
החשך. וע' פרים כנגד ע' אומות, שהקריבו
בסוכות, לקיים הכתוב, אם רעב שונאך האכילהו
לחם

נקרא עליך ויראו מנחך. וכל מי שפוגם מעשיו
נפגמת צורתו, ושם הויה איני שורה במקום
פגום. שבפגם ההוא שורה חשך, משום
שבפגם הלבנה שהיא המלכות, שורה החשך,
והאדם הזה כמו שפגם צורתו, כך הוא נפגם
למטה, או שנעשה אלם או חרש או עור או
פסח, כדי שיהיה רשום למעלה ולמטה.
נו) וההוא חשך שריא וכו': והחשך
ההוא שורה בפגם שלו, ומיד מכירים אותו
המדרגות הקדושות, שהן צבאות הקב"ה,
ומתרחקים ממנו, שכבר יודעים שבפגם ההוא
אין המלך שורה. ומשום זה צבאות המלך
מתרחקים ממנו, שחילול המלך אינם שורים
ואינם מתקרבים אלא למקום שהמלך שורה.
שכך הם מונהגים אחריו כאברים אחר הגוף.

נז) ובההוא אתר דשרי וכו': ובמקום
ההוא ששורה החשך ההוא, כמה מלאכי חבלה,
(דפו"י דף קכ"ג ע"ב)

ורזא דמלה, (1) גם יי' העביר חטאתך לא תמות. ומיד אתהדר ביה שמא דיי', ויתרפי ביה, מאנון נשיכין דיסורין, הדא הוא דכתיב (2) ושב ורפא לו. ומנין דאתהדר קב"ה מיד דהדר בתיובתא ואשתלים ההוא פגימו. הדא הוא דכתיב (3) שובו אלי ואשובה אליכם.

(נט) ודא איהו 2 בתשובה גמורה, דגרים לאהדרא בינה דאיהו יד"ו, לגבי ה' דאיהי מלכות. דאזלא מנדדא מן * קנהא, דאיהי ההיא דיוקנא, דמתקטרין מ בה כל פקודין. 3 ובה מתקטרין עשר ספירן. כז ב"נ עבד פקודא חדא ולא יתיר, ועביד 4 לה בדחילו ורחימו דקב"ה. בגינה שריין עליה י' ספירן. וכל מאן דקיים פקודא חד כדקא יאות, כאלו מקיים רמ"ח פקודין דעשה, דלית פקודא דלאו איהו כלילא מכלהו רמ"ח (ע"כ רע"מ)

(ס) 5 איש איש כי תשטה אשתו וגו'. מאי האי לגבי האי. אלא כמה דכתיב 6 למעול מעל ביי'. ר' אלעזר אמר, איש איש, מאי איש איש, דהא בחד סגי, אלא הא אוקמוה, אבל איש איש, משמע איש דאיהו איש, וקיים קרא דכתיב, 7 שתה מים מבורך וגו'. כדין הוא איש בעלמא, איש לגבי אתתיה. ומעלה בו מעל, הא בחד סגי, אמאי תרי. אלא חד לעילא וחד לתתא. חד לכנסת ישראל, וחד לבעלה. בגין כך והביא האישי את אשתו.

מסורת הוזהר (1) (שם יב) לך קלו צ"א. (2) (ישעיה 1) ת"ז (3) תכ"א. ס. תכ"ב. סו : תס"ג. צד : ח (מלאכי ג) ת"ז ת"ע. קדו : ט (במדבר ה) י' (במדבר ה) כ (משלי ה) נח ט צ"א.

חלופי גרסאות

2 תשובה. מ ביה. נ וביה. ט ליה.

(ע"כ רע"מ) (משלי ה) נח ט צ"א.

מסורת הוזהר

(1) (שם יב) לך קלו צ"א. (2) (ישעיה 1) ת"ז (3) תכ"א. ס. תכ"ב. סו : תס"ג. צד : ח (מלאכי ג) ת"ז ת"ע. קדו : ט (במדבר ה) י' (במדבר ה) כ (משלי ה) נח ט צ"א.

התשובה

הסולם

מאמר

כי אין מצוה שאינה כלולה מכל רמ"ח מצות עשה. (ע"כ רע"מ מהימנא).

לחם ואם צמא השקהו מים. ומיד שחזורים בתשובה נעבר אותו חשך מפגם ההוא ונשלמים. וסוד הדבר, גם ה' העביר חטאתך לא תמות. ומיד חוזר עליו שם הויה, וירפא אותו מאלו הנשיכות של היסורים. ז"ש, ושב ורפא לו. ומאין לנו שהקב"ה חוזר אליו מיד אחר שחזר בתשובה, ונשלם אותו הפגם. זהו שכתוב, שובו אלי ואשובה אליכם.

מאמר הסוטה

(ס) איש איש כי תשטה אשתו וגו' : שואל, מה זה אצל זה. כלומר למה נסמכה פרשת סוטה לפרשת מעילה. ומשיב, אלא כמו שכתוב, שם, למעול מעל בה' כתוב גם כאן בסוטה, ומעלה בו מעל. והם ענין אחד, וע"כ נסמכו זה לזה. ר' אלעזר אמר, איש איש, מהו איש איש ב' פעמים, הרי באחת היה די. ומשיב, אלא כבר העמידוהו, אבל איש איש פירושו, איש שהוא איש, דהיינו שקיים הכתוב, שתה מים מבורך, ולא נתן עיניו באשה אחרת, אז הוא איש בעולם, איש אל אשתו. ומעלה בו מעל, שואל, הרי במעל אחד היה די למה ב"פ מעל. ומשיב, אלא מעל אחד למעלה ואחד למטה, דהיינו אחד לכנסת ישראל, שהיא מלכות, ואחד לבעלה, שהוא ז"א משום זה והביא האישי את אשתו אל הכתן.

(נט) ודא איהו בתשובה וכו' : וכל זה הוא בתשובה גמורה שגורם להחזיר הבינה, שהוא יהיו אל ה' שהיא המלכות, שהלכה נודדת מן קנה, שהיא אותה הצורה שנגל ראש האדם, שמתקשרות בה כל המצות (כנ"ל אות נ"ב) ובה מתקשרות עשר ספירות. כשאדם עושה מצוה אחת ולא יותר, אלא שעושה אותה ביראה ואהבה להקב"ה, שורות עליו בשבילה עשר ספירות. וכל מי שמקיים מצוה אחת כראוי, הוא כאלו מקיים רמ"ח מצות עשה.

(דפו"י דף קכ"ג ע"ב י') דף קכ"ד ע"א

אמאי

(סא) ץ אמאי אל הכהן. רזא דמלה, בגין דכהנא שושבינא איהו דמטרוניתא. הכא אית לאסתכלא, הא כתיב (ז) ושחט את בן הבקר, ושחט אחרא, ולא כהנא, דכהנא אסיר ליה בדינא, בגין דלא יפגים ההוא אתר דאחיד ביה, ואת אמרת, והביא האיש את אשתו אל הכהן, למידן דינהא. אלא ודאי כהנא ן לדא ץ חזי, בגין דאיהו שושבינא למטרוניתא, וכל נשי עלמא ן מתברכן בכי, ועי' דאתתא דלתתא מתברכא בשבע ברכות, ך דאחידת בה בכנסת ישראל, וכהנא קאים לאתקנא מלי דמטרוניתא, ולעיינא בכל מה דאצטריך, בגין כך כהנא לדא, ולא אחרא.

(סב) ואי תימא דאיהו עביד דינא, לאו הכי, אלא לאסגאה שלמא בעלמא קא אשתדל בהאי, ולאסגאה חסד. דאי ההיא אתתא אשתכחת זכאה, כהנא אסגי שלמא בהו, ולא עוד אלא דמתעברא בברא דכר, ואתעביד שלמא על ידיה. ואי לא אשתכחת זכאה, איהו לא עביד דינא, אלא ההוא שמא קדישא דאיהי קא משקרת ביה, ם הוא עביד דינא, והוא בדיק לה.

(סג) תא חזי, כהנא לא עייל גרמיה להאי, אלא כד היא יהבת גרמה קמיה, ת לזכאה * זמנא, ותרין שאיל לה, כיון דאיהי בעיא לאשתכחא זכאה, כדן כהנא עביד עובדא, בגין לאסגאה שלמא.

חלופי גרסאות

ע ל"ג מן אמאי עד הכא ; אמאי, אלא הכהן.
 פ מוסיף דא לדא. ץ ל"ג חזי ; כחזי. ן אתאחדת.
 ר ואחידת. ן ההוא. ת לחמאה.

מסורת הזוהר

(ז) (ויקרא א).

הסוטה

הסולם

מאמר

בכל מה שהיא צריכה. משום זה רק הכהן ראוי לזה ולא אחר.
 (סב) ואי תימא דאיהו וכי ; ואם תאמר נצאכהן עושה דין, שהוא סותר למדרגתו שהיא חסד. ומשיב, אינו כן, אלא כדי להרבות שלום בעולם הוא משתדל בזה, ולהגדיל חסד. כי אם האשה היא נמצאת נקיה, הכהן מרבה שלום בהם, באשה ובבעלה, ולא עוד אלא שמתעברת בבן זכר. ונעשה שלום על ידו. ואם אינה נמצאת נקיה, אין הכהן עושה דין, אלא שם הקדוש ההוא שהיא שקרה בו, הוא עושה דין, והוא בודק אותה.
 (סג) תא חזי כהנא וכי ; בוא וראה, הכהן לא הכניס עצמו לזה, אלא כשהיא נותנת עצמה לפניו להשקותה, כדי שתזכה פעם ושתים שואל אותה, וכיון שהיא רוצה להמצא נקיה, או עושה הכהן מעשה, כדי להרבות השלום. בינה לבעלה.

כהנא

(סא) אמאי אל הכהן וכי ; שואל, למה יביא אשתו אל הכהן, ולא לשופט. ומשיב, כוד הדבר הוא, משום שהכהן הוא שושבינה של המטרוניתא, דהיינו המתקן את המלכות לזוג עם ז"א. וע"כ שייך לו תקון הפגם של זסוטה המגיע עד המלכות. כנ"ל. כאן יש להסתכל, הרי כתוב ושחט את בן הבקר, אשר שחט פירושו, אחר ולא הכהן. משום שהכהן אסור לו לפעול בדין, כדי שלא יפגים אותו אקום שהכהן אחוז בו, דהיינו חסד. ואתה אומר, והביא איש את אשתו אל הכהן לדון זדין שלה. אלא ודאי רק הכהן ראוי לזה, משום שהוא שושבינה של המטרוניתא, וכל שי העולם מתברכים מכנסת ישראל. וע"כ זאשה שלמטה, מתברכת, בשעת נשואין, בשבע ברכות, משום שהיא אחוזה בכנסת ישראל, שיש בה ז' ספירות חג"ת נהי"מ. והכהן עומד לתקן דברי המטרוניתא, שהיא המלכות, ולעייין

(דפו"י דף קכ"ד ע"א * דף קכ"ד ע"ב)

(סד) כהנא א כתיב שמא קדישא חד זמנא בארע מישר, לבתר כתב ליה למפרע ב אתון ב סריטין בטהירין, דינא בדינא, רחמי ברחמי, רחמי בדינא, דינא ברחמי. אשתכחת זכאה, אתון רחמי ג אשתכחו, ודינין סלקין. לא אשתכחת כדקא יאות, רחמי סלקין, ודינין אשתארו, וכדין דינא אתעביד.

חלופי גרסאות

א וכתב. ב סריטין. ג אשתקעו.

דרך אמת ב אותיות מהופכים באורות עליונים וקראם טריטין לפי שאין האותיות כסדרן וצריך לחפש ולחזר אחריהם בהיותם בדילוג והפוך והוא מ' ויקרא רבה אם את אכיל מן אתרוגין דיהודאי את מתסי. טריטין בשוקא ולא אשכחו שפי' חיפוש ובדיקה.

מאמר

הסולם

הסוטה

ו"ש, כהנא כתיב שמא קדישא חד זמנא בארע מישר, שהויה ביושר, י"ה ו"ה מירה על התפשטות הבינה שהיא מדת הרחמים. לבתר כתב ליה למפרע, שהויה למפרע שהוא ה"ו ה"י, מורה על התפשטות מדת הדין שבמלכות, כי ההין שהם נוקבין שולטים על י"ו שהם דכורין, וה' תתאה שהיא מלכות שולטת על אותיות ו' ה' י', שכל אות העומדת בראשונה היא השולטת. ולפיכך הויה למפרע מורה על מלכות של מדת הדין. וכשמחה לתוך המים, נתערבו האותיות דרחמים, שהם מבינה, והאותיות דדין, שהם ממלכות דמדת הדין, אלו באלו, ונעשו מים ד' בחינות א' דינא בדינא, שהם מאותיות של בחינת המלכות בלבדה, ורחמי ברחמי, שהם מבחינת הבינה בלבדה, ורחמי בדינא, שהם מבינה המעורבת במלכות, ודינא ברחמי, שהם ממלכות המעורבת בבינה. ואם אשתכחת זכאה, דהיינו שלא זנתה תחת בעלה, הרי היא דבוקה באשת חיל, במלכות העליונה, ואז שורה עליה התקון שבה, דהיינו שנקודה דמדת הדין שהיא מנעולא, היא בגניזו, ונקודה דמדת הרחמים שולטת בה בגלוי, וע"כ, אתון רחמי אשתכחו, שהמה שולטים, ודינין סלקין, דהיינו שמסתלקים ונגזיזים. כתקון המלכות ואז כששותה המים האלו, היא מתברכת ממדת הרחמים ונקתה ונזרעה זרע, ואם לא אשתכחת כדקא יאות, אלא שסתתה תחת בעלה, שאז היא דבוקה באשת זנונים, שהיא המלכות דקליפה, שבה אין שום תקון הגניזה. אז רחמי סלקין ודינין אשתארו, שמחמת גילוי הדינים דמנעולא, מסתלקים כל האורות דבינה, והדינים נשארים, ואז כששותה את המים והיו בה מים המאריים למרים וצבתה בטנה ונפלה ירכה וגו'.

ר

(סד) כהנא כתיב שמא וכו': הכהן כותב את השם הקדוש, פעם אחת בדרך ישר, דהיינו י"ה ו"ה. ולאחר כך כותב אותו למפרע, דהיינו ה"ו ה"י. והאותיות, שנמחו לתוך המים, היו נשרטים באורות עליונים ד' בחינות, שהם, דין בדין, רחמים ברחמים, רחמים בדין דין ברחמים. אם נמצאת נקיה, האותיות של רחמים נמצאו ואותיות הדין עלו. ואם לא נמצאת כראוי, אותיות הרחמים עלו, ואותיות הדין נשארו. ואז נעשה הדין.

ביאור הדברים. כבר נתבאר לעיל (אמור אות קנ"ג) ענין הסוטה. עשה. כי אשת חיל שה"ס המלכות הקדושה, מעולם לא סוטה תחת בעלה, שפירושו שאינה ממשכת החכמה ממעלה למטה הנבחן לדבקות באל אחר. אלא היא דבוקה בבעלה ז"א שה"ס קו האמצעי המתקן הארת החכמה שתאיר רק ממטה למעלה. והסוטה שסתתה מתחת בעלה, היא מתדבקת באשת זנונים, הדבוקה באל אחר, הממשיך החכמה ממעלה למטה.

ונודע שהמלכות נקראת עץ הדעת טוב ורע, משום שיש בה ב' נקודות, נקודה דמדת הדין, שה"ס מלכות דצמצום א' שמחמתה אינה ראויה לקבל אור. ונקודה הממותקת במדת הרחמים, שעל ידיה מקבלת כל האורות. ואם האדם זוכה, נעשה תקון במלכות לגזו הנקודה דמדת הדין, ורק נקודה הממותקת במדת הרחמים היא בגלוי. ואז היא טובה. שהאדם מקבל כל האורות על ידה. ואם האדם אינו זוכה אז מתגלה נקודה דמדת הרחמים שבמלכות ואז כל האורות מסתלקים. והרי רע. כמ"ש כל זה לעיל (הקדמת ספר הזהר אות קכ"ג, ויצא י"ג ד"ה סתרא) ולפיכך, כדי לברר אם הסוטה זנתה תחת בעלה נעשית בדיקה זו ע"י הכהן ע"ד הזה.

(דס"ו דף קכ"ד ע"ב)

סה) ר' אלעזר פתח ואמר, (n) ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם, הא אוקמוהו. אמר, תוהנא איך בני עלמא לא מסתכלין ולא משתדלין במלין דאורייתא, הכא אית לאסתכלא, אמאי כתיב הכא שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו.

סו) אבל ודאי רזא דמלה, דהכא על מייא הוה, בגין דמצראי הוו אמרי, דבנייהו דישראל הוו מנייהו, והוו כמה בישראל דחשדין לאנתתייהו בדא. עד דקב"ה מטא לון להאי אתר, ובעי למבדק לון, מה כתיב ויבאו מרתה וגו'. ויצעק אל יי וגו'.

סז) אמר קב"ה למשה, משה מה את בעי, ד הא כמה חבילין קיימין גבייכו הכא, ואנא בעינא למבדק הכא נשיהון דישראל, כתוב שמא קדישא, ורמי למיאי, ויבדקון כלהון, נשי וגוברין, ולא ישתאר לעז על בני. ועד דיבדקון כלהו הכא, לא אשרי שמי עליהו, מיד ויורהו יי עץ וישלך אל המים, דא שמא קדישא, ההוא דהוה כותב כהנא למבדק נשיהון דישראל, כדין, שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו.

סח) ואי תימא נשיהון דישראל יאות, אינון אמאי. אלא אוף אינון בעיין, דלא אסתאבו בנשיהון דמצראי. ונשיהון דישראל לא אסתאבו במצראי, כל אינון שנין דהוו בינייהו, וכלהו נפקו גוברין ונוקבין זכאין, ואשתכחו זרעא דישראל קדישין, זכאין, * כדין *) קב"ה אשרי שמה בינייהו, ועל דא על מיא

חלופי גרסאות

ד הכא.

מסורת הזוהר

(1) (שמות טו) ב"א רכג צ"א

הסוטה

הסולם

מאמר

רוצה לבדוק כאן נשיהם של ישראל, כתוב שם הקדוש והשלך אל המים ויבדקו כל ישראל, נשים וגברים, ולא ישאר לעז על בני. וכל עוד שלא יבדקו כולם כאן, לא אשרה שמי עליהם. מיד, ויורהו ה' עץ וישלך אל המים. עץ הוא שם הקדוש והוא שהיה כותב הכהן לבדוק נשיהם של ישראל. אז, שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו.

סח) ואי תימא נשיהון וכו': ואם תאמר, נשיהם של ישראל שנבדקו יפה הוא, שהוא מטעם החשד של המצריים. אבל הם הגברים למה נבדקו. ומשיב, אלא אף הם, הגברים, היו צריכים להבדק, אם לא נטמאו בנשיהם של המצריים, ונשיהם של ישראל לא נטמאו במצרים כל אלו השנים שהיו ביניהם, וכולם, גברים ונקבות יצאו זכאים, ונמצא זרע ישראל קדושים, זכאים. אז השרה הקב"ה שמו ביניהם. ועל כן על מים ודאי, שם שם לו

סה) ר' אלעזר פתח וכו': רא"פ ואמר, ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם. הרי העמידוהו. אמר, תמה אני איך בני העולם אינם מסתכלים ואינם עוסקים בדברי תורה. הרי כאן יש להסתכל, למה כתוב כאן, שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו.

סו) אבל ודאי רזא וכו': ומשיב, אבל ודאי סוד הדבר, שכאן היה הנס על המים. כי המצריים היו אומרים, שמהם הם בניהם של ישראל. והיו כמה אנשים בישראל שהיו חושדים בנשיהם בזה. עד שהקב"ה הביאם למקום הזה, מרתה, ורצה לבדוק אותם. מה כתוב, ויבאו מרתה וגו'. ויצעק אל ה' וגו'.

סז) אמר קב"ה למשה וכו': אמר הקב"ה למשה, משה, מה אתה רוצה, הרי כמה גדודים מקטרגים, עומדים עליכם כאן, ואני (דפו"י דף קכ"ד ע"ב *) דף קכ"ה ע"א)

ודאי, שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו אוף הכא, במיא בדיק כהנא לאתתא, ובשמא קדישא.

(ט) ומן העפר אשר יהיה בקרקע המשכן. מאן העפר. הא תנינן, כתיב (ה) הכל היה מן העפר והכל שב אל העפר הכל היה מן העפר, אפילו גלגל חמה, כ"ש ב"נ דאשתכחו מניה.

(ז) א"ר יוסי, ה אלו כתיב ומן העפר ולא יתיר, הוינא אמר הכי. אבל כיון דכתיב ומן העפר אשר יהיה בקרקע המשכן, משמע דאחרא הוא. אלא כתיב (ו) יתן כעפר חרבו, אלין מאריהון דקיסטין ובליסטראין, מארי דדינא קשיא. משמע דכתיב בקרקע המשכן, דאחידן לתתא. ועל דא יקח הכהן ונתן אל המים.

(זא) מי המרים המאררים, אלין מי ימא, דאינון מרירין. מאי הוא. דא שמא קדישא, בשעתא דאשתכח בדינא, כדין אקרון מי המרים המאררים. ובג"כ מיא דימא דלתתא כלהון מרירין.

(זב) ת"ח, האי ז ימא קדישא כמה נהרין מתיקין עאלין בגווה, ובגין דאיהי דינא דעלמא, מימוי מרירין, בגין דאחיד בה מותא לכל בני עלמא. ואע"ג דאינון מרירין, כד מתפשטין מתיקין ה אינון. ט לזמנין מיין דימא מרירין. לזמנין ימא דבלע לכל שאר מימין, ואקרי ימא דקפא, ובלע כל אינון אחרנין,

מסורת הוהר

חלופי גרסאות

(ג) (במדבר ה.) (ט) (קהלת ג) צו סג צ"ו. (ז) (ישעיה מא) תרומה פב צ"ס. ה מוסיף ומן העפר אלו. ו ימא. ז שמא. ח ל"ב אינון. ט מוסיף לזמנין ימא. י אקרי.

מאמר

הסולם

הסוטה

לו חק ומשפט ושם נסהו. אף כאן במים בדק הכהן את האשה, ובשם הקדוש. (ט) ומן העפר אשר וכו': ומן העפר אשר יהיה בקרקע המשכן. שואל מהו העפר. ומשיב, הרי למדנו. כתוב, הכל היה מן העפר והכל שב אל העפר. הכל היה מן העפר אפילו גלגל החמה. כל שכן אדם שנמצא ממנו. (כמ"ש) לעיל צו קע"ג.

עפר הזה יטיל לתוך המים. קיסטין הוא כלי זיין, מלשון לבוש בכלי זיין קסטיא (ילמדנו שופטים) ובליסטראין, הוא כמ"ש, וכי משה רבינו ע"ה קניגי ובליסטרי היה (חולין ט.). (זא) מי המרים המאררים וכו': אלו הם מי המרים. מה הם מי המים. הם השם הקדוש, דהיינו מלכות הנקראת ים, בעת שנמצאת בדין, ואז נקראים מי המרים המאררים. ומשום זה מי המים התחתון, שהוא ענף אל המלכות, כולם מרים.

(ז) א"ר יוסי וכו': אר"י, אלו היה כתוב זמן העפר, ולא יותר, הייתי אומר כך, שהפירוש הוא מן העפר, שהוא מלכות. אבל כיון שכתוב, ומן העפר אשר יהיה בקרקע המשכן, משמע שהוא עפר אחר. אלא כתוב, יתן כעפר חרבו, אלו בעלי כלי זיין, ובעלי אבני הקלע, בעלי דין הקשה. זה משמע משכתוב בקרקע המשכן, שפירושו סיוס המלכות הנקראת משכן, והיינו בעלי הדין הנאחזים למטה בסופה, במלכות דמלכות, בסויה לפתח חטאת רובץ, יע"כ, יקח הכהן ונתן אל המים. כי מבחינת (דפו"י דף קכ"ה ע"א)

(זב) ת"ח האי ימא וכו': בוא וראה, הים הקדוש הזה, שהוא מלכות, כמה נהרות מתוקים, שהם ספירות דז"א, נכנסים בתוכה, ומשום שהיא דין של העולם, מימיה מרים, משום שאחוז בה המות של כל בני העולם. בסויה ורגליה יורדות מות. ואע"פ שהם מרים, כשמתפשטים הם מתוקים. לפעמים מי הים מרים, היינו מצד שהמות נאחז במלכות. לפעמים מי הים בולעים כל שאר מימות. כמ"ש

ושאיב לון בגוויה, ו ולא ניגרין לבר. לזמנין שארן מייא, ונגדין מההוא ימא, כל מה דנגיד לתתאי. ובכמה גווינין קיימא האי ימא. המים המאררים, בשעתא דאתי חיויא ואטיל זוהמא, כדין המים המאררים ועל דא כהנא עביד עובדא לתתא, ואומי אומאה, ואתעביד דינא.

(עג) ת"ח, אי אתתא אשתכחת זכייטא, אלין מיין עאלין בגווה, * ואתהפכין מתיקן, ונקאן גרמה, וקיימין בגווה, עד דמתעברא. כיון דמתעברא, הוּו משפרי בשפירי לעוברא דמעאה, ונפיק ברא שפירא, נקי בלא מומא דעלמא. ואי לאו, אינון מיין עיילין בגווה, וארחא ריחא דזוהמא, ואינון מיין מתהפכין לחויא במעאה, במה דקלקלה אתפסת, ואתחזי קלנא לכלא, והא אוקמוה חברייא.

(עד) ת"ת, כל אינון נשי עלמא, באתרייהו קיימי מ ואתדנו, וע"ד ה ההוא אתר ממש דאינהו קיימי, ביה אתדנו. זכאה חולקהון דישראל, דקב"ה אתרעי בהו, ובעי לדכאה להו.

(עה) ר' חזקיה פתח, אשתך כגפן פוריה וגו', מה גפן לא מקבל עליה אלא מדידה, כך אתתא דישראל, קיימא בהאי גוונא, דלא מקבלא עליה אלא ההוא בר זוגה. כשפנינא דא, דלא מקבלא אלא ההוא בר זוגה. וע"ד כגפן פוריה בירכתי ביתך. מהו פוריה. כד"א פורה ראש. פוריה: פורחת, דאפיקת ענפים לכל סטרא. ואן. בירכתי ביתך, ולא לבר בשוקא, בגין דלא תיתי לשקרא בברית עלאה.

מסורת הוהר

חלופי גרסאות

(פ) (תהלים קכח) לך סו צ"ה. ז) (דברים כט). כ ל"ג ולא ניגרין לבר. ל ל"ג מן בשעתא עד וע"ד. מ ל"ג ואתדנו. נ איהו. ס כיונה; כתורא.

מאמר

הסולם

הסוטה

מתהפכים לנחש במעיה. ובמה שקלקלה נתפסת, דהיינו וצבתה בטנה ונפלה ירכה, ונראה חרפתה לכל. וכבר העמידו החברים.

(עד) ת"ח כל אינון וכו': בוא וראה, כל נשי העולם עומדות ונדונות במקומן, מאלו המים ששתתה הסוטה, וע"כ אותו מקום ממש שהם נמצאים ממנו, שהוא המלכות, שהנשים הן ענפיה, בה נדונו. כי המלכות דנה אותן (כנ"ל אמור קנ"ג). אשרי חלקם של ישראל, שהקב"ה רצה בהם, ורצה לטהר אותם.

(עה) ר' חזקיה פתח וכו': רח"פ, אשתך כגפן פוריה וגו'. מה גפן אינה מקבלת עליה ממין אחר אלא ממין שלה. כך אשה בישראל עומדת באותו אפן, שאינה מקבלת עליה אלא בן זוגה. כיונה זו שאינה מקבלת אלא בן זוגה. וע"כ, כגפן פוריה בירכתי ביתך. מהו פוריה. הוא כמש"א פורה ראש. פוריה, היינו שפורחת ומוציאה ענפים לכל צד. ואיפה הוא בירכתי ביתך

כמ"ש לעיל (ב"א אות צ"ו) ונקראת ימא דקפא (כמ"ש ב"א דף רמ"ז ד"ה ימא דקאפו) ובלע לכל אלו מימות האחרים ושואב אותם בתוכו ואינם נגרים לחוץ. ולפעמים נפתחים המים ונמשך מהם ההוא כל מה שנמשך לתחתונים. ובכמה אפנים עומד הים ההוא. המים המאררים, הם נקראים, בשעה שבא נחש והטיל זוהמא, או המים המאררים. וע"כ הכהן עשה מעשה למטה, והשביע השבועה, ונעשה הדין.

(עג) ת"ח אי אתתא וכו': בוא וראה, אם האשה נמצאת נקיה, אלו המים נכנסים בתוכה ומתהפכים להיות מתוקים, ומנקים אותה ועומדים בתוכה, עד שמתעברת. כיון שנתעברה, היו המים מייפים ביופי את העובר שבמעיה, ויצא בן יפה ונקי מכל בלי שום מום שבעולם. ואם לא היתה נקיה, או נכנסים בתוכה אלו המים, והיא מריחה ריח של הזוהמא, של הנחש, כנ"ל, והמים האלו (דמו"י דף קכ"ה ע"א *) דף קכ"ה ע"ב)

(עו) ושלמה אמר, (ק) העוזבת אלוף נעוריה ואת ברית אלהיה שכחה. מאן ברית אלהיה. ההוא אתר דאקרי ברית. והיא אתקשרא ביה, בגין כך בירכתי ביתך.

(עז) א"ר חזקיה, תונבא ליתי על ההוא בר נש, דשבק לאנתתיה דתתחזי משערא דרישה לבר. ודא הוא חד מאינון צניעותא דביתא. ואתתא דאפיקת משערא דרישה לבר, לאתקנא ביה, גרים מסכנותא לביתא. וגרים לבנהא דלא יתחשבון בדרא. וגרים מלה אחרא דשריא בביתא. מאן גרים דא. ההוא שערא דאתחזי מרישה לבר. ומה בביתא האי, כ"ש בשוקא, וכ"ש חציפותא אחרא. ובג"כ אשתך כגפן פוריה בירכתי ביתך.

(עח) אמר ר' יהודה, שערא דרישא * דאתתא דאתגלייא, גרים שערא אחרא לאתגלייא, ולאפגמא לה. בגין כך, בעיא אתתא דאפילו טסירי דביתא, לא יחמון שערא חד מרישא, כ"ש לבר.

(עט) ת"ח, כמה בדכורא שערא הוא חומרא דכלא, הכי נמי לנוקבא. פוק חמי, כמה פגימו גרים ההוא שערא דאתתא. גרים לעילא, גרים לתתא, גרים לבעלה דאתלטייא, גרים מסכנותא, גרים מלה אחרא בביתא, גרים דיסתלק חשיבותא מבנהא. רחמנא לישזבון, מחציפו דלהון.

(פ) וע"ד, בעיא אתתא לאתכסייא, ^ע בזיוותי דביתא. ואי עבדת כן מה

חלופי גרסאות

ע בזיוותי.

מסורת הזוהר

(ק) (משלי ב) משפטים קג צ"מ.

הסוטה

הסולם

מאמר

(עח) אמר ר' יהודה וכו': אר"י, שערות ראשה של האשה שנגלו גורמים לשער אחר להתגלות. דהיינו כחות הסטרא אחרא הנאחזים בשערות, ולפגום אותה, משום זה צריכה האשה שאפילו קורות ביתה לא יראו שער אחד מראשה, כל שכן לחוץ. פפירי פירושו קורות. לפי הענין.

(עט) ת"ח כמה בדכורא וכו': בוא וראה, כמו בזכר, נמצאות השערות, קשים מכל. שהם דינים, כן הוא בנקבה, צא וראה כמה פגמים גורמות שערות של האשה, גורמות למעלה, גורמות למטה. גורמות לבעלה שיתקלל. גורמות עניות. גורמות דבר אחר בבית. דהיינו צרות. גורמות לסליק חשיבות מבניה. הרחמן יצילנו מחוצפה שלהם.

(פ) וע"ד בעיא אתתא וכו': וע"כ צריכה האשה להתכסות בזיוות הבית. ואם עושה כן, מה כתוב, בניך כשתילי זיתים. מהו כשתילי זיתים. היינו מה זית זה בין בחורף ובין בקיץ אינו מאבד עליו, ותמיד נמצאת בו.

ביתך, ולא לחוץ מן השוק, כי לא תבוא לשקר ברית עליון.

(עו) ושלמה אמר וכו': ושלמה אמר, ועוזבת אלוף נעוריה ואת ברית אלקיה שכחה. זהו ברית אלקיה. היינו מקום ההוא שנקרא רית, שהוא יסוד, והיא נתקשרה בו, משום זה חוב, בירכתי ביתך.

(עז) א"ר חזקיה תונבא וכו': א"ר זקיה, חלחלה תבוא על אותו אדם, העוזב ת, אשתו שתראה משערות ראשה לחוץ, וזה יא אחד מאלו צניעות שבבית. ואשה המוציאה שערות ראשה לחוץ להתיפות בו, גורמת גיות לבית, וגורמת, שבניה לא יהיו חשובים דור. וגורמת דבר אחר שישרה בבית. דהיינו רעת. מי נרם לכל זה, היינו שער ההוא נראה מראשה לחוץ. ומה בבית כך, כל שכן שוק, וכל שכן חציפות אחר אם תראה ממנה. ושום זה כתוב, אשתך כגפן פוריה בירכתי יתך תונבא, פירושו תמהון וחלחלה (יומא ...).

(דפו"י דף קכ"ה ע"ב י) דף קכ"ו ע"א

כתיב, ^(ז) בניך כשתילי זיתים. מהו כשתילי זיתים. מה זית דא, בין בסתווא, בין בקייטא, לא אתאבידו טרפוי, ותדיר אשתכח ^ז ביה חשיבות יתיר על שאר אילנין. כך בנהא יסתלקון בחשיבו על שאר בני עלמא. ולא עוד אלא דבעלה מתברך בכלא, בברכאן דלעילא, בברכאן דלתתא, בעותרא, בבנין, בבני בנין. הה"ד ^(ח) הנה כי כן יבורך גבר ירא יי'. וכתב ^(ט) יברכך ה' מציון וראה בטוב ירושלים כל ימי חיך וראה בנים לבניך שלום על ^ז ישראל.

רעיא מהימנא

(פא) * ^ק אליהו, קום ^ר אפתח עמי בפקודין, דאנת הוא עוזר לי, בכל סטרא. דהא ^ש עלך אתמר בקדמיתא, פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן. ובן אהרן ודאי איהו אח דילי, ^ר אח לצרה יולד.

(פב) פתח ואמר, פקודא לדון בדיני סוטה, הה"ד ועבר עליו רוח קנאה וקנא וגוי. ודאי ^ת רוח טומאה מתרין סטרין אשתכח, חד בשקרא, וחד בקשוט. בגין ^א דא, ברוח שקרא וקנא את אשתו, והיא לא נטמאה. ותנינא, ועבר עליו וגוי וקנא את אשתו והיא נטמאה.

(פג) וכי אית קושטא ברוח מסאבא. אלא בבר נש מסטרא דאילנא דטוב ורע, תמן יצר הרע, נחש. בזמנא דאית לב"ג ^ב אתתא שפירא, בכל עובדין טבין, דאתמר בה ^ב אשת חיל עטרת בעלה. יצר הרע אית ליה קנאה, כגוונא דאשכחנא

חלופי גרסאות

מסורת הוהר

^ז חשיבו דשאר אילנין. ^ז מוסיף ישראל ישראל סבא קדישא. ^ק ל"ג כל אות זה. ^ר פתח. ^ש ל"ג עלך אתמר. ^ת כ"ג בד"ו; קנאה. ^א דברוח. ^ב נשמה.

(תהלים כח) לעיל אות עה צ"פ. ^(ש) (שם) פקודי קצה צ"ה. ^(ח) (שם) שמיני ד צ"כ. ^(א) (משלי יז) בשלח ע צ"ג. ^(ב) (משלי יב) כ"ב ה צ"א.

הסוטה

הסולם

מאמר

פוי"א מצוה לדון בדיני סוטה, ז"ש ועבר עליו רוח קנאה וקנא וגוי. ודאי רוח הטומאה נמצא מב' צדדים, א' בשקר, וא' באמת. משום זה, ברוח שקר, וקנא את אשתו והיא לא נטמאה. והשני, ועבר עליו וגוי וקנא את אשתו והיא נטמאה.

בו חשיבות יותר מהשאר אילנות, כך בניה יתעלו בחשיבות על שאר בני העולם. ולא עוד אלא שבעלה מתברך בכל, בברכות שלמעלה ובברכות שלמטה, בעושר בבנים ובבני בנים. ז"ש הנה כי כן יבורך גבר ירא ה'. וכתוב, יברכך ה' מציון וראה בטוב ירושלים כל ימי חיך וראה בנים לבניך שלום על ישראל.

(פג) וכי אית קושטא וכו': שואל, וכי יש אמת ברוח הטומאה. ומשיב, אלא באדם שהוא מצד עץ טוב ורע, שם יש יצר הרע, נחש. בזמן שיש לו לאדם אשה יפה שהיא הנשמה, בכל מעשים טובים, שנאמר בה אשת חיל עטרת בעלה, יש ליצר הרע קנאה, כמו שמצאנו שהנחש קנא את אדם על אשתו עד שפיתה אותה וגרם לה מיתה. ולפעמים שולט עליה בחטאים ומטמא אותה, והיא נעשית נבלה.

רעיא מהימנא
(פא) אליהו קום אפתח וכו': אליהו, קום פתח עמי במצות, כי אתה עוזר לי בכל צד, כי עליך נאמר בתחילה, פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, ופנחס זה הוא אליהו, ובן אהרן, ודאי שהוא אח שלו. אח לצרה יולד.

רעיא מהימנא

כה

דקני ג אדם על אנתתיה, עד דפתי לה, וגרם לה מיתה. ולזמנין שליט עלה בחובין, ומסאב לה, והא אתעבידת נבלה.

פד) ויצר הרע, מסטרא דימינא, ד דיליה, דרגא די שמעאל, אתקרי נחש. ומסטרא דשמאלא, ה דרגיה דעשו סמא"ל, אתקרי כלב, ממנא דגיהנם דצווח הב הב, הדא הוא דכתיב א לעלוקה שתי בנות הב הב, וברעותא דיליה למיכל נשמתא מסאבא, בנורא דיליה, גיהנם. ועבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו בקשוט, והיא נטמאה.

פה) ובגינה אתמר, ד ובת איש כהן, דא מיכאל, כי תחל לזנות את אביה היא מחללת באש תשרף. ותמן אתוקדת ההיא זוהמא, ואתלבנת ד איהי מניה, ככסף דאתלבן בנורא, וההיא עופרת ה דוהמא אתוקד, ואתעביד עפר, ואתאביד.

פו) כגוונא דא בישראל, כד אינון מחללין אורייתא, כ קב"ה ייעול לון בגלותא דבני עשו ובני ישמעאל, תחות שעבודא דלהון, מ דדרגייהו כל"ב ונח"ש, ואתדנו נ תמן, ובהון יתבררו ויתלבנו ויצורפו כצרוף הכסף וכבחון הזהב, הה"ד ה) וצרפתים כצרף את הכסף ובחנתים כבחן את הזהב, עד דיתקיים בהו, א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו.

פז) ואילנא דטוב ורע, ס בגיניה אתמר, ד ויורהו יי עץ וישלך אל המים וימתקו המים וגו'. בגין דהווי ישראל עם ערב רב, כלהו * הווי אילנא דטוב ורע,

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ג) (משלי ל) וירא צד צ"ז. ד) (ויקרא כא). ה) (זכריה יג) תולדות ל צ"ג. ו) (ישעיה א) שמות קיד צ"פ. ז) (שמות טו) ב"א רכב צ"ג.
ג לאדם. ד ל"ג דיליה דרגא די שמעאל. ה דעשו דרגיה; דדרגיה. ו ורעותא. ז ההיא מינה. ח והומא. ט ועביד. י ואתב"י. כ ל"ג קב"ה. ל ייעלין. מ דרגייהו; בדרגייהו. נ ל"ג תמן; בהון. ס בגינה. ע מאילנא.

הסוטה

הסולם

מאמר

המתלבן באש, והעופרת שהיא הפסולת נשרפת ונעשית עפר ונאבדת. פו) כגוונא דא בישראל וכו': כעין זה בישראל, כשמחללים התורה הקב"ה מכניסים בגלות של בני עשו ובני ישמעאל תחת השעבוד שלהם, שמדרגתם היא כלב ונחש, ונדונים שם. ובהם יתבררו ויתלבנו ויצורפו כצרוף הכסף וכבחון הזהב. ז"ש וצרפתים כצרף את הכסף ובחנתים כבחן את הזהב. עד שיתקיים בהם, אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו.

פז) ואילנא דטוב ורע וכו': ואילן טוב ורע בשבילו נאמר, ויורהו ה' עץ וישלך אל המים וימתקו המים וגו'. משום שהיו ישראל מעורבים

פד) ויצר הרע מסטרא וכו': ויצה"ר, מצד הימין שלו, שהוא מדרגת ישמעאל, הוא נקרא נחש. ומצד השמאל, שהוא מדרגת עשו שהוא סמאל, נקרא כלב, שהוא הממונה של גיהנם שצועק ונובח הב הב. ז"ש לעלוקה שתי בנות הב הב, וברצונו לשרוף הנשמה שנטמאה, באש שלו, בגיהנם. וזהו, ועבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו, באמת, והיא נטמאה. ולפעמים מקטרג עליה בשקר, שהיא לא נטמאה.

פה) ובגינה אתמר ובת וכו': ובשבילה נאמר, ובת איש כהן, שזה מיכאל, שהוא חסד, והנשמה היא בתו, כי תחל לזנות את אביה היא מחללת באש תשרף. ושם נשרפת הזוהמא והיא שבה, והיא מתלבנת ממנו, כמו כסף (דפו"י דף קכ"ד ע"א * דף קכ"ד ע"ב)

ועל דא, חציו מתוק מסטרא דימינא. וחציו מר, מסטרא דשמאלא. ובזמנא דערב רב הוה מחטיאין לון לישראל, הוי כאילו הוה כלהו מסטרא דרע. ומיא פ אתהדרא כלהו מרירין, כההוא עץ מר במיא, הה"ד ח ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם.

פח) ז והאי עץ מר, איהו ק כגוונא דנסינא דסוטה, אי סטת תחות בעלה, אינון מיין דאשקיין לה אתהדרו מרירין, ובהון וצבתה בטנה ונפלה יריכה, ואי לא סטת מה כתיב, ונקתה ונזרעה זרע, ואולידת בר. ש אוף הכא וימתקו המים. פט) כגוונא דא, יתעביד לנסאה לון לישראל בפורקנא בתרייתא, הה"ד ט יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים, דאינון מסטרא דטוב, וקיימין בנסינא. והרשיעו רשעים אינון מסטרא דרע, ויתקיים בהון י ואל אדמת ישראל לא יבאו וקטיל לון. צ) כ והמשכילים יבינו, ת מסטרא דבינה, דאיהו אילנא דחיי, כ בגינייהו אתמר, ז והמשכילים יזהירו כוזהר הרקיע בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר, מן זוהרא דאימא עלאה ב תשובה. באלין לא צריך נסיון, ובגין דעתידין ישראל

מסורת הזוהר

חלופי גרסאות

פ אתהדרו. צ ומיא [; ובודאי] עץ איהו ול"ג מר. ק נסינא ול"ג כגוונא. ר מוסיף וימתקו המים ולא עוד אלא אתמר בה ונקתה. ש ל"ג אוף הכא וימתקו המים ת מהטרא. א בגינה ב חשובה.

ח) (שמות טו) ב"א רבנ צ"א. ט) (דניאל יב) תולדות ל צ"ב. י) (יתחקאל יג) ח"ג קכה : רמט. כ) (דניאל יב) לעיל אות פט צ"ט. ז) (שם) ב"א ז צ"א.

מאמר

הסולם

הסוטה

אז נמתק המנעולא בבניה ונגנוה. והמפתחא נגלה ושלט ואז ונקתה ונזרעה זרע. (כנ"ל אות ס"ד ע"ש) אף כאן, ויורהו ה' עץ, הוא עץ מר, דהיינו מבחינת המנעולא, שכל אותם שהיו דבוקים בימין, נכללו בבניה ונמתקו המים. וכל אותם שהיו דבוקים בשמאל נפרדו מהם מחמת שעליהם פעלה מדת הדין דמנעולא. ונתבטלו. וישראל יצאו טהורים.

פט) כגוונא דא יתעביד וכו' : כעין זה יעשה לנסות ישראל בגאולה האחרונה. ז"ש יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים, שהם מצד הטוב, ועומדים בנסינא. והרשיעו רשעים, שהם מצד הרע, ויתקיים בהם ואל אדמת ישראל לא יבאו, והורג אותם.

צ) והמשכילים יבינו מסטרא וכו' : ואז, והמשכילים יבינו. כי הם מצד הבינה, שהוא עץ החיים, בשבילם נאמר, והמשכילים יזהירו כוזהר הרקיע, בחבור הזה שלך, של רשב"י, שהוא ספר הזהר, מוזהר של אמא עלאה, שנקראת תשובה, אלו לא צריכים נסיון, ומשום שעתידים ישראל לטעום מעץ החיים שהוא ספר הזהר הזה, יצאו בו מן הגלות ברחמים

מעורבים עם ערב רב, היו כולם אילן טוב ורע, ועל כן, חציו מתוק, מצד הימין, וחציו מר, מצד השמאל. ובזמן שהערב רב היו מחטיאים את ישראל, היו, כאלו היו כולם מצד הרע, וע"כ המים הוחזרו להיות מרים כאותו עץ מר שהשליך במים. ז"ש ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם.

פח) והאי עץ מר וכו' : ועץ מר הזה, שהשליך תוך המים, היה כאפן הנסיון של הסוטה, אם סטתה תחת בעלה, אלו המים שהשקוה חזרו להיות מרים, ובהם וצבתה בטנה ונפלה ירכה, ואם לא סטתה, מה כתוב, ונקתה ונזרעה זרע ומולידה בן, אף כאן וימתקו המים,

פירושו. כי הבדיקה דסוטה היתה שהשליך שם בחינת הדין דמנעולא, שה"ס כתיבת הויה למפרע, ונתעברה בהויה דיושר שה"ס בינה, אשר אם היתה דבוקה באשת זנונים, לא היה המנעולא מתערב בבניה ולא נמתק בה, ואז היו אורות הרחמים מסתלקים והדין דמנעולא פעל בה, ואז וצבתה בטנה ונפלה ירכה. ואם לא סטתה תחת בעלה, והיתה דבוקה באשת חיל, (דברי דף קכ"ד ע"ב)

רעיא מהימנא

כו

למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר, ג יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויתקיים בהון, (ט) יי' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר.

(צא) ואילנא דטוב ורע, דאיהו איסור והיתר טומאה וטהרה, לא שלטא על ישראל יתיר, דהא פרנסה דילן לא ד ליהוי, אלא מסטרא דאילנא דחיי, דלית תמן לא קשיא מסטרא דרע, ולא מחלוקת מרות הטומאה, דכתיב (ו) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ.

(צב) דלא ה יתפרנסון ת"ח מעמי הארץ, אלא מסטרא דטוב, דאכלין טהרה כשר היתר, ולא מערב רב, דאכלין טומאה פסול איסור, דאינון מסאבין, דמסאבין גרמיהו, (ז) בנשג"ז. ד בגין דאינון בנוי דלילית, דאיהי, (ח) נשג"ז חזרין לשרשיהו. ועלייהו אתמר, (ט) כי משרש נחש יצא צפע.

(צג) ובזמנא דאילנא דטוב ורע שלטא, דאיהו חולין דטהרה, וחולין דטומאה. אינון חכמים דדמיין לשבתות וי"ט, לית לון אלא מה דיהבין * לון אינון חולין. כגוונא דיום השבת, דלית ליה, אלא מה (ט) דמתקנין ליה ביומי דחול. (צד) ובזמנא דשלטא אילנא דחיי, אתכפייא אילנא דטוב ורע, ולא יהא לע"ה, אלא מה דיהבין לון תלמידי חכמים, ואתכפייין. תחותייהו, וכאלו לא הוו בעלמא.

(צה) והכי איסור והיתר, טומאה וטהרה, כ לא אתעבר מע"ה. דמסטרייהו לית בין גלותא לימות, ג המשיח אלא שעבוד מלכיות בלבד דאינון לא טעמיין

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

(ח) (דברים לב) ב"א רט צ"ד. (ו) (זכריה יג) ב"ב ר צ"ו. (ט) (ישעיה יד) לך לב צ"ב ז"ח עח ט"ד ש"ח. ג יפקין ; ויפקון. ד הויא. ה אתפרנסון. ו בנשרו. ז ל"ג בגין. ח נשרו. ט דיהבי. י מוסיף כאלו הו תחותייהו. כ אלא דאתעבר. ל מוסיף המשיח לגבייהו.

עץ החיים ועץ הדעת

הסולם

מאמר

(צג) ובזמנא דאילנא דטוב ורע וכו': ובזמן שאילן טוב ורע שולט, שהוא חולין דטהרה וחולין דטומאה, אלו החכמים הדומים לשבתות ויום טוב, אין להם אלא מה שנותנים להם אלו אנשי חולין כמו יום השבת שאין לו אלא מה שמתקנים לו בימי חול.

(צד) ובזמנא דשלטא אילנא וכו': ובזמן ששולט עץ החיים נכנע האילן של טוב ורע, ולא יהיה לעמי הארץ אלא מה שיתנו להם תלמידי חכמים, ונכנעים תחתיהם עמי הארץ, כמו שלא היו בעולם.

(צה) והכי איפור והיתר וכו': וכך, איסור והיתר וטומאה וטהרה לא יעברו מעמי הארץ, כי מצדם אין בין הגלות לימות המשיח אלא שעבוד מלכיות בלבד. כי הם אינם טועמים מעץ החיים שיתגלה לימות המשיח, והם צריכים

ברחמים, ויתקיים בהם, ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר.

(צא) ואילנא דטוב ורע וכו': ועץ הדעת טוב ורע, שהוא איסור והיתר טומאה וטהרה, לא ישלוט יותר על ישראל, כי הפרנסה שלנו לא תהיה אלא מצד עץ החיים, שאין שם, לא קשיא, שהוא מצד הרע, ולא מחלוקת מרוח הטומאה, כי כתוב, ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ.

(צב) דלא יתפרנסון ת"ח וכו': שלא יתפרנסו תלמידי חכמים מעמי הארץ, אלא מצד הטוב, שאוכלים טהרה כשר היתר, ולא מערב רב, שאוכלים טומאה פסול איסור, שהם טמאים המטמאים עצמם בנדה שפחה גויה זונה. משום שהם בניה של לילית, שהיא נדה שפחה גויה זונה, וחוזרים לשרשם. ועליהם נאמר, כי משרש נחש יצא צפע.

דפו"י דף קכ"ד ע"ב * דף קכ"ה ע"א

מאילנא דחיי, וצריך ^מ לון מתניתין באיסור והיתר טומאה וטהרה. אלא יהון מבוזים קדם ת"ח, כגוונא ^נ דחשוכא קמי נהורא, דערב רב אינון ע"ה אינון חשוכין. ולא אתקריאו ישראל, אלא עבדין זבינין לישראל, בגין דאינון כבעירין. והא אוקמוה.

(צו) וישראל אתקריאו אדם, ומנין דאית בהון בעירא ואדם. הה"ד ^ט ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם. ואתן צאני צאן מרעיתי, אינון ע"ה, טבין, מסטרא טוב. אדם אתם, ת"ח.

(צז) ובקרא דא ^ס נמי רמיז ליה, ^{סג} לו עמי שומע לי ישראל וגו'. ^ע בתר דאמר עמי, אמאי קאמר ישראל. אלא עמי: ע"ה. ישראל: ת"ח. ובגינייהו אתמר ^{סד} ובני ישראל יוצאים ביד רמה.

(צח) כגוונא דפליג לון קב"ה בטורא דסיני, הכי פליג לון בפורקנא בתרייתא, דישראל דאתמר בהון, ^ק וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים. מסטרא דאילנא דחיי, דאינון ^נ שנין דיובלא. אתמר בהון, ^{קא} המה יעלו בהר. ובהון ^{קב} ויסע מלאך האלהים ההולך לפני מחנה ישראל. ולון אתמר ^{קג} ואשא אתכם על כנפי נשרים, דאינון ענני כבוד. ואביא אתכם אלי. ובני ישראל יוצאים ביד רמה, הכי יפיק לת"ח, בכל האי יקר.

(צט) וכגוונא דאתמר בע"ה מסטרא טוב, ^{קד} ויתיצבו בתחתית ההר. הכי

מסורת הווהר

חלופי גרסאות

(ט) (יחזקאל לד) שמות קיח צ"ב. (ט) (תהלים טא).
 (ז) (שמות יד) שמות קג צ"ב. (ק) (שם יג) בשלח ח
 צ"ק. (ר) (שם יט) ח"ג קו: (ט) (שמות יד) נח טו
 צ"ב. (ח) (שם יט) יתרו עב צ"י. (א) (שמות יט) ויקרא עד צ"ע.

מאמר

הסולם

עץ החיים ועץ הדעת

(צח) כגוונא דפליג לון וכו': כמו שחלק אותם הקב"ה בהר סיני, כך יחלוק אותם בגאולה אחרונה. כי ישראל נאמר בהם, וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים. וחמושים, פירושו מצד עץ החיים שהוא ז"א, שהם חמושים שנה של יובל, שהוא בינה, שז"א מקבלט מבינה, ונאמר בהם, המה יעלו בהר. ובהם ויסע מלאך האלקים ההולך לפני מחנה ישראל. ולהם נאמר, ואשא אתכם על כנפי נשרים, שהם ענני כבוד. ואביא אתכם אלי וכו'. ובני ישראל יוצאים ביד רמה. כך יוציא את תלמידי החכמים בכל הכבוד הזה.

(צט) וכגוונא דאתמר בע"ה וכו': וכמו שנאמר בעמי הארץ מצד הטוב, ויתיצבו בתחתית ההר, כך יהיו בגאולה האחרונה, תחת תלמידי החכמים, כעבד שהולך לרגלי הסוס של אדונו. וכמו שנאמר להם בתחתית ההר.

אם

צריכים משנה, באיסור והיתר וטומאה וטהרה. אלא שיהיו מבוזים לפני תלמיד חכם כמו חושך לפני אור. כי הערב רב, הם עמי הארץ שהם חשך, ולא נקראו ישראל אלא עבדים מכורים לישראל, משום שהם כבהמות. וכבר העמידוהו.

(צו) וישראל אתקריאו אדם וכו': וישראל נקראים אדם. ומאין לנו שיש בישראל בהמה ואדם, ז"ש ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם. ואתן צאני צאן מרעיתי, אלו הם עמי הארץ, שהם טובים מצד הטוב. אדם אתם, היינו תלמידי חכמים.

(צז) ובקרא דא נמי וכו': וגם במקרא הזה רומז לזה. שכתוב, לו עמי שומע לי ישראל וגו'. אחר שאמר עמי, למה אמר ישראל. אלא עמי, הם עמי הארץ. ישראל, הם תלמידי חכמים. ובשבילם נאמר, ובני ישראל יוצאים ביד רמה.

(דפו"י דף קכ"ה ע"א)

יהון במפקנא בתרייתא, תחות פ ת"ח, כעבדא דאזיל לרגליא דסוסיא דמאריה. וכגוונא דאמר לון בתחתית ההר, אם תקבלו תורתו מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם. הכי יימא במפקנו ז פורקנא בתרייתא, אם תקבלון עליכון ת"ח במפקנו דגלותא, כאדם דרכיב על סוסיא, ועבדא * דמשמש ליה מוטב. ואם לאו תמן תהא קבורתכם, בגלותא.

ק) וערב רב כגוונא דאתמר בהון, וירא העם וינועו ויעמדו מרחוק. הכי יהון רחיקין מן פורקנא, ויחמון לת"ח, ולעמא קדישא בכל האי יקר, ואינון רחיקין מינייהו. ר ואי בעו לאתחברא בהדייהו מה כתיב בהו, א לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יירה. בההוא זמנא יתקיים בהו בישראל, ט יי בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, ו והא אוקמוה אין מקבלין גרים לימות המשיח. ו ורשעים בחשך ידמו, אינון ערב רב. ובג"ד אמר נביאה עלייהו, ואל אדמת ישראל לא יבאו.

קא) ש אמר אליהו, רעיא מהימנא, הא שעתא איהי לסלקא לעילא, ת באומאה אימא אנת, דהא בגינך אנא בעי לסלקא. דיהיב לי קב"ה רשו, לאתגלייא לך בבית אסורים דילך, ב בקבורה דילך, ולמעבד עמך טיבו, דאנת מחולל בחובין דעמא. הה"ד ז והוא מחולל מפשעינו. קב) א"ל רעיא מהימנא, באומאה עלך בשמא דידוד, לא תאחר בכל

חלופי גרסאות

פ ע"ז דעביד ואזיל. ז מוסיף בתרא דפורקנא. ק ואין. ר ל"ג מן והא עד ורשעים. ש ל"ג אמר אליהו. ת ל"ג באומאה; א אומאי. א ל"ג בקבורה דילך; ב דבורא דילך.

מסורת הזוהר

ב) (שמות כ) יתרו עו צ"ג. ג) (שם יט) ח"ג קו; ד) (דברים לב) לעיל אות צ צ"כ. ה) (ש"א ב) ב"א קמט צ"ג. ו) (יחזקאל יג) לעיל אות פט צ"י. ז) (ישעיה ג) ויקהל קטו צ"כ.

ערב רב

ערב רב, ומשום זה אמר הנביא עליהם, ואל אדמת ישראל לא יבאו. קא) אמר אליהו וכו': אמר אליהו לרעיא מהימנא. רעיא מהימנא. הרי השעה היא לעלות למעלה, ולהביא הגאולה השלמה, אמור אתה עלי בשבועה, כלומר שתשבועני למהר הגאולה. כי בשבילך אני רוצה לעלות. כי נתן לי הקב"ה רשות להתגלות לך בבית האסורים שלך, בקבורה שלך, ולעשות עמך טוב, כי אתה מחולל מעונות העם, שכן בבית האסורים הוא ביניהם, ז"ש, והוא מחולל מפשעינו.

קב) א"ל רעיא מהימנא וכו': אמר לו רעיא מהימנא, בשבועה עליך בשם הוי"ה, שלא תאחר הגאולה בכל יכלתך, כי אני נמצא בצער רב. כי עלי כתוב, ויפן כה וכה וירא כי אין איש, עוזר לי. להוציאני מצער הזה מקבורה

הסולם

מאמר

אם תקבלו את התורה מוטב, ואם לאו, שם תהא קבורתכם, כך יאמר להם בגאולה האחרונה, אם תקבלו עליכם תלמיד חכם ביציאה מן הגלות כמו אדם הרוכב על סוס, ועבד המשמש לו, מוטב, ואם לא, שם, בגלות, תהא קבורתכם.

ק) וערב רב כגוונא וכו': וערב רב, הם, כמן שנאמר בהם, וירא העם וינועו ויעמדו מרחוק, כך יהיו רחוקים מן הגאולה ויראו את תלמידי החכמים והעם הקדוש בכל הכבוד הזה, והם יהיו רחוקים מהם, ואם ירצו להתחבר עמהם, מה כתוב בהם, לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יירה. בזמן ההוא נתקיים בהם בישראל, ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. וכבר העמידוהו אין מקבלים גרים לימות המשיח. ורשעים בחשך ידמו, אלו הם (דמו"י דף קכ"ה ע"א * דף קכ"ה ע"ב)

יכולתך, דהא אנא בצערא סגי. (ח) ויפן כה וכה וירא כי אין ב איש, עוזר לי, לאפקא לי מהאי צערא, בהאי קבורה דאתמר עלי, (ט) ויתן את הרשעים קברו, ולא אשתמודען בי, ואני חשיב ג בעינייהו בין ערב רב רשיעייא, ככלב מת דסרח בינייהו, דחכמת סופרים תסרח בינייהו, בכל קרתא וקרתא, ובכל אתר דישאל מפוזרין בינייהו בין מלכוון. ואתהדרו אינון ערב רב רעיין על ישראל, עאנא דקב"ה, דאתמר בהו (י) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם, ולית לון יכולת למעבד טיבו עם ת"ח.

(קג) ואנשי חיל ויראי חטא מסובבים מעיר לעיר ולא יחוננו, ומחרימין ערב ד רב ה בינייהו. ו ולא ז יהבין לון באתרין סגי אין אלא דבר קצוב, דלא יהא תקומה לנפילו דלהון, ואפילו חיי שעה. וכל חכמים ואנשי חיל ויראי חטא, בצערא בדוחקא ביגונא, חשיבין ככלבים. (כ) בנים המסולאים בפז איכה נחשבו לנבלי חרש בראש כל חוצות. דלא אשכחו אכסניא בינייהו.

(קד) ואינון ערב רב, אינון עתירין, ט בשלוה, בחדווא, בלא צערא, בלא יגונא כלל, גזלנין מארי שוחד, דאינון דיינין רישי עמא. (כז) כי מלאה הארץ חמס (* מפניהם, עלייהו אתמר (ח) היו צריה לראש. באומאה עלך זמנא תניינא, בחי יי צבאות אלהי ישראל יושב הכרובים, דכל . אלין מלין לא יפלון מפומך, בכל יכלתך למללא בהון קמי קב"ה, ולאחזאה דוחקא דלהון. ע"כ. כ

מסורת הוזהר

חלופי גרסאות

(ח) (שמות ב) ב"א רלא צ"ד. ט) (ישעיה נג) ח"ג רפב. י) (יחזקאל לד) לעיל אות צו צ"ע. כ) (מיכה ד) שמיני ה צ"ג. ז) (בראשית ו) ב"א של צ"ד. ט) (איכה א) שמות צא צ"ו.

ב ל"ג איש. ג בינייהו. ד רעב. ה בינייהו; ביניכוון. ו דלא. ז יעברון; יחכוון ול"ג לון. ח עתירין אינון. ט ל"ג בשלוה. י מלין אלין; ל"ג מלין. כ בדפויי כתב אמור פ"ט א כי אם בתולה וכו'.

מאמר

הסולם

ערב רב

מקבורה הזו, שנאמר עלי ויתן את רשעים קברו, ואינם מכירים אותי ואני נחשב בעיניהם בין הערב רב הרשעים, ככלב מת שסרח ביניהם, כי חכמת סופרים תסרח ביניהם בכל עיר ועיר, ובכל מקום שישאל מפוזרים ביניהם בין המלוכות. ונעשו הערב רב רועים על ישראל, שהם צאן הקב"ה, שנאמר עליהם ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם. ואין להם יכולת לעשות טוב עם ת"ח.

רב רשיעיוא ככלב מת שסרח, כלומר שהם מתרחקים מפנימיות התורה כמו שמתרחקים מסרחון. שעליה אמרו, וחכמת חכמים תסרח. (קג) ואנשי חיל ויראי וגו'; ואנשי חיל ויראי חטא מסובבים מעיר לעיר ולא יחוננו, והערב רב מחרימים אותם ביניהם. ובמקומות רבים אין נותנים להם רק דבר קצוב באופן שלא תהיה תקומה לנפילה שלהם, ואפילו חיי שעה. וכל החכמים ואנשי חיל ויראי חטא נמצאים בצער בדוחק וביגון, ונחשבים ככלבים. בנים המסולאים בפז איכה נחשבו לנבלי חרש בראש כל חוצות. שאינם מוצאים אכסניא ביניהם.

פירוש. כי משה רבינו שנקרא רעיא מהימנא, ה"ס התורה ודעת הפנימי, שלא תתגלה אלא בגאולה השלמה, ועד אז נאמר עליו והוא מחולל מפשעינו. כי התורה שה"ס רעיא מהימנא, נתחוללה ונעשתה חללה, כי נעלמה הפנימיות שבה, ולא נשארה לנו רק החצונית. ואני חשיב בעינייהו בין ערב דפויי דף קכ"ה ע"ב (* דף קכ"ו ע"א)

(קד) ואינון ערב רב וכו': ואלו הערב רב, הם עשירים, בשלוה, בשמחה, בלי צער, ובלי יגון כלל, גזלנים בעלי שוחד, שהם דיינים ראשי העם. כי מלאה הארץ חמס מפניהם

קה) אִישׁ כִּי יִפְלֵא לַנְּדוּר וּגְוִי. רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח, (ו) מְדוּעַ בֹּאתִי וְאֵין אִישׁ וּגְוִי. מְדוּעַ בֹּאתִי. כִּמְהָ חֲבִיבִין אֵינוֹן יִשְׂרָאֵל קָמִי קִבְיָהּ, דְּבַכַּל אַתְרַ דְּאֵינוֹן שְׂרִיין, קִבְיָהּ אֲשַׁתְּכַח בִּינֵייהוּ, בְּגִין דְּלֹא אַעֲדִי רַחֲמוּתָא דִּילֵיהּ מִנְהוֹן, מַה כְּתִיב, (ו) וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וּשְׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם. וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ זֶ סַתֵּם, דְּכָל בֵּי כְּנִישְׁתָּא דְּעַלְמָא מִקְדָּשׁ אַקְרִי. וְהָא אֹקְמוּהּ. וּשְׁכִינְתָּא אַקְדִּימַת לְבֵי כְּנִישְׁתָּא.

קו) זְכָאָה הֵהוּא בִּינָא דְּאֲשַׁתְּכַח מֵאֵינוֹן (ו) עֲשֵׂרָה קְדָמָאָה בְּבֵי כְּנִישְׁתָּא, בְּגִין דְּבָהוּ אֲשַׁתְּלִים מַה דְּאֲשַׁתְּלִים, וְאֵינוֹן מִתְקַדְּשִׁי בְּקְדָמִיתָא בְּשְׁכִינְתָּא. וְהָא אֲתַמְר. וְהָא בְּעִיא דִּישְׁתַּכְּחוּ עֲשֵׂרָה בּוֹמְנָא חֲדָא בְּבֵי כְּנִישְׁתָּא. וְלֹא יִיתוּ (א) פְּסָקִי פְּסָקִי, דְּלֹא יִתְעַכֵּב שְׁלִימוֹ דְּשִׁיפִין, דְּהָא בְּרַשׁ בּוֹמְנָא חֲדָא עֵבֵד לֵיהּ קִבְיָהּ, וְאֲתַקִּין לֵיהּ כַּחֲדָא כָּל שִׁיפִי, הֵהִיד (ב) הוּא עֲשֵׁךְ וִיכוֹנְנֵךְ. (ג)

קז) (ד) ת"ח, כִּיּוֹן דְּבִינָא אֲשַׁתְּלִימוֹ שִׁיפּוּי, בַּהֵהוּא זְמַנָּא אֲתַתְּקוֹן לְכָל שִׁיפּא וְשִׁיפּא כְּדָקָא יֹאוֹת. כְּגוּוֹנָא דָּא, כִּיּוֹן דְּשְׁכִינְתָּא אַקְדִּימַת לְבֵי כְּנִישְׁתָּא, בְּעִיין עֲשֵׂרָה דִּישְׁתַּכְּחוּן תַּמָּן כַּחֲדָא, וִישְׁתְּלִים מַה דִּישְׁתְּלִים. וְלִבְתַּר דְּאֲתַתְּקוֹן כְּלָא. וּבְמַה הֵיא תִיקוֹנָא דְּכָלָא. כְּדָא (ז) בְּרַב עַם הַדְרַת מֶלֶךְ, וְעִיד עֵמָא דְּאֲתִיִּיאַן לְבַתַּר כֵּן, כְּלָהוּ תִיקוֹנָא דְּגוּפָא.

חלופי גרסאות

(ו) ל"ג סתם. מ קדמאי ול"ג עשרה. נ בדפו"י כתבו חסר כאן וזה הוא. ס ל"ג עד אות ק"ט.

מסורת הזוהר

(ו) (במדבר ו), (ט) (ישעיה ג) תרומה לב צ"ה. (ז) (שמות כה) חיי שרה גז צ"א. (ח) (דברים לב) ח"ג רצו: (ז) (משלי יד) תרומה רכז צ"ה.

דרך אמת (ג) חתיכות חתיכות דהיינו שהם באים קצתם קצתם ולא באים כלם בפעם אחת.

מדוע באתי ואין איש

העדה. שאינו פחות מעשרה. והם מתקדשים תחילה בשכינה. וכבר למדנו. וצריכים שיהיו נמצאים עשרה בבית הכנסת בבת אחת. ולא יבואו קצתם קצתם, כדי שלא יתעכב שלמות האברים. כי כל העשרה הם כאברים של גוף אחד שבהם. שורה השכינה. כי האדם בפעם אחת עשה אותו הקב"ה, והתקין לו כל האברים ביחד. ז"ש, הוא עשך ויכוונך.

הסולם

קז) ת"ח כיוון דב"נ וכו': בוא וראה, כיוון שנשלמו כל אבריו של האדם, בזמן ההוא. נתתקן כל אבר ואבר בפני עצמו כראוי. כעין זה, כיוון שהשכינה הקדימה לבית הכנסת צריכים שימצאו שם עשרה ביחד, ואז נשלם מה שנשלם, כי אין עדה פחות מעשרה. שהם כנגד ע"ס המלכות. וכל עוד שאין שם עשרה ביחד אף אחד מהם אינו נשלם. ולאחר כך מתתקן הכל, דהיינו תקון כל העדה, ובמה הוא תקון הכל, היינו כמ"ש ברב עם הדרת מלך. וע"כ העם הבא אחר עשרה הראשונים, כולם תקון

מאמר

מפניהם. עליהם נאמר, היו צריה לראש. אמר רעיא מהימנא לאליהו, בשבועה עליך, פעם שנית, בחי ה' צבאות אלקי ישראל יושב הכרובים, שכל אלו הדברים לא יפלו מפיד ובכל יכלתך תאמר אותם לפני הקב"ה, ולהראות הדחק שלהם. (ע"כ רעיא מהימנא).

קה) אִישׁ כִּי יִפְלֵא לַנְּדוּר וּגְוִי: ר' אלעזר פתח, מדוע באתי ואין איש וגו'. מדוע באתי, כמה אהובים הם ישראל לפני הקב"ה, שבכל מקום שהם שורים הקב"ה נמצא ביניהם, משום שאינו מסיר מהם האהבה שלו. מה כתוב, ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. ועשו לי מקדש, הוא סתם מקדש, כי כל בית הכנסת שבעולם נקרא מקדש. וכבר העמידוהו. ושכנתי בתוכם, כי השכינה מקדמת לבית הכנסת.

קו) זכאה ההוא ב"נ וכו': אשרי זוא האדם הנמצא מאלו עשרה הראשונים בבית הכנסת, משום שבהם נשלם מה שנשלם דהיינו (דפו"י דף קכ"ו ע"א)

(קח) וכד אתת אקדימת שכינתא, ובני נשא לא אתייאן כחדא כדקא יאות. קב"ה קארי מדוע באתי ואין איש. מאי ואין איש. דלא מתקני שייפי, ולא אשתלים גופא. דכד גופא לא אשתלים, אין איש. ובג"כ, ואין איש דייקא. ות"ח, בשעתא דגופא אשתלים לתתא, קדושה עלאה אתיא ועאל בהאי גופא, ואתעביד תתאה, כגוונא דלעילא ממש. וכדין, כלא בעיין דלא יפתחון פומא במילי דעלמא. בגין דהא קיימי ישראל בשלימו עלאה, ומתקדשי בקדושה עלאה, זכאה חולקהון. (קט) איש כי יפליא וגו'. מאי כי יפליא. ^ט דאתפרש משאר בני עלמא, לאתקדשא כגוונא דלעילא, ולאשתכחא שלימ. בשעתא דבר נש אתי לאתדכאה, מדכין ליה. בר נש דבעי לאתקדשא, מקדשין ליה. ופרסי עליה קדושה דלעילא, קדושה דאתקדש בה קודשא בריך הוא. ^פ

(קי) ר' אבא פתח, ^ה לדוד ברכי נפשי את יי' וכל קרבי את שם קדשו. ^ז כמה אית ליה לבר נש לאסתכלא ולמנדע בפולחנא דמאריה, דהא בכל יומא יומא כרוזא קארי ואמר, ^ו עד מתי פתאים תאהבו פתי וגו'. ^ח שובו בנים שובבים ארפא משובותיכם. ולית מאן דירכין אודניה, אורייתא קא מכרוזא קמיהו, ולית מאן דישגח.

(קיב) תא חזי, בר נש אזיל בהאי עלמא, והוא חשיב דדיליה הוא תדיר וישתאר בגויה לדרי דרין, עד דאיהו אזיל בעלמא, יהבין ליה בקולרא, עד דאיהו

מסורת הזוהר

חלופי גרסאות

(ק) לעיל אות קה צ"ג. (ה) (תהלים קג) לך פו צ"ג. (ז) (משלי א) ו"ג נת. (ח) (ירמיה ג) ויקרא יח צ"ג. ע דאפרש פ בדפו"י כתבו חסר כאן. צ מוסיף קדשו כמה.

מאמר

הסולם

מיתה וחבוט הקבר

תקון הגוף הוא, כלומר תקון העדה. כי רבוי העם מגדיל כבוד המלך. (קח) וכד אתת אקדימת וכו': וכשהשכינה מקדמת ובאה, ובני אדם עוד לא באו עשרה ביחד כראוי. הקב"ה קורא, מדוע באתי ואין איש. מהו ואין איש. היינו שהאברים לא נתתקנו, ולא נשלם הגוף הנקרא עדה. כי כשהגוף לא נשלם, אין איש. היינו שגם אברים הפרטים שכבר באו, אינם נשלמים. ומשום, זה ואין איש הוא בדיוק. ובוא וראה, בשעה שהגוף נשלם למטה, דהיינו שיש עשרה ביחד, באה קדושה העליונה ונכנסת בגוף ההוא ונעשה התחתון כעין עשר ספירות של מעלה ממש. אז כולם צריכים, שלא יפתחו פיהם לדבר בדברי העולם, משום שישאל נמצאים עתה בשלמות העליון, ומתקדשים בקדושה העליונה. אשרי חלקם.

(קי) ר' אבא פתח וכו': רא"פ, לדוד ברכי נפשי את ה' וכל קרבי את שם קדשו. כמה יש לבן אדם להסתכל ולדעת בעבודת אדונו, כי בכל יום ויום הכרוז קורא ואמר, עד מתי פתאים תאהבו פתי וגו'. שובו בנים שובבים ארפא משובותיכם. ואין מי שיטה אונן. התורה מכרות לפניהם ואין מי שישגיח.

(קיב) ת"ח בר נש וכו': בוא וראה, אדם הולך בעולם הזה, והוא חושב ששלו הוא תמיד, וישאר בו לדורי דורות. ובעוד שהוא הולך בעולם, נותנים אותו בכבלים, דהיינו שנחלה ונקשר אל מסתו. ובעוד שהוא יושב כך, דנים אותו בחברת שאר בני הדין. אם נמצא לו מליץ טוב, הוא ניצול מן הדין. ז"ש אם

תקון הגוף הוא, כלומר תקון העדה. כי רבוי העם מגדיל כבוד המלך.

(קח) וכד אתת אקדימת וכו': וכשהשכינה מקדמת ובאה, ובני אדם עוד לא באו עשרה ביחד כראוי. הקב"ה קורא, מדוע באתי ואין איש. מהו ואין איש. היינו שהאברים לא נתתקנו, ולא נשלם הגוף הנקרא עדה. כי כשהגוף לא נשלם, אין איש. היינו שגם אברים הפרטים שכבר באו, אינם נשלמים. ומשום, זה ואין איש הוא בדיוק. ובוא וראה, בשעה שהגוף נשלם למטה, דהיינו שיש עשרה ביחד, באה קדושה העליונה ונכנסת בגוף ההוא ונעשה התחתון כעין עשר ספירות של מעלה ממש. אז כולם צריכים, שלא יפתחו פיהם לדבר בדברי העולם, משום שישאל נמצאים עתה בשלמות העליון, ומתקדשים בקדושה העליונה. אשרי חלקם.

(קט) איש כי יפליא וגו': שואל, מהו כי יפליא. ומשיב, היינו שנפרש משאר בני (דפו"י דף קכ"ו ע"א)

יטיב דיינין ליה ^(ד) בקינפון עם שאר בני דינא. אי אשתכח ליה סניגורא, הא אשתזיב מן דינא. הה"ד ^(א) אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף להגיד לאדם ישרו ויחננו ויאמר וגו'. מאן *) הוא סניגורא. אלין עובדין דכשרן, דקיימי עליה דב"נ בשעתא דאצטריך ליה.

קיב) ואי לא ישתכח עליה סניגורא, הא אתחייב מן דינא לאסתלקא מן עלמא. בההיא שעתא כד איהו שכיב בקולרא דמלכא, עד דזקיף עינוי, חמא דאתיין לגביה תרין, דכתבין קמיה כל מה ^(ב) דעביד בהאי עלמא. וכל מה דאפיק מן פומא, ויהיב ^(ג) דינא על כלא, וכתבין קמיה. הה"ד ^(ב) כי הנה יוצר הרים ובורא רוח ומגיד לאדם מה שיחו וגו'. והוא אודי עליהו.

קיג) מאי טעמא, בגין דההוא עובדא דאיהו עביד, סלקא וקיימא עליה לאסהדא ביה, וקיימין לאסהדא עליה, וכלהו נחתין ואתרשימו קמיה, וקיימי קמיה, ולא מתעברן מניה, עד שעתא דאתדן בהו בההוא עלמא. ת"ת, כל אינון מלין דעביד ב"נ בהאי עלמא, כלהו זמינין ^(ו) וקיימי לאסהדא ביה, ולא ^(ה) אתאבידו מיניה. ובשעתא דמפקי ליה לקברא, כלהו מתעתדן ^(א) ואולי קמיה. ותלת כרוזי מכרוזי. חד קמיה, וחד מימיניה, וחד משמאליה. ואמרי דא פלניא דמריד במאריה. מריד לעילא, מריד לתתא, מריד באורייתא, מריד בפיקודוי. חמו עובדוי, חמו מלוי, טב ליה דלא אברי.

קיד) עד דמטי לגבי קברא, כלהו מתין אתרגזון מדוכתייהו עליה, ואמרי

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

(א) (איוב לג) בא א צ"ג. (ב) (עמוס ד) ויחי נד צ"ב. ק דעבר. ר חושבנא. ש קמיה וליג וקיימי לאסהדא ביה. ת אבדן. א ליג ואולי.

דרך אמת (ז) שדה נקרא בלעז קנפיו וכשתקבצים אנשים בשדה על ידי כרוז המלך נקרא קאנפיו או קאנפנייא כלומר דנין אותו עם שאר בני אדם המתאספים בשדה.

מיתת וחבוט הקבר

הסולם

מאמר

שמודה על כל מעשיו. הוא משום שאיתו מעשה שהוא עשה, עולה ועימד לפניו להעיד בו, וכל המעשים עומדים למעלה להעיד עליו, ויורדים כולם, ונרשמים לפניו, ועומדים לפניו, ואינם עוברים ממנו, עד השעה שנדון בהם בעולם ההוא. בוא וראה, כל אלו הדברים שעשה האדם בעולם הזה, כולם מוכנים ועומדים להעיד עליו, ואינם נאבדים ממנו. ובשעה שמוציאים אותו לקבר, כולם נועדים והולכים לפניו, וגי כרוזים מכריזים. אחד מלפניו, ואחד מימינו ואחד משמאלו. ואומרים זה הוא פלוני שמרד באדונו, מרד למעלה, מרד למטה, מרד בתורה, מרד במצותיו, ראו מעשיו, ראו דיבוריו, טוב לו שלא היה נברא. קיד) עד דמטו לגבי וכו': עד שמגיעים לבית הקברות, וכל המתים ירגזו עליו ממקומם

אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף להגיד לאדם ישרו ויחננו ויאמר וגו'. מי הוא מליץ טוב, אלו הם מעשים הטובים העומדים לאדם בשעה שצריך להם. קינפון פירושו חבורה ומקום קבוצה. מלשון שעומדים עליו בקנפון (כלים כ"ג). קיב) ואי לא ישתכח וכו': ואם לא נמצא עליו מליץ טוב. הוא מתחייב מן הדין להסתלק מן העולם. בשעה ההיא, כשהוא שוכב קשור בכבלים של המלך, בעוד שנושא עינוי, הוא רואה שבאים אליו שנים הכותבים לפניו כל מה שעשה בעולם הזה, וכל מה שהוציא מפיו, ונותן דין על הכל, וכותבים לפניו. ז"ש, כי הנה יוצר הרים ובורא רוח ומגיד לאדם מה שיחו וגו'. והוא מודה עליהם. קיג) מאי טעמא בגין וכו': מהו הטעם (דפו"י דף קכ"ו ע"א *) דף קכ"ו ע"ב)

ווי ב ווי דדא אתקבר בגוון. עובדוי ומלוי אקדמן ועאלין לקברא, וקיימי עליה דההוא גופא, ורוחיה אזלא ושאט, ומתאבלא על גופא. כיון דב"נ אתטמר ג בבי קברי, דומ"ה ד קדים ונפיק תחות ידיה, תלתא בי דינא, די ממנן על דינא דקברא, ותלת שרביטי דאשא בידיהו, ודיינין רוחא וגופא כחדא. ווי על ההוא דינא, ווי על עובדוי.

קטו) בשעתא דאיהו תפיס בקולרא דמלכא, ואתדן דיניה, ואשתלים, דלא אשתכח עליה סגיגוריא. וסנטירא דמלכא נחית, וקאים קמיה, לרגלוי, וחד סייפא שננא בידיה.

קטז) זקיף ב"נ עינוי, וחמי כתלי ביתא דמתלהטן ה באשא מניה אדהכי חמי ליה קמיה כוליה ה) מלי עיינין, לבושיה אשא דלהיט קמיה דבר נש. הכי הוא ודאי, דהא כמה בני נשא חמו מלאכא בשוקא, וקיימי קמיה, ושאר בני נשא לא חמאן ליה.

קיז) ואי תימא, הא כתיב א) עושה מלאכיו רוחות וגו'. היך יכיל לאתחזא בארעא. אלא מלה דא הא אוקמוה, דכיון דנחית ו מלאכא לארעא, אתלבש בגופא, ואתחזי למאן דאתחזי, בההוא לבושא דאתלבש ביה. ואי לאו, לא יכיל למסבל ליה עלמא ולאתחזאה. כ"ש וכל שכן האי דכל בני עלמא צריכין ליה. קיח) תלת טפינן בחרביה וכו', והא אוקמוה חבריא. כיון דחמי ליה, אודעזע

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ב ל"ג ווי. ג ל"ג בבי. ד קאים. ה מוסיף באשא דיויא. ו ל"ג מלאכא לארעא.

ג) (תהלים קד) שמות מט צ"ה.

דרך אמת ה) מתנוצץ מלא ניצוצין מלהיטת אש שבו.

מיתה וחבוט הקבר

הסולם

מאמר

עומד לפני האדם. ואע"פ שאחרים העומדים עמה אינם רואים אותו. כך הוא ודאי, כי כמה בני אדם רואים מלאך בשוק ועומדים לפניו, ושאר בני אדם אינם רואים אותו. סנטר, פירושו ממונה, מלשון אפטרופא או סנטר (ירושלמי ב"מ ה).

קיז) ואי תימא הא וכו': ואם תאמר, הרי כתוב, עושה מלאכיו רוחות וגו', ואיך אפשר לראותם בארץ. ומשיב, אלא דבר זה, הרי העמדתו. כיון שהמלאך יורד לארץ, הוא מתלבש בגוף ונראה למי שנראה באותו הלבוש שנתלבש בו. ואם לא היה מתלבש בלבוש, לא היה העולם יכול לסובלו ושיהיה נראה כל שכן וכל שכן בזה, במלאך המות, שכל בני העולם צריכים אליו.

קיח) ג' טפינן בחרביה וכו': ג' טפות הם בחרביו, וכבר העמידו החברים (לעיל פקודי תתקט"ו). כיון שרואה אותו מזדעזע כל גופו ורוחו

ממקומם, ואומרים אי אפי, שזה נקבר בינינו. מעשיו ודבוריו מקדימים ובאים לתוך הקבר, ועומדים על אותו הגוף. ורוחו הולך ומשוטט ומתאבל על הגוף. כיון שהאדם נתכסה בקברו, המלאך דומה מקדים ויוצא, ותחת ידו ג' בתי דינים הממונים על דין הקבר, וג' שרביטי אש בידיהם, ודנים את הרוח והגוף יחד. אוי על דין ההוא, אוי על מעשיו.

קטו) בשעתא דאיהו תפיס וכו': בשעה שהוא תפוס בכבלי המלך. דהיינו בשעה שהוא חולה ונקשר אל מטתו, ונידון דינו, ונשלם לחוב, כי לא נמצא עליו מליץ יושר. והממונה של המלך, דהיינו מלאך המות, יורד ועומד לפניו, למרגלותיו, וחרב חדה אחת בידו.

קטז) זקיף ב"נ עינוי וכו': נושא האדם את עינוי, ורואה תחילה את כתלי הבית שלוהטים ממנו באש. ובתוך כך רואה אותו, כולו לפניו מלא עינים, ולבושו אש לוהט, (דפו"ד דף קכ"ו ע"ב)

כל גופיה ורוחיה, ולביה לא שכיך, בגין דאיהו מלכא דכל גופא. ורוחא דיליה אזלא בכל שייפי גופא, ואשתאיל מנייהו, כבר נש דאשתאיל מחבריה, למהך לאתר אחרא. כדין הוא אומר ווי ז על מה דעבד, ולא מהנייא ליה, אלא אי אקדים אסוותא דתשובה, עד לא מטא ההיא שעתא.

קיט) דחיל ן ההוא ב"נ, ובעי לאתטמרא ולא יכיל. כיון דחמי דלא יכיל, הוא פתח עינוי, ואית ליה לאסתכלא ביה, ואסתכל ביה ם בעיינין פקיחין. וכדין הוא מסיר גרמיה ונפשיה. וההוא שעתא, הוא עידן דדינא רבא, דב"נ אתדן ביה בהאי עלמא. ך וכדין רוחא אזלא ם בכל שייפי גופא, ואשתאיל מנייהו, ושאט בכל שייפין, ואודעזעא לכל סטרין וכל שייפי גופא כלהו מזדעזען.

קכ) כד מטא רוחא לכל שייפא ושייפא, ואשתאיל מניה. נפל זיעא על ההוא שייפא, ורוחא ם אסתליק מניה. ומיד מית ההוא שייפא. וכן בכלהו. קכא) כיון דמטי רוחא למיפק, דהא אשתאיל מכל גופא, כדין שכינתא קיימא עליה. ומיד פרחא מן גופא. זכאה חולקיה דמאן דאתדבק בה, ווי לאינן ן חייביא דרחיקין מנה, ולא מתדבקין בה.

קכב) ם וכמה בי דינא אעבר בר נש כד נפק מהאי עלמא. חד ההוא דינא עלאה דקארמן, כד נפיק רוחא מן גופא. וחד דינא, כד עובדוי ומלוי אזלין קמיה, וכרוזי מכרוזי עלוי. וחד דינא, כד עייל לקברא * וחד דינא דקברא. וחד דינא דתולעתא. וחד דינא דגיהנם. וחד דינא דרוחא דאזלא ושאט בעלמא, ולא אשכח אתר, עד דישתלימו עובדוי. ודאי ם שבעה עדנין יחלפון עלוי. בגין כך

חלופי גרסאות

ז עלמא. ח ל"ג ההוא. ט עיינין. י ועכ"ד. כ ל"ג מן בכל עד ושאט. ל אשתאיל. מ ל"ג חייביא. נ ובכמה. ם שבעין.

מיתה וחבוט הקבר

הסולם

מאמר

קכ) כד מטא רוחא וכו': כשמגיע הרוח לכל אבר ואבר ונפרד ממנו, נופלת זיעה על אותו האבר, והרוח מסתלק ממנו, ומיד מת אותו האבר. וכן בכל האברים.

קכא) כיון דמטי רוחא וכו': כיון שמגיע הרוח לצאת, כי כבר נפרד מכל אברי הגוף. אז השכינה עומדת עליו. ומיד פורח הרוח מן הגוף. אשרי חלקו של מי שנתדבק בה, בהשכינה, אוי לאלו הרשעים שהם רחוקים ממנה ולא נתדבקו בה.

קכב) וכמה בי דינא וכו': וכמה בתי דין עוברים על האדם כשיוצא מעולם הזה. א', אותו דין העליון שאמרנו, כשהרוח יוצא מן הגוף. וא', הוא הדין בעת שמעשיו ודבוריו הולכים לפניו והכרוזים מכרוזים עליו (כנ"ל אות

ורוחו, ולבו אינו שוקט, משום שהוא מלך של כל הגוף. והרוח שלו הולך בכל אברי הגוף, ונפרד מהם, כאדם הנפרד מחבירו ללכת למקום אחר. אז הוא אומר, אוי לי על מה שעשיתי, ואינו מועיל לו, אלא אם הקדים הרפואה של תשובה מטרם שהגיע שעה ההיא.

קיט) דחיל ההוא ב"נ וכו': מפחד האדם ורוצה להסתתר ואינו יכול. כיון שרואה שאינו יכול, הוא פותח את עיניו. ויש לו להסתכל בו. ומסתכל בו בעינים פקוחות. ואז הוא מוסר עצמו ונפשו. והשעה ההיא היא העת של הדין הגדול שאדם נידון בעולם הזה. ואז הולך הרוח בכל אברי הגוף ונפרד מהם. ומשוטט בכל האברים, ומודעזע לכל הצדדים. וכל אברי הגוף כולם מודעזעים.

(דפו"י דף קכ"ו ע"ב י) דף קכ"ז ע"א)

בעי בר נש, כד איהו אשתכח בהאי עלמא, לדחלא מן מאריה, ולאסתכלא בכל יומא ויומא בעובדוי, וייתוב מנייהו קמי מריה.

קכג) כד אסתכל דוד מלכא באינון דינין דבר נש, כד אסתלק מהאי עלמא, אקדים ואמר, (ד) ברכי נפשי את יי, עד דלא תפוק מעלמא, השתא דאנת אשתכחת עם גופא. וכל קרבי את שם קדשו, אתון שייפי דמשתתפי ברוחא, השתא דאשתכחת עמכון, אקדימו לברכא שמא קדישא, עד לא ימטי זמנא, דלא תיכלון לברכא ליה, ולאודאה עלייכו.

קכד) ת"ח איש כי יפליא לנדור נדר, נזיר דאקדים בהאי עלמא, לאתקדשא בקדושה דמאריה (ה) מיין ושכר יזיר חומץ יין וגוי. (ו) הכא אית לאסתכלא, כיון דאסיר ליה חמרא, ענבים למה. דהא בכהני כתיב יין ושכר אל תשת וגוי, יכול ענבים נמי. לא. בענבים שרי. הכא לנזיר, מ"ט אסר ליה ענבים. קכה) אלא, עובדא דא, ומלה דא, רזא עלאה הוא, לאתפרשא מן דינא בכלא. והא (פ) ידיעא ההוא אילנא דחב ביה אדם קדמאה, ענבים הוו. ודא הוא רזא דמלה, דהא יין ושכר וענבים, בסטרא חד אתאחדו. יין לעילא ואוקמוה. שכר לשמאלא, דהא שכר מיין נפקא. ענבים דכניש כלהו לגבייהו, ודא הוא אילנא דחב ביה אדם קדמאה. בג"כ כלא בחד סטרא אתאחד. ואי תימא (צ) דהאי

חלופי גרסאות

ע כיון דאסיר ליה חמרא ענבים למה דהא הכא אית לאסתכלא כתיב יין ושכר וגוי. פ ידעת. צ דשביק ממהימנותא כלום.

מסורת הזוהר

(ד) (תהלים קג) לך מו צ"ג. ה) (במדבר ו).

הנזיר

איש כי יפליא לנדור נדר נזיר. היינו שהקדים בעולם הזה להתקדש בקדושת אדונו. מיין ושכר יזיר חומץ יין וגוי. כאן יש להסתכל. כיון שאסור לו יין, ענבים למה אסורים לו. שהרי בכהן כתוב, יין ושכר אל תשת וגוי. יכול גם ענבים. אינו כן, אלא ענבים מותרים לו. וכאן בנזיר מהו הטעם שאסורים לו ענבים.

קכה) אלא עובדא דא וכו': ומשיב, אלא מעשה זה ודבר זה הוא סוד עליון, שהנזיר בא להפרד מן הדין לגמרי. ועוד יותר מכהן. והרי ידוע, שאותו האילן שחטא בו אדם הראשון היה ענבים (כנ"ל תרומה אות של"ב). וזה הוא סוד הדבר, כי יין ושכר וענבים בצד אחד נאחזים, דהיינו בקו שמאל, יין למעלה, בקו שמאל דבינה, הנקרא שם יין המשומר, והעמידוהו. (כנ"ל שמיני אות פ"ה) שכר, הוא לשמאל דז"א, כי שכר יוצא מיין. כן קו שמאל דז"א נמשך מקו שמאל דבינה. ענבים, מקבצים אצלם את כולם, שהם מלכות. המקבלת מכל

הסולם

אות קי"ג). וא', הדין כשנכנס לקבר (כנ"ל קיד). וא' דין הקבר (כמ"ש שם). וא' דין התולעים שאוכלים את בשרו. וא', דין הגיהנום. וא' דין הרוח ההולך ומשוטט בעולם ואינו מוצא מקום עד שישלים מעשיו. ודאי הם ז' עתים שעוברים עליו. משום זה צריך האדם, בעודו נמצא בעולם הזה, לירא מאדונו, ולהסתכל בכל יום ויום במעשיו, וישוב עליהם לפני אדונו.

קכג) כד אסתכל דוד וכו': כשהסתכל דוד המלך באלו הדינים של אדם כשנפטר מן עולם הזה. הקדים ואמר ברכי נפשי את ה', מטרים שיוצאת מן העולם, עתה, כשעיד את נמצאת עם הגוף. וכל קרבי את שם קדשו. אתם האברים המחוברים עם הרוח, עתה בעוד שהרוח נמצא עמכם, הקדימו לברך את השם הקדוש, מטרים שמגיע הזמן שלא תוכלו לברכו, ולהודות לו בשבילכם.

קכד) ת"ח איש כי וגוי: בוא וראה, (דמ"י דף קכ"ז ע"א)

נזיר שביק מהימנותא עלאה. לאו הכי, אלא לא אתחזי ביה עובדא מסטר שמאלא כלום.

קכו) ת"ח, דהכי אוליפנא מספרא דרב המנונא סבא, והכי הוא. כתיב גדל פרע שער ראשו, בעי ק דיתרבי שער רישיה ודיקניה, ויתפרש מיין ושכר וענבים, בגין דכלהו סטר שמאלא, ולא תליין שערא. יין אימא עלאה. שכר סטרא דאחידו ביה ליואי ונפקי מיין עלאה ולא תלי שערא. ובג"כ כד סליקו ליואי ר לההוא אתר, בעיין לאעברא כל שערא דלהון, כד"א ו) והעבירו תער על כל בשרם.

קכז) ענבים אימא תתאה, דכניש יין ושכר ו לגווה, ועל דא אתפרש מכל סטר שמאלא, ת דלא לאחזאה עובדא דילהון א לגביה. ענבים דא לא תלי שערא ודיקנא. דהא נוקבא בעיין לספרא שערא, כד אתיא לאזדווגא בדכורא, והא דיקנא לא אשתכח בה. בג"כ ב הוא תלי שערא דרישא ודיקנא, ורזא דמלה ו) נזיר אלהים אקרי, ולא נזיר יי, פריש מדינא כלא.

חלופי גרסאות

מסורת הווהר

ו) (במדבר ח) תוריע מה צ"ט. ז) (שופטים יג) ויחי ק דיתרבע שעריה ודיקניה. ר להאי. ש לגבה. ת ל"ג דלא. א לגבי ענבים דא לדא. ב לא; הא. רל צ"ג.

הנזיר

הסולם

מאמר

מכל העליונים. וזה הוא האילן שחטא בו אדם הראשון. משום זה הכל נאחו בצד אחד. שהוא שמאל של הבינה ושל ז"א ושל המלכות. ואם תאמר, שנוזיר זה עוב האמונה העליונה. דהיינו שלא לקבל מבינה וז"א ומלכות העליונים, אינו כן, אלא אינו ראוי לו לעשות מעשה מצד השמאל כלום.

מכל העליונים. וזה הוא האילן שחטא בו אדם הראשון. משום זה הכל נאחו בצד אחד. שהוא שמאל של הבינה ושל ז"א ושל המלכות. ואם תאמר, שנוזיר זה עוב האמונה העליונה. דהיינו שלא לקבל מבינה וז"א ומלכות העליונים, אינו כן, אלא אינו ראוי לו לעשות מעשה מצד השמאל כלום.

קכו) ענבים אימא תתאה וכו': ענבים הם אם התחתונה שהיא מלכות. שמאספת יין ושכר אליה. דהיינו הארת החכמה מקו שמאל של הבינה ומלכות כנ"ל. ועל כן הנזיר נפרש מכל צד השמאל. מיין ושכר וענבים, שלא להראות מעשה מהם אצלו. ענבים אלו שהם מלכות

קכו) ת"ח דהכי אוליפנא וכו': בוא וראה, כי כך למדתי מספרו של רב המנונא סבא, וכך הוא. כתוב גדל פרע שער ראשו. שצריך שיגדל שער ראשו וזקנו. ויפרוש מיין ושכר וענבים, משום שכולם הם צד שמאל ושערות אינן תלויות בהם. יין הוא אמא עלאה. שכר, הוא צד שמאל שלוים אחוזים בהם, ויוצאים מיין העליון. דהיינו מאמא עלאה, ושערות אינן תלויות בהם. משום זה כשעולים לויים למקום הזה, לשמאל, צריכים להעביר כל השער שלהם, כש"א. והעבירו תער על כל בשרם.

פירוש. נודע שהארת החכמה נמשכת מקו שמאל דבינה, שה"ס יין. וקו שמאל דז"א מקבל הארת החכמה מקו שמאל דבינה, שה"ס שכר. ושניהם משפיעים הארת החכמה אל המלכות הנקראת ענבים. וסוד השערות נמשכות (דפו"י דף קכ"ו ע"א)

קכח) ת"ח, על דא כתיב, וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וגו'. על נפשו לא כתיב, אלא על הנפש סתם. ומאי איהו. דא ענבים, דאקרי נפש. וע"ד כתיב חטא, בגין דסטר דיליה יין ושכר הוא, וגרע מניה אתר דינא. חטא, מאי חטא. אלא גרע דינא, של הנפש.

קכט) אי הכי, אמאי וכפר עליו. בגין דהשתא קא אתיא לאתחברא בהדייהו, ולא מקבלן ליה. הני אתרי, עד דימלך בכהנא, ויכפר עליה, בגין דאיהו שדי לון לבר בקדמיתא, כיון דהשתא אתי לגבייהו, בעי ה לאתחברא תקונא דכפרה, ויקבלון ליה, ודא הוא רזא, דמלה.

קל) ואי תימא, שמשון נזיר אלהים הוה, אמאי אתענש. אלא שפיר הוא מלה, דבעל בת אל נכר. והוה ליה לאתחברא בדידיה, במה דאתחזי ליה. והוא דהוה קדיש, אערב ההיא קדושה בבת אל נכר, ושביק אתריה, דאתחזי לההיא קדושה, ובג"כ אתענש.

קלא) ואית מאן דאמר, דלית ליה חולקא בההוא עלמא. מ"ט בגין דאמר ה) תמות נפשי עם פלשתים, ומסר חולקיה בחולקא דפלשתאי, דימות

חלופי גרסאות

ג על ; ל"ג של. ד הכי. ה לאתבא ; מוסיף לאתחברא לון. ו מוסיף דלה ודאי בכלא. ז ל"ג ואי תימא. ח ל"ג בבת.

גדל פרע — והעבירו תער

הסולם

מאמר

קכט) אי הכי אמאי וכו' : שואל, אם כן שנזיר מתדבק כל כך בימין, למה כתוב בו אח"כ וכפר עליו. ומשיב. הוא משום שבא עתה, אחר שהשלים ימי נזרו, להתחבר עמהם, עם ג' הבחינות דקו שמאל, ולהתירו בין ושכר וענבים. אלו המקומות אין מקבלים אותו, עד שיתיעץ עם כהן, ויכפר עליו. כי משום שמתחילה השליך אותם לחוץ, כי התנוד מהם, כיון שעתה בא אליהם, צריך להתחבר עם תקונים של כפרה, ויקבלו אותו. וזה הוא סוד הדבר.

מלכות, אין שערות וזקן תלויות בהן, שהרי הנוקבא שהיא המלכות, צריכה לגזוז שערות, היינו שער הגוף, וזקן לא נמצא בה. שהיא דכר, והוא ז"א. וזקן לא נמצא בה. שהיא מטעם הנ"ל בדבור הסמוך, משום זה הנזיר, שהוא מימין, שעם שורש השערות כנ"ל, הוא בהיפך, שערות הראש וזקן תלויות בו ואסור לגלחם, וסוד הדבר, נזיר אלקים נקרא. דהיינו שהוא מופרש משם אלקים שהוא שמאל, ולא נזיר הויה, שהוא ימין. כי הוא נפרש מן הדין לגמרי. נזיר, פירושו נפרש.

קל) ואי תימא שמשון וכו' : ואם תאמר, שמשון שהיה נזיר אלקים, למה נענש. ומשיב, אלא יפה היה הדבר, כלומר שהיה ראוי לעונש. משום שבעל בת אל נכר, דהיינו דלילה, והיה לו להתחבר בשלו, במה שראוי לו. והוא שהיה קדוש, ערב קדושה היא בבת אל נכר, ועזב מקומו הראוי לקדושה ההיא, וע"כ נענש.

קלא) ואית מאן דאמר וכו' : ויש מי שאומר, שאין לו חלק בעולם ההוא. מהו הטעם. הוא, משום שאמר תמות נפשי עם פלשתים, ומסר

קכח) ת"ח על דא וכו' : בוא וראה, על זה כתוב, וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וגו'. על נפשו לא כתוב, אלא על הנפש סתם. ומי היא, זו היא ענבים דהיינו מלכות, שנקראים נפש. ועל זה כתוב חטא, דהיינו שחטא למלכות, משום שהצד שלו הוא יין ושכר, כי המלכות נבנית בעיקר מן השמאל, והנזיר גרע ממנה מקום הדין, דהיינו הארת השמאל שואל חטא, למה חטא בזה. ומשיב, אלא שחטא בזה שגרע הדין מן הנפש. דהיינו הארת החכמה שבה, הנמשכת עם הדינים דשמאל. (כנ"ל צו אות קי"ד).

(דפו"י דף קכ"ז ע"א)

נפשיה עמהון בההוא עלמא. כך *) הוּוּ מכרזי על נזירא, לך לך אמרין נזירא, סחיר סחור, לכרמא לא תקרב. והא אוקמוה חברייא.
 (קלב) ליואי מה כתיב בהו, ט) וכה תעשה להם לטהרם הוה עליהם מי חטאת והעבירו תער על כל בשרם. כיון דעברי שערא, ועבדי כולי האי, כדין אקרי ליואי טהור, ולא קדוש. אבל האי נזיר בגין דאתפרש מהאי סטרא, אקרי קדוש ולא טהור. בגין כך כתיב, כל ימי נדר נזרו וגו' אשר יזיר ליי' קדוש יהיה וגו'.
 (קלג) גדל פרע שער ראשו, משום הא ט) דכתיב, ו) ושער ראשה כעמר נקא, דבהאי דמי לגוונא דלעילא. אמר ר' יהודה בר רב, בשערי ממש אשתמודע דאיהו קדישא, דכתיב ז) קוצותיו תלתלים.
 (קלד) תאני ר' שמעון, אלמלי ידעי בני נשא, מאי קאמרי. בהאי שערא, וברזא דיליה, ח) כמה דאיהו ברזא דרוזין, אשתמודען למאריהון, בחכמתא עלאה. עד י) כאן רוזי דורייתא, מכאן ולהלאה ט) סתרי תורה, ז) סחרה ואתננה קדש ליי'.

חלופי גרסאות

ט) כתיב; דתנינן, י) בהני שערי ובהני מלין. כ) אשתמודען למאריהון כמה דאיהו ברזא דרוזין דחכמתא. ז) כען. מ) כתיב.

קדוש — טהור

הסולם

מאמר

(קלג) גדל פרע שער ראשו: הוא משום שכתוב, ושער ראשה כעמר נקא. שבוה היא דומה לאפן של מעלה. שהשערות שלו מושכים חסדים כמו למעלה, ואין בהם דיג, להיותו כולו ימין. א"ר יהודה בר רב, בשערות ממש ניכר שהוא קדוש, שכתוב על הקב"ה קוצותיו תלתלים.
 (קלד) תאני ר' שמעון וכו': תנא ר"ש, אם היו יודעים בני אדם מה שאומרים בשערות אלו ובסודות שלהם, כמו שהוא למעלה בסוד הסודות, היו נודעים לרבונם בחכמה עליונה. עד כאן סודות התורה, מכאן ולהלאה סתרי תורה. סחרה ואתננה קדש לה'.

ומסר חלקו עם חלק הפלשתים, שימות נפשו עמהם בעולם ההוא. כך היו מכריזים על הנזיר. לך לך אומרים לנזיר. סבב סבב, אל הכרם לא תקרב. וכבר העמידו החברים.
 (קלב) ליואי מה כתיב וכו': לויים מה כתוב בהם. וכה תעשה להם לטהרם הוה עליהם מי חטאת, והעבירו תער על כל בשרם. כיון שהעבירו השער, ועשו כל כך, אז נקראים הלויים טהור, ולא קדוש. אבל הנזיר הוה כיון שנפרש מצד הוה, דשמאל, נקרא קדוש ולא טהור (כמי"ש) זה לעיל תזריע אות קכ"א בהסולם ע"ש) משום זה כתוב, כל ימי נדר נזרו וגו' אשר יזיר לה' קדוש יהיה וגו'.

דפו"י דף קכ"ז ע"א *) דף קכ"ז ע"ב)

האדרא רבא קדישא

- (א) תניא, אמר ר"ש לחברייא, עד אימת נתיב בקיימא דחד סמכא. כתיב (א) עת לעשות ליי' הפרו תורתך. יומין זעירין, ומארי דחובא דחיק. כרווא קארי כל יומא, ומחצדי חקלא זעירין אינון. ואינהו (א) ב בשולי ג כרמא. לא אשגחן, ולא ידעין, ד לאן אתר ה אזלין כמה דיאות.
- (ב) אתכנשו חברייא לבי אדרא, מלובשין שריין ו סייפי ורומחי ז בידיכון, אוזדרו בתקוניכון. בעיטא, בחכמתא. בסוכלתנו. בדעתא. ח בחיזו. בידין. ברגלין. אמלכו עליכון ט למאן דברשותיה חיי ומותא. למגזר . מלין דקשוט. מלין דקדישי עליונין צייתי להו, וחדאן למשמע להו, ולמנדע להו.
- (ג) יתיב ר"ש ובכה, ואמר ווי אי גלינא, ווי אי לא גלינא. חברייא דהוה

חלופי גרסאות

א בדפויי כתב אמר אהיהם המגיה להסיר מכשול מדרך המעיינים אשר לא הופיע עליהם עדיין אור הקבלה השומע ישמע והמבין יבין כי כל המלים אשר הביא האלהי רשבי בזה הספר הקדוש כגון מצחא דגולגלתא, שערי דרישא, חללי דמותא, חוטמא דעתיקא, אוזנין, ידין, רגלין, ווולתם מהכלים הגשמיים ותארים אחרים שתאר בהם ה' ית', ובפרט באדרא קדישא רבא ובאדרא קדישא זוטא כי באלו השני מקומות רבו התארים הללו, הלא המה מורים מדות וספירות ועניינים פנימיים שכליים. וכל האברים שכנו החכמים הללו הם לדמיון וסימנים לדברים סתומים ונעלמים לא לשום דבר גשמי וחומרי חלילה וחס כי אין דמיון בינו ית' ובינינו בשום צד מהצדדים וכש"כ מצד העצם והתבנית ה' יצילנו משגיאות אכ"ר. ב בשורי. ג כרמלא. ד מוסיף לאן הוא. ה ל"ג אזלין. ו ל"ג סייפי. ז ל"ג בידיכון. ח בחילא דידין ורגלין. ט למלכא. י דינין.

דרך אמת (א) הם אינם בהשתדלות ההשגה של הקדושה שנקרא כרם אלא הם בסוף הכרם כענין שנאמר כרמי שלי לא נטרתי.

מסורת זוהר

(א) (תהלים קיט) וירא קל צ"א.

הקדמת האדרא רבא

הסולם

מאמר

הקליפות (עי' ת"ז תכ"א דף מט.) הודרו בתקוניכם דהיינו שיוזדרו לעשות התקונים של ג' קוין: חב"ד, חג"ת, נה"י. בעצה בחכמה בתבונה בדעת במראה, בידיים, שוה"ס חג"ת וברגלים, שוה"ס נה"י. המליכו עליכם את מי שברשותו חיים ומות, לגזור דברי אמת, דברים שקדושים עליונים מקשיבים להם, ושמהים לשמעם ולדעת אותם. אדרא פירושו מושב, מלשון אדרא דאזהרה (מדדש שוה"ס על הכתוב שררך אגן הסהר) שפירושו מושב הסנהדרין המזהירים העם. כמ"ש להלאה (אות ד') ועאלו בחקלא ביני אילני ויתבו.

(ג) יתיב ר"ש ובכה וכו': ישב ר' שמעון ובכה. ואמר, אוי אם אגלה, אוי אם לא אגלה. שאם לא יגלה יאבדו חידושי התורה, ואם יגלה, אולי ישמע מי שאינו ראוי לסודות התורה. החברים שהיו שם שתקו. קם ר' אבא ואמר לו. אם טוב לפני אדוני לגלות, הרי כתוב, סוד ה' ליראי. והרי חברים אלו יראי הקב"ה

(א) תניא אמר ר"ש וכו': למדנו אר"ש לחברים, עד מתי נשב בקיום של עמוד אחד. דהיינו בבחינת עולם התהו, שז"ת היו בקו אחד זה. למעלה מזה. ור"ש היה רוצה לגלות להם כאן ענין המדרגות של עולם התקון. שהם כנ' עמודים, דהיינו סוד ג' קוין ימין שמאל אמצע. כתוב עת לעשות לה' הפרו תורתך. הימים מועטים ובעל החטאים. דהיינו המקטרג, דוחק. הכרוז קורא כל יום, לתשובה. וקוצרי השדה מועטים המה. דהיינו אותם שזכו בתבואת השדה העליון. שהוא המלכות שהם השגות סודות התורה. והם, ואפילו אותם שהשיגו, נמצאים בסוף הכרם. שהוא המלכות, ואינם משגיחים ואינם יודעים כראוי לאיזה מקום הם הולכים.

(ב) אתכנשו חברייא לבי וכו': התאספו חברים אל מקום המושב, מלובשים במגינים, וחרבות ורמחים בידיכם, שה"ס יחודים להשבת (דפויי דף קכ"ז ע"ב)

תמן אשתיקו. קם ר' אבא וא"ל, אי נחא קמיה דמר כ לגלאה, הא כתיב א) סוד יי ליראיו, והא חברייא אלין דחלין דקב"ה אינון, וכבר עאלו באדרא דבי משכנא, מנהון עאלו, מנהון נפקו.

ד) תאנא, אתמנו חברייא קמיה דר"ש, ואשתכחו, רבי אלעזר בריה. ור' אבא. ור' יהודה. ורבי יוסי בר יעקב. ור' יצחק. ור' חזקיה בר רב. ור' חייא. ור' יוסי. ור' ייסא. ידין יהבו לר"ש, ואצבען זקפו לעילא. ועאלו בחקלא בניי אילני ויתבו. קם ר"ש וצלי צלותיה, יתיב בגווייהו ואמר, כל חד ישוי ידוי

חלופי גרסאות
כ ל"ג לגלאה.

מסורת הוהר
ב) (שם כה) ב"א קמג צ"ג.

הקדמת האדרא רבא

הסולם

מאמר

ואח"ז היו צריכים להמשיך כל הארת ג' הקוין אל המלכות, וז"ש, ועאלו בחקלא בניי אילני ויתבו, דהיינו סוד חקל תפוחין קדישין, שהוא המלכות. וישבו. להמשיך בה החכמה בבחינת ישיבה. שה"ס ו"ק דחכמה.

הקב"ה הם, וכבר נכנסו באדרא דבי משכנא. (לעיל משפטים אות תק"כ) למדנו, שמהם נכנסו באדרא רבא זו ומהם יצאו, אבל לא כולם. כי ג' חברים נפטרו (כמ"ש להלאה אות שני"ג).

וז"ש, כל חד ישוי ידוי בתוקפיה, שכל אחד ישום ידו בחיקו. שחיקו מורה על העלם ג"ר, כי שימת יד בחיק הוא מעשה של העלם. אמנם יש ב' בחינות של הבאת היד בחיק, בחינה אחת בסוד הבאת ה' באור, שהאור נהפך לאויר, הנוהג בקו ימין, בסוד נקודת החולם, שנעשה מחמת זה ו"ק בלי ראש (כנ"ל בראשית א' דף ט"ו ד"ה הוה"א ע"ש"ה כל ההמשך). ויש הבאת היד בחיק, הנוהג בקו האמצעי, שגורם רק מיעוט הג"ר דחכמה, אבל ו"ק דחכמה נשארים שם. (כנ"ל ב"א דף ט' ד"ה מחלוקת) שקו האמצעי ממעט קו השמאל שיאיר רק ממטה למעלה, שהוא בחי' ו"ק דחכמה. וכדי להסביר זה, אבאר סוד הכתוב, (שמות ד') ויאמר לו ה' עוד הבא נא ירך בחיקך. ויבא ידו בחיקו, שז"ס הבאת ה' באור הממעטו לאויר, שה"ס ו"ק בלי ראש הנוהג בקו ימין בנקודת החולם. ואח"כ ויוציאה, דהיינו שחזר והוציא ה' מאויר, והאויר חזר לאור, ונגלה אור החכמה ממעלה למטה, הנוהג בקו שמאל בנקודת השורק מטרם התקון דקו האמצעי, שאז יש בו דינים קשים, שנותרים ונסתמים כל האורות, מפני שהחכמה היא בלי חסדים (כנ"ל ב"א י"ז ד"ה נפיק ובהקס"ז דף י"ז ד"ה קיימא) ולפיכך, והנה ידו מצורעת כשלג. כי סתימת וסגירת האורות ה"ס צרעת. שע"כ צרעת מתרגמין סגירו. ואחר זה נגלה התקון דקו האמצעי, וז"ס ויאמר השב ירך אל חיקך, שה"ס פעולה ראשונה של קו האמצעי המעורר מסך דחירק

ד) תאנא אתמנו חברייא וכו': למדנו, נמנו החברים לפני ר' שמעון, ונמצא ר' אלעזר בנו, ור' אבא, ור' יהודה, ורבי יוסי בר יעקב, ור' יצחק, ור' חזקיה בר רב, ור' חייא, ור' יוסי, ור' ייסא. הידים נתנו לר' שמעון, והאצבעות זקפו למעלה, ונכנסו בשדה בין האילנות, וישבו. קם ר"ש, והתפלל תפלתו. ישב ביניהם ואמר, כל אחד ישום ידיו בחיקו. שמו ידיהם, כל אחד בחיקו, ולקחם ר"ש. פתח ואמר, ארוך האיש אשר יעשה פסל ומסכה מעשה ידי חרש ושם בסתר. וענו כלם, כל החברים. ואמרו אמן.

פירוש. מיד אחר שנמנו החברים לפניו, קיימו מה שהזוהרים (לעיל אות ב') אזדרזון בתקונין, ועשו תיכף ומיד את היחוד דג' קוין, ימין ושמאל ואמצע, להמשיכם אל המלכות. ועשו מעשה למטה כדי לעורר דוגמתו למעלה, וז"ש, ידין יהבו לר"ש, כי ר"ש היה סוד הדעת, שהוא שורש קו האמצעי, וע"כ נתנו לו ידיהם, שהם יד ימין ויד שמאל, ונתיחדו ונכללו ימינם ושמאלם זה בזה, על ידי ר"ש, שהוא קו האמצעי, ועי"ז נתעורר למעלה היחוד דג' קוין. ואז, ואצבען, הרומזות על הארת החכמה שבאצבעות (כמ"ש לעיל ב"א דף ק"כ ד"ה אצבען ע"ש) זקפו לעילא, דהיינו שיאירו רק ממטה למעלה. כי אחר שימין ושמאל נכללים יחד ע"י קו האמצעי אין החכמה שבשמאל מאירה רק ממטה למעלה (כמ"ש לעיל ב"א דף ט' ד"ה מחלוקת ע"ש) (דמו"י דף קכ"ו ע"ב)

ב בתוקפיה. שוו ידייהו, ונסיב לון. פתח ואמר (א) ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה מעשה ידי חרש * ושם בסתר וענו כל העם ואמרו אמן.
 (ה) פתח ר"ש ואמר, (ד) עת לעשות ליי, נ אמאי עת לעשות ליי. משום דהפרו תורתך. מאי הפרו תורתך, תורה דלעילא. דאיהי מתבטלא אי לא יתעביד בתקונוי נ דא. ולעתיק יומין אתמר. כתיב (ה) אשריך ישראל מי כמוך. וכתיב, (ו) מי כמוך באלים יי.
 (ו) קרא לרבי אלעזר בריה, אותביה קמיה, ולרבי אבא מסטרא אחרא, ואמר אנן כללא דכולא. עד ו השתא אתתקנו קיימין. אשתיקו, שמעי קלא, וארכובתן דא לדא נקשן. מאי קלא. קלא דכנופיא עלאה דמתכנפי.
 (ז) חדי ר"ש ואמר, (ז) יי שמעתי שמעך יראתי ע התם יאות פ הוה למהוי

חלופי גרסאות

ל בתוקפים ; בתוקפוי ; בתוקפי. מ מאי. נ מוסיף אמאי דא ; שמא דא. ס כאן. ע מוסיף אמר התם. פ הוא.

מסורת הזהר

(דברים כו) ת"ז בהקדמה ו : יא. תל"ח עט. תס"ו צו : ת"ע קכא. (ז) (תהלים קט) לעיל אות א צ"א. (ה) (דברים לג) ויצא קלה צ"ו ז"ח יד ט"א של"ג. (ו) (שמות טו) בשלח צא צ"ח. (ז) (חבקוק ג) הקסה"ו צג צ"ג תק"ח צט ט"ב ש"ז קיב ט"ג ש"ג.

הקדמת האדרא רבא

הסולם

מאמר

פירושו, למה עת לעשות לה' הוא משום שהפרו תורתך. מה הפרו תורתך. היינו שהפרו תורה של מעלה, שה"ס ז"א. כי היא מתבטלת אם אינה נעשית בתיקוניה אלו, כמו שיבאר לפנינו. ומקרא זה נאמר לעתיק יומין, שממנו מתחיל שורש כל התקונים, כמ"ש לפנינו. וכתוב, אשריך ישראל מי כמוך. שהוא משום שהם דבוקים בקו האמצעי. וכתוב, מי כמוך באלים ה'. שזה טובב על ז"א שהוא קו האמצעי.

דחירק מבחינת המנועולא. הממעטו לו"ק (כמ"ש) לך דף י"ג ד"ה ונתבאר ע"ש) ואח"כ ויוציאה מחיקו, בסוד פעולה שניה (כמ"ש שם) אשר המלה מחיקו, הוא בדיוק, שפירושו שהוציאה, דהיינו שחזר וגילה החכמה אבל הגילוי היה בלבוש של החיק, דהיינו שהמשיך רק ו"ק דחכמה (כמ"ש שם). ואז ניתחדו כל ג' הקוין זה בזה והחכמה נתלבשה בחסדים, וז"ס והנה שבה כבשרו. שחזרה בבחינת ג"ר. אלא בו"ק דחכמה כנ"ל.

(ו) קרא לרבי אלעזר וכו' : קרא את ר"א בנו והושיבו לפניו ולר' אבא מצד האחר, היתה מסוד החכמה, ושל ר' אבא היתה מבינה, ואמר אנחנו כלל הכל. כי נשמת ר' אלעזר היתה מסוד החכמה, ושל ר' אבא היתה מבינה, ור' שמעון עצמו היה הדעת המיוחד חו"ב זה בזה. וע"כ אמר אנו כלל הכל. כי חב"ד הם כלל כל המדרגות. עד עתה נתקנו העמודים, דהיינו עד עתה, עסקו בתקון ג' הקוים, הנקראים ג' עמודים. שתקו. שמעו קול, וברכיהם זו לזו דופקות, מחמת פחד. מה היה הקול. היינו קול חבריא העליונה שמתאספים, דהיינו המרכבות של הקב"ה. כמ"ש באדרת האזינו דף רפ"ח. ד"י.

וז"ש כאן, כל חד ישוי ידוי בתוקפיה, דהיינו בחיק של קו האמצעי, שאז כשיוציאו מחיקו, תאיר היד השמאלית רק ממטה למעלה, דהיינו בלבושו של החיק. כי זהו עיקר כל התקון של קו האמצעי, שה"ס חירק. וע"כ ר"ש שהוא בחינת קו האמצעי הזהירם על זה. וז"ש, שוו ידייהו. ונסיב לון. שהם שמו ידיהם בחיקם, ור"ש לקח אותם מן חיקם, כלומר שהוציא ידיהם מן החיק עם הלבוש של החיק, כדרך קו האמצעי. וז"ש פתח ואמר ארור האיש אשר יעשה פסל וגו' כי המשכת החכמה ממעלה למטה, היא שורש פסל ומסכה מעשה ידי חרש השם בסתרו של עולם. כלומר המגלה מה שצריך לכסות ולהסתיר. וע"כ, לבסוף השביעם על זה.

(ז) חדי ר"ש ואמר וכו' : שמח ר"ש ואמר, ה' שמעתי שמעך יראתי. שם נכון היה שיהיה

(ה) פתח ר"ש ואמר וכו' : פתח ר' שמעון ואמר, עת לעשות לה' הפרו תורתך. (דפו"י דף קכ"ז ע"ב * דף קכ"ח ע"א)

דחיל. אנן בחביבותא תלייא מלתא, דכתיב (n) ואהבת את יי' אלהיך, ז וכתביב (o) מאהבת יי' אתכם, וכתביב (i) אהבתי אתכם וגוי.

(ח) ר"ש פתח ואמר, (o) הולך רכיל מגלה סוד ונאמן רוח מכסה דבר. הולך רכיל, האי קרא קשיא, ק איש רכיל מבעי ליה למימר, מאן הולך. אלא מאן דלא אתיישב ברוחיה, ולא ר הוי מהימנא, ההוא מלה דשמע, אזיל בגווייה כחזורא במיא, עד ש דרמי ליה לבר. מ"ט. משום ת דלית רוחיה רוחא דקיומא. אבל מאן דרוחיה רוחא דקיומא, ביה כתיב, ונאמן רוח מכסה דבר. ונאמן רוח, קיומא א דרוחא. ב ברוחא תלייא מלתא. וכתביב, (z) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך.

(ט) ולית עלמא מתקיימא אלא ברזא. וכי אי במלי עלמא אצטריך רזא. במלין רזין דרזייא, דעתיק יומין, דלא אתמסראן אפילו למלאכין עלאין עאכ"ו. אר"ש, לשמיא לא אימא ד דיציתון, לארעא לא אימא דתשמע, דהא אנן קיומי עלמין. תנא רזין דרזין, כד פתח ר"ש ה ברזי דרזין, אזדעזע אתרא, וחברין אתחלחלו.

(י) גלי ברזא ופתח ואמר, כתיב (n) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ז ל"ג מן וכתביב עד וכתביב. ק מוסיף כיון דאתמר רכיל אמאי הולך איש. ר ל"ג הוי. ש דדחי. ת דרוחיה לית. א מוסיף דרוחא כמו (ישעיה כ"ב) ותקעתיו יתד במקום נאמן. ב ברזא. ג עתיק. ד דצייתון; ה הציתן; דיציתן. ה ל"ג ברזי דרזין; טומיה.

(ח) (דברים ו) וארא לב צ"ש. ט) (שם ז) ח"ג סב; רטו: י) (מלאכי א) שמות צ"ז צ"ח. כ) (משלי יא) יתרו כב צ"ר. ל) (קהלת ה) יתרו קט צ"ח. מ) (בראשית יו) וישלח ע צ"ב.

הקדמת האדרא רבא

הסולם

מאמר

(ט) ולית עלמא מתקיימא וכו': ואין העולם מתקיים אלא בסוד, וכי, אם בדברי העולם צריכים סוד, בדברי סודי הסודות דעתיק יומין, שאינם נמסרים אפילו למלאכים עליונים. על אחת כמה וכמה. א"ר שמעון, לשמים איני אומר שיאזינו. לארץ איני אומר שתשמע. שהרי אנו מקיימי העולמות. כלומר משה וישעיה היו מעידים את השמים וארץ שאם בני ישראל לא יקיימו העולמות יענישו אותם שהשמים לא יתנו מטר וארץ לא תתן יבולה. אבל ר"ש היה מדבר לצדיקים מקיימי העולמות שאין צריכים לעדות. למדנו, סודי הסודות, כשפתח ר"ש בסודות הסודות, נודעזע המקום. והחברים נתחלחלו.

משום ששורשו היה מקו. שמאל. אבל אנחנו המיוחדים בקו האמצעי, באהבה תלוי הדבר, דהיינו בחסדים שהם בחינת אהבה. שכתוב, ואהבת את ה' אלקיך. וכתוב, מאהבת ה' אתכם. וכתוב אהבתי אתכם וגוי.

(ח) ר"ש פתח ואמר וכו': ר"ש פ"א. הולך רכיל מגלה סוד ונאמן רוח מכסה דבר. הולך רכיל. מקרא זה קשה. איש רכיל, היה צריך לומר, מהו, הולך רכיל. ומשיב, אלא מי שאינו מיושב ברוחו ואינו נאמן, דבר ההוא ששמע, הולך בתוכו, כמוך במים, שאינו נשקע בהם. עד שמשליך אותו לחוק. כלומר שאין לו מנוחה, עד שמגלה הדבר ששמע, לאחר. מהו הטעם. הוא משום שרוחו אינו רוח מתקיים ומיושב, אבל מי שרוחו הוא רוח מיושב ושל קיום, בו כתוב, ונאמן רוח מכסה דבר. ונאמן רוח, פירושו רוח מתקיים. וברוח תלוי הדבר. וכתוב אל תתן את פיך לחטיא את בשרך.

מאמר ואלה המלכים

יוד) גלי ברזא ופתח וכו': גילה בסוד ופתח ואמר, כתוב ואלה המלכים אשר מלכו הארץ

(דפו"י דף קכ"ח ע"א)

לפני מלך מלך וגו', זכאין אתון צדיקיא, דאתגלי לכוון רזי ו דרוזין דאורייתא, דלא אתגליין לקדישי עליונין, מאן ישגח בהאי, ומאן יזכה בהאי, דהוא סהדותא על מהימנותא ; דכלא. צלותא ברעוא יהא, דלא יתחשב לחובא לגלאה דא. ומה ם יימרון חברייא, דהאי קרא קשיא הוא, דהא לא הוה ליה למכתב הכי, דהא חזינן כמה מלכים הוו, עד דלא ייתון בני ישראל, ועד ם לא יהי מלכא לבני ישראל ומה אתחזי הכא, ובדא אתערו חברייא. אלא רוא דרוזין הוא, דלא יכלין בני נשא למנדע ולאשתמודע. ולמרחש בדעתייהו בהאי.

(א) תאנא, עתיקא ם דעתיקין, טמירא דטמירין, עד לא זמין ם תקונוי, ועטורי עטורין, שירותא וסיומא לא הוה. והוה מגליף ומשער ביה. ופרים קמיה חד פרסא, ובה גליף ם ושיער מלכין.

(ב) ותקונוי ם לא אתקיימו, הה"ד ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל. מלכא קדמאה, לבני ישראל קדמאה. וכלהו ם דגליפו

חלופי גרסאות

ו ל"ג דרוזין. ז מוסיף (דמהימנותא) דנהיר למאתן ושבעין עלמין ומניה נהיר אורחא דנהירין ביה צדיקיא לעלמא דאתי הה"ד (משלי ד') וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום מן ההוא אורחא מתפרשן לשית מאה ותליסר אורחי דפליג בועיר אנפין דכתיב (תהלים כ"ה) אורחות ה' חסד ואמת לנוצרי בריתו וגו' דכלא. ח דיימרון לי. ט דלהוי ; לא יהא. י ולמנדע. כ דעתיקא. ל מוסיף תקונוי דמלכא. מ ושעיר. נ מוסיף לההוא פרסא ולא. ס מוסיף דגליפו ולא אתקיימו.

ואלה המלכים

בה דהיינו בגילוי הראש והסיום. ופרש לפניו גבול אחד ובו חקק ושיער מלכים. פרסא. פירושו מסך וגבול. מלשון פורסא דדמא כל ל' יום. שפירושו גבול הזמן. (שבת קכט.).

(ב) ותקונוי לא אתקיימו וכו': ותקונוי לא נתקיימו. ו"ש ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל, שפירושן, לפני מלך הראשון שמלך לבני ישראל הראשון. וכולם שנחקקו נקראים בשמותיהם, ולא נתקיימו עד שעזב אותם והצניע אותם. ולאחר כך היה מתעלה בגבול ההוא ונתתקן בתקונוי.

ביאור הדברים. נודע שתחילה ברא הקב"ה את העולם במדת הדין, דהיינו במלכות שהיא מדת הדין ונסתיימו האורות במקום המלכות, שנתצמצמה שלא לקבל אור. וזה נקרא צמצום א'. ומבחינת גבול הזה דצמצום א', יצאו ג' פרצופי אדם קדמון, הנקראים גלגלתא, ע"ב, ס"ג דא"ק. וראה המאציל שהעולם לא יוכל להתקיים במדת הדין הזו, של המלכות, שיתף עמה מדת הרחמים, שהעלה המלכות וערב אותה בבינה שנקראת מדת הרחמים. (כמ"ש זה בבראשית א' דף

הסולם

מאמר

בארץ אדום לפני מלך מלך וגו'. אשריכם הצדיקים שנתגלו לכם סודי הסודות של התורה, שאינם מתגלים לקדושים העליונים דהיינו למלאכים. מי ישיגה בזה ימי יזכה בזה, בזה הכתוב ואלה המלכים וגו', שהוא עדות על האמונה של הכל. התפלה תהיה לרצון שלא יהיה נחשב לחטא גלגות זה. ומה יאמרו החברים, שהרי מקרא זה קשה הוא שהרי לא היה צריך לכתוב כך, כי אנו רואים כמה מלכים שהיו לאדום, מטרם שבאו בני ישראל, ומטרם שהיה מלך לבני ישראל. ומה מראה לנו כאן, אלא סוד הסודות הוא, ובני אדם אינם יכולים לדעת ולהודיע ולעיין בדעתם בזה. להיותו מרמז לעולמות עליונים. כמ"ש לפנינו.

(א) תאנא עתיקא דעתיקין וכו': למדנו, עתיק של כל העתיקין הצפון מכל צפון, מטרם שהכין תקונוי ועטרי עטרות, הכנת הכלים והכשרתם לקבל האורות נקראים תקונים. והאורות עצמם נקראים עטרות. מלשון הכתוב בעטרה שעטרה לו אמו. עוד לא היה ראשית וסיום, שהם חכמה עלאה שהיא ראשית הגילוי, וחכמה תתאה שהיא סוף הגילוי. (כמ"ש באדרא זוטא דף רצ. דפו"י) והיה מחוקק ומשער

(דפו"י דף קכ"ח ע"א)

בשמהן אתקרוזן. ולא אתקיימו, עד דאנח להו, ואצנע להו, ולבתר זמנא ו הוא אסתלק בהווא ב) פרסא, ואתתקן בתקונוי.

חלופי גרסאות

ע הוה מסתכל.

דרך אמת ב) פרוכת ומט.

הסולם

ואלה המלכים

מאמר

ימין לקו שמאל, ואור החכמה שבקו שמאל נסתם, מחמת חסרון חסדים ונעשה לחשך. ואז בא ז"א בסוד המסך דחירק שבו ויחד ימין ושמאל זב"ז וקיים הארת שניהם, באפן שהחסדים שבקו ימין יאירו ממעלה למטה, והחכמה שבקו שמאל תאיר ממטה למעלה. כמ"ש לעיל (ב"א דף ט' ד"ה מחלוקת) ומכח זה אין הפרסא נבטלת לעולם, ואע"פ שהמלכות יוצאת מן הפרסא ובאה למקומה בעת הארת נקודת השורק, שאז כל בינה ותו"מ שנפלו לתחתון מחמת גבול החדש שבבינה, חוזרים למדרגתם (כנ"ל ב"א דף ר"צ ד"ה בגי'ו). הפירוש הוא שבינה ותו"מ אלו עולים למעלה מפרסא ושם למעלה מפרסא מתחברים למדרגתם ומתקנים שם בבחינת שמאל לתר וחכמה שנשאריו במדרגה, כמ"ש זה באורך (ויקהל אות ק"ל בהסולם) עשה. ולפיכך אין הפרסא נפגעת כלום מחמת יציאת הי' מאויר, שה"ס הארת השורק.

והנה בעולם הנקודים, אע"פ שכבר היה שם תקון הפרסא, עכ"ז עוד לא היה שם יחוד הב' דתקון קוין, שהוא תקון קוין דו"ק דבינה. אלא יחוד הא', שהוא תקון קוין בג"ר דבינה, וע"כ אחר שיצאה המלכות מן הפרסא, שהיא במקום בינה, וחזרה למקומה, נתבטל הפרסא מחמת זה, כי חזרה הפרסא להיות בינה ממש, אחר שכבר יצאה ממנה המלכות. ואז נמשכה אור החכמה שבשמאל ממעלה למטה, דהיינו מפרסא העומדת בסיום האצילות, למטה לבי"ע, ואז נשברו כל הכלים והאורות נסתלקו, ועלו לשורשם. שזה נבחן למיתת המלכים, כי מי שיוצא מעולם לעולם נבחן שמת. כן אלו ח' מלכים דעולם הנקודים יצאו מאצילות לבי"ע שיציאה זו היא יציאת נשמתם, כי האורות לא נמשכו עם הכלים וע"כ נבחן שמתו.

וזה אמרו (באות י"א) עתיקא דעתיקין טמירא דטמירין. שהוא פרצוף נקודות דס"ג דא"ק, דהיינו עולם הנקודים, עד לא זמין תקונוי, דהיינו התקונים שלא תבטל הפרסא, עוד לא היו, ועטורי עטורין, היינו הג"ר דחסדים המעטרים את החכמה, החכמה נקראת עטרין

ז' ד"ה וכבר). ונסתיימו מחמת זה האורות, במקום בינה, וזה נקרא צמצום ב', וגבול החדש הזה שבמקום בינה, נקרא פרסא. ופרסא זו נעשתה בפרצוף שני דס"ג דא"ק, הנקרא נקודות דס"ג דא"ק, או עולם הנקודים, ולפיכך מגלגלתא ע"ב ס"ג דא"ק, אין לנו מושג כלל, להיותם מבחינת המלכות דצמצום א'. והזהר אינו מדבר מהם, אלא ברמזים דקים מן הדקים, ותחילת הדבור של חכמי הזהר ורשב"י, הוא מעולם הנקודים הנזכר, שכבר נתתקן שם הפרסא, שה"ס המיתוק של המלכות בבינה, שהעולם מתקיים על ידה.

ופרסא זו היא סבה לתקון ג' קוין. כי עם תקון הפרסא, דהיינו עם עלית המלכות לבינה, יצאה נקודת החולם, שה"ס קו ימין, הנעשה ע"י ביאת הי' באור החכמה ונעשה אויר, ואח"כ ע"י הארת ע"ב ס"ג דא"ק שאין בהם פרסא, מורידים המלכות ממקום בינה למקומה, ויוצאת נקודת השורק, שה"ס קו שמאל הנעשה ע"י יציאת הי' מאויר, וחזר להיות ימין החכמה, ואח"כ ע"י עלית ז"א המיוחד ימין ושמאל, יוצאת נקודת החירק, שה"ס קו האמצעי (כנ"ל ב"א דף ט"ו ד"ה ההוא ע"ש). ובענין קו האמצעי המיוחד ימין ושמאל זה בזה, יש ב' מיני יחודים, א) הוא בג"ר דבינה, כי מתוך שג"ר דבינה הם בסוד חפץ חסד הוא, ואינם חפצים חכמה, ע"כ אינם רוצים לקבל חכמה מא"א, רק בשעה שז"א עולה להם למ"ן, והטעם הוא, כי מתוך הקשר שיש לבינה דאור ישר אל ז"א דאור ישר להשפיע לו הארת חכמה, (כמ"ש בתלמוד עשר ספירות שיעון א' דף ו' ד"ה וטעם, ע"ש) אף בפרצופין כן הוא, שבעת שז"א עולה לג"ר דבינה, שה"ס או"א עלאין, או עולים או"א עלאין ומקבלים חכמה מא"א, ומשפיעים לישסו"ת, ומישסו"ת לז"א. וזה נבחן לתקון קוין דג"ר, יחוד ב) הוא תקון קוין דו"ק דבינה, והיינו אחר שאו"א שקבלו החכמה מא"א, השפיעו אותה לו"ק דבינה, ויצאה שם נקודת השורק, אז נעשתה מחלוקת בין קו (דסוי' דף קכ"ח ע"א)

יג) ותאנא, פ כד סליק צ ברעותא, למברי אורייתא ק טמירא תרי אלפי שנין, ואפקה, מיד אמרה קמיה, מאן דבעי לאתקנא ולמעבד, יתקן בקדמיתא ר תקוני.

חלופי גרסאות

פ ל"ג כה. צ ברעותיה. ק ואפקת עד תקוני ואח"כ גרס טמירא תרי אלפי שנין. ר תקוני.

ואלה המלכים

הסולם

מאמר

דבינה, שז"ס שלו חג"ת נהי"מ הם בני ישראל, והמלך הראשון שלו הוא חסד. וז"ש, וכלהו דגליפו בשמהן אתקרון, הגדלות ה"ס קריאת שם, ואומר שכולם שנחקקו בקטנות ע"י הפרסא, חזרו וקבלו הגדלות, ונקראו בשמות. ולא אתקיימו, עד דאנח להו ואצנע להו, דהיינו שנשברו ומתו כמ"ש בהם וימלוך וימת, ועזב את הכלים והצניע את האורות. וז"ש ולבתר זמנא הוא אסתלק כההוא פרסא ואתתקן בתקוניו, ולאחר כך, היה מתעלה בפרסא ההיא, ונתתקן בתקוניו, כלומר שנתתקן שהאור יהיה מתעלה מפרסא ולמעלה, דהיינו ע"י יחוד ב' דקו אמצעי שבו"ק דבינה. ונתתקן בכל התקונים שיתבארו לפנינו. שכל אלו נעשו בתקון פרצופי אצילות ובי"ע, הנקראים עולם התקון.

יג) ותאנא כד סליק וכו': ולמדנו, כשעלה ברצונו של המאציל, לברוא תורה נסתרת שני אלפים שנה, והוציאה, דהיינו שבראה, מיד אמרה לפניו, מי שרוצה לתקן ולעשות, יתקן תחילה תקוניו.

פירושי ז"א, שהוא קו האמצעי, נקרא תורה ומקומו הוא לאחר חכמה ובינה הנקראים ב' אלפים שנה. אמנם מתוך שכל ספירה נכללת מע"ס, יש בחינת ז"א הנקרא תורה, גם בכתר. והוא נקרא שם אורייתא טמירא ב' אלפי שנין, כי להיותו שם קודם ב' אלפי שני, שהם חכמה ובינה, נמצא שהוא טמיר ונסתר מהם. וז"ש ואפקה, מיד אמרה קמיה, וכו'.

דהיינו שאמרה ועשתה, מאן דבעי לאתקנא, דהיינו הפרסא, שבה רצה המאציל לשרת מדת הרחמים בדין, ולתקן שהעולם יוכל להתקיים. כנ"ל בדבור הסמוך, יתקן בקדמיתא תקוניו, דהיינו שיתקן תחילה תקונים בשביל הפרסא שלא תתבטל בעת יציאת הארת השורק, כנ"ל בדבור הסמוך, ומיד עשתה התורה, שהוא קו האמצעי, היחוד דימין ושמאל שבו"ק הבינה, שהוא התקון העקרי והשמאל שבו"ק תתבטלה. כנ"ל בדבור הסמוך. ומ"ש שאמרה תורה

עטרין, והחסדים, עיטורי אותם העטרין דחכמה. שירותא וסיומא לא הוה, כי אחר התקון דקו אמצעי בו"ק דבינה, שהחכמה לא תאיר אלא ממטה למעלה, נמצא שהג"ר דבינה, שה"ס או"א עלאין מקבלים החכמה מא"א ע"י יחוד הא' דקו האמצעי. ואו"א נקראים משום זה חכמה עלאה, ונקראים שירותא, כי בהם מתחיל גילוי החכמה, אבל בהם עצמם אין החכמה מקובלת כלל, אלא הם משפיעים לו"ק דבינה, שה"ס ישו"ת, ושם נעשה יחוד הב' דקו האמצעי, המתקן את החכמה שלא תשפיע ממעלה למטה אלא ממטה למעלה, באופן שאחר שהחכמה מקובלת במלכות, היא נעשית סיום על החכמה, שממנה ולמטה אין החכמה מושפעת. וע"כ נקראת המלכות חכמה תתאה. שאחריה עוד אין החכמה נמצאת. וכל זה עוד לא היה בעולם הנקודים כי שם היה חסר יחוד קו האמצעי השני, שבו"ק דבינה, וע"כ לא היה התיקון הזה שהחכמה תאיר בסוד שירותא וסיומא. אלא שהיתה נמשכת ממלכות דאצילות ולמטה לבי"ע. כנ"ל. וזה אמרו, וזהו מגליף ומשער ביה ופריס קמיה חד פרסא, דהיינו אחר שכבר היה נפרש לפניו הפרסא היה מגליף ומשער, להמשיך אור החכמה, ובה, גליף ושיער מלכין, הקטנות ה"ס גליף, והגדלות ה"ס שיער. ואומר, שהן הקטנות והן הגדלות היו נבחנות אז בגופא של הפרסא. שבקטנות נפרס הפרסא ובגדלות נתבטלה הפרסא. כנ"ל, וחזר אל הגבול הישן דצמצום א', וע"כ ותקוניו לא אתקיימו, אלא שז' המלכים נשברו ומתו. כנ"ל. זה"ל ואלה המלכים וגו'. שז' מלכים אלו נאמר בהם וימלוך וימת, שהם רומזים על ז' מלכים הנ"ל דנקודים, ולפי שיצאו מבחינת השמאל הם נקראים מלכי אדום. דהיינו בינה שנקראת כן בהיותה בבחינת השמאל שלה. לפני מלך מלך לבני ישראל. מלבא קדמא ל לבני ישראל קדמא. בני ישראל הם הספירות של ז"א שבעולם התקון, דהיינו אחר שנתקן היחוד דקו האמצעי בו"ק (דפו"י דף קכ"ח ע"א)

(ד) תאנא בצניעותא דספרא, עתיקא דעתיקין, סתרא דסתרין ש טמיר
 דטמירין, אתתקן * ת ואזדמן, א כחד סבא דסבין, ב עתיק מעתיקין, ג טמיר
 מטמירין, ד ובתיקוניו ידיע ולא ידיע. מארי דחזור ה כסו, וחיזו ו ג בוסיתא
 ז דאנפוי, יתיב על כורסייא דשביבין, לאכפייא לון.

חלופי גרסאות

ש ל"ג טמיר דטמירין. ת מוסיף ואזדמן כלומר אשתכח ולא אשתכח ממש אבל אתתקן ולית ידיע
 ליה משום דהוא עתיק דעתיקין. [אבל בתקוניו ידיע]. א ל"ג מן כחד עד טמיר. ב ל"ג עתיק. ג טמירא דטמירין.
 ד ובסימניו. ה בסומק. ו בוציגא. ז באנפוי.

דרך אמת ג) תואר פניו.

עתיקא דעתיקין

הסולם

מאמר

בה החכמה המכונה זקן, כי אין זקן אלא
 מי שקנה חכמה. (קידושין לב). עתיק
 מעתיקין, כתר. טמיר מטמירין בינה.
 דהיינו כח"ב דא"א. ומקדים בו החכמה
 לכתר, שאומר תחילה סבא דסבין, ואחר
 כך עתיק מעתיקין. הוא מטעם שזהו כל
 החידוש דפרצוף הב' על פרצוף הא'. שפרצוף
 הא' מכונה החכמה פתרא דסתרין, לרוב
 העלמתה שם. ובפרצוף הב' סבא דסבין. ומ"ש
 סבא דסבין ולא כחד סבא. הוא להשמיענו
 שבחינת גילוי חכמה שבא"א אינו רק לאו"א
 הנקראים זקנים, בסוד בינה שחורה לראש
 א"א ומקבלת ממנו חכמה. אבל עצמותה של
 חכמה דא"א אינה מגולה לתחתונים. וז"ש
 סבא דסבין, כלומר שהסבין שהם אר"א
 מקבלים ממנו הארת חכמה. אבל לא לאחרים.
 וז"ש ידיע ולא ידיע, כי החכמה ידיע בו
 באופן שבינה תחזור בו להיות חכמה, אבל
 עצמותה אינה ידועה. כי ע"כ נקרא חכמה
 סתימאה, כי גסתמה בקרום ואינה מאירה
 לפרצופי אצילות.

והטעם שנבררו ב' פרצופי כתר, ולא היה
 די בפרצוף אחד. הוא מטעם שכל הזן ביותר
 נברר ונתתקן תחילה. והנה כתר שה"ס אור
 החסדים הוא כולו רחמים ואין בו שום אחיזה
 לדינים ולקליפות. כי כל הצמצום היה רק
 על אור החכמה, ולא על אור החסדים. לפיכך
 נבחנת החכמה כלפי הכתר לבחינת כורסייא
 דשביבין. וע"כ תחילה נתקן פרצוף הכתר
 שיהיה בתכלית הפרישות מאור החכמה, שהוא
 פרצוף הא' הנקרא עתיק. שהוא כולו רחמים
 פשוטים שאינו נותן שום גילוי לאחיזה לדינים
 וקליפות ואורו אינו מתעבה במשהו לעולם
 ואפילו יהיה בסיום כל המדרגות. אמנם כדי
 לתת גילוי השגה לתחתונים, שזה נמשך רק
 מחכמה

תורה, היינו אומר ועושה, כי האמירה מספקת
 למעשה ממש.

מאמר עתיקא דעתיקין

(ד) תאנא בצניעותא דספרא וכו':
 למדנו בצניעותא דספרא, עתיק העתיקים,
 סתר הסתרין, צפון הצפונים נתתקן ונודמן,
 כמו זקן הזקנים עתיק העתיקים, צפון הצפונים.
 ובתיקוניו הוא ידוע ולא ידוע. בעל כסות
 הלבן, ומראה הארת פניו הלבן, הוא יושב
 על כסא של שביבי אש כדי להכניע אותם.
 בוסיתא דאנפוי פירושו הארת הפנים לפי
 הענין.

ביאור הדברים. עתה מבאר והולך העשר
 ספירות כח"ב תו"מ שבאצילות בעולם התקון.
 ונודע שב' פרצופין נתתקנו בספירת הכתר,
 שהם עתיק וא"א. וההפרש ביניהם הוא, כי
 הע"ס דעתיק מרוממות כולם מחכמה, והחכמה
 שבהן היא בבחינת פתרא דסתרין. אבל
 פרצוף ב' של הכתר, שהוא א"א, כבר החכמה
 שבו בבחינת ידיע ולא ידיע, ולפיכך על פרצוף
 עתיק רמזו להגין (באדרא זוטא דף רפ"ח ד"ה).
 דא לעילא מן דא, שהכתר הוא למעלה
 מחכמה, כלומר שהוא כמו נבדל מגילוי חכמה.
 ועל פרצוף א"א אומר, דא לגו מן דא,
 שהחכמה היא בפנימיות הכתר, שהיא כבר
 ידיע בה מעט כנ"ל. וע"כ אין האידרא מדבר
 מבחינות שפרצוף עתיק, אלא ברמז, ומתחיל
 ביאורו מכתר דפרצוף א"א. משום שבו מתחיל
 גילוי החכמה.

וזהו שמרמז בתחילת דבריו, שכח"ב
 דעתיק, שהם, עתיקא דעתיקין כתר, פתרא
 דסתרין, חכמה, טמיר דטמירין, בינה,
 אתתקן ואזדמן בפרצוף ב' דכתר, שהוא
 א"א כחד סבא דסבין וכו'. דהיינו שנגלה
 (דפו"י דף קכ"ח ע"א * דף קכ"ח ע"ב)

(טו) ארבע מאה אלפי עלמין, אתפשט חוורא דגולגלתא דרישוי. ומנהירו דהאי חוורא, ירתי צדיקיא לעלמא דאתי, ד' מאה עלמין, הה"ד (א) ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר.

(טז) בגולגלתא, יתבין ט תליסר אלפי רבוא עלמין, דנטלין עלוי רגלין,

מסורת הזוהר

(ג) (בראשית כג) חיי שרה לא צ"ב.

חלופי גרסאות

ח מוסיף יתבין בכל יומא, ט תריסר, י ל"ג רגלין.

מאמר

הסולם

עתיקא דעתיקין

פירושו חסדים. והצדיקים שמקבלים אור החסדים הזה בעולם הבא, שהוא אמא, שספירותיה בסוד מאות, הם נבחנים רק לד' מאות עלמין, וה"ס ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר.

מאמר גלגלתא

(טז) בגולגלתא יתבין תליסר וכו': בגלגלתא, שהוא כתר דא"א, יושבים י"ג אלף רבוא עולמות, שנוסעים על רגליים, וסומכים עליהם. ומגלגלתא הזו נוטף טל בכל יום לאותו שמבחוץ, שהוא ז"א, וממלא ראשו בכל יום שכתוב, שראשי נמלא טל.

פירושו, כבר הזכרנו שיש ג' הויות בגלגלתא שהם מאו"א ומישסו"ת ומו"א. שה"ס ג' קוין ימין שמאל אמצע. ויש בחינת מלכות המקבלת מג' קוין, שה"ס עיבר חוורתא שעל הראש כמ"ש לפנינו. וג"פ חו"ב תו"מ הם י"ב ועם העיבר שעל הראש הם י"ג. וכל ספירה מהם היא בסוד אלף רבוא. כי כבר בארנו לעיל שכל ספירה שבגלגלתא היא מאה אלף כנ"ל בדבור הסמוך. וכשהע"ס דגלגלתא נכללים זמ"ז ויש בכל ספירה ע"ס נמצא שכל ספירה עולה במספר כולם עשר פעמים מאה אלף, דהיינו אלף אלפים. ומלבד זה כל קו כולל בתוכו ג' קוין שבכל אחד מהם ג' קוין, נמצא שיש בכל קו ט' קוין, שהם ט"פ אלף אלפים, ועם המלכות המקבלתם שהיא ג"כ אלף אלפים, הרי יש רבוא אלפים. וז"ש בגלגלתא יתבין תליסר אלפי רבוא עלמין, כי כל קו יש בו רבוא אלפים. וכן העיבר חוורתא שעל הראש, וע"כ יש בהם י"ג אלף רבוא עלמין.

וישיבה ה"ס הארת ו"ק, משום שנה"י שה"ס הרגלין אינם פועלים בישיבה, וכשחסר נה"י דכלים הוא חסר ג"ר דאורות. ומחמת שעתה נעשה תקון קו האמצעי גם ב"ק דבינה (כנ"ל אות י"ג) נתמעטה הארת החכמה להארת ממטה

מחכמה, נתגלה הכתר שוב בפרצוף הב' בסוד דא לגו מן דא, שהוא כולל בתוכו את החכמה. ונצרך לזה, כדי שהכתר ישלוט על החכמה ויכניע ויבטל כל הדינים והקליפות הנמשכים ממנו בסיום האורות.

וז"ש, מארי דחוור כסו וחיוו בוסיטא דאנפוי, בעל כסות הלבן, ומראה הארת הפנים הלבן, כלומר שאין אחיזה לשום דין ולשום קליפה בהתפשטות אורו, שהוא כתו', הוא יתיב על כורפייא דשביבין לאכפייא ליה הוא קבל לתוכו החכמה, הנבחנת בערכו לכורסיא דשביבין, כדי להכניע הדינים הנמשכים מהתפשטותה. כי או"א עלאין מקבלים מחכמה זו ומשפיעים לקו שמאל דישסו"ת, וקו שמאל דישסו"ת משפיע לקו שמאל דו"א ודמלכות שנקרא אלקים. ומשם מתפשטים ק"ב צירופי אלקים לעולם הבריאה, ובסוף צירופי אלקים דבוקים אלהים אחרים דסטרא אחרא ויונקת מהם. ומטעם זה נבחנה החכמה כלפי הכתר לכורסיא דשביבין.

(טו) ארבע מאה אלפי וכו': ארבע מאות אלף עולמות, מתפשט הלבנונית של הגלגלתא דראש ארין אנפין, ומאור של לבנונית הזה, יורשים הצדיקים לעולם הבא ארבע מאות עולמות. ז"ש ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר.

פירושו, ג' הויות יש בגלגלת שבכל אחת חו"ב תו"מ הויה דאו"א בימין, לצד הפנים. והויה דישסו"ת בשמאל, והויה דו"א, באמצע באחורי הראש כמ"ש לפנינו. ואלו הד' שבאחורי הראש שהם דו"א, נמשכים לצדיקים לעתיד לבא. ומ"ש ד' מאה אלפי עלמין, היינו, משום שכל ספירה מאלו הם מאה אלף. כי מספר יחידות הוא במלכות, ועשירות בז"א ומאות בישסו"ת, ואלפים באו"א, ורבוא בחכמה סתימאה דא"א, ומאה אלף בגלגלתא דא"א. וכיון שהם ד' ספירות חו"ב תו"מ שבכל אחת מאה אלף הם ד' מאה אלף. וחוורא דגלגלתא, (דפוי" דף קכ"ח ע"ב)

וסמכין עלוי. ומהאי גולגלתא נטיף טלא, כ להוא דלבר, ומלייא לרישיה בכל יומא, ז דכתיב ט שראשי נמלא טל.

יז) ומההוא טלא דאנער מרישיה, נ ההוא דאיהו לבר, יתערון מתייא לעלמא דאתי. ז דכתיב ט כי טל אורות טלך, אורות נהורא דחורתא דעתיקא. ומההוא טלא, מתקיימין קדישי עליונין. והוא מנא דטחני לצדיקייא לעלמא דאתי. ונטיף ההוא טלא לחקלא דתפוחין קדישין. הה"ד, ט ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק מחוספס. וחיזו דההוא טלא חוור. כהאי גוונא דאבנין דבדולחא, דאתחזייא כל גוונין בגוה. הה"ד ט ועינו כעין הבדולח.

יח) האי גולגלתא. חוורא דיליה, אנהיר לתליסר עיבר גליפין ט בסחרנוי. לארבע עיבר בסטרא חד, ולארבע עיבר ט בסטרא דא, בסטרא דאנפוי.

חלופי גרסאות

מסורת הוזהר

ט) (שיר ה) וירא קב צ"ה ז"ח מה ט"א שמ"ב. ט) (ישעיה כו) פקודי רפו צ"ט. ט) (שמות טו) בשלח קיא אות שצה. ז) (במדבר יא) ח"ג קנה : רח.

כ דאיהו. ל ל"ג דכתיב שראשי נמלא טל. נ מוסיף דכתיב שראשי נמלא טל מלאתי טל לא כתיב אלא נמלא דכתיב. ט ל"ג בסחרנוי. ע ל"ג בסטרא דא.

גולגלתא

הסולם

מאמר

לחקל תפוחין קדישין, שהוא המלכות, ז"ש ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק מחוספס. והמראה של טל ההוא, הוא לבן, כעין זה של אבני בדולח, שנראים כל הגוונים בתוכו. ז"ש ועינו כעין הבדולח.

פירוש. אע"פ שה"ס החורתא שכולו לבן בלי שום גוון אחר, מ"מ כשירוד אל המלכות, נמצאים בתוכו כל ג' גוונים לבן אדום וירוק שה"ס ג' הקוין שבי"ג חורתא. אלא כעין הבדולח, שאע"פ שכולו לבן עכ"ז יש להבחין בו כל הגוונים. שפירושו, שלהיותם בכתר, הם בטלים כולם לשליטת הכתר שהוא לבן, ואע"פ שנמצאים בו גם אדום וירוק, אין להם גילוי שליטה שמה, אלא כשירוד למלכות מתגלה מעט האדום וירוק, אבל לא לגמרי אלא כעין הבדולח. ועי' להלן (אות קפ"ה).

יח) האי גולגלתא חוורא וכו' : גולגלתא זו שהיא כתר דא"א, הלבנונית שלו מאירה ל"ג עברים החקוקים סביב לה : ד' עברים בצד זה של הפנים, וד' עברים בצד זה מצד הפנים, דהיינו בימין ושמאל דגולגלתא בצד שהוא כנגד הפנים. וד' עברים בצד זה שמצד האחור. ועבר אחד על הגולגלתא, דהיינו באמצע בין ימין ושמאל.

פירוש. כי יש בגולגלתא עשר ספירות כח"ב חג"ת נה"מ. אמנם בכתר וחכמה דגולגלתא אין לנו כה לעסוק בהם ותחילת העסק הוא בבינה שלה. וע"כ כשמדבר מהארת הגולגלתא

ממטה למעלה שה"ס ו"ק דחכמה. וז"ש בגולגלתא יתבין תליסר וכו'. שהארת החכמה המתגלה כאן בסוד י"ג שהם ג' הויות דהיינו ג' קוין, הוא רק בבחינת ישיבה. וזהו בקביעות, אמנם בשעת הנסיעה, מתגלות בהכרח גם ג"ר דחכמה, אלא שמסתלקות תיכף, וז"ש, דנטלין עלוי רגלין, שנוסעים על רגלים, שבשעת נסיעתם מתגלים הכלים הנקראים רגלין, עם האורות דג"ר דחכמה. וסמכין עלוי, אבל תיכף מסתלקים הג"ר ונשאר הו"ק שהם נסמכים על הג"ר שנגלו בעת הנסיעה. (כנ"ל בשלח דף ל"ט ד"ה וג') ולפיכך הם נבחנים בקביעות כיושבים, שה"ס ו"ק דחכמה. (ועי' להלן אות קפ"ד בהסולס).

ואלו אורות ב"ג חורתא נקראים טל, כמ"ש לפנינו. והם נמשכים לז"א, וז"ש, ומהאי גולגלתא נטיף טלא לההוא דלבר, שהוא ז"א, הנמצא בנה"י דא"א, ונה"י נחשבים שהם לבר מגופא.

יז) ומההוא טלא דאנער וכו' : ומטל ההוא שאותו שמבחוץ, שהוא ז"א, מנער מראשו, מתעוררים המתים לתחיה לעולם הבא. שכתוב, כי טל אורות טלך, שטל הזה הוא אורות אור החורתא של עתיקא, דהיינו חורתא דגולגלתא הנקרא עתיקא. ומטל ההוא מתקיימים קדושים עליונים, והוא המן שטוחנים בשביל הצדיקים לעתיד לבא. וטל הזה נוטף (דפ"י דף קכ"ח ע"ב)

ולארבע עיבר פ בסטרא דא, לסטרא דאחורא. וחד לעילא ז דגולגלתא. יט) ומהאי אתפשט אורכא דאנפוי, לתלת מאה ושבעין רבוא עלמין. וההוא אתקרי ארך ק אפים. והאי עתיקא דעתיקין אתקרי אריכא דאנפין. וההוא דלבר אתקרי זעיר אנפין. לקבליה דעתיקא סבא, קדש קדשים דקדשיא. וזעיר אנפין כד אסתכל להאי, ר כלא דלתתא אתתקן, ואנפוי מתפשטין ואריכין בההוא זמנא, אבל לא כל שעתא כמה דעתיקא.

כ) ומהאי גולגלתא, נפיק חד עיבר חיוור לגולגלתא דזעיר אנפין, לתקנא ט רישיה. ומהאי לשאר גולגלתין דלתתא, דלית לון חושבנא. וכל גולגלתא

חלופי גרסאות

פ בסטרא אחרא ול"ג דא לסטרא ; בסחרני. ז מוסיף דגולגלתא כלומר לסטרא דלעילא. ק מוסיף אפים כלומר אורכא דאנפין. ר טלא. ט רישיא.

גלגלתא

הסולם

מאמר

פירוש. כי נתבאר שספירות דגלגלתא הן כל אחת מאה אלף. וכשהע"ס נכללות זו מזו, הן כל אחת אלף אלפים (כנ"ל אות ט"ז). שהוא מאה רבוא. ונמצא שד' ספירות חו"ב תו"מ, שבד' אותיות הויה דאו"א, שבימין דגלגלתא הם ד' פעמים מאה רבוא, אכן במלכות שבהן אין מאה רבוא שלמים מטעם היותה חסר מלכות דבחינת עצמה, שה"ס מנעולא, וע"כ אינה אלא ז"ת חסר ג"ר, וע"כ היא רק ע' רבוא. באפן שחכמה בינה ז"א שהם יה"ו, הם ג' מאות רבוא. והמלכות שהיא ה' אחרונה, היא ע' רבוא, וביחד ש"ע רבוא. ועד"ו גם הויה השמאלית מישסו"ת שבשמאל דגלגלתא, עולים ג"כ ש"ע רבוא. ואלו ב' הויות שבימין ושמאל דגלגלתא מאירים בימין ושמאל של הפנים דאו"א, הויה דאו"א שבימין בפן הימין, וע"כ נתפשט גם פן השמאל לש"ע רבוא. וז"ש, הויה דישסו"ת שבשמאל מאירה בפן השמאל, וע"כ נתפשט גם פן השמאל לש"ע רבוא. וז"ש, ומהאי אתפשט אורכא דאנפוי לתלת מאה ושבעין רבוא עלמין. דהיינו ש"ע רבוא עלמין בפן הימין, וש"ע רבוא עלמין בפן השמאל, כמבואר.

כ) ומהאי גלגלתא נפיק וכו': ומגלגלתא הוה שהיא כתר דאו"א, יוצא עיבר אחד לבן, מ"ג חזורתא דגלגלתא, אל הגלגלתא דזעיר אנפין, שהיא כתר שלו. כדי לתקן ראשו, דהיינו לתקן לו ג"ר הנקראות ראש. ומגלגלתא זו דאו"א, נמשכת הארת החזורתא הוה לשאר גלגלתין שלמטה, דהיינו הכתרים שבמדרגות ב"ע שאין להם חשבון, וכל גלגלתא נותנת שכר בעד הארת החזורתא לעתיק יומין, כשהם עולים

הגלגלתא הנקראת חזורתא, הוא מדבר מבינה ולמטה, שהם ג"ר דבינה, הנקראים או"א עלאין, ורו"ק דבינה הנקראים ישסו"ת, וז"א. וה"ס ב' ל' צ' דצלם. וה"ס חב"ד חג"ת נה"י, וה"ס ג' קוין, שאו"א הם קו ימין וישסו"ת הם קו שמאל, וז"א הם קו האמצעי. אשר בכל אחד מג' קוין יש חו"ב תו"מ, שהם ד' אותיות הויה, והם המכונים ד' עברים. שמהויה שבימין של הגלגלתא כנגד הפנים, הם ד' עברים חו"ב תו"מ דאו"א, ומהויה שבשמאל דגלגלתא כנגד הפנים, הם ד' עברים חו"ב תו"מ דישסו"ת. ומהויה שבאמצעם מאחורי הגלגלתא, הם ד' עברים חו"ב תו"מ דז"א, שביחד הם י"ב עברים. ועוד עבר אחד ממעל הגלגלתא, בין ימין ושמאל שלה, הוא כנגד המלכות המקבלת מכל ג' קוין, והם י"ג עיברי חזורתא.

יט) ומהאי אתפשט אורכא וכו': ומוזה מתפשט אורך הפנים דאו"א, לשלש מאות וע' רבוא עולמות, וזה נקרא ארך אפים. וע"כ עתיקא דעתיקא הוה, נקרא אריך אנפין, שהוא תרגומו של ארך אפים, ואותו שמבחוץ, דהיינו אותו שמלביש מטבור ולמטה דאו"א, נשטם נבחן שהוא מבחוץ לגוף, נקרא זעיר אנפין. שז"א הוא כנגד עתיקא הזקן קדש קדשים של קדשים. שהוא א"א. כלומר שז"א ועתיקא צריכים להיות אחד, אלא בקטנות כשהתחתונים אינם כדאים הוא מלביש מטבור ולמטה דאו"א. ובעת רצון עולה ומלביש בראש א"א (כמ"ש באד"ז דף רצ"ג ד"ו). וז"א כשהוא מסתכל לא"א, כל מה שלמטה מתתקן ופניו מתפשטים וארוכים בעת ההוא, אבל זה רק בעת רצון ולא בכל עת, כמו עתיקא, שהוא א"א.

(דפו"י דף קכ"ח ע"ב)

יהבין אגר ת חירותא לעתיק יומין. כד עאלין בחושבנא תחות שרביטא. ולקביל דא, בקע לגולגולת לתתא, כד עאלין בחושבנא.

כא) בחללא דגולגלתא, קרומא דאירא דחכמתא עלאה סתימה דלא פסק. והאי לא שכיח, ולא אתפתח. והאי קרומא אתחפייא על מוחא ב דאיהו חכמתא סתימאה. ג ובגיני כך אתכסיא האי חכמתא ד בהווא קרומא, דלא אתפתחא. ה

כב) והאי מוחא, דאיהו האי חכמתא סתימאה. שקיט ואשתכיך באתריה, כחמר טב על דורדייה, והיינו דאמרי סבא דעתוי סתים, ומוחיה סתים ושכיך. כג) והאי קרומא אתפסק מזעיר אפיין, ובגיני כך מוחיה אתפשט ונפיק לתלתין ותריין שבילין, ה"ד (ק) ונהר יוצא מעדן. מ"ט. משום דקרומא אתפסק,

מסורת הזוהר

חלופי גרסאות

(ק) (בראשית ב) ב"א ריא צ"א.

ת אדאותא; אוראותא. א בחלליה. ב האני. ג ובגיני דאתכסיא. ד דלא אתפתחא בהווא קרומא. ה מוסיף אתפתחא בגיד אקרי חכמתא סתימאה.

מאמר

הסולם

קרומא דאירא ומו"ס

עולים בחשבון תחת השרביט. וכנגד זה היא בקע לגולגלת שנותנים ישראל למטה, כשהם עולים בחשבון. (כ"ט) להלאה אות קפ"ח ע"ש).

הזה נפסק מו"א, ומשום זה נתפשט מוחו ויוצא לל"ב שבילים. ז"ש, ונהר יוצא מעדן. מהו הטעם משום שנפסק הקרום ואינו מכסה על המוח. והיינו שלמדנו ברשומות האותיות. אשר תין, רשם רושם לעתיק יומין, שהוא א"א, שאין כמוהו.

מאמר קרומא דאירא ומוחא סתימאה

באור הדברים. כי כבר בארנו הצורך לבי פרצופי הכתר עתיק וא"א, כי להיות החכמה השורש לכל הדינים הנמשכים מקו שמאל דפרצופין תחתונים ע"כ הוצרך להתקן הכתר תחילה בבחינת דא לעילא מן דא, שלא יהיה בו גילוי חכמה כלל, ומתוך שבאפן זה אין בו אחיזה לשום דין שבעולם הוא יכול לתקן בהארתו שאר הפרצופין הנמשכים מחכמה ולמטה. ואחריו נתקנה החכמה בסוד דא לנו מן דא, החכמה בפנימיות הכתר. שהכתר כבר יש לו שיכות עם החכמה שבתוכה, אלא שהיא מגבילה שלא תאיר אלא בדרכיה. וז"ס יתיב על כורסייא דשביבין לאכפייא לון (כ"ל אות י"ד).

כא) בחללא דגולגלתא קרומא וכו': בחלל הגולגלתא יש קרום האויר של חכמה עלאה סתימאה, שאינו נפסק. כלומר, בתוך נקבי הגולגלתא יש מוחא דאירא דחכמה עלאה ומתחת מוחא דאירא יש קרום שאינו נפסק. וזה לא שכיח שיהיה נפסק, ואינו נפתח לעולם, וקרום הזה מכסה על המוח, שהוא חכמה סתימאה דא"א. ויש כאן בא"א ג' ראשים, חוץ מראש הא' שהוא עתיק, שהם גולגלתא. וחכמה עלאה סתימאה הנקרא מוחא דאירא, שהוא בנקבי הגולגלתא, שהוא ראש הב'. וחכמה סתימאה שלמטה בהלל הגולגלתא שהוא ראש הג'. והקרום נמצא תחת מוחא דאירא, וממעל לחכמה סתימאה, והוא מכסה את החכמה סתימאה שלא תאיר לחוץ מקרומא. ומשום זה נתכסתה חכמה זו בקרום הזה שאינו נפתח.

ומאותו הטעם נתתקנו ג"כ ב' מדרגות בבחינת דא לנו מן דא, א' היא חכמה סתימאה במקומה. ב' היא חכמה עליונה סתימאה שבנקבי הגולגלתא, שהיא כמעט אחת עם הגולגלתא. אשר חכמה סתימאה שבמקומה נסתמה לגמרי שאין התחתונים יכולים לינק ממנו, והיא כחמרא על דורדיא כנ"ל. וכל החכמה המקובלת היא ע"י הבינה העולה לראש א"א

כב) והאי מוחא דאיהו וכו': ומוח הזה שהוא חכמה סתימאה זו, דהיינו ראש הג' דא"א, שקט ונשקט במקומו כיון הטוב על שמריו, והיינו שאומרים שזקן דעתו סתום, ומוחו סתום ושקט.

כג) והאי קרומא אתפסק וכו': וקרום (דפו"י דף קכ"ח ע"ב)

דלא מחפיא על ו מוחא. והיינו דתנינן ברישומי אתוון, תי"ו ז רשים רישומא לעתיק יומין דלית דכוותיה.

חלופי גרסאות

ו מוסיף מוחא ועכ"פ קרומא פסיק לתתא. ז מוסיף כלומר רשים ; ל"ג מן רשים עד סוף האות ; כלומר רשים רישומא לעתיק יומין דביה תליא תמים דעות שלים מכל סטרוי וסתים ושכיך ושקיש כחמר טב על דורדייה ול"ג דלית דכוותיה.

קרומא דאירא ומו"ס

הסולם

מאמר

כי קרום הזה משונה מכל הפרסאות, שאפילו בגדלות ג"כ אינה נבקעת.

והטעם היא שנתתקן כך שלא תבקע הפרסא. היא כמ"ש לעיל שאין התחתונים יכולים לקבל חכמה מחכמה סתימאה שבמקומה, אלא מחכמה עליונה המעורבת בכתר. ע"ש, ואם היתה עולה חכמה סתימאה אל חכמה עליונה דכתר בעת בקיעת הפרסאות, היתה הבינה העולה לראש א"א מקבלת מחכמה סתימאה שבמקומה, ולפיכך אין הקרום שלה נפתח לעולם, וז"ש ובנינו כך אתכסיא האי חכמתא בחחוא קרומא דלא אתפתחא. אבל בז"א למטה, אותה הפרסא המפסקת בין ישסו"ת לז"א המונעת את המוח שלו מלינק מישסו"ת, הנה בעת גדלות נבקעת הפרסא וז"א עולה למקום ישסו"ת והמוח שלו מקבל מישסו"ת. וז"ש, והאי קרומא אתפסק מז"א, ובנינו כך מוחיה אתפשט ונסיק לל"ב שבילין, דהיינו שמקבל מישסו"ת ל"ב נתיבות החכמה.

ונתבאר בפתיחה לחכמת הקבלה (אות י"ט), ששיעור קומה של כל המדרגה תלוי בעבי המסך שעליו מכה אור העליון. ונתבאר שם, שהעבי היותר גדול שבמסך, מוציא שיעור קימה יותר גדול, עש"ה. וז"ש, תינו רשים רישומא לעתיק יומין דלית דכוותיה. תיו, היינו המסך, הוא רושם רשימת קומת של עתיק יומין, שהוא עתיק, שאין כמוהו. כי המסך דעתיק הוא מסך דבחי"ד המוציא קומת כתר, שאין כמוהו, דהיינו כגובה קומתו, בכל האצילות. כי המסך דא"א הוא בחי"ג, ודא"א וישסו"ת הוא בחי"ב, ודו"א בחי"א (כמ"ש ט"ו) גם יש לפרש שעתיק יומין הוא א"א, שהמסך שלו הוא בחי"ג, ומה שאומר דלית דכוותיה, היינו ממנו ולמטה, ועתיק שלמעלה מא"א אינו בחשבון פרצופי אצילות.

תאנא

א"א ומקבלת מחכמה העליונה הסתימאה שהיא בנקבי הגלגלתא, שלהיותה מעורבת עם הכתר נמצאים הדיגים שבה נמתקים והתחתונים יכולים לינק מונת. ולפיכך יצאו ד' ראשים, א' עתיק, שהוא לעילא מחכמה לגמרי. וג' ראשים בא"א : א', גלגלתא דא"א. ב' חכמה עליונה סתימאה שבגלגלתא המעורבת בה, והיא נקראת ג"כ מוחא דאירא. ג' היא חכמה סתימאה שבמקומה.

וז"ש בחללא דגלגלתא קרומא דאירא דחכמתא עלאה סתימאה. דהיינו ראש הב' דא"א שהחכמה מעורבת בנקבי גלגלתא דא"א. והאי קרומא אתחפיא על מוחא דאיהו חכמתא סתימאה, היינו חכמה סתימאה שבמקומה שהיא ראש הג' דא"א.

והקרום המובא כאן הוא סוד הפרסא שנעשתה באמצע כל מדרגה מחמת עלית המלכות לבינה של אותו המדרגה, וכמו שיש בגוף דכל מדרגה פרסא מחוזה לטבור, כך יש בראש של כל מדרגה פרסא באמצע הת"ת שבראש. כי מכתר וחכמה דראש א"א אין עסק בהם, והגלגלתא היא ג"ר דבינה דראש, דהיינו חב"ד, וחכמה עלאה שבנקבי דגלגלתא, הנקרא מוחא דאירא, הוא ו"ק דבינה דראש דהיינו חג"ת, וחכמה סתימאה שבמקומה, נחשבת לז"א דראש, ולבחנית נהי"מ, והפרסא עומדת באמצע ת"ת דראש, ומפסקת בין חג"ת דראש לנהי"מ דראש. באפן שהפרסא נמצאת תחת מוחא דאירא ומפסקת על מוחא סתימאה שבמקומה, שבעת בקיעת הפרסאות דהיינו בגדלות (כנ"ל, ב"א דף צ' ד"ה בגין) שאז כל תחתון עולה למעלה מפרסא, נמצא או חכמה סתימאה יוצאת מכלל הזה, שהיא אינה יכולה לעלות להתחבר עם חכמה סתימאה העליונה הנקרא מוחא דאירא, וז"ש, קרומא דאירא דחכמתא עלאה סתימאה דלא פסק וכו' (דפו"י דף ק"ח ע"ב)

כד) תאנא, בגולגלתא דרישא, תליין אלף אלפין רבוא, ושבעת אלפין, וחמש מאה קוצי דשערי, חוור ונקי, כהאי עמרא כך איהו נקי, דלא אסתבך דא בדא. דלא לאחזאה ערבוביה ׀ בתקונוי. אלא כלא על בורייה, דלא נפיק נימא מנימא, ושערא משערא.

חלופי גרסאות

׀ מתקונוי.

עמר נקי

הסולם

מאמר

מאמר עמר נקי

דינים, בסוד ששערות דיקנא קשישי. וכל זה הוא בבחינת הכלים של השערות. אבל האורות שבהם נמשכים מחכמה סתימאה, כי להיותה נסתמת בקרום הזה דאורא. ע"כ בשעת גדלות שהקרום נודכך הארתה בוקעת בקרומא דאורא. וממנה באה לשערות ודרך השערות באה הארתה לפרצופים התחתונים. וע"י אורות אלו נעשו י"ג נימין דשערי, כלומר שמתחלקים להארת חכמה בינה דעת כמ"ש לפנינו. אמנם הכלים הם מקרומא דאורא, ובהם ג' כלים, שהם מחצית מדרגה העליונה דשערות. שנקראות שערות ראש, דהיינו כתר וחכמה וחצי בינה.

ו"ש בגולגלתא דרישא תליין אלף אלפין רבוא, ושבעת אלפין, וחמש מאה קוצי דשערי, כי ספירות הכתר דשערות מתחברות כל כך בגולגלתא עד שהם כמספר הספירות דגולגלתא. שהיא אלף אלפים (כנ"ל באות ט"ז) מה שאין כן החכמה דשערות, כבר נפלה הרבה ממדרגות הגולגלתא. כי עליה שולטת קרומא דאורא, שממטעה מג"ר, ועל כן אינה אלא ז' אלפים, בחוסר ג' ראשונות. והם מכונים אלפים כי ספירות החכמה היא במספר אלפים. והבינה דשערות אינה אלא ה' מאות, דהיינו רק ה' ספירות חג"ת נ"ה, כי בינה עד הוד אתפשטותה, ולא יותר, וספירותיה הן במספר מאות. ומה שאומר אלף אלפין רבוא, היא מטעם ההתכללות שבהם ממלכות דמנעולא, שהארתה למעלה היא בסוד רבוא.

ואע"פ שאמרנו, שהשערות הם דינים נמשכים מפרסא, היינו בהתפשטותם לפרצופין התחתונים, אבל בהיותם נשרשים כאן הן כולן חסדים ורחמים. מטעם כי כאן אינן נמצאות השערות בפעולת הדינים שבהן, אלא הן כאן בבחינת התוצאות של פעולת הדינים שלמטה, שהתוצאות שלהם הן בני חיי ומזוני וכל המוחין הגדולים, ואלו התוצאות נדבקות כאן בגולגלתא דא"א, ומבחינה זו אנו מכנים אותן

כד) תאנא בגולגלתא דרישא וכו': למדנו בגולגלת של הראש, דהיינו בכתר דא"א, תלויות אלף אלפים רבוא ושבעת אלפים וחמש מאות קבוצות שערות. לכן ונקי כמו צמר הוזה שהוא נקי, שאינן מסובכות זו בזו, שלא להראות עירוב בתקונוי, אלא הכל הוא על מכונו שאינה יוצאת נימא מנימא ושערא משערא.

ביאור הדברים. השערות ה"ס דינים מלשון סערות. ומקורם שה"ס כלים ואו"ח שהיו מלבישים לג"ר דחכמה, ובתקון קרומא דאורא נסתלקו הג"ר דחכמה, והאו"ח שהלבישם יצאו מראש בסוד סערות ופסולת. (כנ"ל בספד"צ דף י"ב ד"ה ביאור). אמנם דינים אלו הם הכנה לכל האורות והמוחין של ביי"ע. והטעם הוא משום שהם באים ונמשכים מקרומא דאורא שהוא גרם יציאתן מראש, שה"ס הפרסא שבראש, שפירושה, עירוב המלכות בבינה, ואח"כ, בסוד התקונים. מקבלת המלכות צורת בינה באופן שדינים דמלכות נמתקים ויוצאים כמו מבינה, ומי שמקבל דינים ההם. נמשכת לו הקטנות מבינה, ואחר שמשגי הקטנות מבינה ראוי הוא לקבל גם הגדלות מבינה. ולולא הקטנות דבינה, הבא מעירוב הוזה שבפרסא, לא היו זו"ן דאצילות וכל המדרגות שבבי"ע ראויים לקבל מאור העליון, (כמ"ש בב"א דף ז' ד"ה וכבר) וז"ס שאמרנו, בני הי' ומזוני לאו בזכותא תליא מילתא אלא במזלא תלייא מילתא, שה"ס שערות דיקנא המכונים מזלא, ושערות הראש ושערות דיקנא הם מדרגה אחת, אלא שהמדרגה נבקעת ע"י כח הקרומא דאורא שהוא מקורה, אשר כתר וחכמה וחצי בינה נשאר בהמדרגה, וחצי בינה ותו"מ נופלים ממנה ויוצאים לבר מראש, ונדבקים בלחי התחתון בסוד שערות דיקנא, ולפי שנפלו ממדרגת שערות ראש, ע"כ יש בהם יותר (דפו"י דף קכ"ח ע"ב)

(כה) וכל קוצא וקוצא, אית ביה ארבע מאה ועשר נימי דשערי, כחושבן קדו"ש. וכל נימא ונימא * להיט בארבע מאה ׀ ועשר עלמין. וכל עלמא ועלמא סתים וגניז, ולית דידע לון, בר איהו. ולהיט ׀ לארבע מאה ׀ ועשר עיבר. (כו) ׀ ובכל נימא ונימא, אית מבוע דנפק ממוחא ׀ סתימאה, ונהיר ונגיד בהווא נימא, לנימין דזעיר אנפין. ומהאי ׀ מתקן מוחיה. וכדין, נגיד ההוא מוחא, לתלתין ותרין שבילין. (כז) וכל קוצא וקוצא מתלהטן, ותליין. מתתקנן בתקונא יאה, בתקונא שפירא. מחפיין על גולגלתא. מתתקני קוצי דנימין, מהאי סטרא, ומהאי סטרא,

חלופי גרסאות

ט ל"ג ועשר. י לשבע. כ ועשרין. ל וכל. ׀ מוסיף סתימאה דבטר כותלא. נ מתון ; אתדן.

עמר נקי	הסולם	מאמר
<p>כלולה מד' אותיות שהם חו"ב תו"מ, והמלכות שבהם כלולה משתים, מהממותקת, ומהבלתי נמתקת, כנ"ל. ואלו חו"ב תו"מ להיתון מבינה, ה"ס ארבע מאות ספירות הבינה הן במספר מאות. והמלכות הבלתי נמתקת הנתוספת עליהם שהיא בחשבון עשרה, ע"כ הם ארבע מאות ועשרה נימין היוצאות מכל קוץ וקוץ. וז"ש, וכל קוצא וקוצא אית ביה ת"י נימי דשערי כחושבן קדוש וחושב כאן ג' בחינות שהם ת"י נימין ות"י עלמין ות"י עיברים. שהם כנגד ג"פ קדוש, שיש באו"א וישסו"ת וזו"ן.</p>	<p>אותן שערות, וע"כ נבחנות שהן לבנות ונקיות, וז"ש חזור ונקי כהאי עמרא, כך איהו נקי ולא אסתבך דא בדא, וכו', כי ד' מיני דינים יש בשערות אלו, שהם באים מתוך העירוב של בינה ומלכות זו בזו, והן בחינות בינה ומלכות בבינה, ובחינות בינה ומלכות במלכות, אשר ג' בחינות הראשונות הן ממותקות ברחמים, והד' שהיא מלכות שבמלכות היא בחינת מלכות דמדת הדין שלא נמתקה, ואומר הזהר שד' מיני דינים אלו אע"פ שנתערבו הם מסתדרים כאן כל אחת למינה, ואינם מסתבכים אחת בחברתה, ולמשל אם היתה מתגלה המלכות דמדת הדין בעת שליטת מלכות הממותקת, היו כל האורות מסתלקים. (כנ"ל ויצא י"ג ד"ה סטרא) וז"ש, דלא לאחזאה ערבוביא בתקונוי. שמחמת ערבוביא הזו היו מסתלקים האורות, וכן אע"פ שמלכות הבלתי נמתקת היא מקור של כל המלכיות הנמתקות, מ"מ לא ניכר זה, אלא, דלא נפיק נימא ונימא ושערא משערא, וכל אחת שולטת בפני עצמה בלי שום קשר עם חברתה.</p>	
<p>(כו) ובכל נימא ונימא וכו': ובכל נימא ונימא יש מבוע היוצא ממוחא סתימאה. שהוא ראש הג' דא"א, ומאיר ונמשך מנימין האלו לנימין דו"א, ומאלו מתתקן מוחו של ד"א, כלומר שמקבל ג"ר, ואז נמשך מוח ד"א לל"ב שבילי החכמה.</p>	<p>(כה) וכל קוצא וקוצא וכו': וכל קבוצה וקבוצה של השערות, יש בו ארבע מאה ועשר אגודות של שערות כחשבון קדוש, וכל נימא ונימא לזהטת בת"י עולמות, כחשבון קדוש. שכל עולם ועולם סתום וגנוז ואין מי שידע אותו, חוץ הוא עצמו, ולוחט לארבע מאה ועשרה עיבר שהם ג"כ כחשבון קדוש, ואלו הם סוד ג' קדושות, שאומרים, קדוש קדוש קדוש.</p>	
<p>פירוש. עצם השערות, דהיינו בחינת הכלים, נמשכות מקרומא דאירא (כנ"ל באות כ"ד) אמנם האור שבהם מקבלים ממו"ס, שבהיותו מוקף וסתום בקרומא דאירא הוא כנ"ל, הנה בעת גדלות שהקרום מזדכך (כנ"ל בספרא דצניעותא אות ו') בוקע אור חכמה סתימא דרך הקרומא דאירא וממלא השערות מאורו, ומהם נמשך ג"ר לז"א דרך שערותיו, וז"ש ומהאי מתקן מוחיה וכו'.</p>	<p>פירוש. שכל אחת מן קבוצות השערות (דפו"י דף קכ"ה ע"ב *) דף קכ"ט ע"א)</p>	
<p>(כז) וכל קוצא וקוצא וכו': וכל קוץ וקוץ, דהיינו בכל קבוצה וקבוצה של השערות מתלהטות ותלויות, ומתתקנות בתקין נאה בתקן</p>		

ו על גולגלתא. ותאנא, כל נימא ונימא, ו איהי משיכא פ ממבועין ז סתימין, דנפקין ממוחא סתימאה.

ח (כח) ותאנא, משערוי דב"ג, אשתמודע מאי הוא, אי דינא אי רחמי. מכד עברין עלוי ארבעין שנין. ואפילו כד איהו ק עולם, בשעריה ר בדיוקניה ובגביני עינוי.

ט (כט) קוצין דשערי, תליין בתקוני נקיי כעמר ו נקא עד כתפוי. עד כתפוי ס"ד. אלא עד רישי דכתפוי, דלא אתחזי קודלא. משום דכתיב ו כי פנו אלי עורף ולא פנים. ושערא סליק אבתרוי דאודנין, דלא לחפייא עלוי, דכתיב להיות אונך פקוחות.

י (ל) ת שערא דנפיק מבתר אודנוי, כוליה בשקולא. לא נפיק דא מן דא, תקונא שלים. תקונא יאה. תקונא שפירא. תאיב למחמי. תיאובתא וחדוותא דצדיקייא, דאינון בזעיר אפין, למחמי ולא תדבקא בתקוני. י דעתיקא סתימאה דכלא.

יא (לא) י"ג נימין דשערין, קיימי מהאי סטרא, ומהאי סטרא דגולגלתא, לקביל אנפוי. ובאינון שריין שערי לאתפלגא. לית שמאלא בהאי עתיקא סתימאה, יב כלא ימינא. אתחזי ולא אתחזי. סתים ולא סתים. והאי ג בתקוניה, כ"ש ביה.

חלופי גרסאות

מסורת הוהר

ס עד. ע אקרי. פ דמבועא. ז מוסף אינון מבועין סתימין. ק שלים. ר בתקוניה; בדיוקניה; בריקניה. ש ל"ג נקא. ת דנפיק שערא. א עתיקא. ב דכלא. ג בתקוני.

ו (ירמיה ב) ז"ח עח ט"א ש"ג

עמר נקי

הסולם

מאמר

גם למעלה שלא יאיר להם הפנים אלא העורף, שהוא כחינת אחרים ודינים, ונמצאים יונקים מן העורף שלמעלה. שע"ז מגבירים השמאל על הימין. וע"י השפעת השערות דא"א מתכסה העורף באופן שגם מן העורף לא יוכלו לינק, ואז מוכרחים לחזור בתשובה ולהמשיך הפנים. וקבלת התפלה של התחתונים מכונה אזנים. וז"ש ושערוי פליק אבתרוי דאודנין וכו'. כדי שהדינים שבשערות לא יעכבו קבלת התפלה שז"ס להיות אונך פקוחות. וענין הסתלקות השער לאחורי אזנים ע"י בספרא דצניעותא (דף י"ט ד"ה תקון)

בתקון יפה, ומכסות על הגלגלתא. וקבוצות של נימין מתתקנות מצד זה ומצד זה על הגלגלתא. דהיינו בימין ושמאל ואמצע. ולמדנו כל אגודה ואגודה של השערות היא המשכה של מבועים הסתומים היוצאים ממוחא סתימאה. שהוא ראש הג' דא"א. כמ"ש לעיל. ח (כח) ותאנא משערוי דבר נש וכו'. ולמדנו. משערותיו של אדם ניכר מה הוא. אם הוא דין או רחמים. והוא אחר שעברו עליו ארבעים שנה. ואפילו כשהוא צעיר ניכר ג"כ בשערותיו ובצורתו ובגבות עינוי.

ט (כט) קוצין דשערי תליין וכו'. קבוצות השער תלויות בתקונן עד כתפוי נקיות כצמר נקי. היעלה על דעתך עד כתפוי. אלא עד ראשי כתפוי, שלא נראה העורף. משום שכתוב, כי פנו אלי עורף ולא פנים. והשערות עולות מאחורי האזנים, כדי שלא לכסות האזנים. שכתוב, להיות אונך פקוחות.

פירוש. בעת שישראל חוטאים וגורמים פירוד בין ימין לשמאל של מעלה, או נבחן שהחזירו עורף שלהם להקב"ה. מפני שגורמים (דפו"י דף כ"ט ע"א)

לב) ועל האי, תאיבו בני ישראל לצרפא בלבהון, דכתיב (ו) היש יי בקרבנו אם אין. בין זעיר אנפין ד דאקרי יי, ובין אריך אנפין דאקרי איין. אמאי אתענשו. משום דלא עבדו בחביבותא, אלא בנסיונא. דכתיב (ח) ועל נסותם את יי לאמר היש יי בקרבנו אם אין.

לג) בפלגותא דשערי, אזיל חד ארחא דנהיר למאתן ושבעין עלמין. ומניה נהיר ארחא ה דו"א, דנהירין ביה צדיקייא לעלמא דאתי. הה"ד (א) ואורח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום. וזמן ההוא ארחא אתפרשא לשית מאה ותליסר אורחין ד דאורייתא, דפליג בזעיר אפיין. דכתיב ביה (ב) כל ארחות יי חסד ואמת וגו'.

חלופי גרסאות

מסורת הוזהר

(ש) (שמות יז) ה"ב סד : סה. בהשמטות רעה. ה"ג ד ל"ג דאקרי ה. ה ל"ג דו"א. ו ל"ג ומן ; ומניה קנח : רנא : רת"ז בהשמטות ת"ד קמא. ז"ח עג ט"ג ש"ב ו ט"ב של"ז ת) (שם) ש"פ. א) (משלי ד) בא תב צ"א. ב) (תהלים כה) ה"ג קלו. רצג ת"ז ת"ע קכה. ז"ח לא ט"ב שני"א.

עמר נקי

הסולם

מאמר

ה'. ולא היה מטעם אהבתם את ה'. וההבדל ביניהם דק מאד, כי סוף סוף הוא אותו הדבר, אלא ההבדל הוא בהמטרה שגורמת לזה, אם להרבות האהבה היתה המטרה, או לנסות לדעת, היא המטרה. ויש להסביר זה בדרך משל, באדם המסתכל ביופי של אשה לאחר שהיא אשתו, או מטרם שנסאה. כי לאחר הנשואין אינו מסתכל בה להבחין אם לקרבה או לרחקה, אלא כדי להרבות אהבה. וע"כ אין הסתכלותו עליה לטרח ואדרבה נהנית מאד מזה. משא"כ מטרם שנסאה, אם מסתכל עליה, אז היא אינה סובלת ומצטערת מהסתכלותו, משום שחוששת אולי יתדמה לו איזה חסרון, וידחה אותה. וע"כ מרגשת הסתכלותו לגסות ולא תוכל לסבול. ודו"ק.

זה של הגלגלת, שהוא הכתר דא"א, כנגד פניו. ובהן מתחילות השערות להתחלק. אין בחינת שמאל בעתיק הסתום הזה, שהוא א"א. הוא כלו ימין. נראה ואינו נראה סתום ואינו סתום, וזה הוא בתקוניו, כל שכן בו עצמו. פירוש. כמו שיש י"ג חוורתא, שהם בחינות גלגלתא, כן יש י"ג נימין דשערי שהן בחינות קרומא דאוריא, כנ"ל. וענינם שוה זה לזה, שה"ס או"א וישויות בימין ושמאל של הפנים שה"ס ב' הויות במילוי ע"ב ס"ג. ובחינת ז"א באמצעם מאחוריהם, שה"ס הויה דמ"ה. והם בחינת ג' קוין. ועם המלכות המקבלתם הם י"ג (כנ"ל אות י"ח).

לג) בפלגותא דשערי אזיל וכו' : בהתחלקות השער שעל הגלגלתא לימין ושמאל, הולך ביניהם דרך אחד המאיר לר"ע עולמות. וממנו, מאיר הארץ שבמקום התחלקות השער שעל גלגלתא דו"א, שהצדיקים מאירים ממנו לעולם הבא. ז"ש, וארץ צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום. ומארח הזה שבז"א, מתחלק לשש מאות ושלושה עשר דרכים של התורה המתחלקים בז"א. דהיינו חרי"ג מצות. שכתוב בו כל ארחות ה' חסד ואמת. פירוש. השערות הם דינים כנ"ל. והדינים מתחלקים לימין ושמאל, שהדינים דנוקבא הבאים מכח הצמצום והמסך שבמלכות, הם בחינות ימין. והדינים דדכורא, הנמשכים מקו שמאל

לב) ועל האי תאיבו וכו' : ועליו, חשקו בני ישראל לצרף ולהבחין בלבם, שכתוב, היש ה' בקרבנו אם אין. היינו בין ז"א שנקרא ה' ובין א"א, שנקרא איין. שואל, א"כ, למה נענשו. ומשיב, משום שלא עשו זה מתוך אהבה אלא בנסיון. שכתוב, ועל נסותם את ה' לאמר היש ה' בקרבנו אם אין. פירוש. שכתוב, ויקרא שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נסותם את ה' וגו'. משמע שמלבד הריב שהיה להם עם משה על המים, שמתעם זה נקרא המקום מריבה, חטאו עוד על נסותם את ה' לאמר היש ה' בקרבנו אם אין. שמתעם זה נענשו במלחמת עמלק. ומפרש, שהחטא היה שבני ישראל רצו לדעת אם מדרגת ז"א שוכן בלבבם או מדרגת א"א. והחטא היה מפני שנסו את (דפו"י דף קכ"ט ע"א)

(ד) ^π מצחא דגולגלתא, רצון אקרי. דהא רעוא דרעוין אתגלי בההוא מצחא לקבל דא לתתא. כתיב ^α והיה על מצחו תמיד לרצון וגו'. וההוא מצחא ^σ דאקרי רצון, הוא גלוייא דכל רישא וגולגלתא, דמתכסייא בארבע מאה ועשר עלמין.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

π מצחא דגולגלתא רעוא דרעוין רעוא דז"א לקבלי
ההוא רעוא דכתיב. σ אקרי רצון דהוא. י ועשרין.

(ג) (שמות כח)

רעוא דמצחא

הסולם

מאמר

דצלם אין הי' יוצאת מאויר לעולם כמו באו"א. והי"ס ראש הנק' גלגלתא. ובמוחא דאוריא שהוא ראש הב', וסוד ל' דצלם שהיא בחינת ישסו"ת, בו יוצא הי' מאויר בשעת גדלות. (כנ"ל בספרא דצניעותא דף ד' ד"ה פירוש ע"ש) וינגדם מתחלקים ג"כ הכלים דחצוניות ראש דא"א לב' ול' אשר בחינת הב' שבחיצוניות הראש, הוא מקום השערות שמקורם מקרומא דאוריא, דהיינו י' שנכנסה באור, וכיון שהי' אינה יוצאת עוד משם ע"כ נקבע שם מקום השערות בקביעות. ובחינת הל' שבחיצוניות הראש הוא מצחא דא"א ולמטה, כי מחמת שהי' יוצאת שם מאויר, אין שם מקום לצמיחת שערות בקביעות. אלא בשעה שאין עת רצון, נמצאים שערות הגלגלתא יורדים ומכסים המצח, ובעת רצון מסתלקים השערות מלכסות המצח, והמצח מתגלה. ואז מתגלים שם האורות המכוסים בב' דצלם שהי"ס הגלגלתא וז"ש, ותחוא מצחא דאקרי רצון הוא גילויא דכל רישא וגלגלתא, כי כל האורות המכוסים בגלגלתא, שהי"ס ב' דצלם, מתגלים במצחא, שהי"ס ל' דצלם.

שמאל, הם בחינות שמאל, (ע"י תזריע אות קנ"ב) ואלו ב' מיני דינים הם השורשים לכך מיני דינים ועונשים שבעולם, וכשהצדיקים מסתכלים באלו הדינים, יודעים ומכירים הדרך שהוא באמצעם, באפן שההולך בו אינו נכשל לא בדינים דימין ולא בדינים דשמאל. ודרך הזה נקרא אורחא דפלגותא דשערי. וכבר ידעת שאלו השערות דא"א אינם דינים, כי אינם דינים רק בו"א, ולא בא"א שהוא כולו רחמים וכולו ימין. אמנם שם הם תוצאות הנפעלות בסוף הכל מאותם הדינים. בסו"ה לא ידח ממנו נדה. ולפיכך, כיון שהם תוצאות האורות הנפעלות משערות, דו"א, הן מאירות וממתיקות את השערות דז"א. וז"ש ומניה נהיר ארחא דז"א. ואע"פ שהארח בין ימין ושמאל דשערות דז"א אינו נקי כל כך כמו בא"א, מ"מ מקבל הארתו מאורחא דפלגותא דשערי דא"א. שבו בא"א מאיר אורח הזה למאתן ושבעין עלמין. ומרמו כאן לאותיות רע שהם מספר מאתן ושבעין, כלומר שכל הרע הנמצא בעולמות מתמתקים ומקבלים תקונם מאורח דפלגותא דשערי שבא"א. וענין אורחא דפלגותא דשערי שבז"א, וסו"ה כל ארחות ה' חסד ואמת נתבאר לעיל בספרא דצניעותא (דף י"ט ד"ה תקון הג' ע"ש).

מאמר רעוא דמצחא

(ד) מצחא דגולגלתא רעוא וכו':
המצח שבגלגלת דא"א, נקרא רצון. כי רצון הרצונות נגלה במצח ההוא. כנגד זה למטה כתוב, והיה על מצחו תמיד לרצון וגו'. ומצח הזה שנקרא רצון, הוא הגילוי האורות של כל הראש והגלגלתא. המתכסים בארבע מאות ועשר עולמות.

פירוש. הגולגלתא מתחלק לב' ראשים גולגלתא ואוריא. (כנ"ל אות כ"ג) שהי"ס ב' ל' דצלם. דהיינו בחינת או"א וישסו"ת שבב'

(דפו"י דף קכ"ט ע"א)

ומספר ארבע מאות ועשר רומז על סוד הכיסוי, שסוד העשר העודפות על ארבע מאות הי"ס המלכות הבלתי ממותקת שנתערבה בבניה, בסוד הי' שנכנסה באור. וע"כ יש חו"ב תו"מ עם מלכות ממותקת ועשרה נוספות ממלכות הבלתי נמתקת. שמטעם המצח מלכות הו בקביעות בב' דצלם ע"כ האורות דגלגלתא, שהיא סוד ב', מכוסים ונעלמים. וז"ש גלוייא דכל רישא וגלגלתא דמתכסייא בארבע מאה ועשר עלמין. שהי"ס חו"ב תו"מ, שכל אחת מאה, ומלכות הבלתי נמתקת הקבועה שמה שהי"ס עשרה. כמ"ש לעיל (באות כ"ה) אמנם במצחא מתגלים.

וכד

לה) וכד אתגליא, אתקבלא צלותהון דישראל. אימתי אתגליא. שתיק ר"ש. שאל תניינות אימתי. אר"ש כ לר' אלעזר בריה, אימתי אתגליא. א"ל בשעתא דצלותא דמנחה דשבתא. א"ל מ"ט. א"ל, משום דההיא שעתא כ ביומי דחול, תליא דינא לתתא בזעיר אפיין. ם ובשבתא אתגליא מצחא דאתקרי רצון. בההיא שעתא אשתכיך רוגזא. ן ואשתכח רעוא, ומתקבלא צלותא. הה"ד ן ואני תפלתי לך יי עת רצון. ועת רצון מעתיק יומין, לגלאה מצחא. ובג"כ אתתקן ם האי קרא, למימריה ם בצלותא דמנחה בשבתא. אר"ש לר' אלעזר בריה, בריך ברי לעתיק יומין, רעוא דמצחא תשכח בשעתא דתצטרך ליה.

לו) ת"ח, בשאר דלתתא, כד אתגלי מצחא ף אשתכח חוצפא, הה"ד ן ומצח אשה זונה היה לך מאנת הכלם. והכא כד אתגלי מצחא, ץ חביבותא ורעוא שלים אשתכח, וכל רוגזין אשתככו ומתכפיין קמיה. לז) מהאי מצחא ף דלתתא, נהרין ארבע מאה בתי דינין. כד אתגלייא האי עת רצון, ן כלהו משתככיין קמיה, הדא הוא דכתיב ן דינא ם יתיב. * ותאנא, שערא לא קאים בהאי אתר, משום דמתגלייא, ולא אתכסייא. ן אתגליא, דיסתכלון מארי דדינא, וישתככון. ולא אתעבידו.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ד) (תהלים סט) תרומה קעו צ"ג. ה) (ירמיה ג) ח"ג. כ ל"ג לר' ; לאלעזר. ל ל"ג ביומי דחול. מוגליא ול"ג קלו : ת"ז ת"ע קבה : ו) (דניאל ז) ויקהל קיב צ"ו. ובשבתא. נ ל"ג ואשתכח רעוא. ס ל"ג האי קרא למימריה. ם בשעתא. ף דינא אתער ואשתכח ואתעביד מצחא דאשגחורתא לחיביי עלמא לאינון דלא מתכספי בעובדיהו כד"א. ץ תיאובתא ; תאיבותא. ף ל"ג דלתתא. ך וכלהו. ם מוסיף יתיב כלומר יתיב באתריה ודינא לא אתעביד. ן ל"ג אתגליא.

דרך אמת ד) כולם נשקטים.

הסולם

מאמר

לה) וכד אתגליא אתקבלא וכו' : וכשנתגלה המצחא. מתקבלות תפלות ישראל. מתי מתגלה. שתיק ר"ש כדי שיענה מי מהחברים. שאל פעם שניה מתי. ולא ענו לו. א"ר שמעון לר' אלעזר בנו, מתי מתגלה המצחא. אמר לו, בשעת תפלת המנחה של שבת. אמר לו ר"ש. מהו הטעם שמתגלה המצחא בשעת תפלת מנחת שבת. אמר לו ר"א, משום שבשעה הזאת בימות החול, תלוי הדין למטה בו"א. כי יצחק, שה"ס קו שמאל דז"א תקן תפלת המנחה, ומהארת החכמה שבשמאל נמשכים דינים (כנ"ל צו אות קי"ד) ובשבת הוא להיפך, כי מתגלה המצחא דז"א שנקרא רצון בשעה ההיא נשקט הרוגז, ונמצא הרצון, והתפלה מתקבלת. ז"ש ואני תפלתי לך ה' עת רצון. כי עת רצון הוא מעתיק יומין לגלות המצחא. ומשום זה נתתקן מקרא הזה לאמרו בתפלת מנחת שבת. אר"ש לר"א בנו (דפו"י דף קכ"ט ע"א *) דף קכ"ט ע"ב)

רעוא דמצחא
ברוך תהיה בני לעתיק יומין. ותמצא רצון המצחא בשעה שתצטרך לו.
לו) ת"ח בשאר דלתתא וכו' : בוא וראה, בשאר של מטה, כשנגלה המצחא נמצא עזות, ז"ש ומצח אשה זונה היה לך מאנת הכלם. וכאן בא"א, כשנגלה המצחא, נמצא האהבה והרצון השלם וכל מיני רוגז נשקטים ונכנעים לפניו.
לז) מהאי מצחא דלתתא וכו' : מצחא הזה שלמטה מאירים ארבע מאות בתי דינים. שה"ס חו"ב תו"מ, הנמשכים מקו שמאל דאמא לז"א, שכל אחת במספר מאה. וכשנתגלה עת רצון הזה במצחא א"א, כולם נשקטים לפניו. ז"ש, דינא יתיב. שפירושו שנשאר במקומו והדין אינו נעשה. ולמדנו שלא נמצא שערות במקום הזה, במצחא, משום שמתגלה, שיוצאת ה' מאויר (כנ"ל אות ל"ג) ואינו מתכסה, כמו בגלגלתא המלאה שערות. הוא נתגלה, כדי

(לח) תאנא, האי מצחא אתפשט במאתן ושבעין אלפין נהירין א בוצינין דנהרין מעדן עלאה. דתניא, אית עדן דנהיר לעדן. עדן עלאה לא אתגלייא, והוא סתים בסתימא ולא מתפרשא לארחין כדקאמרן. והאי עדן דלתתא, מתפרש בשבילוי, לתלתין ותריין ב שבילין.

(לט) ואע"ג דמתפרש האי עדן בשבילוי, לית דידע ליה, בר האי זעיר אפיין. ועדן דלעילא, לית דידע ליה, ולא שבילוי, בר ההוא אריך אנפיין. הה"ד אלהים הבין דרכה והוא ידע את מקומה. אלהים הבין דרכה, דא עדן דלתתא, דידע זעיר אפיין. והוא ידע את מקומה, דא עדן דלעילא, דידע עתיק יומין, סתימאה דכלא.

(מ) עינוי דרישא חוורא, משתניין משאר עינין. לית כסותא על עינא. ולית גבינין על עינא. מ"ט. דכתיב (ח) הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל.

מסורת הוזהר (ז (איוב כח) ב"ב קכח צ"ג. ח) (תהלים קכא) בשלח מר צ"א. חלופי גרסאות א דבוצינין ול"ג דנהרין; דנהרין ול"ג בוצינין. ב מוסיף עיבר שבילין.

מאמר **הסולם** **פקיחו דעינין**

כדי שיסתכלו בעלי הדין, ויהיו נשקטים, והדינים לא יעשו.

(לח) **תאנא האי מצחא וכו'**: למדנו, מצח הזה נתפשט במאתים ושבעים אלף אורות הנרות המאירים מעדן העליון. עדן, פירושו חכמה. שלמדנו, שיש עדן מאיר לעדן. עדן העליון, שהוא חכמה סתימאה דא"א, אינו מתגלה והוא סתום בסתימא, דהיינו מקרומא דאורא המקיפו (כנ"ל אות כ"א) ואינו מתחלק לדרכים כמו שאמרנו. שאין הארתו יוצא לחוץ ועדן הזה שלמטה, שהוא בינה שחזרה לחכמה דהיינו ישטו"ת, מתפרש בשבילים שלו לל"ב שבילים של חכמה.

(לט) **ואע"ג דמתפרש האי וכו'**: ואע"פ שעדן הזה שלמטה, בינה, מתחלק בשבילים שלו, לל"ב שבילי החכמה, אין מי ששיגיג אותו חוץ מו"א הזה, ועדן שלמעלה אין מי ששיגיג אותו ואת השבילים שלו חוץ מאותו אריך אנפיין. ז"ש אלקים הבין דרכה והוא ידע את מקומה. **אלקים הבין דרכה**, זהו עדן שלמטה, דהיינו החכמה הנמשכת מישטו"ת, שיודע אותה ז"א, ולא אחר, אבל הוא משפיע אותה למלכות. **והוא ידע מקומה**, זהו עדן שלמעלה, שהוא חכמה סתימאה דא"א, שיודע אותה עתיק יומין הסתום מכל. ואינו משפיע אותה למטה. ומ"ש בז"א שאחר אינו יודע אותה, היינו הבא לקבל חכמה ממנו עצמו. אבל הבא לקבל מן המלכות, יודע אותה.

(דפו"י דף קכ"ט ע"ב)

פירוש. כמ"ש לעיל (אות ל"ג) שכמו שיש בפנימיות הראש דא"א גלגלתא ומוחא דאורא, כן הוא בחיצוניות הראש. וע"כ הוא מתחלק לב' חלקים למקום שערות, שה"ס ב' דצלם, שאין היוד יוצא מאויר. ומקום הפנים החלק משערות, שה"ס ל' דצלם, שבו יוצא ה' מאויר, שהוא שורש השערות, וע"כ אין שם שערות. אמנם גם החלק משערות שהוא ל' דצלם מתחלק לפי עצמו במ' ל' צ"ל. אשר ב' אודנין ומצחא ה"ס ה"ב' של הל' שה"ס חב"ד, וב' עיינין וחוטמא הם חג"ת, ב' שפוון ולשוון הם נה"י. והפה הוא מלכות. וז"ס שהעינים אע"פ שהם חכמה מכל מקום אינם מאירים בבחינת חו"ב, אלא בבחינת חו"ג שהם ו"ק דחכמה. כי האודנין הם חו"ב והם נכסו בסוד ב' דצלם. וע"כ לא נזכר תקון אודנין בא"א. באפן שב' עינים ה"ס ו"ק דחכמה. ונבחנום משום

ג ישראל דלעילא. וכתוב ט) אשר עיניך פקוחות. ותאנא, כל מה דאתי ברחמי, לית כסותא על עינא, ולית גבינין על עינא. כ"ש רישא חוורא, דלא בעא ז מדי. מא) אמר ר' שמעון לר' אבא למאי היא רמיזא. א"ל ה) לנוני ימא, דלית כסותא על עינא, ולית גבינין על עינא, ולא ניימין, ולא בעיין נטורא על עינא. כ"ש עתיקא ו דעתיקא, דלא בעי נטורא. וכ"ש דאיהו משגח לכלא, וכלא מתון ביה ולא נאים. הה"ד, הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל, ז ישראל דלעילא. מב) כתיב י) הנה עין י" אל יראיו. וכתוב ו) עיני י" המה ה משוטטים בכל הארץ. לא קשיא, הא בזעיר אפין. הא באריך אנפין. ועכ"ד תרי עיינין אינון ט ואתחזרו לחד, עינא ו דאיהי חוור בגו חוור וחוור דכליל כל חוור.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ט) (ירמיה לב). י) (תהלים לג) ח"ג קל. רנו : ג ל"ג ישראל. ד ל"ג מדי; ג נטירו. ה מוסיף לדגים ולנוני. ו דעתיקי. ז ל"ג ישראל. ח משוטטות. ט ואתחזרו. י דא.

פיקחו דעינין

הסולם

מאמר

שתי עינים. ומשיב, לא קשיא. כאן בוז"א, הן ב' עינים. כאן בא"א, הן עין אחת. ועם כל זה שתי עינים הן, אלא שנחזרו לאחת, עין, שהיא לבן בתוך לבן, ולבן הכולל כל לבן. פירוש. בוז"א, עין ימין היא חסדים ועין שמאל היא הארת חכמה, וע"כ הן ב' בחינות. מה שאין כן בא"א, שאין בו שמאל והוא כולו ימין, ונמצא שגם עין שמאל שבו אע"פ שהיא חכמה, מכל מקום היא מוחזרת לחסדים, כלומר שאין לחכמה שום שליטה. ושתיהן כבחינה אחת, שהיא חסדים. וז"ש, ועכ"ד תרי עיינין אינון ואתחזרו לחד, שאין הפירוש שגם עין שמאל הוא חסדים שא"כ היו באמת רק עין אחת. אלא הפירוש שהם ב' עינים, ב' בחינות, שהימין הוא חסד, והשמאל היא חכמה, אלא שנחזרו לאחת. שהשליטה היא לאחת שהיא חסדים. ונודע שיש בכל עין ג' גווני עינא. שהם לבן אדום ירוק, שה"ס ג' קוין, ימין, שמאל, אמצע, שימין הוא חסדים, ושמאל הוא חכמה, ואמצע הוא כלול משניהם. ולפי האמור שבא"א כולו ימין, איך מתבארים בו ג' גווני עינא. וז"ש, עינא דאיהי חוור בנו חוור, וחוור דכליל כל חוור, והוא כעין שאומר הזוהר לחלק בין עתיק לא"א, שעתיק הוא בבחינת דא לעילא מן דא, שהוא בחינת כתר המרום לגמרי מחכמה, אבל א"א יש בו ג"כ חכמה, אלא הוא דא לגו מן דא, שהחכמה סתימאה שלו הוא בתוך הגלגלתא שהיא הכתר, והשליטה היא לגלגלתא. אף כאן יש ב' עינים חסדים וחכמה, אלא שהשמאלית שהיא חכמה היא בתוך

משום זה לחו"ג דגלגלתא דא"א. (וע"י כל זה בתלמוד עשר טפירות שיעור י"ג דף אלף קל"ח אות פ')

והנה בהארת החכמה בוז"א נוהג הופעת הדינים בסוד השמירה והכיסוי על הארת החכמה שלא יינקו ממנה החצונים. (כנ"ל פקודי אות שנו"ו, צו אות קט"ו) משא"כ בא"א ששם כולו רחמים. וז"ש לית כסותא על עינא שאין פחד מפני יניקת חיצונים שאינם מגיעים ח"ו למקום גבוה הזה. ולית גבינין על עינא, שהם יורים על דינים, וא"א הוא כולו רחמים. וז"ש כל מה דאתי ברחמי לית כסותא על עינא, כי הכיסוי היא דינים המכסים הארת החכמה. שאין זה נוהג במקום רחמים כ"ש רישא חוורא דלא בעא מירי. כי החיצונים לא יגיעו אליו מחמת גבהו. ואין חשש מפני יניקתם, ומה גם שהוא כולו רחמים ואין בו דין.

מא) אמר ר' שמעון וכו': א"ר שמעון לר' אבא, למה זה רמזו. אמר לו, לדגת הים, שאין להם כסות על העין ואין להם גבות עינים, ואינם ישנים, ואינם צריכים שמירה על עיניהם, מפני שנמשכים ברחמים. כל שכן עתיק מכל עתיק שאינו צריך שמירה. וכל שכן שהוא משגיח על הכל והכל נזונים בו, ואינו ישן. ז"ש הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל. ששומר ישראל של מעלה, שהוא ד"א.

מב) כתיב. הנה עין וגו': כתיב, הנה עין ה' אל יראיו, שמשמע עין אחת. וכתוב, עיני ה' המה משוטטות בכל הארץ. שמשמע (דפו"י דף קכ"ט ע"ב)

(מג) חורא קדמאה, נהיר וסליק, ונחית כ לאסתכלא, דצריר בצרורא. תאנא, בטש האי חירא, ואדליק ג' בוציני, דאקרון : הוד. והדר. וחדוה. ולהטין בחדוותא בשלימותא.

(מד) חורא תנינא, נהיר, וסליק ונחית, ו בטש מ ואפיק ג' בוציני אחרנין, דאקרון נצח וחסד ותפארת, ולהטין בשלימותא בחדוותא.

(מה) חורא תליתאה, להיט ונהיר, ונחית וסליק, ונפיק מסתימותא דמוחא, ובטש בבוצינא אמצעיתא, שביעאה. ואפיק ארחא נ למוחא תתאה, ומתלהטן

חלופי גרסאות

כ לאתכללא. ל מוסיף ובטש וסליק. מ ונפיק ; ואדליק. נ ללבא ; מוסיף למוחא תתאה ואפיק ארחא ללבא תתאה. דרך אמת ה) ומכה בניצוף.

מקיתו דעיינין

הסולם

מאר

הם בקו שמאל, וחסד נצח ת"ת, הם בקו ימין, וכללות הג"ר שבחסד נמשך בקו אמצעי. כמ"ש לפנינו. וכאן מפרש ג' ספירות שבקו שמאל. וז"ש, **בטש האי חורא**, דהיינו שנודווג בבחינת המלכות שבו, **ואדליק ג' בוציני דאקרון הוד והדר וחדוה**, דהיינו הוד יסוד גבורה. כי הדר הוא יסוד. וחדוה היא גבורה, בסוד שהוא יין המשמת. ומה שחושב יסוד בשמאל, הוא כי קו האמצעי שהוא ת"ת ויסוד, נחלקים לב' בחינות, שהת"ת נוטה לחסד ולימין, והיסוד לגבורה ולקו שמאל. (מד) **חורא תנינא וכו'**: לבן השני, שהוא קו ימין שבעין ימין דא"א. מאיר, מבחינת ימין שבו, ועולה, מבחינת שמאל, המאיר בו ממטה למעלה, ויורד, הארתו ממעלה למטה בבחינת קו האמצעי. והכה והוציא ג' נרות אחרים הנקראים נצח חסד ותפארת. ולוהטים בשלמות בשמחה. כמ"ש כל זה לעיל בדבור הסמוך.

(מה) **חורא תליתאה וכו'**: לבן השלישי, שהוא קו האמצעי שבעין ימין דא"א. מאיר ג"כ בג' הארות דג' קוין, לוהט ומאיר, מבחינת ימין, ויורד, מבחינת קו אמצעי, ועולה, מבחינת הארת השמאל החוזר לימין כנ"ל. ויוצא מסתימת המוח, כלומר שמוציא הארה ממוחא סתימאה הכוללת ג"ר. ומכה בנר האמצעי שבשביעי, דהיינו שמזדווג בקו האמצעי שבבינה הנקראת שביעי, שקו האמצעי שבה היא דעת. שטי"ז היא מוציא מן הבינה כללות הג"ר. ומוציא דרך להאיר למוח התחתון, דז"א, ולוהטים כל הנרות שלמטה. שבז"א פירושו, כי ז"א שהוא קו אמצעי שלמטה מקבל מקו האמצעי הזה, שבעין דא"א, בעת שמתדבק בו בסוד אשר עין בעין נראה אתה ה' כמ"ש לפנינו

בתוך הימנית שהיא חסדים. ועד"ו ב' קוין ימין ושמאל שבכל עין שלו הם ג"כ דא בגו דא, שקו השמאל הוא בתוך קו הימין. וע"כ אע"פ שקו שמאל הוא אדום הוחזר להיות לבן, וב' הקוין הן חורר בנו חורר. ולפי"ז קו האמצעי הכולל ימין ושמאל, שהם בכל מקום, לבן ואדום, שבשביל זה נעשה קו האמצעי ירוק, הכולל מלבן ואדום, כמו החמה. אבל כאן שהשמאל אינו אדום אלא הוחזר ללבן. נמצא קו האמצעי כולל ב' בחינות לבן. וז"ש, **חורר דכליל כל חורר**, דהיינו קו האמצעי שבעין דא"א. שאינו ירוק, אלא לבן הכולל כל לבן, שכולל לבן של ימין והלבן של שמאל. וההפרש ביניהם הוא שזה לבן ממקורו, וזה אדום ממקורו אלא שהוחזר ללבן. (מג) **חורא קדמאה וכו'**: לבן הראשון, מאיר ועולה ויורד להסתכל בזה שצרור בצרור. למדנו, הכה לבן הזה, והדליק ג' נרות הנקראים הוד והדר וחדוה. ולוהטים בשמחה בשלמות.

פירושו. שעתה מבאר ג' גווי דעינא שבעין ימין דא"א. שהם סוד ג' קוין, כנ"ל בדבור הסמוך. ומפרש תחלה קו השמאל שבעין ימין דא"א. ונודע שכל קו מג' קוין כלול משלשתם. וע"כ מפרש ג' בחינות הארות בקו השמאל הזה, שהם בחינות ג' קוין שבו. וז"ש **חורא קדמאה**, שהוא שמאל, נהיר בחסדים דקו ימין שבו, **וסליק**, היינו הארת חכמה שמאירה ממטה למעלה, החוזרת לחסד כנ"ל. ונחית, היינו בחסדים דקו אמצעי שבו, המאיר ממעלה למטה. **לאסתכלא דצריר בצרורא**, היינו להשפיע כל ג' קוין אלו אל המלכות, שנקראת צרור החיים. ונודע שכל עין כולל ע"ס. שהם חג"ת נהי"מ והחסד כלול מג"ר. והן מתחלקות בג' קוין אלו, גבורה הוד יסוד,

(דפו"י דף קכ"ט ע"ב)

כלהו בוצינין דלתתא. אמר ר"ש יאות הוא, ועתיק יומין יפקח עינא דא עלך, בשעתא דתצטריך ליה.

(מו) ע תאנא חוור בגו חוור. פ וחור דכליל כל חוור. חוורא קדמאה, נהיר, וסליק, ונחית ז לתתא לתלת ק בוציני דלסטר שמאלא, ולהטין ואסחן בהאי חוורא, כמאן דאסחי ר גופיה בבוסמין טבין, ובריחין, על מה דהו עילוי בקדמיתא. (מז) חוורא תניינא, נחית, וסליק, ונהיר לתלת בוציני, דלסטר ימינא. ולהטין ואסחין בהאי חוורא, כמאן דאסחי בבוסמין טבין ובריחין, על מה דהו עילוי בקדמיתא.

(מח) חוורא תליתאה, נהיר וסליק ונחית, ונפיק נהירו דחוורא, דלגו לגו מן מוחא, ובטש בשערא אוכמא, כד אצטריך. וברישא. ובמוחא דרישא. ונהיר לתלת כתרין דאשתארו, כמה דאצטריך לגלאה. אי ניתא קמי עתיק סתימא דכלא.

חלופי גרסאות

ס ל"ג ליה. ע מוסיף תו תאנא. פ ל"ג וחור. ז לתלת ול"ג לתתא ; לתתא ול"ג לתלת. ק בוציני. ר ל"ג גופיה

פתיחו דעיינין

בלבן, דהיינו בחסדים, נטהר מכל הפגמים שהיו לו בעת שבירת הכלים. וז"ש, ואסחן בהאי חוורא כמאן דאסחי גופיה בבוסמין טבין ובריחין, כי החסדים שהשמאל נכלל בהם היה לו כבשמים וריחות, על מה דהו עילוי בקדמיתא, דהיינו שנטהר מכל מה שהיה עליו בתחילה, בעת שבירת הכלים. ונפטר מכל הדינים הללו ע"י התכללותו זו.

(מז) חוורא תניינא וכו': אחד שביאר בחינת קו שמאל שבעין שמאל דא"א, מבאר, לבן השני, שהוא בחינת הימין שבעין שמאל דא"א, יורד ועולה ומאיר, דהיינו בהארות ג' קוין כנ"ל, לג' נרות שבצד ימין, שהם חסד ת"ת, נצח, כנ"ל, ולוהטים ומתרחצים בלבן הזה שבעין ימין, שנכללו בו בסוף חוור ג' חוור כנ"ל, כמי שרוחץ גופו בבשמים טובים ובריחות על מה שהיה עליו בתחילה, דהיינו בזמן שבירת הכלים כנ"ל. ואין להקשות הרי הוא בחינת ימין, וא"כ מה לו להתרחץ בלבן של עין ימין בסוד חוור ג' חוור. כי הענין הוא, שאפילו קו ימין דעין שמאל, היה בעת שבירת הכלים תחת שליטת השמאל, וצריך עתה להתמתק בלבן שבעין ימין דא"א.

(מח) חוורא תליתאה וכו': אחד שכבר ביאר ב' חוורין, שהם ב' קוין ימין ושמאל שבעין שמאל דא"א, מבאר עתה לבן השלישי, שהוא קו האמצעי שבעין שמאל דא"א. הוא מאיר ועולה ויורד, דהיינו כדרך הארת ג' קוין כנ"ל

הסולם

מאמר

לפנינו. אמר ר' שמעון, יפה הוא. ועתיק יומין יפקח עין זו עליך בשעה שתצרך לה. וע"כ ביאר ג' גווי עינא שבעין ימין דא"א, שכל אחד מהם מאיר בג' קוין.

(מו) תאנא חוור בגו וכו': אחר שפירש ג' חוורין דעין ימין, ממשיך לפרש ג' חוורין דעינא שבעין שמאל דא"א. ואומר, למדנו, לבן בתוך לבן, שקו השמאל הוחזר ללבן, מחמת שבא בתוך לבן שבימין. כנ"ל. ולבן הכולל כל לבן, שהוא קו האמצעי, הכולל ימין ושמאל שהם לבן תוך לבן. ומפרש, לבן הראשון, שהוא השמאל שבעין שמאל שהוחזר ללבן, מאיר מהארת ימין, ועולה מהארת שמאל, ויורד למטה מהארת קו האמצעי, לשלשה נרות שבצד שמאל, שהם גבורה הוד יסוד כנ"ל, ולוהטים. ורוחצים כלבן הזה כמי שרוחץ גופו בבשמים טובים ובריחות, על מה שעבר עליו בתחילה.

פירוש כל אלו הפרצופין נתקנו מז' מלכים דנקודים שנשברו. ונתבאר לעיל סבת שבירתם מפני שלא היה תקון קוין בז"ת, והיה השמאל מתגבר ומאיר ממעלה למטה ובא לבי"ע וע"כ נשברו ומתו (כנ"ל אות י"ב ע"ש) ולפיכך עתה, כשחזר קו השמאל להתתקן באצילות, בבחינת עין שמאל דא"א, ובבחינת דא לגו מן דא, דהיינו חוור בגו חוור (כנ"ל אות מ"ב) שהשמאל הוחזר כולו לימין, היה רוחץ עצמו בלבן הזה, כלומר, שע"י התכללותו (דסו"י דף קכ"ט ע"ב)

(ט) ותאנא לא סתים האי עינא. ואינן תרין ^ו ואתחזרו לחד. כלא הוא מינא. ^ח לית ביה שמאלא. לא נאים ^ז ולא אדמיך, ולא בעי נטירותא. לית מאן דאגין עליה. הוא אגין על כלא, והוא אשגח על כלא. ומאשגחותא דהאי עינא מתזנן כלהו.

(נ) תאנא, אי עינא דא אסתים רגעא חדא, לא יכלין לקיימא כלהו, בג"כ אקרי עינא פקחא. עינא עלאה. עינא קדישא. עינא דאשגחותא. עינא דלא אדמיך ולא נאים. עינא דהוא נטורא דכלא. עינא דהוא קיומא דכלא. ועל האי כתיב ^א טוב עין הוא יבורך, אל תקרי יבורך אלא יברך. דהאי אתקרי טוב עין, ומניה מברך לכלא.

(נא) ותאנא, לית נהירו לעינא תתאה, לאסתחאה מאדמימותא מאוכמותא בר כד ^א חזי מהאי נהורא חוורא דעינא עלאה דאקרי טוב עין. ולית דידע כד נהיר עינא עלאה דא קדישא ואסחי לעינא תתאה ^ב דא. בר איהו.

(נב) וזמינן צדיקיא, זכאי עליונן, למחמי ^ג דא ברוחא דחכמתא, הה"ד

חלופי גרסאות

ו ומתחזרו. ת לא הוה. א אתחזי; אתסחי. ב ל"ג דא בר איהו. ג בחכמתא דא.

מסורת הזוהר

(ז) (משלי כב) ויקהל קנב צ"ק.

דרך אמת ו ואינו ישן.

פקחו דעינן

הסולם

מאמר

(ט) ותאנא לא סתים וכו': ולמדנו, העין ההיא דא"א אינה סתומה, והם שתי עינים, והוחזרו לאחת. כי הכל הוא ימין ואין בו שמאל לא ינום ולא יישן, ואינו צריך שמירה. אין מי שיגין עליו, הוא מגין על הכל, והוא משגיח על הכל. ומההשגחה של העין הזו נזונים כולם.

(ג) תאנא אי עינא וכו': למדנו אם עין זו דא"א היתה נסתמת רגע אחד, לא יכלו כולם להתקיים. משום זה נקראת עין פקוחה עין עליונה, עין קדושה, עין של ההשגחה, עין שלא ינום ולא יישן, עין שהיא שמירת הכל, עין שהיא קיום הכל, ועל זה כתוב, טוב עין הוא יבורך. אל תקרא יבורך אלא יברך, כי זה, נקרא טוב עין, וממנו מברך לכל.

(נא) ותאנא לית נהירו וכו': ולמדנו, אין אור לעין התחתונה דז"א, להתרחץ מאדמימות ומשחורות, חוץ כשהוא רואה מאור הלבן של העין העליונה דא"א, הנקרא טוב עין, ואין מי שיוודע כאשר מאירה העין העליונה הקדושה הזו דא"א, ורוחצת לעין התחתונה הזו דז"א חוץ ממנו.

(נב) וזמינן צדיקיא זכאי וכו': ועתידים הצדיקים, זכאים עליונים, לראות זה, העין

כנ"ל, ועל ידו, יוצא אור לבן, דהיינו חסדים, מפנימי פנימיות של המוח, דהיינו מוח"ס דא"א, ובוטש בשער שחור דז"א, כאשר צריך, ובראש, ובמוח של ראש של ז"א, ומאיר לשלש ספירות שנשארו, שהם חכמה בינה דעת, כי לא נגלה עד עתה רק חג"ת נה"י, והם נגלות כפי שנצרך לגלות, אם טוב לפני עתיק הסתום מכל, לנגלות.

פירוש כמו שחזרתי לתתאה דעין ימין דא"א האיר למוחא תתאה, שהוא ז"א, מטעם שנתבאר לעיל (אות מ"ה) אף כאן חזרתי לתתאי דעין שמאל דא"א מאיר לז"א. וז"ש וכמש בשערא אוכמא, דהיינו ז"א ששערותיו שחורות בסו"ה שחורות כעורב, וברישא שהוא גלגלתא שלו, ובמוחא דרישא, שהוא חב"ד שלו.

ואין להקשות, הרי מקודם לכן אמר, שבא"א הוא עין אחת, ולמה חושב כאן ב' עינים. והענין כי ע"כ מקדים ואומר (באות מ"ב) וכן להלן, תרי עינין אינן ואתחזרו לחד, כלומר שהם באמת ב' עינים, אלא לפי שגם השמאל הוא לבן וחסדים כמו הימין, נחשבים שתיהן כאחת. אמנם הם ב' עינים ובכל אחת ג' חזרין, כמבואר.

(דפו"י דף קכ"ט ע"ב * דף ק"ל ע"א)

(מ) כי עין בעין יראו. אימתי. בשוב יי ציון. וכתוב (ו) אשר עין בעין נראה אתה יי. ואלמלא עינא טבא עלאה, דאשגח ואסחי לעינא תתאה, לא יכיל עלמא למיקם רגעא חדא.

(נג) תאנא בצניעותא דספרא, אשגחותא ד עינא תתאה, כד אשגח נהירו עלאה ביה, ועייל ההוא נהירו דעלאה בתתאה. דמניה נהיר כלא הה"ד אשר עין בעין נראה אתה יי.

(נד) ה כתוב (ס) הנה עין יי אל יראיו. וכתוב (ט) עיני ה' המה, משוטטים בכל הארץ. זכו, עיני יי אל יראיו, עינא דלעילא. לא זכו, עיני יי המה משוטטות, עינא דלתתא.

(נה) דתניא, מפני מה זכה יוסף דלא שלטא ביה עינא בישא, מפני שזכה לאשתגחא בעינא טבא עלאה, הה"ד (י) בן פורת יוסף בן פורת עלי עין. אמאי ז הוא בן פורת. עלי עין. כלומר על סבת עין דאשתגח ביה.

(נו) וכתוב טוב עין הוא יבורך, מ"ט. כי נתן מלחמו לדל. מ"ט אקרי חד. ת"ח, בעיניה דתתאה אית עינא ימינא, ואית עינא דשמאלא. ואינון תרי, בתרי גווני. אבל הכא, לית עינא שמאלא. ותרואיהו בדרגא חד סלקי, וכלא ימינא. ובגיני כך, עינא חד, ולא תריין.

מסורת הזוהר

חלופי גרסאות

(מ) (ישעיה נב) מקץ עד צ"א תק"ח צט ט"ב ש"ט קה ט"ב ש"ה ש"כ. (נ) (במדבר יד) ויקהל נה צ"א. (ס) (תהלים לג) לעיל אות מב צ"י. (ז) (זכריה ד) ב"ב (ז) (בראשית מט) וישלח נח צ"ה ז"ח כט ט"ב שכ"ב סו ט"ג ש"ו.

מאמר

הסולם

פקיחו דעינין

העין דא"א, ברוח החכמה. ז"ש, כי עין בעין יראו. מתי יהיה זה, בשוב ה' ציון. וכתוב, כי עין בעין נראה אתה ה', ואם לא העין הטובה העליונה, דא"א, שמשגיחה ורוחצת את העין התחתונה, דז"א, לא היה יכול העולם להתקיים אפילו רגע אחד.

(נג) תאנא בצניעותא דספרא וכו': למדנו, בצניעותא דספרא, ההשגחה של העין התחתונה כאשר אור העין העליונה משגיח בו, ונכנס אור זה של העין העליונה בעין התחתונה דז"א, מאיר הכל ממנו, ז"ש, אשר עין בעין נראה אתה ה'.

(נו) וכתוב טוב עין וגו': וכתוב, טוב עין הוא יבורך. מהו הטעם. הוא כי נתן מלחמו לדל. שואל, מהו הטעם שנקרא עין אחד. ולא אמר טוב עינים הוא יבורך. ומשיב, בוא וראה, בעין התחתונה דז"א, יש עין ימין, ויש עין שמאל. והם שתיים בשתי בחינות מיוחדות, שהימנית היא חסדיה, והשמאלית היא הארת חכמה. אבל כאן, בא"א, אין עין שמאלית, ושתיהן עולות במדרגה אחת, והכל ימין, דהיינו חוור גו חוור כנ"ל, ומשום זה כתוב, עין אחת, דהיינו טוב עין הוא יבורך, ולא שתיים. כי הנותן מלחמו לדל, זוכה לברכת העין העליונה דא"א שהיא עין אחת.

(נד) כתיב הנה עין וגו': כתוב, הנה עין ה' אל יראיו, וכתוב, עיני ה' המה משוטטים בכל הארץ. היינו, אם זכו, עין ה' אל יראיו. שהיא העין העליונה דא"א, לא זכו, עיני ה' המה משוטטים, שהיא עין שלמטה, דז"א.

(נה) דתניא מפני מה וכו': שלמדנו,

(נז) ותאנא, עינא דא, דהוא עינא דאשגחותא. פקיחא תדיר. חייכאן תדיר. ן וחדאן תדיר, דלא הוי הכי לתתאה. דכלילן בסומקא ובאוכמא ובחורא, בג' גווני, ולא הוה תדיר פקיחא ן דליה עיניה בגביני דמכסאן על עינא. וע"ד כתיב, ם עורה למה תישן יי. ן פקח יי עיניך.

(נח) כד אתפקח, אית למאן דאתפקח לטב. ן ולמאן דלא אתפקח לטב. ווי למאן דאתפקח ועינא אתערב בסומקא, וסומקא אתחזי לקבליה, ומכסיא עינא. מאן ישתזיב מניה. ן אבל עתיק יומין, טבא דעינא. חוור בגו חוור. חוור דכליל כל חוורי. זכאה חולקיה, למאן דישגח עלויה, ן חד חוור מגייהו. וע"ד ודאי כתיב טוב עין הוא יבורך. וכתיב ן בית יעקב לכו ונלכה באור יי.

(נט) תאנא, ן שמיה דעתיקא סתים מכלא, ולא מתפרש באורייתא, בר מן אתר חד, דאומי זעיר אפין לאברהם, דכתיב ן בי נשבעתי נאם יי. נאם דזעיר אפין. וכתיב, ן כך יבורך ישראל, ישראל דלעילא. וכתיב ן ישראל אשר כך אתפאר, ן לישראל קאמר דא. ן ותנינן עתיק יומין אמרו והאי והאי שפיר.

(ס) תניא, כתיב ן חוזה הוית עד די כורסוון רמיו ועתיק יומין יתיב. כורסוון רמיו, מאן הוא. אמר לרבי יהודה, קום בקיומך ואתקין כרסייא דא.

חלופי גרסאות

ט דליה גבינא על עינא ; דלית [; גבהנא] גבינא ז [סוטרא על עינא ; כליה גביני סודרא. י ולמאן דאתפקח לביש היינו למאן דלא אתפקח לטב. כ ל"ג אבל. ל בחד. ן מוסיף עכ"ד שמיה. ן ישראל. ן תנינן.

מסורת הזוהר

צ (תהלים מד) ח"ג קלו : קלו, קמב : רצג ; ן (מ"ב יט) ח"ג רצד : ר (ישעיה ב) וישלח מה צב. ש (בראשית כב) וירא קכא צ"ת. ת (שם מח) שמות מד צ"ע. א (ישעיה מט) יתרו סו צ"ר. ב (דניאל ז) ב"א קמד צ"א.

דרך אמת ז) שפה של כסוי העין שבו הגבינים והוא מענין רז"ל במסכת נדה דסיטרא נמי בדיק כו.

פקיחו דעינין

וכתוב בית יעקב לכו ונלכה באור ה'. דהיינו שנלך בהשגחה של אור ה'. שהוא טוב עין כנ"ל.

(נט) תאנא שמיה דעתיקא וכו' : למדנו, שמו של עתיק שהוא א"א. סתום מכל, ואינו מפורש בתורה חוץ ממקום אחד, שנשבע ז"א לאברהם, שכתוב, בי נשבעתי נאם ה'. דהיינו נאם דז"א, שנשבע בעתיק, וכתוב, כך יברך ישראל, דהיינו ישראל של מעלה, וא"כ כך יברך נאמר לעתיק, שהוא א"א. וכתוב, ישראל אשר כך אתפאר. לישראל אמר זה. ילמדנו, עתיק יומין אמרו לז"א, שהוא ישראל שלמעלה, וזה וזה טוב. כי ב' הפרושים אמיתים.

ומה שאמר שלא נזכר בתורה רק במקום אחד, ומביא ג' מקומות שזכר בהם עתיק יומין. הכוונה היא, שלא נזכר במפורש רק במקום אחד כי בכתוב בי נשבעתי הוא בהכרח במדרגה עליונה ממנו שהוא א"א. אבל בשאר הכתובים אינו מפורש כל כך.

(ס) תניא כתיב חוזה וכו' : למדנו, כתוב, חוזה הוית עד די כורסוון רמיו ועתיק יומין יתיב

הסולם

מאמר

(נז) ותאנא עינא דא וכו' : ולמדנו, עין זו דא"א, שהיא העין של ההשגחה, פתוחה תמיד, צוחקים תמיד, ושמחים תמיד. מה שאין כן למטה, בז"א, שהן כלולות באדום ובשחור ובלבן, בג' גוונים, ואינן תמיד פתוחות, שיש לו גבות בעיניו המכסים על העין, וז"ש עורה למה תישן ה'. פקח עיניך וראה. שמשמע שאינן תמיד פתוחות.

(נח) כד אתפקח אית וכו' : כשנפקחו עינין דז"א, יש מי שנפתחו עליו העינים לטוב, ויש מי שלא נפתחו עליו לטוב, אוי למי שנפקחו עליו העינים והעין מעורבת באדום, שהוא גוון דין, והאדום נראה כנגדו ומכסה על העין, מי ינצל ממנו. כלומר מי שאינו זוכה מאיר לו השמאל בלי ימין, שה"ס גוון אדום, שאז כל דינים קשים נמשכים ממנו (כנ"ל ב"א דף י"ז ד"ה נפיק) אבל עתיק יומין, שהוא א"א, הוא טוב עין, שהיא לבן תוך לבן, ולבן הכולל כל לבן. (כנ"ל אות מ"ב) אשרי חלקו של מי שהשגיח עליו לבן אחד מהם. וע"כ ודאי כתוב, טוב עין הוא יבורך.

(דפו"י דף ק"ל ע"א)

סא) א"ר יהודה, כתיב א) כורסייה שביבין דינור. ועתיק יומין יתיב על האי כרסייא. מ"ט. דתניא אי עתיק יומין לא יתיב על האי כרסייא, לא יכיל לאתקיימא עלמא, מקמי ההוא כורסייא. כד יתיב עתיק יומין עליה ב) אתכפייא לההוא כורסייא, ומאן דרכיב שליט. בעידנא דנטיל מהאי כרסייא, ויתיב על כורסייא אחרא, כורסייא קדמאה רמיו, דלא שלטא אלא איהו דרכיב ג) ביה עתיק יומין. א"ר שמעון לר' יהודה, יתתקן ארחך, וייתי בך מעתיק יומין. סב) ות"ח כתיב ט) אני י"י ראשון ואת אחרונים אני הוא. כלא הוא, והוא סתים מכל סטרוי. ז) חוטמא. תאנא, בחוטמא אשתמודע פרצופא. סג) ותא חזי מה * בין עתיקא, לזעיר אפינן. דא מאריה דחוטמא מחד נוקבא חיינן, ומחד נוקבא חיינן דחיינן. האי חוטמא. הוא פרדשקא, דביה נשיב רוחא ר דחיי, לזעיר אפינן. וקרין ליה סליחה. והוא ר נחת רוח, ש אתבסמותא דרוחא.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ע לכפייא ; לכפייא. פ בה. צ מוסיף בהאי ; כהאי חוטמא. ק ל"ג דחיי. ר נחית. ש ל"ג אתבסמותא דרוחא.

ג) (דניאל ז) לעיל אות ס צ"ב. ד) (ישעיה מא) לך עח צ"א ז"ח ט ט"א של"ה.

פקיחו דעיינין

הסולם

מאמר

חסדים, ויושב על כסא של אור החסדים. אז כסא החכמה אינו יכול להשפיע כלום, משום שעתיק יומין כבר אינו רוכב עליו. וז"ש, בעידנא דנטיל מהאי כורסייא, ויתיב על כורסייא אחרא, כורסייא קדמאה רמיו, כי אינו שולט בו אלא אותו שרוכב בו שהוא א"א, וכיון שא"א רוכב על כסא אחר, אין כסא החכמה יכול לשלוט מעצמו. שז"ס, כורסייא רמיו. כלומר שהושלך השליטה של הכסא.

יתיב. שואל כורפוון רמיו, מה הוא. אמר לרבי יהודה קום בקיומך, והתקן כסא הזה.

סא) א"ר יהודה כתיב וכו': אר"י כתוב, כורסייא שביבין די נור. ועתיק יומין יושב על כסא הזה. מה הטעם שיושב על כסא של שביבי אש. למדנו, אם עתיק יומין לא היה יושב על הכסא הזה, לא היה יכול העולם להתקיים מלפני כסא זה, וכשעתיק יומין יושב עליו נכפה הכסא ההוא. ומי שרוכב שולט. ובעת שנוסע מכסא זה, ויושב על כסא אחר, הושלך כסא הראשון, כי אינו שולט אלא אותו הכסא שעתיק יומין רוכב עליו. אר"ש לר' יהודה, יתתקן דרכך ויבא בך מהארת עתיק יומין.

מאמר חוטמא

סב) ות"ח כתיב אני וגו': ובוא וראה, כתוב, אני ה' ראשון ואת אחרונים אני הוא. הכל הוא, דהיינו א"א, והוא סתום מכל צדדיו. חוטם, מהו. למדנו, בחוטם ניכר הפרצוף. כי אין מעידים על פרצוף אלא עם החוטם (יבמות ק"כ).

פירושו. החכמה דא"א היא כסא לכתר דא"א. כי נתתקנו בסוד דא לגו מן דא. ומשום שמחכמה נמשכים, אחר השתלשלויות מרובות דינים (כנ"ל אות י"ד) ע"כ היא נקראת כורסייא שביבין די נור, (כמ"ש שם) וע"כ כיון שרוכב עליו א"א הוא שולט עליו ואין הדינים נמשכים ממנו. וז"ש, אי עתיק יומין לא יתיב על האי כורסייא לא יכיל לאתקיימא עלמא מקמי ההוא כרסייא. דהיינו מחמת רוב הדינים שהיו נמשכים ממנו. ומאן דרכיב שליט. כי ישיבה ורכיבה פירושו שליטה. ואם הכתר דא"א רוצה להשפיע (דפו"י דף ק"ל ע"א * דף ק"ל ע"ב)

סג) ותא חזי מה וכו': ובוא וראה, מה בין עתיק לז"א, זה, עתיק, הוא בעל החוטם, מנקב אחד מושפע החיים, ומנקב אחד מושפע חיי החיים, דהיינו אור החיים של תחתית המתים. חוטם זה, הוא חלון שבו נושבת רוח החיים אל ז"א, וקוראים אותו סליחה. כי רוח החיים הוא הארת החכמה ומחכמה היא סליחת העונות. והוא נחת רוח, התבסמות הרוח. פרדשקא

(סד) דרוחא ת דנפיק מאינן נוקבי, חד רוחא נפיק לזעיר א אפיין. ב לאתערא ג ליה בגנתא דעדן. וחד רוחא דחיי, דביה ד זמין לזמנא לבריה דדוד, למנדע חכמתא. ומההוא נוקבא, אתער ונפיק רוחא ממוחא סתימאה, וזמין לאשראה על מלכא משיחא, דכתיב ה) ונחה עליו רוח יי' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יי'. הא הכא ד' רוחין, והא רוחא חדא אמרינן. אמאי תלת. קום רבי יוסי בקיומך.

סה) קם ר' יוסי ואמר. ביומוי דמלכא משיחא, לא יימרון חד לחד, אליף ה לי חכמתא, דכתיב ו) ולא ילמדו עוד איש את רעהו וגו', כי כלם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם. ובההוא זמנא, יתער עתיק יומין, רוחא דנפיק ממוחא סתימאה דכלא, ו) וכד ישלוף ו דא, כל רוחין דלתתא יתערון עמיה. ומאן אינון אינון ד כתרין קדישין דזעיר אפיין. ואינון שיתא רוחין ה אחרנין, ט דהכי אינון דכתיב רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יי'.

סו) דתנינן, כתיב ז) וישב שלמה על כסא יי'. וכתביב ה) שש מעלות לכסא. ומלכא משיחא זמין למיתב בשבעה. שיתא אינון, ורוחא דעתיק יומין דעלייהו, הא שבעה. כמה דאתמר. א"ל ר"ש, רוחך ינוח לעלמא דאתי.

חלופי גרסאות

ת מוסיף דנפיק מהכא. א יומין. ב מוסיף לאתערא חייין מכל סטריין חירו מכל סטרי חייין דחייין. ג ל"ג ליה. ד זמנין; מוסיף זמין לאתערא. ה ל"ג לי; חכמתא דא דהכי כתיב ול"ג לי. ו ל"ג דא. ז מוסיף תריין כתרין. ח מוסיף ג' רוחין אינון דכלילן תלת אחרנין. ט דיהבי. י מוסיף דאתמר ג' רוחי אינון דכלילן ג' אחרנין.

מסורת הזוהר

ה) (ישעיה יא) וירא נ צ"א. ו) (ירמיה לא) ויקרא קבח צ"ב. ז) (ר"ה א כט) תזריע לד צ"א. ח) (מ"א י) שמות עז צ"ק.

דרך אמת ח) וכשיוצא.

חוטמא

הסולם

מאמר

עליו רוח ה', רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'. שואל. הרי יש כאן ד' רוחות בכתוב, והרי רוח אחד אנו אומרים, שיוצא מנקב השמאלי דא"א ולמה שלשה. קום ר' יוסי על מעמדך. ותתרגך את זה. סה) קם ר' יוסי וכו'; קם ר"י ואמר, בימיו של מלך המשיח לא יאמרו אחד לאחד, למדני חכמה. שכתוב, ולא ילמדו עוד איש את רעהו וגו' כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם. ובזמן ההוא יעורר עתיק יומין רוח היוצא ממוח הסתום מכל, שהוא חכמה דא"א. וכשיוציא את זה, כל הרוחות שלמטה יתעוררו עמו. ומי הם הרוחות שלמטה. הן הספירות הקדושות דו"א, שהן ששה רוחות אחרים שהם כך, שכתוב, עליהן רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'. שהם בחינות חג"ת נה"י דו"א.

סו) דתנינן כתיב וישב וגו': שלמדנו, כתוב, וישב שלמה על כסא ה'. וכתוב, שש מעלות לכסא. כנגד חג"ת נה"י, ומלך המשיח עתיד

פירושקא, פירושו חלון לפי הענין. ויש לפרשו ממלא מקום. (כנ"ל בספרא דצניעותא אות ו' בהסולם)

פירוש נקב ימין ה"ס חסדים אלא שכלול בו הארת חכמה שה"ס אור חיה. וע"כ נקרא חייין. ונקב שמאל שם עקרו חכמה שהוא חייין דחייין, שמחמתו ומהתכללותו יש חייין בימין.

סד) דרוחא דנפיק מאינן וכו': כי הרוח היוצא מאלו הנקבים דחוטמא, רוח אחד יוצא לז"א לעורר אותו בגן עדן. ורוח אחד של חיים יוצא ממנו, שבו עתידים לזמן בנו של דוד לדעת חכמה. כי ב' רוחין אלו דב' נוקבי דפרדשקא הם מבחינת יסוד ומלכות (כנ"ל בספד"צ אות ו' ע"ש) וע"כ מרוח של יסוד נמשך לז"א, שהוא מנקב ימין. ומרוח של מלכות שהוא בנקב שמאל נמשך לבריה דדוד, שה"ס מלכות. ומאותו נקב השמאל, מתעורר ויוצא רוח ממוחא סתימאה, שהוא חכמה דא"א, ועתיד לשרות על מלך המשיח. שכתוב, ונחה (דפו"י דף ק"ל ע"ב)

(טז) ת"ח, כתיב ט) כה אמר יי' מארבע רוחות באי הרוח וגוי'. וכי ארבע רוחי עלמא, מאי עבדי הכא. אלא ארבע רוחי יתערו. ג' אינון. ורוחא דעתיקא סתימא ארבע, והכי הווי. דכד יפוק דא, נפקין עמיה תלתא, דכלילן בגו תלתא אחרנין.

(סח) וזמין קב"ה לאפקא חד רוחא דכליל מכלהו. דכתיב מארבע רוחות באי הרוח. ארבע רוחות באי לא כתיב כאן, אלא מארבע רוחות באי. וביומי דמלכא משיחא, לא יצטרכון למילף חד לחד, דהא רוחא דלהון דכליל מכל רוחין כ' ידיע כלא. חכמה ובינה עצה וגבורה ז' דעת ויראת יי'. משום רוחא דכלילא מכל רוחי. בג"כ כתיב, מארבע רוחות, דאינון ארבע דכלילן בשבעה דרגין עלאין דאמרן. ותאנא, דכלהו כלילן בהאי רוחא ח' דעתיקא דעתיקין, נ דנפיק ממוחא סתימא לנוקבא דחוטמא.

(ט) ות"ח, מה בין חוטמא לחוטמא. חוטמא דעתיק יומין חיין מכל סטרוי.

מסורת הוזהר

(ט) (יחזקאל לו) תולדות כט צ"ה.

חלופי גרסאות

כ יודע. ז מוסיף רוח דעת. מ מוסיף דעתיק דעתיקא.

נ דנפקין.

מאמר

הסולם

חוטמא

עתיד לשבת בכטא של שבע מעלות, שש הן כנגד חג"ת נה"י. ועם הרוח של עתיק יומין שעליהם, היוצא מנקב שמאלי של חוטמא כנ"ל, הרי שבע, כמו שלמדנו, א"ר ר"ש. ינוח רוחך לעולם הבא.

(טז) ת"ח כתיב כה וגוי': בוא וראה, כתוב, כה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח וגוי'. שואל, וכי ארבע רוחות העולם מה עושים כאן, ומטיב, אלא ארבע רוחות יתעוררו, שלשה הם, דהיינו ג' פעמים רוח הנאמרים בכתוב, רוח חכמה ובינה וגוי'. והרות של עתיק הסתום, מחוטמא. הן ארבע. וכך הם, כי כשזה הרוח של החוטמא יוצא, יוצאים עמו ג' רוחות הכלולים בג' אחרים. כי נאמר ג"פ רוח, ובכל רוח שתי בחינות, דהיינו רוח חכמה ובינה, רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת ה'.

(סח) וזמין קב"ה לאפקא וכו': ועתיד הקב"ה להוציא רוח אחד הכלול מכולם, מכל ז' רוחות הנ"ל. שכתוב, מארבע רוחות באי הרוח, ארבע רוחות באי, לא כתוב כאן, אלא מארבע רוחות באי, שמשמעו באי הרוח הכלול מארבע רוחות, שהם ששה. כנ"ל. ובימיו של מלך המשיח לא יצרכו ללמד אחד לאחד, כי הרוח שלהם כולל מכל הרוחות, ויודע הכל, חכמה ובינה עצה וגבורה דעת ויראת ה', משום שהרוח שלהם כולל מכל הרוחות, (דפו"י דף ק"ל ע"ב)

פירוש. כמו בחוטם דא"א כן בחוטם דז"א מושפע רוח חיים, שה"ס רוח החכמה הנקרא אור חיה. וההפרש הוא, כי בא"א שכולו ימין, לא יקרה בו שהחכמה תאיר בלי חסדים. וע"כ חוטמא דעתיק יומין חיין מכל סטרוי. מה שאין כן בז"א, שבו יקרה שהחכמה מאירה בלי חסדים, שאז כבה אור החכמה ונעשה חשך (כנ"ל ב"א דף מ"ז ד"ה נפיק) ונהפך לעשן. וזו"ה עלה עשן באפו

חוטמא דזעיר אפיין, כתיב, י' עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל וגו'. עלה עשן באפו, ומההוא עשן דליק נור, כד סליק תננא לבתר. ט גחלים בערו ממנו. מהו ממנו. ו מאותו עשן.

ע) תאנא, כד הוה רב המנונא סבא בעי לצלאה צלותיה, אמר לבעל החוטם אני מתפלל, לבעל החוטם אני מתחנן. והיינו דכתיב ו) ותהלתי אחטם לך, האי קרא ז לעתיק יומין אמרו.

עא) תנא, אורכא דחוטמא, תלת מאה וע"ה עלמין, אתמליין מן ההוא חוטמא. ז וכלהו מתדבקן בזעיר אפיין. האי תושבחתא דתקונא דחוטמא ק הוא. וכל תקוני דעתיק יומין, אתחזון ולא אתחזון, למארי ר מדין, ולא אתחזון לכלא.

עב) פתח ר"ש ואמר, ווי מאן דאשיט ידוי בדיקנא יקירא עלאה, דסבא קדישא, ט טמיר וסתים מכלא דיקנא דההיא תושבחתא. דיקנא דסתים ויקיר

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ט מוסיף מאי גחלים. ע מוסיף מאותו עשן מההוא חוטמא מההוא אשא; בדפו"י כתבו ג' נוסחי. פ עתיק. צ דכלהו. ק והאי. ר מאריין. ש טמירא סתימא דכלא.

י' (ש"ב כב) ה"ג קלו: רפט. רצד. כ) (ישעיה מח) משפטים קצ צ"ל.

חוטמא

הסולם

מאמר

עא) תנא אורכא דחוטמא וכו': למדנו, אורך החוטם, שע"ה עולמות מתמלאים מחוטם ההוא, וכולם מתדבקים בו"א. זו היא התשבהה של תקון החוטם. וכל תקוני עתיק יומין נראים ואינם נראים, נראים ליושבים על כסא מדין. ואינם נראים לכל.

באפו. כי בעון התחטונים מאירה החכמה מן החוטם בלי חסדים, ונהפכה לעשן. וכדי לעורר החסדים, עושה קו האמצעי זווג על מסך דחירק, הממעט ג"ר דשמאל ומיחדו עם הימין (כנ"ל לך י"ג ד"ה ונתבאר) והדינים דמסך דחירק נבחנו ג"כ לעשן, אלא עשן הזה, מדליק את העשן שנעשה מכיבוי החכמה, דהיינו שממעט ושרף הג"ר שלו. שאז מתיחד עם הימין. וז"ש ומההוא עשן, דהיינו עשן שנעשה מכיבוי החכמה. דליק נור כד סליק תננא לבתר, דהיינו העשן מהדינים דמסך דחירק העולה אליו אח"כ. בעת שקו אמצעי מיחדו עם הימין, שאז נדלק העשן של החכמה, ונשרפו הג"ר שלו. וז"ש, גחלים בערו ממנו, מהו ממנו, מאותו עשן. דהיינו מאותו עשן החכמה, שנדלק ע"י עשן דמסך דחירק ונשרפו הג"ר שלו, ונעשו גחלים בוערות. (ועי' לעיל בראשית ב' אות רמ"א בהסולם, שמביא שם כעין זה).

פירוש מספר שע"ה עולמות רומזים על סוד ואל קין ואל מנחתו לא שע"ה, ועלמין, הוא לשון העלם. משום שקין משך הארת החכמה ממעלה למטה, והפריד קו השמאל מן הימין, וע"כ נתרקן מאורותיו, וכתוב עליו לא שע"ה. אמנם הזוכה לאורך החוטם דא"א, מתמלאים שע"ה עלמין הג"ל באפן שלא יתרקנו אורותיו לעולם.

מאמר י"ג תקוני דיקנא

עב) פתח ר"ש ואמר וכו': פתח ר"ש ואמר, אי למי שמושיט ידו בדיקנא היקר העליון, של הסבא הקדוש, שהוא א"א, הנסתר והסתום מכל, דיקנא של תשבהה ההיא, דיקנא, הסתום ויקר מכל תקוניו של א"א, דיקנא, שאין יודעים אותו עליונים ותחתונים, דיקנא, שהוא תשבהה של כל התשבות, דיקנא, שלא היה אדם נביא וקדוש שיקרב לראותו, דיקנא, שהיא תלויה בשערותיו עד טבור הלב. הוא לבן

ע) תאנא כד הוה וכו': למדנו, כשרב המנונא סבא רצה להתפלל תפלתו, אמר, לבעל החוטם אני מתפלל לבעל החוטם אני מתחנן. דהיינו לא"א שהוא בעל החוטם. והיינו שכתוב, ותהלתי אחטם לך, שמקרא זה לעתיק יומין אמרו. שהוא א"א, שהחוטם שלו הוא חיים מכל צדדיו.

(דפו"י דף ק"ל ע"ב)

מכל תקוני. דיקנא דלא ידעין עלאין ותתאין. דיקנא דהיא תושבחתא דכל תושבחין. דיקנא דלא הוי בר נש נביאה וקדישא דיקרב למחמי ליה. דיקנא דהיא תלייא בשערוי עד טבורא דלבא. חוורא כתלגא יקירא דיקירין. טמירא דטמירין. מהימנותא דמהימנותא דכלא.

(ג) תאנא, בצניעותא * דספרא, דהאי דיקנא מהימנותא דכלא, נפיק מאודנוי, ונחית סוחרניה דפומא קדישא, ונחית וסליק וחפי, בתקרובתא דבוסמא טבא, חוורא ה דיקירא. ונחית בשקולא, וחפי עד טבורא. הוא דיקנא יקירא, מהימנא שלימא, דנגדין ביה י"ג נביעין, מבויעין דמשח רבות טבא, כ בתלת עשר תקונין ב מתתקנא.

(ד) תקונא קדמאה. מתתקן שערא מלעילא, ושארין מההוא תקונא דשער רישיה, דסליק בתקוני לעילא מאודנוי, ונחית מקמי פתחא דאודנוי, בחד חוטא בשקולא טבא, עד רישא דפומא.

(ה) תקונא תניינא. מתתקן שערא מרישא דפומא, ג עד רישא אחרא דפומא, בתקונא שקיל.

(ו) תקונא תליתאה. מאמצעיתא ד תחתות חוטמא, מתחתות תרין נוקבין. נפיק חד אורחא, ושערא אתפסק בההוא ארחא, ומליא מהאי גיסא, ומהאי גיסא שערא, ה מתקונא שלים סוחרניה דההוא אורחא.

(ז) תקונא רביעאה. מתתקן שערא ו תחתות פומא, מרישא חדא לרישא חדא, בתקונא שלים.

(ח) תקונא חמישאה. תחתות פומא נפיק ארחא אחרא, בשקולא דארחא דלעילא, ואלין תרין ארחין רשימין על ז פומא, מכאן ומכאן.

חלופי גרסאות

ו דבדיקניה ; יקירא דדיקניה נחית. א תלת. ב מתתקנן. ג מוסיף וסליק עד. ד דהאי ה בתקונא. ו מוסיף ונחית תחתות. ז פומיה.

מאמר

לבן כשלג. יקר מכל יקר, נסתר מכל נסתר, האמונה של אמונת כל.

(ג) תאנא בצניעותא דספרא וכו'. למדנו בספרא דצניעותא, שזקן ההוא שהוא אמונת כל. יוצא מתחת אוזניו ויורד סביב הפה הקדוש, ויורד ועולה ומכסה במנחה של הבושם הטוב את הלבן של היקר, דהיינו שמכסה עור חפנים דא"א, שהוא לבן, ויורד בשה ומכסה עד הטבור של הלב. הוא דיקנא היקר האמונה השלמה שנוזלים בו י"ג מבויעים הנובעים של שמן המשחה הטוב. בי"ג תקונים היא מתתקנת.

(ד) תקונא קדמאה וכו': תקון הראשון דיי"ג תקוני דיקנא. השערות מתתקנות למעלה, ומתחילות מאותו התקון דשערות ראשו, העולה בתקונו למעלה מאזניו, ויורד לפני פתח (דפו"י דף ק"ל ע"ב *) דף ק"א ע"א)

הסולם

יי"ג תקוני דיקנא

האזנים, בחוט אחד, במשקל טוב עד התחלת הפה. הביאור הוא להלאה.

(ה) תקונא תניינא וכו': תקון הב', השערות מתתקנות מראש הפה עד ראש האחר של הפה בתקון שוה.

(ו) תקונא תליתאה וכו': תקון הג', מתחת החוטם באמצע, מתחת ב' נקבי החוטם, יוצא ארץ אחד, והשערות נפסקו מארץ הזה, והוא מלא שערות מצד זה ומצד זה של הארץ, בתקון שלם, מסביב ארץ הזה.

(ז) תקונא רביעאה וכו': התקון הרביעי, מתתקנות השערות תחת הפה מראש אחד לראש השני, בתקון שלם. דהיינו הנקרא שבולת חזקן.

(ח) תקונא חמישאה וכו': התקון החמישי. תחת הפה יוצא ארץ אחר במשקל כנגד

- עט) תקונא שתיתאה. מתתקן שערא, וסליק ונפיק מלרע לעיל ^ח לרישא דפומא. וחפי תקרובתא דבוסמא טבא, עד רישא דפומא דלעילא. ונחית שערא ^ס לרישא דפתחא דאורחא תתאה. דפומא.
- פ) תקונא שביעאה. פסיק שערא, ואתחזן תרין תפוחין, ^כ בתקרובתא דבוסמא טבא, שפירן ויאן למחזי. בגיניהון אתקיים עלמא, הה"ד ^ז באור פני מלך חיים.
- פא) תקונא תמינאה. נפיק חד חוטא דשערי סוחרני דדיקנא, ותליין בשקולא עד טבורא.
- פב) תקונא תשיעאה. מתערי ומתערבין שערי דיקנא, עם אינון שערי דתליין בשקולא, ^ז ולא נפקי דא מן דא.
- פג) תקונא עשיראה. ^ח נחתין שערי תחות דיקנא. וחפיין בגרונא תחות דיקנא.
- פד) תקונא חד סר. דלא ^ח נפקין נימא מן נימא, ומתשערן בשיעורא שלים.
- פה) תקונא תריסר. דלא תליין שערי על פומא, ופומא אתפני מכל סטרוי. ויאן שערי סחור סחור ליה.
- פו) תקונא תליסר. דתליין ^ס שערן בתחות דיקנא, מכאן ומכאן, ביקרא ^ע יאה, ביקרא שפירא. מחפיין עד טבורא. לא ^פ אתחזי מכל אנפי תקרובא דבוסמא, בר אינון תפוחין שפירין חוורין, דמפקין חין לעלמא, ומחזיין חדו לזעיר אפין.

חלופי גרסאות

ח ל"ג לרישא דפומא; ל"ג דפומא. ט דרישא. י לפומא.
 כ בתקרובא. ל מוסיף דתליין ולא. מ מתערבין.
 נ נחתין. ס שערי. ע נאה. פ לאתחזאה.

מסורת הוהר

(משלי טז) פקודי קסה צ"ח.

י"ג תקוני דיקנא

הסולם

מאמר

פב) **תקונא תשיעאה** וכו': תקון התשיעי. השערות מתעוררות ושערות דיקנא מתערבות עם אותן השערות התלויות בגרון, והן במשקל, דהיינו בשוה, ואינן יוצאות זו מזו.

פג) **תקונא עשיראה** וכו': תקון העשירי. השערות יורדות תחת הזקן, ומכסות הגרון שמתחת הזקן.

פד) **תקונא חד סר** וכו': תקון אחד עשר. שאין שערה יוצאת משערה ומשוערות בשיעור שלם.

פה) **תקונא תריסר** וכו': תקון שנים עשר. שעל הפה אין תלויות שערות, והפה נתפנה משערות מכל צדדיו, וסביב סביב לו השערות נאות.

פו) **תקונא תליסר** וכו': תקון שלשה עשר. שתלויות שערות מתחת הזקן מכאן ומכאן, דהיינו כל שטח השערות שבאחורי הזקן

כנגד ארץ העליון שמתחת החוטם. ואלו ב' אורחות רשומים על הפה מכאן ומכאן, ארץ העליון ממעל הפה וארץ התחתון מתחת לפה.

עט) **תקונא שתיתאה** וכו': תקון הששי. השערות מתתקנות ועולות ויוצאות ממטה למעלה לראש הפה, ומכסה מנחת הבשמים הטובים, עד ראש הפה למעלה, ויורדות משם השערות עד ראש הפתח דאורח התחתון שמתחת הפה.

פ) **תקונא שביעאה** וכו': תקון השביעי. השערות נפסקות מלצמוח, ונראים ב' פנים, דהיינו פן הימני ופן השמאלי, בלי שערות, במנחת בשמים טובים, יפים וטובים למראה. בשבילם מתקיים העולם. ז"ש, באור פני מלך חיים.

פא) **תקונא תמינאה** וכו': תקון השמיני. יוצא חוט אחד של שערות מסביב הזקן, ותלויים במשקל עד הטבור.

(דפו"י דף קלא"א ע"א)

פז) בתליסר תקונין אלין, נגדין ונפקין תליסר מבוועין דמשח רבות, ונגדין לכל אינון דלתתא. ונהרין בההוא משחא. ומשיחין מההוא משחא, ז דבתליסר תקונין אלין. ר בתליסר תקונין אלין אתרשים דיקנא יקירא, סתימאה דכלא, דעתיק דעתיקין. מתרי תפוחין שפירן דאנפוי, נהירין אנפוי דזעיר אנפין, וכל ר חיזור ושושן דאשתכחן לתתא, נהירין ומתלהטין מההוא נהורא ט דלעילא. תקונין תליסר אלין, אשתכחו בדיקנא, ובשלימות דיקנא בתקוני, אתקרי בר נש נאמן. דכל דחמי דיקניה, תלי ביה מהימנותא.

פח) תאנא בצניעותא דספרא, תליסר תקונין אלין דתליין בדיקנא יקירא, ת בשביעאה ק משתכחי בעלמא, ומתפתחי בתליסר תרעי דרחמי. ומאן דאושית ידיה לאומאה, טו כמאן דאומי בתליסר תקוני דיקנא. האי באריך אפין. בזעיר אפין בכמה. אמר לרבי יצחק, קום בקיומך, וסלסל בסלסלא דתקונא ז דמלכא קדישא היאך יתקנון.

פט) קם רבי יצחק, פתח ואמר, טז מי אל כמוך נושא עון וגו', ישוב ירחמנו וגו', תתן אמת ליעקב וגו'. תאנא, תליסר מכילין אתחזון הכא, וכלהו נפקין מתליסר מבוועין דמשח רבות דתיקוני * דיקנא קדישא, עתיקא דעתיקין. ג טמירא דטמירין. תנא, תקונא דדיקנא טמיר וסתים, טמיר ולא טמיר. סתים ולא סתים. בתקוני ידיע ולא ידיע.

מסורת הזהר

מז (מיכה ז) תזריע כה צ"ר.

חלופי גרסאות

צ בתליסר. ק ל"ג בתליסר תקונין אלין.

ר חזר. ט ל"ג דלעילא. ת ל"ג בשביעאה א מוסיף

מנהון משתכחי. ב בדיקנא. ג תנא טמירא דטמירין.

דרך אמת ט כמי שהוא נשבע שבועה.

מאמר

הסולם

י"ג תקוני דיקנא

התלויים בדיקנא היקר, בחדש השביעי דהיינו בעש"ת, נמצאים בעולם, ונפתחים ב"ג שערי רחמים. ומי שמושיט ידו לשבע בזקנו, הוא כמי שנשבע ב"ג תקוני דיקנא. זה הוא בא"א. שיש בו י"ג תקוני דיקנא. בזעיר אנפין בכמה. כמה תקוני דיקנא יש בו. אמר ר"ש לר' יצחק, עמוד על עמודך וסלסל בסלסול התקונים של המלך הקדוש, שהוא א"א, איך הם מתתקנים.

מאמר תקונא קדמאה ד"ג ת"ד.

פט) קם ר' יצחק וכו': קם ר"י פתח ואמר, מי אל כמוך נושא עון וגו'. ישוב ירחמנו וגו' תתן אמת ליעקב וגו'. למדנו י"ג מדות נראות כאן, במקרא הזה, וכולן יוצאות מי"ג מבוועים של שמן המשחה של י"ג תקוני דיקנא הקדוש דעתיק דעתיקין הנסתר מכל הנסתרים. שהוא א"א. למדנו תקוני דיקנא נסתרים וסתומים, נסתר ולא נסתר, סתום ולא סתום, בתקוני ידוע ואינו ידוע

הזקן, ביקר נאה, ביקר יפה, ומכסות עד הטבור דלב, ולא נראה מכל פני מנחת הבשמים חוץ מאלו הפנים היפים הלבנים, שמשפיעים חיים לעולם. ומראים שמחה לז"א.

פז) בתליסר תקונין וכו': ב"ג תקונים אלו נמשכים ויוצאים י"ג מבוועים של שמן המשחה ונמשכים לכל אלו שלמטה, ומאירים משמן הזה, ומשיחים משמן ההוא שבי"ג תקונים אלו. ב"ג תקונים אלו נרשם הדיקנא היקר הסתום מכל של עתיק דעתיקין, שהוא א"א. מבי עגולים היקרים של פניו, מאירים פניו של ז"א, וכל כפתור ופרח, דהיינו כל מיני המדרגות, הנמצאים למטה, מאירים ומתלהטים מאור ההוא של מעלה. י"ג תקונים אלו נמצאים בדיקנא, ובשלמות הזקן בתקוניו, נקרא האדם נאמן, שכל שרואה זקנו, תולה בו אמונה.

פח) תאנא בצניעותא דספרא וכו': למדנו בספרא דצניעותא, י"ג תקונים אלו (דס"י דף קל"א ע"א *) דף קל"א ע"ב)

(צ) תקונא קדמאה. הא תנינן, דכל שערא ושערא וכל נימא ונימא לא מתדבקא לחברתה. ושארן נימין דדיקנא לאתקנא, מתקונא דשער רישא.
 (צא) הכא אית לאסתכלא, אי כל נימין דשער רישא, ונימין דדיקנא יקירא עלאה, בחד ^ד נימא אתכללו, אמאי אלין אריכין, ואלין לא אריכין. אמאי נימין דדיקנא לא אריכין כולי האי, וקשיין. ואלין דרישא לא קשיין, אלא שעיעין.
 (צב) אלא, כל נימין שקילין ^ה דרישא ודיקנא. דרישא אריכין על כתפין, למיגד ^ו לרישא דזעיר אפין, מההוא משיכא דמוחא, למוחא דיליה. ובגיני כך לא הוו קשיין. ^ז וע"ד אתחזן למהוי ^ח רכיכי.
 (צג) תאנא, מאי דכתיב, ^ט חכמות בחוץ תרנה. ולבסוף כתיב, ברחובות

חלופי גרסאות

ד מתקלא אתקלו. ה מרישא. ו מרישא ; מוסיף מרישא לרישא. ז ולא. ח דהכי.

מסורת הזהר

(י) (משלי א) תולדות מח צ"א.

תקונא קדמאה ד"ג תי"ד

הסולם

מאמר

דחכמה, שהפרסא לא שלט שמה, שהמלכות ירדה מן הפרסא למקומה במלכות דמדת הדין. ע"כ אפילו אחר שהי' עלתה לאור הבינה, ונתקנה המלכות דצמצום א' מלכות נשאר בהם גם כח המלכות דצמצום א' מלכות דמדת הדין. וב' המלכות שולטים בסיום פאתי הראש, וכמו כן בשערות דיקנא הנמשכים מהם. וז"ש, **דכל שערא ושערא וכל נימא ונימא לא מתדבקא לחברתה**. כלומר, שהשערות הנמשכות מב' מלכות אלו, אין מתערבים ואין מתדבקים זה בזה אלא כל אחת שולטת לפי עצמה. כי אם היו מתדבקות זו בזו, היתה המלכות הנמתקת בבינה מתבטלת במלכות דצמצום א', דמדת הדין.
 (צא) **הכא אית לאסתכלא וכי'**: כאן יש להסתכל. אם כל הנימין של שערות ראש, והנימין של שערות דיקנא היקר והעליון נכללו בנימא אחד. כלומר שהן מדרגה אחת ויוצאות משורש אחד, מקדומא דאוריא, כנ"ל, א"כ, למה אלו, שערות ראש, ארוכות, ואלו, שערות דיקנא, אינן ארוכות, ולמה הנימין דשערות דיקנא, אינן ארוכות כל כך, והן קשות. ואלו של ראש, אינן קשות אלא חלקות.
 (צב) **אלא כל נימין וכי'**: ומשיב, אלא כל הנימין, של הראש ושל הזקן הן שקולות, כל אחת לפי בחינתה. ושל ראש הן ארוכות עד הכתפים, כדי להמשיך אל הראש דזיא, מהמשכה ההיא של המוח שלו, אל המוח דזיא, ומשום זה אינן קשות, וע"כ ראויות להיות רכות.
 (צג) **תאנא מאי דכתיב וכי'**: למדנו, מה שכתוב, חכמות בחוץ תרנה, ולבסוף כתוב, ברחובות

ידוע. כלומר להכדאים לו הוא מגולה וידוע, ולשאינו כדאים לו הוא נסתר ולא ידוע.
 (צ) **תקונא קדמאה וכי'**: תקון הראשון. הרי למדנו, שכל שיערה ושיערה וכל נימא ונימא אינה מתדבקה לחברתה. והנימין דדיקנא מתחילות להתתקן מן התקון דשערות ראש. דהיינו שמתחילות מפאתי הראש.
 פירוש. כבר ידעת ששורש השערות ה"ס ה"י שנכנסה לאור הבינה ונעשה לאויר. דהיינו שג"ר דחכמה נעלמו ונשארו רק ו"ק שהוא אור הרוח הנקרא אויר. אמנם הן פרצוף שלם של כח"ב תו"מ, דהיינו הע"ס דכלים, שהלבישו את ג"ר דחכמה אלו. לפני שהסתלק מחמת ה"י שעלתה לאור. וכיון שהאור נסתלק לשורשו, נשארו הכלים בבחינת מותרי מוחא, והוכרחו לצאת לחוץ מראש מחמת עוביותם. וכיון ששלט בהן ה"י שנכנסה לאור, שה"ס המלכות שעלתה לבינה, המחלקת כל מדרגה, לכו"ח ובינה ותו"מ, נחלקו בהכרח גם הן לב' חצאים, אשר כתר וחכמה שבהן, נדבקו על הגולגלתא. בסוד שערות רישא, שהסיום שלהם הוא פאתי הראש, ששם כח ה"י שנכנסה באור ונעשה אויר, שה"ס הפרסה המסיימת מדרגת ראש שבהם. ובינה ותו"מ שבהן יצאו לחוץ ממדרגת ראש, ונתדבקו בפנים בלחי התחתון בסוד שערות דיקנא.
 וז"ש, ושארן נימין דדיקנא לאתקנא מתקונא דשער רישא, דהיינו בפאתי הראש, ששם ה"ס הפרסא המבדלת בין שערות ראש לשערות דיקנא, ומפרסא זו הן יוצאות. ומתוך שפרצוף השערות בכללו היו מלבישים לג"ר (דפו"י דף קלא"א ע"ב)

תתן קולה. ^ט האי קרא לאו רישיה. סיפיה, ולא סיפיה רישיה. אלא חכמות בחוץ תרנה, כד נגיד ממוחא סתימאה דאריך אפין, למוחא דזעיר אפין, באינון נימין. כאלו מתחבראן לבר, תרין מוחין, ואתעביד חד מוחא, בגין דלית קיומא ^כ למוחא תתאה, אלא בקיומא דמוחא עלאה. וכד נגיד מהאי להאי, כתיב תתן קולה חד. צד) ובגין דנגיד ממוחא למוחא באינון ^ג נימין אינון לא אשתכחו ^ה קשישין. מ"ט. משום דאי אשתכחו קשישין, לא נגיד חכמתא למוחא בהון. בגיני כך, לית חכמתא נפקא מבר נש דאיהו ^ט קשיא ומארי דרוגזא. דכתיב ^{טו} דברי חכמים בנחת נשמעים. ומהכא אוליפנא, מאן דשערוי דרישיה קשישין, לאו חכמתא מתישבא עמיה.

צה) וע"ד אינון ^נ אריכי, למיתי תועלתא לכלא. מאי לכלא. למיעל על חוטא דשדרה, דמתשקיין מן מוחא. ובג"ד לא תלי שערא דרישא על שערא

מסורת הזוהר

(ס קהלת ט)

חלופי גרסאות

^ט ל"ג האי קרא. ^י ל"ג סיפיה. ^כ דמוחא. ^ל מוסיף נימין, כאלו מתחבראן לבר תרין ואתעביד חד מוחא באינון נימין. ^ט קשישא. ^נ רכיכי.

דרך אמת ^י זקנים.

מאמר

הסולם

תקונא קדמאה ד"ג תי"ד

וע"כ הן ארוכות עד רישי דכתפין. ששם חוט השדרה. ומשום זה אין שערות ראש תלויות על שערות הזקן, כי שערות ראש תלויות ועולות מעל האזנים לאחורי הראש, ואינון תלויות על הזקן. משום שאין צריכים לערב אלו באלו, שכל אחד מתחלק לפי דרכו.

ביאור הדברים. תחלה יש להבין לפי מה שנתבאר לעיל (באות ל"ד) שגלגלתא ה"ס ב' דצלם, וע"כ נדבקו בה השערות, משום שבב' דצלם אין ה' יוצאת מאויר. והפנים ממצח ולמטה ה"ס ל' צ' דצלם, שבהם יוצאת ה' מאויר, וע"כ ממצח ולמטה אין שערות. וכיון שכן, למה נדבקו שוב שערות דיקנא בפנים ובלחי התחתון דא"א. הרי הם כבר ממצח ולמטה, והענין הוא, כי כבר נתבאר שבאמת שערות ראש ושערות דיקנא פרצוף אחד הן, אלא כמו שהמסך דצמצום ב', שמתחת חכמה סתימאה דא"א, הוציא בינה ותו"מ דפנימיות הראש דא"א אל הגוף, כך הוצא בינה ותו"מ דפרצוף השערות מן הראש אל הגוף, באפן שהן בפנימיות הראש דא"א והן בחיצוניות הראש לא נשאר אלא כתר וחכמה, ובינה ותו"מ דפנימיות וחיצוניות הראש, יצאו מראש אל הגוף, ונתפשטו עד החזה שלו, הנקרא טבורא דלבא. כמ"ש לעיל (אות ע"ג) דהאי דיקנא מהימנותא זכו' וחיפי ער טבורא.

ונודע

ברחובות תתן קולה. מקרא זה אין ראשו סופו, ואין סופו ראשו, שמתחילה אומר חכמות לשון רבים, ולבסוף אומר, קולה לשון יחיד. ומשיב, אלא חכמות בחוץ תרנה, שאומר לשון רבים. הוא, כשנמשך החכמה ממוח הסתום דא"א באלו הנימין, דשערות רישא, אל המוח דז"א. שהוא כאלו מתחבר בחוץ, במקום ז"א, שהוא מחוץ לא"א, ב' מוחין, דהיינו חכמה דא"א וחכמה דז"א, ונעשים מוח אחד, משום שאין קיום למוח התחתון דז"א, אלא בקיום מוח העליון דא"א, וע"כ נאמר חכמות, להיותם ב' חכמות. ואחר שנמשך מזה לזה, דהיינו אחר שחכמה דז"א כבר קבלה החכמה ממוחא סתימאה, כתוב, תתן קולה, שהיא חכמה אחת. חכמה דז"א.

צד) ובגין דנגיד ממוחא וכו': ומשום שהחכמה גמשת ממוח דא"א למוח דז"א דרך אלו הנימין דשערות רישא, הן אינון נמצאות קשות. מהו הטעם. הוא משום, שאם היו נמצאות קשות לא היתה החכמה נמשכת בהם למוח ז"א, ומשום זה אין חכמה יוצא מאדם שהוא קשה ובעל כעס. שכתוב, דברי חכמים בנחת נשמעים. ומכאן למדנו, מי ששערות ראשו קשות, אין החכמה מתישבת בו.

צה) וע"ד אינון אריכי וכו': וע"כ, שערות רישא הן ארוכות, להביא תועלת לכל. מהו לכל. היינו כדי שהחכמה תכנס דרך השערות לחוט השדרה, שהוא נשקה מן המוח, (דפו"ד דף קלא ע"ב)

דדיקנא. דשערא דרישא תלי וסליק על אודנין לאחורוי, ולא תלי על דיקנא, משום דלא אצטריך לאתערבא אלין באלין. דכלהו מתפרשן בארחייהו. (צו) תאנא, כלהו שערי בין דרישא, בין דדיקנא, כלהו חורי כתלגא. ותאנא, אינהו דדיקנא קשישאי כלהו. מ"ט. משום דאינון תקיפא דתקיפין, ׀ לאחתא אינון י"ג מכילן, מעתיק ׀ דעתיקין. והני מכילן מקמי אודנוי שריין, והני מכילן סתימן אינון. דלא יתערבון באחרנין.

חלופי גרסאות

׀ לאחסין. ׀ דאתחסינו לתת והכי תנינא מקמי אודנוי שריין שערי משום דבלתודיייהו אינון ולא אתערבון באחרנין

תקונא קדמאה ד"ג תי"ד

הסולם

מאמר

תמוה, מה ענין או"א אצל דיקנא. ובהאמר תבין שהם כמעט בחינה אחת ממש. ולפיכך נפסקים שערות דיקנא על החזה דא"א, הנקרא טבורא דלבא. משום שמשם ולמטה עד הטבור, כבר הוא מקום ישו"ת, שה"ס ל' דצלם. שבו יוצאת ה' מאויר. ודומה כמו מצח דא"א. וזה אמרו (באות צ"ב) **אלא כל נימין שקילין דרישא ודיקנא**, דהיינו שהן פרצוף אחד בן ע"ס כח"ב תו"מ, כנ"ל. **דרישא אריכין על כתפין**, אריכות מורה על הארת חכמה, למיגד **לרישא דו"א**, וכו', כי כל פרצוף השערות משפיע לז"א, שערות רישא דא"א לראש דו"א, ושערות דיקנא דא"א לשערות דיקנא דו"א. כל אחד להבחינה שכנגדו. כמ"ש במקומו. וז"ש (באות צ"א) **נימין דדיקנא לא אריכין כולי האי**, כלומר, שאין בהם כל כך חכמה כמו שערות ראש, משום שהם ממסך דפאתי הראש ולמטה. וקשיין, כי מתוך ששערות דיקנא נמצאים מתחת המסך שבפאתי הראש המובא לעיל (בהסולם אות צ') **ע"כ כבר יש בהם דינים**, וע"כ הם קשים משא"כ שערות רישא, כיון שהמסך נמצא בפאתי הראש למטה, אין כח המסך יכול לפעול למעלה ממקום מציאותו וע"כ אין בהם דינים. וז"ש, **וע"ד אתחזון למהוי רכיכי כי אין בהם דינים ולפיכך מושפע בהם החכמה למוח דו"א**. בסו"ה חכמות בחוץ תרנה.

וז"ש (באות צ"ה) **ובנ"ד לא תלי שערא דרישא על שערא דדיקנא** וכו', דלא אצטריך לאתערבא אלין באלין, כי שערות רישא חשובים הרבה על שערות דיקנא, דכלהו מתפרשן בארחייהו, שהן ב' בחינות מיוחדות, וכל אחת מתפרשת לפי דרכה. (צו) **תאנא כלהו שערי וכו'**: למדנו, כל השערות בין של ראש ובין של הזקן, דא"א

ונודע שגם הגוף מתחלק למל"צ, דצלם, אשר מפה עד החזה הוא ׀ דצלם, ושם הוא בחינת או"א עלאין, שאין ה' יוצאת מאויר שלהם לעולם. ומחזה עד טבור דגוף, הוא בחינת ישו"ת, דהיינו ל' דצלם, שבהם יוצאת ה' מאויר. ומטבור ולמטה הוא צ' דצלם. ולפיכך גם השערות דיקנא שיצאו מחיצוניות הראש דא"א נדבקו בלחי התחתון, וחופפים על חלק העליון מן הגוף מפה עד החזה, ששם ׀ דצלם, שאין ה' יוצאת שם מן האויר. באפן, שכו"ח דשערות נדבקו בם' דראש א"א, ובינה ותו"מ דשערות נדבקו בם' דגוף א"א.

וזה הכלל. אין שערות נמשכות אלא מי' שנכנסה באור ונעשה אויר. ואין שערות מתדבקות בקביעות אלא בם' דצלם, משום ששם גם ה' שנכנסה באור היא בקביעות, שאינה יוצאת מאויר לעולם. משא"כ בל"צ דצלם ששם ה' חוזרת ויוצאת מן האויר, אי אפשר שתהיינה שמה שערות בקביעות. ובכל פרצוף יש ד' מומין, ׀ דראש, שהיא הגלגלתא, ו׀ דגוף בכללו, שהיא מפה עד החזה. ו׀ דנה"י בפרטות, שה"ס ב' פרקי נצח והוד שלמעלה מיסוד. כי נה"י לפי עצמם נחלקים למל"צ כמ"ש במקומו. ו׀ דחג"ת בפרטות, שהוא תחת אצילי הידים. כי החג"ת לפי עצמם נחלקים למל"צ. ולפיכך יש ד' מקומות של שערות קבועות א', שערות ראש בם' דראש. ב', שערות דיקנא בם' דגוף. ג', שערות זקן התחתון בם' דנה"י. ד', הוא בראש חלק העליון של הידים שהוא ׀ דחג"ת. והנה נתבאר ששערות דיקנא ואו"א עלאין הם כמעט בחינה אחת, ששניהם בחי' ׀ דצלם, ומקום שניהם הוא מפה עד החזה. ובוהו תבין מ"ש האריו"ל **שע"כ לא נזכרו או"א באדרא רבא**, משום שאו"א בדיקנא אתכלילו. שלכאורה (דפו"י דף קלי"א ע"ב)

צז) ואי תימא דלית אחרנין כוותייהו. לא. דתניא תליסר מכילן דרחמי מעתיקא קדישא: מי אל כמוך, חד. נושא עון, תרי. ועובר על פשע, תלת. לשארית נחלתו, ארבע. לא החזיק לעד אפו, חמש. כי חפץ חסד הוא, שית. ישוב ירחמנו, שבעה. יכבוש עונותינו, תמניא. ותשליך במצולות ים כל חטאתם, תשעה. תתן אמת ליעקב, עשרה. חסד לאברהם, חד סר. אשר נשבעת לאבותינו, תריסר. מימי קדם, תליסר. לקביל דא, אל רחום וחנון וגו', ואינון לתתא.

צח) ואי תימא, משה איך לא אמר אלין עלאין. אלא, משה לא אצטריך, אלא לאתר דדינא אשתכח, ובאתר דדינא אשתכח, לא בעי הכי למימר. ומשה לא אמר, אלא בעידנא דישאל חאבנו, ודינא הוה תלייא, ובגיני כך לא אמר משה, אלא באתר דדינא אשתכח. אבל בהאי אתר, סדורא דשבחא דעתיק יומין מסדר נביאה.

צט) ואינון תליסר תקונין דדיקנא עלאה קדישא, טמירא דטמירין, תקיפין, לתברא ולאכפייא כל גזרי דינין. מאן חמי דיקנא עלאה קדישא, טמירא דטמירין דלא פ אכסיף מניה. ובג"כ, כל שערוי קשישין, ותקיפין בתקוני.

חלופי גרסאות

פ אחכס.

תקונא קדמא די"ג תי"ד

הסולם

מאמר

שהוא ד"א. ובמקום שהדין נמצא אינו צריך לומר כך, דהיינו י"ג מדות ד"א. ומשה לא אמר, אלא בשעה שחטאו ישראל, והדין היה תולה עליהם, ומשום זה לא אמר משה י"ג מדות הרחמים, אלא במקום שהדין נמצא. דהיינו ב"א. אבל במקום זה שהוא סדר השבח של י"ג מדות דעתיק יומין, דהיינו מי אל כמוך וגו', מסדר אותם הנביא.

צט) ואינון תליסר תקונין וכו': ואלו י"ג תקונים דדיקנא עלאה קדישא ד"א. הן נסתרות שבנסתרות, והן חזקות לשבור ולהכניע כל גזרות הדינים, מי ראה דיקנא העליון הקדוש, הנסתר שבנסתרות, שלא יבוש ממנו. ומשום זה כל שערותיו קשות, וחזקות בתקונן.

פירוש. כי האורות הגדולים ביותר, המכונים בני חיי ומוזני, אינם תלויים בזכות. אלא במזל, שה"ס הארת י"ג תקוני דיקנא האלו. וע"כ הצדיקים הגדולים, אחר שכבר זככו את גופם להיות כמלאכי השרת, והגיע זמנם לזכות באלו האורות הגדולים שהם בני חיי ומוזני, צריכים לקבל מקודם העוביות והדינים המושפעים ע"י שערות דיקנא הללו, שנקראות מזל, ואח"כ הם זוכים על ידיהן בני חיי ומוזני. ובעת שמושפע להם העוביות דשערות דיקנא הללו אחר כל זיכוכם הנפלא, שחשבו

ד"א. כולן לבנות כשג. ולמדנו, אלו של הזקן, כולן קשות. מה הטעם. הוא משום שהן חזקות מכל חזק להוריד לתחתונים אלו י"ג מדות. מ"ג תקוני דיקנא, שבעתיק דעתיקין, שהוא א"א. ואלו י"ג מדות מתחילות מלפני האזנים. ואלו י"ג מדות הן סתומות כדי שלא תתערבנה באחרות. ב"ג מדות ד"א.

צז) ואי תימא דלית אחרנין וכו': ואם תאמר שאין אחרות כמוהן. לא כן. כי למדנו, י"ג מדות הרחמים מעתיקא קדישא הן, מי אל כמוך, אחת. נושא עון, שתיים. ועובר על פשע, שלש. לשארית נחלתו, ארבע. לא החזיק לעד אפו, חמש. כי חפץ חסד הוא, שש. ישוב ירחמנו, שבע. יכבוש עונותינו, שמונה. ותשליך במצולות ים כל חטאתם, תשע. תתן אמת ליעקב, עשר. חסד לאברהם, אחת עשרה. אשר נשבעת לאבותינו, שתיים עשרה. מימי קדם, שלש עשרה. וכנגד אלו, יש י"ג מדות שבד"א, שהם אל רחום וחנון איך אפים וגו'. שהן למטה. ב"א.

צח) ואי תימא משה וכו': ואם תאמר, איך לא אמר משה אלו י"ג מדות העליונים ד"א, שהן מי אל כמוך וגו'. אלא שאמר אל רחום וחנון, שהן י"ג מדות ד"א. ומשיב, אלא משה לא היה צריך רק למקום שהדין נמצא. (דמו"י דף ק"א ע"ב)

ק/א) ואי תימא, אי הכי הא שערי דלתתא, אינון אוכמי, ז אמאי לא הו דא כדא. דתניא כתיב, (ט) קווצותיו תלתלים שחורות כעורב. וכתוב, (ס) ושער רישיה כעמר נקא. לא קשיא, הא בדיקנא עלאה, הא בדיקנא תתאה. וע"ד, כד אתייהבת אורייתא לישראל, אתייהבת ק באש שחורה על גבי אש לבנה. ק/ב) ועקרא דמלה משום דהני שערי בגין דממוחא אשתכחו לאתמשכא למוחא דלתתא ר ואינון לעילא מן דיקנא דיקנא בלחודוי הוא. וכל תקוני בלחודיהון אשתכחו. דיקנא בלחודוי. ושערי בלחודייהו. קא) תקונא קדמאה תקונא דשארי מרישא דשערי דרישא. ט ותאנא, כל ת תקוני דיקנא לא אשתכח אלא א ממוחא דרישא, והכא לא פריש ב הכי, דהא לא הוי. אלא תקונא דא, דנחית מן רישא דשערי דרישא, הכי אשתכח. ג קב) ומהאי דיקנא אשתמודע, כל מה דהוי ד ברישא, ה דאלף עלמין דחתימין ו בעזקא דדכיא. ו עזקא, דכליל כל עזקין.

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

ט) (שיר ה) משפטים קכח צ"ח. ט) (דניאל ז) לעיל
 ז אלא ול"ג אמאי לא. ק אש לבנה על גבי אש שחורה.
 ר מוסיף ומאן ואינון ; ומאן דאינון. ש ותנינא. ת ל"ג
 תקוני ; תקונא ול"ג דיקנא. א מחומא דלבא ; מתקוני
 דרישא. ב דהא הכי. ג בדפו"י כתבו חסר כאן. ד מרישא. ה באלף ; אלף עלמין חתימין. ו בעזקא.
 דרך אמת כ) בטבעת.

תקונא קדמאה די"ג תי"ד

הסולם

מאמר

הדבר, משום ששערות אלו, להיותם נמצאים מן המוח, להמשך למוח התחתון, דז"א, הן למעלה משערות דיקנא. והדיקנא היא בפני עצמה, וכל תקוני דיקנא נמצאים בפני עצמם. הזקן הוא בפני עצמו, ושערות ראש הן בפני עצמן.

שחשבו שהם כבר זכים כמלאכי השרת, הנה הם בושים ונכלמים מאד בעוביות הוון שנפלו בה פתאום. וז"ש, מאן חמי דיקנא עלאה וכו' דלא אכסוף מניה.

קא) תקונא קדמאה וכו' : תקון הראשון של שערות דיקנא. הוא תקון המתחיל מתחילת שערות של הראש, דהיינו מפאתי הראש, שהיא ראשית שערות ראש ממטה למעלה, וה"ס מלכות שלהן. (כמ"ש לעיל אות ע"ד) ולמדנו, כל תקוני דיקנא אינם נמצאים אלא ממוח הראש. וכאן, בתקון הראשון, אינו מפרש כך, כי אומר שנמצא מפאתי הראש, משום שהוא אינו נמצא ממוח הראש. אלא מפאתי הראש. כי מוחא סתימאה דא"א מתחיל להשפיע מתקון ב' והלאה, ולא בתקון א'. שהוא שורש שערות הדיקנא, ומסרס נמתקה המלכות במדת הרחמים. כמ"ש לפנינו. וע"כ תקון זה הראשון כך הוא נמצא, שיוור מתחילת שערות הראש. ולא ממוחא סתימאה.

ק/א) ואי תימא אי וכו' : ואם תאמר, אם כן, הרי השערות שלמטה, של ז"א, הן שחורות, ולמה לא היו אלו כאלו דא"א שהן לבנות. שלמדנו, כתוב, קווצותיו תלתלים שחורות כעורב. וכתוב, ושער רישיה כעמר נקא. דהיינו לגנות, שהכתובים סותרים זה את זה. ומשיב, לא קשה. כאן שאומר, כעמר נקא, הוא בזקן העליון דא"א, וכאן שאומר, שחורות כעורב, הוא בדיקנא התחתון דז"א. וע"כ כשניתנה התורה לישראל, ניתנה באש שחורה על אש לבנה. פירוש כמו אותיות התורה, שזולת הקלף הלבן אין להם שום מציאות, ועכ"ז האותיות בעצמן הן שחורות. כך התורה שלמעלה שה"ס ז"א כלול מחסד וגבורה, שה"ס אש לבנה ואש שחורה, וכך הן בחינות שערות דיקנא שהן בשורשן בא"א, אש לבנה, ובז"א אש שחורה.

קב) ומהאי דיקנא אשתמודע וכו' : ומכללות דיקנא זו, גודע כל מה שהוא בראש, דהיינו

ק/ב) ועקרא דמלה משום וכו' : ועיקר (דפו"י דף קל"ב ע"א)

קג) אורכא דכל שערא, דנחית מקמי אודנוי, לא הוי ז אריכא. ח ולא אתדבק דא בדא, ט ולא נחתין. אלין שערין. מכד נגדין אתמשכן ותליין. קד) ושירותא דתקונא קדמאה, תלתין וחד קוצי, שקילן, אתמשכן עד רישא דפומא. ותלת מאה ותשעין נימין אשתכחן בכל קוצא וקוצא. קה) תלתין וחד קוצי שקילין, דהוו בתקונא קדמאה תקיפין, לאכפייא לתתא, כחושבן א"ל. מהו א"ל. תקיף יכול. ובכל קוצא וקוצא, מתפרשין תלתין וחד עלמין, תקיפין שלטין, לאכפייא, ואתפשטו ל"א בהאי סטר, ול"א בהאי סטר. וכל עלמא ועלמא מניה, מתפרש לאלף עלמין דכסיפין לעדונא רבא. וכלא סתים

חלופי גרסאות

ז אורכא. ח אלא. ט דכלא; אלא מכד נחתין אלין שערין נגדין ואתמשכן ותליין. י לאתעינא; לאתפשטא.

הסולם

תקונא קדמאה ד"ג תי"ד

מאמר

שהרי היא נגזזה בראש עתיק, אלא רק הארתה של המלכות הזו. ועצמותה אין כאן. וז"ש, תלתין וחד קוצי שקילן אתמשכן וכו', שזה יורה על השם א"ל, והיינו על שם מדת הדין שבמלכות, שעליה נאמר ואל זועם בכל יום. וזהו בכללות התקון, שהארת המלכות דמדת הדין מאירה בכללות. אבל בפרטות, אין שם עצמות המלכות דמדת הדין, וז"ש, ויש"צ נימין אשתכחן בכל קוצא וקוצא, שזה יורה שבהתפרטות ד' ספירות חו"ב תו"מ שבכל קוצא, שכל אחת כלולה ממאה, תהיינה הע"ס של המלכות רק צ', ולא מאה, משום שהמלכות דמלכות, שהיא עצמותה של המלכות דמדת הדין, חסרה שמה, וע"כ אינם אלא ש"צ נימין ולא ת'.

דהיינו אלף העולמות החתומים בטבעת טהורה. טבעת הכולל כל הטבעות. שה"ט חכמה סתימאה שבראש דא"א. פירוש. כי חכמה מרומזת באלף, בסוד ואאלפך חכמה. והיא סתימה כמו בטבעת סביב לה, שלא תגלה ממנה לחוץ. אמנם בדרך השערות היא מתגלה, לאט לאט עד גמר התקון.

קג) אורכא דכל שערא וכו': האורך של כל שערה היורדת מלפני האזנים אינה ארוכה. כלומר שאין החכמה המכונה אורך, מתגלה שמה. והשערות אינן מתדבקות זו בזו. השערות והן קצרות ואינן יורדות למטה. ואלו השערות כשנמשכות, הן נמשכות ותלויות למעלה.

פירוש. כי שערות אלו, היוצאות מפאתי הראש, כוללות בתוכן גם המלכות דמדת הדין, (כנ"ל באות צ' ע"ש) וכל שערה יש לה מבוע בפני עצמה ואלו הנמשכות ממלכות הממותקת אינן מתערבות באלו הנמשכות ממלכות דמדת הדין. וז"ש ולא אתדבק דא בדא. וכמו כן הדין שבמלכות דמדת הדין אינה נמשכת בשאר תקוני דיקנא, וז"ש ולא נחתין, אלא נשאר במקומו, בסוד דינא יתיב, שיושב במקומו ואינו מתפשט. כמ"ש לפנינו. קד) ושרותא דתקונא קדמאה וכו': ובהתחלה של תקון הראשון, ל"א קבוצות שער, שהן שקולות, נמשכות עד ראש הפה. וש"צ נימין נמצאות בכל קבוצה וקבוצה.

פירוש. שמלמדנו בזה, כי אע"פ שהמלכות דמדת הדין נמצאת בתקון ראשון דדיקנא היוצא מפאתי הראש, כנ"ל בדבור הסמוך, עם כל זה, אין זה עצם המלכות דמדת הדין, (דפו"י דף קלי"ב ע"א)

קה) תלתין וחד קוצי וכו': ומפרש הדברים מבחינת כללות התקון. ואומר, ל"א קוצין, השקולות בשוה, שהם בתקון ראשון, הם קשים, מהארת המלכות דמדת הדין, כדי להכניע הדינים למטה, והן כחשבון א"ל. מהו א"ל. היינו אל חזק, ויכול להכניע הכל. ובכל קוצ וקוצ, מבחינת כללות, מתחלקים ל"א עולמות חזקים שולטים להכניע הדינים, ונתפשטו ל"א מצד זה ול"א מצד זה של הפנים. וכל עולם ועולם ממנו מתחלק לאלף עולמות של חמדה לעדן הגדול, וכל זה סתום בתחילת הדיקנא שכולל דין חזק, ממלכות דמדת הדין, וכלולים כולם בשם א"ל הזה, ועם כל זה, שם א"ל הזה, נכנע לרחמי דרחמים של עתיק יומין, ונכלל ונתפשט בו.

פירוש אע"פ שכל קוצ וקוצ יש בו ש"צ נימין, והו מבחינת הפרטות, אבל בכללות מאיר בו הכח של שם א"ל, היורה על הארת המלכות

ברישא דדיקנא, דכליל תקיפא, וכלילן בהאי א"ל. ועם כל דא, האי א"ל אתכפייא לרחמי, דרחמי דעתיק יומין, כ ואתכלל ואתפשט ביה. (קו) אמאי עד פומא. משום דכתיב (ז) דינא יתיב וספרין וגו'. מאי דינא יתיב. יתיב לאתריה דלא שלטא. הה"ד (ח) פלא יועץ אל גבור. אל גבור, ואתבסם בדיקנא קדישא דעתיק יומין. ורזא דכתיב, מי אל כמוך בעתיק יומין אתמר, בתקונא נ קדמאה דדיקנא קדישא עלאה. (קז) עלמא קדמאה, דנפיק מתקונא קדמאה, שליט ונחית. וסליק לאלף אלפין ורבוא רבבן מארי תריסין. ומניה מתאחדין, בקסטא בעוקא רבא. (קח) עלמא תניינא. דנפיק מהאי תקונא. שליט ו נפיק, ונחית וסליק, לשבעה וחמשין אלף דרגין, מארי דיבבא. ומתאחדן מניה, לאכפייא בקודלא ע בחיורא. (קט) עלמא תליתאה. דנפיק מהאי תקונא שליט ונחית, וסליק ו לצ"ו אלפין

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

(ז) (דניאל ז) לעיל אות לו צ"ו. (ח) (ישעיה ט) צו כ מוסיף אתבסם ואתכלל. ל והוא. מ בדיקנא. נ דדיקנא ול"ג קדמאה. ט ל"ג ונפיק. ע בחיורא. לג צ"ל. פ לצ"ט.

תקונא קדמאה די"ג תי"ד

הסולם

מאמר

ומשיב שז"ס דינא יתיב, יתיב לאתריה דלא שלטא, שהדין יושב בתקון הא' ונבלע במקומו ואינו שולט. כי בסיומו, מתחילים השערות לעלות על שפה עליונה של הפה ששם לחי העליון, שהוא בחינת גלגלתא ומקום בינה, והדין דמלכות נמתק שם במדת הרחמים דבינה. ומשם ואילך נגנו כח המלכות דמדת הדין השולט בתקון הא'. וע"כ דינא יתיב לאתריה דלא שלטא, שהוא נבלע במקומו בתקון הא', ואינו שולט יותר.

המלכות דמדת הדין, וע"כ ל"א קוצין הם, וכל קוץ מתחלק ג"כ ל"א עולמות, שכל זה יורה על הדין הכלול בקוצין הללו. ועכ"ו מתפשט כל עולם לאלף עולמות של חמדה לעדן הגדול, שהוא חכמה סתימאה, כי עדן הוא חכמה. וכן מספר אלף יורה על חכמה. והיינו משום שכה הדין שבשם אל, נכנע לרחמי דרחמים דא"א. אמנם כל זה אמור בהתפשטות העולמות, אבל בל"א קוצין עצמם, כל העולמות סתומים בו מחמת הדין החזק.

(קו) עלמא קדמאה וכו': עולם הראשון היוצא מתקון הא', שולט ויורד, ועולה לאלף אלפים הבוא רבבות בעלי מגינים, ומתאחזים ממנו במדה של טבעת הגדולה. קסטא פירושו מדה. על, הין, מתרגם יונתן קסטא דסכומיה י"ב לוגין (שמות ל' כ"ד)

(קו) אמאי עד פומא וכו': שואל למה מתפשט תקון הא' מתחת האזנים עד הפה. ומשיב, הוא משום שכתוב, דינא יתיב וספרין וגו'. מהו דינא יתיב. היינו שהדין יושב במקומו ואינו שולט. ז"ש פלא יועץ אל גבור, דהיינו אל שהוא גבור, המרומו בל"א קוצין הנ"ל. והוא מתבסם בדיקנא הקדוש דעתיק יומין. וסוד הכתוב, מי אל כמוך, נאמר בעתיק יומין בתקון הא' של דיקנא הקדוש העליון. פירוש, כבר נתבאר שלהיות הדיקנא

(קח) עלמא תניינא וכו': עולם השני היוצא מתקון הזה. שולט ויוצא ויורד למטה, ועולה לנ"ו אלף מדרגות בעלי יבבא, ומתאחזים ממנו, כדי להכנע, בעורף בלבן שבו, כלומר בבשר העורף.

בחינת בינה ותו"מ שיצאו משערות ראש לבחינת גוף ע"כ מקימם בלחי התחתון. משפה התחתונה של הפה עד החזה (כנ"ל אות צ"ה ע"ש) וזהו ששואל, אמאי עד פומא, למה נתפשט תקון הא' עד הפה, דהיינו עד השערות של שפה עליונה דפה ששם לחי העליון.

(קט) עלמא תליתאה וכו': עולם השלישי היוצא מתקון הזה, שולט ויורד למטה, ועולה לצ"ו אלף בעלי יללה, ומתאחזים ממנו בנר המכוסה, דהיינו במלכות דמדת הדין שבתקון הא', שעצמותה נגזזה בראש עתיק, ומתקון

(דפו"י דף קל"ב ע"א)

מאן חמי ק יקירותא דקוצין דשערי דתליין מהאי סבא. יתיב בעיטרא ר דעטריין, עטריין דכל עטריין. ט עטריין דלא אתכללו בעטריין. עטריין דלא כשאר עטריין. ה עטריין, דעטריין דלתתא מתאחדן מנהון. ובג"כ, הני תקונין, אינון תקונין דלתתא מנהון מתאחדין.

קיא) תקוני דאתתקן, דאצטריך לאתברכא, מאן דבעי ברכה. דכל תקונין דאתתקן בקבלהון, ברכאן משתכחין א לקבליהון ואתעביד מה דאתעביד. כלא כליל בהני תקונין. כלא זקפן ב לקבליה תקונין דמלכא תקיפא, עתיקא, סתימא דכלא. וכלהו אתבסמן מתקונין ג אלין.

קיב) תאנא. אי עתיק דעתיקין, קדישא דקדישין, לא אתתקן באלין תקונין, לא אשתכחו עלאין ותתאין. וכלא הוי כלא הוי. ותניא, עד כמה ד זהירין אלין תקוני דדיקנא. עד ה תליסר, וכל זמנא * דתליסר אלין משתכחין, זהירין אלין דלתתא. וכלא. בחושבנא דאלין תליסר, אשתכח דיקנא דמלכא עתיקא יקירא מכלא. כלא בחד איהו טמירא ויקירא.

קיג) ובגין דאיהו יקירא וטמירא מכלא, לא אדכר ד באורייתא, ולא אתגלייא. ומה דיקנא אתגלייא. דיקנא דכהנא רבא עלאה. ומהאי דיקנא, נחית ה לדיקנא דכהנא רבא דלתתא. ט דיקנא דכהנא רבא בתמניא תקונין אתתקן. ובגין כך, תמניא תקונין לכהנא רבא, כד משחא נחית על דקניה, הה"ד ה כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן וגו'.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ק טמירותא. ר מעטריין עטורא. ט ל"ג עטריין. ת ל"ג עטריין. א ל"ג לקבליהון. ב לקבלי. ג מוסיף אלין דמלכא עתיקא. ד אתתקן באלין. ה מוסיף תליסר דלתתא. ו כלא ול"ג דלתתא. ז ביה באתר דאורייתא. ח מוסיף לדיקנא דלתתא. ט מוסיף מאי דיקנא דכהנא רבא דיקנא.

תקונא קדמאה די"ג תי"ד

הסולם

מאמר

כנגד התקונים של המלך התיקף, עתיק, הסתום מכל. וכולם מתבשמים מתקונים אלו. קיב) תאנא אי עתיק וכו': למדנו, אם עתיק העתיקים קדוש הקדושים, שהוא א"א, לא היה מתתקן בתקונים אלו, לא היו נמצאים העליונים והתחתונים. והכל היה כלא היה. כי זולתם לא היה בני חיי ומזוני, לא למעלה ולא למטה. ולמדנו, עד כמה מאירים תקוני דיקנא אלו. עד י"ג. וכל זמן ש"ג אלו נמצאים, מאירים אלו שלמטה, והכל בחשבון י"ג אלו נמצא הדיקנא של מלך העתיק היקר מכל, וכולם כאחד נסתר ויקר.

קיג) ובגין דאיהו יקירא וכו': ומשום שהוא יקר ונסתר מכל נביא, לא נזכר הדיקנא בתורה ולא נתגלה בה. ואיזה דיקנא נתגלה. הוא הזקן של הכהן הגדול העליון, שהוא

חסד

דז"א נמשכים מתקוני דיקנא אלו דא"א. וע"כ הן עטרות של כל עטרות. והן עטרות שלא נכללו בעטרות דז"א, כלומר שאינן יורדות להתלבש בהן. שהן עטרות שאינם כשאר עטרות דז"א, כי עטרות דא"א הן כעמר נקי ועטרות דז"א הן שחורות כעורב. והן עטרות שעטרות של מטה, דז"א, מתאחוות בהם. שתקוני דיקנא דז"א מקבלים מ"ג תקוני דיקנא דא"א. ומשום זה נתתקנו אלו התקונים, כדי שאלו התקונים שלמטה, דז"א, יהיו מתאחוים בהם.

קיא) תקוני דאתתקן וכו': התקונים שנתתקנו, הם, משום שצריכים לברך למי שצריך ברכה, כי כל התקונים שנתתקנו למטה כנגדם, נמצאות כנגדם ברכות ונעשה מה שנעשה. אם ברכת בניס או חיים או מזונות. הכל כלול באלו התקונים. וכולם זוקפים קומתם (דפו"י דף קל"ב ע"א) * דף קל"ב ע"ב)

קיד) ומנ"ל. דכתיב (ט) שבת אחים גם יחד. גם לרבות כהן גדול. דלתתא. דכל זמנא דכהנא רבא דלתתא, משמש בכהונא רבא, כביכול כהן גדול דלעילא, משמש בכהונא רבא.

קטו) דא תקונא חד, דדיקנא דעתיקא סתימא דכלא. א"ל רבי שמעון, יאות אנת ר' יצחק, כ למחמי ביקירא דתקוני דדיקנא, וסבר אפי דעתיק יומין, עתיקא דעתיקין. זכאה חולקך, וזכאה חולקי עמכון בעלמא דאתי.

קטז) תקונא תניינא. מתתקן שערא, מרישא דפומא, עד רישא אחרא דפומא, בתקונא שקיל.

קיז) קום ר' חזקיה, וקאים בקיומך, ואוקיר יקרא נ דתקונא דא דדיקנא קדישא. קם ר' חזקיה, שארי ואמר, (ח) אני לדודי ועלי תשוקתו מי גרם שאני לדודי. משום דעלי תשוקתו.

קיח) מסתכל הוינא, וארו חמית, נהורא יקירא נ דבוצינא עלאה, נהיר וסליק לתלת מאה וחמשה ועשרין עיבר. וחד חשוך הוה אתסחי בההוא נהורא,

מסורת הזהר

(ש) (שם) ויקרא לג צ"ס. (ת) (שיר ז) לך צא צ"ב. י ל"ג מן דלתתא עד משמש. כ למהוי. ג ל"ג כל האות. מ דתיקוני ול"ג דא. נ דבוצינא [; דבוצינא] עלאין.

חלופי גרסאות

תקונא תניינא דיגת"ד

האחר של הפה בתקון שקול. פירוש. כי שערות הדיקנא שמקומן הוא בלחי התחתונה, שיצאו בתקון הראשון, מתחת האזנים ונמשכו עד ראש הפה ולא נתפשטו יותר, משום ששפה עלאה היא סיום גלגלתא, שהיא בינה, (כנ"ל אות י"ח) נמשכו עתה, בסוד התקון של עלית המלכות לבינה, ועלו בשפה עלאה מראש הפה עד ראש האחר של הפה, ששם מקום בינה. והיה זה כדי להמתיק המלכות דמדת הדין שבשערות דיקנא (כנ"ל אות ק"ו) במקום בינה, שהוא רחמים. שה"ס המתוק הראשון של שערות דיקנא. וזהו תקון הב'.

קיז) קום ר' חזקיה וכו': קום ר"ח, ועמוד על עמדה, והוקר יקר תקון זה של הדיקנא הקדושה. קם ר' חזקיה, התחיל ואמר. אני לדודי ועלי תשוקתו. פירוש, מי גרם שאני לדודי, משום שעלי תשוקתו. קיח) מסתכל הוינא וארו וכו': מסתכל הייתי, והנה ראיתי אור יקר של נר העליון, בינה, מאיר ועולה לשכ"ה צדדים, וחשוך אחד היה מתרחץ באור ההוא כמי שמתרחץ באותו נהר העמוק, שהוא בינה, שמימי מתחלקים, ומאירים ונמשכים לכל צד ממה שעבר עליו. כלומר, שמאירים על אותו חשוך להמתיקו טל כל הדינים שעברו עליו. עד הנה. ועלה

מאמר

הסולם

חסד דז"א. ומדיקנא הזה יורד לדיקנא של כהן גדול התחתון. הדיקנא של הכהן גדול, של ז"א, נתתקן בשמונה תקונים, ועם המלכות הכוללתם הם תשעה. (כמ"ט) להלן אות רמ"ט) ומשום זה יש שמונה תקונים לכהן גדול כששמן יורד על זקנו, דהיינו ח' בגדי כהונה. ז"ש, כשמן הטוב יורד על הראש יורד על א' זקן וגו'.

קיד) ומנ"ל דכתיב שבת וגו': ומאין לנו שכהן גדול של מטה הוא טכונן כנגד כהן גדול שלמעלה. כי כתוב שבת אחים גם יחד. גם בא לרבות כהן גדול שלמעלה, שכל זמן שכהן הגדול שלמעלה משמש בכהונה גדולה, כביכול כהן הגדול שלמעלה משמש בכהונה גדולה.

קטו) דא תקונא חד וכו': זה הוא תקון אחד של דיקנא דעתיק הסתום מכל. אמר לו ר"ש, נאה לך ר' יצחק לראות ביקר תקוני דיקנא וסבר פנים של עתיק יומין, עתיק העתיקין. אשרי חלקך, ואשרי חלקי עמכם בעולם הבא.

מאמר תקונא תניינא דיגת"ד

קטז) תקונא תניינא וכו': התקון השני. השערות מתתקנות מראש הפה עד ראש (דפו"י דף קל"ב ע"ב)

כמאן דאתסחי בההוא נהרא עמיקא, דמימיו מתפלגין, ונהרין, ונגדין לכל עיבר, ממה דעלוי. וסליק ההוא נהורא, בשפתא דימא עלאה עמיקא, דכל פתחין טבין ויקירין, בההוא פתחא אתפתחן.

קיט) אנא שאיל מהם, פשרא דחמית. פתחו ואמרו, נושא עון חמיתא. אמר, דא הוא תקונא תניינא. יתיב. א"ר שמעון, האי דנא ע אתבסם עלמא. בריך את ר' חזקיה, לעתיקא דעתיקין.

חלופי גרסאות

ס מהו. ע אתקשר.

דרך אמת (ל) כמי שמתכבס.

תקונא תניינא די"ג תי"ד

הסולם

מאמר

ההתכללות הזו של המלכות, וע"כ ממייעוט הזה דבינה, יצאו שערות בשפה עלאה, מראש הפה עד ראש האחר של הפה. כי שערות מודות על מייעוטים ודינים. והנה תקון זה של עלית המלכות להכלל במקום בינה הוא פתח לכל האורות והמוחין של פרצופי האצילות (כנ"ל ב"א דף ז' ד"ה וכבר ע"ש) וז"ש, דכל פתחין טבין ויקירין בההוא פתחא אתפתחן, כי ע"י הפתח שנעשה בעלית המלכות דשערות לבינה, ראויים תקוני השערות לקבל כל המוחין הגדולים דבינה (כמי"ש ע"ש).

קיט) אנא שאיל מהם וכו': אני שאלתי מהם פשר הדבר שראיתי. פתחו ואמרו, נושא עון, ראית. אמר, זה הוא התקון השני. ישב. א"ר שמעון, עתה נתבשם העולם. דהיינו המלכות שנקראת עולם, נתבשמה ונמתקה בבינה, ע"י התקון הזה. ברוך אתה, ר' חזקיה, לעתיק העתיקין.

פירוש. השם נושא עון. הוא על הבינה, שאע"פ שהיא נקיה מכל צמצום ודין, לקחה לתוכה את המלכות דמדת הדין המצומצמת, ומשום זה נתמעטה הבינה, ונעשתה למעוות דהיינו ו"ק בחסרון ג"ר. שו"ס נושא עון. והיא עשתה זאת כדי לתקן את זו"ל במדת הרחמים שיהיו ראויים לקבל אורות דגדלות (כנ"ל ב"א דף ז' ד"ה וכבר) ולפיכך בי"ג מדות שבתורה שהם של ז"א נק' תקון ב' הזה בשם ורחוב, כי בזה נמתקה המלכות במדת הרחמים. וההפרש מהשמות די"ג תיקוני דיקנא דא"א, שבמיכה, וי"ג תי"ד דז"א שבתורה. הוא, כי א"א הוא השורש המשפיע אותם אל ז"א. ולפיכך תקון הא' דא"א הוא מו אל כמורך. להיות בו אל תקיף וגבור השורשי, ותקון א' דז"א שבתורה, הוא אל, תם

ועלה אור ההוא בשפת ים העליון העמוק, שכל פתחים טובים ויקרים נפתחים בפתח ההוא.

פירוש. שהיה רואה, איך חשוך אחד, שהוא מדת הדין שבמלכות דצמצום א', היה מתרחץ ממתד הדין שבו, בתוך אור היקר של הבינה. שאור זה הסיר מעליו העוביות דצמצום א' הנבחן כמו רחיצה. ונתדמה בזה לשורשו שבראש, שהוא קרומא דאורא, שהמלכות דצמצום א' עלתה שמה לבינה דגלגלתא, וחתתה הבינה לב' מדרגות לג"ר דבינה, שנקראת גלגלתא, ולז"ת דבינה שנקראת מוחא דאורא, (כנ"ל אות כ"ג ע"ש). וז"ש, וארו חמית נהורא יקירא דבוצינא עלאה, שהוא אור הבינה, נהיר וסליק לשכ"ה עיבר, שמאיר ועולה, לתקן הדינים שבשביה"כ שנתפזרו לשכ"ה ניצוצין, וחד חשוך, שהוא המלכות דצמצום א', שהיא חושך מכח הצמצום הרוכב עליה שלא לקבל אור, הוה אתסחי בההוא נהורא, שרחץ והסיר הדינים והעוביות שבו דצמצום א' ע"י אור הרחמים הזה של הבינה, והוא מתדמה במעשה זו, כמאן דאתסחי בההוא נהרא עמיקא דמימוי מתפלגין, דהיינו כמו המלכות שעלתה לבינה דגלגלתא להתמתק, ע"י כך נתחלקה הבינה לב' מדרגות כנ"ל, כן המלכות שנכללה בשערות דיקנא עלתה לאור הבינה להתמתק שמה. ומימי הבינה, נהרין ונגדין לכל עיבר, שמאירים על המלכות מכל עבריהם ממה דעלוי, להסיר כל העוביות שעליה. והוה שמסיים, וסליק ההוא נהורא בשפתא דימא עלאה עמיקא, שאור ההוא עם אותו חשוך שבתוכו עלה בשפת ים העליון העמוק שהוא בינה. דהיינו בשפה עלאה דדיקנא, ששם הוא סיום הלחי העליונה והגלגלתא שהוא בינה. ונודע שהבינה מתמעטת מג"ר על ידי (דפו"י דף קל"ב ע"ב)

(כ) אמר ר"ש, כלהו בוצינין חברין, דאתיין בהאי עוקא קדישא. אסהדנא עלי שמיא עלאין דעלאין, וארעא קדישא עלאה דעלאה. דאנא חמי השתא, מה דלא חמא בר נש, מיומא דסליק משה זמנא תניינא לטורא דסיני. דאנא פ חמינא ז אנפאי נהירין, כנהורא דשמשא תקיפא, דזמין למיפק באסוותא לעלמא. דכתיב, (א) וזרחח לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה. ועוד דאנא ידענא דאנפאי נהירין, ומשה לא ידע ולא אסתכל. הה"ד (ב) ומשה לא ידע כי קרן עור פניו.

(ככא) ועוד, דאנא חמי בעיני, תליסר ק מכילין גליפין קמאי, ונהירין

חלופי גרסאות

פ חמי. ז אנפי. ק אלין.

מסורת הזוהר

(א) (מלאכי ג) בשלח צג צ"ט. (ב) (שמות לד) ספרא דצניעותא לו צ"ל.

תקונא תניינא ד"ג ת"ד

הסולם

מאמר

הפנימית. אבל ר' שמעון בן יוחאי, היה מקורו מבחינת ה' גבורות, שה"ס חג"ת נ"ה שבקו שמאל, שע"כ היה שמו **שמעון**, כמו שמעון בן יעקב. אלא ע"י תורתו ועבודתו נתעלה עד שזכה לסוד הדעת, בדומה למשה עצמו, ועכ"ז היה הפרש ביניהם, כי משה לא ידע כי קרן עור פניו, כי היה תמיד בשליטת החסדים, אבל ר' שמעון בן יוחאי, כיון שראשית מקורו היה בקו שמאל, ע"כ ידע כי פניו מאירים בהארת החכמה, וגם התפאר בזה. ור"ש ועוד דאנא ידענא דאנפאי נהירין ומשה לא ידע ולא אסתכל. שמשא היה בשליטת ימין ע"כ לא הסתכל בהארת חכמה שלו, אבל אני מסתכל ויודע.

אמנם כדי שלא יטעה מי שהוא שעודו קשור בקו שמאל, ע"כ מדייק ואומר, דאנא חמינא אנפאי נהירין כנהורא דשמשא תקיפא דזמין למיפק באסוותא לעלמא כי לעתיד לבא מוציא הקב"ה את החמה מנרתיקה, שפירושו שז"א הנקרא חמה, שקו שמאל שבו מלוּבש בנרתק דמסך דחירק, שלא יאיר ממעלה למטה, (כנ"ל לך י"ג ד"ה ונתבאר) הנה לעתיד יתבטל נרתיק זה, וקו השמאל יאיר בכל תוקפו, והרשעים שיתדבקו אז בשמאל ידונו בה, והצדיקים יתרפאו בה (נדרים ח:) כי הקב"ה יכסה אותם בסוד הכנפים שלו מקו האמצעי. ור"ש וזרחח לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה. ורמז ר"ש שהארת פניו הוא במדרגת כנפי השמש שלעתיד לבא. שממנה נמשכת רפואה לצדיקים.

(ככא) ועוד דאנא חמי זכו: ועוד שאני רואה בעיני י"ג מדות חקוקות לפני ומאירות פנרות

סתם, להיותו מקבל התוקף מא"א. ותקון הב' דא"א הוא נושא עון, שמורה על הבינה שנושאת המעוות של המלכות כדי להשפיע רחמים לזו"ן. וע"כ תקון הב' דז"א, הוא ורחום. דהיינו שמקבל הרחמים.

(כ) אמר ר"ש כלהו וכו': אר"ש אל החברים, כל המאורות, שהם, אתם החברים שבאים להתתקן בטבעת הקדושה הזו, דהיינו ב"ג תקוני דיקנא. שמעו. אני מעיד עלי שמים העליונים דעליונים והארץ הקדושה העליונה דעליונה, שה"ס שמים חדשים והארץ החדשה הנעשים ע"י רזין דאורייתא כנ"ל בחקסה"ז (אות ס"ד ע"ש) שאני רואה עתה מה שלא ראה אדם, מיום שעלה משה בפעם השניה להר סיני. כי אני רואה פני מאירים כאור השמש החזק שעתידי לצאת לרפאות לעולם. שכתוב וזרחח לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה. ועוד שאני יודע שפני מאירים ומשה לא היה יודע ולא היה מסתכל. ז"ש, ומשה לא ידע כי קרן עור פניו.

פירושו, כי משה רבנו היה סוד דעת הפנימי שהימין שולט בו, וע"כ היה סוד שושבינא דמלכא, ולפיכך לא ר"ה לברך את שמעון בן יעקב בין השבטים, כי השם שמעון מורה על קו השמאל, כי הוא אותיות שם עון, דהיינו אם ממשיכים החכמה שבקו שמאל ממעלה למטה הוא העון הגדול דעץ הדעת. וסוד קרן עור פניו הנאמר במשה ה"ס הארת חכמה, בסו"ה חכמת אדם תאיר פניו. והיינו הארת חכמה הנמשכת ע"י הדעת שה"ס משה, אבל משה עצמו לא ידע, כלומר שהיה בשליטת ימין שעקרו חסדים. כטבע הדעת (דפו"י דף קל"ב ע"ב)

כבוצינין. וכד אתפריש כל חד מנייהו מפומיכוון, אסתליק ואתתקן, ואתעטר ואתמר בטמירותא דתקוני דדיקנא, וכל אחרנין אשתארן. ובעוד דכל חד מתפרש בפומיכו, נהיר ואתעטר ויתיב כמלכא בגו חיליה. וכד אסתיים לאתפרשא, סליק ואתעטר בעטרא קדישא, ואתתקן ואתמר, ויתיב בתקונוי דדיקנא קדישא, וכן לכל חד וחד. אזדרו חברין קדישין, דהא בקיומא דא, לא יהא עד דייתי מלכא משיחא.

קכב) קום ר' חזקיה תניינות. וואוקיר תיקונא תליתאה, דדיקנא קדישא. תנא, עד לא קם ר' חזקיה, קלא נפק ואמר, אין מלאך אחד עושה שתי שליחות. אתרגיש ר"ש ואמר, ודאי כל חד וחד באתריה. ואנא, ור' אלעזר ברי, ור' אבא, אשתלים שלימתא עלאה.

קכג) קום ר' חייא. קם ר' חייא, פתח ואמר, α ואומר אהה יי' אלהים הנה לא ידעתי דבר כי נער אנכי. וכי ירמיה לא הוה ידע למלא, והא כמה מלולין נפקי מפומי, עד לא אמר דא. והוא אמר מלה כדיבא, דכתיב הנה לא ידעתי דבר. ϖ אלא ח"ו דאיהו אמר על דא. אלא הכי תנא, מה בין דבור לאמירה. אמירה הוא דלא בעי לארמא קלא, * דבור, בעי לארמא קלא, ולאכרוזא מלין. קכד) דכתיב ד וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר. ותנא, כל עלמא שמעו ההוא דבור, וכל עלמא ת אזדעזעו. ובגין כך כתיב וידבר, ולא כתיב

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

ג) (ירמיה א) ספרא דצניעותא טז צ"ס. ד) (שמות כ) ר ל"ג מן ואוקיר עד תנא. ϖ מוסיף אלא תנא. ת אזדעזעו. וארא כד צ"ר.

תיקונא תניינא די"ג תי"ד

הסולם

מאמר

בני ור' אבא, נשלמה עמנו השלמות העליונה. כלומר, שלהיותם במדרגת חב"ד, (כנ"ל אות ו') יכולים להשלים החסרון של כל אחד ואחד.

תיקונא תליתאה

קכג) קום ר' חייא וכו': קום ר"ח. קם ר' חייא. פתח ואמר, ואומר אהה ה' אלקים הנה לא ידעתי דבר כי נער אנכי. שואל, וכי ירמיה לא היה יכול לדבר, והרי כמה דבורים יצאו מפיו מטרם שאמר זה. והוא אמר דבר שקר, שכתוב, הנה לא ידעתי דבר. ומשיב, אלא חס ושלום שהוא אמר זה. אלא כך למדנו, מהו בין דבור לאמירה. אמירה היא, שאין צורך להרמת קול. בדבור צריך להרמת הקול ולהכריז הדברים.

קכד) דכתיב וידבר וגו': שכתוב, וידבר אלקים את הדברים האלה לאמר. ולמדנו, כל העולם שמע הדבור ההוא וכל העולם נזדעזע, ומשום זה כתוב וידבר ולא כתוב ויאמר. אף

כנרות, וכשמטבאר כל אחד מהם מפיכם, עולה ומתתקן תקון הזה על דרך שבארתם, ומתעטר ומסתתר בנסתרות של תקוני הדיקנא למעלה. וכל האחרים שעוד לא בארתם נשארים ומחכים לסדר הביאור שלכם. ובעוד שכל אחד, מן התקונים, מתבאר בפיכם, אותו התקון מאיר ומתעטר ויושב כמלך בתוך צבאותיו. וכשנשלם הביאור, התקון עולה ומתעטר בעטרה קדושה, ומתתקן ומסתתר ויושב בין התקונים של הדיקנא הקדוש למעלה. וכן בכל אחד ואחד המתבאר מפיכם. הזדרו חברים הקדושים, כי בקיום הזה לא יהיה העולם, עד שיבא מלך המשיח.

קכב) קום ר' חזקיה וכו': קום ר' חזקיה שנית והוקר תקון השלישי של הדיקנא הקדוש. למדנו, מטרם שר' חזקיה קם, יצא קול ואמר, אין מלאך אחד עושה שתי שליחות. נתפעל ר"ש ואמר, ודאי כל אחד ואחד במקומו. כלומר, שיש גבול לכל אחד, שאינו יכול לתקן למעלה ממקום אחיזתו. ואני ור' אלעזר (דפו"י דף קל"ב ע"ב *) דף קל"ג ע"א)

ויאמר. אוף הכא א כתיב הנה לא ידעתי דבר, לאכרזא ב מלה ג ולאוכחא ברוח קדשא לעלמא.

קכה) אי הכי, הא כתיב ה) וידבר יי אל משה לאמר. ד אלא, מאן הוא נביאה עלאה כמשה, דלא זכה ב"ג כוותיה. דהוא שמע דבור בהכרזה, ולא דחיל, ולא אודעזע. ושאר נביאים אודעזעו, אפילו באמירה, ודחלין בדחילו.

א/קכו) ותאנא, ה תקונא קדמאה דדיקנא, ותניינא ו לאייתאה לתליתאה. דכתיב, ו) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר.

ב/קכו) ז תקונא תליתאה. ח מאמצעיתא דתחות חוטמא, מתחות תרין נוקבין. נפיק חד ארחא, ושערא ט אתפסק בההוא ארחא. י אמאי אתפסק. משום כ דהאי

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

ה) (שמ"ת ו. ו. ז) (איוב לג) משפטים קיח צ"ג. א ל"ג כתיב. ב ל"ג מלה. ג לאוכחא. ד ל"ג אלא. ה בתקונא. ו לאתבא; ז לאקפא. ח מוסיף ות"ח דתריין תקונין קדמאין למיתי לתליתאה הו דהוא תקונא; ו בדפו"י כתבו תרי נוסחי. ח ואמצעיתא. ט אפסיק. י מאי. כ מוסיף דכתיב (מיכה ז) ועובר על פשע דהאי; והאי.

תקונא תליתאה די"ב תי"ד

הסולם

מאמר

ב' הנקבים, יוצא אורח אחד והשערות נפסקות בארץ ההוא. למה נפסקו. הוא משום שאורח זה נתתקן להעביר בו רוח החכמה של החוטם, ומשום זה יושב אורח הזה תחת נקבי החוטם, ושערות אינן גדלות במקום הזה, משום שכתוב, ועובר על פשע, כדי לתת מעבר עד הפה הקדוש, שיאמר סלחתי. למדנו, כמה בתי דינים מחכים לפה ההוא דא"א, שיאמר סלחתי, ולא נגלה לאחד מהם, כי הוא מתעלה ומתעטר, ידוע ואינו ידוע. ערקיסאות פירושו בתי דינים, לפי הענין.

פירוש. כי ב' נקבי החוטם דא"א הנה נקב ימין ה"ס השפעת חסדים בעיקר אלא שנכללת בהארת החכמה שמשמאל, ונקב השמאל, עקרו הוא השפעת החכמה (כמ"ש) לעיל אות ס"ג ע"ש) וכבר נתבארה יציאת השערות שעל שפה עלאה, שה"ס התמעטות הבינה מג"ר ע"י כחות היין שקבלה מעלית המלכות (כנ"ל אות קי"ח) וכדי לתקן זה נעשה זווג עליון דע"ב ס"ג דא"ק, המוריד בחזרה את דיני המלכות מן הבינה, וחוזרת הבינה להיות ג"ר. (כנ"ל ויקהל דף מ"א ד"ה והארה) וז"ש, תקונא תליתאה וכו' נפיק חד ארחא, ושערי אתפסק, כי ע"י הארה עליונה מע"ב ס"ג דא"ק ירדה המלכות מבינה, וע"כ חזרה הבינה לג"ר, והשערות, שהן המיעוטים של התכללות המלכות, נפסקו. אמנם לפי"ז היו צריכות כל השערות להתבטל משפה עלאה, ולמה

אף כאן כתוב, הנה לא ידעתי דבר, היינו להכריז דבר ולהוכיח ברוח הקודש אל העולם. קכה) אי הכי הא וכו': שואל, אם כן הרי כתוב, וידבר ה' אל משה לאמר. ולמה אמר ירמיהו לא ידעתי דבר. ומשיב, אלא מי הוא נביא עליון כמשה. שלא זכה אדם כמותו, שהיא שמע דבור בהכרזה, ולא פחד ולא נודעזע. ושאר הנביאים, נודעזעו אפילו באמירה, והיו יראים ביראה.

פירוש אמירה היא בשליטת החסדים שאין בה אחיזה לדינים, וע"כ יכלו הנביאים לקבל משם. אבל דיבור הוא בהרמת קול, כלומר ביהוד ג"ר, בסוד פנים בפנים דז"א ומלכות המכונים אז קול ודבור. שרק משה היה ראוי לקבל משם ולא שאר הנביאים. וע"ז אמר ירמיהו, הנה לא ידעתי דבר כי נער אנכי. ומתוך שתקון הג' ה"ס המשכת הג"ר, ע"כ הקדים לו ר' חייא את הכתוב לא ידעתי דבר, הנאמר בירמיהו. ורמז בזה, אשר חכם עדיף מנביא.

קכו/א) ותאנא תקונא קדמאה וכו': ולמדנו, התקון הראשון של הדיקנא, והתקון השני, הם באו כדי להביא את התקון השלישי. שכתוב הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר.

מאמר תקונא תליתאה דיג"ד

קכו/ב) תקונא תליתאה וכו': התקון השלישי הוא. מאמצע שבתחת החוטם, מתחת (דפו"י דף קל"ג ע"א)

אורחא אתתקן לאעברא ביה. ובגין כך, יתיב תחות נוקבי חוטמא האי אורחא. ושערא לא אתרבי בהאי אורחא, משום ד דכתיב ועובר על פשע, ה למיהב אעברא נ עד פומא קדישא, דיימא סלחת. תאנא, כמה ערקיסאות מחכאן להווא פומא, ולא אתגלי לחד מנייהו, דהא אסתלק ואתעטר, ידיע ולא ידיע. ג/ (כז) תאנא, בצניעותא דספרא, מהו דכתיב פשע. זכו עובר, לא זכו פשע. ו האי בזעיר אפין.

כזו) מאי ביה האי להאי. בזעיר אפין, כד נחית ההוא אורחא מתחות נוקבי פ חוטמי, כתיב, ז) ויחר אף יי' במ וילך. מאי וילך. דנפיק רוחא דרוגזא מאינון נוקבי, ומאן דאשכח קמיה, אזיל ולא אשתכח. הה"ד, ח) כי רוח יי' נשבה בו ז ואינונו. באריך אפין כתיב, ט) ועובר על פשע. וכתיב, י) ורוח עברה ותטהרם.

מסורת הוזהר

ז) (במדבר יב) ח"ג קלח. ח) (ישעיה מ). ט) (מיכה ז) תזריע כה צ"ר ז"ח ג ט"ג שניא ד ט"ב ש"א. י) (איוב לו) לך כ צ"א.

חלופי גרסאות

ל מוסיף כובש עונות וכתיב. מ למיתן. נ על. ס מוסיף פשע, מאי משמע עובר על פשע שפע דאקדים ש"ן לפ"א לא זכו עומד ולא עובר. ע ל"ג האי; ל"ג האי בזעיר אפין. פ חוטמי. צ ל"ג ואינונו; מוסיף ואינונו כי רוח עברה בו ואינונו.

הסולם

תקונא תליתאה דיגת"ד

תקון זה ועובר על פשע, שרוח החכמה עובר שם רק לסלוח הפשע. ולא יותר. אמנם יש לשאול, שהיה לו לומר כאן ועובר על עון, כמו שאומר בתקון הב' נושא עון, והענין הוא, כי עון, פירושו הדינים שבבינה שנצמחו בה מחמת עלית המלכות אליה. כי עון משמע שהיה ישר ונעשה מעוות. אבל פשע, מורה על הדינים שבמלכות עצמה, שהיא פשע מעיקרה, ולא שנעשתה למעוות. ומדייק הכתוב, שרוח החכמה העובר באורח הזה מן החוטם, מלבד מה שמטהר את הבינה, מטהר ג"כ הדינים של המלכות הנקראים פשע, כדי שיוכל לעבור ולהאיר דרך שם אל הארח של שפה תתאה הנעשה בשבולת הזקן, ששם בחינת המלכות עצמה (כמ"ש להלן באות קל"א). ותקון זה מעלתו גדלה מאד, וז"ש כמה ערקיסאות מחכאן וכי. כי מועטים הם שזוכים לזה בשלמותו.

קכו/ג) תאנא בצניעותא דספרא וכי: למדנו בספרא דצניעותא, מהו שכתוב, פשע. זכו עובר. לא זכו פשע. וזה נוהג דק בז"א. ולא בא"א שכולו רחמים.

קכו) מאי בין האי להאי וכי: שואל מה בין זה לזה, בין א"א לז"א. ומשיב, בז"א, כשיורד האורח ההוא מתחת נקבי החוטם, כתוב ויחר אף ה' במ וילך. מהו וילך, היינו, שיוצא רוח של רוגז מאלו הנקבים, ומי שנמצא לפניו

מאמר

ולמה רק אורח אחד באמצע השערות. וז"ש, מאמצעיתא דתחות חוטמא מתחות תרין נוקבין נפיק חד אורחא, שארע זה שיצא בשערות השפע נתתקן בבחינת קו אמצעי הכולל ב' נקבי החוטם, שה"ס חסדים וחכמה כנ"ל. ולפיכך כדי שלא תתבטל הארת החסדים נשארו השערות מצד זה ומצד זה של השפה, ולא נעשה אלא ארח פנוי משערות באמצע. וזה ששואל, אמאי אתפסק. למה נפסקו השערות מן הארח שבאמצע. ומשיב, משום דהאי אורחא אתתקן לאעברא ביה, דהיינו כדי שרוח החכמה מאמצע החוטם יוכל לעבור דרך השערות, כלומר, רק שהשערות לא ימעטו הבינה מג"ר, ולא שיתבטלו לגמרי כל השערות, כי אז היתה נפסקת הארת החסדים.

וז"ש, ושערא לא אתרבי בהאי אורחא משום דכתיב ועובר על פשע שפירושו, למיהב אעברא עד פומא קדישא דיימא סלחת, דהיינו כנ"ל, ששיעור רוח החכמה מחוטם צריך רק להשיב שמה הג"ר, שנתמעטה מהן הבינה ע"י קבלתה את המלכות, בסוד נושא עון (כנ"ל אות קר"ט ע"ש) כי רק צריכה לסליחת העון, דהיינו שיתוקן המעוות ותשוב לג"ר. ולא יותר, וז"ש, למיהב אעברא עד פומא קדישא דיימא סלחת, דהיינו שיאמר סלחתי על העון הזה. וע"כ נקרא (דפו"י דף קל"ג ע"א)

ק ותאנא, הכא כתיב, עובר על פשע בהווא ארחא. התם, וועבר יי' לנגוף את מצרים.

י קכח) זכאה חולקיה דמאן דזכי להאי. ודא הוא תקונא תליתאה, ר דדיקנא יקירא קדישא עלאה עתיקא דעתיקי. אמר ר"ש, ודאי קב"ה יסגי לאוטבא לך, ויחדי לאגנא עלך.

קכט) ותאנא, מאי דכתיב (ז) שוש אישיש ביי', בעתיק יומין אתמר. דהא הוא חדוותא דכלא. תאנא, בשעתא דאתגלי האי אורחא דדיקנא דעתיק יומין. כלהו מארי דיבבא ויללה, ומאריהון דדינא סתימין ושתיקין, ולית דיפתח פטרא

מסורת הזהר

כ (שמות יב) נח נא צ"א. ל (ישעיה סא) יתרו קכח צ"א.

חלופי גרסאות

ק ותנן התם, הכא. ר מוסיף דאורחא דדיקנא.

מאמר

הסולם

תקונא תליתאה דיגת"ד

מפני שלא שייכים בו דינים, אלא להיפך הוא משבית הדינים, והוא כולו רחמים. כי ועובר על פשע, פירושו שעובר לכלות את הפשע, כי הכא כתיב עובר על פשע בהווא ארחא, התם, ועבר ה' לנגוף את מצרים, מה ועבר אשר שם, פירושו לכלות את המצרים, אף עובר על פשע שבכאן, פירושו לכלות הפשע.

קכח) זכאה חולקיה וכו': אשרי חלקו מי שזכה לקבל מתקון זה. וזה הוא התקון השלישי של דיקנא היקר הקדוש העליון דעתיק דעתיקין. אמר ר' שמעון ודאי שירבה הקב"ה להטיב לך, וישמח להגן עליך.

קכט) ותאנא מאי דכתיב וכו': ולמדנו, מה שכתוב, שוש אישיש בה', נאמר בעתיק יומין, כי הוא שמחת הכל. למדנו בשעה שנגלה הארח הזה של הדיקנא דעתיק יומין, כל בעלי יבבא ויללה (הנ"ל באות ק"ח וק"ט) ובעלי הדין, נסתמים ונשתקים, ואין מי שיפתח פתח להרע, משום שאורח זה נגלה לתקן. ומזה מי שאוחז ומזהיר להשתיק למו. הוא רושם לאורח הזה, שהוא סימן עתיקא קדישא. פירושו, כי מכה הדינים דמלכות דצמצום א' שבתקון הא', שנתמעטו משם הג"ר, יצאו בעלי יבבא ויללה המיבבים והמיללים על התמעטותם שהשיגו משם, כמ"ש לעיל (באות ק"ח וק"ט) ועתה, כאשר חזרו הג"ר להאיר באורח הזה שבתקון ג' בסוד ועובר על פשע, באו אותם בעלי יבבא ויללה על ספוקם, ואינם מיבבים ומיללים עוד. וז"ש, כלהו מארי דיבבא ויללה ומאריהון דדינא סתימין ושתיקין, שאינם מיבבים ומיללים עוד, משום ולית

לפניו הולך ואינו נמצא. ז"ש, כי רוח ה' נשבה בו ואיננו. אבל בא"א, כתוב ועובר על פשע, וכתוב, ורוח עברה ותטהרם. ולמדנו, כאן בארח הזה כתוב, עובר על פשע, ושם, ועבר ה' לנגוף את מצרים.

פירושו. ארח זה שעל שפה עלאה הוא דרך שיעבור בו רוח החכמה בשביל הצדיקים הנוהרים לקבל בבחינת קו האמצעי ממטה למעלה. וז"ש זכו עובר לא זכו פשע. הצדיקים הזוכים להיות דבוקים בקו האמצעי, ומקבלים הרוח ממטה למעלה, הרי הוא בשבילם עובר על פשע. אבל הרשעים שאינם זוכים להיות דבוקים בקו האמצעי, ורוצים להמשיך הרוח ממעלה למטה הוא להם פשע, כלומר שמתגלים עליהם הדינים דמלכות הנקראים פשע. אבל, האי בזעיר אפין. כי בא"א הוא כולו רחמים ולא שייך שם זה. וז"ש בזעיר אפין, כד נחית ההוא אורחא מתחות נוקבי חוטמא, הנה לאותם שאינם דבוקים כראוי בקו האמצעי נאמר בהם, ויחר אף ה' כם וילך. כי אהרן ומרים בעת שהיו מדברים במשה, שה"ס קו האמצעי, לא היו או דבוקים בו, וע"כ, ויחר אף ה' כם וילך. מאי וילך, דנפיק רוחא דרוגזא מאינן נוקבי, דהיינו שמתגלה דרך שם הפשע, כנ"ל לא זכו, פשע. ומאן דאשכח קמיה אזיל ולא אשתכח. מי שנמצא לפניו, דהיינו שזכה לחכמה, הולך משם, והחכמה אינה נמצאת בו עוד. ז"ש, כי רוח ה' נשבה בו ואיננו. כי נסתלק מהם. אבל, באריך אפין כתיב ועובר על פשע. שרוח החכמה עובר על הפשע, ומכלה אותה, וכן ורוח עברה ותטהרם. (דפו"י דף קל"ג ע"א)

לאבאשא. משום דהאי אורחא ^ט אתגלייא לתקנא. ומהאי, מאן ^ת דאחיד ואזהר
 לשתקאה, להאי אורחא רשים, דהוא סימנא דעתיקא קדישא.
 קל) תקונא רביעאה, מתתקן שערא * תחות פומא, מרישא חדא לרישא
 חדא. הה"ד, ^ט לשארית נחלתו. כד"א ^ו ונשאת תפלה בעד השארית הנמצאה.
 הנמצאה ממש. שארית דכתיב, ^ט שארית ישראל לא יעשו עולה.

מסורת הזהר

חלופי גרסאות

(ח) (מיכה ז) לעיל אות ככו צ"ט. (ז) (מ"ב יט). ^ט סימנא לשתיקותא ומהאי הוא מאן. ^ת דאחית ;
 דאחיו. * מוסף ונחית תחות.
 (ט) (צפניה ג).

מאמר

הסולם

תקונא תליתאה דיגת"ד

המלכות ראויה לקבלת ג"ר אע"פ שממקורה
 אינה ראויה לזה. ע"כ נקרא התקון בשם וחנון.

ולית דיפתח פטרא לאבאשא, כי חזרו
 להם הג"ר, ואין עוד דינים שיוכלו להזיקם
 ולמעטם. וז"ש. משום דהאי אורחא אתגלייא
 לתקנא, כי ארח ההוא שבשפה עלאה, נתגלה
 לתקן ולהחזיר את הג"ר,

מאמר תקונא רביעאה דיגת"ד
 קל) תקונא רביעאה וכו': התקון
 הרביעי. השערות מתתקנות תחת הפה. מראש
 אחד לראש אחד. דהיינו שבולת הזקן. וז"ש,
 לשארית נחלתו. כש"א, ונשאת תפלה בעד
 השארית הנמצאה. הנמצאה ממש. שארית,
 הוא כע"ז, שכתוב, שארית ישראל לא יעשו
 עולה.

וז"ש, ומהאי מאן דאחיד ואזהר
 לשתקאה להאי אורחא רשים, דהוא סימנא
 דעתיקא קדישא, כי כמו שגילוי אורח זה
 בעתיקא קדישא השתיק מארי דיבבא ויללה
 שלא ייבבו וייללו, כך כל מי שרוצה להשתיק
 למי, שלא יצעק, מניח אצבעו על הארץ
 שבשפה עלאה שלו.

פירוש. אחר שהמלכות דשערות כבר
 נמתקה כולה במקום בינה, בתקון הג' בסוד
 ועובר על פשע, היא חזרה להתעורר שמה
 בין השערות שבמקום בינה, כלומר שנגלה
 שאין מקומה שם בבינה, בלחי העליונה. וע"כ
 הוכרחו השערות דמלכות הנמתקת לרדת
 ללחי התחתונה דהיינו תחת שפה תתאה, בסוד
 שבולת הזקן. וכיון שירדה ממקום בינה
 נסתלקו ממנה הג"ר וחזרה והיתה לו"ק בלי
 ראש. וז"ש, תקונא רביעאה מתתקן שערא
 תחות פומא וכו'. שה"ס שבולת הזקן. וז"ש,
 הח"ד לשארית נחלתו, כי תקון ד' הזה
 נקרא בא"א, לשארית נחלתו. שהוא כד"א
 ונשאת תפלה בעד השארית הנמצאה,
 כי ע"כ נקראים שערות אלו שארית, מלשון
 הכתוב, שארית הנמצאה, דהיינו שארית
 השערות שהוכרו בשפה עלאה שהן מבחינת
 מלכות ואינן מבחינת בינה, ואין מקומם בלחי
 העליונה בשפה עלאה, אלא הוכרחו לרדת
 למטה מפה ללחי התחתונה, לחוץ מראש.
 וז"ש, הנמצאה ממש, שמקודם לכן היו תחת
 התקון ועובר על פשע, ולא היו נכרות שמה,
 ועתה הוכרו ונמצאו. והשם שארית, הוא כמו
 דכתיב, שארית ישראל לא יעשו עולה.
 כלומר אע"פ שהם שארית, ונאבדו הג"ר
 שלהן

וז"ש (באות קכו/א). ותאנא, תקונא
 קדמאה דדיקנא ותניינא, לאייתאה
 לתליתאה, כי בתקון הא', יצאה המלכות
 דמדת הדין לקבל תקון, אמנם במלכות דמדת
 הדין אין העולם יכול להתקיים. ובתקון הב'
 עלתה המלכות למקום בינה שהיא מדת
 הרחמים, כנ"ל. אמנם אז נעשה מיעוט ג"ר
 גם בבינה. ובתקון הג' חזרו הג"ר לבינה.
 ומשום שהמלכות כבר נמתקה בבינה קבלה
 גם היא הג"ר אלו, בסו"ה ועובר על פשע,
 כנ"ל. ולזה היתה כל הכונה. כי המלכות דמדת
 הדין אינה ראויה לקבל ג"ר, לפני גמר התקון,
 עד שיעברו עליה כל ג' התקונים האלו. ונמצא
 שב' תקונים הראשונים, שבהם המלכות עוד
 נמצאת בבחינת ו"ק, שלא הרויחה עוד כלום,
 היו אמנם הכנה שבתקון הג' תוכל לקבל ג"ר.
 הרי שב' תקונים הראשונים לא באו אלא
 להביא תקון הג'. כי רק עתה קבלה המלכות
 את הריח ממיתוקה בבינה. ולולא זה לא היה
 העולם יכול להתקיים (כנ"ל ב"א ז' ד"ה וכבר).

והנה בז"א, נקרא תקון ג' הזה, בשם
 וחנון. והוא, כי חנון, פירושו עשית חסד עם
 מי שאינו הגון ואינו כדאי, כמו שפירשו
 חז"ל. (ברכות ז). וכיון שבתקון הזה נעשתה
 (דפו"י דף קל"ג ע"א)

קלא) תקונא חמישאה. נפיק אורחא אחרא מתחות פומא, הה"ד (ו) לא החזיק לעד אפו. קום ר' יוסי. קם ר' יוסי, פתח ואמר, (ג) אשרי העם שככה לו אשרי העם שיי' אלהיו. אשרי העם שככה לו. מהו שככה לו. כד"א, (ז) וחמת המלך שככה, שכיך מרוגזיה.

קלב) ד"א. שכיך ברוגזיה, הה"ד (ר) ואם ככה את עושה לי הרגני נא הרוג. דא הוא דינא ב דינא. אשרי העם שיי' אלהיו, רחמי דרחמי.

קלג) ד"א, שככה, ג שמא דכליל כל שמהן, ד וקב"ה מעבר רוגזיה, ה ואנח ביה לזעיר אנפין, ומעביר על כל אינון דלבר.

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

(ט) (מיכה ז) לעיל אות קכו צ"ט. (פ) (תהלים קמד) ב דדייני, ג שמיה, ד וקב"ה, ה דאנח, ו ליה. הקסה"ו נ צ"ג. (ז) (אסתר ז) ח"ג קעט. רטו : רלד. רעו : (ר) (במדבר יא) ח"ג קנה : קנו. קצט.

תקונא חמישאה דיגת"ד

הסולם

מאמר

קלג) ד"א שככה שמא וכו': פירוש אחר. שככה, הוא שם הכולל כל השמות. שהקב"ה נשקט, כי מעביר רוגזו ועושה נחת לזעיר אנפין. ונשקט, ומעביר רוגזו על כל אלו שבחוץ.

שלהן, מ"מ אין בזה עולה, אלא להיפך, שהוא תקון גדול אל השערות דמלכות, שהוא כדי שיקבלו תקון הג"ר במקומם עצמם, כמ"ש להלן בתקון החמשי.

פירוש. כי יש ב' מיני רוגז יש רוגז מדינין דנוקבא, שהוא מסבת עלית המלכות לבינה, שהבינה נתמעטת לו"ק בלי ראש. שה"ס הזריעה שבנקודת החולם המובאה לעיל (ב"א ט"ו ד"ה ההוא) ויש רוגז מדינין דדכורא, שהוא מסבת יציאת קו שמאל מטרם שמתיחד בימין, שה"ס הזריעה דנקודת השורק, (כח"ש טס) או ע"י חטאי התחתונים שרוצים להמשיך החכמה דקו שמאל ממעלה למטה, שע"יז מפרידין קו שמאל מקו ימין, שאז נמשכים מקו שמאל דינים קשים. שזה בחינת רוגז מדינין דדכורא.

ויש לדעת שאלו התקונים הם שורשים לעיבור ולידה הנוהגים בפרצופים. כי תקון הב', ששערות המלכות עלו להתקן במקום בינה שהיא שפה עלאה זה שורש לבחינת עיבור המתקן במעי אמו. כי בינה נבחנת לאם המלכות, וה"ס אור הנפש, שתקון ב' הוא ו"ק דנפש, ותקון ג' ג"ר דנפש. ותקון הד', שהיא ירידת שערות המלכות משפה עלאה לשפה תתאה נבחה כמו לידה. כי המלכות יצאה ממעי בינה ובהה למקומה ללהי התחתונה. וה"ס אור הרוח, שתקון ד' הוא ו"ק דרוח. ותקון ה' הוא ג"ר דרוח.

מאמר תקונא חמישאה דיגת"ד

קלא) תקונא חמישאה וכו': התקון החמישי. יוצא אורח אחר מתחת הפה. ז"ש. לא החזיק לעד אפו. קום ר' יוסי. קם ר' יוסי, פתח ואמר, אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלקיו, שואל, אשרי העם שככה לו, מהו שככה לו. ומשיב, הוא כמו שאתה אומר, וחמת המלך שככה, שפירושו שנשקט מרוגזו.

קלב) ד"א שכיך ברוגזיה וכו': פירוש אחר שנשקט ברוגזו, כלומר שבטבת הרוגז נשקט. ז"ש, ואם ככה את עושה לי הרגני נא הרוג, ונמצא, אשרי העם שככה לו, הוא דין שבדין, אשרי העם שה' אלקיו הוא רחמים שברחמים.

ז"ש (באות קל"א) מהו שככה לו, כד"א וחמת המלך שככה. אף כאן, שככה פירושו שכיך מרוגזיה. והיינו מרוגז הדינים דנוקבא, דהיינו ממצב ו"ק בלי ראש. ולפי"ז יהיה פירוש הכתוב, אשרי העם שככה לו, שנשקט מדינין דנוקבא, ונגלו לו ג"ר, שאז אשרי העם שה' אלקיו, שיש לו ג"ר שה"ס השם הוי"ה אלקים. וכן פירוש הכתוב, לא החזיק לעד אפו, היינו דינין דנוקבא, כי יצא באמצע שבולת הזקן, אורח הפנוי משערות, שה"ס גילוי הג"ר, ע"י רוח הנושב מן נקבי החוטם דז"א.

ז"ש (באות קל"ב) ד"א שכיך ברוגזיה, ושכיך שבכאן, היינו מרוגז הדינין דדכורא, שהם הדינים הקשים דקו שמאל בלי ימין, שה"ס

(דפו"י דף קל"ג ע"א)

קלד) דתניא, ארחא ז עלאה דדיקנא ח קדישא, דאיהו ט נחית תחות נוקבי
 דחוטמא · דעתיקי. ו והאי ארחא דלתתא. שקילן אינון בכלא. דא * לעילא, ודא
 לתתא. לעילא, עובר על פשע. לתתא, לא החזיק לעד אפו. ותנינו, לא החזיק :

חלופי גרסאות

ז תקונא ול"ג עלאה. ח מוסיף קדישא עלאה עתיקא דעתיקי. ט מוסיף נחית בדיקניה. י ל"ג דעתיקי. כ והא.

תקונא חמשה דיגת"ד

הסולם

מאמר

באפן, אשר, אשרי העם שככה לו כולל ב'
 התקונים הן התקון דשכיך מרוגזיה. שהוא
 להוציא הג"ר, והן התקון דשכיך ברוגזיה,
 שהוא לבטל ולהעביר הדינין דשמאל. ועד"ו
 לא החזיק לעד אפו, כולל ב' התקונים הנ"ל
 שלא החזיק לעד אפו דדינין דנוקבא. וגילה
 האורח שבאמצעות שערות שפה תתאה. והן
 לא החזיק לעד אפו, דדינין דדכורא, שמעביר
 הדינין דדכורא מאורח הזה שנתגלה בשפה
 תתאה, ע"י יחוד השמאל והימין, בסבת המסך
 דחירק דקו האמצעי.

קלד) דתניא ארחא עלאה וכו' :

שלמדנו, ארח העליון של הדיקנא הקדוש, שהוא
 יורד, על שפה עלאה, תחת נקבי החוטם דעתיק,
 והאורח הזה שלמטה, באמצעותא דשערות
 דשפה תתאה, שוים הם בכל. זה למעלה בשפה
 עלאה, וזה למטה בשפה תתאה. למעלה נקרא
 האורח, עובר על פשע, ולמטה נקרא האורח
 לא החזיק לעד אפו. ולמדנו, לא החזיק,
 פירושו, שאין מקום לשבת שם, כמו שלמעלה
 נותן האורח מקום רק שיעבור בו רוח החכמה
 מן החוטם (כנ"ל אות קכ"ז), כך למטה הוא
 רק נותן מקום שיעבור בו רוח החכמה.

פירושו. עתה מבאר, סוד שככה שבאורחין
 דשפה עלאה ושפה תתאה, לפי פירוש הג'
 הנ"ל, אשר שככה כולל כל שמהן, הן לדינין
 דנוקבא והן לדינין דדכורא. וז"ש ארחא עלאה
 וכו' והאי ארחא דלתתא, שקילן אינון
 בכלא, כי ארחא עלאה מסיר דינין דנוקבא
 שיצאו עם תקון הב', בסוד שכיך מרוגזיה, וכן
 הוא מסיר הדינין דדכורא היוצאים עם גילוי
 החכמה, בסוד שכיך ברוגזיה, ועד"ו ארחא
 תתאה, מסיר דינין דנוקבא שיצאו עם תקון
 הד' בשפה תתאה, ונגלה בו החכמה, בסוד
 שכיך מרוגזיה, וכן הוא מסיר דינין דדכורא
 הנגלים עם גילוי החכמה, בסוד שכיך ברוגזיה.

וז"ש לעילא עובר על פשע. לתתא,
 לא החזיק לעד אפו, שב' שמות האלו
 משמעות אחת להם, ותנינו לא החזיק פירושו,
 דלא אית אתר למיתב, כי מכה שכיך
 ברוגזיה

שה"ס חכמה בלי חסדים. והוא נשקט מהם
 בסבת רוגזו, כלומר שע"י המסך דחירק שבקו
 אמצעי, נגלה הרוגז מבחינת המלכות שהיא
 ממעטת הקו השמאלי לו"ק, ואז, מסבת המיעוט
 ורוגז הזה הוא מתיחד עם קו ימין והוא נשקט
 עי"ז מרוגז האחר, שהוא הדינין דשמאל (כנ"ל
 לד' י"ג ד"ה ונחבאר ע"ש) ונמצא שהרוגז
 דדינים דמלכות, השקיט הדינים דדכורא
 שמשמאל. וזה שאומר, שכיך ברוגזיה,
 שברוגז דדינים דמלכות, נשקט ושכיך הדין
 והרוגז דשמאל.

וז"ש, הה"ד ואם ככה את עושה לי
 הרגני נא הרוג. כי האספסוף התאו תאוה,
 ואמרו מי יאכילנו בשר. ופנימיות הענין,
 היינו, שהאספסוף נתדבק בקליפה הנקראת
 קץ כל בשר, דרעותיה למיכל בשרא, שה"ס
 המשכת הארת השמאל ממעלה למטה, שנקרא
 בשר (כמ"ש לעיל נח דף מ"ח ד"ה ת"ח ע"ש)
 ואז נמשכו דינים הקשיט דשמאל בלי ימין.
 שה"ס דינים דדכורא, וזו"ש ויחר אף ה'
 מאד ובעיני משה רע. עד שאמר הרגני נא
 הרוג ואל אראה ברעתי. וז"ש, דא הוא דיני
 דדינא, שדינים דשמאל אלו הם דינים קשים
 שבדינא, ועליהם נאמר, אשרי העם שככה לו,
 שנשקט מדינים הללו. ואז, זוכים אל, אשרי
 העם שה' אלקינו, רחמי ררחמו. ולפי"ז
 יהיה הפירוש של לא החזיק לעד אפו, על
 הרגו דדינין דדכורא, שעברו ע"י גילוי האורח
 שבשפה תתאה.

וז"ש (באות קל"ג) ד"א, שככה, שמא
 דכליל כל שמהן, שהמלה שככה, הוא שם
 הכולל כל השמות, דהיינו שכולל ב' התקונים
 הנ"ל, הן שכיך מרוגזיה, והן שכיך ברוגזיה,
 שהתקונים נקראים שמות. ומפרש, וקב"ח
 מעבר רוגזיה דהיינו שמעביר דינין דנוקבא,
 ואנח ביה לזעיר אפין, שמגלה הג"ר ועושה
 נחת לז"א, והן ומעביר רוגזא דדכורא, על כל
 אינון דלבר, דהיינו אותם שמבחוץ הדבוקים
 בשמאל, מעביר מהם הדינים שמיחד השמאל
 בימין ע"י גילוי הדינים דמסך דחירק כנ"ל.
 דפו"י דף קל"ג ע"א * דף קל"ג ע"ב)

דלא אית אתר ז למיתב. כמה דלעילא יהיב אתרא מ לאעברא. כך לתתא, יהיב אתר לאעברא.

קלה) תנא, בכל אתר דבהאי עתיקא טמירא דכלא ארחא אתגלייא, טב לכלהו דלתתא, דהא אתחזי עיטא למעבד טב לכלא. מאן דסתים ולא אתגלייא, לית עיטא, ולית מאן דידע ליה, אלא הוא בלחודוי. כמה דעדן עלאה, לית דידע ליה אלא הוא עתיקא דעתיקי. ועל האי כתיב, (ז) מה גדלו מעשיך יי מאד עמקו מחשבותיך. אר"ש יתקנון עובדך לעלמא דאתי. מעם עתיקא דעתיקין. קלו) תקונא שתיתאה. מתתקן שערא וסליק מלרע לעילא, וחפי תקרובתא

מסורת הזהר

(ז) (תהלים צב) ז"ל ז ט"א ש"י.

חלופי גרסאות

ז למתבי. מ לאתעברא.

הסולם

מאמר

תקונא חמשה דיגת"ד

ובתקון ה' שנעשה גם בשפה תתאה, האורח הפנוי משערות, ומקבל רוח חכמה מנקבי החוטם, דרך אורח העליון שעל שפה עלאה, הרי הוא גבה דילה. שחוזר ומשבית הדינים. ותקון הזה נבחן לשורש לג"ר דרוח (כנ"ל אות ק"ל בהסולם) ונודע שבז"א עיד שולטים במדרגה זו דינים דשמאל. עד שמופיעים הג"ר דנשמה. כמ"ש בתקונים הבאים.

מאמר תקונא שתיתאה דיגת"ד

קלו) תקונא שתיתאה וכו': תקון הששי. השערות מתתקנות ועולות ממטה למעלה דהיינו ממקום תחת שפה תתאה שבלחי התחתונה עד למעלה ללחי העליונה והמנחה של בושם הטוב, דהיינו התפשטות השערות, מכסות מתחת שפה תתאה עד ראש הפה שלמעלה שבשפה עלאה, שהוא הלחי העליונה שה"ס שורש עבור ב' לצורך נשמה. ואחר העבור, חוזרות ויורדות השערות לראש הפתח של הארץ התחתון דפה שמתחת שפה תתאה. דהיינו שנוגדים ובאים למקומם הקבוע בלחי התחתונה, וה"ס מרחב הזקן, המתפשט בלחי התחתונה מזוית הלחי עד ראש השפה עלאה ועד תחת שפה תתאה. ונקרא ג"כ פאת הזקן.

פירוש. אחר שכבר נשלמו השערות בג"ר דרוח ע"י אורחא תתאה שבשבות הזקן שמתחת שפה תתאה מגיע הזמן לעלות לעבור לצורך ו"ק דגדלות, וז"ש מתתקן שערא ופליק מלרע לעילא וכו' עד רישא דפומא דלעילא, שהיא בחינת עליה למקום בינה, כמו בתקון הב'. אלא שעבור הזה הוא לצורך קבלת אור הנשמה. שבעבור משיג נפש דנשמה, ואח"כ בסוד הלידה משיג רוח דנשמה. וז"ש, ונחית שערא לרישא דפתחא דאורחא תתאה דפומא, דהיינו שחוזר ויוצא ממעי

האם

ברוגזיה, המיחד קו שמאל עם הימין, שאז אין החכמה נמשכת ממעלה למטה (כנ"ל ב"א דף ט' ד"ה מחלוקת) ע"כ אינו מחזיק חכמה באותו אורח בבחינת לשבת שם, אלא רק לגלות שם הג"ר ממטה למעלה בלבד. וז"ש כמה דלעילא יהיב אתרא לאעברא, כמו שלמעלה נותן מקום לעבור רוח חכמה בלבד דהיינו בשיעור שיצאו הג"ר, ואין החכמה מתישבת באורה הזה, כדי שלא ימשכו ממעלה למטה (כנ"ל אות קכ"ז). כך לתתא יהיב אתר לאעברא. ולא שהחכמה תתישב שמה, כדי שלא ימשכו ממעלה למטה.

קלה) תנא בכל אתר וכו': למדנו בכל מקום שנגלה אורח, בעתיק הזה הנסתר מכל, טוב לכל המדרגות שלמטה, כי המשמעות של גילוי אורח, הוא שנתגלה עצה לעשות טוב לכל. כלומר שנתגלה עצה שכל התחתונים ימשכו מוחין ממנו, להיותו מראה על הסרת ב' בחינות דינין הנ"ל, וגילוי הג"ר. מי שסתום ואינו מגולה, דהיינו המקומות המלאים שערות ואין בהם אורח, זה מראה שאין עצה שיתגלו המוחין לתחתונים. ואין מי שישגי שם אלא הוא בעצמו ולא מדרגה אחרת למטה ממנו, כמו שעדן העליון, שה"ס חכמה סתימאה דא"א, אין מי שישגי אלא הוא עצמו עתיק העתיקין. ועל זה כתוב, מה גדלו מעשיך ה' מאד עמקו מחשבותיך. דהיינו שממציא עצות שיוכלו המוחין להתגלות לתחתונים. אר"ש, יתתקנו מעשיך לעולם הבא מעם עתיקא דעתיקין.

ואלו ב' תקונים דא"א הד' וה', שנקראים בו לשארית נחלתו, ולא החזיק לעד אפו. נקראים בז"א, דהיינו ביי"ג שבתורה, אך אפים. והיינו ע"ד שפרשו חז"ל, מאריך אפו וגבה דיליה. כי בתקון הד' האריך האף שלו, כי שוב נתגלו הדינים והקטנות בשפה תתאה,

(דפו"י דף קל"ג ע"ב)

דבוסמא טבא עד רישא דפומא דלעילא. ונחית נ שערא לרישא דפתחא דארחא תתאה דפומא.

קלז) קום ר' ייסא ואתקין תקונא דא. קם ר' ייסא, פתח ואמר, (ט) וחסדי מאתך לא ימוש, וכתוב (ח) ובחסד עולם רחמתיך, הני קראי קשיין אהדדי. קלח) ולא אקשו, דתנינן, אית חסד ואית חסד. אית חסד דלגו, ואית חסד דלבר. חסד דלגו, הא דאמרן דעתיקא דעתיקין, והוא סתים בסטרא דא דדיקנא, דאקרי פאת הזקן. ולא בעי ב"נ לחבלא האי סטרא, משום האי חסד דלגו דעתיק יומין. ובג"כ, (ז) בכהן דלתתא כתיב ביה, (ז) לא יקרח קרחה בראשם ופאת זקנם לא יגלחו. מ"ט. בגין דלא לחבלא אורחוי דחסד דעתיקא, דכהן מסטרא דא קא אתי.

קלט) ותאנא בצניעותא דספרא, בכלא אצטריך חסד לאתרבאה ולמבני, ולא לקטעא ליה, ולא אשתצי מעלמא. והאי דכתיב וחסדי מאתך לא ימוש, חסד דעתיק יומין. ובחסד עולם, חסד דאקרי חסד עולם, (ז) והאי הוא אחרא דז"א, דכתיב (ז) אמרתי עולם חסד יבנה.

קמ) והאי חסד דעתיק דעתיקין, הוא חסד דקשוט. וחסד דקשוט לאו בחיי

חלופי גרסאות

נ מוסיף שערא דרישא. ס כהן. ע האי אחרא דכתיב ול"ג הוא ול"ג דזא.

מסורת הזוהר

(ז) (ישעיה נד) ב"א רצח צ"א ת"ז תכ"ב סו. ת) (שם) משפטים קנא צ"ש. א) (ויקרא כא) ח"ג פט. : (ב) (תהלים פט) יתרו סה צ"פ.

תקונא שתיאתא דיגת"ד

הזה שבפנים, שה"ס ו"ק דנשמה (כמ"ש שם) של עתיק יומין. ומשום זה בכהן של מטה כתוב בו, לא יקרח קרחה בראשם ופאת זקנם לא יגלחו. מהו הטעם. הוא כדי שלא להשחית דרכיו, דהיינו תקוניו, של חסד דעתיק, כי הכהן בא מצד הזה. דהיינו מצד החסד.

קלט) ותאנא בצניעותא דספרא וכו': ולמדנו בספרא דצניעותא, בכל אפן צריך החסד להתרבות ולהבנות, ולא לקצץ אותו דהיינו לא להשחית פאת זקנו. כי אינו כלה מן העולם. והיינו שכתוב **וחסדי מאתך לא ימוש**. שהוא חסד דעתיק יומין. הנמשך ע"י תקון הזה הששי. **ובחסד עולם**, היינו חסד שנקרא חסד עולם. וזה הוא חסד אחר שבז"א שהוא בחינת רוח, שכתוב אמרתי עולם חסד יבנה.

קמ) והאי חסד דעתיק וכו': וחסד הזה דעתיק דעתיקין שבתקון הששי, הוא חסד של אמת, וחסד של אמת לא נאמר בחיי הגוף, שהוא בחינת רוח, דהיינו ז"א שנקרא גוף.

אלא

הסולם

מאמר

האם שהיא בינה שהיא הלחי העליונה ויורד למקומו ללחי התחתונה, שה"ס לידה ויניקה, שבירידה זו משיג רוח דנשמה. ויש לו ו"ק דג"ר. ומכונים תקרובתא דבוסמא, משום שהג"ר מכונים בשמים וריח הטוב.

קלז) קום ר' ייסא וכו': קום ר"י והתקן תקון הזה. הששי. קם ר' ייסא, פתח ואמר, וחסדי מאתך לא ימוש וכתוב, ובחסד עולם רחמתיך. מקראות אלו קשים זה על זה. כי כאן כתוב לא ימוש, שהיא לנצחיות. וכאן אומר ובחסד עולם, שמשמע שאינו נוהג אלא בימי עולם שהוא שגא אלפי שני.

קלח) **ולא אקשו, דתנינן וכו'**: ומשיב ולא קשה. כי למדנו שיש חסד ויש חסד. יש חסד שמבפנים שהוא אור הנשמה, ויש חסד שמבחוץ, שהוא אור הרוח. ומפרש, חסד שמבפנים, הוא שאמרנו בעתיקא דעתיקין, שהוא סתום בצד הזה של הדיקנא שנקרא פאת הזקן (כנ"ל באות קל"ו). שהוא תקון הששי. שהאדם אין צריך להשחית צד הזה, משום חסד (דפו"י דף קל"ג ע"ב)

גופא אתמר, אלא בחיי דנשמתא. ובג"כ כתיב, א) כי חפץ חסד הוא. דא הוא תקונא שתיתאה דדיקנא יקרא, דעתיק דעתיקי.

קמא) תקונא שביעאה. פסיק שערא, ואתחזן ב' תפוחין בתקרובתא דבוסמא, שפירן ויאן למחזי.

קמב) פתח ר"ש ואמר, ד) כתפוח בעצי היער וגו'. מה תפוח זה כליל בתלת גווני, כך קב"ה, תרין תפוחין כליל שיתא גווני, ותרין תפוחין אלין, דאינון תקונא ז', אינון פ) כללא דכל שיתא תקונין דאמינא. ובגיניהון אתקיים ה) באור פני מלך חיים.

קמג) ותאנא, מהני תפוחין נפקין חיין לעלמא, ומחזיין חידו לזעיר אפיין.

מסורת הזהר

חלופי גרסאות

ג) (מיכה ז) לעיל אות כז צ"ט. ד) (שיר ב) לך עב צ"א. ה) (משלי טז) לעיל אות פ צ"ל.

פ) ל"ג כללא.

מאמר

הסולם

תקונא שביעאה דיגת"ד

המפסיקה השערות, כנ"ל בתקון ג' ותקון ה', ואתחזן ב' תפוחין בתקרובתא דבוסמא, שנראים ב' תפוחי הפנים במנחת הבושם, שה"ס ג"ר דגדלות, שמהם נמשכת הארת החכמה המכונה ריח, וע"כ מכונים תפוחין, כי תפוחים יש להם ריח טוב. וכן הם מכונים תקרובתא דבוסמא. והשם תפוח יש לו הוראה מיוחדת על הארת החכמה הזו שה"ס ו"ק דחכמה, והנמשכת מג' קוין, שה"ס חג"ת, שעל זה רומזים ג' גוונים לבן אדום ירוק שיש בתפוח. ויש כאן ב' תפוחין קדישין, דהיינו בימין ושמאל, שג' גוונים שבתפוח הימין נקראים חג"ת וג' גוונים שבתפוח השמאל נקראים נה"י, וז"ש, מה תפוח זה כליל בתלת גווני, שה"ס ג' קוין, כך קב"ה, תרין תפוחין כליל שיתא גווני, שג' קוין שבימין ה"ס חג"ת וג' קוין שבשמאל ה"ס נה"י. להורות שהארת חכמה שבהם הוא רק ו"ק דחכמה, דהיינו חג"ת נה"י דחכמה. ואין שם ג"ר דחכמה. וכל ששת התקונים הקודמים לא היו אלא כדי להביא תקון הזו, וז"ש, וע"כ הוא כלול משהה תקונים הקודמים. וז"ש, ותרין תפוחין אלין דאינון תקונא ז', אינון כללא דכל שיתא תקונין דאמינא. כי לא באו אלא להביא תקון השביעי הזה. וז"ש ובגיניהון אתקיים באור פני מלך חיים, שבשביל ששת התקונים הקודמים נתקיים בתקון הזו, באור פני מלך חיים. דהיינו שנגלתה הארת החכמה בפני המלך, שאור החכמה מכונה חיים. בסו"ה והחכמה תחיה בעליה.

קמג) ותאנא מהני תפוחין וכו': ולמדנו

אלא בחיי הנשמה. כי התקון הששי הוא ו"ק דגדלות, שה"ס חיי הנשמה (כנ"ל אות קל"ו) ומשום זה כתוב, כי חפץ חסד הוא, שזה הוא התקון הששי של דיקנא היקר של עתיק דעתיקי, פירוש. כי אור הנשמה נמשך מבינה שהחסד שלה הוא בחינת כי חפץ חסד הוא. שחפצה בחסד יותר מבחכמה, כנודע. ולפיכך נקרא תקון זה כי חפץ חסד הוא. ובי"ג מדות שבתורה נקרא תקון זה בשם ורב חסד. להורות שהוא חסד דנשמה, שהוא חסד רב וגדול.

מאמר תקונא שביעאה דיגת"ד

קמא) תקונא שביעאה וכו': התקון השביעי. השערות נפסקות ונראים ב' תפוחים במנחת הבושם. נאים ויפי מראה. כלומר שב' צדי הפנים פנוים משערות נראים מתוך שערות הדיקנא. הנקראות מנחת הבושם. להיותן שורשים להארת החכמה הזו המכונה ריח. בסו"ה והריחו ביראת ה'.

קמב) פתח ר"ש ואמר וכו': פר"ש ואמר, כתפוח בעצי היער וגו'. מה תפוח הזה כלל ג' צבעים, לבן אדום ירוק, כך קב"ה, תרין תפוחין כלולים ששה צבעים, וב' תפוחים אלו, שה"ס ב' צדי הפנים הפנוים משערות, שהם התקון ה', הם כלל של ששה התקונים הקודמים שאמרת. ובשבילם מתקיים באור פני מלך חיים.

פירוש. אחר שנשלמו הו"ק דגדלות ע"י תקון ו', הגיע עתה הזמן להמשיך ג"ר דגדלות. וז"ש, פסיק שערא, כי נמשכת הארת החכמה

(דפו"י דף קל"ג ע"ב)

צ כתיב ו' יאר י' פניו אליך. וכתוב ז' באור פני מלך חיים. באור פני מלך אלין אינון תרין תפוחין ק' דתקרובתא דבוסמא דאמינא. יאר י' פניו אליך, פנים דלבר, דכד נהרין מתברך עלמא.

קמז) ותאנא, כל זמן דהני בוציני דלבר נהירין, כל עלמא מתברך, ולא אשתכח רוגזא בעלמא. ומה אי הני דלבר כך. תרין תפוחין דנהרין תדירא, דחדאן תדירא עאכ"ו.

קמה) תניא, כד אתגליין תרין תפוחין ר' אלין, אתחזי זעיר אפין בחדוותא. וכל אינון בוצינין דלתתא, בחדוותא. וכל אינון דלתתא נהרין, וכל עלמין חדאן, ושלמיין מכל שלימותא. וכלא חדאן ונהרין. וכל טיבו לא פסיק. כלהו אתמליין בשעתא חדא, כלהו חדאן בשעתא חדא.

קמו) ת"ח, פנים דלבר, אית זמן דנהרין, ואית זמן ה' דלא נהרין. ובג"כ כתיב, יאר י' פניו אליך. מ' יאר פניו אתנו סלה. א' מכלל דלא הוי תדירא. אלא כד אתגליין תפוחין דלעילא.

קמז) תאנא, אלין תפוחין דסתימין, נהירין וחוורין תדירא. ומנהון נהירין לתלת מאה ושבעין עיבר. וכל שיתא תקונין קדמאין דבדיקנא ביה כלילן. הדא הוא דכתיב, י' ישוב ירחמנו. ישוב, מכלל דומנין טמירין, וזמנין אתגליין. ב' הכא, הוא ישוב ירחמנו. ובהאי דלתתא, הוא ואמת. דא הוא תקונא * שביעאה, דכליל שיתא, בתרין תפוחין דבעתיקא דעתיקין.

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

(ו) (במדבר ו') ח"ג קמא. רעא: רעו: רצה. ת"ז סג
 ת"ע קכט: ז') (משלי טז) לעיל אות פ' צ"ל. ח) (תהלים
 טז) יתרו ה' צ"ס. ט) (מיכה ז') ויקרא פו צ"ו

צ דכתיב. ק' דתקרובא. ר' אינון ש' דכל. ת' דחשוכאן.
 א' מכאן. ב' הה"ד.

הסולם

מאמר

תקונא שביעאה דיגת"ד

בשמחה, וכל אלו הנרות שלמטה, שבמלכות, הן בשמחה, וכל אלו שלמטה מאירים, וכל העולמות הם בשמחה ושלמים מכל השלמות. והכל שמחים ומאירים, וכל חסד אינו נפסק, כולם מתמלאים בשפע בשעה אחת, כולם שמחים בשעה אחת.

קמו) ת"ח פנים דלבר וכו': בוא וראה, הפנים שבחוקין, דהיינו של ז"א, יש זמן שמאירים ויש זמן שאינם מאירים. ומשום זה כתוב, יאר ה' פניו אליך. יאר פניו אתנו סלה. שמשמע מזה שאינו מאיר תמיד. שע"כ אנו מתפללים שיאיר לנו. כי אינם מאירים בז"א, אלא כשנתגלו התפוחים דא"א למעלה.

קמז) תאנא אלין תפוחין וכו': למדנו, אלו תפוחים דא"א הסתומים, מאירים ולבנים תמיד. ומהם מאירים לש"ע צדדים. (כמ"ש לעיל

ולמדנו מאלו תפוחים יוצאים חיים לעולם, שה"ס הארת חכמה, ומראים שמחה לזעיר אנפין, שכתוב, יאר ה' פניו אליך. וכתוב באור פני מלך חיים. באור פני מלך, אלו הם ב' תפוחין של מנחת הבושם שאמרת, יאר ה' פניו אליך, היינו הפנים שבחוקין, דהיינו של ז"א שהוא לחוקין מא"א, כי כשהם מאירים מתברך העולם.

קמז) ותאנא כל זמן וכו': ולמדנו, כל זמן שאלו הנרות שמבחוץ מאירים, שהם ז"א, כל העולם מתברך ולא נמצא כעס בעולם. ומה אם אלו שמבחוץ כך, ב' תפוחים דא"א, שמאירים תמיד ושמחים תמיד, על אחת כמה וכמה.

קמה) תניא כד אתגליין וכו': למדנו, כשב' תפוחים אלו מתגלים, נראה זעיר אנפין (דפ"ר דף קל"ג ע"ב *) דף קל"ד ע"א

קמח) תקונא תמינאה. נפיק חד חוטא דשערי סוחרניה דדיקנא, ותליין בשקולא עד טבורא. קום אלעזר ברי, אתקין תקונא דא.
 קמט) קם רבי ג אלעזר, פתח ואמר, הכל תלוי במזל, ואפילו ס"ת בהיכל. מלה דא אוקימנא בספרא דצניעותא, ד והכא אית לאסתכלא, וכי הכל תלוי במזל, ותנינן, ס"ת קדש, ונרתקו קדש, וההיכל קדש. וכתיב וקרא זה אל זה ואמר קק"ק, הא תלת אינון. וס"ת. לקבליהון, נרתקו קדש, וההיכל קדש, והוא ה קדש. והתורה נתנה בג' קדושות. בשלש מעלות, בימים שלשה, שכינה בשלש, לוחות וארון והיכל בס"ת תליא, ואיהו תליא במזל, וכתיב ומאותות השמים אל תחתו. מאן דאיהו בקדושות הללו להוי תליא במזלא.
 קנ) אלא הכי אוקימנא בספרא דצניעותא, האי חוטא יקירא קדישא, דכל שערי דדיקנא תליין ביה, אתקרי מזל. מ"ט. משום דכל קדשי קודשין דקודשיא, בהאי מזלא תליין. וס"ת, אע"ג דאיהו קדוש לא חל עליה עשר קדושין עד דעייל להיכל. כיון דעייל להיכל, אתקרי קדוש בעשר קדושות. כגוונא ד דא דלא אתקרי היכל, אלא כד אתחברן עשר קדושות. ותאנא, הכל תלוי במזל, דאיהו האי חוטא ד יקירא קדישא, דכל שעריין תליין ביה.

חלופי גרסאות

ג מוסיף אלעזר בריה. ד והכי קאמר וכי. ה קדוש. ו דלעילא. ז ל"ג יקירא קדישא.

מסורת הוזהר

י (ישעיה ו) בא סא צ"ת. כ (ירמיה י)

תקונא תמינאה דיגת"ד

הסולם

מאמר

קדש וההיכל קדש והוא קדש. והתורה ניתנה בג' קדושות. בשלש מעלות. שהם כהנים לויים וישראלים, בימים שלשה, כמ"ט היו נכונים לשלשת ימים. וכן השכינה היא בשלשה, לוחות וארון והיכל. והכל תלוי בספר תורה. ואתה אומר, שספר התורה תלוי במזל. והרי כתוב, ומאותות השמים אל תחתו. מי שהוא בקדושות הללו יהיה תלוי במזל.

לעיל אות י"ט) וכל ששת התקונים הראשונים שבדיקנא כלולים בהם. ז"ש ישוב ירחמנו, ישוב, משמע, שפעמים הם נסתרים ופעמים הם גלויים. כאן בא"א, נקרא תקון הזה ישוב ירחמנו. ובוה שלמטה, שבדיקנא דז"א, דהיינו ב"ג מדות שבתורה, הוא נקרא ואמת. זה הוא תקון השביעי הכולל ששה בשני תפוחים שבעתיק דעתיקין. שהוא א"א. כמ"ש לעיל.

מאמר תקונא תמינאה דיגת"ד

קמח) תקונא תמינאה וכו': התקון השמיני. יוצא חוט אחד של השערות מסביב הדיקנא, ותלויים בשוה עד הטבור של הלב. קום אלעזר בני, והתקן תקון הזה.

קמט) קם ר' אלעזר וכו': קם ר"א פתח ואמר, הכל תלוי במזל ואפילו ספר תורה בהיכל. דבר זה העמדנו בספרא דצניעותא. כי כאן יש להסתכל, וכי הכל תלוי במזל. והרי למדנו, ספר תורה הוא קדש, ונרתקו קדש, וההיכל קדש. וכתוב, וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש קדוש, הרי הם ג' קדושות, וספר התורה הוא כנגדם, שנרתקו (דפו"י דף קל"ד ע"א)

קנ) אלא הכי אוקימנא וכו': ומשיב, אלא כך העמדתי בספרא דצניעותא, חוט הזה היקר והקדוש שכל השערות תלויות בו, דהיינו כללות שטח העליון של שערות הדיקנא המקיף את הפנים כמו חוט של שערות, הוא נקרא מזל. מה הטעם. הוא משום שכל קדשי קדשים של הקדשים, דהיינו כל המדרגות והמוחין הנקראים קודש קדשים, תלויים במזל הזה, כי שפע מזל הזה נקרא קדשי קדשים. וספר תורה, שהוא ז"א, אע"פ שהוא קדוש, לא חל עליו עשר קדושות, דהיינו שתהייה לו ג"ר, עד שנכנס להיכל, שהוא המלכות. כי אינו נשלם בג"ר אלא ע"י זוגו עם המלכות. כיון שנכנס להיכל, דהיינו שמזדווג עם המלכות

קנא) אמאי אקרי מזל. משום דמניה תליין מזלי, ומזלי מניה עלאין ותתאין. ובג"כ איהי תלייא. וביה תליין כל מלי דעלמא עלאין ותתאין. ואפילו ס"ת שבהיכל, דמתעטר בעשר קדושות, לא נפיק מכלליה עם שאר קדושין וכלהו תליין בהאי. ומאן דחמי להאי תקונא, אתכבשן חוביהון מקמיה ומתכפייין, הה"ד (יכבוש עונותינו. א"ל ר"ש, בריך ברי לקודשא דקדישין, עתיק מכלא.

מסורת הזהר

חלופי גרסאות

(ז) (מיכה ז) לעיל את קמו צ"ט.

ח ל"ג חוביהון.

הסולם

מאמר

תקונא תמינאה דיגת"ד

יול מים מדליו. וכבר נתבאר לעיל שהדיקנא בכללותה ה"ס ב' דצלם דגופא. כמו אור"א עלאין, (כנ"ל באות צ"ה ע"ש) וז"ש, ותליין בשקולא עד טבורא. דהיינו עד טבורא דלבא (כנ"ל אות ע"ב) שהוא מקום החזה דא"א. ששם מסתיימות ג"ר דגופא. הנבחנות לפ' דצלם (כמ"ש שם).

וז"ש, (באות ק"ג) האי הוטא וכו' אתקרי מזל. מ"ט משום דכל קדשי קודשין דקודשיא בהאי מזלא תליין. כי אבא ואמא נקראים קודשיא, ובעת שהם כלולים בדיקנא, נקרא הדיקנא קדש קדשים, כלומר, קדש שממנו מקבלים הקדשים, שהם אור"א הנקראים לפי עצמם, קודשיא, וז"ש קדשי קודשין דקודשיא. ומ"ש קדשי קודשין, לשון רבים, הוא מפני שסובב על השערות. וז"ש, אמאי אקרי מזל משום דמניה תלייא מזלי, כי כל המוחין הגדולים ביותר שאפשר שיבואו בשתא אלפי שני אינם באים אלא ע"י המזל הזה. ומזל, הוא לשון הצלחה שלא כדרך הטבע. ואומר טעם ב', ומזלי מניה עלאין ותתאין, כי התחתונים מזדלזלים על ידו כמ"ש לעיל (אות צ"ט ע"ש). והעליונים ג"כ מזדלזלים, משום שמקור הדיקנא הוא מקרומא דאורא, ששם עלתה הי' באור הבינה ונתמטטה לוי"ק בלי ראש, וכן בתקון הב' דדיקנא ע"ש, וע"כ הם מזדלזלים על ידו. אמנם זלזול זה הוא שבח גדול לתחתונים, כי לולא זה לא היו התחתונים יכולים לקבל אורות החיים (כנ"ל ב"א דף ז' ד"ה וכבר).

וכבר נתבאר שעיקר שערות אלו נמשכים ממלכות דמדת הדין, אבל לא ממקומה אלא מקרומא דאורא, שהיא שמה במקום בינה, בפנימיות הראש דא"א, וכדי למתק אותה ברחמים בשביל התחתונים היתה צריכה המלכות דמדת הדין לצאת מקרומא דאורא, לחצוניות הראש, בסוד פאתי הראש, ומשם באה

המלכות, נקרא קדוש בעשר קדושות, כעין זה, לא נקרא המלכות היכל אלא כשנתחברו בו עשר קדושות, דהיינו רק כשהוא בזוג עם ז"א, אז יש במלכות עשר קדושות, ולמדנו, הכל תלוי במזל, שכל אלו הג"ר דז"א ומלכות, תלויות במזל, שהוא חוט הזה היקר והקדוש שכל השערות תלויות בו. שממנו מקבלים כל אלו הקדושות.

קנא) אמאי אקרי מזל וכו': שואל, למה נקרא מזל. ומשיב, משום שממנו תלויים ההצלחות, וממנו מזדלזלים העליונים והתחתונים. ומשום זה הוא תלוי, שתלוי ונמשך עד החזה, ובו תלויים כל דברי העולם העליונים ותחתונים, כי בני חיי ומזונא לאו בזכותא תלייא מילתא אלא במזלא תלייא מילתא. ואפילו ספר תורה שבהיכל, המתעטר בעשר קדושות אינו יוצא מכללו עם שאר כל הקדושות, כנ"ל בדבור הסמוך, וכולם תלויים בתקון הזה. ומי שרואה תקון זה נכבשים עונותיו לפניו וכפיים, ז"ש, יכבוש עונותינו. אמר לו ר"ש, ברוך בני לקדש הקדשים לעתיק מכל מזל. פירושו הצלחות, כי על הכתוב, הון יוסיף, מתרגם מזלא מוסיף. (משלי י"ט ד')

פירושו. אחר שנגלה תקון הז', שה"ס הג"ר שנתגלה בסוד אור פני מלך חיים. הגיע הזמן שיתגלה תקון הח', שהוא גילוי השבח של כללות השערות דיקנא. וז"ש, תקונא תמינאה, חד הוטא דשערי פוחרניה דדיקנא כלומר, חוט שערות אחד כולל ומקיף כל שערות הדיקנא. כי עתה ניכרים שבחם וחשיבותם של כל השערות, שה"ס המיעוטים, איך כל אלו המוחין הגדולים נתגלו על ידיהם, כי אלו המוחין שנתבארו בכל תקון ותקון, כוללים כל מדרגות המוחין המושגים לאור"א וישו"ת וזו"ן שבאצילות, ותקון ח' הזה כולל את כולם, ואפילו ד' תקונים האחרים שיתבארו לפנינו נכללו ג"כ בתקון הזה. וע"כ נקרא מזל, מלשון (דפו"י דף קל"ד ע"א)

קנב) תקונא תשיעאה. מתערבין שערי עם אינון שערי דתליין, ולא נפקין דא מן דא. קום ר' אבא, קום ר' אבא ואמר, אלין שערי דמתערבין עם

חלופי גרסאות
ט נסיק. י אינון.

הסולם

מאמר

תקונא תשיעאה דיגת"ד

מאותן השערות הנמשכות ממוחא סתימאה מהם נעשו שמונה תקונים הראשונים הנ"ל דשערות דיקנא. וע"כ יש בהם ג"ר, כי בינה זו שבמו"ס, חזרה להיות חכמה. כנודע. מה שאין כן הגלגלתא דא"א שנתקנה בבחינת פ' דצלם דראש, היא נעלמה מאד, ואותן השערות הנמשכות מן הגלגלתא הן בבחינת ו"ק חסר ראש, ומהן נתקנו ד' תקונים האחרונים. ומאותה הסבה, יש גם הפרש במקום תלייתן, כי ח' תקוני דיקנא הראשונים הנמשכים ממו"ס, שלא יצאו אלא מבחינת כתר וחכמה שבמו"ס, אבל בינה ותו"מ דמו"ס מאירים עוד בהם, ע"כ גם השערות לא יצאו מראש לגמרי, אלא שנתלו בלחי התחתונה, שרק מבחינת עצמות, הרומזות על חכמה, הוא נפרד מראש, אבל מבחינת גידין בשר עור הרומזים על בינה ותו"מ הוא עוד דבוק ומחובר בראש. אבל ד' תקוני דיקנא האחרונים הנמשכים מגלגלתא, שאינם מקבלים מגלגלתא רק ו"ק שהם תו"מ. כבר יצאו מראש א"א לגמרי, והן תלויות על הגרון (כנ"ל בספרא דצניעותא דף י"ד ד"ה פירוש).

ולפיכך אחר שנשלמו כל התקונים של השערות הנמשכות ממוחא סתימאה, שהם ח' תקוני דיקנא הראשונים, התחילו לצאת שערות דיקנא דבחינת גלגלתא, והתחילו לצאת מפאתי הראש דא"א. שערות חדשות מבחינת המלכות דמדת הדין. שהם מגלגלתא שבדיקנא, שהם לא קבלו עוד שום מיתוק. והם צריכים לעלות למקום בינה, כמו השערות שממו"ס בתקון ב', אמנם הן אינן יכולים ואינן צריכים לעלות ללחי העליונה, אלא שמספיק שיעלו ויתערבו עם שערות דיקנא דמו"ס שכבר נמתקו בבינה. וז"ש, תקונא תשיעאה מתערבין שערי עם אינון שערי דתליין, דהיינו שנצמחות שערות חדשות, שהם ממלכות דמדת הדין, ומתערבות עם אלו השערות דיקנא התלויות עד הטבור, שכבר נמתקו בבינה. ומתמתקות גם הן ביניהן בבינה. וז"ש, ולא נפקין דא מן דא, שהשערות החדשות אינן יוצאות משערות דיקנא התלויות. כי הן יוצאות מפאתי הראש, מבחינת גלגלתא, כנ"ל. וז"ש, אלין שעריין

באה לתקון הא' של הדיקנא. (כנ"ל באות צ' ע"ש) ונתמתקה בחצוניות הראש ע"י תקון הב' ע"ש. ואחר שהמלכות דמדת הדין, גרמה ליציאת השערות והאורות הגדולים, של כל אלו שמונה תקוני דיקנא, נתעלטה שבחה, עד שיצאו הדינים והצמצומים שבה שהיו פועלים בכל שערות הדיקנא עד כאן. וז"ש, ומאן דחמי לחאי תקונא אתכבשן חוכיהון מקמיה ומתכפיון, כי מי שזוכה בכל תקוני דיקנא עד תקון הח', כבר נכבשו כל הכחות הדין והצמצום שפעלו בסבת עירוב המלכות בבינה, כי עלה השבח על ההפסד אלף אלפי פעמים, ויותר. וכבר ידעת שכחות הצמצום והדין שקבלה הבינה ממלכות, מכונים מעות ועון (כנ"ל אות ק"ט) וז"ש, הה"ד יכבוש עונותינא. כי נכבשו ונתבטלו כלא היו, מחמת האורות הגדולים שיצאו בסבתה. ובי"ג מדות שבתורה שהם בז"א, נקרא תקון הזה ונוצר חסד, על שם החסדים המרובים והנאמנים המתגלים בו כמבואר.

מאמר תקונא תשיעאה דיגת"ד

קנב) תקונא תשיעאה וכו': תקון התשיעי. השערות מתערבות עם שערות התלויות, ואינן יוצאות זו מן זו. קום ר' אבא. קום ר' אבא ואמר, שערות אלו המתערבות עם אלו התלויות נקראות מצולות ים, משום שיוצאות מן מותרי המוח. וממקום הזה הושלך כל בעלי הדין התובעים על חטאי בני אדם, ונכנעים. א"ר שמעון ברוך תהיה לעתיק יומין.

פירוש. כבר נתבאר סוד מקור השערות, שה"ס לבושי או"ח שהלבישו הג"ר דחכמה שבראש א"א מטרם הסתלקותן. ואחר שנסתלקו הג"ר, יצאו הלבוישים מראש דא"א בבחינת פסולת (כנ"ל אות כ"ד ע"ש) שנקראים שערות. וכיון שהשערות היו נכללות מקודם בפנימיות הראש דא"א ע"כ יש בשערות דיקנא מבחינות ב' ראשים, מגלגלתא דא"א, וממו"ס דא"א. וההפרש ביניהן רב הוא, כי המוחא סתימאה, אע"פ שנסתם הן נסתם רק מבחינת חכמה שבו, אבל בינה ותו"מ שבו אינם נסתמים, אלא יוצאים ומאירים לשערות דיקנא. ולפיכך (דפו"י דף קל"ד ע"א)

אינון דתליין, אקרון מצולות ים. משום דנפקי ממותרי מוחא, ומהאי אתרא רמיו, כל מארי דתבעין חובי דבני נשא ומתכפיין. אר"ש, בריך תהא לעתיק יומין. (נג) תקונא עשיראה. נחתין שערי תחות דיקנא, וחפיין בגרונא תחות דיקנא. קום ר' יהודה. קם ר' יהודה פתח ואמר, (ו) ובאו במערות צורים ובמחלות

מסורת הוהר

(ו) (ישעיה ב) וירא קכא צ"ג.

תקונא עשיראה וי"א דיגת"ד

הסולם

מאמר

ומכסים על הגרון תחת הדיקנא. קום ר' יהודה, קם ר' יהודה. פתח ואמר, ובאו במערות צורים ובמחלות עפר מפני פחד ה' וגו'. מפני פחד ח', הרי נודע שמי שהוא מבחון, דהיינו ז"א, נקרא פחד ה'. ומהדר גאונו, אלו הם השערות שבגרון מתחת הדיקנא, ונקראות הדר גאונו. שני תקונים בהן, תקון העשירי, הנקרא **תתן אמת ליעקב**, ותקון הי"א, שהוא שאין שיערה יוצאה משערה כלומר שאין אחת ארוכה מחברתה אלא שהן שוות. והוא נקרא **חסד לאברהם**.

פירוש. כמו שנתבאר לעיל בתקון ד' שאחר המתוק במקום בינה בשפה עלאה ירדו ובאו למקומם בשפה תתאה בשבולת הזקן, (כנ"ל אות ק"ל) כך כאן אחר שהשערות דמלכות דמדת הדין קבלו המתוק מן התערבותם בשערות התלויות, בתקון הט', ירדו ובאו למקומם, שהוא הגרון, כמ"ש לעיל, שהשערות גלגלתא שבדיקנא להיותם בחינת וק', מקומן בגרון (כנ"ל אות קנ"ב) וז"ש, **תקונא עשיראה נחתין שערי תחות דיקנא וחפיין בגרונא תחות דיקנא**, שהשערות שנתערבו בשערות התלויות עד הטבור, יצאו וירדו משם למקומם שהוא הגרון.

ויש כאן ב' בחינות, שהן בינה ומלכות, כי בכל מקום שהמלכות נכללת בבינה נעשה במלכות ב' בחינות, א' מבחינה הנכללת בה, וא' בחינתה עצמה. הממותקת בבינה, ולפיכך כשירדו מתקון הט' ובאו למקומן בגרון נעשו מהן ב' תקונים, כמ"ש בספרא דצניעותא (אות יז), א' חפיין זעירין על גרונא דיקרון, שהוא התקון העשירי הנ"ל שהן ממלכות, וע"כ הן זעירין, כמו האותיות דמלכות שנקראות אתון זעירין, וב', רברבין, חפיין על גרונא, מתשעירין בשיעורא שליב, והן בחינות בינה שבהן, וע"כ הן רברבין, כמו האותיות דבינה, שנקראות אתון רברבין, וזה הוא תקון י"א.

וז"ש כאן, ומהדר גאונו, אינון שערי דתחות

שערין דמתערבין עם אינון דתליין אקרון מצולות ים, כלומר, השערות החדשות לפי עצמן אינן נקראות מצולות ים, אלא בעת שהן מתערבות עם שערות התלויות או נקראות מצולות ים. כי מחמת התערבותן בשערות התלויות שכבר נמתקו בבינה, נעלם מהן כל כח הדין שבהן, בסו"ה ותשליך במצולות ים כל חטאתם במקום אשר לא יזכרו ולא יפקדו ולא יעלו על לב לעולם. כי תקון הב' שהעביר הדין משערות דמלכות ע"י עליתן לחי העליונה לא היה לגמרי בשלמות, כי עוד נשארו השערות דמלכות מדיקנא דגלגלתא שבכאן, שעוד לא היו נמתקות, אבל כאן שגם השערות דמלכות מבחינת גלגלתא נמתקו, כבר כלה כל כח הדין שבמלכות שבשערות, וע"כ נאמר כאן, במקום אשר לא יזכרו ולא יפקדו ולא יעלו על לב לעולם. כי עתה נשלם מתוקה של המלכות מכל וכל.

וז"ש, **משום דנפקי ממותרי מוחא**, דהיינו כמ"ש לעיל, שמקור השערות הן מבחינת לבושי או"ח שהלבישו ג"ר דחכמה מקודם שנסתלקו מפנימיות הראש דא"א, אשר אחר שנסתלקו האורות דג"ר דחכמה נשארו הלבושים בבחינת פסולת ומותרי מוחא, ויצאו לחוץ, ומטעם זה כלולה בהם המלכות דמדת הדין, כנ"ל. **ומהאי אתרא**, דהיינו במקום ההוא שנתערבו, ששם בחינת בינה, כנ"ל, נעבר מהם כח הדין לגמרי, בסוד מצולות ים, וע"כ, רמזו כל מארי דתבעין חובי דבני נשא ומתכפיין, שהושלך שם כל כחות המקטרגים הנמשכים ממלכות דמדת הדין, ומתבטלים שם. באפן שלא יעלו על לב לעולם. ובי"ג מדות שבתורה נקרא תקון זה, **לאלפים**, שזה רמזו שע"י תקון זה מתגלים האלף עלמין דחתימין בעוקא רבא. להיותו מעביר כל כחות הדין מן המלכות.

מאמר תקונא עשיראה וי"א דיגת"ד

(נג) **תקונא עשיראה** וכו': התקון העשירי. השערות יורדות תחת הדיקנא. (דפו"י דף קל"ד ע"א)

עפר מפני פחד יי' וגו'. מפני פחד יי', הא אתידע דמאן דאיהו לבר, פחד יי' אתקרי. ומהדר גאונו, אינון שערי דתחות דיקנא, ואתקרון הדר גאונו, תרי. כ תקונא עשיראה, א תתן אמת ליעקב. וחד סר, דלא נפקי נימא מן נימא, חסד לאברהם.

קנד) תקונא דתריסר. דלא תליין שערי על פומא, ופומא אתפני מכל סטרין, ויאין שערי סחור סחור ליה, בגין דלא אשתכח טרחותא, כמה דאצטריך. קנה) טרחותא במאי קא מיירי. דינא. ג באתר דינא טרחותא אשתכח. וכי שערי דדיקנא טרחא אינון, או דינא אינון, והא כלא רחמי אתחון. אלא דלא אתטרח ח בנשובא דרוחא דזעיר ג אפיין.

קנו) דתאנא מהאי פומא קדישא עלאה, קדש קדשים, נשכא רוחא. מאי רוחא. רוחא. דאיתרק ביה, דמתלבש ביה זעיר אפיין. ומהאי רוחא מתלבשין

חלופי גרסאות

כ ל"ג תקונא עשיראה. ל בתר. מ בשובא. נ מוסיף אפיין אתמר. ס דאתדבק; דאתתקן ומתלבש ביה.

ג (מיכה ז) לך קמח צ"ב.

תקונא תריסר דיגת"ד

הסולם

מאמר

סביב סביב הפתח. כדי שלא תמצא טרחה, כמו שצריך להיות.

פירוש. אחר שנתקנו היטב בחינת השערות בג' תקונים הראשונים בבחינת ו"ק, נמשכת עתה הארה מדעת דרדל"א, המאירה במוחא דאורא ונמשכת עד הפה דא"א, כי בחינת הדעת מתפשטת ומאירה בו"ק אלו. ומכח ההארה הגדולה ההיא, נתפנה הפה משערות מכל הצדדים, וז"ש, דלא תליין שערי על פומא ופומא אתפני מכל סטריין. וגם השערות עצמן קנו מתוך זה מדרגה חשובה, וז"ש, ויאין שערי סחור סחור ליה, בגין דלא אשתכח טרחותא, שלא ניכר עליהם שום טרחה. דהיינו דין, כמ"ש לפנינו.

קנה) טרחותא כמאי וכו': שואל, טרחה זו, במה הוא המדובר. ומשיב, שפירוש דין, כי במקום דין נמצא טרחה. שואל, וכי שערות דיקנא דא"א הן טרחה או הן דין, והרי הכל נראה בו ברחמים. ומשיב, אלא, ע"כ נפנה הפה משערות, כדי שלא יטריח בנשיבת הרוח לז"א. פירוש. אע"פ שהשערות במקום א"א עצמו הן לבנות ואין בהם שום דין להיותם רק תוצאות הטובות הבאים ע"י דינים שלמטה. אבל כשהארותיהן נמשכות למטה, הן מעוררות דינים. ולפיכך נתפנה הפה משערות כדי שבביאת רוח הפה דא"א לז"א, לא יעורר שם דינים כלל.

קנו) דתאנא מהאי פומא וכו': שלמדנו, מהפה הקדוש העליון הזה שהוא קדש

דתחות דיקנא, ואתקרון הדר גאונו, תרי. כי יש בהם ב' בחינות, מלכות ובינה, וע"כ נקראו ב' שמות, הדר, גאונו. שאחד מהם הוא מלכות, ואחד מהם בינה. והם ב' תקונים. תקונא עשיראה, תתן אמת ליעקב, שהן השערות הקצרות דבחינת מלכות כנ"ל. ונקראות אמת, בסו"ה אמת מארץ תצמח, שהיא המלכות, הנקראת ארץ. אמנם זה נעשה ע"י ז"א שנקרא יעקב. וע"כ נקרא התקון הזה בשם, תתן אמת ליעקב. שעל ידו הוא מתגלה ובא בגמר התקון. וחד סר, דלא נפקי נימא מן נימא. והיינו שערות אחרות גדולות, כמ"ש בספרא דצניעותא הנ"ל, רברבין, מתשעריין בשיעורא שלים, להיותן בחינת בינה דמלכות, וע"כ הם בשעור שלם שהן שוות ואינן ארוכות זו מזו.

ובי"ג שבתורה, נקראו ב' תקונים אלו נושא עון, ופשע. שבחינת הבינה דמלכות נקראת נושא עון, כי סליחת עון נוהג בבינה. שהיתה ישרה ונעשתה למעוות מחמת המלכות. ובחינת מלכות עצמה נקראת ופשע, כלומר נושא פשע. שסולח הפשע שלה. כי הדינין שבמלכות נקראות פשע (כנ"ל קכו/ב).

מאמר תקונא תריסר דיגת"ד

קנד) תקונא דתריסר וכו': תקון שנים עשר. השערות אינן תלויות על הפה. והפה נתפנה משערות מכל הצדדים, והשערות גאות (דפו"י דף קל"ד ע"א)

כל אינון דלתתא. וכד ההוא רוחא נפיק, אתפרש לתלתין ושבעה אלף עיבר. ואתפשט כל חד בלחודוי לאתריה, וכל מאן דאתחזי לאתלבשא מניה אתלבש. ועל דא שערין לא אשתכחו על פומא קדישא, משום דרוחיה נפיק, ולא בעי מלה אחרא לאתערבא ביה, ולקרבא בהדיה.

קנז) ודא הוא טמירותא דכלא, דלא אתדבק לא לעילא ולא לתתא. והוא סתים בסתימא דסתימין דלא אתידע. * דא הוא דלא אתתקן, ולא הוה ביה תקונא. ובגין כך, רוח דנפיק פ מההוא דלבר, ומתלבשין ביה נביאי מהימני, אתקרי פה יי. אבל בהאי עתיקא דעתיקין לא אתפרש. ולית מאן דידע רוחיה בר איהו. ובגין כך ט) שערוי שקילין ז סוחרנא דפומא, ק ופומא אתפני מכל סטרוי.

קנח) ובהאי אתרחיצו אבהתנא, לאתלבשא בהאי רוחא, דמתפשט לכמה עיברין, באתר דכל שערי שקילין בסוחרנוי. ר דכתיב ט) אשר נשבעת לאבותינו. ודא הוא תקונא קדישא עלאה דתריסר. דמכאן אשתלשלו ייב תחומין לעילא.

חלופי גרסאות

ע ואתפרשא. פ לבר ול"ג מההוא. צ סוחרניה. ק ואתפני ול"ג ופומא. ר מוסיף דא הוא דכתיב; ל"ג דכתיב אשר נשבעת לאבותינו.

מסורת הזוהר

ט) (מיכה ז) לעיל אות קנז צ"ג.

דרך אמת מ) שערותיו הם במשקל סביב.

הסולם

תקונא תריסר דיגת"ד

מאמר

פירוש. כי רוח זה שבפה דא"א. כבר נתבאר, שהוא נמשך מדעת דרישא דלא אתיידע (כנ"ל אות קנ"ד) ומאיר במוחא דאוריא, ונמשך אל הפה דא"א. וז"ש, דלא אתדבק, שאינו מושג לא לעילא, במוחא דאוריא. ולא לתתא, בפה דא"א. והוא סתים בסתימא דסתימין דלא אתיידע, דהיינו שסתום במקורו בדעת של הראש דלא אתיידע. דא הוא דלא אתתקן, ולא הוה ביה תקונא, דהיינו שלא נתתקן שיהיה בו איזה מושג, ואין בו תקון כזה. אלא בז"א יש בו השגה ברוח הפה שלו, ומתלבשין ביה נביאי מהימנא, אתקרי פה ה'. דהיינו שנעשה בו תקון להתפשט לתחתונים הנקראים פה ה'. אבל בהאי עתיקא דעתיקין לא אתפרש שאינו מפורש בו השם פה. שאין בו תקון הוה, ולית מאן דידע רוחיה בר איהו.

קדש קדשים, נושב רוח. מהו רוח. ומשיב. רוח שנתערה בו בא"א, הנמשך מדעת דרדל"א אל הפה שלו. ושמלתבש בו זעיר אנפין, דהיינו שהרוח נושב מפה דא"א לפה דז"א. וח"א מתלבש בו. ומרוח הוה מתלבשים כל אלו שלמטה. שהם מקבלים אותו דרך הפה דז"א. וכשרוח זה יוצא, מפה דא"א, הוא מתחלק לל"ז אלף צדדים שהוא כמספר הבל, הרומז להבל היוצא מפה. וכל אחד מתפשט לבדו למקומו, וכל מי שראוי להתלבש בו, מתלבש. וע"כ לא נמצאות שערות על הפה הקדוש דא"א, משום שרוחו יוצא דרך שם, ודבר אחר אינו צריך להתערב בו ולקרב אליו.

קנח) ובהאי אתרחיצו אבהתנא וכו': : ובזה בטחו האבות להתלבש ברוח הוה המתפשט לכמה צדדים במקום שכל השערות שוות מסביב לו, שע"כ הרוח נושב משם לז"א בלי טרחה (כנ"ל אות קנ"ד) שכתוב, אשר נשבעת לאבותינו, וזה הוא תקון ייב הקדוש העליון, שמכאן נשתלשלו ייב תחומין למעלה, בחג"ת דז"א

קנז) ודא הוא טמירותא וכו': : וזה הרוח של הפה, הוא נסתר מהכל, שאינו מתדבק לא למעלה ולא לניטה. והוא סתום בסתום מכל סתום שלא נודע, זה הוא שלא נתתקן ולא היה בו תקון. ומשום זה, רוח היוצא מאותו שמבחוץ, שהוא ז"א, ונביאי אמת נתלבשו בו, נקרא פה ה'. אבל בעתיקא דעתיקין זה, שהוא א"א, אין מפורש בו פה. כי אין מי שישג רוחו חוץ ממנו. ומשום זה שערות שלו שוים מסביב הפה, והפה נתפנה מכל צדדיו.

(דסריי דף קל"ד ע"א *) דף קל"ד ע"ב)

ש י"ב תחומין לתתא. י"ב תחומין ליי"ב שבטי אבהתא. הה"ד אשר נשבעת לאבותינו.

קנט) תקונא דתליסר. תליין שערי דתחות דיקנא מכאן ומכאן, ביקרא ת יאה, וביקרא שפירא, וחפיין עד טבורא. ולא אתחזיין מאנפי תקרובא דבוסמא, בר אינון תפוחין שפירן חורין.

קס) א"ר שמעון, זכאה חולקיה דמאן דאשתכח בהאי אדרא קדישא עלאה דאנן ביה. זכאה חולקיה בעלמא דין, ובעלמא דאתי. דאנן יתבין בקדושא עלאה, א שאא עלאה אסחר לן והא כל תקונין עלאין ב דדיקנא קדישא אתתקנו, ואתעטרו ואסחרו לדוכתייהו.

קסא) והאי תקונא דתליסר, הוא תקונא יאה, דביה אחידן ג כלא. כלהו

חלופי גרסאות

ש וי"ב. ת נאה. א ואסחר ולי"ג אשא עלאה; בין אשא עלאה דאסחר. ב לדיוקנא. ג כסופא ולי"ג כלא כלהו מתכספין.

תקונא תליסר דיגת"ד

הסולם

מאמר

פנים דבי תפוחין קדישין, כמ"ש שם, בסו"ה באור פני מלך חיים. וז"ש, ולא אתחזיין מאנפי תקרובתא דבוסמא, דהיינו מכללות הדיקנא שנקראת כן על שם הארת החכמה הנמשכת ממנה, כמ"ש לעיל בתקון ו' ובתקון ז', בר אינון תפוחין שפירן חורין, כי הם שיעור קומה היותר גבוהה מכל תקוני דיקנא. והתקון השמיני, הן השערות הנמשכות אחר גילוי האור הזה, כמ"ש שם, וע"כ הוא בחינת המשפיע אותם, וע"כ נקרא מזל עליון, שממנו נזול השפע בבחינת זכר של הדיקנא. וגם ד' תקונים תחתונים נכללים במזל העליון, להיותו שיעור קומה גבוהה מהם. ותקון י"ג נקרא מזל תחתון, להיותו בחינת מלכות המקבלת י"ב תקוני דיקנא ומשפעת אותם לתחתונים.

קס) א"ר שמעון וכו': אר"ש, אשרי חלקו של מי שנמצא באדרא הקדוש הזה העליון שאנו בו, אשרי חלקו בעולם הזה ובעולם הבא. כי אנו יושבים בקדושה עליונה, ואש העליונה מסבבת אותנו. והנה נתתקנו כל תקונים העליונים של דיקנא הקדוש, ונתעטרו וחזרו למקומם. פירוש כל תקון ותקון שעסקו בו, המשיכו אותו ממקומו אליהם, ועטרו אותו בביאור שלהם, ואח"כ חזר התקון למקומו למעלה.

קסא) והאי תקונא דתליסר וכו': ותקון זה הי"ג, הוא תקון נאה, שבו נכללים כל התקונים. וכולם משתוקקים לזקוף ראשם כנגדם

דז"א, י"ב תחומין למטה, במלכות, י"ב תחומין ליי"ב שבטי האבות. ז"ש, אשר נשבעת לאבותינו.

פירוש. כי י"ב תקונא דיקנא שנתבאר: עד כאן הם עיקרי התקונים ותקון י"ג המובא לפנינו, אינו אלא בחינת מלכות המקבלת אותם. ואומר, שמהם נמשך י"ב גבולי אלכסון שבז"א, ושבמלכות, ושל י"ב שבטי יה הנמשכים מי"ב שבמלכות. כי מספר י"ב בכללות תקוני דיקנא. יורה על ג' קוין שבכל אחד חו"ג תו"מ. שהם שורש כל מספר י"ב האמור בז"א, ובמלכות, ובבי"ע. ובי"ג שבתורה. שהם בז"א, נקרא תקון זה חמטאה, להורות, שיש בו טרחה (כנ"ל אות קנ"ה).

מאמר תקונא תליסר דיגת"ד

קנט) תקונא דתליסר וכו': תקון י"ג. השערות תלויות מתחת הדיקנא מכאן ומכאן ביקר נאה, וביקר יפה, ומכסים עד הטבור. דהיינו כל שטח התחתון של הדיקנא הבלתי נראה לעין, ולא נראה מן הפנים של מנחת הבושם, רק אלו ב' תפוחין היפים והלבנים. שה"ס תקון ה' הנ"ל.

כבר נתבאר שתקון י"ג ה"ס מלכות המקבלת מי"ב תקוני דיקנא, ואין בה פעולה מיוחדת כמו בכל תקון דיי"ב תקוני דיקנא. וע"כ היא מרומזת בשטח התחתון של הדיקנא המקבל מכל שערות דיקנא. ונדע שכל מדרגה נערכת לפי שיעור הקומה העליונה שבה, אשר בתקוני דיקנא הוא תקון ה' שה"ס הארת (דפו"י דף קל"ד ע"ב)

מתכספין למזקף רישא לקבליה. מניה תליין כל אינון דבועיר אפיין אחידן. מניה תליין עלאין ותתאין, ד וכל גנזין עלאין ותתאין גנזין ביה, וביה כלילן. ה ואיהו מזלא, דמתזלא מניה כלא, דא הוא תקונא שלימתא, דאשלים לכל תקונין, דא אשלים לכלא.

קסב) תאנא, אלין תקונין אקרון ימי קדם, ד יומין קדמאין דקדמאי. ואינון דאשתכחו בזעיר אפיין, אקרון ו) ימי עולם. ותאנא, אלין ימי קדם, כלהו ח מתתקנו בתקונא ו דדיקנא דעתיקא דעתיקין, טמירא . דטמירין. והאי דתליסר כליל להון, כ כמה דאתמר. ודא יומא לא אתכליל בהדייהו, אלא הוא כליל כלא.

קסג) ובההוא זמנא דאתער עתיק יומין בתקונין דלעילא, ההוא אתקרי יום אחד, דביה זמין לאוקיר דיקניה, הדא הוא דכתיב ו) יום אחד הוא יודע ליי. הוא בלחודוי יתיר מכלא. הוא דכליל כלא, הוא דאתקרי בשמא ידיעא.

קסד) דתנינו, באתר דאית יום אית לילה דלית יום בלא לילה. ומשום דההוא זמנא זמן יהא דיקרא ג דדיקנא. והוא בלחודוי ישתכח, לא אתקרי לא יום ולא לילה. דלית יום אקרי, אלא מסטרא דילן. ולית לילה אקרי, אלא מסטרא דילן. ומשום דהאי תקונא כליל כלא, לא אתידע ולא אתחזי מניה, ומניה נגיד משחא דרבותא לתליסר עיבר מבוועין. לכל אינון דלתתא, דנהרין בההוא ח משחא.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ד ל"ג מן וכל עד דא. ה בהאי. ו דאתולי; דמתולי. ז מוסיף אקרון יומין. ח מתקנו. ט דדיוקנא. י מוסיף דטמירין כליל בהון. כ גורס כאן וכל גנזין עד דא שבאות קס"א. ל דיקנא. מ מוסיף משחא אתתקנו.

(ישעיה סג) וירא קנ"ג צ"ג. ו) (זכריה יד) וירא עד צ"י.

תקונא תליסר דיגת"ד

הסולם

מאמר

פירוש. שאין כאן י"ג פעולות, שתקון י"ג יהיה פעולה נוספת על י"ב הפעולות, אלא שתקון י"ג אינו אלא כולל כל י"ב תקונים ומקבל מהם, ובו עצמו אין שום פעולה מיוחדת.

קסג) ובההוא זמנא דאתער וכו': ובזמן ההוא שיתעורר עתיק יומין בתקונים של מעלה דדיקנא, נקרא זה יום אחד, שבו עתיד להוקיר הדיקנא. ז"ש יום אחד הוא יודע לה'. שיום ההוא לבדו חשוב יותר מהכל, כי הוא כולל כולם, הוא הנקרא בשם ידוע. דהיינו יום אחד.

קסד) דתנינו באתר דאית וכו': שלמדנו, במקום שיש יום יש לילה, כי אין יום בלי לילה, ומשום שהזמן ההוא יהיה זמן של יקר הדיקנא, והוא לבדו ימצא, אינו נקרא לא יום ולא לילה. כי אין נקרא יום אלא מצד שלנו, ואין נקרא לילה אלא מצד שלנו. ומשום שתקון

כנגדם, דהיינו לקבל מהם ג"ר הנקראות ראש. ממנו, תלויים כל אלו התקונים האחוזים בועיר אנפיין. דהיינו שתקוניו מקובלים מדיקנא זו, ממנו תלויים העליונים והתחתונים, וכל האוצרות העליונים והתחתונים גנוזים בו, ובו כלולים. והוא מוזל שהכל מזדלזלים ממנו (כנ"ל אות קנ"א) זה הוא תקון השלם המשלים לכל התקונים. זה משלים הכל. כי ה"ס מלכות המשלמת לכל הספירות.

קסב) תאנא אלין תקונין וכו': למדנו תקונים אלו נקראים ימי קדם, ימים ראשונים של ראשונים. ואלו תקונים שנמצאים בז"א, נקראים ימי עולם. ולמדנו, אלו ימי קדם מתתקנים כולם בתקון הדיקנא של עתיק העתיקים הנסתר שבנסתרות, ותקון זה הי"ג כולל אותם, כמו שאמרנו, ויום הזה שהוא תקון י"ג, אינו נכלל עמהם אלא כולל אותם.

(דפו"י דף קל"ד ע"ב)

קסה) בתליסר תקונין ם אילין אתתקנא דיקנא קדישא עלאה, ואלין תקונין דבהאי דיקנא, מתתקנן ונחתן לכמה עיבר. ולא אתחזון היך מתפשטין והיך נפקין, מכלא אסתימו, ומכלא אתטמרו. לית דידע ץ אתר להאי עתיקא, בפשיטותא דלהון כלהון כלילן, כמה דאתמר, אתידע ולא אתידע. טמיר ולא טמיר. עליה אתקרי, (ז) אני יי' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן. וכתוב (ק) הוא עשנו ולא אנחנו. וכתוב (ר) ועתיק יומין יתיב. באתריה ן יתיב ולית דידע ליה. יתיב ולא שכיח, וכתוב (ט) אודך על כי נוראות נפילתי וגו'.

קסו) אמר ר"ש לחברייא, כד אתפריס פריסא דא, דאתון חמאן עלנא, אנא חמינא דנחתו כל תקונין בגווה, ונהירו באתר דא. וחד פרוכתא, בוצינא דקודשא בריך הוא, פריסא בארבע סמכין, לארבע עיבר.

מסורת הזוהר

חלופי גרסאות

(ז) ישעיה מב) יתרו קד צ"ו. (ק) (תהלים ק) ספרא דצניעותא כ צ"ת. (ר) (דניאל ז) לעיל אות ק צ"פ. (ט) (תהלים קלט) ויקרא מט צ"כ.

נ תליסר. ט דדיקנא ול"ג אלין אתתקנא. ע מוסיף אתר גופא. פ ל"ג יתיב.

מאמר

הסולם

כד אתפריס פריסא

בסבת עלית המלכות דכל מדרגה לבינה דכל מדרגה. שמסבה זו נסתיימת המדרגה בחצי בינה, ושם נפרש פרסא, וחצי בינה ותו"מ יצאו מכל מדרגה למדרגה שמתחתיה להיותם למטה מפרסא של המדרגה. ופרסא זו נתקנה עוד בעולם התהו, אלא מחמת שלא היו תקון קוין בו"ק נתבטלה הפרסא ויצאו ז"ס דעולם התהו בקו אחד שה"ס חד סמכא, וע"כ נשברו ומתו. ואח"כ בעולם התקון נעשה תקון קוין בו"ק באופן שלא תתבטל הפרסא אפילו בעת גדלות, ואז נתקשרו כל התקונים בפרסא הזו. כמ"ש לעיל (אות י"ב) ובתחילת האדרא (באות א') אר"ש לחברייא עד אימת ניתוב בקיומא דחד סמכא, דהיינו בעולם התהו, ואספם לאדרא זו והכניסם בעולם התקון, דהיינו שנתקן תקון קוין בו"ק, באפן שלא תתבטל הפרסא לעולם, ואז נתקשרו כל התקונים בפרסא הזו.

וז"ש, כד אתפריס פריסא דא דאתון חמאן עלנא, דהיינו הפרסא דעולם התקון, אנא חמינא דנחתו כל תקונין בגווה, שכל התקונים ירדו ונקשרו בפרסא. ומפרש ענין הפרסא בכללות, דהיינו מה שנפעלת על ידה בכל מדרגה ומדרגה. ואומר, וחד פרוכתא ביצינא דקב"ה, דהיינו הפרסא שהיא גרו של המאציל. פריסא בארבע סמכין לארבע עיבר, כי בכל מדרגה יש כח"ב תו"מ. שבכל אחת מהן ע"ס. וכתר אינו מן המנין, וע"כ יש

שתקון זה כולל הכל, לא נודע ולא נראה ממנו לפני הזמן ההוא שנקרא יום אחד, אלא שממנו נזול שמן המשחה ל"ג בחינות מבועים בשביל כל אלו שלמטה המאירים בשמן ההוא. קסה) בתליסר תקונין אלין וכו': בי"ג תקונים אלו מתתקן דיקנא הקדוש העליון, ואלו תקונים שבדיקנא הזה, מתתקנים ויורדים להאיר לכמה צדדים, ואינם נראים איך מתפשטים ואיך יוצאים, כי המה סתומים מכל, ונסתרים מכל, אין מי שידע מקום לעתיק הזה. בהתפשטות התקונים הכל כלילם, כמו שאמרנו. הוא נודע ואינו נודע, נסתר ואינו נסתר. כלומר לפי עצמו הוא בלתי נודע ונסתר. ובתקונים שלו המתפשטים הוא נודע. עליו כתוב, אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן. וכתוב הוא עשנו ולא אנחנו. וכתוב, ועתיק יומין יתיב. היינו שיושב במקומו ואין מי שידוע אותו. יושב ואינו נמצא. וכתוב, אודך על כי נוראות נפילתי וגו'.

מאמר כד אתפריס פריסא

קסו) אמר ר"ש לחברייא וכו': אר"ש לחברים, כשנפרס פרסא זו, שאתם רואים עלינו, אני רואה שכל התקונים ירדו בתוכה, ומאירים במקום זה. ומפרש, ופרכת אחת. דהיינו פרסא, שהיא גרו של הקב"ה נפרש בארבעה עמודים לארבע צדדים. פירוש, פרסא ה"ס גבול החדש שנעשה (דמ"י דף קל"ד ע"ב)

קסז סמכא חד הוא יתיב מתתא לעילא, וחד ט מגרופיא בידיה. ובמגרופיא ארבע מפתחי ז שניין מכל סטרוי. ומתאחדן פרסא, ונחתין ק לה מעילא לתתא. וכן לסמכא תניינא, ותליתאה ורביעאה. ובין סמכא לסמכא, אחיזן תמניסר רגלי ר דסמכי ומתנהרין ט בבוצינא ת דגליפא בההוא פריסא. וכן לד' עיבר.

קסח) א וחמינא אלין תקונין דנהרין ב עלה, והוּו מחכאן מלי דפומנא, לאתעטרא ולאסתלקא כל חד באתריה. וכד הוּו מתתקנן מפומנא, כל חד וחד סליק ואתעטר ואתתקן בההוא תקונא דאתתקן הכא, ג מכל פומא דחד מינן.

חלופי גרסאות

ז שנינן, ק ליה. ר דסמיכין, ט בבוסיטא. ת דגליפין, א חמינא. ב עליה. ג בהבל דכל.

דרך אמת ו) בארנו לעיל.

כד אתפריס פריסא

הסולם

מאמר

כלול מד' בחינות, שה"ס ג' קוין, ומלכות המקבלתם, ומכונים ד' מפתחות, שהם פותחים הארת הג"ר שיאירו בכל עמוד. וז"ש, וחד מגרופיא בידיה, בידיה פירוש בכחו, שבכחו של כל עמוד יש מגרופיא אחד להוריד הדינים ממנו ולהחזיר הבינה ותו"מ דכלים, והג"ר דאורות. ובמגרופיא ארבע מפתחי, דהיינו ג' קוין ומלכות המקבלתם, שעל ידיהם נפתחים הג"ר. שניין מכל סטרוי, כולמר שכל מפתח משונה מחברו. ומתאחדן פרסא ונחתין לה מעילא לתתא, שהם נאחזים בפרסא ומורידים אותה ממקום בינה למטה, כלומר, שלא תסיימה במקום בינה, אלא מתחת המלכות, ואז עולים בינה ותו"מ ומתחברים עם כו"ח של כל עמוד, ונשלמו ע"ס דכלים, ונמשכים גרנח"י דאורות. וז"ש ובין סמכא לסמכא אחיזן תמניסר רגלי דסמכי. כי אחר שירדה הפרסא ע"י המפתחות מבינה למטה, למלכות, עלו שם גה"י דכלים, שה"ס בינה ותו"מ הנ"ל, הממשיכים ו' קצוות, חג"ת גה"י דג"ר, ונבחן שעלו גה"י לכל קצה וקצה מן ו"ק, שהן ו' פעמים ג', והם י"ח בחינות גה"י. ונמצא שהמוחין הנמשכים בין עמוד לעמוד, הם י"ח רגלין, כי גה"י נקראים רגלין. וז"ש וכן לד' עיבר, כי אלו ח"י בחינות רגלין, ממשיכים המוחין לד' רוחות חו"ב תו"מ, וע"כ הם ע"ב בחינות רגלין.

קסח) וחמינא אלין תקונין, וכו': וראיתי אלו התקונים מאירים עליה, והדברים שבפינו, דהיינו ביאורי התקונים שאמרנו, היו מחכים להתעטר ולעלות כל אחד במקומו. וכשהתקונים היו מתתקנים מפינו, כלומר כשהיו

יש ד' עמודים חו"ב תו"מ, שבכל אחד מהם עשר ספירות. והפרסא ירדה בתוכם, דהיינו במקום בינה שבכל סמכא, וסיימה שם מדרגת הסמכא, ונשארו בה כו"ח, ובינה ותו"מ דכל סמכא, יצאה מן המדרגה. וז"ש, בארבע סמכין לארבע עיבר, שהסמכין נמצאים בארבע רוחות, שחו"ב הם דרום צפון, ות"ת ומלכות, הם מזרח ומערב.

קסז) סמכא חד הוא וכו': עמוד אחד הוא יושב מטה למעלה, ומגרופיא אחד בידו, שהוא כלי לנקות בו פטולת, ובמגרופיא ארבעה מפתחות משונים זה מזה, שהם מכל צדדיו. ונאחזים בפרסא ומורידים אותה ממעלה למטה, וכן לעמוד השני השלישי והרביעי. ובין עמוד לעמוד, אחוזים י"ח רגלין של הסמכין, ומוארים בנר החקוק בפרסא ההוא. וכן לד' צדדים. פירוש, כי נתבאר בסמוך שהפרסא נפרס בתוך ד' עמודים דכל מדרגה, דהיינו שהמלכות עלתה לבינה שבכל עמוד, וקבלה הבינה הדינים דמלכות ונסתיימה המדרגה במקום בינה. ולא נשאר בכל עמוד אלא כתר וחכמה דכלים וו"ק דאורות. ונודע שו"ק אינם מאירים אלא מטה למעלה. וז"ש, סמכא חד הוא יתיב מתתא לעילא, שמאר רק מטה למעלה, משום המלכות שעלתה למקום בינה, וקבלה הבינה דינים דמלכות וע"כ הופרס הפרסא שה"ס דסיום של המלכות במקום בינה, ואין שם אלא ו"ק דאורות המאירים מטה למעלה. וכן הוא בכל ד' סמכין, כמו שמסיים. ולפיכך, צריכים למגרופיא, לנקות הדינים ממקום בינה, ולהוריד הפרסא מבינה למלכות, באפן שבינה ותו"מ יעלו למעלה מפרסא, ויחזרו ג"ר דאורות לכל עמוד. אמנם מגרופיא זו (דסו"י דף קלי"ה ע"א)

ובשעתא דחד מינן פתח פומא, לתקנא בההוא תקונא, ההוא תקונא הוה יתיב ומחכה למלה דנפיק מפומיכון, וכדין סלקא בדוכתיה ואתעטר. (קסט) וכל סמכין מכאן ומכאן, חדאן על דשמעין מה דלא ידעו, וצייתין לקליכון. כמה רתיכין קיימין הכא בגיניכון. זכאין אתון לעלמא דאתי, דכלהו מלי דנפקי מפומיכון, כלהו מלין קדישין. ^ד מלין כשרן דלא אסטאן לימינא ולשמאלא.

(קע) קב"ה חדי למשמע, וציית להני מלי, עד דהוא ^ה אגמר דינא, די לעלמא דאתי תימרון זמנא אחרא כל הני מלי קדישין. עלייכו כתיב, ^ה וחכך כיין הטוב וגו', דובב שפתי ישנים. מאי דובב שפתי ישנים. דאפילו לעלמא דאתי מרחשן שפוותייכו ^ו אורייתא קמיה.

(קעא) השתא אתתקנו ואתכוונו דעתא, למתקן תקונוי דזעיר אפיין, היך יתתקן, והיך יתלבש בתקונוי מתקוני עתיק יומין, קדישא דקדישין, טמירא דטמירין, טמירא מכלא. דהשתא ^ז חובתא עלייכו, למגזר דינא קושטאה יאה ושפירא, ולא תקנא כל תקונין על בורייה.

(קעב) תקוני דזעיר אפיין, מתקוני דאריך אפיין אתתקנו. ואתפשטו תקונוי מכאן ומכאן, ^ח כחזו ב"ג, ^ט למשלטא ביה רוחא דטמירא. דכל טמירין. בגין למיתב על כורסייא, דכתיב ^י ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו

חלופי גרסאות

מסורת הזהר (ת) (שיר ז) תרומה גב צ"ז. (ק) (יחוקאל א) תזריע (ד) מוסיף כלהו מלין. ה אגור. ו ל"ג אורייתא. ז חכמתא. ח בחיזו. ט ומשלטא; דמשלסא. י מכל לט צ"ס. סטריין.

כד אתפריס פריסא

הסולם

מאמר

הבא תאמרו פעם שנית כל אלו הדברים הקדושים. עליכם כתוב, וחכך כיין הטוב וגו', דובב שפתי ישנים. מהו דובב שפתי ישנים. היינו שאפילו לעולם הבא, שפתותיכם תהיינה דובבות לפניו תורה.

כשהיו מתבארים, כי כפי שביארו כך נתקנו למעלה, כל אחד ואחד עלה ונתעטר ונתתקן בתקון ההוא שנתתקן כאן. מפה כל אחד ממנו. ובשעה שכל אחד ממנו פתח פה, לתקן באיזה תקון, אותו התקון היה יושב ומחכה לדבר שיצא מפיהם, שאח"כ עלה למקומו ונתעטר.

מאמר תקון ז"א

(קעא) השתא אתתקנו וכו': עתה התתקנו וכוונו דעת לתקן תקונוי של ז"א. איך הוא יתתקן ואיך יתלבש בתקונוי מתקוניו של עתיק יומין, קדוש הקדושים, נסתר מכל נסתר, הנסתר מכל. כי עתה חובתכם לגזור דין אמת נאה ויפה, ולתקן כל התקונים על יסודם.

(קסט) וכל סמכין מכאן וכו': וכל הסמכין, דהיינו כל המלאכים הסומכים את הכסא שהוא המלכות, מכאן ומכאן, היו שמחים, כי שמעו מה שלא ידעו, והיו מקשיבים לקולכם. כמה מרכבות, דהיינו מלאכים. שהמלכות רוכבת עליהם, היו נמצאים כאן בשבילכם, אשריכם לעולם הבא, שכל הדברים שיצאו מפיהם כולם הם דברים קדושים, דברים ישרים שאינם סרים לימין ולשמאל, אלא שהם מקו האמצעי הכולל אותם.

(קעב) תקוני דזעיר אפיין וכו': תקונוי של ז"א נתתקנו מתקונוי של אריך אנפין, ונתפשטו תקונוי מכאן ומכאן דהיינו מימין ומשמאל ומאמצע, כמראה אדם, כי אדם יורה, על קו האמצעי שכלולים בו ג' קוין, בשביל שישלוט

(קע) קב"ה חדי למשמע וכו': הקב"ה שמח לשמוע ולהקשיב לדברים האלו עד שהוא גומר הדין, דהיינו עד גמר התקון, כי לעולם (דפו"י דף קלי"ה ע"א)

מלמעלה. כמראה אדם: דכליל כל כ דיוקנין. כמראה אדם: דכליל כל שמהו. כמראה אדם: דביה סתימין כל עלמין עלאין ותתאין. כמראה אדם: דכליל כל רזין כ דאתאמרו ואתתקנו עד דלא אברי עלמא, ואע"ג דלא אתקיימו. קעג) תאנא בצניעותא דספרא, עתיקא דעתיקין עד לא זמין תקונוי, ט) באני מלכין, מ גליף מלכין ומשער מלכין, ולא הוו מתקיימי, עד נ דדחי לון, ואצנע לון ס לבתר זמנא, הה"ד א) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום. בארץ אדום, באתר דכל דינין מתקיימין תמן, וכלהו לא אתקיימו. קעד) עד דרישא חוורא עתיקא דעתיקין אתתקן. כד אתתקן, תקין כל תקונין דלתתא, תקין כל תקונין דעלאין ותתאין. מכאן אוליפנא, כל רישא דעמא, דלא אתתקן הוא בקדמיתא, לית עמא מתתקנא. ואי איהו מתתקן, כלהו מתתקנן. ואי איהו לא מתתקן בקדמיתא, לא יכלין עמא לאתתקנא. קעה) מנלן. מעתיק יומין. דעד לא אתתקן הוא בתקונוי, לא אתתקנו כל אינון דבעו לאתתקנא, וכלהו עלמין אתחרבו. הה"ד, א) וימלוך באדום בלע בן

מסורת הזהר

חלופי גרסאות

ב) (בראשית לו) וישלח ע צ"ב. ג) (שם). כ דמיונין. ל דאתמרו ואתקנו. מ ל"ג גליף מלכין; מוסיף כנס מלכין. נ דאנת. ס בתר.

דרך אמת ט) בונה מלכים ומעמידם.

הסולם

מאמר

תקון ז"א

והצניע אותם לזמן אחר. ז"ש, ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום. בארץ אדום פירושו במקום שכל הדינים נמצאים שם. דהיינו בעולם הנקודים. וכולם לא נתקיימו, כי כתוב בכל אחד וימלוך וימת. (וענין זה מתבאר באורך בתלמוד עשר ספירות בשיעור ז'). קעד) עד דרישא חוורא וכו': עד שראש הלבן, שהוא גלגלתא דא"א, עתיק דעתיקים, נתתקן. וכשנתתקן תקן כל התקונים שלמטה, תקן כל התקונים של העליונים והתחתונים. מכאן למדנו, כל מנהיג העם שהוא לא נתתקן תחילה, אין העם מתתקנים, ואם הוא מתתקן כולם מתתקנים. ואם הוא אינו מתקן עצמו תחילה, אין העם יכולים להתתקן.

קעה) מנלן מעתיק יומין וכו': מאין לנו זה. מעתיק יומין, שכל עוד שהוא לא נתתקן בתקוניו, לא נתתקנו כל אלו שצריכים להתתקן, וכל העולמות נחרבו. דהיינו ז' מלכים דנקודים. ז"ש וימלוך באדום בלע בן בעור. וימלוך באדום, הוא סוד יקר, הוא מקום, שכל הדינים נקשרים שם, ותלויים משם. פירושו, שמקור כל התקונים הוא התקון שלא תתבטל עוד הפרסא כמו בז' מלכים דעולם

שישלוט בו הרוח של הנסתר מכל גסתר, שהוא א"א, כדי לשבת על הכסא, שהוא מלכות, שכתוב, ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה. כמראה אדם, היינו כפני אדם הכולל כל הצורות, שג' פנים אריה שור נשר, כלולים בפני אדם, וזהו מצד המלכות שבו. כי אדם כולל ז"א ומלכות. עוד כמראה אדם, הכולל כל השמות, כי ז"א נקרא הויה, הכולל כל השמות. עוד כמראה אדם, שבו סתומים כל העולמות העליונים והתחתונים. כי ה"ס קו האמצעי הסותם כל העולמות מבחינת ג"ר דחכמה, מטעם שממעט קו השמאל, שלא יאיר אלא ממטה למעלה (כנ"ל ב"א דף ס' ד"ה מחלוקת) עוד כמראה אדם, שהוא כולל הסודות שנאמרו ונתתקנו מטרם שנברא העולם, דהיינו בז' מלכים שבעולם התהו, ואע"פ שנשברו ולא נתקיימו.

קעג) תאנא בצניעותא דספרא וכו': למדנו בספרא דצניעותא, עתיקא דעתיקין, שהוא ס"ג דא"ק, בנה מלכים, בעולם הנקודים, דהיינו שבנה אותם מבחינת צמצום ב' שה"ס הפרסא. חקק מלכים, דהיינו בחינת הקטנות ומשער מלכין, היינו שיעורי קומת הגדלות שלהם. ולא היו מתקיימים. עד שדחה אותם (דפ"י דף קל"ה ע"א)

בעור. וימלוך באדום, רזא ע יקירא הוא. אתר דכל דינין מתקטרין תמן, ותליין מתמן.

קעו) בלע בן בעור, תאנא הוא גזרת דינא, תקיפא דתקיפין, דבגיניה מתקטרן אלף אלפין מארי דיבבא ויללה. (ד) ושם עירו דנהבה. פ מאי דנהבה. כלומר דין הבה. כד"א, (ה) לעלוקה שתי בנות הב הב.

קעז) כיון דסליק לאתישבא, ביה לא קאים, ולא הוה יכיל למיקם, ז וכלהו עלמין אתחרבו. מאי טעמא. משום דאדם לא אתתקן. ק דתקונא דאדם בדיוקניה, כליל כלא, ויכיל (* כלא לאתישבא ביה.

קעח) ובגין דתקונא דאדם, לא אשתכח. לא יכילו למיקם ולאתישבא, ואתבטלו. ואתבטלו ס"ד והא כלהו באדם אתכלילין. אלא אתבטלו ואסתלקו מההוא תקונא, עד דייתי ר תקונא דאדם. וכד אתא האי דיוקנא, ש אתגלפו כלהו, ואתחזרו לקיומא אחרא. מנהון ת אתבסמו, ומנהון לא אתבסמו כלל.

מסורת הזהר

חלופי גרסאות

ע חדא. פ ל"ג מאי דנהבה. צ ל"ג וכלהו עלמין אתחרבו. ק מוסיף מ"ט דתקונא. ר דיוקנא. ש אתכללו. ת מוסיף אתבסמו ולא אתבסמו.

(ד) (שם). (ה) (משלי כ).

מאמר

הסולם

תקון ז"א

קעז) כיון דסליק לאתישבא וכו': כיון שמלך הדעת עלה להתישב במדרגתו לא עמד בה. ולא היה יכול לעמוד בה. מפני שנמשכה מלמעלה למטה ועברה לבי"ע דפרודא (כמ"ש בשיעור ז') וכל העולמות נחרבו. מהו הטעם. הוא משום שאדם לא נתתקן, דהיינו תקון קוין בז"ת, וזכר ונקבה. כי תקון אדם בצורתו כלול הכל, והכל יכול להתישב בו ולהתקיים.

קעח) ובגין דתקונא דא וכו': ומשום שתקון זה של אדם לא נמצא בהם, לא יכלו ז' המלכים לעמוד ולהתישב, ונתבטלו. שואל וכי יעלה על דעתך שנתבטלו, והרי כולם נכללו אח"כ בעולם התקון באדם. דהיינו בז"א, ומשיב, אלא שנתבטלו ונסתלקו מאותו התקון שהיה להם בנקודים, עד שיבא תקון אדם בעולם התקון. וכשבאה צורת האדם הזה נחקקו כולם בצורתו, וחזרו לקיום אחר. מהם נתבשמו, ומהם שלא נתבשמו כלל.

פירוש. כי סוד תקון אדם אינו ממשיך רק ו"ק דחכמה, ונמצא שאותם החלקים של המלכים דנקודים שהיה בהם מבחינת ג"ר דחכמה, לא נכללו ולא נתקנו ע"י תקון אדם שבעולם התקון. וז"ש, מנהון אתבסמו דהיינו החלקים שבו"ק דחכמה. ומנהון לא אתבסמו, דהיינו החלקים שבג"ר דחכמה.

דעולם הנקודים. (כנ"ל אות י"ב). שה"ס תקון הקוין בז"ת, ואחר שעתיק יומין נתתקן בתקון זה. נתתקנו אחריו כל הפרצופין ונתקיימו. וכל עוד שהוא נתתקן בזה לא יכלו שאר הפרצופין להתתקן.

קעו) בלע בן בעור וכו': בלע בן בעור. למדנו, שהוא גזרת דין הקשה שבקשים, שעל ידו מתקשרים אלף אלפים בעלי יבבה ויללה. ושם עירו דנהבה. מהו דנהבה, כלומר דין הבה. כש"א, לעלוקה שתי בנות הב הב.

פירוש. המלך הראשון שמו' מלכין דנקודים שנשברו, הוא מלך הדעת, שהוא בחינת מלמעלה למטה של קומת הסתכלות עיינין דאז"א דנקודים, שנמשכה על בחי"ד, (כמ"ש בתלמוד עשר הספירות שיעור ז' דף תנ"א ד"ה הדעת ע"ש). ובחי"ד ה"ס מלכות דמדם הדין, ודין הקשה שבקשים. וע"י שבירת מלך הזה יצאו בעלי יבבה ויללה, וז"ש דבגיניה מתקטרן אלף אלפין מארי דיבבה ויללה. כי הארת הדעת היא בסוד הויה דמילוי אלפין, ועל ידה נמשכה החכמה המכונה אלפים בסוד וואלפך חכמה. וע"כ כשנשברה המדרגה הגדולה הזו, יצאו כנגדה מארי יבבה ויללה המייבבים ומיללים אחריה בשיעור אלף אלפים כפי שיעור הארתה.

(דמו"י דף קל"ה ע"א * דף קל"ה ע"ב)

קעט) ואי תימא והא כתיב וימת, וימת. דאתבטלו לגמרי. לאו הכי, אלא כל מאן דנחית מדרגא קדמאה דהוה א ביה, קארי ביה מיתה. כד"א, (1) וימת מלך מצרים, דנחת מדרגא קדמאה דהוה קם ביה. ב וכיון דאתתקן אדם, אתקרן בשמהן אחרנין, ואתבסמו בקיומא ביה, וקיימין בדוכתייהו. (2) וכלהו אתקרן בשמהן ג אחרנין מן קדמאין, בר ההוא דכתיב ביה, ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב. מ"ט. משום דהני לא אתבטלו כשאר אחרנין. משום דהוה דכר ונוקבא. כהאי תמרא, דלא סלקא אלא דכר ונוקבא. ובג"כ השתא דאשתכחו דכר ונוקבא, ד לא כתיב בהו מיתה כאחרנין, ואתקיימו. אבל לא אתישבו, ה עד דאתתקן דיוקנא דאדם, וכין דאתתקן דיוקנא דאדם, אתחזרו ואתקיימו בקיומא אחרא, ואתישבו. (3) קפא) תאנא, כד סליק ברעותא דרישא חוורא, למעבד יקרא ליקריה, תקין וזמין ואפיק מבוצינא דקרדינותא, חד ו ניצוצא, וסליק ואתפשט לתלת מאה

חלופי גרסאות

מסורת הוור

(1) (שמות ב) שמות קז צ"י. (2) (בראשית לו) תולדות סג צ"א. א ל"ג ביה. ב ואחר. ג אחרן. ד ולא קרי. ה ל"ג עד דאתתקן דיוקנא דאדם. ו מוסיף ניצוצא נשב ביה אתתקרן ; אתתקן] וסליק רעותיה.

גלגלתא דז"א

הסולם

מאמר

קפא) תאנא כד סליק וכו': למדני, כשעלה ברצון הראש הלבן. שהוא גלגלתא דז"א, לעשות יקר ליקרו. תקן והכין והוציא מהנר הקשה ניצוץ אחד, ועלה ונתפשט לש"ע צדדים. והניצוץ עומד, ומתחיל לצאת אור טהור ומתגלגל, נפוז בו נתתקן. ויצאה גלגלת אחת חזקה ונתפשטה לארבע צדדים.

קעט) ואי תימא והא וכו': ואם תאמר, הרי כתוב, וימת. וימת משמע שנתבטלו לגמרי. ומשיב, אינו כן. אלא כל מי שיורד ממדרגה הראשונה שהיה בו, נקראת בו מיתה. כש"א וימת מלך מצרים, שפירושו, שירד ממדרגתו הקודמת שהיה עומד בו. דהיינו שנטרע. (שמו"ר פ"א ל"ג) אף כאן, כיון שירדו מעולם אצילות למדרגת ב"ע נחשב להם למיתה. וכיון שנתקנה בהם צורת אדם, בג' קוין, נקראו בשמות אחרים, ונתבשמו על ידו בקיום, ומתקיימים במקומם.

פירוש. נודע סוד אצילות המוחין דז"א, שהוא בסוד תלת נפקי מחד חד בתלת קיימא. כי אחר שיצא קו השמאל דבינה נעשתה מחלוקת בין ימין ושמאל, ולא יכלו להאיר עד שעלה ז"א בכוד הקו האמצעי והכריע ביניהם, ויצאו ג' קוין דכמה בינה דעת בבניה. שז"ס תלת, שהם חב"ד, נפקי מחד שיצאו מז"א. וכל שיעור האור שהתחתון גורם לעליון, זוכה בו גם התחתון, וע"כ חר בתלת קיימא, זכה ז"א ג"כ בתלת מוחין חכמה בינה דעת, ונתפשטו אליו (כנ"ל ב"א דף רפ"ז ד"ה תלת עש"ה).

קפ) וכלהו אתקרן בשמהן וכו': וכולם נקראו בשמות אחרים מן הראשונים, חוץ אותו שכתוב בו, ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב. שה"ס שם מ"ה החדש דכר ונוקבא הנקראים הדר ומהיטבאל מה הטעם שלא נקרא בשם אחר. הוא משום שאלו הדר ומהיטבאל לא נתבטלו כשאר ז' מלכים האחרים. משום שהיו דכר ונוקבא. בדומה לאותו התמר, שאינו עולה, אלא בזכר ונקבה. ומשום זה עתה שנמצאו זכר ונקבה לא כתובה בהם מיתה כאחרים, ונתקיימו, אבל לא נתישבו לגמרי עד שנתקנה צורת אדם, וכיון שנתקנה צורת אדם, חזרו ונתקיימו בקיום אחר, ונתישבו.

וז"ש, כד סליק ברעותא דרישא חוורא למעבד יקר ליקריה, התקונים שברישא חוורא נקראים יקרו. וז"א, הצריך לקבלם נקרא יקר ליקרו. תקין וזמין, דהיינו שתקן והכין תחילה הקטנות דבינה בכוד נקודת החולם, שה"ס עליה

(דטו"י דף קל"ה ע"ב)

ושבעין עיבר. וניצוצא קאים, ושארין נפיק אוריא דכיא ומתגלגלא, ז נשב ביה אתתקן. ונפיק חד גולגלתא תקיפא, ח ואתפשט לארבע סטרין. ובהאי אוריא דכיא, אשתאיב ניצוצא ואתאחד, ט ואתכליל ביה. ביה ס"ד. אלא אתטמר ביה. ובגין כך, האי גולגלתא אתפשט בסטרוי, והאי אוריא הוא טמיר דטמירין דעתיק יומין, ברוחא דגניז.

חלופי גרסאות

ז ואתפשט ול"ג נשב בה אתתקן. ח ל"ג ואתפשט. ט וכליל.

גלגלתא דז"א

הסולם

מאמר

ויש הפרש בין ימין ושמאל דדעת, שזה חסד וזה דין, אבל בישסו"ת, שהם נה"י דבינה, שבהם יוצאת ה' מאויר, והקו שמאל מתיחד עם הימין רק ע"י הדין שבמסך דקי האמצעי שהוא השמאל דדעת. ע"כ נעשה הדין דדעת לאחד עם החסד דדעת, שהוא חשוב כמוהו, שהרי לולא הדין דדעת לא נתיחדו הקוין זה בזה. וע"כ נעשו שניהם לבחינה אחת. ותחילה יוצאים בחינת או"א עלאין, שה"ס ד' סטרין המאירים בגלגלתא, ואח"כ יוצאים בחינות ישסו"ת, שהם רק ג' סטרין חב"ד, והם מתבארים לפנינו בסוד ג' חללי גלגלתא שבז"א, שה"ס ג' מוחין חב"ד, ולא ד' סטרין.

ודע שבשעה שהעליון מאציל את התחתון מאציל אותו ממדרגות של עצמו, כי אין העדר ברוחני וכל המדרגות היוצאות בזה אחר זה, אין אחת מבטלת את חברתה, ואין הגדלות מבטלת את הקטנות. וע"כ כשא"א רצה להאציל את הקטנות דז"א העיר בעצמו מדרגת הקטנות, שעקרו הוא עלית המלכות לבינה, והשפיע דבינה ולז"א. ואח"כ כשרצה להשפיע לו קו שמאל, העיר השמאל של עצמו, והשפיע לבינה ולז"א. וז"ש, ואפיק מבוצינא דקרדינותא, שהוא קו שמאל של עצמו, חד ניצוצא, שהוא קו שמאל שבבינה. וכן בכל מדרגה ומדרגה.

קפב) ובהאי אוריא דכיא וכו': נבאור הטהור הזה, שבגולגלתא, שה"ס קו ימין נשאב הניצוץ, דהיינו קו שמאל, ונכלל בו, בקו ימין, שואל, היעלה על דעתך שנכלל בו, והלא שניהם צריכים להשאר, ומשיב, אלא שקו השמאל, נסתתר בו, דהיינו שנסתר שליטתו דקו שמאל, שה"ס הארת חכמה ואיני פועל כלום, ורק קו הימין לבדו שולט, שהוא אוריא דכיא, דהיינו חסדים. ומשום זה גולגלתא זו דז"א, נתפשטה בצדדיה, ואויר הוד שבה, דהיינו קו הימין, הוא נסתר הנסתרות מעתיק יומין

עלית המלכות בבינה, ואח"כ ואפיק מבוצינא דקרדינותא, שהוא קו שמאל דז"א, חד ניצוצא, דהיינו שא"א הוציא מקו שמאל של עצמו, את קו השמאל של בינה, ופליק, שקו האמצעי עלה, ואתפשט לצ"ע עיבר, דהיינו שעל ידי עלית ז"א לבחינת קו אמצעי ליחד ב' קוין ימין ושמאל דבינה זה בזה, יצאו ש"ע עיבר, שהם ג' קוין שהם שלש מאות, ומלכות המקבלתם שה"ס שבעים. כי ספירות הבינה הן בסוד מאות, רק המלכות שה"ס אור נקבה חסרה ג"ר, ואין לה אלא ע' עיבר. וביחד הם ש"ע עיבר.

ואחר שפירש בכללות חוזר ומפרש הדברים בפרטות. ואומר, וניצוצא קאים, ניצוץ אחד, שהוא קו השמאל שבבינה, עומד. ושארין נפיק אוריא דכיא, שהוא קו הימין שבבינה. ומתגלגלא, שהיו מתגלגלין מרחמים לדין ומדין לרחמים, פעם קם השמאל ושלט, ופעם קם הימין ושלט, דהיינו שהיו במחלוקת, ולא יכלו להאיר. נשב ביה, היינו קו אמצעי, שנפח ונשב בקו שמאל ומיעטו, ואז ואתתקן, שב' הקוים נתיחדו זה בזה, ויצאו ג' קוין חכמה בינה דעת בבינה ואז כיון שתלת נפקי מחד, חד בתלת קיימא, ויצאו חב"ד גם בז"א. וז"ש, ונפיק חד גלגלתא תקיפא, דהיינו גלגלתא דז"א, שה"ס אור מקיף דמוחין שלו, ואתפשט לארבע סטרין, דהיינו חו"ב, וימין ושמאל שבדעת, שהם ג' קוין ומלכות המקבלתם, כי השמאל דדעת הוא מלכות. ע"ה"ס ש"ע עיבר כנ"ל. וז"א קיבל אלו ד' סטרין מבינה, מטעם הנ"ל, משום שתלת נפקי מחד, חד בתלת קיימא.

ומה שמחלק בגלגלתא את קו האמצעי לב' סטרין, הוא משום, כי כשיצאו המוחין מנה"י דבינה, שהם ישסו"ת, אל ז"א, יצאו תחלה בבחינת אור מקיף, דהיינו כבחינת או"א עלאין, שבהם לא נפיק ה' מאויר שלהם, (דפו"י דף קל"ה ע"ב)

קפג) בהאי גולגלתא אתפשטו אשא מסטר חד, ואוירא מסטר חד. ואוירא דכיא קאים עליה מהאי סטר. ואשא דכיא קאים מהאי סטר. מאי אשא הכא. אלא לאו הוא אשא, אבל דא ניצוצא דאתכליל באוירא דכיא, נהיר למאתן ושבעין עלמין, ודינא מסטרוי אשתכח, כ ובג"ד, האי גולגלתא, אתקרי גולגלתא תקיפא. קפד) בגולגלתא דא, יתבין תשעה אלפי רבוא עלמין, דנטלין עלוי וסמכין

חלופי גרסאות

י בוצינא דא ול"ג ניצוצא. כ ובגין.

גולגלתא דז"א

הסולם

מאמר

דאו"א, ששם ר"ע עלמין כנ"ל, ששם בחינת ישו"ת שהי' יוצאת מאויר שלהם, ובהם מתגלים הדינים דקו שמאל, שה"ס אש. ונמצא ודינא מסטרוי אשתכח, שאע"פ שקו שמאל דאו"א אינו בחינת דין כלום, אמנם הדין נמצא מצדו, דהיינו בעת הארתו מחזה דאו"א ולמטה בישו"ת, וע"כ נבחן גם קו שמאל שלמעלה מחזה בשם אש. כי קו השמאל בישו"ת נמשך מקו השמאל דאו"א.

קפד) בגולגלתא דא יתבין וכו': בגולגלתא זו, יושבים ט' אלפי רבוא עולמות, שנוסעים עליה ונסמכים עליה. בגולגלתא זו נוטף טל מראש הלב, דהיינו מגולגלתא דא"א, שנתמלא ממנו תמיד. ומטל זה שמנער מראשו עתידים המתים להחיות.

פירוש. כי בגולגלתא דא"א אומר (באות ט"ז) שיושבים עליה י"ג אלפי רבוא עולמות, שה"ס ג' היות, מימין, ומשמאל, ומאחוריי הראש. שה"ס ב' ל' צ', וחב"ד חג"ת נה"י. כמ"ש שם. (באות י"ח) ואומר כאן שגולגלתא דז"א מקבל מגולגלתא דא"א, רק ב' היות שמימין ומשמאל, שה"ס חב"ד חג"ת, ובחינת מלכות הכוללת אותם, וחסר להם ד' חוורתא של הויה שמאחורי הראש דא"א, דהיינו שיש לו חב"ד חג"ת, וחסר נה"י. ונדע שהחסר נה"י דכלים חסר ג"ר דאורות. וז"ש בגולגלתא דא דז"א, יתבין ט' אלפי רבוא עלמין, דהיינו רק מב' היות שבימין ומאל דראש לצד פנים, שהם חב"ד חג"ת דכלים וז"ק חסר ג"ר דאורות. וע"כ אומר, יתבין, כי בישיבה חסרה פעולה מנה"י, וע"כ מורה על חסרון נה"י דכלים וג"ר דאורות. ואע"פ שגם בגולגלתא דא"א, אומר, יתבין, אמנם זה נוהג שם בעת המנוחה, אבל בעת הנסיעה יש שם רגלין שהם נה"י, שאומר שם (באות ט"ז) דנטלין עלוי רגלין, משום שבעת נסיעה מתגלים נה"י דכלים וג"ר דאורות, כי יש שם י"ג חוורתא, שהם

יומין, ברוח שגנו. דהיינו הי' שגנו באויר. כמו שנתבאר לעיל בדבור הסמוך, שאלו ד' סטרין דגולגלתא הם בחינת או"א עלאין שהי' גנוה באויר שלה ואינה יוצאת ממנו.

קפג) בהאי גולגלתא אתפשטו וכו': בגולגלת זו דז"א, נתפשטו, אש מצד אחד, ואויר מצד אחד, ואויר טהור עומד עליו מצד זה, ואש טהורה עומדת מצד זה. כי חכמה ובינה נקראים אוירא דכיא ואשא דכיא, וימין שבדעת נקרא אוירא סתם. והשמאל שבדעת נקרא אשא סתם. שואל, מה היא אש כאן, והלא ד' סטרין אלו הם בחינות או"א, שאין שם דינים כלום. וכולם חסדים. ומשיב אלא הוא אינו אש אבל ניצוץ זה, דהיינו קו שמאל, שנכלל באויר הטהור, (כנ"ל בדבור הסמוך) מאיר לר"ע עלמין, ודין נמצא מצדו, ומשום זה נקרא גולגלתא זו, גולגלתא תקיפא.

פירוש, מחזה ולמטה דאו"א עלאיו, ששם בחינת ישו"ת, נבחן לר"ע עלמין, כי החזה עומד בסיום שלישי עליון דת"ת, ויש ב' ספירות ושליש למעלה מחזה, שהם חסד וגבורה ושליש ת"ת, וספירות אלו הם בסוד מאות, והם ר"ל, וב' ספירות וב' שלישים מחזה ולמטה, שהם ב' שלישי ת"ת, ונצח והוד. כי אמא רק עד הוד אתפשטותה, שנצח והוד הם מאתים, וב' שלישי ת"ת, הם שבעים. הרי שמחזה ולמטה הם ר"ע עלמין, ונדע שאע"פ שקו שמאל, אינו מאיר באו"א עלאין, כנ"ל שמסתתר באוירא דכיא, וכולו חסדים, עכ"ז בישו"ת שמחזה ולמטה דאו"א מאיר קו השמאל, כי שם הי' יוצאת מאויר. וז"ש, אלא לאו הוא אשא, כי באו"א עלאין המאירים בגולגלתא דז"א, אין שום שליטה לקו שמאל, וא"כ אינו אש. אבל דא ניצוצא דאתכליל באוירא דכיא, שניצוץ הזה, שהוא קו שמאל, שנכלל כולו באויר טהור אצל או"א, ואין לו שליטה כלל, נהיר למאתן ושבעין עלמין, דהיינו שמתגלה הארתו מחזה ולמטה (דפו"י דף קל"ה ע"ב)

עלוי. בהאי גולגלתא, נטיף טלא מרישא חיוורא, דאתמלי מניה תדיר. ומהאי טלא ז דאנער מרישיה זמינן מיתייא לאחיאה.

קפה) והוא טלא דאתכליל בתרי גווני, מסטרא דרישא חיוורא, חיוור n בגוויה. דכליל כלהו n חיוורי אבל כד אתיישבן בהאי רישא דזעיר אפינ, אתחזי ביה סומקא. כהאי בדולחא דאיהו חיוור, ואתחזייה גוונא סומקא בגוונא חיוורא. קפו) ובגין כך כתיב, n) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות לדראון עולם. לחיי עולם, בגין דאתחזיאו לההוא חיוורא, דאתי מסטר דעתיק יומין, אריכא דאנפינ. לחרפות לדראון עולם, בגין דאתחזיאו לההוא סומקא דזעיר אפינ. וכלא כליל בההוא טלא, הה"ד ט) כי טל אורות טלך. ט) אורות: תרינ. וההוא טלא דנטיף, נטיף כל יומא לחקלא דתפוחים. כגווני חיוורא וסומקא.

קפז) האי גולגלתא אנהיר בתרי גווני, להאי סטר ולהאי סטר. ומהאי אורא דכיא, אתפשט מגולגלתא לאנפוי ק"נ רבוא עלמין. ובגין כך אתקרי

חלופי גרסאות

ז ל"ג דאנער מרישיה. n בגיניה. n מוסף חיוורי וכלהו חיוורי. ט ל"ג אורות.

מסורת הזהר

ח) (דניאל יב) נח עד צי"א ז"ח מה ט"א שמי" סא ט"ג שמי"ח תק"ח צו ט"ב שכ"א קה ט"א של"ג ט) (ישעיה כו) וירא קטו צ"ו ויקהל כו צ"ט.

גולגלתא דז"א

הסולם

מאמר

דהיינו כל הלבן שבקו ימין, וגוון אדום הנוהג בשמאל אין בו שום גילוי. אבל בז"א המקבל הטל הזה, כבר יש בו הבחן אדום בקו שמאל שבו, אמנם לא אדום ממש, אלא כעין הבדלה, שהאדום נוצץ בתוך הלבן.

קפו) ובגין כך כתיב וכו': ומשום זה כתוב, זרבים מישני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות לדראון עולם. לחיי עולם, היינו אותם שהם ראויים לאותו טל הלבן הבא מצד עתיק יומין, שהוא אריך אנפינ. לחרפות ולדראון עולם, היינו אותם הראויים לאותו האדום שבטל שבז"א. והכל כלול בטל ההוא. ז"ש כי טל אורות טלך, אורות, משמעותו שנים, כי טל ההוא הנוסף, נוסף כל יום לחקל תפוחין. שהוא מלכות, יש בו ב' אורות, כעין לבן ואדום.

קפז) האי גולגלתא אנהיר וכו': גולגלתא הזו, דז"א שה"ס אר"מ (כנ"ל אות קפ"א) מאירה בב' צדדים לצד זה ולצד זה, דהיינו אורא דכיא ואשא דכיא, ומאורא דכיא זה מתפשט מגולגלתא שלו אל הפנים שלו ק"נ רבוא עולמות. ומשום זה נקרא זעיר אנפינ, שפירושו פנים קטן. ובשעה שצריך, דהיינו

שהם חב"ד חג"ת נה"י. כמ"ש שם. אבל כאן בגולגלתא דז"א, אומר, דנטלין עלוי וסמכין עלוי, ואינו מוכיר רגלין, שהם נה"י, כי משום שחסר מד' חוותא דהוי"ה דאחורי ראש דז"א, הוא חסר מנה"י ואין לו רגלין. ולפיכך, אין לו אלא, ט' אלפי רבוא עלמין, מו גולגלתא דז"א. וחסר ד' אלפי רבוא עלמין מהויה שבאחורי הראש של א"א. וענין זוטל כבר נתבאר לעיל (אות י"ז) וכל זה נאמר בבחינת התפשטות מגולגלתא דז"א לז"א אבל הגלגלת דז"א מבחינת עצמה, יש לה ג"ר, שה"ס ד' סטרין, ג' קוין ומלכות המקבלתם. כנ"ל.

קפה) והוא טלא דאתכליל וכו': והוא טל שנכלל בב' אפנים מצד ראש הלבן, שהוא א"א, א"ל שהוא לבן בעצמו. ב' שכולל כל הלבן. אמנם כשהטל מתישב בראש הזה דז"א נראה בו אדום, כבדולח הזה שהוא לבן, ונראה הצבע האדום בתוך הצבע הלבן.

פירוש כי בא"א אין שום גילוי לשמאל, וכולו ימין, וע"כ ההפרש מקו ימין לקו שמאל שבו הוא, שמקו ימין חיוור בגוויה, שהוא עצמו לבן. והקו שמאל, כליל כלהו חיוורי, (דפו"י דף קל"ה ע"ב)

אדרא רבא

קיג

זעיר אפינן, ובשעתא דאצטריך, אתפשטו אנפוי ואריכין בהווא זמנא, בגין
ע דאשגח באנפוי דעתיקי דעתיקין, וחייס לעלמא.
קפח) ומהאי גולגלתא, נפיק פ חד עיבר, לכל אינון דלתתא. ויהבי אגר
אוראותא לעתיק יומין. כד עאלין בחושבנא, *) תחות שרביטא. ולקביל דא.
בקע לגולגלת לתתא, כד עאלין בחושבנא. והאי בקע אגר אוראותא, אשתכח
מניה לעתיק יומין.

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

ע דישגח. פ לחד. צ ל"ג מן תחות עד והאי.

(י שמות לח).

גלגלתא דז"א

הסולם

מאמר

קפח) ומהאי גלגלתא וכו': ומגלגלתא
הזו דז"א. יוצא עיבר אחד, דהיינו חזורתא
אחת שמקבל מחזורתא דז"א (כנ"ל אות קפ"ד)
שהוא הארת הג"ר, לכל אלו שלמטה. ונותנים
שכר אוראותא, דהיינו שכר הג"ר לעתיק יומין
כשהם באים בחשבון תחת השרביט. וכנגד זה
בקע לגלגלת שנותנים למטה כשנכנסים
לחשבון. ובקע הזה הוא שכר הג"ר הניתן
ממנו לעתיק יומין. אוראותא, הוא אהיות
אור ראותא, דהיינו אור החכמה הנקרא
ראיה או ראות.

פירוש. חשבון. פירושו אור החכמה. (כנ"ל
פקודי אות כ"ח ע"ש). והוא מקובל רק ע"י
העלאת המלכות לבינה, שאז נמשך לתחתונים
הקטנות דבינה, שה"ס חצי מדרגה, כו"ח
דכלים ונפש רוח דאורות. ואחר שמקבל
הקטנות דבינה הוא ראוי לקבל החכמה מקו
שמאל דבינה. ומיתוק זה דהעלאת המלכות
בבינה, מתחיל בעתיק יומין שה"ס א"א, שמשם
מקבלים כל הפרצופין. נמצא שאין התחתונים
יכולים לקבל ג"ר מטרם שמעלים מ"ן להמשיך
הקטנות מבינה, שה"ס חצי מדרגה, וע"כ
נקרא בקע. והעלאת מ"ן הזו, נבחן לשכר
שנותנים לעתיק יומין בעד השפעת הג"ר
שלו מבינה שלו. וז"ש, ויהבי אגר אוראותא
לעתיק יומין, כי העלאת מ"ן להמשכת חצי
מדרגה דקטנות הבינה, נבחן לשכר בעד
אוראותא, שפירושו אור החכמה המקבלים
מבינה דעתיק יומין, שה"ס בינה דז"א שיצאה
לחוץ, בסוד ונהר יוצא מעדן. וז"ש, כד
עאלין בחושבנא תחות שרביטא, כלומר
בשעה שנכנסים בסוד החשבון שפירושו הארת
החכמה, שסו"ה כי תשא את ראש בני
ישראל וגו', דהיינו כי תמשיך את הג"ר,
המכונים ראש, לבני ישראל. ונתנו איש
כפר נפשו, היינו בקע לגלגלת, שה"ס העלאת
מ"ן

דהיינו בעת שהתחתונים כדאים, מתפשטים
פניו וארוכים בעת ההיא כמו אר"ך אנפין.
דהיינו, ש"ע רבוא נהורין, משום שמסתכל
בפנים של עתיק העתיקים, ומרחם על העולם.
שה"ס אור מקיף שלו. (כנ"ל אות קפ"א).

פירושו, כבר נתבאר שבגלגלתא דז"א
אין י"ג אלפי רבוא כמו בגלגלתא דז"א,
אלא ט' אלפי רבוא, שפירושו שאין מתפשט
ממנו רק ו"ק, (כנ"ל אות קפ"ד) ובמצב הזה
אין ז"א מקבל רק בחינת ימין בלבד שהוא
חסדים, ואינו מקבל מבחינת שמאל. ונודע
שש"ע רבוא, פירושו ג' קוין ומלכות
המקבלתם. שעל ידיהם מושפעת הארת החכמה
והג"ר. וע"כ מספר זה נבחן לאריכת פנים,
כי אורך רומז על החכמה, שזה נוהג בפנים
דז"א המקבל ש"ע נהורין מגלגלתא שלו.
אבל ז"א המקבל רק חסדים בלבד מן הגלגלתא
שלו. הרי אין שם אלא קו אחד וחצי, דהיינו
קו הימין, וחצי הקו הימני של הדעת,
הנקראים אירא דכיא. ומקו שמאל, וכן חצי
קו השמאל, של הדעת אשר נקראים אשא
דכיא, אינו מקבל כלום, ומכל שכן שאין לו
ממלכות הכוללתם, וכיון שהגלגלתא היא
מבינה, ע"כ ספירותיה בסוד מאות, וקו וחצי
שבמין ה"ס ק"נ. וז"ש ומהאי אירא דכיא,
דהיינו אירא דכיא שבקו ימין דגלגלתא,
וכן חצי קו הימני של הדעת. הנקרא אירא.
אתפשט מגולגלתא לאנפוי, ק"נ רבוא
עלמין, דהיינו קו וחצי דחסדים הנקראים
אירא דכיא. אבל מקו וחצי דגבורות, שמשם
נמשכת הארת החכמה אין מהם התפשטות
אל פניו. וע"כ הוא חסר ק"נ רבוא דשמאל,
וחסר ממלכות הכוללת ג' קוין. ובג"כ אתקרי
זעיר אפינן. אבל, ובשעתא דאצטריך,
אתפשטו אנפוי וכו'. דהיינו כשהתחתונים
זכאים, ויש לו ג"ר, אז יש לו ש"ע רבוא.
כמו א"א, והוא ארוך הפנים כמוהו.

(דפו"י דף קל"ה ע"ב *) דף קל"ו ע"א)

קפט) בחלליה דגולגלתא, ג' חללין אשתכחו, דשרייא מוחא בהו, וקרומא דקיק חפייא עלייהו. אבל לא קרומא קשישא סתימא כעתיק יומין. ובגין דא, האי מוחא אתפשט ו ונהיר לתלתין ותרין שבילין. הה"ד ו ונהר יוצא מעדן. קצ) ותאנא, בתלת חללין דגולגלתא מוחא שרייא. מחללא ת חד א מתבקע

מסורת הזהר

כ) (בראשית ב) ב"א ריא צ"א.

חלופי גרסאות

ק בגולגלתא דא. ר ל"ג דא. ש ונפיק. ת מוסיף חד מוחא. א אתבקע.

הסולם

מאמר

ג' מוחין דו"א

יכול לעלות לבחינת ג"ר שבראש, ולהזדווג עם הגולגלתא מבחינת החכמה שבו. (כח"ש) שם עש"ה) אבל בז"א. הקרום שבראש שבין גולגלתא למוח שלו מתבטל בעת הזווג, ועולה המוח למעלה מקרום, ומתגלות הג"ר שבו. שאלו הג"ר הם חב"ד, והכלים הם ג' חללי גולגלתא. וז"ש, ג' חללין אשתכחו דשרייא מוחא בהו, דהיינו שמתבטל הקרום והמוח שהוא בבחינת מפרסא דראש ולמטה עולה למעלה מפרסא ונעשה לג"ר, שה"ס חב"ד, וז"ש, וקרומא דקיק חפייא עלייהו, כי ע"כ יכלו להעשות ג"ר, משום שהקרום המפסיק הוא דק, והוא כמו מתבטל בסוד הורדת הפרסא והמוח עולה ונעשה לג' מוחין חב"ד. אבל לא קרומא קשישא סתימא כעתיק יומין, כי הקרום שלו אינו נפסק כנ"ל. וז"ש, ובגין דא האי מוחא אתפשט ונהיר לל"ב שבילין, הה"ד ונהר יוצא מעדן. כי סוד ל"ב שבילין דחכמה, אינו עצם החכמה דאור ישר כמו מוח דא"א, אלא שהם בחינת בינה שחזרה לראש דא"א ונעשית לחכמה, שעליה כתוב, ונהר יוצא מעדן וגו', כי עיני שבינה זו יצאה מראש דא"א שנקרא עדן, שקבלה בתוכה המלכות דמדת הדין, ואח"כ חזרה ובאה לראש דא"א שנקרא עדן, נעשתה בינה זו לבחינת חכמה ומשפעת חכמה לז"א. ומשום שאינה עצם החכמה דאור ישר, ע"כ יכולה להתפשט לז"א. וע"כ אין קרום קשה על המוחין דז"א.

קצ) ותאנא בתלת חללין וכו': ולמדנו, בשלשה חללים של הגולגלתא שורה המוח של ז"א, מחלל אחד, מתבקע מבוטע אחד לדי צדדים, ויוצא ממוח ההוא שורה בחלל הזה, ל"ב שבילים של רוח החכמה. פירוש. אע"פ שג' מוחין דו"א שבחללי הגולגלתא, הם בחינת ישו"ת שהוא ל' דצלם, שבו יוצאת ה' מאויר, והחכמה מתגלה (כנ"ל) אור קפ"א) עכ"ז גם ה' מבחינת עצמה מתחלקת

מ"ן להמשיך חצי מדרגה, המכונה בקע. וז"ש לגולגלתא, כדי להמשיך ג"ר המכונה גלגלתא. וז"ש, ולקביל דא בקע לגולגלתא, שה"ס שכר אוראותא כמבואר.

מאמר ג' מוחין דו"א

קפט) בחלליה דגולגלתא ג' וכו': בחללי של הגלגלתא נמצאים ג' חללים שהמוח שורה בהם וקרום דק מכסה עליהם. אבל לא קרום קשה וסתום כמו בעתיק יומין (לעיל) אות כ"א) ומשום זה, מוח זה מתפשט ומאיר לל"ב שבילים של חכמה. ז"ש, ונהר יוצא מעדן.

כבר נתבאר לעיל שגולגלתא דו"א מתוקנת בבחינת או"א עלאין, וע"כ יש בה ד' מוחין, חכמה, בינה, ימין ושמאל דדעת, כי הדעת מחולקת לימין ולשמאל, כי משום שאין שם יחוד קו אמצעי להמשיך חכמה, יש בו היכר בין ימין לשמאל, והם שנים. אבל חללי הגולגלתא הם בחינת ישו"ת, שהי' יוצאת מאויר שלהם, והדעת שהיא קו אמצעי, מיחדת ימין ושמאל, שהם חו"ב, זה בזה, וממשיכה מהם הארת חכמה, וע"כ גם ימין ושמאל שבדעת נעשו אחד, ואין כאן אלא ג' מוחין חב"ד, בג' חללי גולגלתא. (כנ"ל אות קפ"א).

ונתבאר לעיל (אות ר"ג) שכמו שיש קרום בחוה שבגוף המפסיק בין ג"ר דגוף לז"ק דגוף, כן יש קרום בבחינת חוה שבראש המפסיק בין ג"ר דראש שה"ס הגולגלתא, ובין הז"ק דראש, שה"ס המוחין, אשר בא"א הוא קרום קשה ואינו נפסק לעולם, דהיינו אפילו בעת גדלות שהמלכות יורדת ממקום בינה והפרסא מתבטלת לשעתו, כדי שחצי המדרגה התחתונה תחזור ותתחבר עם חצי המדרגה העליונה, הנה זה נאמר בשאר הפרציפין ולא בראש דא"א, כי בו אין הפרסא שבראש מתבטלת בשעת הזווג, ואין המוח שבראשו (דפ"י דף קל"ו ע"א)

ב ומתפשט חד מבוועא לד' סטרין, ונפיק מההוא מוחא דשרייא בהאי חללא, תלתין ותרין שבילין ג רוחין דחכמתא.
 קצא) מחללא תניינא, מתבקע ומתפשט חד מבוועא אחרא. ומתפתחין ן' תרעין. מאלין ן' תרעין, אתאחדן ן' יומין דאורייתא. ן' שנין דיובלא. ן' אלף דרין, דזמין קב"ה לאתבא רוחיה ליה, ולשרייא ביה.

חלופי גרסאות

ב ל"ג ומתפשט. ג לרוחין.

ג' מוחין דו"א

הסולם

מאמר

כהאי חללא ל"ב שבילין רוחין דחכמתא. כי המוח הזה השורה בחלל הימין הוא חכמה, אשר כתר וחכמה דאור ישר אין מגולה בו, להיותו כבחינת חכמה סתימאה דא"א, ואין בו אלא ל"ב שבילים שהחכמה מתגלה בהם, דהיינו מבינה ולמטה, שבד' סטרין. שבכל סטר רק ח' ספירות, והם ל"ב ספירות שרוח החכמה מתגלה בהם. והם הנקראים ל"ב שבילים.

קצא) מחללא תניינא וכו': מחלל השני. מתבקע ומתפשט מבווע אחד אחר, שה"ס קו שמאל, הנקרא בינה, ונפתחים ג' שערים. מאלו ג' שערים מתאחדים חמשים יום של התורה, דהיינו ביום החמשים לספירת העומר שבו ניתנה התורה חמשים שנים של יובל. חמשים אלף דורות שעתיד הקב"ה להשיב רוחו בהם, ולשרות בהם.

פירוש החלל השני הוא בינה דו"א, ובחינת קו שמאל דישו"ת, שבה עצם גילוי הארת החכמה, שיש לה יחס של ל' דל' דצלם כנ"ל בסמוך, כי היא עצם הבינה שחזרה לחכמה, המקבלת מל"ב נתיבות החכמה הנ"ל בסמוך, ובשביל ששיעור החכמה המתגלית היא רק ו"ק דחכמה, אין לה אלא מוסד ולמטה, ימשום שבינה עד הוד אתפשטותה ואין בה יסוד ומלכות, ע"כ נבחנת לה' ספירות שבכל אחת עשר ספירות, שזה מורה על ו"ק דג"ר, וה' פעמים עשר ה"ס ג' שערים. וה"ס חמשים יום של מתן תורה, ושל יובל, ושל ג' אלף דורות, שכל אלו רומזים על שיעור החכמה הנגלה בישו"ת.

והבן ההפרש בין חכמה דו"א לבינה דו"א, כי החכמה דו"א שבחלל הימני, להיותה רק בבחינת פתיחת החכמה להשפעה, ואין בו שום מדובר מבחינת קבלה לעצמו, כנ"ל בדבור הסמוך, ע"כ גבחן שאין בכל סטר רק שמונה ספירות בינה חג"ת נהי"מ, וד"פ שמונה הם ל"ב. וז"ש ונפיק מההוא מוחא דשרייא

דחכמה

מתחלקת ג"כ למ' ל' צ', והיינו לפי סדר ג' קוין שבו, אשר הימין הוא בחינת מ' דצלם, והוא נקרא חכמה, והיא משום זה כבחינת או"א עלאין דהיינו בד' סטרין, חו"ב, וימין שבדעת ושמאל שבדעת. וקו שמאל שבו הוא כבחינת ל' דצלם, דהיינו כבחינת ישו"ת עצמו, שיש בו ג' מוחין חב"ד שהימין ושמאל שבדעת הם אחד והוא נקרא בינה. וקו אמצעי, הוא צ' דצלם. וה"ס הדעת המיוחדת ב' קוין חכמה ובינה זה בזה.

ואע"פ שמוח הימין שבכאן שהוא חכמה דו"א, הוא מ' דצלם. כמו או"א עלאין, עכ"ז יש הפרש גדול ביניהם, כי או"א עלאין אין ה' יוצאת מאויר שלהם, והם בחינת חסדים, ואע"פ שישו"ת מקבלים מהם חכמה, הגה החכמה שבהם רק בבחינת מעבר לבד. כי הם תמיד בבחינת חסדים. משא"כ הימין שבכאן שהוא בחינת ימין דישו"ת, אע"פ שיש לו יחס כמו מ' ה' דצלם, עכ"ז הארת החכמה נפתחת בו כדי לקבל ולהשפיע לקו שמאל שהוא בינה דו"א, משמאל דישו"ת. ול' דצלם. אמנם עכ"ז, הוא עצמו אינו משמש בהארת החכמה, להיותו קו ימין, וע"כ נחלק גם הוא לד' סטרין, כמו או"א עלאין. וז"ש מחללא חד מתבקע ומתפשט חד מבוועא לד' סטרין, דהיינו מחלל הימין שנקרא חכמה דישו"ת, מתבקע, בבחינת הקטנות, ואח"כ מתפשט, בבחינת הגדלות, מבווע אחד, שהוא קו ימין, לד' סטרין, שהם חכמה ובינה וימין דדעת. ושמאל דדעת, משום שיש לו יחס למ' דצלם. כמבואר.

ואלו ד' סטרין, חו"ב וימין ושמאל דדעת, חסרים מכתר וחכמה משום שחכמה זו המתגלה בו אינו אלא בינה שחזרה לחכמה (כנ"ל בדבור הסמוך ע"ש) וע"כ גבחן שאין בכל סטר רק שמונה ספירות בינה חג"ת נהי"מ, וד"פ שמונה הם ל"ב. וז"ש ונפיק מההוא מוחא דשרייא (דפו"י דף קל"ו ע"א)

קצב) מחללא תליתאה, נפקין אלף אלפין אדרין ואכסדראין, דדעתא שרייא ^ז עלייהו, ודרי בהו. והאי חללא שרי ^ה מדוריה בין האי חללא ובין האי חללא, ואתמליין מתרין סטריין. כל אינון אדרין. הה"ד ^ז ובדעת חדרים ימלאו. ואלין ג' מתפשטין בכל גופא, להאי סטרא ולהאי סטרא. ובאינון אחיד כל גופא ואחיד בהו גופא מכל סטרוי. ובכל גופא אתפשטן ואשתכחן.

קצג) תאנא, בגולגלתא דרישא, תליין אלף אלפי רבוא ורבוא רבבן קוצי דשערי אוכמן, ומסתבכין דא בדא, ומתערבין דא בדא. ולית חושבנא לנימין דכל קוצא וקוצא, דאחידן ביה דכייין ומסאבן. ומכאן אתאחדן ^ו טעמי אורייתא, בדכיא במסאבא. בכל אינון סטריין דאינון דכייין, בכל אינון סטריין דאינון מסאבן. קצד) יתבין קוצי מסתבכין ותקיפין. מנהון שעיעין, ומנהון תקיפין. ובכל קוצא וקוצא, יתבין נימין תלין על תלין. מתלהטן ותליין כגיבר תקיף, מארי ^ז נצח קרבין. בתקונא יאה בתקונא שפירא תקיפא. ^ח רברבין ותקיפין. הה"ד ^ט בחור כארוזים.

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

(ל (משלי כד) שמות עט צ"ת. מ) (שיר ה) ויקרא ^ד עליה. ה חלליה. ו ל"ג טעמי אורייתא. ז נצחין. ח מוסיף בחור כארוזים ; בחיר כארוזי רברבין. פז צ"ס.

ג' מוחין דו"א

הסולם

מאמר

האמצעי המיוחד אותם, וכלול מב' סטריין, דהיינו מחסדים ומחכמה. וז"ש, מחללא תליתאה נפקין אלף אלפין אדרין ואכסדראין, שדעת זו מתפשטת ג"כ לגוף שחג"ת שבו נקראים אדרין, ונה"י שבו נקראים אכסדרין. ומספר אלף אלפין, מורה על המשכת החכמה ע"י הדעת הזו, כי החכמה מכונה אלפים, בסוד ואאלפך חכמה, וכשהדעת ממשיכה, נבחנת הדעת בבחינת אלף אלפין. אדרין פירושו חדרים, שהרי מביא ראייה על מילוי האדרין, מכתוב ובדעת חדרים ימלאו.

דחכמה. ואינה נסתרת אלא מחכמה דאיר ישר בלבד, להיותו נסתמה במו"ס דא"א. משא"כ הבינה דו"א שבחלל השמאלי דגולגלתא. להיות החכמה בה בבחינת הקבלה, ע"כ אין בה אלא ג' שערים, דהיינו מחסד ולמטה, ואפילו הבינה אינה מגולה בה, כי בינה בחינת ג"ר היא, והג"ר דחכמה אינם מקובלים משום הכרעת קו האמצעי, כנודע, וע"כ אין בה מהארת החכמה אלא ו"ק שהם מחסד ולמטה בלבד.

קצב) מחללא תליתאה וכו': מהחלל השלישי, יוצאים אלף אלפים חדרים ואכסדראות שהדעת שורה עליהם ודרה בהם. וחלל זה משים מדורו בין חלל לחלל, כלומר שהוא חלל אמצעי בין חלל הימין וחלל השמאל, וכל אלו חדרים מתמלאים מב' צדדים, מימין ומשמאל, ז"ש, ובדעת חדרים ימלאו, ואלו ג' חללים שהם חב"ד, מתפשטים בכל הגוף לצד זה ולצד זה, ובהם נאחו כל הגוף, והגוף נאחו מהם מכל הצדדים שלהם. ובכל הגוף הם מתפשטים ונמצאים.

פירושו. החלל השלישי הוא מוח הדעת דו"א, הנמשך מקו אמצעי דישסו"ת, שה"ס צ' דל' דצל"ם, שבו עיקר הגילוי של החכמה, והוא המיוחד ב' החללים שהם חכמה ובינה דו"א. וז"ש, והאי חללא שרי מדוריה בין האי חללא ובין האי חללא, דהיינו הקו (דפו"י דף קל"ו ע"א)

מאמר שערות רישא דו"א

קצג) תאנא בגולגלתא דרישא וכו': למדנה בגלגלת הראש דו"א, תלויים אלף אלפי רבוא ורבוא רבבות קווצות שערות שחורות, ומסתבכות זו בזו, ומתערבות זו בזו. ואין חשבון אל הנימין האחוזים בכל קווצה וקווצה של השערות, משום שהן טהורות וטמאות. ימכאן נאחזים טעמי התורה בטומאה וטהרה, בכל אלו הצדדים שהם טהורים ובכל אלו הצדדים שהם טמאים.

קצד) יתבין קוצי מסתבכין וכו': קווצות השערות יושבות על הגלגלתא דו"א, ומסתבכות זו בזו. והן חזקות, מהן רכות ומהן קשות

קצה) ׀ מתתקנין קוצין . דשערי, ותליין תלין על תלין, מהאי סטרא להאי סטרא, על גולגלתא. ׀ הה"ד, ׀ קווצותיו תלתלים. ותאנא יתבין תלי תלין, משום דמשיכין ממבועין סגיאין, דתלת רהטי מוחא. ממבועא ׀ חללא חד דגולגלתא, אתמשכן שערי במשיכותא, ומתעבדין תלין, ׀ דתליין מכמה מבועין, דאתמשכן מהאי חללא. מחללא תניינא, נפקי חמשין מבועין, ואתמשכן שערי מאינון מבועין במשיכותא, ואתעבדין תלין, ׀ דתליין ומתערבין בקוצין אחרנין. מחללא תליתאה, נפקי אלף אלפין אדרין ואכסדראין, ואתמשכן שערי במשיכותא ׀ מכלהו. ובג"כ אינון קוצין, תלין על תלין.

קצו) וכלהו משיכין דאתמשכן מג' חללין דמוחא דגולגלתא. ׀ וכל אינון נימין וכל אינון קוצי תליין וחפיין לסטרא דאודנין. ובג"כ כתיב,

חלופי גרסאות

ט מתקנין. י בתלוי ול"ג דשערי ותליין תלין על תלין.
 כ ל"ג הה"ד קווצותיו תלתלים. ל לחללא. ׀ דתלין.
 נ דתלין. ט מוסיף מכלהו, ומתעבדין תלין על תלין ומתערבין בקוצין אחרנין. ע ל"ג וכל אינון נימין.

מסורת הזהר

(1) (שם) לעיל אות ק צ"ע.

שערות רישא דז"א

ביאור המאמר. תחילה צריכים להבין עצם השערות מה הן, ומה הם הדינים שבהן, ומאין התקון שבהן. והנה העצמות שבהן, הן ממה שהיו פעם כלים לג"ר דחכמה שבשמאל. והדינים שבהן, באים גם כאן מקרומא דאורא כמו בא"א, אלא כאן נבחן הקרום הזה, בבחינת קרום דק שעל המוחין. והדינים שבהם הם ב' בחינות, א) דינים דנוקבא הבאים מן הקרום שעל המוחין. ב) דינים דדכורא. הבאים מהארת הג"ר דקו שמאל. והתקון שבהם, נמשך מג' זוללי גלגלתא דהיינו מחב"ד שבהם.

ו"ש, בגולגלתא דרישא תליין אלף אלפי רבוא ורבוא רבוון קוצי דשערי אוכמן. המדרגות דחכמה הנמשכות מן השערות ראש בדרך כללות שבהם, נרמזות בחשבון אלף אלפין רבוא, ומדרגות החסדים הנמשכות מהן נרמזים בחשבון רבוא רבון. ואומר שהן שחורות. והוא משים שיש ב' בחינות דינין דנוקבא בשערות דז"א. שהם ממלכות הממותקת בבניה, וממלכות עצמה דמדת הדין וגוון הנמשך מן המלכות עצמה הוא שחור. וגוון הנמשך ממלכות הממותקת בבניה, הוא אדום. ומטעם זה שערות המלכות הן אדומות. כי אין בהן כלום ממלכות דמדת הדין כמו שיש בז"א. כמ"ש במקומו, וז"ש, ומסתבכין דא ברא ומתערבין דא ברא, שאלו ב' בחינות דינין דנוקבי הן מתערבות זו בזו ומסתבכות זו בזו.

וכדי

הסולם

מאמר

קשות. ובכל קווצה וקווצה יושבים נימי שערות תלי תלים, מתלהטות ותלויות כגבור אמיץ בעל נצחון המלחמות. בתקון נאה. בתקון יפה ואמיץ. גדולות וקשות. ז"ש בחור כארזים.

קצה) מתתקנין קוצין דשערי וכו': מתקנות קווצות השערות, ותלויות תלי תלים מצד זה לצד זה על הגולגלתא. ז"ש קווצותיו תלתלים. ולמדנו, שיושבות תלי תלים, משום שנמשכות ממבועים רבים של ג' קבוצות המוחין, ממבוע חלל הא' דגולגלתא, שהוא חכמה דז"א. נמשכות שערות בהמשכה ונעשות תלים התלויות מכמה מבועים הנמשכים מחלל הזה. מחלל השני, שהוא בינה דז"א, יוצאים חמשים מבועים, והשערות נמשכות מאלו המבועים בהמשכה, ונעשות תלים התלויות ומתערבות בקווצות אחרות. מחלל הג', יוצאים אלף אלפין אדרין ואכסדראין, ונמשכות השערות בהמשכות מכולם. ומשום זה אלו הקווצות תלים על תלים.

קצו) וכלהו משיכין דאתמשכן וכו': וכל המשכות שנמשכו מג' חללים של מוח הגלגלת, וכל אלו נימי השערות, וכל אלו הקווצות, תלויות ומכסות לצד האזנים, ומשום זה כתוב, הטא אלהי אונן ישמע. ובתלים אלו תלויים ימין ושמאל, אור וחושך, רחמים ודין. וכל בחינות ימין ושמאל תלויים בזה, בז"א, ולא בעתיק, שהוא א"א.

(דפו"י דף קל"ו ע"א)

ט) הטה אלהי אונך ושמע. ובהאי פ תלין, תליין ימינא ושמאלא, נהורא וחשוכא, רחמי ודינא. ז וכל ימינא ושמאלא תלי בהאי, ולא בעתיקא.

מסורת הוהר

חלופי גרסאות

ט) (דניאל ט) ח"ג קלו. קלח. : קמו : רנו : ת"ו
ת"ע קכב.

פ תליא ול"ג תלין תליין. ז ועל.

מאמר

הסולם

שערות רישא דו"א

שאינ שם הארת חכמה הנקראת חשבון (כנ"ל פקודי אות כ"ח) והוא מטעם, דאחידן ביה דכיין ומפאבן, כי להיותן מבחינת מחזה ולמטה, ובחזה דו"א נמצאות ב' מלכיות, הנמתקת והבלתי נמתקת, שכן מתחיל רק למטה ממקום מציאותן, אשר מהמלכות הממותקת נמשכות בחינות דינין טהורים, ומהמלכות הבלתי נמתקת נמשכות דינין טמאים. וז"ש, ומכאן אתאחדן טעמי אורייתא בדכיא במפאבא, שטעמי התורה של טומאה וטהרה נמשכים מן הנימין שבקוצין אלו. כי הכל הוא לפי מעשה התחתונים.

ובאות קצ"ד, מבאר השערות דפרצוף חג"ת דו"א העומד מגרון ולמטה דפרצוף הכולל, ששם שולטים הנימין. וז"ש שם יתבין קוצין, כלומר שאינן תלויות כנ"ל בפרצוף נה"י שהן תלויות עד החזה, אלא כאן בפרצוף חג"ת, הן יושבות, כי הן קצרות, ואינן נמשכות רק עד הגרון. דהיינו עד הגלגלתא של פרצוף הזה. וע"כ של נה"י מכונות תליין, ושל חג"ת מכונות יתבין. וז"ש, מסתבכין ותקיפין, כי ב' מלכיות הנ"ל, מעורבות בהם אשר בחטאי התחתונים מפתבכות זו בזו, וכן הן תקיפין, מטעם דינין דדכורא השולטים בהם, אמנם להיותם למעלה מחזה דפרצוף הכולל, שהוא למעלה ממקום מציאות המלכות הבלתי נמתקת, ואין שום עוביות יכולה לפעול למעלה ממצאותו, ע"כ אע"פ שמסתבכות זו בזו, אין טומאה נמשכת מהם כלל, אלא הם טהורים, ורק מנהון שעיעין, ומנהון תקיפין, דהיינו, מהם רכות, שאין בהם דינין דדכורא, ומהם קשות, שיש בהם דינים דדכורא. ולפי שאומר בתחילה שיושבים על הגלגלתא, אפשר לטעות שאינן נמשכות כלום למטה, כמו השערות דפרצוף חב"ד, ע"כ אומר, מתלהבן ותליין, שהן תלויות מעט למטה, דהיינו עד הגרון ששם הגולגלתא דפרצוף הזה. כגיביר תקיף מארי נצח קרבין, דהיינו שהדינים שבהן לזהטות עד שמנצח המלחמות עם הסטרא אחרא הרוצה לינק מהארת חכמה שבהן, וז"ש בתקונא יאה בתקונא שפירא תקיפא. כלומר, אע"פ שהן קשות

וכדי להבין היטב דברי הוהר וכפילת הלשון ג' פעמים בזה אחר זה, הבא באותיות קצ"ג קצ"ד וקצ"ה, צריכים להאריך קצת באלו שערות דו"א. ויש לדעת שיש בז"א ג' פרצופין מלובשים זה בתוך זה, שנקראים, פרצוף חב"ד, פרצוף חג"ת, פרצוף נה"י, שהם בחינות נשמה, רוח, נפש דו"א. וכל אחד מלביש מחזה ולמטה של עליונו. ובדרך כלל כשמלובשים זה בזה, הם כולם כמו פרצוף אחד, אשר הגלגלתא דפרצוף נה"י, שהוא נפש דו"א, מתחלת מחזה ולמטה דפרצוף הכולל. והגלגלתא דפרצוף חג"ת, שהוא רוח דו"א, מתחלת מגרון ולמטה דפרצוף הכולל. וע"כ לא נראה מפרצוף חב"ד שהוא נשמה דו"א, אלא הראש שלו בלבד.

וע"כ יש כאן ג' בחינות שערות, הנקראות, קוצין, נימין, ושערות. כי יש שערות מפרצוף נה"י, ויש שערות מפרצוף חג"ת, ויש שערות מפרצוף חב"ד. וכולן מתקבצות בגלגלתא דפרצוף חב"ד, וע"כ השערות דפרצוף נה"י אשר שם ארוכות עד החזה, ששם הגלגלתא דפרצוף נה"י, והן נקראות תקיפין. והן נקראות קוצין. והשערות דפרצוף חב"ד יושבות על הגלגלתא בלבדה, ואינן נמשכות למטה, כי הן שייכות לראש המגולה שהוא מפרצוף חב"ד בלבד, ואינן צריכות להשפיע לזולתו. ונקראות שערות. ואע"פ שכולן נכללות זו מזו, כמו הע"ס שנכללות זו מזו, ויש קוצין ונימין ושערות אפילו מפרצוף נה"י, וכן מחג"ת וכן בחב"ד. אמנם המדובר הוא לפי השליטה. כי בפרצוף נה"י שולטות הקוצין, ובפרצוף חג"ת שולטות הנימין, ובפרצוף חב"ד שולטות השערות.

ובזה תבין כפילות הדברים שבג' אותיות הנ"ל. כי באות קצ"ג, מבאר השערות דפרצוף נה"י דו"א העומד מחזה ולמטה דפרצוף הכולל, ששם שולטות הקוצין, וז"ש שם בגולגלתא דרישא תליין, כלומר שהן ארוכות ותלויות למטה עד החזה דפרצוף הכולל. וז"ש, ולית חושבנא לנימין דכל קוצא וקוצא, כלומר (דפו"י דף קל"ו ע"א)

אדרא רבא

קט

קצו) בפלגותא דשערי, אתחזי חד אורחא דקיק, דמתאחדא מההוא ארחא דעתיק יומין. ומההוא ארחא, אתפרשן שית מאה ותליסר ארחין, דאתפלגון בארחין דפקודי דאורייתא. דכתיב, (ו) כל ארחות יי חסד ואמת לנוצרי בריתו ועדותיו.

קצח) תנא, בכל קוצא וקוצא, מתאחדן אלף אלפין מארי דיבבא ויללה,

מסורת הזוהר

(ו) (תהלים כה) לעיל אות לג צ"ב.

שערות רישא דז"א

הסולם

מאמר

דז"א, שבו חמשים שערי בינה נפקי חמשיין מבוטין וכו', שכל שער נעשה למבוע. ואתעבדין תליין דתליין ומתערבין בקוצין אחרנין. כי תלי תלים השערות האלה מתערבות עם אלו שבפרצוף חג"ת. וע"כ נעשו שם גם שערות שעיעין משא"כ שערות הקודמות הנמשבות מחלל א' הן רק לגולגלתא לבד. ואינן מתערבות באחרות. מחללא תליתאה, שהוא דעת דז"א, נפקי אלף וכו' ואתמשכן שערי במשיכותא מכלהו וכו', וע"כ הם תלי תלים. וכלהו, כל השערות. משיכן דאתמשכן מג' חללין דמוחא דגולגלתא. כי כל השערות דג' פרצופין כלולים זו מזו, וע"כ מקבלים כולם מחב"ד, שבפרצוף הג'. אשר פרצוף הג'י, מקבל מחלל הג' שהוא דעת. ופרצוף הג"ת, מחלל הב' שהוא בינה. ופרצוף חב"ד מחלל הא' שהוא חכמה.

קצו) בפלגותא דשערי אתחזי וכו': בהתחלקות השער ליימין ושמאל, נראה ארץ דק אחד באמצע. הנאחו מאותו ארץ עתיק יומין (הנ"ל באות ל"ג) שהוא בחינת קו האמצעי שבשערות, הכלול מימין ושמאל, ואינו נוטה לא לימין ולא לשמאל, (כמ"ש שם) ומארח זה שבז"א, מתחלקים תרי"ג ארחות המתחלקות בדרכי מצות התורה. כלומר שכל מצוה ומצוה מתרי"ג מצות שבתורה, נמשכת מקו אמצעי ההוא שבין שערות דז"א שכתוב, כל ארחות ה' חסד ואמת לנוצרי בריתו ועדותיו.

קצח) תנא בכל קוצא וכו': למדנו, בכל קוצא וקוצא מתאחזים אלף אלפין בעלי יבבה ויללה, החלויים בכל קוצא וקוצא מאלו שערות הקשים. ומאלו הרכים, נמשכים בעלי מתקלא

קשות המורה על הדינים שבו, מ"מ הוא תקון נאה ויפה ותקיף לדחות החצונים. וז"ש רברבין ותקיפין, שמצד אחד הן גדולות שזה מורה על הארת חכמה שבהם, ומצד אחד הן קשות, שזה מורה על הדיגין דדכורא שבהן המיועדים להבריח החצונים, וז"ש הה"ד בחור כארזים. כי הן מפרצוף רוח, ופרצוף רוח מכונה בחור, להיותו מוחין דוק וקטנות.

ובאות קצ"ה, מבאר השערות דפרצוף חב"ד דז"א, שלא נראה ממנו אלא הראש בלבד, שבו שולטות השערות. וז"ש, מתתקנין קוצין דשערי, כי כל התקון של השערות בא מג' מוחין חב"ד, כנ"ל, וע"כ אומר בפרצוף הזה מתתקנין, וז"ש, ותליין תליין על תליין מהאי סטרא להאי סטרא על גולגלתא. להורות שבו מתיחדים הימין והשמאל זה בזה, משא"כ בפרצוף חג"ת היתה שליטת השמאל, מטרם שנכלל עם הימין. ומוסיף כאן המלה על גולגלתא, להורות ששורשם מפרצוף חב"ד שגולגלתא דפרצוף הכולל הוא שלו. וז"ש, ותאנא יתבין תלי תליין, דהיינו כיון שאמר מקודם לכן ותליין, מוכיר לשון הברייתא שאינו כן, אלא יתבין, דהיינו שאינן נמשכות מגולגלתא ולמטה, כי מקומם הוא בחב"ד, זאינן צריכים להמשך לפרצוף אחר כמו הקודמים. וז"ש משום דמשיכין ממבוטין סגיאיין דתלת רהטי מוחא, דהיינו שהן נמשכות מפרצוף חב"ד שבג' חללי גולגלתא, וז"ש אתמשכן שערי וכו' מהאי חללא, דהיינו מחלל הא' הימני, שהוא חכמה דז"א, המתפשט ל"ב נתיבות החכמה. שכל פתיב הוא מבוע שנמשכות שערות ממנו. וע"כ הן תלי תלים. מחללא תניינא, שהוא בינה (דפו"י דף קל"ו ע"א)

דתליין בכל קוצא וקוצא מאינון תקיפין. ומאינון שעיעין ר מאריהון דמתקלא, בג"כ אית ימינא ואית שמאלא.

קצט) מצחא דגולגלתא. אשגחותא דאשגחותא. ולא מתגלייא, בר ההוא זמנא, דצריכינ חייביא לאתפקדא, ולעיינא בעובדיהון. ותאנא, כד אתגלייא האי מצחא, אתערו כל מאריהון דדינא, וכל עלמא בדינא אתמסר. *) בר ההיא שעתא,

חלופי גרסאות

ר מאריהון דרחימותא ואיהו מתקלא בנייהו.

מצחא דו"א

הסולם

מאמר

והחכמה מתגלה שם, ע"כ אין מקום שם לשערות. וכל הפנים פנוים משערות. (כנ"ל אות ל"ט) אמנם נודע שאפילו במקום שמתגלה החכמה היא רק ו"ק דחכמה. המאירה ממטה למעלה. ולא בחינת ג"ר דחכמה. ולפיכך נחלקים גם הפנים לג"ר וו"ק, שה"ס מצח ועינים, אשר במצח גנוו החכמה, ואסור להמשיך משם חכמה, כי להיות המצח ג"ר דפנים, הרי כל הנמשך ממנו הוא ג"ר. אלא מו"ק דחכמה, שה"ס העינים, משם מותר להמשיך כל הכדאי לה. ולפיכך נמשכים ממצח דינים קשים לכל הממשיכים חכמה. אמנם אי אפשר להמשיך ו"ק דחכמה בלי ג"ר, וע"כ בעת הזווג מתגלה ג"כ הג"ר דחכמה במצח. אבל ביחד עם דינים קשים לענוש הרשעים הרוצים להתקרב לינק משם, עד שנגזרו הג"ר דחכמה, ונשארה בחינת ו"ק דחכמה. שה"ס העינים, כמ"ש לפנינו.

ו"ש מצחא דגולגלתא אשגחותא דאשגחותא, אשגחותא ה"ס הארת חכמה, כי חכמה נקראת השגחה וראיה. אבל הוא השורש אל השגחה, כי השגחה מקובלת רק מעינים, שהן בחינות ו"ק דחכמה, והמצח שהוא מקום גילוי ג"ר דהשגחה, אינו מאיר רק לבחינת שורש להשגחה בלבד, מטעם שאי אפשר שיצאו ו"ק בלי ג"ר, אבל כל הרשעים הרוצים להתקרב ולינק בעת גילוי המצח, הם נדונים בדינים קשים ממנו, והנה כל עיד שנמצאים רשעים שירצו לינק מן הג"ר דחכמה, גם הו"ק דחכמה אינו יכולים להתגלות, כי יש פחד שלא יתדבקו בו"ק אלו, ויעוררו גם שם המשכת החכמה ממעלה למטה. וע"כ מגלה ז"א המצח שלו, בהארת ג"ר, אשר אז מתקרבים תיכף כל הרשעים לינק ממנו והדינים קשים דמצח מכלה ומשבית אותם, יאז יכולים הו"ק דחכמה להתגלות. וז"ש, ולא מתגלייא בר ההוא זמנא דצריכינ חייביא

מתקלא. דהיינו החולכים בקו האמצעי. משום זה יש ימין ויש שמאל בשערות. פירוש כי מובא לעיל (באות קצ"ד) המדבר מבחינת השערות דפרצוף חג"ת. ושהוא מקבל ממוח השמאל ד"א שהוא בינה כמ"ש בסולם באות קל"ג בסופו, מובא. שמונהין שעיעין זמנהון תקיפין, ומפרש כאן, כי התקיפין הם משערות דשמאל לבד, שאינם מיוחדים בימין בכח קו האמצעי. והשעיעין, הן שערות דשמאל המיוחדים בימין, בכח קו האמצעי. וז"ש, מתאחדן וכו' מארי דיבבה ויללה וכו' מאינון תקיפין, שהם שמאל דשערות. ומאינון שעיעין, המיוחדים בימין, הם בעלי מתקלא. דהיינו הדבוקים בקו אמצעי. בג"כ אית ימינא ואית שמאלא, בשערות. אשר הדבוקים בשמאל מכונים מארי דיבבה ויללה, מרוב הדינים אשר שמה, וה"ס שערות הקשים שבשמאל. והדבוקים בקו אמצעי, מכונים מארי מתקלא ומבחינתם השערות רכות וכוללים בימין. והם רחמים.

מאמר מצחא דו"א

קצט) מצחא דגולגלתא אשגחותא וכו': מצח הגולגלת. הוא השגחה דהשגחה. ואינו מתגלה חוץ מבעת ההוא שהרשעים צריכים להפקז, וצריכים לעיין במעשיהם. ילמדנו, כשמתגלה המצח הזה דו"א, מתעוררים כל בעלי הדין, וכל העולם נמסר בדין. חוץ משעה היא כשעולות תפלות ישראל לפני עתיק יומין, ורצצה לרחם על בניו. מגלה המצח שלו שנקרא רעוא דרעוין, ומאיר במצח הזה דזעיר אנפין, והדין נשקט.

כבר ידעת סוד גולגלתא והפנים, שדגולגלת ה"ס ב' דצלם שהי' אינה יוצאת מאויר אשר בה, וע"כ השערות שמקורם הוא אותה הי' שנכנסה באויר, אינם נפרדים משם לעולם. והפנים ה"ס ל' דצלם, שבו יוצאת הי' מאויר (דפו"ד דף קל"ו ע"א *) דף קל"ו ע"ב)

כד סליקו צלותהון דישראל לקמי עתיק יומין, ובעי לרחמא על בנוי, גלי מצחא דרעוא דרעוין, ונהיר בהאי דזעיר אפין, ואשתכיך דינא.

(ר) בהאי מצחא, נפיק חד שערא, דמתפשט ביה ממוחא, דאפיק חמשיין תרעין. וכד אתפשט, ר אתעביד מצחא דאשגחותא, ו לחייבי עלמא, לאינון דלא מתכספי בעובדיהון. ת הה"ד, ו מצח אשה זונה היה לך מאנת הכלם.

(רא) ותניא, שערא לא קאים בהאי אתר דמצחא, בגין דאתגלייא לאינון דחציפין בחובייהו. ושעתא דמתער קב"ה לאשתעשעא עם צדיקיא, נהירין אנפוהי דעתיק יומין, באנפוי דזעיר א אפין, ומתגליא מצחיה, ונהיר להאי

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

ר אתעבר. ש דחייבי עלמא דאינון. ת דכתיב א יומין.

(9) (ירמיה ג) לעיל אות ב/לו צ"ה.

מצחא דו"א

הסולם

מאמר

(רא) ותניא שערא לא וכו': ולמדנו שערות אינון עומדות במקום שהוא של המצח. משום שהמצח מתגלה לאותם המחוּצפים בעונותיהם. ובשעה שמתעורר הקב"ה להשתעשע עם הצדיקים מאירים הפנים של עתיק יומין בפנים של ז"א ומתגלה מצחו של א"א, ומאיר להווא מצח דו"א, ואו נקרא עת רצון. וכל שעה ושעה שהדין תולה ומצח דו"א מתגלה, מתגלה המצח דעתיק דעתיקין והדין נשקט ואינו נעשה.

פירוש. גילוי המצח פירושו יציאת ה' מאויר, שמתגלה אור החכמה. והצדיקים אינם ממשכים מאור הזה כלום להיותו ג"ר דחכמה שאסור להמשיך, אלא הרשעים הדבוקים בס"א הם מתקרבים להמשיך מחכמה הזו. ואו הם נענשים כנ"ל. וז"ש, שערא לא קאים בהאי אתר דמצחא, כי מקור השערות הוא ה' שנכנסה באויר, ומשום זה אינון במצח, בגין דאתגלייא לאינון דחציפין בחובייהו, כלומר בשביל שיצאה ה' מאויר, ונתגלה לרשעים, כי הצדיקים אינם משתמשים בו כנ"ל, ומתוך שאין ה' קבועה באויר, כמו בגלגלתא, ע"כ אין שם שערות. ומפרש, שיש זמן שגם הצדיקים משתמשים בגילוי המצח, וז"ש, ושעתא דמתער קב"ה לאשתעשעא עם צדיקיא נהירין אנפוהי דעתיק יומין וכו' וכדין אקרי עת רצון. כי בעת שמצח ופנים דא"א מאירים במצח ופנים דו"א מקבלים הצדיקים השעשועים שה"ס אור החכמה מן הפנים דו"א, שה"ס ו"ק, ומקבלים הארת החסדים ממצח דו"א שה"ס ג"ר, כי אז שולט במצח דו"א רעוא דרעוין כמו בא"א. ואע"פ שגילוי

חייביא לאתפקדא ולעיינא בעובדיהון, דהיינו כדי ללכות הדינים בהם, ויהיו הו"ק דחכמה משומרים. וז"ש, כד אתגלייא האי מצחא, דהיינו כשמתגלים בו ג"ר דחכמה, אתערו כל מאריהון דינא, לייסר הרשעים כנ"ל. וכל עלמא כדינא אתמסר. מחמת שליטת הדינים ההם.

וכל זה במצח דו"א אבל במצח דא"א כשמתגלה שם הג"ר דחכמה אין שום דינים, מחמת שפגם התחתונים אינו מגיע כלום לא"א, שאין אחיזה לתחתונים רק בו"א, ולא למעלה ממנו, ולא עוד אלא שם בא"א ה"ס רעוא דרעוין (כח"ש באות ל"ד) וע"כ במנחת שבת, שז"א עולה לא"א, והמצח שלו מקבל מא"א, נשקט הדין במצח דו"א, כי התחתון העולה לעליון הרי הוא כמוהו, וז"ש בר ההיא שעתא וכו' גלי מצחא דרעוא דרעוין ונהיר בהאי דו"א ואשתכיך דינא. וכיון ששורש החכמה שבמצח דו"א נתעלה כל כך, דהיינו בבחינת רעוא דרעוין, נמשכת הארה גדולה אל המצח, משליטת הימין, והדינים נשקטים.

(ר) בהאי מצחא נפיק וכו': במצח הזה יוצא שער אחד שמתפשט בו מוח שהוציא חמשים שערים, דהיינו המוח שהוא בחלל ה' דגולגולתא דו"א, שהוא בינה, וכשהשער מתפשט על המצח דו"א, הוא נעשה מצח השגחה לרשעי עולם, כי מקור הדינים שבג"ר דחכמה היא בחלל השמאלי דו"א, והשער המתפשט משם מושך הדינים אל המצח להעניש הרשעים שרוצים לינק מג"ר שלו, לאותם שאינם מתיבישים במעשיהם ז"ש, ומצח אשה זונה היה לך מאנת הכלם.

(דפו"י דף קל"ו ע"ב)

מצחא, וכדין אתקרי עת רצון. וכל שעתא ושעתא דדינא תלי, והאי מצחא דזעיר אפין אתגלייא, אתגלייא מצחא דעתיקא דעתיקין, ואשתכיך דינא, ולא אתעביד. (רב) תאנא, האי מצחא, אתפשט במאתן אלף סומקי דסומקי, דאתאחדן ביה, וכלילן ביה. וכד אתגלייא מצחא דזעיר אפין, אית רשותא לכלהו לחרבא. וכד אתגלייא מצחא דרעוא דרעוין, דנהיר להאי מצחא, כ כדין כלהו משתככיין. (רג) ותניא, עשרין וארבע בתי ג דינין משתכחין בהאי מצחא, ד וכלהו

חלופי גרסאות

ב ולכלהו וכדין משתככיין. ג דינא עלאה משתכחין וכלהו אקרין נצחים [: מצחה] וכל חד אקרי נצח. ד וכל חד אקרי נצח.

מצחא דו"א

הסולם

מאמר

שתקן יצחק, שאו שליטת השמאל, ואע"פ שהשמאל שולט מגביר חפצו לחסדים בסוד רעוא דרעוין.

וכנגד זה, במצח דו"א, יש סומקי דסומקי, כי בעת שמתגלה הג"ר דו"א במצח, גם צד הימין, שהוא חסד, הנקרא לבן, עוזב את החסדים שלו ובוחר בחכמה, שה"ס קו שמאל הנק' גוון-אדום, ומתגלה כאן אדום כפול, הן מצד השמאל והן מצד הימין, וע"כ נקרא סומקי דסומקי. ובכל קו יש בו ע"ס הכלולות מע"ס, שהן מאה. וב' קוין ימין ושמאל שנעשו לאדום כפול, מספרם מאתיים, ולהיותם בבחינת חכמה הם בסוד מאתיים אלף. וז"ש האי מצחא אתפשט במאתן אלף סומקי דסומקי וכו' אית רשותא לכלהו לחרבא, שכיון שאין בו חסד כלל הם עלולים להחריב הכל, וכד אתגלייא מצחא דרעוא דרעוין וכו' כלהו משתככיין, כי כח הרצון הכפול, המגולה במצח דא"א, מבטל כח האדום והדין הכפול, שבמצח דו"א.

(רג) ותניא עשרין וארבע וכו': ולמדנו כ"ד בתי דין נמצאים במצח הזה, וכולם נקראים נצח. ובאותיות רצופות, דהיינו בחילוף אותיות הסמוכות זו לזו, הוא מצח, כי הג' דנצח מתחלפת במ'. ויש נצח שהם נצחים, והיינו שלמדנו נצח נצחים. והם במצח, ומתפשטים מהם בגוף במקומות ידועים.

פירוש כבר נתבאר סוד י"ג, שהם חו"ב תו"מ בהארות ג' קוין בכל אחד, שהם י"ב, ואחד כולל את כולם דהיינו מלכות המקבלת לתוכו אותם י"ב הארות, ונמצא שיש כאן ב' פעמים י"ב, ובפ"פ י"ב הם כ"ד. ובהם כלולים כל השכר והעונש, כי מקו הימין שבכל בחינה נמשך שכר טוב, ומקו שמאל של כל בחינה נמשכים דינים קשים להפריע

מן

שגילוי רעוא דרעוין במצח דא"א הוא רק בשבת במנחה. עכ"ז רשימו של אור זה נשאר גם לימות החול, וז"ש, וכל שעתא ושעתא דדינא תלי, אפילו בחול ותמיד, והאי מצחא דו"א אתגלייא, אתגלייא מצחא דעתיקא דעתיקין ואשתכיך דינא ולא אתעביד. דהיינו שמתגלה הרשימו דרעוא דרעוין להאיר במצח, ואז מתגבר הימין, והדינים נשקטים, כמ"ש לפנינו בדבור הסומך.

(רב) תאנא האי מצחא וכו': למדנו, המצח הזה מתפשט במאתים אלף אדומים שבאדומים המתאחזים בו וכלולים בו, וכשנתגלה המצח דו"א, יש רשות לכולם להחריב, דהיינו לעשות חורבנות, וכשנתגלה המצח דרעוא דרעוין המאיר למצח הזה אז נשקטים כולם.

כדי להבין זה, צריכים להבין היטב הפירוש של רעוא דרעוין המתגלה במצח דא"א. כי רעוא סתם נאמר על חסד המתגלה ברצון וחפץ גדול באו"א. עד שאין הי' יוצא מאויר שלהם, והם תמיד בימין, בסו"ה כי חפץ חסד הוא, וחפץ תרגומו רעוא. ורצון זה נבחן לרצון של הימין, או הגוטים לימין, אמנם במקום שהשמאל שולט, וגם בו מתגבר הרצון אל החסדים יותר מבחכמה עד שהוא מפטיק הארת חכמה שבי ומשמש רק בחסדים, נבחן זה לרעוא דרעוין, כי יש כאן רצון כפול, שאפילו השמאל רוצה בחסדים, ולפיכך אין זה מתגלה אלא בא"א, שהוא כולו ימין, כלומר בשליטת הימין, ובמצח שלו, ששם מקום השליטה של הג"ר דחכמה, שה"ס השמאל, וכיון שהשמאל עוזב את שלו ובחר בחסד הימין, נבחן זה לגילוי רעוא דרעוין, שנתגלה רצון כפול לחסדים הן מימין והן משמאל, ומבחינת הזמן נגלה זה בשבת, שהוא כולו תחת שליטת הימין, ובזמן תפלת המנחה (דפו"י דף קל"ו ע"ב)

אקרון ה נצח. ובאתוון ו רצופין, הוא מצח. ז ואית נצח דאינון נצחים. והיינו דתנן נצח נצחים. ואינון במצחא, ומתפשטן מנהון בגופא, באתרין ידיען.
 (ד) תניא, ח מאי דכתיב (ז) וגם נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם כי לא אדם הוא להנחם. האי רזא אוקימנא, כל ההוא נצח דאתפשט בגופא, זמנין דתלי על עלמא למידון, ותב ומתחרט ולא עביד דינא, אי תייבין. מ"ט. משום דקאי בדוכתא דאקרי אדם, וכיל לאתחרטא. אבל אי באתר דאתקרי ט ראש, אתחזי ואתגלייא האי נצח, לאו הוא עידן ואתר לאתחרטא. מ"ט. משום דלא הוה

מסורת הזהר

(ז) (ש"א טו) ב"א קלג צ"ב.

חלופי גרסאות

ה נצחים. ו דאפינן; דא. ז כ"ג הסולם; מוסיף ואית מצח ואית; ל"ג ואית נצח. ח היינו. ט מוסיף ראש בהאי מצחא. י ומתגלייא.

מאמר

הסולם

מצחא דו"א

מן הרשעים. וכל זה נקבע ע"י הקו האמצעי של כל בחינה ובחינה, שהוא קובע דינים קשים לרשעים הרוצים להמשיך מג"ר דקו שמאל, והוא קובע שכר טוב לצדיקים הנוזרים לקבל רק מו"ק דשמאל. ומטעם זה נקראים כל כ"ד בחינות הנ"ל בשם כ"ד בתי דין.

במצחא. דהיינו שליש העליון דנצח. ומתפשטן מנהון בגופא, באתרין ידיען, דהיינו ב' שלישים תחתונים דנצח מתפשטים בגוף במקומות ידועים, דהיינו שליש האמצעי בחסד דגוף, ושליש תחתון בנצח דגוף.
 (ד) תניא מאי דכתיב וכו': למדנו, מ"ש, וגם נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם כי לא אדם הוא להנחם. סוד זה העמדנו, כל נצח ההוא המתפשט בגוף, דהיינו ב"ק, פעמים שתולה על העולם לדון, ושב ומתחרט, ואינו עושה דין אם חוזרים בתשובה. מהו הטעם, משום שעומד במקום שנקרא אדם, והוא יכול להנחם. אבל אם במקום הנקרא ראש, דהיינו בג"ר, נראה ונגלה נצח ההוא, אין הזמן ואין המקום להנחם. מהו הטעם, הוא משום שאין הוא במקום הנקרא אדם שהוא ו"ק, כי לא נגלה פרצוף הפנים והחוטם, שהם ו"ק, הנקרא אדם, אלא המצח בלבד, שהוא ג"ר. כי המצח והפנים הם ג"ר ו"ק (כנ"ל אות קצ"ט) ובמקום שלא נמצא פרצוף הפנים שהוא ו"ק, דהיינו במצח, אינו נקרא אדם, ומשום זה לא אדם הוא להנחם, כמו הנצח שבשאר תקוני הגוף. דהיינו הנצח שב"ק, שהוא אדם.

ו"ש עשרין וארבע בתי דינים משתכחין בהאי מצחא וכלהו אקרון נצח, שזה נעשה ע"י הארת ג' קוין שבמצח, כנ"ל. ונקראים נצח מב' טעמים, א' שהם מנצחים מלחמה זו להעביר כל החצונים שלא יינקו משם. וטעם ב', מפני שיסוד דבינה מלוכב במצח דו"א, והיסוד כולל מנצח והוד, וכיון שכל כ"ד בתי דינים נוטים לכף זכות שהוא ימין, ע"כ הם נקראים נצח, שהוא קו ימין שביסוד. ומטעם זה נקרא המקום של כ"ד בתי דין בשם מצח, כי המ' מתחלפת בנ', ומצח הוא כמו נצח. ואין לתמוה איך יש נצח בראש, הלא נצח הוא אחרי ת"ת דגוף, וו"ש, ואית נצח דאינון נצחים, כי נה"י דבינה המתלבשים בו"א מתחלק כל אחד מהם לג' שלישים. ומנצח, נעשה חכמה חסד נצח, וכן מהוד, נעשה בינה גבורה והוד, וכן מיסוד, נעשה דעת ת"ת ויסוד, אשר ג' שלישים עליונים מתלבשים בראש וג"ש אמצעים בחג"ת דגוף, וג"ש תחתונים בנה"י דגוף. הרי שיש ג' בחינות נצח, אשר נצח העליון הוא בראש. וו"ש, ואית נצח דאינון נצחים, כלומר שמתחלק לג' בחינות נצח, וע"כ העליון מהם הוא במצח, וו"ש, וחינו דתנן נצח נצחים שלפי שנצח מתחלק לג' שלישים ע"כ אוה"כ נצח נצחים, שהם ג', וע"כ ואינון (דפו"י דף קל"ו ע"ב)

פירוש. שיש בתי דין הנקראים נצח. בג"ר, דהיינו במצח. ויש בתי דין הנקראים נצח, ב"ק, דהיינו בפנים וחוטם, וכן בנה"י דגוף, והרשעים הקרבים למשוד חכמה מג"ר הם נדונים מדינים הקשים אשר שם כנ"ל. ואין תשובה מועילה כאן. משום כי התשובה היא שיתדבקו בקו אמצעי הנקרא אדם, ואם הם מתדבקים שם, כבר הם נמצאים בו"ק. שכל התשובה היא כאן. אבל כל עוד שרוצים לינק

מאתר דאקרי אדם, דהא לא אתגלי פרצופא וחוטמא, אלא מצחא בלחודוי. ובאתר דלא אשתכח פרצופא, לא אקרי אדם. ובג"כ לא אדם הוא להנחם כנצח כ דבשאר תקוני גופא.

(ה) עיניו דרישא, משתניין משאר עיינין, שרקותא דבגבתא, ד דעל מ ריסי עיינין, מכחלן באוכמתא, תליין תלין על תלין דשערי, ואינון תקונא דעל עיינין, ברישא דמצחא, ומתאחדן מתרווייהו שבע מאה אלפי מארי כ דאשגחותא.

(ו) בכסותא דעיינין, להטיין אלף וארבע מאה רבוא, דמתאחדן בגבינין דאינהו כסותא. ואשגחותא דעינא דעתיק יומין עלייהו. ובשעתא דסלקין אינון

חלופי גרסאות

כ דשאר תקוני דגוסא. ז מוסיף דעל עיינין מכחלן דכל עיינין מכחלן. ח ל"ג ריסי. ט מוסיף דאשגחותא דעל תריסי דעיינין.

עיינין דז"א

הסולם

מאמר

עינים, שבעת שליטת השמאל הן נסגרות וע"י הקו האמצעי בכח המסך דחירק הן נפתחות (כנ"ל לך י"ג ד"ה ונתבאר) ויש לדעת, שאפילו בפנים, ששם יוצאת ה' מאויר והם פנויים משערות (כנ"ל אות קצ"ט) עכ"ז אותן השערות הבאות ממסך דחירק, נשארות קבועות שם, והוא מטעם שהן באות מקו אמצעי, שזולתם לא היתה נפתחת הסתימה מן החכמה, שה"ס העינים, וע"כ הן צריכות להמצא תמיד. ואלו הן סוד השערות שבהתחלת המצח שממעל עפעפי העינים, שבהן כח פתיחת הסתימה של העינים וז"ש, שרקותא דבגבתא וכו' תליין תלין על תלין דשערי ואינון תקונא דעל עיינין, שבהן נתתקן כח המסך דחירק הפותח את העינים. והצבע שלהם שחור, כי הן מסוד המלכות, שהגוון שלה הוא שחור.

ונודע שבסבת המסך דחירק שבקו אמצעי מתמעטות הג"ר דחכמה, ואינון משפיעים אלא ממזה למעלה (כנ"ל ב"א דף ט' ד"ה מחלוקת ע"ט) וז"ש ומתאחדן מתרווייהו שבע מאה אלפי מארי דאשגחותא, שהן גורמות שלא יאירו הג"ר דחכמה אלא ז"ס תחתונות חג"ת נהי"מ, ויש בהם חסדים מצד הבינה שה"ס מאה, והחכמה שבהן ה"ס אלף, וע"כ הם ז' מאה אלף. ומכונים מארי דאשגחותא, כי הארת העינים שהיא חכמה מכונה השגחה.

(ו) בכסותא דעיינין וכו': בכסות שעל העינים, דהיינו העפעפים, לזהטים אלף וד' מאה רבוא המתאחדים בעפעפים שהם כסות והשגחת עין עתיק יומין עליהם. ובשעה שמסתלקת הכסות מעל העינים, נראה כמי שמקיץ

לינק מג"ר אין תשובה מועילה. וז"ש, כל ההוא נצח דאתפשט בנופא וכו' ולא עביר דינא אי תייבין, כי בית דין הנקרא נצח העומד בבחינת ו"ק מעניש רק אם הרשעים עומדים במרדם ורוצים לינק מג"ר, אבל בעת שעושים תשובה ומתדבקים בקו אמצעי הנקרא אדם הוא מתנחם ואינו עושה דין, אבל אי באתר דאתקרי ראש אתחזי ואתגליא האי נצח, דהיינו בית דין הנמצא במקום המצח שהוא ראש וג"ר, לאו הוא עידן ואתר לאתחרטא דלא הוה מאתר דאקרי אדם, כי הקו האמצעי הנקרא אדם אינו מתקן שם כלום, כי אדרבא. הקו האמצעי ממעט את הג"ר דשמאל שלא יאירו (כנ"ל ב"א דף ט' ד"ה מחלוקת) וא"כ אין בג"ר מקום לתשובה. דהא לא אתגלי פרצופא וחוטמא, שלא נגלה הבית דין במקום הפנים והיטם שיש שם תקון אדם, אלא המצח בלבד.

מאמר עיינין דז"א

(ה) עיניו דרישא משתניין וכו': העינים של ראש דז"א, נשתנו משאר עינים, דהיינו מעינים דז"א. הצבע שבגבות שממעל לעפעפי העינים, צבועים בצבע שחור. ותלויים תלים על תלים של שערות. והם תקון שעל העינים בתחילת המצח. ומתאחדים משניהם, מבי הגבות, ז' מאה אלף בעלי השגחה.

פירושו. עשר הספירות שבראש, מכונים גולגלתא עינים און חוטם פה. שגולגלתא ה"ס כתר. ועינים חכמה. ואון בינה. והיטם ת"ת. ופה מלכות. והמצח ה"ס הגלגלתא, דהיינו כתר. ובעינים נזהג סתימת עינים ופתיחת (דפו"י דף קל"ו ע"ב)

אדרא רבא

קכה

כסותא, אתחזי כמאן דאתער משנתיה, ואתפקחן עינוי, וחמאן לעינא פקיחא, ואתסחן בחד חוורא דעינא טבא, הה"ד, רוחצות בחלב. מאי בחלב. בחוורא ׀ דלעילא קדמאה. ובההיא שעתא אשתכח אשגחותא ׀ דרחמי.

רז) ׀ וע"ד צלי דוד, עורה למה תישן י"י הקיצה. ׀ דיפקח עינוי, ויתסחון בההוא חוורא. וכל זימנא דעינוי לאו מתפקחן, כל מאריהון דדינין, כפיין להו לישראל, ושאר עמין שלטין עלייהו. ובזמנא דיפקח עינוי, יתסחן בעינא טבא,

מסורת הזוהר

חלופי גרסאות

ר) (שיר ה) משפטים קסט צ"י. ר) (תהלים מד) לעיל
אות נו צ"צ.

ס קדמאה דעינא טבא. ׀ מוסיף דרחמי, ובג"כ צלותא דישראל סלקא בגין דיפקח עינוי ויתסחון בההוא חוורא. ׀ דכתיב וליג וע"ד צלי דוד. ׀ ל"ג מן דיפקח עד וכל.

מאמר

הסולם

עינין דו"א

שמקיץ משנתו. ונפקחו עיניו, ורואות עינא פקיחא דא"א, והן רוחצות בלבן אחד שבעין טובה ההיא, ז"ש, רוחצות בחלב. מהו בחלב. הוא בלבן שלמעלה, הראשון שבלבן העין דא"א. ונמצאת בשעה ההיא ההשגחה של הרחמים.

רז) וע"ד צלי דוד וכו': ועל זה התפלל דוד, עורה למה תישן ה' הקיצה. שפירושו, שיפקח עיניו ותתרחצנה בלבן ההוא. הנמשך מעין א"א, וכל זמן שעיניו אינן נפקחות, כל בעלי הדין דוחקים את ישראל, ושאר העמים שולטים עליהם. ובזמן שיפקח עיניו, תתרחצנה בהלבן של העין הטובה, ורחמים על ישראל. ומסכתת העין ועושה נקמות בשאר העמים. ז"ש העירה, והקיצה. העירה, היינו להתרחץ בלבן ההוא. הקיצה, היינו לעשות נקמות לאותם שדוחקים את ישראל.

פירוש כשהי' יוצאת מאויר, ובינה ותו"מ שנפלו מהמדרגה חוזרים ומתחברים, ונשלמים כח"ב תו"מ דכלים ונרנח"י דאורות בסוד קו שמאל, דהיינו בסוד נקודת השורק (כנ"ל ב"א ט"ו ד"ה ההוא) אשר אז החכמה היא בלי חסדים, ואינה יכולה להאיר והיא נסתמת, כמ"ש שם, הנה אז נמשכת כפות על העינים, שמכסה הראיה, שה"ס אור החכמה. ויש בכסות הזה ע"ס שלמות כח"ב תו"מ הנמשכים מנקודת השורק, דהיינו מחיבור כו"ח עם בינה ותו"מ, בעת יציאת ה' מאויר הבינה, ואח"כ ע"י קו האמצעי שמעורר המסך בסוד נקודת החירק ומחזיר ה' לאויר הבינה (כנ"ל לך י"ג ד"ה ונתבאר) שהמדרגות חוזרות ונבקעות, והג"ר דשמאל מסתלקים, ונשאר בו"ק, הנה אז גם הכסות שעל העין נבקע באמצעו, וכו"ח (דסו"י דף קל"ו ע"ב)

שבכסות, מתעלים למעלה, ובינה ותו"מ שבכסות, יורדים למטה, ואו העינים נפקחות. ומטרם שנבקע הכסות ע"י קו האמצעי, ששולט בו אז קו השמאל בלבד, נבחן שיש בו רק קו אחד וחצי של צד שמאל, כי הג"ר ה"ס חב"ד שהדעת נחלקת לב' חצאים ז"א ומלכות, ונמצא בצד שמאל קו אחד של בינה, וחצי קו של דעת דהיינו המלכות, ונודע שג"ר הם במספר ג' אלפים, וקו וחצי של צד השמאלי, הם אלף ת"ק, אלא משום שחצי הקו, שהוא מלכות דדעת, אין בו אלא כח"ב ות"ת, וחסר מלכות דעצמותה, מחמת שנמתקה בבינה, ע"כ אין בו אלא ארבע מאה, וז"ש, בכסותא דעיינין שה"ס הסתימה והכיסוי שעל החכמה בהיותה בבחינת ג"ר דשמאל, מסוד נקודת השורק, להפיץ אלף וארבע מאה רבוא, דהיינו רק קו אחד וחצי קו, שבצד שמאל, וקו אחד וחצי קו שבצד ימין, שהם חכמה וצד ימין דדעת, חסרים שם, וז"ש דמתאחדן בגבינין, דאינהו כפותא, כי מחמת אחיותם של קו וחצי דשמאל בכסותא, הם סותמים ומכסים על העינים, ואשגחותא דעינא דעתיק יומין עלייהו, כי קו וחצי דימין החסרים להם, הם נמשכים להם מהשגחתה של העין דעתיק יומין, בעת שמתבקע הכסות לב' חצאים כנ"ל, ותפקחנה העינים.

וז"ש, ובשעתא דסלקין אינון כסותא אתחזי כמאן דאתער משנתיה, כי כח הסתימה וכיסוי העינים הבאים מג"ר דשמאל, נבחנים כמו שינה, כי הישן, העפעפים שלו נמצאים סתומים ומכסים עיניו, ולפיכך בעת שנסתלקה הכסות, דהיינו שמתבקעת ונפתחת, נראה כמי שמקיץ משנתו. ואתפקחן עינוי וחמאן לעינא פקיחא ונפקחים העינים ע"י קו

ורחמי על ישראל. ק ואסתחר עינא, ועביד נוקמין בשאר עמין. הה"ד, ט) העירה והקיצה. העירה: לאתסחאה בההיא חוורא. הקיצה: למעבד נוקמין לאינון דכפיין לון.

רח) עינוי כד אתפקחן, אתחזון שפירין כהני יונים, ג בסומק ואוכם וירוק. חוור לא אתגלי, אלא בזמנא דאסתכל בעינא טבא, ט ומסתחאן כל אינון גוונים, בההוא חוור.

רט) מאינון גוונים דמתגליין, נפקין שבעה עיינין דאשגחותא. דנפקי מאוכמא * דעינא. הה"ד, ט) על אבן אחת שבעה עינים. מאן אבן אחת. אוכמתא דעינא.

רי) מסומקא, נפקין שבעה ט) רהיטין, כ דסמכין לסטר שמאלא, ומתלהטין

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

ט) (שם לה). ת) (זכריה ג) ויחי קמ צ"ג תק"ח קי ר בחורר וסומק ; בסומק] ואוכם וירוק ועינא דא לא אתגלי. ט ומתכסן. ת רהיטין. א דסחרן. ט"א שט"ו. דרך אמת ט) רצים ונ"ל סוף פרי' שלח לך.

עיינין דז"א

הסולם

מאמר

רח) עינוי כד אתפקחן וכו': עינוי טל ז"א, כשהן נפקחות, נראות יפות כיונים, באדום ושחור וירוק, ולבן אינו נגלה אלא בזמן שמסתכל בעין טובה דא"א, ומתרחצים כל אלו הגוונים, באותו הלבן, שבעין א"א. פירוש. העינים, ה"ס החכמה כנ"ל, והתחלתם מתחילה מיציאת הי' מאויר בסוד נקודת השורק, שאז שולט השמאל בלי ימין, ולפיכך העינים מעצם אצילותן אין בהן ימין, ומתחילים משמאל, שה"ס גוון אדום, וע"כ בעת שנפקחות ע"י הקו האמצעי, לא נראה בהן רק ג' גוונים אדום שחור ירוק שהם גבורה ומלכות ות"ת. אבל לבן אין בהם, להיותם אז חכמה בלי חסדים. אלא אחר שנפקחות, הן מסתכלות לעין א"א, ומקבלים ממנו גוון הלבן, ואז יש ד' גוונים בעין, לבן אדום ירוק ושחור. וז"ש, עינוי כד אתפקחן וכו' בסומק ואוכם וירוק, שהם גבורה מלכות ות"ת, חוור לא אתגלי, כי במצב נקודת השורק נמצאת החכמה בלי חסדים שהם לבן. אלא בזמנא דאסתכל בעינא טבא וכו' שאז מקבל החסדים מעין א"א.

רט) מאינון גוונים דמתגליין וכו': מאלו הגוונים המגולים בעין, יוצאות שבעה עינים של השגחה, והן יוצאות מן השחור שבעין. ז"ש, על אבן אחת שבעה עינים. מהן אבן אחת. זו היא השחור שבעין.

רי) מסומקא נפקין שבעה וכו': מהאדום שבעין, יוצאים שבע רצים, הסומכים

קו האמצעי כנ"ל ואז הן רואות העינא פקיחא דא"א, כלומר שמקבלת הלבן שה"ס החסדים, מעין א"א. ואתסחן בחד חוורא דעינא טבא וכו' בחוורא דלעילא קרמאה, דהיינו מחוור גו חוור, שפירושו שחור של חכמה כלול בחוור של כתר. (כמ"ש לעיל אות מ"ב), ואומר שמקבל מחוור הראשון שה"ס קו ימין דעין א"א, שהוא כמו כתר המקיף את החכמה. עשה. וממנו נמשכים קו וחצי דצד ימין החסדים בעיני ז"א. כנ"ל. וזה נבחן, כמו שהעינים דז"א, שהן אדומות מקו שמאל, רוחצות מאדום שלהן, בתוך חלב, שה"ס הלבן דעינא פקיחא דא"א. וז"ש, וכל זמנא דעינוי לאו מתפקחן, כל מאריהון דדינין וכו' ושאר עמין שלטין עלייהו, כי כל עוד שיש שליטת ג"ר דשמאל שה"ס חכמה בלי חסדים נמשכים משם כל דינים קשים כנודע. ובזמנא דיפקח עינוי ע"י מסך דחירק שבקו אמצעי יתסחן בעינא טבא, שמקבלים שלמות הג"ר מעין א"א, ורחמי על ישראל, שה"ס גילוי קו האמצעי שנקרא רחמים, ואז, ואסתחר עינא, ועביד נוקמין בשאר עמין, דהיינו שממעט הג"ר דשמאל, שבהם אחוים שאר העינים. ונשאר השמאל רק בו"ק דחכמה שממטה למעלה, שאין העמים יכולים לקבל משם כלום, וניטל מהם חיותם. וז"ש, העירה, לאתסחאה בההיא חוורא, העירה, סובב שיתעורר להמשיך החסדים. הקיצה, למעבד נוקמין. דהיינו למעט הג"ר דשמאל.

(דפו"י דף קל"ו ע"ב * דף קל"ז ע"א)

אדרא רבא

קצו

באשא דלסטר צפון, ומתאחדן לאתפשטא בעלמא, לגלאה ארחין דחייביא הה"ד
(א) שבעה אלה עיני יי המה משוטטים בכל הארץ.

ריא) מירוקא, נפקין שבעה ב טהירין ג דסחראן לסטר דרומא. ומתאחדן
לאתפשטא בעלמא, לגלאה ד ארחין ועובדין דבני נשא, בין טב בין ביש, דכתיב
(א) כי עיניו על דרכי איש וגו'.

ריב) וכד אסתחאן בחוורא, משתכחין ה כלהו לאשגחא לכל מארי קשוט,
לאוטבא עלמא בגינהון. וכל אשגחותא ו דההוא חוורא, הוי לטב על ישראל.
ואשגח בסומקא למאן דעאקין להו. הה"ד (א) ראה ראיתי. ראה: לאוטבא לון.

מסורת הזוהר

חלופי גרסאות

(א) (שם ד) ב"ב סז צ"א. ב) (איוב לד) משפטים קלו
צ"ש. ג) (שמות ג) שמות זה צ"ת.

ב נהירין; רהיטין. ג דקטרא דלסטר. ד עובדין ול"ג
מן ארחין עד דכתיב. ה ל"ג כלהו. ו ל"ג דההוא חוורא.

מאמר

הסולם

עיינין דו"א

ו"ס דקו שמאל שבעין, נקראים שבעה
רצים, שה"ס והחיות רצוא ושוב, כי השמאל
רץ לגלות החכמה, וע"י הקו האמצעי הוא שב
לחסדים. וז"ש מפומקא נפקין שבעה
רהיטין, כי ז' ספירות של השמאל נקראות
ז' רצים. דסמכין לסטר שמאלא, שהם
מחזיקים צד השמאל, כי להיותם בחינת
ז"ת ומחוסרי ג"ר דשמאל, ע"כ נחשבים רק
למחזיקים את השמאל. וז"ש ומתלהטין
באשא דלסטר צפון, שעם גילויים נגלים
דינים קשים מצד צפון, שהוא שמאל, לנקום
ברשעים הרוצים להמשיך משם חכמה ממעלה
למטה. וז"ש, ומתאחדן לאתפשטא בעלמא
לגלאה אורחין דחייביא. דהיינו לענוש
בדינים קשים את הרשעים שדרכם להמשיך
החכמה ממעלה למטה. הה"ד שבעה אלה
עיני ה' המה משוטטים בכל הארץ.
שהם משוטטים לגלות את הרשעים, ולהענישם
(כנ"ל פקודי אות עט"ו).

צד השמאל, ומתלהטים באש שבצד צפון,
ומתאחזים בגוון האדום, כדי להתפשט בעולם
לגלות דרכיהם של הרשעים. ז"ש, שבעה אלה
עיני ה' המה משוטטים בכל הארץ.
ריא) מירוקא נפקין שבעה וכו': מן
הירוק שבעין, יוצאים שבעה אורות המסבבים
לסטר דרום, ומתאחזים בגוון הירוק, להתפשט
בעולם לגלות הדרכים והמעשים של בני אדם,
בין טוב ובין רע, שכתוב, כי עיניו על דרכי
איש וגו'.

ריב) וכד אסתחאן בחוורא וכו':
וכשמתרחצים בלבן, נמצאים כולם להשגיח
לכל בעלי האמת להיטיב לעולם בשבילם.
וכל ההשגחה של הלבן ההוא, הוא לטוב על
ישראל, ומשגיח בהאדום שבעין, לנקום במי
שמצר לישראל. ז"ש ראה ראיתי, ראה,
כדי להיטיב לישראל. ראיתי, כדי לנקום
בשבילים לאותם שמצירים להם, לישראל.
ומשום זה כתוב, עורה למה תישן ה' הקיצה
אל תזנח לנצח. עורה והקיצה, הם ב' השגחות,
ב' פקחות העינים, ב' מיני טוב, רחמים
ונקמות.

פירוש. כבר נתבאר שהג"ר דחכמה
מסתלקים מעינים ואין בהם אלא ז' ספירות
תחתונות שהן חג"ת נהי"מ. וע"כ אינו יוצא
מאלו הגוונים רק שבעה שבעה, כנגד ז"ת.
ועיקר כח הראיה הוא בשחור שבעין, שה"ס
מלכות, וז"ש ז' עיינין דאשגחותא דנפקי
מאוכמא, כי ז' ספירות שלה נק' ז' עינים.
הה"ד על אבן אחת שבעה עינים. כי המלכות
נקראת אבן, שה"ס השחור שבעין, וז"ס שלה
הן ז' עינים.

והקו האמצעי ה"ס גוון ירוק, ויוצאים
ממנו ז' אורות שהם חג"ת נהי"מ שבו, והם
ממשיכים קו הימין שה"ס חסדים ומיחדים
הימין והשמאל זה בזה. וז"ש מירוקא נפקין
שבעה טהירין דסחראן לסטר דרומא,
שהם מסבבים וממשיכים צד דרום שה"ס
קו הימין, ומיחד אותו עם השמאל, ולהיותו
כלול מימין ומשמאל, ע"כ, ומתאחדן
לאתפשטא בעלמא, לגלאה ארחין ועובדין
דבני נשא בין טב ובין ביש, כי מצד
הימין הוא מגלה מעשים טובים של האדם
ונותן שכר טוב לצדיקים. ומצד שמאל הכלול

בו

(דפו"י דף קל"ו ע"א)

ראיתי : לנקמא לון, מדעקין לון, ובגין כך כתיב, ט עורה למה תישן יי הקיצה אל תזנח לנצח. עורה, והקיצה, תרי אשגחותא. תרי פקיחין. תרי טבן. רחמי ונוקמין.

ריג) גוונא קדמאה, סומקא בגו סומקא, כליל וסתים כל סומקין, מקמיה לא אתחזן. סוחרניה דהווא סומקא, אסחר חד חוטא אוכמא, ואקיף ליה.

ריד) גוונא תניינא, אוכמא. כאבנא חד דנפיק מתהומא, חד זמן לאלף שנים, בימא רבא. וכד נפיק האי אבנא, אתי רגשא ותקפא על ימא. ז וקליה דימא, וגלגלוהי אזלין, ואשתמעו לנונא רבא, דאקרי לויתן. ונפיק מתהומא. ח והאי

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ז וגליה. ח האי אבנא ומתלגלא ; ומגלגלא.

ד (תהלים מד) לעיל אות נו צ"צ.

עינין ד"א

הסולם

מאמר

דהווא פומקא אסחר חד חוטא אוכמא ואקיף ליה, שיאיר רק ממטה למעלה ולא יתפשט ממקומו למטה.

בו מגלה מעשים רעים שעושים הרשעים ונפרע מהם. דכתיב, כי עיניו על דרכי איש וגו'. וז"ש, וכד אסתחאן בחזוורא משתכחין כלחו לאשנחא וכו' לאוטבא עלמא, כי בעת שעניי ז"א ממשיכים הלבן מעינא פקיחא דא"א, שולט הלבן שכולו רק להטיב. וז"ש, וכל אשגחותא דהווא חזוורא הוי לטב על ישראל, כי הוא כולו טוב. ואשגח בסומקא למאן דעאקין להו, ובאדום הוא משגיח כדי לנקום באותם המצירים לישראל. ונמצא שיש שתי השגחות. ע"ז אומר, עורה והקיצה וכו' שבהשגחה שבימין נאמר עורה. ושבשמאל נאמר הקיצה.

ריד) גוונא תניינא וכו' : גוון השני שבטין הוא שחור. בדומה, לאבן אחת היוצאת מן התהום פעם אחת לאלף שנים. בים הגדול. וכשאבן זו יוצאת מן התהום, בא רעש וזעף על הים. וקולו של הים וגליו הולכים ונשמעים לדג גדול הנקרא לויתן, והוא יוצא מן התהום. ואבן זו מתגלגלת בזעף הים, ויוצאת לחוץ, והיא שחורה שכל השחורים סתומין לפניה, דהיינו שאינם ניכרים לשחורים בהשוואה אליה. וכך הוא השחור שבעין, שהוא שחור הכולל וסותם כל שחורים. דהיינו שאינם ניכרים לשחורים בהשוואה אליה. ומסביב השחור ההוא, מסבב חוט אחד אדום, ומקיף לשחור ההוא. רגשא פירושו רעש, מלשון למה רגשו גוים (תהלים ב') תקפא פירושו זעף, מלשון תוקפא בכיתא (סוטה ג).

ריג) גוונא קדמאה וכו' : גוון הראשון של העין, הוא אדום בתוך אדום הכולל וסותם כל האדומים, שכל האדומים אינם נראים אדום לפניו. ומסביב האדום הזה מסבב חוט שחור אחד ומקיף אותו.

פירוש. כבר נתבאר, שאין הארת חכמה נמשכת אלא ע"י ג' קוין ומלכות המקבלתם, וזה נוהג בכל המדרגות, משום שיש בהן הארת חכמה בהתכללות. אמנם בעינים דז"א, שהם בחינת חכמה בעצם, שמהן שואבים ונכללות כל המדרגות, נמצא גוון סומק, שה"ס השמאל, שבו הארת החכמה, שהוא בבחינת סומקא בגו סומקא כליל וסתים כל סומקין. כי כל המדרגות שיש בהן סומק שהוא קו שמאל, הרי מהתכללות העינים בהן הוא בא. וע"כ מקמיה לא אתחזון, כי האדום שבהן אינו ניכר לאדום בהשוואה לאדום הזה שבעין, שהוא שורשן. אמנם האדום הזה מוקף מחוט שחור, שה"ס הדינים דמסך דחירק הממעטו מג"ר דחכמה. וז"ש, סוחרניה (דפו"י דף קל"ו ע"א)

א ד ר א ר ב א

קכט

אבנא מתגלגלא בתוקפא דימא, ונפיק לבר. ^ט והיא אוכמא, דכל אוכמין סתימין קמיה. וכך היא אוכמותא דעינא, אוכמא, דכליל וסתים כל שאר אוכמין. וסוחרניה דהוא אוכמא, אסחר חד חוטא. סומקא, ואקיף לההוא אוכמא.

חלופי גרסאות

^ט והא אוקמה דכל אורחין סתימין קמה. ^י מוסיף סומקא לסטר חד; אוכמא לסטר חד.

עינין דז"א

הסולם

מאמר

גלי הים. וכן חוזר חלילה, עד, ואשתמעו לזונא רבא דאקרי לזיתן, שה"ס קו האמצעי שבים, העושה שלום בין ימין ושמאל ויוצא מן התהום, כי הימין והשמאל מתיחדים. וחוזר לענין האבן, ואומר, והאי אבנא מתגלגלא בתוקפא דימא, שהמלכות שיצאה מתהום, נעשתה אח"כ כמו חלק מן הים, דהיינו כמו שגם היא היתה חלק מבינה, וע"כ היתה מתגלגלת בזעף הים מדין לרחמים ומרחמים לדין, תחת שליטת השמאל דבינה, בסוד יעלו שמים ירדו תהומות, בשוה עם מי הים. עד שמתוך הדינים שקבלה מגלגולה במי הים, נגלה בה גם כן מדת הדין שבמלכות עצמה. ואז ונפיק לבר, שיצאה לחוץ מן הים שהיא בינה, כי הוכר בה שהיא מלכות ולא בינה, והיא אוכמא, דכל אוכמין סתימין קמיה, כי אז, מחמת הגילוי של תוספת דין שבה מבחינת מלכות דמדת הדין, נלקה גוון סומק שהיה בה משמאל שבים, ונעשה לגוון שחור. בסוד שאמרו חז"ל, שחור אדום הוא אלא שלקה. (דח כ.). דהיינו שהאדום שבה, שה"ס דינין דכורא מקו שמאל, נלקה בדינין דנוקבא שמבחינת מלכות דמדת הדין, ומכפילת הדינים נעשתה לשחורה כל כך עד, דכל אוכמין סתימין קמיה.

וע"כ ביאור סוד האוכמא שבמלכות מבחינת הכללות. דהיינו מבחינת עלית המלכות לבינה הנוהג בכל מדרגה ומדרגה, ועתה מדמה הכללות לפרטות דהיינו לעינים דז"א, ואומר, וכך הוא אוכמותא דעינא אוכמא, דכליל וסתים כל שאר אוכמין. שהשחור שבעיני ז"א גם היא סוד המלכות שהיתה חלק מן האדום שבבינה, והוכרה שם בבחינת המלכות דמדת הדין, ויצאה לחוץ מבינה, שאז הושחרה בגוון שחור הזה מכפילת הדינים שבה, כנ"ל. אמנם אע"פ שיצאה לחוץ מבינה מחמת שהוכרה שהיא מלכות ולא בינה, עכ"ז, עוד בחינת בינה סובבת אותה סביב, ומדת הדין שבה אינה נראה, וז"ש, וסוחרניה דהאי אוכמא אסחר חד חוטא סומקא ואקיף

ס"ג דא"ק חוזרת ויוצאת ה' מן האויר, שה"ס התהום, ובינה ותו"מ חוזרים ומתחברים עם כו"ח, ויוצאים הג"ר דחכמה, שה"ס קו שמאל. ואז נעשית מחלוקת בין ב' הקוין, בין הימין שה"ס חולם, ובין השמאל שה"ס שורק. פעם גובר הימין, שה"ס ו"ק, שבו עוד נמצא ה' באויר, כי אינו רוצה להתחבר עם השמאל, ופעם גובר השמאל, שבו ה' יוצאת מן האויר, והג"ר דחכמה חוזרים ומאירים. וע"כ נבחן אור נקודת השורק בשם מטלטלים, כי מטלטלים מרחמים לדין ומדין לרחמים. עד שבא הקו האמצעי ועושה שלום ביניהם בסוד נקודת החירק (כמ"ש לעיל ב"א ט"ו ד"ה החוה) וכ"ז הוא בכללות.

וז"ש כאבנא חד דנפיק מתהומא, כי אבן ה"ס המלכות שנכנסה בבינה שה"ס ים, ועשתה בה סיום חדש, במקום בינה שבים, שסיום הזה נקרא תהום. כנ"ל. ובעת הארת נקודת השורק יוצאת המלכות בחזרה מן תהום הזה שבאויר הבינה, ונגלו הג"ר דחכמה, שה"ס קו השמאל. חד זמן לאלף שנים, היינו הזמן של נקודת השורק שמגלה החכמה המכונה אלף שנים בסו"ה ואאלפך חכמה. בימא רבא, היינו בבינה הנקראת הים הגדול. וכד נפיק האי אבנא, וכשאבן זו יוצאת מן התהום, והחכמה נגלית בימא רבא, שה"ס יציאת קו השמאל, אתי רגשא ותוקפא על ימא שנעשה תיכף, רעש וזעף בים, מכח הדינים והמחלוקת של ימין ושמאל שבים, וקליה דימא ונגלגלויי אזלין, שוסו"ה יעלו שמים ירדו תהומות, כי פעם שולט השמאל, ואז יעלו שמים, שנגלה החכמה, שהם מכונים גלי הים, מלשון גילוי. ופעם שולט הימין, שבו עוד ה' לא יצאה מאויר, או מתבטל הגילוי של החכמה וגלי הים, שה"ס הג"ר דחכמה שנגלו ע"י השמאל חוזרים ויורדים אל התהום, שז"ס ירדו תהומות ובשעת נפילת גלי הים, בחזרה לתהום, משמיעים קול. וז"ש, וקליה דימא ונגלגלויי, כי פעם נשמע קול הים מנפילת גלי הים, ופעם מתגברים ועולים (דפו"י דף קל"ז ע"א)

רטו) גוונא תליתאה. ירוקא דירוקי, דכליל וסתים כל ירוקין. ובסוחרניה דההוא ירוקא, אסחרו תרין חוטיין. חוטא סומקא לסטר חד. וחד חוטא אוכמא לסטר חד. ואקיפין לההוא ירוקא.

רטז) וכד כ אתגלי חוורא, ל ואסתחרי עינא, כל אינון גוונין מ לא משתכחין, ומשתקעין נ לתתא. ס לא אתחזי בר ההוא חוורא, דנהיר מעתיק יומין. ונהירין מניה כל אינון דלתתא.

ריז) ולית גוונא אתחזיאי, בר ההוא חוורא בלחודוי. ובגין כך אסתלקו כל מאריהון דסומקא ואוכמא, דאינון תאומין כחדא. הה"ד ע ה) שניך כעדר הקצובות

מסורת הזהר

(ה) שיר ד) ח"ג עג :

חלופי גרסאות

כ אסתחר. ל ואסתחי. מ משתכחין ול"ג לא משכחין.
נ לתתאה. ס מוסיף סימקא ירוקא אוכמא לא. ע שעלו
מן הרחצה ול"ג מן שניך עד מההוא.

מאמר

הסולם

עיינין דו"א

ריז) ולית גוונא אתחזיאי וכו': ואין שום גוון נראה רק אותו גוון לבן בלבד, ומשום זה נסתלקו כל בעלי האדום והשחור, שהם תאומים יחדי. כלומר שנראית שוות זו לזו, ולא ניכר שהשחור הוא בחינה אחרת מאדום, כי הגוון השחור אינו מעיד רק על הליקוי הכפול שבו, ולא על מה שהוא בחינת מלכות ולא בינה, ז"ש, שניך כעדר הקצובות שעלו מן הרחצה שכלם מתאימות. מהו מן הרחצה, היינו מהרחיצה ההיא של העין הקדושה העליונה, דא"א, שע"ז שולט הלבן לבד. שכלם מתאימות, היינו שמתערבות זו בזו, ומתדבקות זו בזו, עד שנראות כתאומים, שאין הפרש ביניהן. ומה שאומר שניך כעדר הקצובות, שמשמע שיש קצבה והיכר לכל אחד מהם, ואתה אומר שכלם מתאימות שמשמע שאין היכר, הפירוש הוא שהכתוב בא לומר, שהלבן שבשנינים הוא כמו הלבן שבעינים, בעת שרוחצות בלבן של העין העליונה, שאז נקראים, כעדר הקצובות. ואין פירושו שיש קצבה והיכר בין גוון לגוון.

פירוש. כי הוקשה לו, כיון שהשחור שבעין ה"ס גילוי המלכות דמדת הדין (כנ"ל באות ר"ד) הרי בכל מקום שמלכות זו מתגלה מסתלקים משם האורות, (כנ"ל ויצא י"ג ד"ה סתרא) ואיך יש אור חכמה בעין שה"ס הראיה וז"ש, ולית גוונא אתחזיאי בר ההוא חוורא בלחודוי, דהיינו שאין או שליטה אלא לחסד לבד, ובג"כ אסתלקו כל מאריהון דסומקא ואוכמא, דאינון תאומין, כחדא. שמתחמת שליטת הלבן נסתלקו ביחד כל בעלי האדום והשחור

ואקיף לההוא אוכמא, באפן שעדיין אינה נבחנת למלכות ממש אלא ממותקת באדום דבינה.

רטו) גוונא תליתאה וכו': הגוון השלישי שבעין, הוא ירוק שבירוק, הכולל וסותם כל הירוקים. ומסביב הירוק ההוא מסבבים ב' חוטים, חוט אדום לצד אחד, וחוט שחור לצד אחד, ומקיפים את ירוק ההוא. פירוש. הירוק שבעין, ה"ס קו האמצעי, שהוא כולל בתוכו ימין ושמאל, והדינים שבהם, ולהיות שיש בקו שמאל ב' מיני דינים, שהם סומק מחמת עצמו ואוכם מחמת המלכות שנתערבה בו. ע"כ כולל גם הוא את שניהם ויש לו ב' חוטים, אדום וירוק, וז"ש, ובסוחרניה דההוא ירוקא אסחרו תרין חוטיין וכו'. ומה שהוא ירוק שבירוק הכולל בתוכו וסותם כל הירוקים, כבר נתבאר לעיל (אות ר"ג) בגוון סומק, שהוא מטעם שהגוונים דעין הם שורש כל הגוונים שבכל המדרגות, ע"ש.

רטז) וכד אתגלי חוורא וכו': וכשנגלה הלבן שבעין, והעין נתגלגלה ובאה לשליטת הלבן, כל אלו הגוונים האחרים אינם נמצאים אז, ומשתקעים למטה, ולא נראה בעינים חוץ מגוון לבן ההוא המאיר מעיני עתיק יומין לעינים דו"א, ומאירים ממנו כל המדרגות שלמטה.

פירוש. הלבן שבעין ה"ס קו ימין. וכבר נתבאר לעיל (אות ר"ח) שהוא נגלה רק ע"י הסתכלות בלבן דעין א"א, ואין לבן בעינים מבחינתם עצמם, ע"ש.

(דפו"י דף קל"ז ע"א)

שעלו מן הרחצה שכלם מתאימות. מאי מן הרחצה. מההוא אסחותא דעינא קדישא עלאה. שכלם מתאימות. פ מתערבן דא בדא, ז ואתדבקן דא בדא. ומה דאמר q שניך כעדר הקצובות, ואת אמרת שכלם מתאימות. כלומר, חוורא דלהון, כההוא חוורא דעינין, כד אסחן בחוורתא דעינא עלאה.

ריח) ודא זמינין למנדע צדיקייא, למחזי ברוחא דחכמתא, כד"א a כי עין בעין יראו. אימתי בשוב יי' ציון. וכתוב z אשר עין בעין נראה אתה יי', וכדין פקיחותא דעינין לטב.

ריט) ודא ואת פקיחותא דעינין לטב. ואית פקיחותא דעינין לביש. ש כמה

חלופי גרסאות

פ ל"ג מתערבן. צ ל"ג ואתדבקן דא בדא. ק שניין דא לדא ול"ג שניך. ר ל"ג ואית פקיחותא דעינין לטב ואית. ש כ"ג הסולם; מוסיף לטב כמה. (ישעיה נד) לעיל אות נב צ"מ. ז) (במדבר יד) לעיל אות נב צ"ג.

מסורת הזהר

עיינין ד"א

הסולם

מאמר

שמשמע שיש קצבה לכל גוון וגוון שבעין, כי ע"כ נקראים קצובות, ואת אמרת שכלם מתאימות, שיורה שאין בהם הפרש בין זה לזה. ומשיב, כלומר, חוורא דלהון כההוא חוורא דעינין, כד אסחן בחוורתא דעינא עלאה. כי שניך כעדר הקצובות, סובב על גוויני העין בעת שהלבן שולט בכל אחד ואחד, ולא על היותם משונים זו מזו. וע"ז אומר שיניך וגו'.

והשחור, שהם תאומים ודומים זה לזה. כלומר, החד והדין הם הפכים זה לזה, שבשליטת הדין מסתלק החד ובשליטת החד מסתלק הדין, ומבחינה זו אין הפרש מאיזה צורה הוא הדין, אם מדינין דדכורא או מדינין דנוקבא. או ממנעולא, אשר שבחינה זו כל מיני הדין הם שוים ותאומים, אשר בשליטת החד הם מסתלקים יחד. ומשום זה, בעת שליטת הלבן אין בחינת מלכות דמדת הדין ניכרת כלל בשחור שבעין, אלא כל ההפרש מסומקא לאוכמא הוא, שהאוכמא, הוא ליקוי כפול מסומקא ולא יותר. וע"כ אין כח מדת הדין שבאוכמא ניכר ואין אור החכמה מסתלק בסבתו.

ריח) ודא זמינין למנדע וכו': ואור הזה הלבן שבעין עתידים הצדיקים לדעת ולראות ברוח החכמה, כש"א, כי עין בעין יראו, דהיינו הארת הלבן של עין דא"א בעין ד"א. מתי, בשוב ה' ציון, וכתוב, אשר עין בעין נראה אתה ה'. ואז פקיחת עינים הוא לטוב.

ו"ש, ה"ר שניך כעדר הקצובות שעלו מן הרחצה שכלם מתאימות ושכלה אין בהם. שהפירוש הוא, שהשינים דומות לגוויני שבעין הנקראים עדר הקצובות, בעת שמקבלים הלבן מהעין העליונה דא"א הנבחן לרחיצת הגוונים שבעין, והיינו שעלו מן הרחצה. שאז כל הגוונים שהם אדום ושחור וירוק שוים זה לזה, ובחינת מלכות דמדת הדין אינה ניכרת בגוון השחור, להיותם בבחינת הסתלקות מחמת שליטת הלבן כנ"ל. ולפיכך, ושכלה אין בהם, כי אם המלכות דמדת הדין היתה ניכרת בשחור שבעין, היו כל האורות מסתלקים, וע"כ היא נבחנת לשכולה, שמשכלת כל האורות, וכיון שאינה ניכרת מחמת שליטת הלבן אומר עליה הכתוב, ושכלה אין בהם.

ריט) ואית פקיחותא דעינין וכו': ויש פקיחת עינים לטוב, ויש פקיחת עינים לרע. כלומר, שבעת פקיחת העינים ד"א, יש אז פקיחה מצד אחד לטוב ופקיחה מצד אחד לרע. כמו שכתוב, פקח עיניך וראה שוממותינו וגו', והרי יש כאן פקיחת עינים לטוב ולרע. וכתוב, עיניך תראנה ירושלם ניה שאנן אהל כל יצען כל יסע יתדותי לנצח, הרי יש כאן פקיחת עינים לטוב ולרע. כי אינם נעשים זה בלי זה.

פירוש. באותה העת שהחכמה נגלית בשביל הצדיקים, באותה העת ממש, נגלו יחד עמה דינים קשים ומרים על הרשעים שרוצים להמשיכה ממעלה למטה. כמ"ש לעיל (פקודי אות שט"ו. צו אות קי"ד). וז"ש, ואית פקיחותא

ושואל, ומה דאמר שניך כעדר הקצובות, (דפו"י דף קל"ז ע"א)

דכתיב (ח) פקח עיניך וראה שוממותינו וגו'. ה ודא הכא לטב, ולביש. וכתיב (ט) עיניך תראנה ירושלם נוה שאנן אהל בל יצען בל יסע יתדותיו לנצח א הכא לטב ולביש. דלא אתעביד דא בלא דא.

(כ) תנא בצניעותא דספרא, מהו עיניך תראנה ירושלם נוה שאנן. וכי ירושלם נוה שאנן הוא, והא כתיב (י) צדק ילין בה. ובאתר ב דאשתכח צדק, לאו שקיט, ולאן שאנן הוא. אלא עיניך תראנה ירושלם נוה שאנן, נוה שאנן, לעתיק יומין ג אתמר, ד דההוא עינא שקיט ושאנן. עינא דרחמי, עינא דלא נטיל מאשגחותא דא, לאשגחותא אחרא. ובגין כך כתיב, עינך תראנה ה חסר יו"ד, ולא עיניך. ומה דאמר ירושלם ולא ציון, הכי אצטריך, לאכפייא * לדינא, דאשתכח בה ולרחמא עלה.

(כא) ותאנא, כתיב (י) עיני ה' אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית השנה, ולומנא דאתי, ישתכח בה עינא חד דרחמי. עינא דעתיקא דעתיקין הה"ד

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

(ח) (דניאל ט) לעיל אות קצו צ"ס. (ט) (ישעיה לג) ב"ב קעה צ"א. (י) (שם א) ספרא דצניעותא יט צ"צ. (כ) (דברים יא) ויחי רע צ"א.

גורי דינין יתיר מכל שארי [; שאר] אתרי ולומנא ; דכתיב צדק ילין בה דבה אשתכחו גורי דינין יתין מכל שאר אתר ותנא כתיב עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית השנה השתא עיני ה' אלקיך בה וכדין פקיתותא דעינין בה לטב ולביש בגין דאית בהו ימינא ושמאלא דינא ורחמי.

עיינין דו"א

הסולם

מאמר

ירושלים נוה שאנן. וכי ירושלים היא נוה שאנן, והרי כתוב, צדק ילין בה, שהוא דינים הנקראים צדק. ובמקום שנמצא צדק אין שם שקט ולא שאנן. ומשיב, אלא עיניך תראנה ירושלים נוה שאנן, הנה נוה שאנן, נאמר לעתיק יומין. כי העין היא של עתיק יומין שהיא כולה לבנה (כנ"ל אות מ"ו) היא שקטה ושאננה שאין משט דין כלל. שהיא עין הרחמים, עין שאינה נוסעת מהשגחה זו של רחמים להשגחה אחרת של דין. ומשום זה כתוב, עינך תראנה חסר י', ולא כתוב עיניך. כי שתי עינים דא"א נחשבות לאחת, (כנ"ל אות מ"ב) ושיעור הכתוב הוא, שעין א"א, שהיא נוה שאנן, תשפיע ותסתכל בירושלים, שהיא המלכות. ומה שאומר ירושלים, ולא ציון, דהיינו שאינו אומר, עיניך תראנה ציון. כך צריך להיות, כדי לכפות הדין הנמצא בה, ולרחם עליה. פ"י כי מבחינת הרחמים שבמלכות היא נקראת ציון, ומבחינת הדין היא נקראת ירושלים. וכדי להמתיק מדת הדין שבמלכות, אומר עיניך תראנה ירושלים. (רכא) ותאנא כתיב עיני וגו' ולמדנו, כתוב, עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית השנה. דהיינו עיני ד"א שיש בהם השגחה

פקיתותא דעינין לטב ואית פקיתותא דעינין לביש. שב' פקית עינים אלו נעשים בעת אחת, כנ"ל. שכתוב, פקח עיניך וראה שוממותינו והעיר אשר נקרא שמך עליה, ודא הכא לטב ולביש, כי אומר וראה שוממותינו שזו היא פקית עינים לרע, דהיינו לראות בשממה, שהיא מחמת מעשים של הרשעים. ואח"כ והעיר אשר נקרא שמך עליה, שזו היא פקית עינים לטוב, דהיינו לראות העיר וגו'. וכן כתוב, עיניך תראנה ירושלים נוה שאנן אהל בל יצען בל יסע יתדותיו לנצח, הא הכא לטב ולביש, כי עיניך תראנה ירושלים, היא פקית עינים לטוב. אהל בל יצען וגו' היא פקית עינים לרע. והכתוב נותן טעם למה מגלה כאן השגחת הדינים, שהוא כדי האהל שהיא השכינה בל יצען בל יסע יתדותיו לנצח, דהיינו כדי להפיל אימה ופחד על הרשעים שלא יפגמו עוד בהשכינה ח"ו. וז"ש, דלא אתעביד דא בלא דא, שלא נעשה גילוי החכמה לצדיקים בלי גילוי דינים הקשים על הרשעים, מטעם האומר.

(רכ) תנא בצניעותא דספרא וכו' ; למדנו בספרא דצניעותא, מהו עיניך תראנה (דפו"י דף קל"ו ע"א *) דף קל"ז ע"ב)

(ז) וברחמים גדולים אקבצך. כיון דאמר רחמים, מהו גדולים. אלא אית רחמי, ואית רחמי. רחמי דעתיק דעתיקין, אינון אקרון רחמים גדולים. רחמי דזעיר אנפין, אקרון רחמים ׀ סתם. ובג"כ וברחמים גדולים אקבצך, דעתיק יומין. (רכב) תאנא בהני עיינין, בתרין גווינין מנייהו, בסומקא ואוכמא, שראן תרין דמעין. וכד בעי קודשא דקודשין לרחמא על ישראל, אחית תרין דמעין, לאתבסמא בימא רבא. מאן ימא רבא. ימא דחכמתא עלאה. כלומר דיתסחון ׀ בחורא במבועא דנפיק מחכמתא רבא, ומרחם להו לישראל. (רכג) ׀ חוטמא. תאנא בצניעותא דספרא, חוטמא דזעיר אנפין. בחוטמא אשתמודע פרצופא. ׀ בהאי חוטמא אתפרשא מלה דכתיב, (נ) עלה עשן באפו וגו'. עלה עשן באפו, בהאי תנא, אתכללו אשא, וגחלי דנורא. דלית תנא בלא אשא, ולא אשא בלא תנא. וכלהו ׀ אסתליקו ׀ ונפקי מחוטמוי.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

(ל) (ישעיה נד) משפטים ככב צ"ל מ) (ש"ב כב) ז מוסיף סתם משום דאית ביה מימינא ושמאלא. דינא ורחמי ; וכתבו בדפו"י מהנ"א הוא. ח בנהרא. ט ל"ג חוטמא. י תלת שלהובין מת' קדין בנובוי מהאי חוטמא אתפשטן תלת גוויני תנא ואשא ל ונפיקו ; ונפקין.

עיינין דז"א

הסולם

מאמר

וכו'. מתערבין דא ברא וכו', ומשום שסומקא ואוכמא מתערבים זה בזה הם נקראים שתי דמעוה, מלשון המדמע והמנסך, וז"ש, בסומקא ואוכמא שראן תרין דמעין, דהיינו בשעה שנגלה עליהם הלבו מעין א"א. אז מסתלקים סומקא ואוכמא ומתערבים זה בזה בסו"ה שכלם מתאימות ושכלה אין בהם, ונעשים שתי דמעוה. וז"ש כאן, וכד בעי קודשא דקודשין שהוא א"א. לרחם על ישראל, אחית תרי דמעין, שהם סומקא ואוכמא, מעיני ז"א, עי"ז שמשפיע אליו מלבן שבעינא פקיאח שלו, והו מסתלקות ומתערבות זו בזו בתוך הים הגדול, שהוא הבינה, ואז מתגלה הארת החכמה לישראל. וז"ש דיתסחון בחורא במבועא דנפיק מחכמתא רבא, שע"י רחיצת העינים בלבן דעין א"א. הנה נעשות למבוע, שיוצאת ממנו חכמה גדולה, ובוה נמצא, ומרחם להו לישראל.

מאמר חוטמא דז"א

השגחה לטוב והשגחה לרע, שה"ס ב' עינים אחת לרחמים ואחת לדין, ולעתיד לבא תמצא בה, במלכות, עין אחת של רחמים, ולא ההשגחה של דין, שהוא העין של עתיקא דעתיקין, דהיינו דז"א, ז"ש וברחמים גדולים אקבצך. שואל, כיון שאמר רחמים, למה נאמר גדולים. ומשיב, אלא יש רחמים ויש רחמים, ישו רחמים דעתיקא דעתיקים והם נקראים רחמים גדולים. וישו רחמים דז"א, שהם נקראים רחמים סתם. ומשום זה, אומר הכתוב, וברחמים גדולים אקבצך, דהיינו רחמים דעתיק יומין.

(רכב) תאנא בהני עיינין וכו' : למדנו באלו עינים, דז"א, בשני גווינים שבהם, באדום ושחור, שורות שתי דמעוה. וכשרוצה קדש הקדשים לרחם על ישראל מוריד שתי דמעוה להתבשם בים הגדול. מהו ים הגדול. הוא ים החכמה העליונה, שה"ס הבינה החוזרת לחכמה, ושתי דמעוה שמוריד שמה, כלומר, כדי שיתרחצו בלבן, במבוע היוצא מחכמה הגדולה, ומרחם על ישראל.

פירוש. כי אומר לעיל (אות דט"ז) וכד אתגלי חורא וכו', כל אינון גווינין לא משתכחין ומשתקעין לתתא, וכן (באות רי"ז) ובגין כך אסתלקו כל מאריהון דסומקא ואוכמא, דינינון תאומיון, כחדא, (דפו"י דף קל"ז ע"ב)

(רכג) חוטמא, תאנא בצניעותא וכו' : החוטם דז"א. למדנו בספרא דצניעותא. החוטם דז"א. בחוטם ניכר הפרצוף. בחוטם הזה נתבאר דבר הכתוב, עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל גחלים בערו ממנו. עלה עשן באפו

רכד) ותאנא, כד אתחברו תלת אלין, דכלילין בהאי תננא, דנפיק מחוטמא. אתקמט חוטמא, ונשיב ונפיק תננא אוכמא וסומקא. ^מ ובין תרי גוויני. וקרינן ליה, אף וחימה ומשחית. ואי תימא אף וחימה ^נ כתיב, ^ו כי יגורתי מפני האף והחימה, דאינון תננא אוכמא וסומקא, משחית מנ"ל. דכתיב, ^ס לפני שחת יי את סדום ואת עמורה. ^ס שחת המשחית, בנורא דליק מוקדא.

מסורת הזהר

חלופי גרסאות
 (דברים ט) פקודי קעח צ"ש ט (בראשית יג) וירא ^מ וביה ; בתרי ול"ג ובין. ^נ דכתיב. ^ס ושחת. פ"ה צ"א

מאמר

הסולם

חוטמא דו"א

דבר אי אפשר לה להגלות. וכשנאחזת ושוּרפת באיזה דבר, אז עולה עשן, נמצאים כאן ג' דברים, הדבר שהאש נאחזת בו, שה"ס גחלים, ואש הנדלק בגחלים. והעשן העולה מהם. הרי שאין אש בלי עשן הכולל את הגחלים המעלים העשן, ואין עשן בלי אש הנאחזת בגחלים (כנ"ל בראשית א' ש"ב) ונמצא שהעשן כולל את כולם. כי אין עשן אלא ע"י אש הנאחזת בגחלים. וכשהכתוב אומר, עלה עשן באפו, הרי הוא כולל כל ג' מיני דינים אלו, אשר סומקא ה"ס אש, ואוכמא ה"ס עשן, שהאש כלול בו. ופנימיות האוכמא, שה"ס המלכות דמדת הדין ה"ס גחלים, שבו נאחזת האש דסומקא ונעשה עשן. שה"ס אוכמא. וז"ש וכלהו, אש ועשן וגחלים. אסתליקו ונפקי מחוטמו, כי בעת גילוי החכמה מן החוטם מתעוררים כל הדינים האלו. עד שהשמאל מתיחד עם הקו הימיני, והחכמה מתלבשת בחסדים ואז מתבטלים הדינים.

רכד) ותאנא כד אתחברו וכו', ולמדנו, כשנתחברו ג' אלו, הכלולים בעשן הזה היוצא מן החוטם, החוטם נקמט ונעשה קצר. וזה רומז, שהחכמה שה"ס ארוך אינה מאירה בו, וע"כ הוא קצר. ונושב ויוצא עשן שהוא אוכמא וסומקא, ובין שני הגוונים, (המבוארים לעיל אות ר"ג ור"ד ור"ז ע"ש) וקוראים אותם אף וחמה ומשחית. ואם תאמר, אף וחמה כתוב, כי יגורתי מפני האף והחמה, שהם העשן האדום והשחור, משחית מאין לנו. ומשיב, שכתוב לפני שחת ה' את סדום ואת עמורה, שהמשחית שחת את סדום ועמורה, במדורת אש שורפת, אתקמט הוא מלשון הקמטים שבצואר (נגעים ו').

פירוש. בשעה שג' דינים הנ"ל מתחברים בחוטם אין החכמה יכולה להאיר שם עד שנמשך הלבן, שה"ס החסדים, מעינא פקיא (כנ"ל אות ר"ד) ולפיכך אתקמט חוטמא, שנסתלקה אריכות החוטם. שה"ס חכמה המכונה ארוך

באפו, הנה בעשן הזה נכללו אש, וגחלי אש. כי אין עשן בלא אש ואין אש בלא עשן, וכולם עולים ויוצאים מן החוטם. פירוש. ב' עינים וחוטמא. ה"ס ג' קוין של הארת החכמה המכונים עינים. והחוטם הוא הקו האמצעי המיוחד ימין ושמאל דעינים זו בזו ועושה שלום ביניהם שהימין יאיר ממעלה למטה והשמאל ממטה למעלה (כנ"ל ב"א דף ס' ד"ה מחלוקת) ומשום שנתמעט השמאל ממטה למעלה, ירדה החכמה מג"ר לו"ק, וג' קוין של העינים ירדו מבחינת חב"ד לבחינת חג"ת. באפן שאין הארת החכמה מושפעת מעינים לתחתונים אלא על ידי החוטם. שהוא ת"ת. והקו האמצעי.

ומטעם זה מתקבצים כל הדינים בחוטם, כי אין גילוי חכמה אלא עם דינים דקו שמאל (כנ"ל אות ר"ט) בסוד פקחת עינים לטוב ולרע דלא אתעביד דא בלא דא, ע"ש. ונמצא מקום כל אלו הדינים הם בחוטם, כי שם מקום גילוי של החכמה. וכללות הדינים הם שלשה בחינות, שה"ס סומקא, ואוכמא. המבוארים בגוויני העינים (לעיל אות ר"ד) ועוד יש בחינה שלישית שה"ס פנימיות גוון אוכמא, שה"ס מלכות דמדת הדין (כמ"ש באות ר"ז) וז"ש, בחוטמא אשתמורע פרצופא, שהחוטם הוא קו אמצעי שבו נודעים הפנים. כלומר סוד החכמה המאירה בסו"ה חכמת אדם תאיר פניו, אינה נודעת, אלא ע"י החוטם, להיותו קו האמצעי המיוחד ימין ושמאל דחכמה, המכונים עינים. כנ"ל. בהאי חוטמא אתפרשא מלה דכתיב, עלה עשן באפו אש וגו' גחלים וגו', שכל ג' מיני דינים אלו המובאים בכתוב הזה, שהם עשן, אש, וגחלים, מתפרשים מן החוטם, להיותו קו אמצעי כנ"ל. כי העשן הנאמר באפו, כולל בתוכו אש וגחלים, דלית תננא בלא אשא ולא אשא בלא תננא, כי האש מוכרחת להאחו באיזה דבר, כי בלי אחיזה באיזה (דפו"י דף קל"ז ע"ב)

רכה) ותאנא, חמש גבוראן אינון, בהאי זעיר אנפין. ואסתלקו לאלף וארבע מאה גבוראן. ^ו ומתפשטאן בחוטמוי. בפומא. בדרועוי. בידין. באצבעין. ובג"כ כתיב, ^ו מי ימלל גבורות יי'. ^פ גבורת כתיב, ^ז כתיב הכא גבורות, וכתוב התם, ^ה לך יי' הגדולה והגבורה. אלא הכי תאנא, כד אתחבראן כלהו גבוראן כחדא, אתקרי גבורה חדא.

רכו) וכלהו גבוראן, שריאן לנחתא מחוטמוי. ומהאי תליין, ^ר אלף וארבע מאה רבוא, ^ש לכל חד מגייהו. ובהאי תננא דאפיק מחוטמוי, תליין ^ת אלף

מסורת זוהר	חלופי גרסאות
(תהלים קו) ב"ב מ צ"א תולדות א צ"ב. פ (ד"ה) ^ע מתפשטאן. ^פ ל"ג גבורת כתיב. ^ז וכתוב ול"ג מן כתיב עד לך. ^ק וכלהו גבורה חדא וכלהו גבוראן שריין ונחתא מחוטמוי ומהאי תליין אלף אלפין וארבע מאה רבוא וחמש. ^ר מוסיף אלף אלפין; אלף אלפין רבוא וארבע מאה וחמש. ^ש בכל. ^ת מוסיף אלף אלפין רבוא וארבע מאה וחמש.	

הסולם

מאמר	חוטמא דו"א
ארוך. ונשיב ונפיק תננא אוכמא וסומקא, שהם דינים של המלכות שהם שחור, ודינין של קו שמאל דבינה, שהם אדום (כנ"ל אות ר"ד) ובין תרי גוונן, היינו פנימית האוכמא שאינה נראית לחוץ, וכלולה בין ב' גוונים, שה"ס המלכות דמדת הדין (כנ"ל אות ר"ז). וקרינן ליה אף וחימה ומשחית אשר אף. ה"ס סומקא, חימה, ה"ס אוכמא, ומשחית ה"ס מלכות דמדת הדין. וו"ש, שחת המשחית בנורא דליק מוקדא, כי ה"ס המדורה, שבה האש שורף ומשחית הכל. דהיינו המלכות דמדת הדין שהיא שורש כל הדינים, והיא סוד הגחלים שבהם האש שורף וע"כ נבחנת כמדורת אש.	ומקום התפשטותם הוא בו"ק דראש, שה"ס חוטם פה, וכן בידיים, שבסוד שאו ידיכ"מ קודש נעשים לבחינת חב"ד, וכל יד נכללה מחב"ד, שהאצבעות הן חכמה, והיד היא בינה, והזרוע ה"ס דעת. כי בכל מקום שיש בחינת ג"ר מתפשטות בהכרח הגבורות, שה"ס קו וחצי דשמאל, שהחכמה נמשכת מהם, כי החכמה דאו"י נסתמה בחכמה סתימאה דא"א, וכל החכמה שבג"ר נמשכת רק מקו שמאל דבינה שחזרה לחכמה. שה"ס אלף ות' גבורות. כנ"ל. וו"ש, ומתפשטאן בחוטמוי, בפומא, בדרועוי, בידין, באצבעין. דהיינו בכל מקום שמאירים הג"ר, מתפשטים קו וחצי דצד שמאל הנ"ל, שה"ס אלף ת' גבורות.

רכה) ותאנא חמש גבוראן וכו': ולמדנו, חמש גבורות הן בו"א, ועולים לאלף ות' גבורות. ומתפשטות בחוטם, בפה, בזרועות, בידיים, ובאצבעות. ומשום זה כתוב, מי ימלל גבורות ה'. גבורת כתוב, בלא ו' המורה על רביט, כתוב כאן גבורת בלא ו', וכתוב שם, לך ה' הגדולה והגבורה, שכתוב ג"כ גבורה, בלשון יחידה, ואתה אומר שיש אלף ות' גבורות. ומשיב, אלא כך למדנו, כשמתחברות כל הגבורות יחד נקראות גבורה אחת. וע"כ נאמר גבורה בלשון יחידה.

פירוש. ה' גבורות הן כנגד חג"ת נ"ה, ובסוד נקודת השורק שנמשכות ג"ר דשמאל, הן אז קו א' וחצי קו שבשמאל דג"ר, שהם בינה וחציה השמאלית של הדעת (כנ"ל אות ר"ז) וג"ר דחכמה ה"ס ג' אלפים, וחצים ה"ס אלף וחצי, והמלכות דשמאל דדעת חסרה ע"כ עולים אלף ות' גבורות. וו"ש, חמש גבוראן וכו' ואסתלקו לאלף וארבע מאה. (דפו"י דף קל"ז ע"ב)

וארבע מאה א דסטר גבורה ב דא. וכלהו גבוראן תליין מהאי חוטמא, דכתיב
 (צ) דור לדור ישבח מעשיך וגו'. וכד שארי גבורה דא, כלהו גבוראן מתלהטן
 ג ושטאן, עד דנחתן ללהט החרב המתהפכת.

רכז) כתיב (ק) כי משחיתים אנחנו את המקום הזה. וכתיב (ח) לפני שחת יי
 את סדום ואת עמורה. ד וכתיב, (ט) ויי' המטיר על סדום ועל עמורה. אלא הכי
 תאנא, לא דיין לרשעים וכו', אלא דמהפכי מ"ר למ"ה.

רכח) והיאך מהפכי, והא כתיב (ת) אני יי' לא שניתי. אלא בכל זמנא דעתיק
 דעתיקי, רישא ה חוורא, רעוא דרעוין, ו אתגליין, רחמין רברבין אשתכחו בכלא.
 ובשעתא דלא אתגלייא, כל ז דינן דזעיר אפין זמינן, וכביכול רחמי, עביד
 ח דינא, ההוא עתיקא דכלא.

רכט) דתניא, כד אתגלייא עתיקא דעתיקין, רעוא דרעוין, כלהו בוציני
 דאתקרון בשמא דא, נהירין. ורחמי אשתכחו ט בכלא. ובשעתא דלא אתגלי
 טמירא דטמירין, ולא אתנהרן אלין בוציני. מתערין דינן, ואתעביד דינא. מאן
 גרים להאי דינא. רעוא דרעוין דלא אתגלי, ובג"כ מהפכין חייביא רחמי לדינא.
 ומה דאמר הכא, מאת יי' מן השמים. בזעיר אפין אתמר. ומשמע דכתיב מן
 השמים, אש ומים. רחמי ודינא. לאפקא מאן דלית ביה דינא כלל.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

צ) (תהלים קמה) ק) (בראשית יט) ר) (שם יג) לעיל
 אות רכז צ"ט. ט) (בראשית יט) בשלח ה צ"ט
 ו) (מלאכי ג) בשלח מט צ"ח.
 א) דמסטר. ב) דאינהו כלהו. ג) ושינין; ונחתין.
 ד) ל"ג וכתיב. ה) דחוורא; מוסיף חוורא אתגלייא.
 ו) ל"ג אתגליין. ז) זיינין. ח) ההוא דינא. ט) לעילא.

חוטמא דז"א

הסולם

מאמר

ואיך מהפכים מדת הדין למדת הרחמים, והרי
 כתוב, אני הויה לא שניתי. ומשיב, אלא בכל
 זמן שעתיק דעתיקי, ראש הלבן שה"ס כתר
 דא"א, רעוא דרעוין, שה"ס מצח דא"א,
 מתגלים, נמצאים רחמים גדולים בכל. ובשעה
 שאינם מתגלים, כל הדינים דז"א מוכנים,
 יכביכול, ז"א, שהוא רחמים העתיק מכל עושה
 אותו דין.

רכט) דתניא כד אתגליא וכו': כי
 למדנו, כשמתגלה עתיק דעתיקין, רעוא דרעוין,
 כל הנרות הנקראות בשם הוה של עתיק,
 מאירים, ורחמים נמצאים בכל. ובשעה שאיני
 מתגלה הנסתר שבנסתרים ואלו הנרות, דהיינו
 הספירות שלו, אינם מאירים, דינים מתעוררים
 ונעשה דין. מי גרם את הדין הזה. הוא רעוא
 דרעוין שלא נגלה. ומשום זה מהפכים הרשעים
 הרחמים לדין, כי מפאת חטאם לא נגלה עתיק
 יומין על ז"א, ואז ז"א שנקרא הויה, פועל
 דינים. ומה שאמר כאן, והויה המטיר על
 סדום וגו' מאת הויה מן השמים. נאמר בז"א,
 וזה משמע משכתוב מן השמים שהוא ז"א
 הנקרא

אלף ות', מתלבשים בחסדים הנמשכים מעין
 א"א, ואז נעשים בסוד רבוא, והם אלף ות'
 רבוא. אמנם מטרים שמתלבשים בחסדים
 שיוצאים הדינים בסוד עשן ואש מחוטם, אז
 אינם אלא אלף ות' בלבד; ואינם במספר
 רבוא. וז"ש, ובהאי תננא דאפיק מחוטמוי
 שהחכמה שבחוטם היא אז משמאל בלבד בלא
 לבוש מן החסדים, תליין אלף ות' דסטר
 גבורה דא, אין בהם רבוא, אלא אלף ות'
 של צד השמאל דג"ר בלבד.

רכז) כתיב כי משחיתים וגו': כתוב,
 כי משחיתים אנחנו את המקום הזה, דהיינו
 המלאכים דמדת הדין. וכתוב, לפני שחת ה'
 את סדום ואת עמורה, שנאמר הויה, שהוא
 מדת הרחמים. וכתוב והויה המטיר על סדום
 ועל עמורה, שה"ס ז"א ובית דינו, הנקראים
 והויה. למה נאמר פעם מדת הדין ופעם מדת
 הרחמים, ומשיב, אלא כך למדנו, לא די
 לרשעים וכו' אלא שמהפכים מדת הדין למדת
 הרחמים, שמדת הרחמים פועלת בהם דינים.
 רכח) והיאך מהפכי הוא וכו': שואל,

(דפו"י זף קל"ו ע"ב)

אדרא רבא

קלז

רל) תאנא, האי חוטמא זעיר. וכד שארי תנא * לאפקא, נפיק בבהילו, ואתעבד דינא. ומאן מעכב להאי חוטמא דלא יפיק תנא, חוטמא דעתיקא קדישא, דהוא אקרי ארך אפים מכלא.

רלא) והיינו רזא דתנינן, ר) י"י פסיק טעמא בגווייהו. בכלהו אתר דשמא אדכר תרי זמני, פסיק טעמא בגווייהו, כ כגון א אברהם אברהם. ז א יעקב יעקב. ט שמואל שמואל. כלהו פסיק טעמא בגווייהו. חוץ ממשה משה, דלא פסיק טעמא בגווייהו. מ"ט. אברהם אברהם, בתראה שלים, קדמאה לא שלים, דהשתא n שלים בעשר נסיוני, ובגין כך פסיק טעמא בגווייהו, דהשתא לא הוה איהו כדקדמיתא.

רלב) יעקב יעקב, בתראה שלים, קדמאה לא שלים, דהשתא אתבשר ביוסף, ושראת עליה שכינתא. ועוד, נ דהשתא אשתלים בארעא, אילנא קדישא

מסורת הזוהר

חלופי גרסאות

א) (שמות לד) ויצא ק צ"ו ב) (בראשית כב) וירא קנב צ"ד ג) (שם מו) ויחי פ אות רנו ד) (ש"א ג) ח"ג רצד :
י מוסיף כמה דתנינן משה משה בכלהו. כ ל"ג כגון ; בכלהו אתר בר משה משה דלא פסיק טעמא בגווייהו אברהם. ז ל"ג מן יעקב עד בתראה. ח אשלים עשר. נ דעד השתא לא הוה. נ דעד השתא ; דעד השתא לא הוה.

מאמר

הסולם

חוטמא דו"א

שהם נקראים שם ז' רהיטין, בסו"ה רצוא ושוב, (ע"ש), אף כאן נפיק בבהילו ואתעבד דינא. וז"ש, ומאן מעכב להאי חוטמא דלא יפיק תנא, חוטמא דעתיקא קדישא, כי כל בחינה מקבלת מבחינתו בעליון, וכשהוא מקבל ממנו החסדים מתלבשת בהם החכמה ואז היא מאירה גם בחוטם דו"א, וגם החוטם דו"א נקרא עתה, ארך אפים כמו החוטם דעתיקא קדישא, כי החכמה שה"ס אורך, מאירה בו.

רלא) והיינו רזא דתנינן וכו' ; והיינו הסוד שלמדנו. הויה הויה, מפסיק טעם ביניהם, דהיינו שיש קו מפסיק בין הויה הא' להויה הב'. וכן בכל מקום שזוכר שם ב' פעמים פוסק טעם ביניהם, כמו, אברהם אברהם, יעקב יעקב, שמואל שמואל בכלם מפסיק טעם ביניהם, בין שם הא' לשם הב'. חוץ ממשה משה, שאין טעם מפסיק בין משה הא' למשה הב'. מהו הטעם, הוא כי אברהם אברהם הנזכר ב' פעמים, יורה, שאברהם הב' שלם, ואברהם הא' אינו שלם. כי עתה נשלם בעשרה נסיונות. ומטרם זה לא היה שלם. ומשום זה מפסיק הטעם ביניהם, להורות, כי עתה אינו כמו מקודם לכן.

רלב) יעקב יעקב בתראה וכו' ; וכן יעקב יעקב, יורה שיעקב הב' שלם והא' אינו שלם. כי עתה נתבשר שיוסף חי, ושרתה עליו השכינה

הנקרא שמים, כי שמים הוא אותיות אש ומים, שמורים על רחמים ודין. להוציא מי שאין בו דין כלל שאינו מהפך לדין.

רל) תאנא האי חוטמא וכו' ; למדנו חוטם זה דו"א, הוא קצר, וכשהעשן מתחיל לצאת הוא יוצא בחפזון, והדין נעשה. ומי מעכב את החוטם שהדין לא יצא, הוא החוטם של עתיקא קדישא, שהוא נקרא ארך אפים לכל. הן לצדיקים והן לרשעים.

פירושו. כמו העינים דו"א, שהם חסרים מקו ימין שהוא חסדים, משום שאצילותן מתחילה מעת שיוצאת ה' מאויר, ונתגלה הקו השמאלי, ושולט בלי ימין, (כנ"ל אות ר"ח) אף החוטם דו"א הוא כך, שמתחיל מקו שמאל, מטעם היותו כולל את העינים, וע"כ כמו שהעינים ממשיכים החסדים מעינא פקיא דא"א, אף החוטם ממשיך החסדים מחוטם דא"א, כי כל בחינה מקבלת מבחינה שכנגדה בעליון. וז"ש האי חוטמא זעיר, כי מטרם שהחוטם מקבל החסדים מחוטם דא"א להלביש החכמה, אין החכמה מאירה בו, והוא קצר, כי החכמה היא ארוכה. וכד שארי תנא לאפקא, נפיק בבהילו ואתעבד דינא. ואי יוצאים רק הדינים המחוברים עם החכמה, שנקראים כאן עשן, שהם יוצאים להעניש הרשעים הממשיכים החכמה ממעלה למטה, כנ"ל בגוון סומקא שבעינים (באות ר"י) וכמו (דפו"י דף קל"ז ע"ב *) דף קל"ח ע"א)

כגוונא דלעילא, בתריסר תחומין, בשבעין ענפין, מה דלא הוה בקדמיתא. ובגיני כך, בתראה שלים, קדמאה לא שלים, ופסיק טעמא בגווייהו. שמואל שמואל, טעמא פסיק בגויה. מ"ט. בתראה שלים, קדמאה לא שלים, דהשתא הוא נביאה, וקודם לכן לא הוה נביאה. אבל משה משה, לא אפסיק טעמא בגווייהו, דמיומא דאתיליד, שלים הוה. דכתיב ^ה ותרא אותו כי טוב הוא.

רלג) אוף הכא י"י, פסיק טעמא בגווייהו, קדמאה שלים, בתראה שלים בכלהו. ומשה, באתר דינא אמר, לנחתא לון מעתיקא קדישא, רחמין לזעיר אנפין. דהכי תנינן, כמה חילא דמשה, דאחית מכילן דרחמי לתתא. וכד אתגלי עתיקא בזעיר אפין, כלא ברחמי אתחזון. וחוטמא אשתכין, ^ו ואשא ותננא לא נפיק, ^ז כד"א ^ח ותהלתי אחטם לך.

רלד) ותאנא, בתרין נוקבין דחוטמא, בחד נוקבא נפיק תננא להיט, ומשתקעא בנוקבא דתהומא רבא. ומחד נוקבא, נפיק אשא דאוקיד בשלהובוי, ומתלהטא ^ט באלף וארבע מאה עלמין דבסטר שמאלא. ומאן דגרים לקרבא בהאי, אקרי אש י"י. אשא ^י דאכלא ואוקיד כל שאר אשין. והאי אשא לא אתבסם, אלא באשא דמדבחה. והאי תננא דנפיק מנוקבא אחרא, לא אתבסם אלא בתננא דקרבנא.

מסורת הוהר

חלופי גרסאות

ח (שמות ב) שמות נח צ"ש ו (ישעיה מח) משפטים
ט אשא. ע דכתיב; מוסיף כמה דתנינן דכתיב.
פ בארבע אלף עלמין. צ מוסיף דאכלא אשא. ק מוסיף
דקרבנא דמדבחה.

מאמר

הסולם

חוטמא דו"א

הויה הא' שלם, אבל הויה הב' שלם בכל השלמות, כי הויה הב', הוא ז"א בזמן שמקבל מ"ג תקוני דיקנא דא"א ויש לו ג"כ י"ג תקוני דיקנא כמוהו. ומשה, במקום הדין, שהוא ז"א, אמר להוריד י"ג מדות מעתיקא קדישא שהוא רחמים, לז"א. כי כך למדנו. כמה יפה כחו של משה שהוריד י"ג מדות הרחמים מעתיקא קדישא למטה. וכשנגלה עתיקא קדישא בו"א, הכל נראים ברחמים, והחוטם נשקט, ואש ועשן אינם יוצאים. כמש"א ותהלתי אחטם לך. שיורה על הזמן, שהחוטם דו"א הוא ברחמים.

רלד) ותאנא בתרין נוקבין וכו': ולמדנו, בב' נקבים של החוטם, בנקב אחד יוצא עשן ליהט ומשתקע בנקב של התהום הגדול. ומנקב אחד יוצא אש שורף בלהביו, ומתלהט באלף ות' עולמות שבצד שמאל, דהיינו בקו חצי דג"ר דשמאל, שהם אלף ות' (כנ"ל באות ר"ז) ומי שגורם לקרב לזה, נקרא אש ה'. שהוא אש אוכלת ושורפת כל שאר אשים. ואש זה אינו מתבשם אלא באש המזבח

השכינה. משא"כ כשהתאבל על יוסף נסתלקה ממנו שכינה. ועוד, כי עתה נשלם בארץ אילן הקדוש, שהוא יעקב, כעין של מעלה, כמו ז"א שיש בו י"ב תחומין, שה"ס י"ב צרופי הויה, וע' ענפים, כי י"ב הצרופים מאירים בכל קצה מששה קצוות שלו, וה"ס ע"ב, שה"ס ע' סנהדרין ובי' עדים. וע' סנהדרין נק' ע' ענפין. אף האילן הקדוש שבארץ, שה"ס יעקב, כבר הוליד י"ב שבטים שנתפשטו מהם ע' נפש. מה שלא היה לו מקודם לכן, ומשום זה, יעקב הב' שלם, יעקב הא' אינו שלם, וע"כ מפסיק טעם ביניהם. וכן שמואל שמואל, מפסיק טעם ביניהם, מהו הטעם. הוא משום ששמואל הב' שלם, שמואל הראשון אינו שלם. כי עתה הוא נביא ומקודם לכן לא היה נביא. אבל משה משה, אין טעם מפסיק ביניהם, כי מיום שנולד היה שלם. שכתוב ותרא אותו כי טוב הוא. דהיינו שתיכף כשנולד שרתה עליו שכינה, שעליה נאמר כי טוב.

רלג) אוף הכא הויה הויה וכו': אף כאן הויה הויה, טעם מפסיק ביניהם, כי (דפו"י דף קל"ח ע"א)

אדרא רבא

קלט

א/רלה) וכלא ר תלייא בחוטמא, בגין כך כתיב, (ז) וירח יי את ריח הניחח. דכלא בחוטמא תליין, לארחא האי חוטמא, בתננא, ואשא סומקא. ובגין כך אתקבל ברעוא. ש והאי דכתיב, (ח) ויחר אף יי. (ט) וחרה אף יי. (י) וחרה אפי. (כ) פן יחרה אף יי. כלא בועיר אפיין אתמר, ת ולא בעתיקא.

ב/רלה) א תאנא, כתיב (ז) הטה אלהי אונך ושמע האי ב איהו אודנא דאתעביד תחות שערי. ושערי תליין עליה. ג ואודנא אתעביד ברשומי רשימין לגאו. כמה ד דעביד דרגא ה בעקימא, מ"ט בעקימא. ו בגין למשמע טב וביש

מסורת זוהר

(ז) (בראשית ח) נח פא צ"ג ח) (במדבר יב) ח"ג קלג.
 (ט) (דברים יא) וישב סג צ"א ז"ח כח ט"ג ש"ט
 (י) (שמות כב) ז"ח עז ט"ג שכ"ד כ) (דברים ו)
 (ל) (דניאל ט) ח"ג קלו. קמו : רנו : ת"ז ת"ע קכב.

חלופי גרסאות

ר תליין, ש מוסיף והאי הוא. ת ל"ג ולא בעתיקא.
 א תאנא בצניעותא דספרא דרגא עמיקא ; [עקימא]
 למשמע טב וביש ודא איהו אודנא. ב ל"ג איהו.
 ג מוסיף ואודנא הוא למשמע ואודנא. ד דאעביד ;
 דבארי. ה מוסיף בעקימא להאי ולהאי. ו בגין דיתעכב

קלא לאעלא במוחא ויבחיין ביה מוחא ולא בבהילו. בבהילו. ול"ג בגין למשמע טב וביש.

מאמר

הסולם

חוטמא דו"א

הנאחו בקרבן הוא מעלה עשן, בסוד ריח ניחח (כמ"ש לפנינו).
 רלה/א) וכלא תלייא בחוטמא וכו':
 וכל המיתוקים של הדינים תלויים בחוטם, משום זה כתוב, וירח ה' את ריח הניחח. כי הכל תלוי בחוטם שהחוטם הזה יריח עשן ובאש האדום, העולים מן הקרבן. ומשום זה מתקבל הקרבן ברצון. וז"ש ויחר אף ה'. וחרה אף ה'. וחרה אפי. פן יחרה אף ה'. הכל נאמר בו"א, ולא בעתיקא. שהוא א"א.
 פירוש, שהכהן המקריב את הקרבן ממשיך הארת חוטם א"א לחוטם דו"א, שאו מתהפכים כל הדינים לרחמים, ואז מעלה אש ועשן העולים מקרבן, המעוררים הדינים דאש ועשן שבחוטם, שכבר נמתקו ונעשו לרחמים, שפירושו שהחכמה דשמאל כבר נתיחדה עם החסדים שבימין, שאו אותם הדינים דשמאל נעשו לממשיכי החכמה, אלא בסוד ו"ק דחכמה הנקראים ריח והחסדים המלישיים ה"ס ניחוח. וז"ס וירח ה' את ריח הניחח. כי נתעוררה השפעת החכמה שנקראת ריח, וז"ש, דכלא בחוטמא תליין לארחא וכו', כי אין החכמה מושפעת אלא מן החוטם כנ"ל, והיינו בזמן שמקבל הארת חוטם דא"א, ונמצא שכל הארת חכמה שיש בעולמות, המכונה ריח תלוי בחוטם.

מאמר אודנין דו"א

רלה/ב) תאנא כתיב הטה וכו' : למדנו, כתוב, הטה אלקי אונך ושמע. זו היא און שנעשתה

המזבח. ואותו העשן היוצא מהנקב האחר של החוטם, אינו מתבשרם אלא בעשן הקרבן. פירוש, כבר נתבאר לעיל ג' בחינות הדין שישנם בחוטם, שהם סומקא, ואוכמא, ובין תרי גווני, שפומקא ה"ס אש של השמאל, שה"ס דינין דדכורא. ואוכמא, ה"ס המלכות שמתוך ליקוי הכפול שבה קבלה גוון אוכמא, ובין ב' גווני, היינו פנימיות האוכמא שה"ס המלכות דמדת הדין (ע"ש באות רכ"ד).
 ואתם הדינים מכנה כאן הזהר בשם איש ועשן, ומאן דגרים לקרבא, אשר סומקא ה"ס איש. הנמשך מקו שמאל, ועשן, ה"ס אוכמא. שהיא מלכות הנאחות באש השמאל. ומאן דגרים למלכות שתאחו באש השמאל, ה"ס מדת הדין שבמלכות דהיינו פנימיות האוכמא. וז"ש בחד נוקבא נפיק תננא להימ, שה"ס המלכות הממותקת שנקראת אוכמא. ומשתקעא בנוקבא דתהומא רבא. כי נקב הוא מלכות, התהום הגדול הוא מלכות שעלתה במקום בינה שה"ס הים הגדול, והגבול שנעשה, ה"ס תהום הגדול (כנ"ל אות רי"ד ע"ש)
 זמחד נוקבא נפיק אשא דאוקיר בשלהובי ומתלהטא באלף ות' עלמין דבסטר שמאלא, שה"ס סומקא שבצד שמאל שעולים אלף ות' (כנ"ל באות ר"ז) ומאן דגרים לקרבא בהאי, ה"ס פנימיות של גוון אוכמא, שה"ס מלכות דמדת הדין (כנ"ל באות רי"ד) וז"ש שהוא אשא דאכלא ואוקיר שאר אשין, כי כל הדינים נמשכים ממנו. ומתבשרם באשא דמדבכא, שה"ס דינין דשמאל. והאי תננא וכו' בתננא דקרבנא, כי אש המזבח (דסו"י דף קל"ח ע"א)

ותאנא, מהאי עקימא דבגו אודנין, תליין כל אינון מארי דגדפיין, דכתיב בהו, ^(מ) כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר.

מסורת הזהר

(מ) (קהלת י' לך קכ צ"ו)

אודנין דו"א

הסולם

מאמר

פרסא באלכסון באמצע המדרגה. כי תקון זה הוא שורש כל התקונים, כי עייז אפשר לתחתונים לקבל אור העליון, ולולא קבלו הקטנות מבינה לא יכלו לקבל גם הגדלות. (כנ"ל ב"א דף ז' ד"ה וכבר) וכן עייז נעשית אפשרות שהתחתון יוכל לעלות למקום העליון. (כמ"ש בויקהל אות קל"א).

וז"ש, אודנא דאתעביד תחות שערי ושערי תליין עליה, היינו בעת קטנות מטרם שהי' יוצאת מאויר הבינה, או השערות, שהי"ס הדינים, מכסות את האזנים, ואין בהן שמיעת התפלה. ואודנא אתעביד ברשומי רשימין לנאו כמה דעביד דרגא בעקימא, דהיינו התקון של עלית מלכות הבינה, שנקרא דרגא בעקימא, דהיינו מדרגה באלכסון, כי כל מדרגה יש בה ד' רוחות חו"ב תו"מ לד' רוחות דרום צפון מזרח מערב, שהי"ס צורת מרובע. וכשנעשה התקון של עלית מלכות שהי"ס מערב אל הבינה שהי"ס צפון, נתחברו המערב והצפון ונעשו צלע אחת באלכסונא, שהי"ס משולש. (כמ"ש לעיל לך דף ח' ד"ה ומכח, עש"ה) ומכאן יצאו י"ב גבולי אלכסון כמ"ש שם. וז"ס שכל הפרסאות שנעשו במדרגות מכח עלית המלכות לבינה, הם פרושים באלכסון.

וז"ש, מ"ט בעקימא. בגין למשמע פב וביש. כי מתחילת עלית המלכות לבינה, מתמעטת הבינה מג"ר, בסוד שהאור נעשה לאויר, שהיא לכאורה ביש. אמנם בשביל זה אח"כ כשיוצאת הי' מאויר והבינה חוזרת לאור נמשכת ממנה הגדלות לכל הפרצופין, והוא טב. ונמצא שכניסת הי' לאור היא שמועה לא טובה. ויצאת הי' מאויר היא שמועה טובה. אמנם באמת גם כניסת הי' לאור היא שמיעה טובה, כי לולא זה, לא היו נמצאים מוחין בזוין ובבי"ע. (כנ"ל ב"א דף ז' ד"ה וכבר) וז"ש, מהאי עקימא וכו' תליין כל מארי דגדפיין, דכתיב בהו כי עוף השמים וגו'. שכל המלאכים בעלי כנפים, דהיינו אותה הקטנות המכוונה כנפים המכסים האור, וכן לפרוה בהם, בעת גדלות, בסוד מגדל הפרוה באויר, נמשכים מהאי עקימא, שהיא הפרסא באלכסון, דכתיב בהו, כי עוף השמים יוליך את

שנעשתה מתחת השערות, והשערות תלויות עליה. והאזן נעשתה ברשומי רשומות בפנימיותה, כמי שעושה מדרגה באלכסון. מהו הטעם שהיא באלכסון. הוא כדי לשמוע טוב ורע. ולמדנו מאלכסון הזה שבתוך האזנים, תלויים כל אלו בעלי כנפים, שכתוב בהם, כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר.

פירוש. כבר נתבאר, כמו שיש ע"ס בפנימיות הראש, שהם המוחין, כך יש ע"ס בחיצוניות הראש, הנקראים גולגלתא עינים און חוטם פה. וההפרש ביניהם הוא, כי הע"ס דפנימיות הם לעצם הפרצוף, ומה שיוצא מהן לחוץ לאחרים, נקראים גו"ע אח"פ. שהי"ס ד' החושים, ראיה, שמיעה, ריח, ודבור, היוצא מן הפרצוף להאיר לתחתונים. וע"כ יש הבדל גדול בין חכמה ובינה דפנימיות הראש לחו"ב דחיצוניות הראש, כי החו"ב דפנימיות החכמה היא למעלה מבינה, והחו"ב דחיצוניות הראש. הבינה שהי"ס אזנים היא למעלה מחכמה שהי"ס עינים. והוא מטעם, כי החכמה ממש אינה מאירה כלום מוחין לפרצוף, מטעם שהיא נסתמה עוד בחכמה סתימאה דא"א, ומה שמאיר בחיצוניות בסוד חוש הראיה, היא רק מבינה שחזרה לחכמה בסוד הי' דנפיק מאויר, ונמצא שהאזנים והעינים שגיהם הם בינה, אלא האזנים הן ג"ר דבינה, שהי"ס או"א עלאין, שבהם אין החכמה מאירה לחוץ, והעינים, הן ו"ק דבינה, שהי"ס ישו"ת שבהם הי' יוצאת מאויר, והחכמה מתגלה. ולפיכך האזנים שהן ג"ר הן למעלה מעינים שהן ו"ק. אמנם אין הפירוש, שהעינים הן עצם הבינה, אלא הפירוש, אותו שיעור החכמה המתגלה בו"ק דבינה, הי"ס העינים. באפן, שהעינים הן חכמה ולא בינה, אלא שמתגלה מן ו"ק דבינה, מסוד הבינה שחזרה לחכמה. ולפיכך הג"ר של ראש דו"א, דהיינו החב"ד, נקראות אזנים, והחג"ת של ראש ז"א נקראות עינים. ונדוע שכל מה שיש בפרצוף נמשך מבחינה עליונה שבו, נמצא, שכל מה שיש בו"א נמשך מן האזנים. ולפיכך נתתקן שם שורש התקון של עלית המלכות. לבינה בסוד הי' הנכנסת לאור הבינה ונעשתה אויר, שמכאן נעשה באזנים, סוד

(דפו"י דף קל"ח ע"א)

רלו) בגו אודנא, נטיף מג' חללי דמוחא, להאי נוקבא דאודנין. ומההוא נטיפא, עייל קלא בההוא עקימא, ואתצריף בההוא נטיפא, בין טב ובין ביש. טב, דכתיב (י) כי שומע אל אביונים יי'. ביש, דכתיב (ט) וישמע יי' ויחר אפו ותבער במ אש יי'.

רלוז) והאי אודנא סתים לבר. ועקימא עייל לגו, ז לההוא נוקבא דנטיפא מן מוחא, בגין למכנש קלא לגאו, ח דלא יפוק לבר, ויהא נטיר וסתים מכל

חלופי גרסאות
ז ההוא. ח ולא.

מסורת הזהר
(י) (תהלים סט) בשלח קג צ"ו. (ט) (במדבר יא ח"ג)
רצד: ה"ז ת"ע קכב.

אודנין דו"א

הסולם

מאמר

וכו' דלא יפוק לבר ויהא נטיר וסתים מכל פטרוי, כי אם היה יוצא מן האזן לחוץ היו מתגלות ג"ר דחכמה, משום שהאזן היא ג"ר בנ"כ הוא רוא, כי הג"ר הן סוד. ואסור שתשפענה לחוץ. וז"ש, וזי לההוא דמגלי רזין וכו' כאלו אכחיש תקונא דלעילא וכו' כי נעשה תקון למעלה לגנוז הג"ר, והוא רוצה לגלותם ולהכחיש תקון זה.

ומ"ש, ועקימא וכו' בגין למכנש קלא לגאו, הענין הוא, שבעקימא זו שה"ס הפרסא, יש ב' תקונים, א) שבו הגבול שאור העליון לא יתפשט ממנו ולמטה, מחמת שעלתה לשם המלכות המסיימת האור. ב) שהוא מעלה את התחתון לעליון. והיינו בעת שה' חוזרת ויוצאת מן האויר, והמלכות יורדת ממקום הפרסא למקומה, הנה אז מתקיים ג"כ גבול הפרסא שאינו נותן לאור שיתפשט מפרסא ולמטה, אלא הבינה ותו"מ שירדו ממדרגה בוקעים הפרסא והם עולים ומתחברים עם כתר וחכמה שלמעלה מפרסא. כמ"ש זה באורך (לעיל ויקהל דף ל"ט ד"ה וזהו שאומר באות, ע"ש) ובדרך זה הפרסא מעלה את התחתון לעליון, כי בינה ותו"מ שנפלו מן המדרגה הם גופלים למדרגה שלמטה ממנה, ואח"כ בעת שהפרסא מחזירה אותם אל המדרגה והם עולים למעלה מפרסא ולוקחים עמהם גם את המדרגה התחתונה ומעלים אותה למעלה מפרסא (כנ"ל ב"א דף צ' ד"ה בגין) ובדרך זה עולה התפלה מעשיה עד אצילות ונעשית מ"ן לז"א ומלכות. (כנ"ל ויקהל בהסולם אות קל"א, עש"ה כי הוא אריכות גדול ואין להכפיל הדברים) וז"ש, ועקימא עייל לגו, לההוא נוקבא דנטיפא מן מוחא, בגין למכנש קלא לגאו, כי קול התפלה שעלה מן עשיה עד ז"א למ"ן, לא יוכל לקבל כלום כשנמצא למטה מפרסא דאודנין, אלא הפרסא דאודנין מעלה

את הקול, דהיינו הקול דקטנות, ואז, בעל כנפים, אותו שקבל הקטנות הזו, יגיד דבר, יקבל אח"כ הגדלות שנקרא הגדה. כי החכמה נקראת הגדה.

רלו) בגו אודנא נטיף וכו': בתוך האזן, נוסף מג' חללי המוח דו"א, שהם חב"ד, לנקב הזה שבאזנים. ומנוטפים האלו, נכנס הקול באלכסון ההוא, ונצרך בנוטפים האלו, אם לטוב ואם לרע. טוב, שכתוב, כי שומע אל אביונים ה'. רע, שכתוב, וישמע ה' ויחר אפו ותבער במ אש ה'.

פירושו. כבר ידעת שהאזנים ה"ס ג"ר דראש, דהיינו חב"ד, וז"ש, בגו אודנא נטיף מג' חללי דמוחא להאי נוקבא דאודנין, דהיינו שחב"ד דמוחא שהם ג"ר הפנימים מאירים ונוטפים בנקבי האזנים, שה"ס חב"ד חיצונים כנ"ל. ומההוא נטיפא עייל קלא וכו', זה יתבאר בדבר הסמוך.

רלו) והאי אודנא סתים וכו': ואזן זו סתומה מבחוץ, והאלכסון נכנס בפנים לנקב האזן שבו הנוטפים מן המוח, כדי להכניס הקול לפנים, שלא יצא לחוץ, ויהיה שמור וסתום מכל צדדיו. משום זה הוא סוד. אוי למי שמגלה סודות, כי מי שמגלה סודות, הוא כאלו גורע תקון העליון, שנתתקן לאסוף הסודות בפנים שלא יצאו לחוץ.

פירושו. כי האזן משונה משאר החושים, כי היא מקבלת בלבד, אבל אינה משפעת לחוץ כמו. העינים והחוטם והפה, והוא מטעם כי אע"פ שמקור יציאת ה' מאויר וגילוי החכמה, נעשה באזנים, שהם הג"ר דראש המשפיעים לז"ק דראש ולכל הגוף, עכ"ז משם אין מגולה כלום לחוץ, כי הג"ר דחכמה נגנוז ואינם מושפעים אלא ו"ק דחכמה, שמקומם בעינים והחוטם כנ"ל. וז"ש והאי אודנא סתים לבר שאין דבר מושפע ממנו לחוץ, ועקימא עייל (דפו"י דף קל"ח ע"א)

טרוי. בג"כ הוא רזא. ווי להווא דמגלי רזין, דמאן דמגלי רזין כאילו אכחיש תקונא דלעילא, דאתתקן למכנש רזין, ולא יפקון לבר. רלח) ט תניא, בשעתא דצווחין ישראל בעאקא, ושערי מתגליין מעל אודנין, כ כדין עייל קלא באודנין, בהווא נוקבא דנטיף ממוחא, ו כנש במוחא. ונפיק בנוקבי דחוטמא. ואתזער חוטמא, ו ואתחמם, ונפיק אשא ותננא מאינון נוקבין, ו ומתערין * כל גבוראן, ועביד נוקמין. רלט) ועד לא נפקין מאינון נוקבין אשא ותננא, סליק ההוא קלא לעילא,

חלופי גרסאות

ט ותניא. י ל"ג ישראל. כ אודניה. ל ל"ג כדין. מ ובטש. נ ואתקמט. ס מתערין.

אודנין דז"א

הסולם

מאמר

מלמטה ממדרגה למדרגה בדרך בקיעות הפרסאות (הנובואר לעיל ויקהל אות קל"א) עד שגם העקימא דאודנין נבקע ומעלה קול התפלה לפנים לנקב האזן. ושם נעשה הקול למין לז"א. וז"א עולה לבינה ומיחד ב' קוין של הבינה זה בזה, ויוצאים ג' קוין חב"ד בתוך הבינה, ומשום שז"א גרם יציאתם, מקבל אותם גם הוא, בסוד תלת נפקי מחד חד בתלת קיימא. (כנ"ל ב"א דף רפ"ז ד"ה תלת ע"ש) והם נמשכים לג' חללי גולגלתא דז"א. וכיון שקול התפלה גרם שז"א יעלה למין לבינה ויקבל ג' מוחין חב"ד, זכה בהארתם גם הקול. כי זה הכלל שכל שיעור האור שהתחתון גורם לעליון זוכה בו גם התחתון, ולפיכך אלו ג' מוחין חב"ד שקיבל ז"א ע"י קול התפלה נוטפים משם אל נקב האזן ששם קול התפלה. וגם הקול מקבל הארת ג' מוחין אלו. וז"ש. כדין עייל קלא באודנין בהווא נוקבא דנטיף ממוחא, שאז עולה קול תפלת ישראל המתפללים מתוך צרתם. באותו נקב האזן שנוטף בו מן המוח. ונעשה שם מין לז"א שז"א יעלה לבינה ויחד שם השמאל עם הימין ויוצא שם ג' קוין חב"ד, ובסוד חד בתלת קיימא נמשכים לג' חללי גולגלתא דז"א, וכיון, שקול התפלה גרם ג' מוחין אלו לז"א זוכה בו גם הקול, וע"כ נוטפים ג' מוחין אל נקב האזן ששם קול התפלה והקול מקבל אותם. וז"ש וכנש במוחא, שהקול אוסף הארת המוח. אמנם אינו יורד למקומו דרך נקב האזן, כי האזן סתים הוא לבר (כנ"ל אות רל"ז) אלא שיוצא דרך החוטם שהוא בחינת ו"ק דחכמה, וז"ש, ונפיק בנוקבי דחוטמא. שמדת הקבלה אינה בחינת און, שהוא ג"ר דחכמה, אלא בחינת חוטם שהוא ו"ק דחכמה. וכבר ידעת, שאין החכמה מתגלית אלא בזמן ירידת הדינים על הרשעים הממשיכים החכמה

מעלה את קול התפלה לפנים מן הפרסא, נקב האזן, ששם יש נטיפא דג' מוחין חב"ד, ומשם הוא מקבל הארת המוחין ההם. דלא יפיק לבר, והקול אינו יכול לרדת דרך האזן לחוץ, משום שהאזנים הם בחינת ג"ר המאירים ממעלה למטה. והפרסא מגבילים, שמעכב האור לרדת ממטה למעלה. אלא שמחויב לצאת דרך העיינין וחוטמא כמ"ש לפנינו. רלח) תניא בשעתא דצווחין וכו': למדנו בשעה שישראל צועקים מתוך צרתם, והשערות מתגלות מעל האזנים, או נכנס הקול באזנים באותו הנקב שהמוח נוטף שמה, ואוסף מן המוח, ויוצא דרך נקבי החוטם, ומתקצר החוטם ומתחמם, ויוצא אש ועשן מנקבי החוטם אלו, ומתעוררות כל הגבורות, ועושות נקמות. רלט) ועד לא נפקין וכו': ומטרם שאש וענן יוצאים מנקבי החוטם, עולה הקול ההוא למעלה, ובוטש בריח של המוח, ונוולית שתי דמעות מן העינים, ויוצאים מן נחיריו עשן ואש בקול ההוא הממשיך אותם לחוץ. פירושו. בשעה שהי' יוצאת מאויר הבינה ויוצאות הג"ר דחכמה, בסוד האייר שחזר להיות אור. אז שולט קו השמאל בסוד נקודת השורק (כנ"ל ב"א דף ט"ו ד"ה ההיא) ונמשכים משליטתו דינים קשים על ישראל. וז"ש בשעתא דצווחין ישראל בעאקא, ושערי מתגליין מעל אודנין, כי עם יציאת הוי' מאויר הבינה נפנות השערות מעל האזנים, שאז שולט השמאל בדינים קשים, וע"כ צריכים לז"א שיעלה לבינה בסוד קו האמצעי ויחד ב' הקוין זה בזה, והחכמה שבשמאל הבינה תתלבש בחסדים שבימין הבינה, או מסתלקים הדינים דקו השמאל, ומאירים שניהם בסוד הרחמים. דהיינו בסוד ג' קוין חב"ד, אמנם אין ז"א עולה ליחד ב' קוין הבינה אלא ע"י אתערותא דלתתא. דהיינו ע"י קול תפלת ישראל העולה (דפו"י דף קל"ח ע"א י) דף קל"ח ע"ב)

אדרא רבא

קמג

ובטש ^ע בריחא דמוחא, ונגדין תרין דמעין מעיינין, ונפק ^פ מנחירו תננא ואשא, בהווא קלא דנגיד לון לבר.

(רמ) בהווא קלא דעייל באודנין, אתמשכאן ^צ ומתערן כולי האי, בגין כך כתיב, וישמע יי' ויחר אפו ותבער במ אש יי'. בההיא שמיעה דהווא קלא, אתער ^ק מוחא. תנא, כתיב הטה אלהי אונך, כלומר ^ר ארכין. שית מאה אלף רבוא אינון מאריהון דגדפין, דתליין באלין אודנין. וכלא אתקרון אזני יי'. ^ש ומה דאתמר הטה יי' אונך, אונך ^ת בזעיר אפין ^א אתמר.

חלופי גרסאות

ע ברישא דמוחא; ברישא במוחא. פ מנהירו. צ ומתעכבין; ומתערין. ק כלא. ר אודנין. ש כמה ת דועיר. א ל"ג אתמר.

אודנין דז"א

הסולם

מאמר

ההוא שנכנס באזנים נמשכים ומתעוררים כל זה הנ"ל, משום זה כתוב, וישמע ה' ויחר אפו ותבער במ אש ה'. כי בשמיעה ההיא, של הקול שנכנס באזן מתעורר המוח, שמשם מושך הקול, רחמים לצדיקים. ונקמות על הרשעים. למדנו, כתוב, הטה אלקי אונך וראה. כלומר השפל. דהיינו שיוריד וישפיל העקימא שבאזן, למקום הקול ויעלה את קול התפלה לתוך פנימיות האזן ששט המוחין (כנ"ל אות רל"ז) שש מאות אלף רבוא הם בעלי כנפים התלויים באלו אזנים וכולם נקראים אזני ה'. ומה שנאמר הטה ה' אונך, אונך, בז"א נאמר. כי מעשי התחתונים מגיעים כך עד ז"א.

פירוש. כבר ידעת שהחכמה הנמשכת בעולמות הוא מבינה החוזרת לראש א"א. ומקבלת ממנו חכמה. ולפיכך נבחת הארת החכמה על שם א"א, שספירותיו בסוד מאה אלף, וכיון שמקובלים ממנו רק ו"ק דחכמה, הם שש מאות אלף. ועם החסדים הנמשכים מעתיק, שספירותיו בסוד רבוא רבבן, הם נעשים שש מאות אלף רבוא. וזהו חשבון כללי של כל המוחין היוצאים למטה ע"י העקום שבאודנין, שבז"א, במשך שתא אלפי שני עד גמר התקון. וז"ש שית מאה אלף רבוא אינון מאריהון דגדפין. ונקראים בעלי כנפים, על שם הכיסוים שהם מקבלים מן הפרסא דז"א, שה"ס עקימא דאודנין, שבהם יורדים ועולים באויר, שבעת קטנות נכנסת ה' באויר, והם יורדים לבחינת ו"ק, ובעת גדלות יוצאת ה' מאויר והוירד הפרסא. והם עולים ומקבלים על ידה בחינת ג"ר. ונמצא שהן פורחים על ידה באויר כמו בכנפים, וע"כ נקראים המוחין מאריהון דגדפין דתליין באינון אודנין, כלומר בעקימו דאודנין.

מסטר

החכמה ממעלה למטה (כנ"ל אות ר"ט) ולפיכך בעת שקול התפלה עם הארת המוחין שאספ בנקב האזן, רוצה לרדת דרך נוקבי החוטם, מתעוררים אז בחוטם הדינים דסומקא ואוכמא שיש בה מקו השמאל, (כנ"ל אות רכ"ד) וז"ש, ואתער חוטמא ואתחמם ונפיק אשא ותננא מאינון נוקבין ומתערין כל גבוראן מאינון נוקבין, ואז יחד עם כל אלו הגבורות והנקמות היוצאים מן החוטם, שיורדים על הרשעים, יורד ג"כ קול התפלה עם הארת החכמה והרחמים שבה, ומגיע אל ישראל. שז"ס שמרחם על ישראל.

ובכדי שלא נטעה לומר, שישר מן האודנין יוצא הקול לחוטם, שזה אינו בסדר המדרגה, כי הסדר הוא שמאודנין שהן חב"ד בא הקול לעיינין, שהם חו"ג, ומעיינין בא הקול לחוטם, ומחוטם יורד למטה. וז"ש, ועד לא נפקין וכו' פליק ההוא קלא לעילא ובטש בריחא דמוחא, דהיינו שהקול מקבל ו"ק דחכמה מן המוחין, הנקראים ריח של המוח, כי ו"ק דחכמה נקראים ריח. ואח"כ, ונגדין תרין דמעין מעיינין, שה"ס הדינים דעינים המתגלים עם גילוי החכמה, הנקראים סומקא ואוכמא (כנ"ל אות רכ"ב) שהקול נכלל בהן, ואח"כ ונפק מנחירו תננא ואשא, שהם הדינים דתוטם (כנ"ל אות רכ"ג) והם יוצאים עם הקול תפלה הוא המושך אותם לחוץ ע"י המין שלו. וז"ש, בההוא קלא דנגיד לון לבר, ועמהם יורד קול התפלה הכלול במוחין דחב"ד, שהם רחמים, אל ישראל, והם נושעים מצרותיהם. והדינים המלוים אותה, מביאים נקמות על המצירים לישראל.

(רמ) בההוא קלא דעייל וכו': בקול (דפו"י דף קל"ח ע"ב)

(רמא) מסטרא דחד חללא דמוחא ב תליין אודנין. ומחמשין תרעין דנפקין מההוא חללא, דא ג הוא תרעא חד, דנגיד ונפיק ואתפתח בההוא נוקבא דאודנא, ד כתיב ו) כי און מלין תבחן. וכתיב ו) ובוחן לבות וכליות. ומסטרא דאתפשטותא דההוא חללא, ה דחמשין תרעין ו דאתפשטותא בגופא, באתר דלבא שארי, מתפשט ההוא חללא דחמשין תרעין, ואודנא קרי ביה בחינה, ובלבא קרי ביה בחינה, משום דמאתר חד מתפשטין.
 (רמב) תאנא בצניעותא דספרא, ז כמה דאודנא דא אבחן בין טב ובין ביש,

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ו) (איוב לד) ח"ג רצד : רצה : ו) (תהלים ז) ב דתליין. ג אית. ד ומסטרא דאתפשטא דההוא חללא דחמשין תרעין אתפשט בגופא באתר דלבא שארי וע"ד באודנא קרי ביה בחינה ובלבא קרי ביה בחינה דכתיב כי און מלין תבחן וכתיב ובוחן לבות וכליות משום. ה חמשין. ו דאתפשט. ז משום

אודנין דו"א

הסולם

מאמר

אודנין, כלומר, שיציאת הי' מן האויר הנעשה בעקימא דאודנין מוציאה מוח השמאל דו"א שיש בו חמשים שערים, ומחמשין תרעין דנפקין מההוא חללא דא הוא תרעא חד, דהיינו שער הראשון, דנגיד ונפיק ואתפתח בההוא נוקבא דאודנין דהיינו ע"י יציאת הי' מאויר הנהוג בעקימא דאודנין, מתגלה שער הא' דחלל השמאל דו"א שראשית הגילוי של חמשים שערים דמוח השמאל שלו, נמשך ויוצא ונפתח ע"י יציאת הי' מן הפרסא שבאודנין. ומסטרא דאתפשטותא וכו' באתר דלבא שארי, דהיינו כנגד מקום החוזה שבגוף ששם שורה הלב, ושם ישנה הפרסא המבדלת בין ג"ר דגוף לו"ק דגוף כנ"ל, מתפשט ההוא חללא דחמשין תרעין, דהיינו ע"י יציאת הי' מן הפרסא מתגלה הקו השמאלי, והמוח השמאלי שיש בו חמשים שערים מתפשט לתוך הגוף. ולפיכך, ואודנא קרי ביה בחינה, דהיינו און מלין תבחן. ובלבא קרי ביה בחינה, דהיינו ובוחן לבות וכליות. דהיינו ששם הוא ההבחנה של יציאת הי' מן האויר, הממשיך ומגלה המוח השמאלי דו"א, משום ששם עומדות הפרסאות. וכן אחר היחוד דקו האמצעי, הוא מבחין בין הרחמים דקו ימין ובין הדינים דקו שמאל.

(רמא) מסטרא דחד חללא וכו' : מצד חלל אחד של המוח דו"א, שהוא צד השמאל, תלויים ממנו האזנים, ומן חמשים השערים שיוצאים מחלל ההוא (כנ"ל אות קצ"א) זה הוא שער אחד הנמשך ויוצא ומתפתח בנקב ההוא של האון. שכתוב, כי און מלין תבחן. וכתוב, ובוחן לבות וכליות, כי מצד התפשטות של המוח שבחלל בחמשים השערים המתפשטים בגוף, הנה במקום שהלב שורה מתחיל להתפשט המוח שבחלל ההוא דחמשין שערים. וע"כ באון נאמר בה בחינה, ובלבא נאמר בו בחינה, משום שמתפשטים ממקום אחד.

פירושו. ב' פרסאות עקריות הם בו"א, א) בראש, המבדלת בין ג"ר דראש לו"ק דראש. שה"ס העקימא דאודנין. ופרסא ב', הוא בגוף, המבדלת בין ג"ר דגוף שהן הג"ת ובין ו"ק דגוף שהם נה"י, דהיינו הפרסא שבמקום החוזה דו"א, שבפנימית הגוף הוא מקום הלב. ולפיכך נוהג באודנין, ובלבא, סוד ההבחנה, דהיינו להבחין, אם להוציא הי' מן האויר, ולהחזיר את בינה ותו"מ שנפלו מן המדרגה, שעל ידיהם יוצא קו השמאל, שה"ס המוח שבחלל השמאלי דו"א. כנ"ל. או שלא להוציא הי' מן האויר, ולא להחזיר הבינה ותו"מ אל המדרגה. שאז אין גילוי למוח השמאל דו"א. באפן, שיציאת הי' מן האויר, הוא שער א' הראשון מן חמשים שערים שבמוח השמאלי דו"א. וכן אח"כ, כשמתבחין בין דינין דשליטת השמאל, נכנס בו קו אמצעי ומיחד הימין והשמאל זה בזה, ואז מבחין בין החסדים שבימין ובין הדינים שבשמאל.

ו"ש, מסטרא דחד חללא דמוחא תליין

(דפו"י דף קל"ח ע"א)

(רמב) תאנא בצניעותא דספרא וכו' : למדנו בספרא דצניעותא, כמו שאון זו מבחינה בין טוב לרע, כך הכל. דהיינו בכל הספירות דו"א. כי בו"א יש צד טוב וצד רע, שהם ימין ושמאל, רחמים ודין, ואון זו כלולה במוח. ומשום שנכללה במוח ובחלל אחד, נכללה בקול הנכנס בה, שבאון הוא נחשב לשמיעה ובשמיעה

אדרא רבא

קמה

כך כלא. דבזעיר אפינ אית סטרא דטב וביש. ימינא ושמאלא. רחמי ודינא. והאי אודנא כליל במוחא ומשום דאתכלל במוחא π ובחללא חד. ט אתכליל בקלא דעייל ביה. ובאודנא קרי ביה שמיעה. ובשמיעה אתכליל בינה. שמע: כלומר, הבן. אשתכח דכלא בחד מתקלא אתקל. ומלין אלין למאריהון דמארין אתיהבן, למשמע ולאסתכלא ולמנדע.

(רמג) ת"ח, כתיב, ז) "שמעתי שמעך יראתי וגו', האי קרא אשתמודע, דכד נביאה כ קדישא, שמע, ואסתכל, וידע, וקאים על תקונין אלין, כתיב יראתי, תמן יאות הוא לדחלא ולא תבר קמיה, האי בזעיר אפינ אתמר.

(רמד) כד אסתכל וידע מה כתיב. יי פעלך בקרב שנים חייהו. האי לעתיק יומין אתמר. ובכל אתר דישתכח, יי, "בירד ה"א תרי זמני, או באלף דל"ת, וירד ה"א, חד לזעיר אפינ, וחד לעתיקא דעתיקין. ואף על גב דכלהו חד, וחד שמא אקרו.

(רמה) ותנינן אימתי אקרי שם מלא. בזמנא דכתיב יי אלהים. דהאי הוא

מסורת הזוהר

ז) (חבוק ג) הקסה"ו צו צ"א ח"ב מה. רמג. ח"ג קי. קכח: קעט. רל. ת"ז תכ"ט עג. ת"ע קכב. תק"ח צט ט"ב ש"ז קיב ט"ג ש"ג.

חלופי גרסאות

ח בחללא. ט כליל. י ואסתכל. כ מהימנא.

הסולם

מאמר

אודנין דו"א

ראיה, והבינה נקראת שמיעה, אשתכח דכלא בחד מתקלא אתקל, שהרי האזן היא בינה, ובה נכלל המוח השמאלי שהוא בינה, ובו השמיעה, שהיא בינה. והכל הוא במשקל הבינה. (רמג) ת"ח כתיב ח' וגו': בוא וראה כתוב, ה' שמעתי שמעך יראתי. מקרא בידע, בעת שהנביא הקדוש שמע, והסתכל, וידע, ועמד על אלו התקונים שבאזן ששם סוד, שמעתי שמעך, כתוב יראתי. כי שם יפה הוא לירא ולהשבר לפניו. מחמת הגילוי של קו השמאל, הנוהג שם כנ"ל. וזה נאמר באודנין דזעיר אנפינ.

(רמד) כד אסתכל וידע וכו': אחר שהסתכל וידע, מה כתוב, ה' פעלך בקרב שנים חייהו. זה נאמר לעתיק יומין. כי בכל מקום שנמצא הויה הויה, ביי"ה ב' פעמים. או אחד באלף דלת, ואחד ביי"ה, שם אחד הוא לזעיר אנפינ, ושם אחד הוא לעתיקא דעתיקין. ואע"פ שז"א ועתיקא הכל אחד, ובשם אחד נקראים.

(רמה) ותנינן אימתי אקרי וכו': ולמדנו מתי נקרא שם מלא. הוא בזמן שכתוב הויה אלקים שזה הוא שם מלא דעתיק מכל, ודזעיר אנפינ. כי הויה ה"ס עתיק ואלקים הוא ז"א. וכולו הוא נקרא שם מלא. ושאר השמות אינם נקראים שם מלא. כמו שהעמדנו, ויטע הויה אלקים

ובשמיעה נכללה הבינה. שמע, פירושו הבן. דהיינו בינה. נמצא שהכל במשקל אחד נשקל. ודברים אלו ליושבים על כסא מדין נתנו, לשמוע ולהסתכל ולדעת.

פירושו. כמו אחר ביאת הקו האמצעי ומיוחד הימין והשמאל, יש באזן הבחנה בין ימין לשמאל בסוד רחמים על ישראל ונוקמין על המצירים לישראל, כך בכל ספירות דו"א יש צד של טוב וצד של רע דהיינו קו ימין וקו שמאל שיש בכל ספירה וספירה דו"א וז"ש כמה דאודנא דא אבחוץ בין טוב ובין ביש, כך כלא, דבז"א אית סטרא דטב וביש, ימינא ושמאלא, רחמי ודינא. ונתבאר לעיל שבעת יציאת ה' מן האויר, או נמשך באזן מוח השמאל, בסוד נקודת השורק. וכן אז, העוקמא דאודנין מעלה את הקול לתוך נקב האודנין (כנ"ל אות רל"ז) וז"ש, משום דאתכלל במוחא ובחללא חד, דהיינו שה' יצאה מאויר הפרסא שבאודנין, ונגלה מוח השמאל, שאז נכלל באזן כנ"ל, אתכליל בקלא דעייל ביה, נכלל בעת הזאת בקול תפלה הנכנס באזן, כי בעת הזאת מעלה הפרסא שבאזן את הקול. כנ"ל. ואז היא שמיעת התפלה, וז"ש ובאודנא, כיון שקול התפלה נכנס באזן, קרי ביה שמיעה, ששומע התפלה. ובשמיעה אתכליל בינה, כי החכמה נקראת (דפו"י דף קלי"ח ע"ב)

שם מלא דעתיק דכלא, ודועיר אנפין. וכלא הוא שם מלא אקרי. ושאר לא אקרי שם מלא. כמה דאוקימנא, (ר) ויטע יי' אלהים, שם מלא בנטיעות גנתא. ובכל אתר, יי' אלהים, אתקריא שם מלא. יי' יי', כלא הוא בכללא. והוא זמנא אתערון רחמין בכלא.

רמו) יי' פעלך בקרב שנים חייהו, לעתיק יומין אתמר. מאן פעלך. זעיר אפין. בקרב שנים, אינון שנים קדמוניות, דאקרון ימי קדם, ולא אקרון שנות עולם. שנים קדמוניות אינון ימי קדם. שנות עולם אלין ימי עולם. והכא בקרב שנים, מאן שנים. שנים קדמוניות. חייהו י למאן. חייהו י לזעיר אפין. דכל נהירו דיליה מאינון שנים י קדמוניות אתקיימו, ובג"כ אמר חייהו. ברוגז רחם תזכור, לההוא חסד עלאה י דעתיקא דעתיקין, דביה אתער רחמין לכלא, למאן דבעי לרחמא, ולמאן דיאות לרחמא.

רמז) תאנא, אר"ש, אסהדנא עלי שמיא, י ולכל אלין דעלנא קיימין. דחדאן מלין אלין, בכלהו עלמין. וחדאן בלבאי מלי, ובגו פרוכתא י עלאה דפריסא עלנא, מתטמרין, וסלקין, וגניז להו עתיקא דכלא, גניז וסתים מכלא. וכד שרינא למללא, לא הוו ידעין חבריא, דכל הגי מלין י קדישין מתערין הכא. זכאה חולקיכון חבריא דהכא. וזכאה חולקי עמכון, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

מסורת הזוהר

(ר) (בראשית ב) תרומה קמב צ"צ

חלופי גרסאות

ל ממאן. ח מועיר. נ ל"ג קדמוניות. ט ל"ג דעתיקא דעתיקין. ע לכל. פ דפרסא עלאה מתטמרין. צ ל"ג קדישין.

מאמר

הסולם

אודנין דז"א

זה אמר, חייהו. ברוגז רחם תזכור, היינו שיזכור בחדס עליון הזה של עתיק דעתיקין שבו מתעוררים הרחמים לכל, למי שצריך רחמים, ולמי שראוי לרחמים.

אלקים, הוא שם מלא שנטע בנטיעות הגן. ובכל מקום הויה אלקים נקרא שם מלא. הויה הויה ב"פ, הכל הוא בכלל, דהיינו ז"א ועתיקא. כנ"ל, אבל עוד לא נקרא שם מלא, כי בעת ההיא מתעוררים הרחמים בכל. ואינו נכלל בדין, אבל הויה אלקים נכלל מרחמים ודין. כי אלקים מורה על דין, וע"כ הוא שם מלא. רמו) ה' פעלך בקרב וגו': המקרא. ה' פעלך בקרב שנים חייהו, נאמר לעתיק יומין. שואל, מי הוא פעלך. ומשיב, הוא ז"א. הנאצל מעתיק יומין, בקרב שנים, אלו הם שנים קדמוניות, הנקראות ימי קדם, ואינו נקראות שנות עולם. כי שנים קדמוניות הן ימי קדם, דהיינו ספירות עתיק יומין. שנות עולם הן ימי עולם, שהם ספירות ז"א. וכאן שכתוב, בקרב שנים, מי הן השנים. שנים קדמוניות דעתיק יומין. חייהו, למי. חייהו היינו לזעיר אנפין, שכל האור שלו, מאלו שנים קדמוניות דעתיק יומין מתקיים. ומשום (דפוי"י דף קל"ח ע"ב)

מאמר ט' ת"ד דז"א

רמו) תאנא אר"ש אסהדנא וכו': למדנו, א"ר שמעון מעיד אני עלי את השמים, וכל אלו העומדים עלינו, דהיינו כל המרכבות ומחנות המלאכים, שדברים אלו שמחים בכל העולמות, והדברים שמחים בלבי, ומסתתרים ועולים בתוך פרוכת העליונה הפרושה עלינו (כנ"ל אות קס"ו) ומסתיר אותם העתיק מכל הגנוז וסתום מכל. וכשהתחלתי לדבר לא ידעו החברים שכל אלו הדברים הקדושים מתעוררים כאן. אשרי חלקכם החברים שבכאן. ואשרי חלקי עמכם בעולם הזה ובעולם הבא.

פתח

אדרא רבא

קמז

רמח) (9) פתח ר"ש ואמר, (7) ואתם הדבקים ביי' אלהיכם וגו'. מאן עמא קדישא כישראל, דכתיב בהו (8) אשריך ישראל מי כמוך, (7) דכתיב (ת) מי כמוכה באלים יי', משום דאתדבקותא דלהון הוא בשמא קדישא בעלמא דין. ובעלמא דאתי יתיר מהכא. *) דהתם לא מתפרשן מניה, מההוא צרורא דציריין ביה צדיקיא, הה"ד ואתם הדבקים ביי', ולא כתיב הדבקים ליי', אלא ביי' ממש. רמט) תאנא, כד נחית מן דיקנא יקירא עלאה, דעתיקא קדישא, סתים וטמיר מכלא, משחא דרבות קדישא, לדיקנא דזעיר אפיין. (8) אתתקן (ת) דיקנא דיליה, בתשעה תקוניין. ובשעתא דנהיר דיקנא יקירא דעתיקא דעתיקין, בהאי דיקנא דזעיר אפיין, נגדין תליסר מבויעין דמשחא עלאה, בהאי דיקנא. ומשתכחין ביה, עשרין ותרין תקוניין. ומניה נגדין, עשרין ותרין אתוון (8) דאורייתא קדישא. רנ) וא"ת דיקנא לא אשתכח, ולא אמר שלמה אלא (8) ב לחייו. אלא הכי תאנא בצניעותא דספרא, כל מה דאטמר וגניז, (7) ולא אדכר ולא אתגלייא. ההוא מלה הוי עלאה ויקירא מכלא, (7) ובג"ד הוא סתים וגניו. ודיקנא משום דהוא שבחא ושלמותא, ויקירותא מכל פרצופא, גנוזיה קרא, ולא אתגלייא. ה ותאנא,

מסורת הזוהר

חלופי גרסאות

(7) (דברים ד) כ"ב קי צ"א (8) (שם לב) ויצא קלה צ"ו ז"ח יד ט"א של"ג (ת) (שמות טו) בשלח צא צ"ח (8) (שיר ה) ויחי עה צ"א

ק משום דאתדבקותא דלהון הוא בשמא קדישא בעלמא דין ובעלמא דאתי יתיר מהכא דהתם לא מתפרשין מההוא צרורא דחיי דציריין ביה צדיקיא הה"ד ואתם הדבקים בה' בה' ממש עלייכו כתיב אשריך ישראל מי כמוך עם נושע בה' וכתוב מי כמוכה באלים ה' השתא אתכונו דעתא לאוקירי למלכא ולאוקירי יקרא דיקנא קדישא דמלכא. תנא מתתקן דיקנא עלאה דיקנא קדישא בטי' תקוניין ודא איהו דיקנא דז"א וכד נחית מן דיקנא יקירא עלאה דעתיקא קדישא בהאי דיקנא דז"א נגדין י"ג מבויעין דמשחא עלאה בהאי דיקנא ומשתכחין ביה כ"ב תקוניין ומניה נגדין כ"ב אתוון דשמא קדישא. ול"ג מן אות רמ"ח עד אות ר"ג. ר ל"ג מן דכתיב עד משום. (8) גורס מן אתתקן עד סוף האות באמצע אות ר"ג אחר ושפירותא דזעיר אפיין. ת ל"ג דיקנא דיליה. א דשמא. ב מוסיף לחייו ולא קרי דיקנא. ג לא. ד משום דהוא. ה והאי ול"ג ותאנא. דרך אמת (9) יש ג"א מתחילי מכאן (והוא בחלופי גרסאות אות ק).

מאמר

הסולם

ט" ת"ד דז"א

רמח) פתח ר"ש ואמר וכו': פתח ר"ש ואמר, ואתם הדבקים בה' אלקיכם וגו'. מי הוא עם קדוש כישראל, שכתוב בהם אשריך ישראל מי כמוך. שכתוב, מי כמוכה באלים ה'. משום שהדבקות שלהם היא בשם הקדוש בעולם הזה, ובעולם הבא עוד יותר מבכאן מבעוה"ז. כי שם אינם נפרדים מצרור ההוא שצרורים בו הצדיקים. והיינו צרור החיים שה"ס המלכות הקשורה בעץ החיים. שהוא ז"א. ז"ש, ואתם הדבקים בה'. ולא כתוב הדבקים לה', אלא בה' ממש.

רמט) תאנא כד נחית וכו': למדנה כשמדיקנא היקר העליון של עתיקא קדישא הסתום והנסתר מכל, זורד שמן המשחה הקדוש על הדיקנא דזעיר אפיין. מתתקן הדיקנא דז"א בתשעה תקוניים. ובשעה שהדיקנא היקר של (דסו"י דף קל"ח ע"ב *) דף קל"ט ע"א

עתיק דעתיקין מאיר בעצמו בדיקנא הזה דז"א, נמשכים י"ג מבויעים משמן העליון, בדיקנא דז"א. ונמצאים בו כ"ב תקוניים, וממנו נמשך כ"ב אותיות התורה. רנ) וא"ת דיקנא לא וכו': ואם תאמר, שלא נמצא זקן, ושלמה לא אמר אלא לחייו, ואינו אומר דיקנא. ומשיב, אלא כך למדנו בספרא דצניעותא. כל מה שנסתר וגנוז אינו נזכר ואינו מתגלה. דבר זה, הדיקנא, הוא עליון ויקר מכל, ומשום זה הוא סתום וגנוז. ומשום שהדיקנא הוא השבח והשלמות והיקר מכל הפרצוף, ע"כ גנוז הכתוב, ואינו נגלה. ולמדנו, דיקנא הזו שהיא שלמות הפרצוף והיופי של ז"א. הוא יוצא מאזניו, ויורד ועולה ומכסה במנחת בשמים. מהו מנחת בשמים. הוא כש"א לחייו כערות הבושם. בתשעה תקוניים נתתקן הדיקנא הזה דז"א, בשערות שחורות מתתקנות בתקן

האי דיקנא דאיהו שלימותא דפרצופא ושפירותא ו דועיר אפינ, ז נפיק מאודנוי, ונחית וסליק וחפי, בתקרובא דבוסמא. מאי תקרובא דבוסמא. כד"א לחייו כערוגת ה' הבושם. בתשעה תקונין, אתתקן האי דיקנא דועיר אנפינ. ט בשערי אוכמי, מתתקנא בתקונא שפיר. כגבר. תקיף שפיר למחזי. דכתיב (א) בחר כארזי.

רנא) תקונא קדמאה. מתתקן שערא מלעילא, ונפיק ההוא ניצוצא בוצינא דקרדינותא, ונפיק מכללא דאירא דכיא, ובטש בתחות שערא דרישא, מתחות

מסורת הזוהר

(ב) (שם) ויקרא פו צ"ט

חלופי גרסאות

ו דועיר. ז מוסיף ותאנא האי דיקנא נפיק. ח מוסיף הבושם ולא ערוגות. ט מוסיף בשערי דדיקנא. י ל"ג תקיף.

מאמר

הסולם

ט' ת"ד דו"א

שם לבושינ דג"ר דחכמה, ומכח המלכות שעלתה לבינה בסוד הפרסא, שמיעטה קו השמאל מג"ר נסתלק אור הג"ר ההוא לשורשו, והלבושים שהיו או"ח נשארו ויצאו מראש בבחינת פסולת להיותם ריקנים מאורותיהם. ונבחן שהמסך הזה ששימש בבינה עלאה, בסוד או"א עלאינ, שבינה היתה שם בכלל אירא דכיא והיתה נקראת אשא דכיא, נפרדה מבחינת אירא דכיא, וירדה לאויר סתם, שהיא בימין ושמאל שבדעת הנקראים אירא סתם ואשא סתם, דהיינו לבחינת הפרסא המבדלת ומסיימת את או"א, ששם עלתה המלכות דמדת הדין ונכללה בבינה. ומשם בטש ניצוצא דמדת הדין באמצע פרצוף השערות דהיינו מתחת שערות רישא, ונחלקו השערות לכו"ח עד פאתי הראש, שה"ס שערות רישא, ומפאתי הראש ולמטה ירדו בינה ותו"מ ונעשו לשערות דיקנא.

וה"ש, מתתקן שערא מלעילא, ששערות דיקנא מתתקנות משערות רישא, ומפרש, ונפיק ההוא ניצוצא בוצינא דקרדינותא דהיינו ניצוצ המסך דבינה עלאה הנקראת אשא דכיא מטעם שמחוברת באירא דכיא, ונפיק מכללא דאירא דכיא, שהניצוצ יורד מבינה עלאה למקום הפרסא שמתחת חו"ב עלאינ, ששם כלולה המלכות דמדת הדין, שאינה בבחינת אירא דכיא, ובטש בתחות שערא דרישא מתחות קוצין דעל אודנין, שבוטש באמצע פרצוף השערות שהוא בסיום שערות ראש תחת קווצות השער שעל האזנים, ונבקע פרצוף השערות לב' חצאים לכו"ח, ולבינה ותו"מ, שכו"ח נעשו לשערות ראש ונסתיימו מתחות קוצין דעל אודנין, ובינה ותו"מ דפרצוף השערות נעשו לשערות דיקנא, ונחית מקמי פתחא דאודנין נימי על נימי עד רישא דפומא וירד, תקון הא' דשערות דיקנא, מלפני

בתקון יפה, כגבור אמיץ יפה מראה, שכתוב, בחר כארזים. סוד השערות, כבר נתבאר לעיל בשערות רישא ודיקנא דא"א (לעיל באות כ"ד) ונתבאר שם שהן פרצוף שלם, מכו"ח בינה ותו"מ, ולפי שמקורם מפרסא שבתוך הראש, ע"כ נחלקו לכו"ח שה"ס שערות רישא המסתיימים בפאתי הראש, ולבינה ותו"מ שה"ס שערות דיקנא. וה"ש, נפיק מאודנוי, כי שם באזנים ה"ס הפרסא הנקראת עקימא דאודנין, והן שחורות, מטעם שגנוזה בהם המלכות דמדת הדין, שה"ס גיון אוכמא, (כנ"ל אות רי"ד) וה"ש בשערי אוכמא מתתקנא כגבר תקיף, כי ה"ס קו האמצעי הצריך ליחד הימין והשמאל, אשר כל גבורתו היא ע"י מדת הדין שבמסך דחירק, (כנ"ל פרשת לך דף י"ג ד"ה ונתבאר ע"ש) וע"כ שערותיו שחורות. משא"כ הנוקבא שאין בה מלכות זו דמדת הדין, שערותיה אדומות, כמ"ש במקומו.

רנא) תקונא קדמאה וכו': התקון הראשון. השערות מתתקנות מלמעלה, מפאתי הראש, ויוצא ניצוצ ההוא, ניצוצ הקשה, ויוצא מכלל אירא דכיא, ובוטש מתחת שערות הראש, מתחת קווצות השער שעל האזנים, ויורד נימין על נימין, לפני פתח האזנים, עד תחת הפה.

פירושו. שיש ב' מיני מוחין בז"א, יש ד' מוחין שהם בבחינת או"א עלאינ, שחו"ב שלהם נבחינים לאירא דכיא ואשא דכיא, והדעת לאשא סתם ואירא סתם, מטעם שהי' שנכנסה באור בינה והיתה לאויר, אינה יוצאת משם לעולם, ויש בחינת ג' מוחין, שהם בבחינת ישסו"ת, שהי' יוצאת מאויר, והבינה חוזרת להיות אור, החכמה, (כנ"ל אות קפ"א וקפ"ב ע"ש). גם ידעת שהשערות נמשכות מפנימיות הראש בסוד מותרי מוחא, שהיו (דפו"י דף קל"ט ע"א)

קוצין דעל אודנין. ונחית מקמי פתחא דאודנין נימי על נימי, עד רישא דפומא. רנב) תקונא תניינא. נפיק שערא, וסליק מרישא דפומא, עד רישא אחרא, דפתחא דפומא. ונחית מתחות פומא, עד רישא אחרא, נימין על נימין, בתקונא שפירא.

רנג) תקונא תליתאה. מאמצעיתא דתחות חוטמא, מתחות תרין נוקבין, נפיק חד ארחא, ושערין זעירין תקיפין, מליין להווא ארחא, ושאר שערין מליין מהאי גיסא, ומהאי גיסא, סוחרניה דהווא ארחא. וארחא לא אתחזי לתתא כלל, אלא הווא ארחא דלעילא, דנחית ער רישא, דשפוות, ותמן שקיעא הווא ארחא.

רנד) תקונא רביעאה. נפיק שערא, ואתתקן, וסליק וחפי בעלעוי דתקרובא, דבוסמא. תקונא חמשאה. ופסיק שערא, ואתחזיין תרין תפוחין, מכאן ומכאן, סומקן כהאי ורדא סומקא. ומתלהטן במאתן ושבעין עלמין, דמתלהטין פ מתמן. תקונא שתיתאה. נפק שערא כחד חוטא בסחרניה, דדיקנא, ותליין עד רישא דמעין, ולא נחית עד טבורא. תקונא שביעאה. דלא תליין שערי על פומא, ופומא אתפני מכל סטרוי. ויתבין שערי בתקונא סחור סחור ליה.

רנה) תקונא תמינאה. דנחתין שערי בתחות ק דיקנא, דמחפיין קדלא, דלא אתחזיא. כלהו שערי דקיקין, נימין על נימין. מליין מכל סטרוי. תקונא

חלופי גרסאות

כ פתחא. ל דרישא וליג עד. מ להאי. נ דשפון. ס דבוסמין; דבוסמין דעתיקא. ע נפיק. פ מנהון. צ דדיקנא. ק דיוקנא.

הסולם

ט' ת"ד דו"א

מאמר

שנראה רק אותו הדרך שלמעלה, על שפה עלאה, היורד עד תחילת חיבור השפות, ושם נשקע אותו הדרך. ואינו נמשך למטה תחת השפה התחתונה כמו בא"א. (לעיל אות קל"א). רנד) תקונא רביעאה וכו': התקן הרביעי. שערות יוצאות ומתתקנות ועולות ומכסות בלחייו, במנחת הבושם. שהסו"ה לחייו כערוגת הבושם. התקן החמישי. השערות נפסקות מלצמוח, ונראים ב' תפוחי הפנים, הפנויות משערות, מכאן ומכאן, אדומות כשושנה אדומה. ומתלהטים בר"ע עולמות, הלוהטים משם. התקן השישי. השערות יוצאות כחוט אחד מסביב הדיקנא. ותלויות עד תחילת מעין, דהיינו עד החזה, ואינו יורד עד הטבור. התקן השביעי. השערות אינן תלויות על הפה, והפה פנוי משערות מכל הצדדים, והשערות יושבות בתקן סביב סביב לו.

מלפני פתח האזן עד תחלת הפה. כי שערות רישא, שהם כו"ח דשערות נדבקו בגלגלתא דהיינו בראש ז"א. ובחינת בינה ותו"מ דשערות יצאו מבחינת ראש ונדבקו בתחילת הגוף שה"ס הלחי התחתונה דראש ז"א. (ע"ד שנתבאר לעיל ב"א צ"ה ע"ש) וע"כ נתפשט תקון הא' דדיקנא בלחי התחתונה מפתח האזנים עד תחילת הפה.

רנב) תקונא תניינא וכו': התקן השני. השערות יוצאות ועולות מתחילת הפה, דהיינו השפה העלאה, עד ראש האחר דפתח הפה. ויורדות גם מתחת הפה מראש אחד עד ראש האחר של השפה תתאה, נימין על נימין בתקון יפה. (הביאור של ט' תקוני דיקנא תמצא מאות-רנ"ז ואילך).

רנג) תקונא תליתאה וכו': התקן השלישי. מן האמצע שמתחת החוטם מתחת ב' נקבי החוטם, יוצא דרך אחד פנוי משערות, אבל שערות קטנות קשות ממלאות דרך ההוא. ושאר השערות מלאות מצד זה ומצד זה מסביב אותו הדרך. ולמטה, בשפה תתאה, לא נראה דרך כלל שיהיה פנוי משערות, אלא

רנה) תקונא תמינאה וכו': התקן השמיני. השערות יורדות תחת הדיקנא, ומכסות העורף שלא יהיה נראה, כל השערות דקות נימין על נימין מלאים מכל הצדדים. התקון התשיעי

(דפו"י דף קל"ט ע"א)

תשיעאה. דמתחברן שערי כלהו בשקולא ^ט מעלייא, ^ת עם אינון שערי דתליין. כלהו בשקולא שפיר, כחד גיבר תקיף, מארי נצח קרבין. רנו) בתשעה תקונין אלין, נגדין ונפקין ט' מבויעין דמשח רבות ^א דלעילא. ומההוא משח ^ב רבות, נגדין לכל אינון דלתתא. ט' תקונין אלין אשתכחו ^ג בדיקנא זא. ובשלימות תקונא דדיקנא דא, ^ד אתקרי גיבר תקיף. דכל מאן דחמי דיקנא קיימא בקיומיה, תלייא ביה גבורה תקיפא. עד כאן תקונא ^ה דדיקנא עלאה דזעיר אפיין.

רנו) אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, קום ^ו ברי, סלסל תקונא דדיקנא ^ז קדישא, בתקונין אלין. * קם ר' אלעזר, פתח ואמר, ^א מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה וגו'. עד מבטוח בנדיבים. תנא, הכא ט' תקונין דבדיקנא דא. להני תקונין אצטריך דוד מלכא, בגין לנצחא לשאר מלכין, ולשאר עמין.

רנח) ת"ח, כיון דאמר הני ט' תקונין. לבתר אמר כל גוים סבבוני בשם יי' כי אמילם. אמר, הני תקונין דאמינא, למאי אצטריכנא. משום דכל גוים סבבוני. ובתקונא ^ח דדיקנא ^ט דא, ט' תקונין, דאינון שם יי', אשצינון מן עלמא, הה"ד בשם יי' כי אמילם.

רנט) ותנא בצניעותא דספרא, תשעה תקונין אמר דוד, הכא, שיתא אינון בשמא קדישא. דשית שמהן הוו, ותלת אדם. ואי תימא תרין אינון. תלתא הוו, דהא נדיבים בכלל אדם הוו.

חלופי גרסאות

ד מוסיף מתערבין שערי עם אינון דמתחברן ; אתמשכן. ש מלייא. ת עד. א ל"ג דלעילא. ב מוסיף רבות דלעילא. ג בדיוקנא. ד מוסיף אתקרי ב"ג לתתא. ה ל"ג דדיקנא. ו מוסיף ברי קדישא. ז ל"ג קדישא ; דמלכא. ח ל"ג דדיקנא. ט דט' ול"ג דא.

מסורת הזוהר

(ג) (תהלים קיח) בשלח צו צ"ה

הסולם

תקון א' מט' ת"ד דז"א

מאמר

הקדוש באלו התקונים. קם ר' אלעזר, פתח ואמר, מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה וגו' עד מבטוח בנדיבים. למדנו כאן, במקרא הזה, תשעת התקונים שישנם בדיקנא זה דז"א לאלו התקונים היה צריך דוד המלך כדי לנצח שאר המלכים ושאר העמים. רנח) ת"ח כיון דאמר וכו' : בוא וראה כיון שאמר אלו ט' תקונים לבסוף, אמר, כל גוים סבבוני בשם ה' כי אמילם. אמר אלו תקונים שאמרתי למה אני צריך להם, הוא משום דכל גוים סבבוני. שבתקון דיקנא הזה ט' תקונים, שהם שם הויה, ועל ידיהם אכלם מן העולם, ז"ש בשם ה' כי אמילם.

רנט) ותנא בצניעותא דספרא וכו' : ולמדנו בספרא דצניעותא, ט' תקונים אמר דוד כאן, במקראות מן המצר וגו', ששה הם בשם

התשיעי. השערות מתחברות כולן במשקל שוה עם אלו שערות התלויות. כולן במשקל יפה כגבור אמיץ בעל נוצח מלחמות. רנו) בתשעה תקונין אלין וכו' : בט' תקונים אלו נמשכים ויוצאים ט' מבויעים של שמן המשחה שלמעלה. ומשמן המשחה ההוא נמשך לכל אלו שלמטה. ט' תקונים אלו נמצאים בדיקנא זו דז"א. ובשלמות תקון של דיקנא זה, הוא נקרא גבור אמיץ, שכל מי שרואה הדיקנא עומד בקיומו, תלויה בו גבורה אמיצה. עד כאן תקון דיקנא העליונה דזעיר אנפיין.

מאמר תקון א' מט' ת"ד דז"א

רנו) אמר ר' שמעון וכו' : אר"ש לר' אלעזר בנו, קום בני, סלסל תקון הדיקנא (דפו"י דף קל"ט ע"א * דף קל"ט ע"ב)

אדרא רבא

קנא

(רס) תנא שיתא שמהן, דכתיב: מן המצר קראתי יה, חזד. ענני במרחב יה, תרין. יי לי לא אירא, תלת. יי לי בעוזרי, ארבע. טוב לחסות ביי, חמשה. טוב לחסות ביי, שיתא. אדם תלת, דכתיב: יי לי לא אירא מה יעשה לי אדם, חזד. טוב לחסות ביי מבטוח באדם, תרי. טוב לחסות ביי מבטוח בנדיבים, תלת. (רסא) ות"ח רזא דמלה, דבכל אתר דאדכר אדם הכא, לא אדכר אלא בשמא קדישא. דהכי אתחזי. משום דלא אקרי אדם, אלא במה דאתחזי ליה. ומאי אתחזי ליה. שמא קדישא. דכתיב (ד) וייצר יי אלהים את האדם, בשם מלא, דהוא יי אלהים. כמה דאתחזי ליה ובג"כ הכא לא אדכר אדם אלא בשמא קדישא. (רסב) ותנא, כתיב מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה, תרי זמני יי

חלופי גרסאות

י ל"ג אקרי; היה.

מסורת הזוהר

(ד) (בראשית ב) ב"א רז צ"א

תקון א' מט' ת"ד דו"א

הסולם

מאמר

שבאותו פסוק שנזכר בו אדם נזכר בו הויה. משום שכך ראוי להיות. משום שלא נקרא אדם אלא במה שראוי לו. ומה ראוי לו לשם אדם. הוא השם הקדוש הויה. כלומר מטרם שנשלם השם הקדוש הויה, אין המוחין הקרואים אדם מתלבשים בו. שכתוב, וייצר הויה אלקים את האדם. שהויה אלקים ה"ס חכמה ובינה, את האדם, היינו המוחין דצלם דז"א, המכונים אדם. והיינו, בשם מלא שהוא הויה אלקים, כמו שראוי לו לשם אדם. ומשום זה לא נזכר אדם אלא ביחד עם השם הקדוש. (רסב) ותנא כתיב מן וכו': ולמדנו, כתוב מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה, דהיינו ב"פ יה יה. והוא כנגד ב' לחיים שהשערות מתאחות בהם. ומשראא דוד, שהשערות נמשכות ותלויות, פתח ואמר הויה לי לא אירא הויה לי בעוזרי, דהיינו בשם שלם הויה. בשם שלא חסר בו ו"ה. בשם שהוא קדוש. ובשם מלא זה נזכר אדם. כי אין המוחין שורים אלא בשם מלא כנ"ל.

פירוש תקון א' דדיקנא, ה"ס מן המצר קראתי יה, ששם השערות קצרות מאד, שזה מורה שאין החסדים נמשכים מהם בהרבה. והוא משום ששם כלולה המלכות דמדת הדין, כמ"ש בתקון א' דדיקנא דא"א (כנ"ל אות צ') ושערות קצרות אלה הן אחוזות בתחילת הלחי התחתונה תחת פאתי הראש. ואח"כ בתקון הרביעי עולות השערות מהלחי התחתונה, על הלחי העליונה שה"ס בינה כלומר, שנמתקו בבינה הנקראת רחובות ומתמתקים שם ומתפשטים במרחב הזקן, וה"ס ענני במרחב יה, שה"ס מרחב הזקן, ומרחב. וז"ש, מן המצר וגו' תרי זמני יה יה, לקבל תרי עלטוי, שהם כנגד ב' הלחיים. שהשם

בשם הקדוש, שיש במקראות אלו ששה שמות. וג' פעמים אדם. ואם תאמר, שתי פעמים אדם הם, לא כן, אלא ג' הם, כי נדיבים בכלל אדם הם, ונחשבת המלה נדיבים, כמו שהיה אומר, אדם, ויש ג"פ אדם. כמו שהולך ומפרש לפנינו.

(רס) תנא שיתא שמהן וכו': למדנו, ששה שמות הם. שכתוב: א) מן המצר קראתי יה. ב) ענני במרחב יה. ג) ה' לי לא אירא. ד) ה' לי בעוזרי. ה) טוב לחסות בה'. ו) טוב לחסות בה', שבמקרא הב'. הרי שיש כאן ששה שמות. ג' פעמים אדם, שכתוב: א) ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם. ב) טוב לחסות בה' מבטוח באדם. ג) טוב לחסות בה' מבטוח בנדיבים. כי נדיבים, הם כמו שאומר, אדם, כנ"ל. הרי שיש כאן ג' פעמים אדם.

פירוש. עקרו של ז"א הוא ו"ק, והשאר בא לו בתקונים בסוד תוספת על העיקר. ולפיכך מבחינת עיקרו של ז"א, אין בדיקנא שלו אלא ששה תקונים, כנגד ו"ק. אמנם ע"י תקונים, נוספים לו בחינת ו"ק דג' מוחין עב"ד, והם ט' תקונים. וז"ש שיתא אינון בשמא קדישא, דהיינו בז"א שנקרא הויה, דשית שמהן הו יע"כ יש ששה שמות במקראות של מן המצר, שהם כנגד ו"ק שבדיקנא. ותלת אדם, וג"פ אדם שהם כנגד ו"ק לחב"ד שבו, הנקראים אדם. בסוד הויה במילוי אלפין שבג"י אדם. וז"ש תנא שיתא שמהן דכתיב מן המצר וכו', היינו ששה תקונים הראשונים כנגד ו"ק דז"א. אדם תלת וכו', היינו כנגד ו"ק דג"ר דז"א.

(רסא) ות"ח רזא דמלה וכו': ובוא וראה סוד הדבר, שבכל מקום שנזכר כאן אדם לא נזכר אלא בשם הקדוש, כלומר, (דמו"י דף קל"ט ע"ב)

י"ה, לקביל תרי עלעוין, דשערי אתאחדן בהו. ומדחמא דשערי אתמשכאן ותליין, שארי ואמר י"י לי לא אירא. י"י לי בעוזרי. בשמא דלא חסר. בשמא דהוא קדישא. ובשמא דא, אדכר אדם.

רסג) ומה דאמר מה יעשה לי אדם, הכי הוא. דתנא כל אינון כתרין קדישין דמלכא, כד כ אתתקנן בתקונוי. אתקרון אדם. דיוקנא דכליל כלא. ז ומה דמשלפא בהו, אתקרי שמא קדישא. ותערא ומה דביה, אתקרי ידו"ד, ח ואתקרי אדם בכללא דתערא, ומה דביה.

רסד) ואלין תשעה תקונין דאמר דוד ז הכא, לאכנעא שנאווי בגין דמאן ס דאחיד דיקנא דמלכא, ט ואוקיר ליה ביקירו עלאה, כל מה דבעי פ מן מלכא. מלכא עביד בגיניה. מ"ט דיקנא, ולא גופא. אלא גופא אזיל בתר דיקנא, צ ודיקנא לא אזיל בתר גופא.

רסה) ובתרי גוויי אתי האי חושבנא, חד כדקאמרן. תרין: מן המצר קראתי יה, חד. ענני במרחב יה, תרי. ה' לי לא אירא, תלת. מה יעשה לי אדם,

חלופי גרסאות

כ אתתקן. ל ומה דאשתליף מתערא אתקרי שמא קדישא תערא ומה דביה אתקרי הוי"ה אתקרי אדם בכלא תערא ומה דביה. מ אתקרי. נ ל"ג הכא לאכנעא שנאווי. ס אחיד. ע ל"ג ואוקיר ליה ביקירו עלאה. פ עביד ול"ג מן מלכא. מלכא עביד בגיניה. צ דדיקנא איהו עיקרא דכל גופא וכל הדורא דגופא בתר דיקנא אויל וכלא בדיקנא תליא ול"ג ודיקנא לא אויל בתר גופא.

הסולם

תקון א' מט' ת"ד דו"א

מאמר

פירוש. שיעור המוחין המקובל בנרתיק, שה"ס המלכות עם הנרתיק, שניהם ביחד נקראים אדם, ונקראים שם שלם הוי"ה. השם אדם הוא על מה שבו, דהיינו על מציאות המוחין בו"א עצמו. והשם הוי"ה, הוא על היוצא, ומושג ממנו לתחתונים, כי כל שם פירושו השגה.

רסד) ואלין תשעה תקונין וכו': ואלו ט' תקונין שאמר דוד כאן, הוא כדי להכניע שונאיו. משום שמי שנאחו בדיקנא של המלך ומוקירו ביקר העליון, כל מה שרוצה מן המלך, המלך עושה בשבילו. שואל, מה הטעם שצריך להתאחו בדיקנא, ולא בגופו. ומשיב, אלא הגוף הולך אחר הדיקנא, שכל אורות הגוף נמשכים מן הדיקנא, אבל הדיקנא אינו הולך אחר הגוף. ולפיכך כשנאחו בדיקנא אחוז גם בגוף וכשנאחו בגוף עוד לא נאחו בדיקנא.

רסה) ובתרי גוויי אתי וכו': ובב' אפנים בא חשבון ההוא של ט' תקונין דיקנא במקראות של מן המצר. א', כמו שאמרנו. שמן המצר קראתי יה הוא תקון א' וענני במרחב יה, הוא תקון הרביעי הנקרא כאן בחשבון שלפנינו מה יעשה לי אדם. ב' הוא החשבון שלפנינו. אשר מן המצר קראתי יה, הוא תקון א'. ב) ענני במרחב יה. ג) ה' לי לא

שהשם יה הראשון הוא בלחי העליונה, ושם יה השני הוא בלחי התחתונה כנ"ל. ואח"כ התחילו השערות להתפשט במרחב הזקן, וי"ש ומדחמא דשערי אתמשכאן ותליין, שארי ואמר הוי"ה וגו'. שאז נשלם שם המלא הוי"ה, ואינו חסר עוד ר"ה. כי התרחבות השערות מורה על ריבוי החסדים.

רסג) ומה דאמר מה וכו': ומה שאומר מה יעשה לי אדם, שהוא שם תקון של התפשטות המוחין כנ"ל. כך הוא פירושו. שלמדנו, כל אלו הספירות הקדושות של המלך כשנתקנו בתקונים, דהיינו שנמשכים בהן המוחין נקראים אדם, שהוא צורה הכוללת כל הצורות, כי ג' הצורות אריה שור נשר כלולות בצורת אדם. שה"ס המלכות הכוללת בתוכה כל ג' הקוין. וע"כ יחוד ג' מוחין חב"ד, שהם כנגד אריה שור נשר, אינם אלא בצורת אדם. וע"כ נבחן לוק' דמוחין דחב"ד. כי המלכות היא אור נקבה המאירה רק ממטה למעלה שה"ס ו"ק דמוחין. ומה שיוצא מהם מן המוחין, דהיינו המושג לתחתונים, נקרא שם הקדוש. כי שם פירושו השגה. והנרתיק, שה"ס המלכות, המכונה נרתיק, ומה שבי, שהם המוחין: נקראים הוי"ה, ונקראים אדם, דהיינו בכלל הנרתיק ומה שבו.

(דפו"י דף קל"ט ע"ב)

אדרא רבא

קנג

ארבע. ה' לי בעוזרי, חמש. ואני אראה בשונאי, שיתא ק טוב לחסות בה, שבעה. מבטוח באדם תמנייא. ר טוב לחסות ביי מבטוח בנדיבים תשעה.

רסו) מן המצר קראתי י"ה, מאי קא מיירי. אלא דוד, כל מה דאמר הכא, על תקונא דדיקנא ש דא קאמר. ת מן המצר קראתי יה, מאתר דשארי דיקנא א לאתפשטא, דהוא ב אתר דחיק, מקמי ג פתחא דאודנין מעילא, תחות שערי ד דרישא. ובג"כ אמר י"ה י"ה תרי זמני. ה ובאתר דאתפשט דיקנא, ונחית מאודנוי, ושארי לאתפשטא, ו אמר י"י לי לא אירא, דהוא אתר דלא ז דחיק וכל האי אצטריך וכו', דוד לאכנע תחותיה מלכין ועמין, בגין יקרא דדיקנא דא.

רסז) ותאנא בצניעותא דספרא, כל מאן דחמי בחלמיה דדיקנא דבר נש עלאה אחיד בידיה, או דאשיט ידיה ליה. ינדע דשלים הוא עם ה עלאי, ו וארמיה תחותיה אינון דמצערין ליה. תנא, מתתקן דיקנא עלאה בתשעה תקונין, והוא דיקנא דזעיר אפיין, ב בט' תקונין מתתקן.

רסח) תקונא * קדמאה. מתתקן שערא מעילא, ונפיק מקמי פתחא דאודנין, מתחות קוצי דתליין על אודנין, ונחתין שערי, נימין על נימין, עד רישא דפומא.

חלופי גרסאות

ק טוב לחסות בה' מבטוח באדם ז, טוב לחסות בה' ח, מבטוח בנדיבים ט, ר טוב לחסות בה' תשעה מבטוח בנדיבים עשרה. ש ל"ג דא. ת מוסיף ר' יהודה אמר מן. א אתפשטא. ב מאתר רחיק, ג ל"ג פתחא. ד ל"ג דרישא. ה ובתר. ו אדם אתקרי ועל אתפשטותא האי אצטריך דוד. ול"ג מן אמר עד דוד. ז תחיל. ח מאריה. ט ויכנעון; וארמי. י ל"ג בט' תקונין מתתקן.

הסולם

מאמר

תקון א' מט' ת"ד דו"א

צריך דוד כדי להכניע תחתיו מלכים ועמים על ידי היקר של דיקנא זה.

רסז) ותאנא בצניעותא דספרא וכו': ולמדנו בסד"צ, כל מי שרואה בחלומו, שידו אוחזת בזקן של אדם חשוב, או ששולח ידו לאחזו בה, ידע שהוא בשלמות עם העליונים, וישליך תחתיו כל אלו המצערין אותו. כי הדיקנא מורה, על הכנעת השונאים ועל השלמות, כנ"ל. למדנו, הדיקנא העליון מתתקן בט' תקונים, והוא דיקנא דזעיר אנפין, המתתקן בט' תקונים. כי דיקנא דא"א מתתקן ב"ג תקונים.

רסח) תקונא קדמאה וכו': התקון הראשון. השערות מתתקנות מלמעלה, ויצאות לפני פתח האזנים מתחת קוצות שערות הראש התלויות על האזנים, והשערות יורדות נימין על נימין עד תחילת הפה. למדנו, כל אלו השערות שבדיקנא קשות יותר מכל הנימין של הקוצות דשערות ראש. ושערות ראש הן ארוכות, ואלו שבדיקנא, אינן ארוכות. ושערות ראש, יש מהן שהן חלקות, ויש מהן שהן קשות.

תקון זה כבר בארתי (באות דנ"א ע"ש) ונתבאר שם שמחמת כח הפרסא שבראש, נבקע פרצוף

לא אירא. ד) מה יעשה לי אדם. ה) ה' לי בעוזרי. ו) ואני אראה בשונאי. ז) טוב לחסות בה'. ח) מבטוח באדם. ט) טוב לחסות בה' מבטוח בנדיבים.

רסו) מן המצר קראתי וכו': שואל, תקון האי שנקרא, מן המצר קראתי יה, מה זה אימר, למה נקרא כך, ומשיב, אלא דוד, כל מה שאמר כאן, דהיינו, כל שאר ח' תקוני דיקנא, אמר על תקון זה של הדיקנא הראשון. מן המצר קראתי יה, היינו ממקום שהדיקנא מתחיל להתפשט שהוא מקום צר, למעלה לפני פתח האזנים תחת שערות ראש. כלומר, ששם השערות קצרות והשטח צר, שמורה על מדת הדין שיש בדיקנא וע"כ נקרא, מן המצר, ומשום זה, אמר יה יה ב' פעמים, דהיינו בתקון א' ובתקון ב', מטרס שמתחיל הדיקנא להתרחב. כי י"ה מורה שהשם חסר ו"ה. אלא במקום שנתפשט הדיקנא, שירד מאזניו ומתחיל להתפשט, דהיינו בתקון הג', אמר, הויה לי לא אירא דהיינו שם שלם י"ה ו"ה, משום שהוא מקום שאינו צר. ולפיכך כל התקונים באים להמתיק הדין שבתקון הא', שהשם אינו שלם בו, וכל אלו התקונים היה (דפו"י דף קל"ט ע"ב *) דף ק"מ ע"א)

תאנא, כל אלין נימין דבדיקנא, תקיפין יתיר מכל נימין דקוצין דשערי דרישא. ושערי דרישא כ אריכין, ז והני לאו אריכין, ח ושערי דרישא, מנהון שעיעי ומנהון קשישין.

רסט) ובשעתא דאתמשכן שערי חוורי דעתיק יומין, ז לשערי דזעיר אפיין, כתיב, (ה) חכמות בחוץ תרנה. מאי בחוץ. בהאי זעיר אפיין. ט דמתחברין תרי מוחי. רע) תרי מוחי ס"ד. ט אלא אימא ארבע מוחי. תלת מוחי דהוו בזעיר אפיין, ואשתכחו בתלת ז חללי דגולגלתא דרישא. וחד מוחא שקיט על בורייה, דכליל כל תלת מוחי. דאתמשך מניה משיכן כלילן שקילן, פ בשערי חוורי. להאי זעיר אפיין, לתלת מוחי דביה.

רעא) ז ומשתכחן ארבע מוחי ק בהאי זעיר אפיין. בגין כך אשתלימו ארבע פרשיות דכתיבין בתפילין, דאתכליל בהו שמא קדישא דעתיק יומין, עתיקא

חלופי גרסאות

כ מוסיף אריכין וכפיין. ז והכי. ח אלא שערי. נ ושערי. ט דמתחברין. ע דלא אימא מוחי תלת [ארבע] דהוו בז"א. פ שער חור. צ משתכחן ק דהאי.

מסורת הזהר

(ה) (משלי א) תולדות מח צ"א

דרך אמת ז) עיי' שם בפרדס בשער עצמות וכלים

תקון א' מט' ת"ד דז"א

הסולם

מאמר

כי כל נה"י לבר מגופא הוא, שמתחברים בו ב' מוחין, מוח דא"א, במוח דז"א שמבחוץ לא"א, שעליהם אומר חכמות בחוץ תרונה. רע) תרי מוחי פ"ד וכו': שואל, שני מוחין, איך עולה על דעתך. הרי בז"א בלבד יש ג' מוחין, ומשיב, אלא אמור, ארבעה מוחין. ג' מוחין שהם בז"א הנמצאים בג' חללי הגולגלתא בראש. ומוח אחד של א"א השוקט על מכונו, הכולל בתוכו כל ג' מוחין, ונמשכות ממנו ממוח א"א, המשכות שלמות שקולות בתוך שערות לבנות, דא"א, לזעיר אנפין הזה, לשלשה מוחין שבו. כלילן, פירושו שלמות. מלשון כליל יופי.

רעא) ומשתכחן ארבע מוחי וכו': ונמצאים ארבעה מוחין בזעיר אנפין הזה. שהם חכמה ובינה וימין דדעת ושמאל דדעת, כי מחמת הארת מוח דא"א בג' מוחין שלו מתחלקים ג' מוחין שלו לד' מוחין. משום זה נשלמו ארבע פרשיות הכתובים בתפילין. כי פרשיות התפילין ה"ס אר"מ דג' מוחין חב"ד דז"א, ומחמת התכללות המוח דא"א בהם, נחלק מוח הדעת דז"א לב' מוחין, לימין ולשמאל, ונשלמו לארבע פרשיות. דהיינו ד' מוחין. כי נכלל בהם השם הקדוש של עתיק יומין עתיקא דעתיקין שהוא מוח א', שהוא א"א

פרצוף השערות לכו"ח ולבינה ותו"מ, שכו"ח דשערות נשארן בבחינת ראש, והן שערות רישא. ובינה ותו"מ דשערות יצאו מבחינת הראש, ונתדבקו בתחילת הגוף שהוא הלחי התחתונה והגרונן, ונקראים שערות דיקנא. וז"ש כל אלין נימין דבדיקנא תקיפין יתיר וכו', כי קשיות השערות מורה על הדינים שבהם, ומתוך השערות דיקנא יצאו מראש, מחמת המסך המסיים שבפאתי הראש, ע"כ כח הדינים שבמסך ההוא רוכב עליהם והן קשות יותר משערות ראש, וכן, ושערי דרישא אריכין והני לאו אריכין, כי אריכות מורה על הארת חכמה, כי חכמה מכונה אורך. וכיון ששערות דיקנא יצאו מראש לבחי' גוף, ע"כ אינן ארוכות. ושערי דרישא מנהון שעיעין מנהון קשישין, מטעם שיש בהם ימין ושמאל, והנמשכות משמאל יש בהן דינים דשמאל וע"כ הן קשות. משא"כ שערות דיקנא כולן קשות, מכח המסך דפאתי הראש הנמשך מפרסא שבראש, שהוא הוציאן לבחינת גוף. רסט) ובשעתא דאתמשכן שערי וכו': ובשעה שנמשכות שערות לבנות של עתיק יומין לשערות זעיר אנפין, כתוב, חכמות בחוץ תרונה. מהו בחוץ, היינו בז"א הזה, המלביש לנה"י דא"א, הנחשב לבחינת חוץ.

(דפו"י דף ק"מ ע"א)

דעתיקין, ר וזעיר אפיין. דהאי ש הוא שלימותא דשמא קדישא. דכתיב, ו וראו כל עמי הארץ כי שם יי נקרא עליך ויראו ממך. שם יי. שם יי ממש, דאינון ארבע רהיטי בתי דתפילין.

רעב) ובג"כ, חכמות בחוץ תרנה. ת דהכא א משתכחין. דהא עתיקא דעתיקין, סתימא דסתימין, לא אשתכח, ולא זמין חכמתא דיליה, משום ב דאית חכמתא סתימא דכלא ולא אתפרש. ובגין דאתחברו ארבעה מוחין ג בהאי זעיר אפיין. אתמשכן ארבע מבויעין מניה לארבע עיבר, ומתפרשן מחד מבוועא, דנפיק מכלהו. ובג"כ אינון ארבע.

רעג) ותאנא, האי חכמתא דאתכלילא בארבע, אתמשכא בהני שערי, דאינון תליין תלין על תלין. ד וכלהו קשיין ותקיפין, ואתמשכו ונגידו כל חד לסטרוי. ואלף אלפין ורבוא רבבן תליין, מנייהו דליתהון בחושבנא. הה"ד, ו קווצותיו תלתלים. תלי תלים, וכלהו קשיין ותקיפין ה לאתחברא, כהאי חלמיש

חלופי גרסאות

ר דועיר. ש ל"ג הוא. ת דבהכא. א ל"ג משתכחין דהא. ב דהיא. ג להאי דועיר. ד הוא. ה לאתבר.

מסורת הזוהר

(דברים כח) צו כא צ"ב. ז) (שיר ה) משפטים קכח צ"ח

תקון א' מט' ת"ד דו"א

הסולם

מאמר

שהן תלויות תלים על תלים, וכולם קשות וחזקות, ונמשכות ובאות כל אחת לצד שלו, ואלף אלפים ורבוא רבבות תלויות, ומהם שאין להם חשבון. ז"ש קווצותיו תלתלים, תלי תלים, וכולן קשות וחזקות להתחבר כמו חלמיש חזק, וכאבן הזאת שהיא חזקה, עד שעושים נקבים ומבויעים מתחת השערות, ונמשכים מבויעים חזקים לכל עבר ועבר ולכל צד וצד. ומשום שאלו השערות הן שחורות וחשכות, כתוב בהן, מגלה עמוקות מני חשך ויוצא לאור צלמות.

פירוש. נודע שאין החכמה נמשכת אלא עם גילוי דינים (כנ"ל פקודי אות שנ"ו) ולפיכך אין חכמה דו"א נמשכת אלא ע"י השערות ראש דו"א שה"ס דינים קשים, וז"ש, דאי חכמתא וכו' אתמשכא בהני שערי, דהיינו עם הדינים שלהם, וכלהו קשיין ותקיפין, אבל אותן השערות שבראש שאינן קשים ותקיפין, אין החכמה נמשכת עמהם, והן עשויות רק להמשכת החסדים. כי יש ג' בחינות השפעות ע"י השערות, א) היא השפעת החכמה, ב) היא השפעת החסדים להלביש החכמה, כי אין החכמה מאירה בלי חסדים, ושתים אלו מושפעות ע"י השערות הקשות. ג) היא השפעת חסדים בלי חכמה, ומושפעים ע"י שערות הרכות. וז"ש, ואלף אלפים. שה"ס חכמה המכונה אלפים בסו"ה ואלפך חכמה, ורבוא

א"א, ושל ז"א, שבו ג' מוחין, וזו היא שלמות השם הקדוש, שכתוב, וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך. שם ה', הוא שם ה' ממש, שהם ארבעה חללים שבבתים דתפילין. כי המוחין ה"ס הויה, והבתיים של המוחין, ה"ס המלכות הנקראת, שם ה'.

רעב) ובג"כ חכמות בחוץ וכו': ומשום זה אוה"כ, חכמות בחוץ תרונה, שהן החכמות דו"א ודא"א, שכאן בז"א, שהוא בחוץ מא"א, הן נמצאות. כי עתיק דעתיקין סתום הסתומים, החכמה שלו אינה נמצאת ואינה מוכנה להמצא, משום שהיא חכמה סתומה מכל ואינה מפורשת, ומשום שנתחברו ארבעה מוחין בז"א נמשכים ממנו ארבעה מבויעים לכל צד, שהם ד' מוחין חכמה בינה וימין דעת, ושמאל דעת ואלו ד' מתחלקים מבווע אחד היוצא מכולם, דהיינו מוח החכמה, היוצא ומתחלק לד' מוחין (כנ"ל אות ק"צ) שה"ס ל"ב נתיבות החכמה המתגלות לתחתונים. ומשום זה הם ארבע מוחין בחכמה דו"א, מטעם שחכמה דא"א נכלל בהם, כדי שיהיו מושפעים ממנו לתחתונים. כי במוחא סתימא ממקומו אינה נגלית כלל, וע"כ אוה"כ חכמות בחוץ תרונה, כי רק בחוץ במקום ז"א הן תרונה, דהיינו שמתגלות.

רעג) ותאנא האי חכמתא וכו': ולמדנו, חכמה זו הכלולה בארבע, דהיינו מוח החכמה דו"א, נמשכת באלו השערות דו"א (דפו"י דף ק"מ ע"א)

תקיף. וכהאי טגרא דאיהי תקיפא. עד דעבדין נוקבין ומבויעין מתחות שערא, ונגדין מבויעין תקיפין לכל עיבר ועיבר לכל סטר וסטר. ובגין דהני שערי אוכמי וחשוכו, כתיב ^(ח) מגלה עמוקות מני חשך ויוצא לאור צלמות. רעד) ותנא, הני שערי דדיקנא תקיפין ^ו משאר שערי דרישא, משום דהני בלחודייהו מתפרשן ומשתכחו, ואיגון תקיפין באורחייהו. רעה) אמאי תקיפין. אי תימא, משום דכלהו דינא, לאו הכי, דהא בתקונין

מסורת הזוהר

חלופי גרסאות

(ח) (איוב יב) ב"א רסד צ"א.

ו מוסיף בלחודוי משאר.

מאמר

הסולם

תקון א' מט' ת"ד דו"א

נעשו שחורות, ומפעולה דמפתחא, נעשו חשכות. משום זה כתוב, מגלה עמוקות מני חשך, דהיינו שהחכמה נגלית מחמת הדינים שבשערות, שמבחינת החשך, דהיינו ממפתחא, ויוצא לאור צלמות, שהחכמה נגלתה ויצאה לאור מחמת השחרות שבשערות, שהיא נמשכת ממנועולא, הנקראת צלמות. כי ע"י שתי פעולות אלו נכנע קו השמאל להתחבר עם קו הימין, שע"י החשך והצלמות, נגלתה העמוקה דהיינו החכמה, ויצאה לאור.

רעד) ותנא, הני שערי וכו': ולמדנו אלו השערות שבדיקנא הן יותר קשות מהשערות שבראש, משום שאלו, שערות דיקנא, בלבד מפורשות ונמצאות. וע"כ הן קשות בדרכן.

פירוש. אע"פ שמקור גילוי החכמה הוא בשערות ראש, כנ"ל, עכ"ז התחטונים אינם יכולים לקבל מראש, שה"ס ג"ר, אלא משערות דיקנא שיצאו מראש, והן בחינת ו"ק. והוא מטעם שאם היו מקבלים משערות ראש, היו ממשיכים ממעלה למטה, כמדת הג"ר, וע"כ השערות ראש רק משפיעות לשערות דיקנא, שהן ו"ק והתחטונים מקבלים משערות דיקנא. שמשם מקובלת רק הארת מטה למעלה. וז"ש הני שערי דדיקנא תקיפין וכו', משום דהני בלחודייהו מתפרשן ומשתכחו וכו'. כי מבחינת שערות ראש אין החכמה נמצאת לתחטונים אלא מבחינת שערות דיקנא, וכיון שהן משפיעות לתחטונים ע"כ עיקר תוקף הדין צריך להמצא בהן. וז"ש, ואיגון תקיפין באורחייהו, דהיינו בדרך ההשפעה שלהם הן מחויבות להיות תקיפין, כמ"ש לפנינו.

רעה) אמאי תקיפין וכו': שואל, למה הן קשות, אם תאמר, מפני שכולן הן דין, הלא אינו כן, כי בתקונים אלו נמצאים רחמים גם כן, ובשעה שיורדים י"ג מבויעי נהרות

ורבוא רבבין, ה"ס החסדים המלבישים את החכמה המכונים רבבות, ושתי השפעות אלו ה"ס חשבון, כי שפע החכמה מכונה חשבון. (כנ"ל פקודי אות כ"ח) מנייהו דלית הון בחושבנא, היינו השפעה הג', שהיא חסדים בלי חכמה, המכונה שאין להם חשבון.

ונודע שמטרם ביאת קו האמצעי הממעט הג"ר דשמאל ע"י מסך דחירק שבו, אין החכמה יכולה להאיר מטעם חוסר חסדים להלביש החכמה (כנ"ל לך דף י"ג ד"ה ונתבאר) וז"ש, וכלהו קשיין ותקיפין לאתחברא, דהיינו השערות הנמשכות מקו שמאל הן קשות ותקיפות מלהתחבר בימין, ולהתלבש בחסדים. כי מטרם שנתמעטו הג"ר דשמאל, נמצא השמאל במחלוקת עם הימין ואינו רוצה להתחבר עמו (כנ"ל ב"א דף נ"ז ד"ה והנה ובד"ה וזה) עד דעבדין נוקבין ומבויעין מתחות שערא, דהיינו עד שבא קו האמצעי, וממעט הג"ר דקו שמאל שבמוחין, ואז נעשו נקבים תחת שערות הראש הנמשכות מקו שמאל, כי מיעוט הג"ר שקבלו, מכונה נקבים תחת השערות, שע"י המיעוט הזה נתחבר קו שמאל עם הימין והחכמה נתלבשה בחסדים והחכמה מאירה בכל השלמות בבחינת ו"ק דחכמה. וע"כ נבחן שהנקבים, דהיינו המיעוטים נעשו למבועים של השפעה, וז"ש, עד דעבדין נוקבין ומבויעין מתחות שערא, וז"ש, לכל עיבר ועיבר, דהיינו הן לפנים והן לאחור, לכל סטר וסטר, דהיינו הן לימין והן לשמאל. ונמצא שהדינים שבשערות, שקבלו מן מסך דחירק שבקו אמצעי דמוחין, גרמו לכל השלמות, דהיינו לחבור ימין ושמאל, כנ"ל. וז"ש, ובגין דהני שערי אוכמי וחשוכו, דהיינו מחמת ב' הפעולות שבמסך דחירק, (כנ"ל לך י"ג ד"ה ונתבאר) מפעולה דמנועולא (דפו"י דף ק"מ ע"א)

אדרא רבא

קנא

אלין אשתכחו ז רחמי. ובשעתא דנחתין תליסר מבועי נהרי דמשחא, אלין כלהו רחמי.

רעו) אלא תאנא, כל הני שערי דייקנא, כלהו תקיפין. מ"ט. כל אינון דרחמי, בעיין למהוי תקיפין, לאכפייא לדינא. וכל אינון דאינהו דינא, הא תקיפין אינון. ובין כך ובין כך בעיין למהוי תקיפין, מתרין סטרין. כד בעי עלמא רחמין, רחמי תקיפין ונצחין על דינא. וכד בעי דינא, דינא תקיף, ונצח על רחמי. ובג"כ בעיין למהוי תקיפין מתרין סטרין, דכד בעו רחמי, שערי דאינון ברחמי, קיימין ׀ ומתחזיא דייקנא באינון שערי, וכלא הוו רחמי. וכד בעי דינא, אתחזייא דייקנא באינון שערי. וכלא אתקיים בדיקנא.

רעו) וכד אתגלייא דייקנא קדישא חוורא, כל הני וכל הני מתנהרין ׀ ומסתחייין, כמאן . דאסתחי בנהרא עמיקא ממה דהוה ביה. ואתקיימו כלהו ברחמי, ולית דינא אשתכח, וכל הני תשעה כד נהרין כחדא, כלהו ׀ אסתחייין ברחמי.

רעו) ובג"כ אמר משה זמנא אחרא, ׀) ׀) ארך אפים רב חסד. ואלו אמת

מסורת הזוהר

חלופי גרסאות

ט) (במדבר יד) בהשמטות ח"ב רעד. ח"ג קסא : ז מסיף רחמי ודינא ח ומתחזיין ; ומתאחדא : ומתאחדאן. ט ומתסחן. י דאתסת. כ אתסחן. ת"ז ת"ו כא. ז"ח לה ט"ד ש"ה

מאמר

הסולם

תקון א' מט' ת"ד ד"א

רק באלו השערות של דיג, והאחרות אינן נראות. והכל, בין רחמים ובין דיג, מתקיים על ידי הדיקנא.

רעו) וכד אתגלייא דייקנא וכו' : וכשמגלה דייקנא הקדוש הלבן, דא"א, כל אלו וכל אלו מאירות ומתרחצות בחסדים דייקנא דא"א, כמי שמתרחץ מנהר עמוק מן העכירות שהיה בו, דהיינו מן הדינים, ומתקיימות כולן ברחמים, והדין אינו נמצא, וכל אלו תשעה תקוני דייקנא כשמאירים יחד, כולן מתרחצות ברחמים.

פירוש. כי כשהשערות מאירות בזו אחר זו, נמצאים דינים בב' צדדים, כי אז השערות דיינים דשמאל קשות מצד עצמן, והשערות דרחמים הבאות אח"כ, קשות, כדי להכניע השמאל וליחדו עם הימין כנ"ל. אבל כשמאירים יחד הנה השערות דשמאל כבר נטהרו מדינים ע"י התיחדותן עם הימין, ושערות דרחמים אחר שעשו פעולתן הן כולן רחמים והדין אינו ניכר בהן.

רעו) ובג"כ אמר משה וכו' : ומשום זה אמר משה, את המדות, פעם שנית, ה' ארך אפים רב חסד, דהיינו בפרשת שלח, ואלו אמת, אינו אומר שם, כמו שאומר ב"ג מדות

נהרות שמן, דהיינו י"ג תקוני דייקנא דא"א היורדים לדיקנא ד"א, הם כולם רחמים, וא"כ למה הן קשות.

רעו) אלא תאנא כל וכו' : ומשיב, אלא למדנו, כל אלו שערות דייקנא כולן קשות. מהו הטעם. הוא, כי כל אלו של רחמים, דהיינו הנמשכות מקו האמצעי שהוא רחמים, צריכות להיות קשות, דהיינו מדינים דמסך דחירק (כנ"ל אות רע"ג) כדי להכניע הקו שמאל שהוא דיג ולחברו בימין (כמ"ש שם) וכל אלו שהם דיג, דהיינו הנמשכות מקו שמאל, שהם דינים קשים, הרי קשות הן מצד עצמן. ובין כך ובין כך צריכות להיות קשות מב' הצדדים, הן מצד הרחמים והן מצד הדין, וכשהעולם צריך לרחמים, הנה שערות הרחמים מקו האמצעי הן קשות ונצחיות את הדין, כי מיחדות השמאל עם קו הימין שהוא חסדים. ומתגלים המוחין שהם רחמים, וכשהעולם צריך דיג, דהיינו בעת הארת החכמה, שאינה מאירה אלא עם גילוי דינים, (כנ"ל פקודי אות שע"ו) אז הדין קשה, ונצח על הרחמים. ומשום זה צריכות להיות קשות משני הצדדים, כשצריכים רחמים, השערות שהן ברחמים עומדות, והדיקנא נראה בשערות אלו, והאחרות אינן נראות, והכל הוא ברחמים. וכשצריכים דיג, נראה הדיקנא (דסו"י דף ק"מ ע"א)

לא קאמר. משום דרזא דמלה, אינון תשעה מכילן דנהרין מעתיק יומין לזעיר אפין. וכד אמר משה תניינא, תשעה תקונין אמר. ואינהו תקוני דיקנא דמשתכחי בזעיר אפין, ונחתין מעתיק יומין ונהרין * ביה. ובג"כ אמת תלייא בעתיקא, והשתא לא אמר משה ואמת.

רעט) תנא, שערי דרישא דזעיר אפין, כלהו קשישי, תלין על תלין. ולא שעיעין. דהא חמינא דתלת מוחי בתלת חללי משתכחין ביה, ונהרין ממוחא סתימאה. ומשום דמוחא דעתיק יומין, שקיט ושכיך כחמר טב על דורדייה, ז שערוי כלהו שעיעין, ומשיחין במשחא טב. ובג"כ כתיב, י ראשה כעמר נקא. רפ) והאי דזעיר אפין, קשישין ולא קשישין. דהא כלהו תליין ולא מתקמטי, ובג"כ חכמתא נגיד ונפיק. אבל לא חכמתא דחכמתא, דאיהי שכיכא ושקיטא. דהא תנינא דלית דידיע מוחיה דעתיק יומין, בר איהו. ה והאי דכתיב אלהים נ הבין דרכה ו והוא ידע את מקומה, בזעיר אפין אתמר. אמר רבי שמעון, בריך ברי לקב"ה, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

מסורת הזהר

י (דניאל ז) ב"א קמד צ"א ז (איוב כח) ב"ב קכח ז ל"ג שערוי מ הה"ד. נ ל"ג מן הבין עד בזעיר. ז ל"ג והוא ידע את מקומה.

חלופי גרסאות

צ"ג

תקון א' מטי ת"ד דו"א

הסולם

מאמר

שהרי אני רואה שג' מוחין נמצאים בו בג' חללים, ומאירים ממוחא סתימאה דא"א. ומשום שהמוח דעתיק יומין, דהיינו מוחא סתימאה, שקט ושכך כיון טוב על שמריו, שהשמרים אינם מקלקלים היין אלא להיפך שמחזקים אותו. כך הדינים שבמו"ס אינם דינים שימעטו במשהו את המוחא סתימאה בבחינתו עצמו, אלא להיפך הם מחזקים אותו. וע"כ שערותיו דא"א כולן חלקות ומשוותות בשמן טוב. ומשום זה כתוב, ראשה כעמר נקא.

מדות שבפרשת כי תשא, והוא משום שסוד הדבר הוא, אלו תשע מדות, דהיינו ט' תקוני דיקנא דו"א, הם מאירים מעתיק יומין לז"א. וכשאמר משה, המדות פעם שנית בפרשת שלח, אמר תשעה תקונים, שהם תקוני דיקנא הנמצאים בזעיר אנפין, שורדים מעתיק יומין, ומאירים בו. ומשום זה לא אמר בהן, ואמת, כי אמת תלויה בעתיקא קדישא. שה"ס תקון הז' של י"ג תקוני דיקנא דא"א, שה"ס הארת פנים דא"א, ועתה כשלא קבל מעתיק רק ט' תקונים, לא אמר משה ואמת. כי תקון הזה דעתיק, אינו מאיר בו עתה.

רפ) והאי דזעיר אפין וכו': ואלו של ז"א, הן קשות ולא קשות. כי כולן תלויות ואינן נכפפות, ומשום זה החכמה נמשכת ויוצאת בהן, דהיינו הארת החכמה מבניה החוזרת לחכמה, שה"ס ל"ב נתיבות החכמה (רנ"ל אות ק"צ ע"ש) וה"ס בינה דחכמה, שאין חכמה זו נמשכת אלא ע"י דינים וע"כ השערות צריכות להיות קשות (כנ"ל אות רע"ג) אבל לא חכמה דחכמה, דהיינו חכמה דאור ישר בעצמה, שהיא שוככת ושקטה, במוחא סתימאה דא"א, כי למדנו, שאין מי שידע מוחו של עתיק יומין, חוץ ממנו, ומה שכתוב, אלהים הבין דרכה והוא ידע את מקומה, נאמר רק בחכמה דו"א, הנגלית, ולא בחכמה דא"א הסתום ואינו מתגלה כלל. א"ר שמעון, ברוך בני לקב"ה בעולם הזה ובעולם הבא.

פירושו. לעולם אין בז"א כי אם ט' תקוני דיקנא, אלא שפעם מאירים בהן י"ג מדות דא"א, ופעם רק ט' מדות מא"א. וכשמאירים י"ג מדות דא"א בט' תקוני דיקנא דו"א, אז יש בז"א י"ג מדות הרחמים, דהיינו י"ג הארות מא"א, ואלו הם י"ג מדות הרחמים הנזכרים בז"א בפרשת כי תשא, שכתוב בהם ואמת. ואם לא כל י"ג דא"א מאירים בט' תקוני דיקנא דו"א, רק ט' הארות בלבד, אין תקון ואמת בכללם, שה"ס הארת הפנים דא"א, ואינם אלא ט' מדות הנאמרים בפרשת שלח.

רעט) תאנא שערי דרישא וכו': למדנו, שערות ראש דו"א, כולן קשות תלים על תלים ואינן חלקות כמו שערות דא"א, (דפו"י דף ק"מ ע"א * דף ק"מ ע"ב)

אדרא רבא

קנט

רפא) תקונא תניינא. נפיק שערא, וסליק מרישא דפומא, עד רישא אחרא דפתחא דפומא, ונחית מתחות פומא, עד רישא אחרא, נימין על נימין, בתקונא שפיר.

רפב) קום רבי אבא. קם ר' אבא, פתח ואמר, כד תקונא ע דדיקנא דא מתתקן פ בתקונא דמלכא, כגבר תקיף שפיר למחזי, רב ושליט, הה"ד (ג) גדול אדונינו ורב כח. וכד אתבסם בתקונא דיקנא יקרא קדישא, וישגח ביה, אקרי בנהירו דיליה, אל רחום וגו'. והאי תקונא תניינא ז אתתקן, כד נהיר בנהירו דעתיק יומין, אקרי רב חסד. וכד מסתכלי דא בדא, אתקרי בתקונא אחרא ואמת. ק דהא נהירו אנפיה.

מסורת הוהר

(? (תהלים קמז) תרומה רעא צ"ד

חלופי גרסאות

ע דא מתתקן בדיקנא דמלכא אתחזי כגבר. פ בתקוני מלכין. צ ל"ג מן אתתקן עד אתקרי. ק דא נהירו דאנפין.

מאמר

מאמר תקון ב' וגי דט' ת"ד דז"א

הסולם

תקון ב' וגי דט' ת"ד דז"א

כח. וכשנשבשם בתקון הדיקנא היקר הקדוש דא"א, ומסתכל בו, נקרא התקון הזה בהאור שלו, אל רחום וגו'. דהיינו בעת שי"ג ת"ד דא"א מאירים בט' ת"ד דז"א נקרא בו תקון הב' בשם רחום (כנ"ל אות רע"ח) ותקון השני הזה נתתקן אז בתקון אחר של י"ג ת"ד דז"א ונקרא ואמת, דהיינו תקון הו' דת"ד דז"א האלו. כי פניו מאירים, דהיינו שיש בו אז ג"ר שה"ט חכמת אדם תאיר פניו.

פירוש. שר' אבא מגלה מעלתו הגדולה של תקון ב' זה שה"ס עלית המלכות לבינה, ואומר כד תקונא דא וכו' כגבר תקיף שפיר למחזי כי אע"פ שעתה בתקון הזה לא קבל על ידי עליה זו דמלכות לבינה, אלא בחינת ו"ק בלבד ממוחזי דבינה, משום שגם הבינה נתמעטה לו"ק מחמת הדינין דמלכות, אמנם כיון שעתה נבחנו הדינים בבחינת בינה הוא נבחן מחמת הדינים ההם שהוא נכור תקיף. דהיינו שינצח ע"י גבורות אלו את כל המקטריגים. וימשיך ג"ר דבינה, ויהיה רב ושליט. וז"ש שפיר למחזי, כי להיותו ראוי משום זה לקבלת ג"ר שנקראים ראיה. ע"כ נקרא עי"ז יפה מראה.

ובי"ג דתשא נקרא תקון הזה בשם ורחום (כנ"ל אות קי"ט) וז"ש, וכד אתבסם וכו' אקרי בנהירו דליה אל רחום, כמ"ש שם. עתה מבאר החשיבות הגדולה של התקון הזה בי"ג מדות דתשא שע"י תקון זה נעשה ראוי לקבל הארת הפנים התקון הו', שה"ס ג"ר, וז"ש, והאי תקונא תניינא אתתקן בתקונא אחרא ואמת, שעל ידו נעשה ראוי לקבל התקון ואמת, דהא נהירו אנפיה, דהיינו שהשיג הג"ר הנקראות הארת הפנים. ולפיכך נקרא

רפא) תקונא תניינא נפיק וכו': התקון השני. השערות יוצאות ועולות מתחלת הפה עד הראש האחר של פתח הפה. דהיינו מן הקצה אל הקצה על שפה עלאה. ויורדות מתחת הפה. דהיינו תחת שפה תתאה, מתחלתו עד ראש האחר, ויורדות נימין על נימין בתקון יפה.

פירוש. בתקון הראשון היתה יציאת בחינת המלכות דמדת הדין, כמ"ש שם, ועתה בתקון הזה נעשה התקון של עלית המלכות לבינה, שע"י עליה זו נעשתה המלכות ראויה לקבל המוחזי דג"ר מבינה (כמ"ש לעיל ב"א דף ז' ד"ה וכבר). וז"ש נפיק שערא וסליק, דהיינו שיוצאות ועולות מלחי התחתון על שפה עליונה של הפה שהיא הלחי העליונה ובחינת בינה. דהיינו ע"ד שנתבאר בתקון ב' די"ג ת"ד דא"א (באות קט"ז ע"ש) וסליק מרישא דפומא עד רישא אחרא דפתחא דפומא, שכל המקום הזה הוא לחי העליון ובחינת בינה. ונמתקו שערות דמלכות בבחינת בינה, ואח"כ ירדו משם למקומן בלחי התחתונה, שהוא תחת שפה תתאה. וז"ש ונחית מתחות פומא עד רישא אחרא וכו', שהוא מקום המלכות עצמה ומעתה היא ראויה לקבל המוחזי ג"כ מבינה. כמ"ש בת"ד דא"א בתקון השביעי. ולולא קבלה מיתוק הזה מבינה לא היתה ראויה למוחזי ההם.

רפב) קום ר' אבא. קם ר' אבא, פתח ואמר, כשתקון זה מתתקן בתקון המלך, הוא כגבור אמיץ יפה מראה רב ושליט. ז"ש גדול אדוננו ורב (דמו"י דף ק"מ ע"א)

(רפג) ותאנא, נושא עון אתקרי דא תקונא תניינא, כגוונא דעתיקא קדישא. אבל משום ההוא אורחא דנפיק, בתקונא תליתאה ר תחות תרינ נוקבין ט דחוטמא, ושערין תקיפין זעירין מליין ה לההוא אורחא. לא אתקרון הכא נושא עון ועובר על פשע, ואתקיימו באתר אחרא.

(רפד) ותניא, תלת מאה ושבעין וחמש חסדים, כלילן בחדס דעתיק יומין, וכלהו אקרון חסדי קדמאי. דכתיב, (מ) איה חסדיך הראשונים. וכלהו כלילן בחדס דעתיקא קדישא, סתימא דכלא. וחדס דזעיר אפין אקרי חסד עולם.

(רפה) ובספרא דצניעותא, קרי ביה כ לחסד קדמאה דעתיק יומין רב חסד.

מסורת הזוהר

חלופי גרסאות

(מ) (תהלים פט) ז"ל צ ט"ב שכ"ט ר מתחות. ש ל"ג דחוטמא. ת מההוא. א בחדס.

מאמר

הסולם

תקון ב' וגי' דט' ת"ד דז"א

לגמרי כמו בארז שתיחת החוטם דא"א. וז"ש, אורחא דנפיק בתקונא תליתאה תחות תרינ נוקבין דחוטמא, דהיינו האורח הפנוי משערות שבאמצע שערות השפה העליונה מתחת ב' נקבי החוטם, ושערין תקיפין זעירין מליין לההוא אורחא, כי לא נתפנו השערות לגמרי, שזה מורה שעוד יש שם היכר הדינים של התערבות המלכות בבינה. וז"ש, לא אתקרון הכא נושא עון ועובר על פשע, כי שם בא"א, נקרא התקון הב' נושא עון, ותקון הג' ועובר על פשע. שפירושו, שעייזו שהבינה קבלה בתוכה את העון דהיינו הדינים של המלכות בתקון הב', ע"כ כשבא תקון הג' והבינה נטתרה מן הדינים נעבר בזה גם הפשע של מלכות עצמה, מחמת התערבותה למדרגה אחת עם הבינה. אבל כאן, שנשאר עוד שערות קצרות באותו אורח. הרי עוד ניכר הפשע, ולא נסלה. וע"כ לא נקרא תקון זה ועובר על פשע, ומשום זה לא נקרא גם תקון הב', נושא עון. כי נושא עון פירושו שהבינה נושאת העון של המלכות כדי לעבור אח"כ בתקון הג', על הפשע של המלכות ולטהרה, וכיון שאינו מתקיים בתקון הג', ועובר על פשע, אין תקון הב' נקרא נושא עון. ואתקיימו באתר אחרא, דהיינו בתקון ד'.

(רפד) ותניא תלת מאה וכו': ולמדנו, שע"ה חסדים כלולים בחדס דעתיק יומין, שה"ס ואל קין ואל מנחתו לא שע"ה, שלא זכה לחסדים אלו דעתיק יומין, וכולן נקראים חסדים הראשונים. שכתוב, איה חסדיך הראשונים, וכולם כלולים בחדס דעתיקא קדישא הסתום מכל. וחדס דז"א, נקרא חסד עולם.

(רפה) ובספרא דצניעותא וכו': ובספרא דצניעותא (אות ל"ז) קורא את החסדים הראשונים

נקרא כאן התקון הזה בשם אפים, כי ממנו יבא הארת הפנים. כי סדר ט' תקונים אלו הם: א', ארך. ב', אפים. ג', ורב חסד. ד', נושא עון. ה', ופשע. ו', ונקה לא ינקה. ז', פוקד עון אבות על בנים. ח', על שלשים. ט', ועל רבעים.

(רפג) ותאנא נושא עון וכו': ולמדנו, נושא עון היה צריך להקרא התקון הזה כמו תקון הב' בעתיקא קדישא, שהפירוש הוא שהבינה נושאת עון של המלכות, כי נתמעטה על ידה מג"ר, כדי לעבור על פשע, בתקון הג', דהיינו כדי להמתיק דיני המלכות הנקראים פשע (כנ"ל אות קכ"ז) אבל משום האורח הזה היוצא כאן בתקון הג', תחת ב' נקבי החוטם, ששערות קשות קטנות ממלאות את האורח הזה ואינו פנוי משערות, כתקון הג' דא"א. ע"כ לא נקרא כאן נושא עון ועובר על פשע, והוא מתקיים במקום אחר דהיינו בתקון הד' (להלן אות רפ"ח).

פירושו, כי בתקון ב', שהמלכות עלתה לבינה, קבלה הבינה דיני המלכות ונתמעטה מחמתה מג"ר. כנ"ל. וכדי לתקן זה, נעשה זווג עליון דע"ב ס"ג דא"ק, שהארת זווגם מוריד ומציא דיני המלכות מן הבינה, והבינה חוזרת לחכמה, (כנ"ל ויקהל דף מ"א ד"ה והארה) אשר תקון הג' שנעשה אורח פנוי משערות באמצע שערות השפה, כי שערות השפה הן מעלית דיני המלכות בתוך הבינה (כנ"ל אות רפ"א) אשר עתה בתקון ג', שהמלכות חזרה וירדה מבינה, נקרחו השערות שם, וחזרה שם בבינה בחינת ג"ר כמקודם עלית השערות דמלכות (כמ"ש) באורן לעיל אות קכ"ז ע"ש). אמנם יש שנינו כאן בתקון ג' דז"א, אשר ארז הפנוי משערות שנעשה, אינו פנוי לגמרי כמו בתקון ג' דא"א, אלא יש כאן שערות קצרות וקשות בתוך הארה, שזה מורה שעוד לא ירדו הדינים (דו"י דף ק"מ ע"ב)

אדרא רבא

קסא

ובזעיר אפין, חסד סתם. ובג"כ כתיב הכא, ^ו ורב חסד. וכתיב, ^ט נוצר חסד לאלפים סתם. ואוקימנא, ^ב האי ג רב חסד, מטה כלפי חסד, לנהרא ליה, ולאדלקא בוציני.

רפו) דתנא האי אורחא דנחית תחות תרין נוקבין דחוטמא, ^ד ושערין זעירין מליין לההוא ארחא, לא אקרי ההוא ^ה ארחא עובר על פשע, דלית אתר לאעברא ליה בתרי גווי. חד משום ^ו שערי דאשתכח בההוא ארחא, הוא אתר קשיא לאעברא. וחד, משום דנחית אעברא דההוא אורחא עד רישא דפומא, ^ז ולא יתיר.

רפו) וע"ד כתיב, ^ט שפתותיו שושנים, סומקין כורדא, נוטפות מור עובר, סומקא תקיף, והאי אורחא דהכא, בתרי גווי ^ח לא אתבסם. מכאן מאן דבעי לאגזמא, תרי זמני בטש בידיה בהאי אורחא.

מסורת הזוהר

1) (שמות לד) ויצא ק צ"ו ט (שם) בהשטות ח"ב רעג: ת"ז תכ"א נח: ט (שיר ה) ויחי עה צ"א

חלופי גרסאות

ב בהאי ג ורב חסד מהאי אתבסם חסד לנהרא לכלהו בוציני. ד זעירין שערי תמן ובהאי אורחא כתיב עובר על פשע. ה אחרא. ו דההוא ול"ג שערי דאשתכח. ז ל"ג ולא יתיר. ח מוסף אגוים ולא.

מאמר

הראשונים דעתיק יומין רב חסד, ובזעיר אנפין נקראים החסדים חסד סתם. ומשום זה כתוב כאן בתקון הג' דז"א ורב חסד, כי תקון א' הוא, ארך. ותקון ב' הוא, אפיס. ותקון הג' הוא ורב חסד, כנ"ל. כי הוא מקבל כאן מחסדים הראשונים דז"א, ונקרא גם הוא ורב חסד. וכתוב, נוצר חסד לאלפים סתם, ולא כתוב ורב חסד, כי מדבר שם מחסד דז"א עצמו. שנקרא חסד סתם. והעמדנו, רב חסד זה, דז"א, מטה כלפי חסד דז"א, להאיר לו ולהדליק הנרות, דהיינו הספירות דז"א.

רפו) דתנא האי אורחא וכו': כי למדנו, האורח הזה היורד תחת ב' נקבי החוטם דז"א, ושערות צרות ממלאים האורח. הוא, לא נקרא אורח והוא עובר על פשע, כי אין מקום להעביר הפשע משום ב' טעמים, א' משום השערות הנמצאות באורח ההוא, הוא מקום קשה מלהעביר שם חכמה. וב', משום שהמעבר של האורח ההוא, יורד רק עד תחילת הפה ולא יותר.

רפו) וע"ד כתיב שפתותיו וגו': וע"כ כתוב, שפתותיו שושנים, דהיינו אדומות כשושנים. נוטפות מור עובר, היינו אדום, קשה, שהיא דין. כי האורח הזה שבכאן שממעל השפות, בב' אפנים לא נתבשם כנ"ל. וע"כ ניכר הדין על השפות, שה"ס גוון אדום. ומכאן, שמי שרוצה להפחיד את חבירו בשיעור יוצא (דפו"י דף ק"מ ע"ב)

הסולם

תקון ב' וגי דט' ת"ד דז"א

מן הכלל, מכה בידו ב' פעמים באורח הזה. פירוש בתקון הג' דז"א, יש ב' מעלות באורח הזה שתחת נקבי החוטם. א', שהמלכות ירדה מבינה לגמרי, עד שהאורח ההוא פנוי לגמרי משערות. ב', שהאורח ההוא עובר ובא עד מתחת השפה התחתונה, באמצע השערות של שבולת הזקן, בתקון ד' דז"א. שמב' אלו נעשו ב' תקונים אל המלכות, א', שהבינה נטהרה מדינים לגמרי, ונגילת החכמה באורח העליון, ובסוד ועובר על פשע נטהרה ג"כ המלכות עם הבינה. ומה שנשאר מן המלכות שלא נמתק בסו"ה לשארית הנמצאה, נמתק בארץ התחתון שמתחת שפה תתאה, שהוא מתוק המלכות במקום מציאותה בלחי התחתונה כנ"ל (באות ק"ל) בתקון ד' דז"א. וכאן בז"א חסרים ב' תקונים אלו. וז"ש, לא אקרי ההוא ארחא, עובר על פשע, דלית אתר לאעברא ליה בתרי גווי, דהיינו משום שחסר בו ב' תקונים הנ"ל שבז"א. חד, משום שערי שערי דאשתכח וכו'. ונמצא שאפילו הבינה לא נטהרה לגמרי, ומכ"ש המלכות. וחד, משום דנחית אעברא דההוא אורחא עד רישא דפומא ולא יתיר, כי אינו יורד להעשות גם אורח בשבולת הזקן, ששם המלכות במקומה. וע"ד כתיב, שפתותיו שושנים, סומקין וכו', שיש בחינת דין בשפתותיו דז"א, מאותם ב' המיעוטים שנעשו באורח ההוא שעל השפות שלו.

תקונא

רפח) תקונא רביעאה ט נפיק שערא, ואתתקן, וסליק . וחפי כ בעלעוי, בתקרבתא דבוסמא. האי תקונא יאה ושפירא, ל לאתחזיא ט הוד והדר הוא. ותניא, הוד עלאה, נפיק ואתעטר ונגיד נ לאתאחדא בעלעוי, ט ואתקרי הוד זקן. ׀ ומהאי הוד והדר, תליין אלין פ לבושי, דאתלבש בהו, ואינון צ פורפירא יקירא

מסורת הוהר

(9) (תהלים קד) וירא ח צ"ג

חלופי גרסאות

ט האי ארחא דשערי אתתקן וסליק, י ונחית. כ בעלעלי בתקרבתא דבוסמין, ל לאחזאה. מ הוד עלאה. נ ליאה דעלעין. ס מוסיף ואתקרי האי. ׀ ומהאי תליין הוד והדר [אלין] לבושי. פ לבושי יקר דאתלבשן אינון פורפירא יקירא דכתבי הוד והדר לבשת תקונין דאתלבשן אתתקן. צ יקירא פורפירא.

הסולם

מאמר

תקון ד' דט' ת"ד דו"א

תקון הד' שבכאן, הוא עבור ב' לצורך קבלת ג"ר דו"ק.

תקון ד' דט"ד דו"א

ו"ש, תקונא רביעאה נפיק שערא ואתתקן וסליק וחפי בעלעוי שהשערות עלו פעם ב' לבינה, ללחי העליונה, להתקן שיהיו ראויים לקבל ג"ר, הנקראים, תקרבתא דבוסמא, וע"י עליה זו קבלו הלבושים מבינה שאר העליון יוכל להתלבש בהם (כנ"ל ב"א דף ד' ד"ה וכבר) ולבושים אלו נקראים נה"י דבינה, ו"ש, האי תקונא יאה ושפירא לאתחזיא, הוד והדר הוא. כי ע"י תקון זה של עלית המלכות לבינה, קבל הדיקנא בחינת נה"י דבינה, כי הוד והדר הם נצח והוד (כנ"ל משפטים אות פ"ד) גם היסוד נקרא הדר. וע"כ הן רומזים על נה"י דבינה שקבל הדיקנא בתקון הזה. ו"ש ותניא הוד עלאה, דהיינו נה"י דבינה, אלא להיות כאן העיבור לג"ר דו"ק שהוא שליטת השמאל, ע"כ נכללים כולם בהוד לבד שהוא שמאל. נפיק ואתעטר ונגיד לאתאחדא בעלעוי, בלחייו, היינו תרין תפוחין המתגלים בתקון החמישי, כי ע"י עבור הזה מתגלים תרין תפוחין דו"א. וע"כ אומר נפיק ואתעטר, נפיק, היינו בתקון רביעי, ואתעטר, היינו בתקון החמישי. ואז ונגיד ואתאחד בעלעוי.

ו"ש, ומהאי הוד והדר תליין אלין לבושי דאתלבש בהו ואינון פורפירא וכו', כי מאלו נה"י דבינה הנקראים הוד והדר, הם הלבושים שהאורות דיקנא מתלבשים בהם שעל ידיהם יכולים לקבל האור העליון, ועליהם כתוב, הוד והדר לבשת. שהמוחין דו"א מתלבשים בהוד והדר דבינה האלו. ו"ש, תקונין דאתלבש בהו, שהמוחין דו"א מתלבשים בהם, ואתתקן בהאי דיוקנא דאדם, שהוא ז"א, יתיר מכל דיוקנין, יתור מכל שאר המדרגות. כי כל מדרגה מקבלת האורות בלבוש, נה"י העליונה ממנה. אבל בהו הוא מטעם התכללות ז' וי' בהו, כי מבחינת עצמן

רפח) תקונא רביעאה וכו': התקון הרביעי. השערות ייצאות ומתקנות, ועולות ומכסות על לחייו, במנחת הבושם. התקון הזה נאה ויפה למראה, הוד והדר הוא. ולמדנו, הוד העליון יוצא ומתעטר ונמשך להתאחו בלחייו, ונקרא הוד זקן. ומההוד וההדר הזה תלויים אלו הלבושים שז"א מתלבש בהם, שהם הלבוש היקר של המלך. שכתוב, הוד והדר לבשת. היינו התקונים שנתלבש בהם, ונתתקן בצורת אדם הזה, יותר מכל הצורות.

פירושו. כבר נתבאר שולא עלית המלכות לבינה לא היו ז' וי' ראויים לקבל מוחין, מפני שהמלכות שלהם היא מדת הדין שעליה היה הצמצום והמסך שלא לקבל בתוכה אור העליון. אלא ע"י עלית המלכות לבינה, קבלה המלכות הכלים דבינה, ואז ראויים ז' וי' לקבל אור העליון (כנ"ל ב"א דף ד' ד"ה וכבר). והנה עליה זו דמלכות לבינה נבחנת כמו עיבור במעי אמו. ונהוג בכל מדרגה ומדרגה, כי בכל המדרגות יש ע"ס מחמת שכלולות זו מזו. וע"כ צריכים לעיבור הזה אפילו בג"ר. אמנם בג"ר אין צריכים לעיבור הזה מחמת עצמותם אלא מחמת התכללותם בספירות דו"ן. משא"כ בזו"ן, שהם צריכים לעיבור זה בבחינת עצמותם, שולא העיבור אינם ראויים לקבל אור העליון. ולפיכך דיקנא דו"א צריכים לב' עורים, עבור א' לצורך יציאת ו"ק. ועיבור ב' לצורך יציאת ג"ר דו"ק. וזה דוקא בז"א. אבל דיקנא דא"א היה עיבור א' מספיק לו"ק ולג"ר דו"ק. כי תקון ב' הוא עיבור א' שתיכף יצא בא"א בתקון הג', אורח פנוי משערות שהיה מספיק גם לתקון ד', שהוא האורח הפנוי משערות שבתוך שבולת הזקן (כמ"ש באות רפ"ז). אבל כאן לא יצא אורחא בשבולת הזקן, מחמת שגם ארח העליון שבשפה עלאה אינו נקי משערות, כנ"ל בדבור הסמוך. ולפיכך (דפו"י דף ק"מ ע"ב)

ק דמלכא. דכתיב (9) הוד והדר לבשת, תקונין דאתלבש בהו, ואתתקן בהאי דיוקנא דאדם, יתיר (1) מכל דיוקנין.

(רפט) ותאנא (*) האי הוד, כד אתנהר בנהירו (2) דדיקנא (3) עלאה, ואתפשט בשאר תקונין נהירין. האי הוא נושא עון מהאי גיסא, ועובר על פשע מהאי גיסא. ובג"כ, (4) לחייו כתיב. ובצניעותא דספרא אקרי, הוד והדר ותפארת. (5) דהא תפארת הוא עובר על פשע, שנאמר (6) ותפארתו עבור על פשע. (7) אבל האי תפארת לא אוקימנא, אלא בתקונא תשיעאה, כד"א ותפארת בחורים כחם.

חלופי גרסאות

ק ל"ג דמלכא. ר לכל. ש דיקנא. ת דא. א ל"ג דהא ; ל"ג דהא תפארת. ב ותאנא.

מסורת הזוהר

(8) (שיר ה) לעיל אות רנ צ"א (9) (משלי יט) ספרא דצניעותא יב צ"י

תקון ד' דט' ת"ד דז"א

הסולם

מאמר

שהוא עלית השערות לבינה, נקרא תקון זה בשם נושא עון, כי הבינה נושאת בקרבה עון וקלקול שבמלכות. עון, הוא מלשון מעות. ועובר על פשע מהאי גיסא, שמצד התקון החמישי, שהוא ב' תפוחין הפנוים משערות, שיצאו והאירו בהם הג"ר דו"ק אפילו במלכות, או נקרא תקון ה' הוזה, בשם ופשע, שפירושו, עובר על פשע, שהארת הג"ר מבינה עוברים על פשע של המלכות והג"ר מאירים בה, כמו שלא היה בה שום פשע. ומטעם זה נקראים ב' תקונים אלו הרביעי והחמישי בפרשת שלח, בשמות: נושא עון, ופשע. כי אר"ה, הוא תקון א'. אפים, הוא תקון ב'. ורב חסד, הוא תקון ג'. נושא עון, הוא תקון ד'. ופשע, הוא תקון ה'. וכו' כנ"ל. וז"ש ובג"כ לחייו כתיב, שכולל ב' תקונים אלו הרביעי והחמישי, דהיינו השערות שעל הלחיים, ותפוחין הפנוים משערות.

ומה שאמרנו לעיל בדבור הסמוך, שהלבושים שזו"ן מקבלים מבינה, נקראים הוד והדר, שהם נצח הוד יסוד, אינו בדיוק, כי הם כוללים גם חצי תפארת שמחזה ולמטה, כי תנה"י דעליון מתלבשים בתחתון. שבלבושים אלו מקבל התחתון האורות דג"ר כנ"ל. ולא עוד אלא שורש התקון הוא בתפארת דעליון, שה"ס בינה דעליון, כי חג"ת הם כח"ב אלא מחמת שירדו לבחינת חסדים נקראים חג"ת, הרי שת"ת היא בינה שבה עיקר התקון של ועובר על פשע, כנ"ל. וז"ש ובצניעותא דספרא אקרי הוד והדר ותפארת, דהיינו תנה"י דעליון, דהא תפארת הוא עובר על פשע, כי עיקר התקון של קבלת הג"ר שה"ס ועובר על פשע הוא בתפארת, להיותו בינה דעליון. ומה שקוראים אותו רק הוד והדר לבד, הוא

עצמן היו יכולים לקבל אור העליון גם בכלים שלהן עצמן בלי לבושי נה"י דעליון, משא"כ ז"א, הרי מבחינת עצמו אינו ראוי לקבל אור העליון בכלים שלו, והוא צריך ללבושי נה"י דבינה לקבל בהם אור העליון, מבחינת עצמותו. וז"ש ואתתקן וכו' יתיר מכל דיוקנין. כלומר, שהוא צריך להם יותר מכל המדרגות.

(רפט) ותאנא האי הוד וכו': ולמדנו הוד הדיקנא הוזה, כשהאיר באור הדיקנא עליונה דא"א, ונתפשט בשאר התקונים המאירים, דהיינו גם בתקון החמישי, זה הוא נושא עון מצד זה, ועובר על פשע מצד זה. ומשום זה כתוב לחייו, שהוא כולל הן השערות שעל הלחיים שהן תקון ד', והן תרין תפוחין הפנוים משערות שהן תקון ה'. ובצניעותא דספרא, נקרא התקון הוזה הרביעי, הוד והדר ותפארת. כי תפארת הוא עובר על פשע, שנאמר ותפארתו עובר על פשע. אבל התפארת הזו לא העמדנו אלא בתקון התשיעי, כמש"א תפארת בחורים כחם. ושם בתקון התשיעי נקרא תפארת. וכשנשקל, כמשקל אחד עולים שניהם. אר"ש, ראוי אתה ר"א, להתברך מעתיקא קדישא, שכל הברכות יוצאות ממנו. פירוש. כבר נתבאר, שתקון ד' ה"ס עובר ב' לג"ר דו"ק, שהמלכות עלתה ונתערבה בבינה. שעי"ז, אחר שחזרו הג"ר לבינה, חזרו ג"כ למלכות ונתקנו בתקון החמישי ב' תפוחין פנוים משערות ששם הארת הג"ר דו"ק, וז"ש, האי הוד כד אתנהיר בנהירו דדיקנא עלאה, שעי"ז יצאה ה' מאור ואתפשט בשאר תקונין נהירין, דהיינו התקון דב' תפוחין קדישין שבתקון ה', שה"ס הארת ג"ר דדיקנא, המאיר גם לשאר תקוני דיקנא. האי הוא נושא עון מהאי גיסא, שמצד תקון הד', (דפו"י דף ק"מ ע"ב *) דף קמ"א ע"א)

ג ותמן אקרי תפארת. וכד ד אתתקל, במתקלא חד סלקין. אמר ר"ש, יאות אנת רבי אבא, לאתברכא מעתיקא קדישא, דכל ברכאן נפקין מניה.
 רצ) תקונא חמישאה. פסיק שערא, ואתחזון תרין תפוחין מכאן ומכאן, סומקן ה כהאי ורדא סומקא. ומתלהטן במאתן ושבעין עלמין, הני תרי תפוחין, כד ו נהרין מנהירו דתרין תפוחין ד קדישין עלאין דעתיקא, אתמשך סומקא, ואתי חיורא. בהאי כתיב, ה יאר יי פניו אליך ויחנך. דכד נהרין מתברך עלמא. ובשעתא ה דאתעבדו סומקא, כתיב ישא יי פניו אליך, כלומר יסתלק. ולא ישתכח רוגזא בעלמא. תאנא, כלהון נהורין דאתנהרן מעתיקא קדישא, אתקרונ חסדי קדמאי. ובגין אינון, נהרין כל אינון חסדי עולם.

מסורת הזוהר

חלופי גרסאות

ג וקרי ול"ג ותמן אקרי. ד אסתכל. ה כההוא. ו נהרין מתרין סטרי דנהירו. ז ל"ג קדישין עלאין דעתיקא. ח דאתעביד.

ה (במדבר-ו) ח"ג קלג. רעא : רעו : רצה. ת"ו תכ"א סג. ת"ע קכט :

הסולם

מאמר

תקון ד' דט' ת"ד דו"א

שנתבאר לעיל (ב"א ט"ו ד"ה ה"היא) ותקון הוה נקרא בפרשת שלה. ופשע, שפירושו ועובר על פשע, שהג"ר דחכמה מאירים במלכות כמו שלא היה בה שום פשע. וז"ש תקונא חמישאה, פסיק שערא ואתחזון תרין תפוחין, כי מקור השערות הוא מכניסת ה' באויר, וכיון שה' יצאה מאויר בתקון הזה, ע"כ נפסקו בו השערות. סומקן כהאי ורדא סומקא, כי אז היא שליטת השמאל, שנמשכים ממנו דינים, וע"כ נבחן בו גוון אדום, שהם סוד שליטת הדינין דשמאל.

הוא משום דהאי ת"ת לא אוקימנא אלא בתקונא תשיעאה, כי עיקר הת"ת הוא מחציתו העליון שהוא מתבאר בתקון ט'. וז"ש, ותמן אקרי ת"ת, ולא כאן שהוא רק מחציתו התחתון שמחזה ולמטה, ומה שבספרא דצניעותא חושב אותו לת"ת, אין קושיא כי, וכד אתתקל במתקלא חד סלקין, כלומר, שגם מחזה ולמטה אפשר לכנותו ת"ת. כי עולים במשקל אחד.

תקון ה' דט"ד דו"א

ועיקר הארת הדינים דשמאל, הוא בב' שלישי ת"ת שמחזה ולמטה, ובנצח, ובהוד. שהם בכללים שם עם הדינין הנמשכים ממסך דחזה. וז"ש, ומתלהטין במאתן ושבעין עלמין, כי כל אחת מג' ספירות הנ"ל ה"ס מאה, והיו צריכים להיות ג' מאות, אלא לפי שחסר שלישי עליון שמחזה ולמעלה דת"ת, אין בת"ת אלא שבעים, וע"כ הם רק מאתים ושבעים. ששם מתלהטים בעיקר הדינים דשמאל. אבל כשב' תפוחין דו"א מקבלים הארת הפנים דא"א, אתמשך סומקא ואתי חיורא, כי נתבטלו הדינים דקו שמאל. בהאי כתיב יאר ה' פניו וגו'. שגם הפנים דו"א מאירים. שמהם מקבלים התחתונים, ובשעתא דאתעבדו סומקא, דהיינו מטרם שקבלו הארת פנים דא"א, כתיב ישא ה' פניו אליך, שפירושו, יסתלק ולא ישתכח רוגזא בעלמא, כי פנים, פירושו ג"ר. ישא הוא מלשון, ונשא שה מהעדר. כי כל עוד שנמצא בהם הג"ר של שליטת השמאל, נמשכים מהם דינים לעולם. תקונא

רצ) תקונא חמישאה וכו' : התקון החמישי. השערות נפסקות, ונראים ב' תפוחין, פנוים משערות. מכאן ומכאן, אדומים כמו שושנה אדומה, ומתלהטן בר"ע עלמין. אלו ב' תפוחין כשמאירים מאור של ב' תפוחין קדישין העליונים דעתיקא שהוא א"א, שהם תקון ז' שלו, הולך מהם הגוון אדום ובא גוון לבן, בזה כתוב, יאר ה' פניו אליך ויחנך, וכשמאירים מתברך העולם, ובשעה שנעשו אדום, כתוב, ישא ה' פניו אליך. כלומר שיסתלק פניו, ולא ימצא רגז בעולם. למדנו, כל האורות המאירים מעתיקא קדישא, דהיינו מא"א, נקראים חסדים הראשונים ובשביל אלו חסדים הראשונים מאירים כל אלו חסדי עולם, שהם חסדים שבו"א.

תקון ה' הזה כבר נתבאר היטב בדבור הסמוך, שה"ס יציאת ה' מאויר, שאז חוזרים להאיר הג"ר דו"ק, שה"ס נקודת השורק, (דפוי דף קמ"א ע"א)

א ד ר א ר ב א

קסח

רצא) תקונא שתיתאה. נפיק שערא, כחד חוטא ט דשערי בסחרניה
 כ דדיקנא. ג פאת הזקן ואיהו חד מחמש פאין, דתליין נ בחסד, ולא אבעי לחבלא
 האי חסד, כמה דאתמר. ובגין כך, ו) לא תשחית את פאת זקנך כתיב.
 רצב) תקונא שביעאה. דלא תליין שערא על פומא, ופומא אתפני מכל
 סטרוי, נ ויתבין שערין בתקונא סחור סחור ליה. קום רבי יהודה. קם רבי יהודה,
 פתח ואמר, ה) בגזירת עירין פתגמא. כמה אלף רבבן ט מתישבן ומתקיימן בהאי
 פומא, ותליין-מניה, וכלהון אקרון פה. הה"ד ו) וברוח פיו כל צבאם. ומההוא
 רוחא דנפיק מפומא, מתלבשן.
 רצג) כל אינון דלבר, ו) תליין מהאי פומא. ומהאי פ) פומא כד אתפשט
 ז האי רוחא, מתלבשן ביה כמה נביאי מהימנא, וכלהו פה יי אתקרון. ובאתר

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ט) (ויקרא יט) ת) (דניאל ד) פקודי ריד צ"ש
 ט בשערי י ל"ג בסחרניה. כ מוסיף דיקנא ותליין
 עד רישא דמעוי ולא נחית עד טבורא תנא תקונא
 דא הוא דאקרי. ל) הוא אקרי חד ול"ג פאת הזקן
 ו) (תהלים לג) ב"א שד צ"א
 ט מוסיף בחסד וברחמי. נ ל"ג מן ויתבין עד קום. ס מתנשן; מתנשכן. ע דתליין. פ רוחא צ ההוא
 ארחא.

תקון ו' דט' ת"ד דז"א

הסולם

מאמר

ב' ע"א) והן כנגד ה' ספירות חג"ת נ"ה שבקו
 ימין הנקראים ה' חסדים, ולא אבעי לחבלא
 האי חסד, ולפניך נשאר כל תקוני השערות
 בסוד ונקה לא ינקה, להיותם המקורות של
 החסדים.

תקון ו' דט"ד דז"א

תקון ו' דט"ד דז"א

רצב) תקונא שביעאה וכו': התקון
 השביעי. השערות אינן תלויות על הפה, והפה
 נתפנה מכל צדדיה, והשערות יושבות מתוקנות
 סביב סביב לו. קום ר' יהודה. קם ר' יהודה.
 פתח ואמר, בגזירת עירין פתגמא. כמה אלף
 רבבות מתישבים ומתקיימים מפה הנה, ותלויים
 ממנו, וכולם נקראים פה. ז"ש וברוח פיו כל
 צבאם, ומרוח ההוא היוצא מן הפה הם
 מתלבשים.

רצג) כל אינון דלבר וכו': כל אלו
 שמבחוץ תלויים מפה הנה. ומפה הנה, כשמתפשט
 ממנו רוח הזה, מתלבשים בו כמה נביאים
 נאמנים, וכולם נקראים פה ה'. ובמקום שהרוח
 יוצא, דהיינו הפה, לא מתערב שם דבר אחר.
 וכולם מחכים להתלבש ברוח ההוא היוצא מן
 הפה. ותקון זה שולט על כל ששת התקונים
 הקודמים לו, משום שכאן כולם מתקיימים
 ומתאחזים. ומשום זה, השערות שוות מסביב
 הפה, והפה נתפנה משערות מכל צדדיו. אמר
 ר' שמעון, ברוך אתה לעתיקא קדישא.

פירוש

רצא) תקונא שתיתאה וכו': התקון
 הששי. השערות יוצאות כמו חוט אחד של
 שערות מסביב הדיקנא. דהיינו השטח העליון
 של הדיקנא הנמשך עד החזה, בדומה לתקון
 השמיני דא"א (לעיל אות קמ"ח ע"ש) וזהו
 נקרא אחת מחמש פאות שבזקן (מכות ב.)
 התלויות בחסד, ולא צריכים להשחית חסד
 הזה, כמו שלמדנו. ומשום זה, לא תשחית פאת
 זקנך, כתוב.

תקון זה נקרא ונקה לא ינקה, שפירושו,
 כי אחר שיצאו הג"ר בבחינת ב' תפוחין,
 ונפסקו השערות, היו צריכות להתבטל כל
 השערות, שהרי כבר יצאה ה' מן האויר, שהיא
 מקור השערות. אמנם לא היה כן, אלא לא
 לבד שהשערות של תקונים הקודמים נשארו,
 אלא גם יצאו חדשות, דהיינו שערות ארוכות
 הנמשכות עד החזה. שז"ס ונקה לא ינקה
 שאע"פ שב' תפוחים כבר נעשו נקיים משערות,
 לא ינקה את כולן, אלא להיפך שנמשכים
 ומקיימים הפנים כמו בחוט של שערות. וז"ש,
 תקונא שתיתאה, נפיק שערא, כחד חוטא
 דשערי, בסחרניה דדיקנא, אע"פ שכבר
 נפסקו בב' תפוחין, ואיהו חד מחמש
 פאין דתליין בחסד, כי יש בדיקנא ה' פאות,
 שתיים מכאן ושתיים מכאן ואחת מלמטה, (מכות
 דפו"י דף קמ"א ע"א)

דרוחא נפיק, לא אתערבא מלה אחרא, וכלהו מחכאן לאתלבשא בהוא רוחא דנפיק. והאי תקונא שליטא על כלהו שיתא. משום דהכא מתקיימן כלהו ומתאחדן. ובגיני כך שערותי שקילין סוחרניה דפומא. ואתפני מכל סטרוי, והאי תקונא שליטא על כלהו משום דהכא מתקיימן כלהו ומתאחדן. אמר ר"ש, בריך את לעתיקא קדישא.

חלופי גרסאות

ק מוסיף וכלהו פיות; דכלהו. ר ל"ג מן והאי עד אמר ר"ש.

מאמר

הסולם

תקון ז' דט' ת"ד דו"א

ללחי העליונה, כי מתוך זה, בשעה שנטהרה הבינה מן העון שבה בסוד יציאת ה' מאויר, נטהרה ג"כ המלכות, כי להיותה נפקדת בעון האבות וקבלה הקטנות מבינה, קבלה ג"כ הגדלות מבינה. ע"י טהרת העון. וז"ש, תקונא שביעאה, דלא תליין שערא על פומא ופומא אתפני מכל סטרוי, שהוא מטעם, כי הפסק השערות הנעשה בבינה, בלחי העליונה, מחמת יציאת ה' מאויר, עברה ג"כ אל המלכות הנמצאת בלחי התחתונה, ופומא אתפני מכל סטרוי, כמו בבי' תפוחין, ויתבין שערא בתקונא סחור סחור ליה, כי השערות שיצאו מקודם לכן אינן בטלות להיותן ממשיות חסדים כנ"ל. וז"ש כמה אלף רבבן מתישבין ומתקיימן בהאי פומא ותליין מניה. המספר אלף, מורה על חכמה, בסו"ה, ואאלפך חכמה. ורבבך, מורה על חסדים. וכיון שנמשכים חכמה וחסדים, אומר, אלף רבבך, שיוצאים ותלויים ומתקיימים מפה זה, כי מפומא דאתפני משערות יוצאת חכמה, ומשערות שמסביב הפה יוצאים חסדים. וז"ש, וכלהו אקרין פה. שהן החכמה והן החסדים נקראים פה. ונתבאר לעיל שע"כ צריכים לתקון הפה נוסף על תקון ב' תפוחין, משום שהתקון הנעשה במקום הלחי העליונה, אינו מועיל לבינה ותו"מ שיצאו מן הראש, להיותם נמצאים למטה ממלכות שבפרסא דראש. וע"כ נעשה להם תקון מיוחד בלחי התחתונה שנקרא פה. וז"ש, כל אינון דלבר תליין מהאי פומא, דהיינו כל אלו שהם בבחינת בינה ותו"מ שיצאו לבר מראש מקבלים מתקון הפה. וז"ש ומהאי פומא וכו' וכלהו פה הויה אתקרין, שאין שם שום דין כי נתפנה משערות. ובאתר דרוחא נפיק לא אתערבא מלה אחרא, דהיינו שום דין, כי אם היו נראות שם איזו שערות שהן דין לא היה יכול רוח הויה לצאת משם. וז"ש והאי תקונא שליטא על כלהו שיתא, משום דהכא מתקיימן כלהו ומתאחדן, כי כל התקונים שקדמו לתקון ז' הזה

פירוש. תקון זה שהפה נתפנה משערות נעשה ג"כ מכח יציאת ה' מאויר, כמ"ש לעיל בתקון החמישי בבי' תפוחין. ע"ש. והוצרך לתקון זה מחדש, משום שבי' תפוחין דאתפנו משערות עומדים בלחי העליון ששם מקום בינה, כי הפרסא, שבתוכה המלכות, עומדת בפאתי הראש מתחת הלחי העליונה. ואע"פ שיש שם התכללות המלכות, כי ע"כ נקרא התקון ועובר על פשע, כי פשע הוא בחינת הדינין שבמלכות, מ"מ כיון שהמלכות היא למטה מלחי העליונה, אין דינין דמלכות פוגמים מלמעלה ממקום מציאותה, והוא שם רק מבחינת התכללות. וכדי שתתמקק גם המלכות מבחינתה עצמה ותהיה ראויה לקבל ג"ר דחכמה, נעשתה יציאת ה' מאויר במקום הפה, ששם יש גם הלחי התחתונה שהוא מלכות, כי שפה תתאה, היא הלחי התחתונה הנמצאת מפרסא דראש ולמטה, ששם המלכות. שע"כ ה"ס בינה ותו"מ שיצאו מראש לבחינת גוף, וכיון שנעשה התקון במקום המלכות, אז נתקנה לגמרי. וראויה לקבל ג"ר דחכמה.

ולפיכך נקרא תקון זה בפרשת שלח, בשם פוקד עון אבות על בנים. כי כל מדרגה תחתונה נקראת בן כלפי העליונה ממנה. והנה השם עון, מורה על דינים שבינה שקבלה ממלכות שנכללה בה, שמורה שהיתה ישרה אלא שנעשתה מעוותת מחמת גורם אחר. והדינים שבמלכות נקראים פשע, כי הדינים הם מעצמותה. אלא מכח עלית המלכות לבינה, ומכח התקון שנעשתה בבי' תפוחין בסוד ועובר על פשע (כמ"ש לעיל באות ר"צ) נגנזה הפשע שבמלכות לגמרי, ובחינת העון שבינה נמשכה גם על המלכות, באפן, שבאותו זמן שהי' יצאה מאויר, והבינה נטהרה מן העון, נטהרה עמה יחד גם המלכות משום שפקד העון דבינה על מלכות. וז"ס, שתקון הפה, נקרא פוקד עון אבות על בנים, כי העון שהיה בלחי העליונה שבו בחינת אבות, נפקד על בנים, שהוא הלחי התחתונה, שבינה ותו"מ שלו נקראים בנים (דפו"י דף קמ"א ע"א)

רצד) תקונא תמינאה דנחתין שערי בתחות דיקנא, מחפיין קדלא דלא אתחזי. דתניא, אין למעלה לא ערף ולא עפוי, ו ובזמנא ת דאגח קרבי אתחזי. משום לאחזאה גבורתא. דהא תנינן, אלף עלמין אתאחדין מניה, הה"ד, א אלף המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים. ואלף המגן רזא הוא. בצניעותא דספרא, כל שלטי הגבורים דאתו מסטר גבורה חד, מאינן א גבוראן.
רצה) תקונא תשיעאה. ב דמתחברן שערי בשקולא מליא, ג עם אינן

חלופי גרסאות
 ש ואי בזמנא, ת דנצח, א גבורה, ב דאתמשכן, ג עד.

מסורת הוהר
 (ב) (שיר ד) יתרו גה צ"ג

הסולם

תקון ח' דט' ת"ד דו"א

מאמר

ולהשבית הקליפות. וז"ש משום לאחזאה גבורתא, דהיינו להראות החכמה שבקו שמאל, שנקראת גבורה. שאין הקליפות נכנעות רק ע"י גילויה. דהא תנינן אלף עלמין אתאחדין מניה. דהיינו חכמה, המרומות באלף, בסוד ואאלפך חכמה. הה"ד אלף המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים. ואלף המגן רזא הוא, שמורה על השערות האלה שבעורף המגינות על החכמה, שנקראת אלף. כל שלטי הגבורים, מה מוסיף הכתוב בזה, הוא, דאתו מסטר גבורה חד מאינן גבוראן, דהיינו הבאים מגבורה אחרונה שבגבורות שה"ס המלכות, וע"כ אוה"כ, כל שלטי הגבורים. ותקון זה נקרא בפרשת שלח, על שלשים, כי נתבאר לעיל שכל מדרגה תחתונה נחשבת בבחינת בן למדרגה עליונה. והנה מקור התקון של נושא עון ועובר על פשע, הוא בלחי העליונה, ומשם נפקד העון על בחינת הלחי התחתונה שהיא בבחינת בן ללחי העליונה, בסוד תקון הו' ע"ש. ועתה עבר אותו התקון על בחינות הגרון והעורף שהוא גוף, והוא בן ללחי התחתונה, ושלשים ללחי העליונה. ולפיכך נקרא תקון הו', פוקד עון אבות על בנים, ותקון הח', הוא פוקד עון אבות על בני שלשים. ונעשו ראויים עי"ז לגלות החכמה שבעורף, בעת מלחמה, כנ"ל, כי בעת שיצא העון מהאבות, שהם, ב' תפוחין שבלחי העליונה, יצא העון ג"כ מהבנים בתקון הו', ומבני שלשים בתקון הח'. כמ"ש בתקון הו' ע"ש.

הזה, לא היו אלא כדי להביא תקון הזה על שלמותו. דהיינו לתקן את המלכות במקומה שתוכל לקבל ג"ר כנ"ל. וע"כ נאחזים כולם בשלמות תקון הו' הזה ומתקיימים על ידו. כי לא באו אלא להשלמת תקון הזה.

תקון ה' דט"ד דו"א

רצד) תקונא תמינאה וכו': התקון השמיני. השערות יורדות תחת הדיקנא ומכסות העורף שלא יהיה נראה, שלמדנו, אין למעלה לא עורף ולא עייפות. ובזמן שעושה מלחמה נראה העורף, כדי להראות גבורה, כי למדנו, אלף עולמות נאחזים ממנו. וז"ש אלף המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים. ואלף המגן הוא סוד. ויש בצניעותא דספרא, כל שלטי הגבורים. היינו הבאים מצד גבורה אחת מאלו הגבורות.

פירוש. אחר שכבר נעשו כל התקונים בבחינת הלחי העליונה והלחי התחתונה, ירדו התקונים לבחינת גוף ממש. דהיינו הגרון והעורף, ותקון הזה יש לו ב' משמעות, א) לכסות את העורף, כי המוחין דחכמה הבאים מקו שמאל, נבחנים שהם באחורים ולא פנים, דהיינו בעורף, וכיון שדינים נמשכים ממוחין דחכמה אלו, ע"כ צריכים לכסות העורף, שז"ס התקון השמיני שיצאו שערות למטה מראש וכיסו את העורף, כי הדין שבשערות מכסות על החכמה אשר בעורף ואינה מאירה. (ב) שהם מגלים את העורף בשעת מלחמה, שאין החצונים נכנעים אלא ע"י גילוי חכמה, ואז מתפנים השערות מן העורף והחכמה נגלית לכלות את הקליפות והס"א.

תקון ט' דט"ד דו"א

רצה) תקונא תשיעאה וכו': התקון התשיעי. השערות מתחברות במשקל מלא עם אלו השערות התלויות, וכולן במשקל יפה כגבור אמיץ בעל נוצח מלחמות. משום שכל השערות נמשכות אחר אלו התלויות, וכללות כולן הן באלו התלויות, וכולן נמשכות עד החוה

וז"ש תקונא תמינאה, דנחתין שערי בתחות דיקנא מחפיין קדלא דלא אתחזי, דהיינו הדינים שבשערות מעכבים על החכמה שבעורף שלא תאיך. ובזמנא דאגח קרבי אתחזי, דהיינו הפעולה הב' הנ"ל שבשערות שמגלות העורף בעת מלחמה כדי לכלות (דפו"י דף קמ"א ע"א)

שערי דתליין, כלהו בשקולא שפיר, כחד גיבר תקיף, מארי נצחן קרבייא. משום דכלהו שערי אתמשכן בתר אינון דתליין. וכללא דכלהו באינון ד תתליין. וכלא אתמשך, ה ועל דא כתיב, א תפארת בחורים כחם. ו כתיב ד בחור כארזים, כגיבר עביד גבוראן, ודא הוא תפארת, חילא וגבורתא ורחמי.

מסורת הוהר

(א) (משלי כ) ד) (שיר ה) ויקרא פו צ"ס

חלופי גרסאות

ד תליין, ה בדפו"י כתבו חסר כאן, ו מוסיף ונראה על היס כבחור טוב הה"ד.

מאמר

הסולם

תקון ט' דט' ת"ד דו"א

ושמאל של הפנים נמשכים אחר אלו שערות התלויות למטה מן הפנים. ומתחברות בהן לאחד. וע"ד כתיב, תפארת בחורים כחם, שהדין הנמצא בשערות דימין, הוא כל הכח שבימין, שהת"ת משמש עמו כדי ליחד השמאל עם הימין (כנ"ל ל' ד' דף י"ג ד"ה ונתבאר) שהת"ת מעוררם בסוד המסך דחירק, כמ"ש שם. וכתיב בחור כארזים, כגבור העושה גבורות, שה"ס ההשלמה שקו ימין מקבל ע"י הגבורות דקו שמאל כנ"ל, ודא הוא תפארת, שיחוד הוה שבשערות דיקנא נקרא בשם ת"ת, הכולל בזה, חילא וגבורתא ורחמי, כי דינין דימין נקראים עתה כח, שהוא כל כח היחוד דימין ושמאל כנ"ל. והדינים דשמאל נקראים גבורה, שעל ידם מתגבר על כל הקליפות לכלותם, והקו האמצעי עצמו המיוחד אותם נקרא רחמים.

החזוה. ועל כן כתוב, תפארת בחורים כחם. וכתוב, בחור כארזים, דהיינו כגבור עושה גבורות. וזו היא תפארת, הכולל, כח וגבורה ורחמים.

פירושו. תקון זה הוא ליחד השערות דימין ושמאל דדיקנא עם השערות הנמשכות ותלויות למטה באמצע הדיקנא, כי יש דינין בקו ימין מבחינת נקודת החולם, שה"ס דינין דנוקבא, ויש דינין דקו שמאל מבחינת נקודת השורק, וה"ס דינין דדכורא. (כנ"ל ב"א דף ט"ו ד"ה ההוא) ובעת שהקו האמצעי מיוחד ימין ושמאל זה בזה, נמצאים הדינים משלימים זה את זה, כי הדינים דימין ממעטים הג"ר דחכמה דקו שמאל, כדי שיתיחד עם קו הימין, כי זולת זה אין קו שמאל רוצה להתייחד עם קו הימין (כנ"ל ל' ד' דף י"ג ד"ה ונתבאר) והדינים דקו שמאל מבטלים הדינים דקו ימין, כי קו הימין מקבל חכמה מקו שמאל ע"י התכללותו בו. וזה נבחן, כאלו השערות דיקנא שמימין הפנים ושמאל הפנים נמשכות ומתחברות עם השערות האמצעיות התלויות למטה מן הראש, ונעשים כולם כלל אחד ונמשכים עד החוה, כדי לבטל הדינים של המלכות הנמצאת בנקב החוה.

ו"ש וכלא אתמשך, ויש כאן חסר, וצריך לומר, וכלא אתמשך עד פבורא דלבא, שבכח היחוד הנעשה ע"י שערות התלויות, נמשכות כל השערות עד טבור הלב, שהוא נקב החוה ששם בחינת המלכות דמת הדין הנכללת בפרסה שבחוה, והמלכות הזאת מקבלת ומתמתקת ע"י כללות שערות דיקנא, כמ"ש וכללא דכלהו באלין דתליין, ולפיכך נקרא תקון הזה בפרשת שלח ועל רבעים, כי עתה עבר התקון על דור רביעי, כי התקון הא' היה בבי תפוחין, שהוא נקרא ופשע, בסוד ועובר על פשע, ששם קבלה המלכות תקונה הראשון, ובי תפוחין אלו להיותם נמצאים בלחי העליונה, שה"ס בינה, הם נקראים אבות, ואח"כ בתקון ז' קבלה המלכות תקון בלחי התחתונה, דהיינו בשפה תתאה, ששם בחינת בנים, כי הלחי התחתונה היא בחינת בן ללחי העליונה וע"כ נקרא התקון בשם פוקד עון אבות על בנים (כנ"ל אות רצ"ב) ואח"כ בתקון ח' קבלה המלכות תקונה בבחינת גוף ממש

ו"ש תקונא תשיעאה, דמתחברין שערי בשקולא מליא, שהשערות דימין ושמאל דדיקנא מתחברים במשקל מלא, עם אינון שערי דתליין, עם השערות התלויות באמצע, למטה מהפנים, אשר אז השערות, שהם הדינים דנוקבא שמימין, והשערות שהם דינים דדכורא שמשמאל, משלימים אלו את אלו, בהתיחדם בקו האמצעי, כנ"ל. וז"א נבחן אז על ידיהן, כחד גיבר תקיף מארי נצחן קרבייא, כי הדינים דימין נוצחים כל החצונים המתאחזים בדינים דשמאל, ודינים דשמאל נוצחים כל הקליפות המתאחדות בדינין דימין, כנ"ל, והוא משום דכלהו שערי אתמשכן בתר אינון דתליין, משום שכל השערות שהן בימין (דפו"י דף קמ"א ע"א)

אדרא רבא

קסט

(רצו) תנא, אר"ש כל הני תקונין, וכל הני מלין, בעינא לגלאה למאריהון דאתקלו במתקלא, ולא לאינון דדעאלו, ולא נפקו אלא לאלין דעאלו ונפקו, דכל מאן דעייל ולא נפיק, טב ליה דלא אברי.

(רצו) כללא דכל מלין, עתיקא דעתיקין, וזעיר אפיין, כלא חד. כלא הוה. כלא הוי. כלא יהא. לא ישתני. ולא משתני. ולא שנא. אתתקן בתקונין אלין. אשתלים דיוקנא דכליל כל דיוקנין. דיוקנא דכליל כל שמהן. דיוקנא * דאתחזי בגויה כל דיוקנין לאו האי דיוקנא הוי, אלא כעין האי דיוקנא.

(רצח) כד אתחברן עטרין וכתריין, כ כדין הוא אשלמותא דכלא. ג בגין, דדיוקנא דאדם, הוי דיוקנא דעלאין ותתאין דאתכללו ביה. ובגין דהאי דיוקנא

חלופי גרסאות

ז דלא עאלו; דלא עאלו ולא דעאלו ולא נפקו. ח בועיר. ט ל"ג אשתלים. י בגונוי כהאי דיוקנא. כ ואשלמותא ול"ג כדין הוא. ל בג"כ; ובג"כ דיוקנא.

דיוקנא דאדם

הסולם

מאמר

בתוכה כל הצורות, ולא שהוא צורה ממש, אלא כעין צורה זו.

(רצח) כד אתחברן עטרין וכו': כשמתחברים בז"א העטרות והכתרים, דהיינו המוחין דג"ר, או הוא השלמת הכל, של כל העליונים והתחתונים. משום שצורת אדם, היא צורה שעליונים ותחתונים נכללים בה. ומשום שצורה זו כוללת עליונים ותחתונים, התקין עתיקא קדישא את תקוניו, ותקון ז"א, בצורה זו ובתקון זה.

פירושו. כל התקונים הנמצאים בעולמות לא באו אלא לתקן המלכות דצמצום א' (כמ"ש בתע"ס שיעור א') ועיקר תקונה הוא בסוד תקון אדם, שירה על התכללות כל הצורות, וה"ס המלכות המקבלת מג' הקוין, כי המלכות ה"ס פני אדם, וג' הקוין ה"ס אריה שור נשר, הכוללים כל הצורות, והמלכות מקבלתם ונכללת מהן, ותקון אדם זה, התחיל בעתיקא קדישא, שה"ס כל המספרים י"ג שנאמר בו, י"ג חוורתא י"ג נימין, י"ג תקוני דיקנא וכו' כי חו"ב תו"מ שבכל אחד ג' קוין ה"ס י"ב, ועם מלכות המקבלתם הכוללת כולם, הם י"ג. אמנם עיקר תקון אדם נעשה בז"א ומלכות. שז"א ה"ס ג' קוין, ופרצוף המלכות הוא המקבלת אלו ג' הקוין, שעיי"ו הולכת ומתתקנת המלכות לאט לאט עד גמר התקון, שאז, על ידי כל האורות שקבלה המלכות בשיא אלפי שני, מתתקנת המלכות דצמצום א'.

וז"ש, אתתקן בתקונין אלין אשתלים דיוקנא דכליל כל דיוקנין, שכל אלו התקונים דעתיקא

ממש בגרון ובעורף, וע"כ נקרא על שלשים. שהוא דור שלישי ללחי העליונה. (כנ"ל אות רצ"ד) ועתה קבלה המלכות תקונה בבחינת החוזה, שהוא מדרגה תחתונה מגרון, וע"כ נבחנת לדור רביעי ללחי העליונה, וע"כ נקרא ועל רבעים.

(רצו) תנא אר"ש כל וכו': למדנה, א"ר שמעון, כל אלו תקונים, וכל אלו הדברים רוצה אני לגלות לאותם שנשקלו במשקל, דהיינו להדביקים בקו האמצעי שבו סוד המתקלא (כנ"ל פ"ד צ"א אות ג') ולא לאלו שנכנסו לפרדס החכמה ולא יצאו ממנו בשלום, אלא לאלו שנכנסו ויצאו ממנו בשלום, כי כל מי שנכנס ולא יצא, טוב לו שלא נברא.

מאמר דיוקנא דאדם

(רצו) כללא דכל מלין וכו': הכלל של כל הדברים, עתיק דעתיקין וזעיר אנפין הכל אחד, בבחינת עצמותם, והכל הוא למעלה מן הזמן מבחינת עצמותם. שהיה הוה ויהיה, שוים בהם, והכל הוא בהוה, והכל היה, והכל יהיה. שאין באלקיות ענין קודם ואח"כ. וכן אין שם כלל שינוי מעשה מבחינת עצמותם, כגון מרחמים לדין וכדומה, כי לא ישתנה בעתיד ולא נשתנה בעבר, ואינו משונה בהוה. אלא שנתקן בתקונים אלו בשביל, התחתונים. ונשלמה הצורה הכוללת כל הצורות דהיינו ז"א. שה"ס צורת אדם, הכולל דכר ונוקבא. הצורה הכוללת כל השמות, כי ז"א נקרא הויה, שהוא שם, הכולל כל השמות. הצורה, שנראות (דפו"י דף קמ"א ע"א *) דף קמ"א ע"ב)

כליל עלאין ותתאין, אתקין עתיקא קדישא תקונוי, ותקונא דזעיר אפינ, בהאי דיוקנא ותקונא.

רצט) ואי תימא מה בין האי להאי. כלא הוא במתקלא מ חדא, אבל נ מכאן ס אתפרשן ארחוי. ו מכאן אשתכח דינא. ומסטרא דילן הוו שניין דא מן דא. ורזין אלין לא אתמסרו, בר למחצדי חקלא קדישא. וכתוב ה) סוד יי ליראיו.

מסורת הזהר

חלופי גרסאות

ה) (תהלים כה) ב"א קמג צ"ג

מ ל"ג חדא. נ מגן. ס אתפשטן רחמי. ע ומגן.

מאמר

הסולם

דיוקנא דאדם

שיתוקנו שם ג' קוין, כדי להמתיק ג' הקוין שבז"א. וז"ש, אבל מכאן אתפרשן ארחוי, שג' קוין שהם בעתיקא, אינם אלא לחלק הדרכים בין ימין ושמאל ואמצע, כדי שז"א יקבל מהם. אבל בעתיקא עצמו, אין ימין ושמאל. ומכאן אשתכח דינא, אבל בז"א יש שמאל, שהוא דין במציאות ממש, ונמצאים בו משום זה ג' קוין חסד דין ורחמים במציאות ממש. נמצא, ומסטרא דילן הוו שניין דא מן דא. כי אותם ההבחנות אם יש דין או אין דין רק כלפי התחתונים אבל מבחינת העצמות הכל הוא אלקיות. למעלה מן הזמן למעלה מן המקום למעלה מכל שינוי. וכל אותם המדרגות והתקונים שאנו מבחינים באלקיות, הם כולם רק מיני העלמות וכיסוים כלפי התחתונים, כי המספר עשר ספירות הוא כמו שאתה אומר, עשר מיני כסוים, על עצמותו ית'. וכן כל התמונות המדומים מזמן ומקום וממעשים, כולם אינם רק מיני כסוים על אלקותו ית', הנראים כך לעיני התחתונים. וכמו האדם אינו מתפעל ואינו משתנה במשהו מחמת הכסוים שהוא מתעלם בהם, כי רק חבריו מתפעלים מהעלמתו או מהתגלותו, כך אלקותו ית' אינו משתנה ואינו מתפעל ח"ו משהו מתוך אלו המדרגות והתקונים והשמות שבזמן ומקום ושינוי מעשה, שהתחתונים מבחינים בכסוים שלו (ועי' בזה במבוא לספר הזהר, שנדפס בחלק א') אלא שיש לדעת שכסוים אלו משמשים ג"כ לגילויים, ע"ד שיסד האריז"ל בזמירות, במלין סתימין תתגלון פתגמין. ולא עוד אלא לפי מדת הכסוי שיש בכל שם ותקון, כך היא מדת הגילוי הנמצא בו. ומי שזוכה לקבל מדת הכסוים כהלכתם, זוכה אח"כ שהכסוים נעשו לו למדות גילויים. והלומד צריך לזכור דברים אלו בזמן הלימוד, ולא יכשל במחשבתו.

כתיב

דעתיקא ודז"א, משלימים צורת אדם הכוללת כל הצורות. שהן אריה שור נשר. וכשז"א מקבל תקונים אלו נקרא גם הוא אדם. והוא דיוקנא דכליל כל שמהן, כי השם של ז"א שהוא הויה, כולל בשביל זה את כל השמות. דיוקנא דאתחזי בגווייה כל דיוקנין, כלומר, שגם מלכות נראית שמה, עד שהתקון מגיע למלכות דצמצום א'. וז"ש, דיוקנין דעלאין ותתאין אתכללו ביה, כי פני האדם כוללים בתוכם את כל העליונים, הנכללים בג' קוין המכוונים אריה שור נשר, וכן כוללים צורת עצמו. שממנה נמשכים כל התחתונים. וע"כ התקון המגיע לפני אדם נתתקן עמו כל העליונים וכל התחתונים. וז"ש, ובגין דהאי דיוקנא כליל עלאין ותתאין, אתקין עתיקא קדישא תקונוי, ותקונא דז"א, בהאי דיוקנא ותקונא. כדי שיוכל לתקן בזה כל המציאות עד גמר התקון כנ"ל.

רצט) ואי תימא מה זכר': ואם תאמר, מה בין זה לזה. בין עתיקא לז"א, ומשיב, הכל הוא במשקל אחד. אבל, מכאן, מעתיקא, מתחלקים דרכיו. ומכאן, מז"א, נמצא הדין ורק מצדינו הם משונים זה מן זה. וסודות אלו אינם נמסרים חוץ מלקוצרי השדה הקדוש. דהיינו אותם שזכו לתקן את הנוכחות הנקראת שדה זכר קוצרים תבואתה. וכתוב סוד ה' ליךאיו.

פירוש. עיקר דרכי התקון באים בסדר חסד דין ורחמים שה"ס ג' קוין, ואלו חד"ר מקור מציאותם הם בז"א, אלא בדרך התכללות שהג"ר כלולים מז"א ומלכות, נמצאים הם גם בג"ר. וז"ס שאמר לעיל (אות ל"א) לית שמאלא בהאי עתיקא. ועכ"ז כיון שיש שם בחינת התכללות מזו"ן, היה אפשר (דפו"י דף קמ"א ע"ב)

אדרא רבא

קעא

(ש) 9 כתיב וי' אלהים את האדם, בתרי יודין. אשלים 3 תקונא גו תקונא, טברקא דגושפנקא. ודא הוא וייצר. תרין יודין למה. רזא דעתיקא קדישא, ורזא דועיר אפין. וייצר, מאי צר. צר צורה בגו 2 צורה. ומהו צורה בגו צורה. תרין שמהן, דאתקרי שם מלא, יי' אלהים. ודא הוא רזא דתרין יודין דויצר, דצר צורה גו צורה. תקונא דשמה שלים, יי' אלהים.
(שא) ובמה אתכלילו. 7 בדיוקנא עלאה 8 דא, דאקרי אדם. דכליל דכר ונוקבא. ועל דא כתיב את האדם דכליל דכר ונוקבא. את: לאפקא ולמסגי זינא דנפיק ת מניה.

חלופי גרסאות

9 וכתיב. 3 תקונא מתקונא. 2 מוסיף צורה ודא הוא וייצר. 7 ל"ג בדיוקנא. 8 דא אקרי אדם דכליל ;

מסורת הזוהר

(1) (בראשית ב) לעיל אות רסא צ"ד

ל"ג מן דא עד וע"ד. ת מוסיף מניה מדכר ונוקבא.

דיוקנא דאדם

שבהם. שבב' חכמות אלו צר נשמת האדם, דהיינו הג"ר דז"א המכונים אדם, כמ"ש והולך. וז"ש, ומהו צורה בגו צורה. ומשיב, תרין שמהן דאתקרי שם מלא הויה אלקים, ודא הוא רזא דתרין יודין דויצר, כי ב' שמות הויה אלקים רומזים על א"א וז"א (כנ"ל אות רמ"ה), והיינו דצר צורה גו צורה, שצר צורת חכמה סתימאה דא"א בפנימיות צורת החכמה דל"ב נתיבות דז"א. וזה הוא, תקונא דשמה שלים הויה אלקים. שהויה רומזת על ח"ס דא"א, ואלקים על חכמה דז"א. והוא מטעם, כי חכמה דא"א נסתמה, ואינה מאירה אלא חכמה דל"ב נתיבות דז"א. וכיון שהרצון המאציל היה שתתגלה גם הארת חכמה סתימאה בעולמות, ע"כ צר אותה בבחינת צורה תוך צורה בפנימיות חכמה דל"ב נתיבות, ועי"ז מגיעה הארת חכמה סתימאה לעולמות, שהיא שורש כל המציאות.

(שא) ובמה אתכלילו בדיוקנא וכו': שואל, ובמה נכללו אלו ב' צורות חכמה הנ"ל שצר צורה תוך צורה. ומשיב, בדמות העליונה הזו שנקראת אדם, הכולל זכר ונקבה, דהיינו ז"א הכולל ז"א ומלכות, וע"כ כתוב את האדם שכולל זכר ונקבה, את, שאומר את האדם, הוא להוציא ולרבות המין שיוצא ממנו, דהיינו המלכות שהיא הנוקבא דז"א ויוצאת ממנו. שבמלכות הזו מתלבשות ב' צורות הנ"ל, צורה תוך צורה. שה"ס ב' יודין דויצר, שה"ס חכמה עלאה דא"א בתוך חכמה תתאה דמלכות. שה"ס החכמה דל"ב נתיבות הוצאת בד"א ומקום גילוייה היא רק במלכות דהיינו בנוקבא דז"א. וע"כ נקראת חכמה תתאה, כנגד חכמה דא"א, שהארתה מלובשת בתוכה.

עפר

מאמר

(ש) כתיב וייצר ה' וגו': כתוב, וייצר ה' אלקים את האדם. בשתי יודין השלים תקון בתוך תקון, שהוא חותם הטבעת, וזה הוא וייצר, עם ב' יודין. ומפרש דבריו, ב' יודין למה. הוא, כי הן, סוד עתיקא קדישא וסוד ז"א. וייצר, מה צר. ומשיב, צר צורה בתוך צורה, שואל, מהו צורה בתוך צורה. ומשיב, היינו ב' שמות הנקראים שם מלא, שהם הויה אלקים. וזה הוא סוד ב' יודין של וייצר, שצר צורה בתוך צורה, שהוא התקון של שם מלא הויה אלקים. טברקא דגושפנקא פירושו לפי הענין חותם הטבעת. פירוש ר"ש מביא כאן כעין הקדמה על מעלת המלכות, ומהותה, מטעם שבא לפרש פרטיות עניני המלכות. ונדוע שהמלכות נקראת חכמה תתאה, משום שאין גילוי החכמה בשום ספירה מע"ס אלא בה, (כנ"ל ב"א דף רע"ו ד"ה ועוד כמה) והיינו בשעה שהמלכות מקבלת מג' קוין דז"א, ואז נקראת המלכות, טברקא דגושפנקא. כי המלכות עצמה ה"ס טבעת המלך, וג' קוין שמקבלת מז"א, ה"ס החותם שנחקק בה, ששם מגולה בה החכמה.

וז"ש בתרי יודין אשלים תקונא גו תקונא, דהיינו שהשלים תקון ג' קוין שיאירו בתקון המלכות. ודא הוא וייצר, שענין זה מרומז בהמלה וייצר. שואל, תרין יודין למה, מה מרמזים ב' יודין דויצר. ומשיב, רזא דעתיקא קדישא ורזא דועיר אפין, שה"ס חכמה סתימאה, שבא"א הנקרא עתיקא קדישא, וחכמה דל"ב נתיבות של ז"א. וע"כ אומר רזא דעתיקא קדישא ורזא דז"א. ואינו אומר, עתיקא קדישא, וז"א, כי מרמז לבחינת החכמות (דסו"י דף קמ"א ע"ב)

(שב) עפר מן האדמה : א דיוקנא בגו דיוקנא. ב ויפח באפיו נשמת חיים : טברקא דגושפנקא גו בגו. וכל דא למה. בגין לאשתלפא ולעיילא ביה סתים דסתימא עלאה, עד סופא דכל סתימין. ג נשמתא, דכל חיי דעילא ותתא תליין מההיא נשמתא, ד ומתקיימי בה.

(ג) ויהי האדם לנפש חיה, ה לאתרקא, ולעיילא בתקונין כגוונא דא, ולאשלפא ו לההיא נשמתא. מדרגא לדרגא ז עד סופא דכל דרגין. בגין דיהוי ההיא נשמתא משתכחא בכלא, ומתפשטא בכלא. ולמהוי ה כלא ביחודא חד. ומאן דפסיק האי ט יחודא מן עלמא, כמאן דפסיק נשמתא דא, ומחזי דאית נשמתא אחרא, בר מהאי. ובגין כך, ישתצי הוא ודוכרניה . מן עלמא לדרי דרין. (ד) בהאי כ דיוקנא דאדם, שארי ותקין כללא דכר ונוקבא. כד אתתקן ג האי דיוקנא בתקוני, שארי מ מחדוי, מבין תרין ג דרועין, באתר דתליין שערי

חלופי גרסאות

א מוסיף עפר דיוקנא. ב ל"ג ויפח באפו נשמת חיים ; ל"ג מן ויפח עד גו. ג מוסיף הה"ד ויפח באפו נשמת חיים נשמתא. ד ומקיימאן ; ה לאתדבקא. ו מההיא. ז ל"ג עד סופא דכל דרגין. ח הוא בלחודוי ול"ג כלא ביחודא חד. ט ל"ג יחודא. י ל"ג מן עלמא. כ אדם ול"ג דיוקנא. ל ל"ג האי. מ מאחרוי. נ דרעין.

דיוקנא דאדם

הסולם

מאמר

וכו'. דהיינו שתכלול חכמה דא"א בתוך חכמה דל"ב נתיבות דז"א, ואח"כ ישפיע אותם אל הנוקבא שלו הנקראת חכמה תתאה ששם מקום הגילוי.

(ג) ויהי האדם לנפש חיה : היינו להיות מושפע ולהכנס בתקונים כעין זה, דטברקא דגושפנקא, ולהוציא נשמה ההיא ממדרגה למדרגה עד סוף כל המדרגות, דהיינו מח"ס דא"א עד המלכות שהיא סוף המדרגות, כדי שתהיה נמצאת הנשמה ההיא בכל המדרגות, ותתפשט בכל, ויהיה הכל ביחוד אחד. ומי שמפסיק יחוד זה מן העולם, דהיינו שמפריד המלכות מיחוד ג' קוין, הוא כמי שמפסיק נשמה זו, דהיינו כמי שפוגם במוחין דז"א, ומראה שיש נשמה אחרת חוץ מזו. דהיינו שמתדבק בסטרא אחרא, ומשום זה, יכלה הוא וזכרונו מן העולם לדורי דורות.

מאמר סדר אצילות הנוקבא

(ד) בהאי דיוקנא דאדם וכו' : בצורת אדם זו, התחיל ותקן הכלל של זכר ונקבה, דהיינו ז"א שכולל דכר ונוקבא, ואח"כ כשנתתקנה צורה זו דאדם בתקוניו, התחיל ז"א להתפשט

(שב) עפר מן האדמה : היינו דמות בתוך דמות. ויפח באפיו נשמת חיים, היינו החותם של הטבעת לפני ולפנים. וכל זה למה. כדי להוציא ולהכניס בו, סתים דסתימא עלאה, שהוא חכמה סתימאה דא"א, עד סוף דכל סתימין, שהיא החכמה דל"ב נתיבות, שבז"א, שהוא סוף ההעלם, כי אחר שתגיע חכמה זו דל"ב נתיבות מו"א אל הנוקבא דז"א, היא מתגלית, ואינה עוד סתומה. יע"כ נבחן ז"א לסוף דכל סתימין. והיא נשמה שכל החיים שלמעלה ושלמטה, דהיינו המוחין של ז"א, ושל הנוקבא הכוללת התחתונים, תלויים מנשמה ההיא ומתקיימים בה.

פירוש. עפר מן האדמה, הוא סוד מיתוק המלכות בבינה, שעיי"ו נעשית מוכשרה לקבל אור העליון (כנ"ל ב"א דף ז' ד"ה כבר). וז"ש. עפר מן האדמה דיוקנא בגו דיוקנא, דהיינו שנכללה צורת המלכות דז"א הנקראת עפר, בצורת הבינה הנקראת אדמה. ויפח באפיו נשמת חיים טברקא דגושפנקא גו בגו, דהיינו המוחין דבינה שה"ס המלכות הכוללת בתוכה ג' קוין, או נקראת טברקא דגושפנקא, ואור הזה דמלכות וג' קוין, נקרא נשמה דז"א, משום שמקבלו מבינה, ואור הבינה נקרא נשמה. וז"ש, וכל דא למה בגין לאשתלפא, (דמו"י דף קמ"א ע"ב)

דיקנא, ם דאתקרי תפארת. ואתפשט האי תפארת, ותקין תרין חדין, ואשתליף לאחורוי, ועבד גולגלתא דנוקבא. כלא סתימא מכל סטרוי, בשערא בפרצופא דרישא. ובכללא חדא אתעבידו בהאי תפארת, ן ואקרי אדם דכר ונוקבא. הה"ד ן כתפארת אדם לשבת בית.

שה) כד אתברי פרצופא דרישא דנוקבא, תלייא חד קוצא דשערי מאחורוי

חלופי גרסאות
ס דאתקרון. ע ל"ג ואקרי.

מסורת הזוהר
ז (ישעיה מד) משפטים קלו צ"ג

סדר אצילות הנוקבא

הסולם

מאמר

שתקון הנוקבא מתחיל מחזה דו"א. דהיינו ממקום סיום הת"ת שלו. הכולל בתוכו ב' דרועין, שהם ב' קוין ימין ושמאל. באתר דתליין שערי דדיקנא דאתקרי ת"ת, כי שם במקום החזה, נשלמו ג"כ המשכות השערות (כנ"ל אות רצ"ה) ואתפשט האי תפארת ותקין תרין חדין, היינו שנחלק לבחינות ימין ושמאל הכלולים בו, ותקן ב' בחינות חזה. דהיינו ב' סיומים המכונים חזה, חזה א' מימין הת"ת, וחזה א' משמאל הת"ת, ואשתליף לאחורוי, שבחינת החזה דשמאל הת"ת, נעשה לבחינת אחור של הפרצוף, ועבד גולגלתא דנוקבא, ומאחור הזה של הפרצוף, עשה המאציל את הראש של הנוקבא דו"א. דהיינו חב"ד דכלים ואור הנפש מבחינת האורות. כלא פתימא מכל סטרוי, בשערא בפרצופא דרישא. כלומר כיון שהאור שבראש קטן הוא, ע"כ לא ניכרו עוד הצדדים שבראש, ובחינת פנים ואחור שבו. כי שערות ראש ה"ס אחור הראש, ופרצוף פנים ה"ס הפנים שבראש. שכל אלו עוד סתומים בו. ובכללא חדא אתעבידו בהאי ת"ת, שזכר ונקבה אלו נחשבים שנעשו בכלל אחד מן התחלקות הת"ת לימין ושמאל, כלומר, שאינם זכר ונקבה נפרדים בב' פרצופין. ואקרי אדם דכר ונוקבא, ששניהם בכלל אחד נקראים אדם. הה"ד, כתפארת אדם לשבת בית. כלומר שהנוקבא היא כאן כמו בית לאדם, ואינה נחשבת למדרגה מיוחדת.

להתפשט מחזה שלו, מבין שתי זרועות, במקום ששערות דיקנא שלו תלויות, שמקום זה נקרא תפארת, ונתפשטה התפארת הזו, ותקן ב' חזות, ונשלף לאחוריו ועשה גולגלתא דנוקבא, שהיא המלכות, וכולה סתומה מכל צדדיה, בשערות ובפרצוף פנים של הראש.

פירוש. כי מתחיל לפרש כאן סדר תקון הנוקבא דו"א שהיא המלכות, ומפרש ב' המצבים שבנוקבא, מצב א' כשהיא בבחינת אחורים דו"א, שיש בהם ג' מדרגות שהם נפש רוח ונשמה דאחור דו"א. מצב ב', כשהיא בבחינת פנים דו"א, שיש לה נפש רוח נשמה דפנים דו"א, ובמצב א', עוד לא נחשבת לנוקבא נפרדת מו"א, אלא בבחינת דו פרצופין, כלומר שז"א ונוקביה כלולים יחד בפרצוף אחד, ז"א, הוא צד הפנים של אותו הפרצוף, והנוקבא, היא צד האחור, אלא במצב הב', היא נסרת מו"א, כלומר שנפרדה ממנו לפרצוף מיוחד בפני עצמה, ואז הן נבחנים לדכר ונוקבא ממש. כמ"ש לפנינו (באות שכ"ד).

וז"ש, בהאי דיוקנא דאדם, שארי ותקין כללא דכר ונוקבא, דהיינו שבא לפרש עתה המצב הא', שאז נתתקנו דכר ונוקבא בכלל אחד, דהיינו בפרצוף אחד, שהפנים ה"ס ז"א, והאחור ה"ס הנוקבא, וז"ש, כד אתתקן האי דיוקנא בתקונוי כשדיוקנא דאדם, הכולל ז"א ונוקביה, נתתקן בתקונוי, שהוא עד הת"ת שלו, דהיינו שנתקנו בהפרצוף, חב"ד חג"ת עד החזה, מבחינת הכלים, ונפש רוח מבחינת האורות, ונודע שת"ת ה"ס קו אמצעי, הכולל ימין ושמאל, שה"ס ב' זרועות, וע"כ אחר שנסתיימה אצילות התפארת במקום החזה, הוא נחלק לבחינת ימין ושמאל הכלולים בתוכו, אשר בחינת הימין שבת"ת נשאר לז"א, ובחינת השמאל שבו נתרחק ממנו ונעשה לאחורים, דהיינו שנעשה לחב"ד חג"ת דאחורים, וממנו נעשה חב"ד חג"ת דנוקבא עד החזה.

וז"ש שארי מחדוי מבין ב' דרועין,
(דפו"י דף קמ"א ע"ב)

שה) כד אתברי פרצופא וכו' : כשנברא פרצוף פנים של הראש דנוקבא, תולה קווצה של שערות מאחוריו של ז"א, ותולה עד הראש של הנוקבא, ונתעוררו שערות ראשה, כולן אדומות הכלולות מכל גוונים, ז"ש ודלת ראשך כארגמן, מהו ארגמן, היינו גוונים הכלולים בתוך גוונים.
פירוש. עתה מדבר מיציאת אור הרוח דנפש, שאז נעשה היכר פנים ואחור, ויצאו שערות

דזעיר אפינ, ותלי ⁹ עד רישא דנוקבא. ואתערו שערי ^ז ברישהא, כלהו סומקי דכללן בגו גווני, הה"ד, ^ח ודלת ראשך כארגמן. מהו ארגמן. גווני דכלילן בגו גווני.

(ש) תאנא, אתפשט האי תפארת מטבורא דלבא, ונקיב ואתעבר בגיסא אחרא, ותקין ^ק פרצופא דנוקבא עד טבורא. ומטבורא שארי, ובטבורא שלים. (שז) תו אתפשט האי תפארת, ואתקן מעוי דדכורא, ^ר ועייל בהאי אתר כל רחמין, וכל סטרא דרחמי. ותאנא, בהני מייעין אתאחדן, שית מאה אלף רבוא

מסורת הזהר

(ח) (שיר ז) הקסה"ז קפא צ"ב.

חלופי גרסאות

⁹ על. ^ז ברישא. ^ק מפרצופא. ^ר מוסיף ועייל ואתתקן.

מאמר

הסולם

סדר אצילות הנוקבא

דנוקבא עד טבורא, דהיינו הכלים דחב"ד ומפרש הטעם שמסתיימת בחוזה, שהוא, ומטבורא שארי, ובטבורא שלים, כיון שהיא מתחילה לצאת מן החוזה דז"א, דהיינו מן הסיום של חב"ד חג"ת דז"א, ע"כ יצאה גם היא באותו השיעור, חב"ד חג"ת עד החוזה באחוריו של ז"א. ולפיכך חסר לנוקבא נה"י דנפש וט"ס תחתונות דרוח. ולז"א חסרים הכלים שמחזה ולמטה, שהם נקראים נה"י, והאורות דנשמה. שה"ס המוחין. וצריך שתזכור כאן ערך ההפכי בין כלים לאורות (כנ"ל בפתוחה לחכמת הקבלה אות כ"ד).

(שז) תו אתפשט האי וכו': עוד נתפשט ת"ת הזה, ותקן מעיים של הזכר, והכניס באותו מקום כל הרחמים, וכל צד של רחמים. ולמדנו, באלו מעיים מתאחזים שש מאות אלף רבוא בעלי הרחמים, ונקראים בעלי מעיים שכתוב, על כן המו מעי לו רחם ארחמנו נאם ה'.

פירוש. מבאר כאן המוחין דג"ר של ז"א והשלמת הכלים דנה"י, התלויים זה בזה כנ"ל, וע"כ מכנה אותם מעיים, שה"ס הפנימיות של למטה מנה"ז דז"א. שהפנימיות הזו מכונה מעיים ויאזו על המוחין. כי ג' פרצופין דנפש רוח נשמה מלבישים זה על זה, והפנימיות של כולם הוא פרצוף הנשמה, שהוא המוחין. וז"ש, תו אתפשט האי ת"ת, דהיינו שנתפשט מחזה שלו ולמטה עד סיום נה"י, ואתקן מעוי דרכורא, דהיינו המוחין דג"ר המרומזים במעיים. שכל הרחמים נמשכים מהם. וז"ש, ועייל בהאי אתר כל רחמין וכל סטרא דרחמי, כלומר בחינת הימין שבהם ה"ס רחמים

שערות באחורי הראש. וכמו שהכלים דנוקבא הם באחוריו של ז"א, כן השערות שלה נמשכו מאחורי הראש של ז"א. וז"ש, כד אתברי פרצופא דרישא דנוקבא, דהיינו כשנעשה היכר בין הפנים דראש ובין אחורי הראש, שהיא בביאת אור הרוח אל ראשה, תלייא חד קוצי דשערי מאחוריו דז"א ותלי עד רישא דנוקבא, דהיינו שהשערות שמאחורי הראש דז"א העירו יציאת השערות על ראש הנוקבא. והנה שערות דז"א שחורות (כנ"ל אות מ"ח) בסו"ה שחורות וכעורב. והוא מטעם המלכות דמדת הדין הגנוזה בו"א. שהגוון שלה איכמא (כנ"ל אות קצ"ו) אמנא בנוקבא כיון שנמשכת מצד שמאל דז"א, הנמשך מצד שמאל דבינה, שאין בו כלום ממלכות דמדת הדין, שה"ס אדום, ע"כ גם שערות המלכות הן אדומות. וז"ש, ואתערן שערי ברישהא כלהו סומקי, ואין בהם גוון שחור כלום, אלא שהן כלולות מלבן וירוק, וז"ש, דכללן בגו גווני. דהיינו בלבן וירוק. וז"ש מהו ארגמן, גווני דכלילן בגו גווני, שהאדם כלול מלבן וירוק.

(ש) תאנא אתפשט האי וכו': למדנו תפארת הזה נתפשט מטבור הלב, דהיינו מנקב החוזה, ונקב ועבר בצד האחר, דהיינו באחור, ותקן פרצוף הנוקבא עד הטבור. ומטבור היא מתחילה ובטבור היא נגמרת. פירוש. מביא מלואים לדבריו מן הברייתא. שאומרת, אתפשט האי ת"ת מטבורא דלבא, דהיינו מנקב החוזה, ומבחינת שמאל אשר שם. ונקיב, היינו שעושה בית קבול חדש לבחינת השמאל בלבד. כי נקב, פירושו בית קבול. ואתעבר בגיסא אחרא, שתקן את השמאל, שיהיה בבחינת אחור, ותקין פרצופא (דפו"י דף קמ"א ע"ב)

מארי דרחמי. ואתקרון בעלי מיעיין. דכתיב, (ט) על כן המו מעי לו רחם ארחמנו
נאם יי.

שח) תאנא, האי תפארת, כליל ברחמי, וכליל בדינא, ואתפשט רחמי
בדכורא, ואתעבר ש ונהיר לסטר אחרא, ותקין מייעוי דנוקבא, ת ואתתקנו מעהא
בסטרא דדינא.

שט) תאנא, אתתקן דכורא א בסטריה, במאתן ותמניא וארבעין תקונין

מסורת הזהר

(ירמיה לא) שמות סב צ"ר.

חלופי גרסאות

ש ונקיב. ת בסטרא דינא ואתתקנו מעהא. א בסבורוי;
בסטרא.

הסולם

סדר אצילות הנוקבא

הקו וחצי של הדין בלבד. ואין בהם רחמים
כלל. וע"כ נקראים מוחין אלו דנוקבא בשם
מוחין דאחור. ותדע שבמצב הזה היתה הנוקבא
ביום ד' דמעשה בראשית. בסוד שני המאורות
הגדולים, כי במצב הזה, הנוקבא מתחברת
עם הנוקבא שבגופו דז"א, ונעשו שתייהן לנוקבא
אחת, והיא גדולה כמו ז"א, שז"א לוקח קו
וחצי דימין, והנוקבא קו וחצי דשמאל, ושניהם
שויים. אמנם הנוקבא לא יכלה לעמוד באלו
מוחין דאחור, להיותם כולם דין בלי רחמים
כלל. דהיינו שמאל בלי ימין שאז גם הארת
חכמה שבשמאל היא חשך ולא אור. וע"כ
קטרגה הלבנה. כמ"ש זה (לעיל ב"א מאות ק"י
עד אות קט"ו ע"ש) והתקין לזה נעשה בסוד
הנסירה שיתבאר לפנינו (באות שכ"ד ע"ש).

שט) תאנא אתתקן דכורא וכו':
למדנו, הדכר, שהוא ז"א, נתתקן בהצד שלו,
שהוא ימין, ברמ"ח תקונים הכלולים בו. מהם
הם בפנימיות ז"א, ומהם בחצוניות שלו, מהם
רחמים, ומהם דין. וכולם של דין נתאחזו
בדינים דאחורים דז"א שהנוקבא מתפשטת
שם, והן נתאחזו ונתפשטו. בצד שלה.
פירוש. ענין רמ"ח תקונים כבר נתבאר
לעיל, (בהר אות נ') וז"ל, ובגין דא יהיב
לון אורייתא משמיה, זה שמאי לעלם וזה
זכרי לדר דר, והא אוקמוה, ו"ה עם שמי
שם"ה, ו"ה עם זכרי, רמ"ח. והפירוש הוא.
כי מקור כל העבירות ונתינת כח לסטרא
אחרא הוא גילוי הג"ר ממעלה למטה, שזו
היתה הסבה לשבירת הכלים, וזה היה חטא
של עצה"ד דהיינו שגילה הג"ר של השם מה
שצריכים להעלים. ומקור כל המצות הוא
להעלות מ"ן להמשכת המוחין בדרך ג' קוין,
הממשיכים רק ו"ק דג"ר, כי הקו האמצעי
ממעט הג"ר דקו שמאל שלא תמשכנה ממעלה
למטה

מאמר

רחמים, ובחינת הדין שבהם נתהפכו ונעשו
לגורמים אל הרחמים, וע"כ הימין הוא רחמים,
והשמאל הוא סטרא דרחמים, דהיינו גורם
לרחמים. באפן, שאין בהם בחינת דין כלל.
וז"ש. בהני מייעין אתאחדן שית מאה אלף
רבוא מארי דרחמי. כי המוחין דז"א הם
בחינת ו"ק דג"ר מאמא, וע"כ הם שש מאות,
שספירות דאמא הן במספר מאה. והחכמה
הכולה בהם מכונה אלף, והחסדים שבהם,
ה"ס רבוא, וע"כ הם שש מאות אלף רבוא
מארי דרחמי.

שח) תאנא האי תפארת וכו': למדנו,
התפארת הזה כלול ברחמים, וכלול בדין.
והרחמים נתפשטו במוחין של הדכר שהוא
ז"א, כנ"ל. ועבר והאיר לצד האחר, דהיינו
לאחוריו של ז"א, ותקן המעיים של הנוקבא,
דהיינו המוחין שלה. ונתתקנו המעיים שלה
בצד הדין.

פירוש. המוחין הנ"ל באים מאמא,
ומתחלקים לימין ושמאל, דהיינו א' וחצי קו
לימין, שהם קו ימין, שהוא חכמה, וימין
הדעת, וא' וחצי קו לשמאל, שהם קו שמאל,
שהיא בינה, וחצי הדעת השמאל, והם מתחלקים
בין ז"א לנוקבא, שקו וחצי דימין לוקח ז"א,
וקו וחצי דשמאל לוקחת הנוקבא. וז"ש, האי
תפארת, היינו המוחין שתפארת דז"א קבל
ונתפשט על ידם מטבור ולמטה כנ"ל. כליל
ברחמי וכליל בדינא, שיש בהם קו וחצי
דימין שהם רחמים, ויש בהם קו וחצי דשמאל
שהם דינים, ואתפשט רחמי בדכורא, שקו
וחצי של רחמים נתפשטו בו"א. ואתעבר
ונהיר לסטר אחרא ותקין מעוי דנוקבא,
והקו וחצי של הדין, עבר והאיר לצד האחור
ותקן המוחין של הנוקבא ואתתקנו מעהא
בסטרא דינא. ונתקנו המוחין דנוקבא מצד
(דפו"י דף קמ"א ע"ב)

דכלילן ב ביה, מנהון לגו, ומנהון לבר. מנהון רחמי. ומנהון דינא. כלהו * דדינא, אתאחדו בדינא דאחורוי, דנוקבא אתפשטת תמן. ואתאחדו ואתפשטו בסטרהא. שי) ותאנא, חמשה נ ערייתא אתגליין ד בה, בסטרא ה דדינין חמשה. ודינין ה' אתפשטו, במאתן וארבעין ותמניא ארחין. והכי תאנא, קול באשה ערוה. שער באשה ערוה. שוק באשה ערוה. יד באשה ערוה. רגל באשה ערוה. ו דאע"ג דתרין אלין לא שנייה חברנא, ותרין אלין יתיר מערוה אינון. שיא) ותאנא בצניעותא דספרא, אתפשט דכורא ואתתקן בתקונוי. אתתקן

חלופי גרסאות

ב ל"ג ביה. ג תקונין. ד ביה. ה דדינא ודינא אתפשטן. ו ואע"ג.

סדר אצילות הנוקבא

הסולם

מאמר

ערוה, שוק באשה ערוה, יד באשה ערוה, רגל באשה ערוה. ואע"פ שאלו השנים, יד ורגל, לא שנו חברינו, אבל שנים אלו הם עיד יותר מערוה.

פירוש. כבר נתבאר בדבור הסמוך, סוד רמ"ח, שהם סוד גילוי המוחין דו"ק דג"ר שמצוה לגלותם. ונודע שבחינת הג"ר והחכמה נמשכים מקו שמאל, ואפילו הו"ק דג"ר שמצוה לגלות. אין גילוי החכמה שבהם אלא ביחד עם הדינין דשמאל להעניש הרשעים (כנ"ל אות רי"ט) וז"ש, ודינין חמשה אתפשטן במאתן וארבעין ותמניא ארחין כי אין רמ"ח דרכים, שה"ס גילוי ו"ק דחכמה, יכולים להתגלות, זולת ע"י חמשה דינים דקו שמאל המתגלים עמהם להעניש הרשעים.

וכנגד ה' דינין אלו, שהם חג"ת נ"ה דקו שמאל יש בינאשה ה' עריות. שההסתכלות בהם מעוררת דינים. וז"ש, חמשה ערייתא אתגליין בה בסטרא דדינין חמשה והם קול שער שוק, כנגד חג"ת דשמאל, ויד ורגל, כנגד נ"ה דשמאל. וז"ש דאע"ג דתרין אלין לא שנייה חברנא, כי חז"ל לא אסרו אלא ג' עריות שהם בחג"ת דשמאל, כי חג"ת בחינת ג"ר הוא, שאינם נמתקים לעולם, אבל נז"ה דשמאל, שהם נמתקים ע"י קו האמצעי, ואז אין בהם דינים, לא אסרו חז"ל. ותרין אלין יתיר מערוה אינון, כי יש בהם אחיזה לקליפות החמורות יותר מערוה. כי להיותם נז"ה, שהם לבר מגופא, מתדבקים בהם הקליפות.

מאמר כסותא דכ"א

שיא) ותאנא בצניעותא דספרא וכו': ולמדנו, בספרא דצניעותא, הזכר נתפשט ונתתקן

למטה. (כנ"ל ב"א דף ס' ד"ה מחלוקת) הרי שכל התורה היא תקונים של השם הויה. אשר שס"ה לא תעשה הם תקונים להעלמת הג"ר שה"ס ו"ה. ורמ"ח מצות עשה הן תקונים להמשיך ולגלות הו"ק דג"ר, שה"ס ו"ה. וז"ש, יהיב לון אורייתא משמיה, דהיינו לתקון שם הויה. ו"ה עם שמו, שס"ה. כלומר, שהכתוב זה שמו לעלם, סובב על הג"ר דג"ר שצריכים להעלים והרמו על זה ששמו עם ו"ה גימטריא שס"ה, שעל ידיהם בא התקון של העלם ו"ה. ו"ה עם זכרי, רמ"ח, כי זכרי, היינו מה שמצוה להזכיר ולגלות, שזה סובב על הו"ק דג"ר, שה"ס ו"ה, ובא הרמו. אשר ו"ה עם זכרי, הם סוד רמ"ח מצות עשה, שנחנו לנו לגלות ולהמשיך המוחין דו"ק דג"ר. וז"ש אתתקן דכורא בסטריה, שה"ס ז"א, ברמ"ח תקונין דכלילן ביה, שה"ס רמ"ח מצות עשה, הממשיכים בו המוחין דו"ק דג"ר. מנהון לגו ומנהון לבר, שיש מצות התלויות במחשבה ודבור, שהם תקונים לפנימיות ז"א, ויש מצות התלויות במעשה, שהם תקונים לחצונות ז"א. מנהון רחמי, דהיינו התלויות בקו ימין דז"א, מנהון דינא, דהיינו התלויות בקו שמאל דז"א, ואומר, פלהו דדינא אתאחדו בדינא דאחורוי, כלומר שדינין דשמאל נעשו בו לדינין דאחורים. דנוקבא אתפשטת תמן, ואתאחדו ואתפשטו בסטרהא. ש"ע" תקון זה שהשמאל נעשו בו לאחור, נתדבקו כל הדינים בסטרהא דנוקבא, וז"א נשאר כולו רחמים.

שי) ותאנא חמשה ערייתא וכו': ולמדנו חמשה עריות נגלו בה, מצד חמשה דינים, שהם חג"ת נ"ה שבקו שמאל שנתדבקו בנוקבא. וחמשה דינים נתפשטו ברמ"ח דרכים. והכי תאנא קול באשה ערוה, שער באשה (דסו"י דף קמ"א ע"ב * דף קמ"ב ע"א)

אדרא רבא

קעז

תקונא דכסותא דכיא. והאי הויא אמה דכיא. ארכיה דההוא אמה, מאתן ז וארבעין ותמניא עלמין. וכלהו תליין בפומא דאמה, דאתקרי יו"ד. וכיון דאתגלייא יו"ד פומיה דאמה, אתגלי חסד עלאה. והאי חסד הוא דאתקרי, ותלי בהאי פום אמה. ולא אקרי חסד, עד דאתגלייא יו"ד דפום אמה.

חלופי גרסאות

ז ל"ג וארבעין. ח חסד הוא תלי.

הסולם

כסותא דכיא

מאמר

בכסות, המכסה את הג"ר דחכמה. כי הכסות אינה משפיעה רק ממטה למעלה שהוא ו"ק דחכמה (כנ"ל ב"א דף ט' ד"ה מחלוקת) וזה נבחן לכסותא דכיא. אבל אם הכסות מעכבת לגמרי על השפעת החכמה, היא נקראת כסותא סתם. ולא כסותא דכיא. והאי הויא אמה דכיא, והיסוד עצמו שה"ס חסד, נקרא אמה דכיא, אחר שמשפיע גם חכמה. כי הטהרה באה רק ע"י גילוי החכמה. ולפיכך, בגדלות א', לא היו נחשבים לכסותא דכיא ולאמה דכיא, משום שהחכמה נעלמת שם לגמרי כנ"ל. וכבר נתבאר סוד המספר רמ"ח, שה"ס גילוי מוחין דו"ק, בסוד זכר, עם ו"ה שמצוה לגלותם (כנ"ל אות ש"ט). אמנם יש להבין למה בת"ח, קורא אותם רמ"ח תקונים, ובנוקבא קורא אותם. רמ"ח אורחין (כנ"ל אות ש"י) וכאן ביסוד, קורא אותם רמ"ח עלמין, והענין הוא, כי שם בו"א, עוד לא פעלו כלל רמ"ח אלו, כי שם עוד אין מתגלה החכמה, המרומזת ברמ"ח, אלא שם נעשו שורש התקונים לאלו הרמ"ח, שבשעה שיגלו החכמה לא יגלו אלא ע"י תקונים אלו. אבל עוד לא פעלו להעלים הג"ר דחכמה. כי גם ו"ק דחכמה לא נגלו שם. וע"כ נקראים שם רמ"ח תקונים. אבל כאן ביסוד דגדלות ב', שכבר פועלים לגלות הו"ק דחכמה, ע"כ מכוונים רמ"ח עלמין, מלשון העלם, על שהם מעלימים הג"ר דחכמה. אמנם מקום גילוי ו"ק דחכמה אינו ביסוד אלא במלכות, וע"כ הם נקראים בה ו"ק אורחין. כי בה הם עושים דרכים לגלות ו"ק דחכמה.

וה"ש ארכיה דההוא אמה, היינו מדת החכמה הנגלית על ידי היסוד, כי אורך רומז על חכמה. הוא רמ"ח עלמין, שה"ס השיעור של ו"ק דחכמה, בסוד שמי עם זכרי, הוא רמ"ח, כנ"ל וכלהו תליין בפומא דאמה דאתקרי י', דהיינו בעטרת יסוד, הנבחנת למלכות, שהיא מקבלת מכל גי קוין נהי כנ"ל. ובה מקום גילוי של רמ"ח עלמין, שע"כ הם נקראים בה רמ"ח אורחין כנ"ל. וכיון דאתגלייא י' פומיה דאמה, אתגלי חסד עלאה

ונתתקן בתקונין שלו. ונתתקן התקון דכסות נקיה, וזו נעשית אמה נקיה, ארכו של אמה ההיא, רמ"ח עולמות. וכולם תלויים בפי האמה הנקרא י', וכיון שנגלית הי' שהיא פי האמה, נגלה החסד העליון. ואמה זו נקראת חסד, ותלוייה בפי אמה הזו, ואינה נקראת חסד, עד שנגלית הי' של פי האמה.

פירושו. אחר שביאר גדלות א' דו"א, שה"ס התפשטות נה"י שלו (המובא לעיל אות ש"ז) וביאר בנין הנוקבא במצב הא' שהיא כולה הי' גבורות דשמאל (כנ"ל אות ש"ח) מבאר עתה גדלות ב' דו"א, הנבחן בעיקר בתקון היסוד, שיהיה ראוי להולדת נשמות ע"י זווגו עם הנוקבא. ומקור הפרש הוא, כי נה"י דגדלות א', הם כולם רק חסדים ואין בהם גילוי חכמה שבשמאל. (כמ"ש לעיל אות ש"ז) ועייל בהאי אתר כל רחמין וכל סטרא דרחמין, שפירושו שאפילו צד שמאל שבו נעשה לסטרא דרחמי, דהיינו לגורם יציאת החסדים. אבל עתה בגדלות ב' דו"א, נעשה תקון היסוד, שה"ס קו אמצעי שבנה"י אלו דגדלות ב', שתגלה גם חכמה עם החסדים. ותקון זה נקרא גילוי פי האמה, שה"ס עטרת היסוד, הנקראת י', שהיא בחינת המלכות המקבלת מג' קוין הנקראים נה"י. ונודע, שבמלכות מתגלה החכמה. ע"כ נקראת עטרת יסוד, י', הרומזת על חכמה תתאה. אמנם עיקר השם חכמה תתאה אינו בעטרת היסוד דו"א, אלא בנוקבא הנפרדת. כמ"ש לפנינו.

והנה נתבאר שיעקר הפרש מגדלות א' לגדלות ב', הוא, שבנה"י דגדלות א', אין שם גילוי כלל לחכמה שבשמאל, כי אפילו השמאל אינו משמש שם אלא גורם לחסדים. אבל בנה"י דגדלות ב' יש שם גילוי הן לחסדים והן לחכמה. גם נודע שגילוי הארת החכמה שבשמאל מביא טהרה (כמ"ש לעיל תוריע דף נ"ה ד"ה אמנס. ע"ש).

וה"ש, אתפשט דכורא ואתתקן בתקוניו. דהיינו בתקונים דגדלות ב' הנ"ל. אתתקן תקונא דכסותא דכיא. כי הקו האמצעי המשפיע חכמה אינו משפיע אלא (דפו"י דף קמ"ב ע"א)

שיב) ות"ח דלא אתקרי אברהם שלים בהאי חסד, עד דאתגלייא יו"ד דאמה. וכיון דאתגליי אקרי שלים, הה"ד (התהלך לפני והיה תמים, ם תמים ממש. וכתוב ם) ואהיה תמים לו ואשתמרה מעוני. מאי קא מיירי, רישא ם וסיפא. אלא כל דגליי האי יו"ד, ואסתמר דלא עייליה ליו"ד ברשותא אחרא. ליהוי ם שלים לעלמא דאתי, ולהוי צריר בצרורא דחיי. מאי ברשותא אחרא. דכתוב ם) ובעל בת אל נכר. ובגין כך כתיב, ואהיה תמים לו, דכיון דהוא תמים בגלוייא דיו"ד, ואשתמרה מעוני.

שיג) וכיון דאתפשט אמה דא, אתפשט סטר גבורה מאינון גבוראן ם בשמאלא דנוקבא, ואשתקע בנוקבע באתר חד, וארשם בערייתא, ם כסותה דכל גופא דנוקבא. ובההוא אתר אקרי ערוה ם דכלא. ם אתר לאצנעא לההוא אמה,

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

י) (בראשית יז) בשלה קיט צ"י. כ) (ש"ב כב). ם ל"ג תמים. י כסופא. כ ל"ג שלים. ל ל"ג בשמאלא. ז) (מלאכי ב) חיי שרה סו צ"ג. ם כסותאן. ן דכלה. ם לאצנעא אתר.

כסותא דכיא

הסולם

מאמר

היינו שכתוב, ובעל בת אל נכר. דהיינו המלכות דס"א המושכת החכמה ממעלה למטה. ומשום זה כתוב, ואהיה תמים לו, כיון שהוא תמים בגילויי ה', דהיינו בבחינת עטרת יסוד, המאירה ממטה למעלה. אז ואשתמרה מעוני, שלא להתדבק בבת אל נכר. כנ"ל.

שיג) וכיון דאתפשט אמה וכו': וכיון שנתפשט אמה זו נתפשט צד הגבורה מגבורות השמאל שבנוקבא. שהן ה' גבורות חג"ת נ"ה דשמאל, ונשתקע במקום אחד בנוקבא, ונרשם בהעריה, הכסות של כל גוף הנוקבא. ובמקום זד נקרא ערות הכל, שהיא מקום להצניע אותה האמה הנקראת חסד, כדי להמתיק גבורה זו הכוללת ה' גבורות, בחסד הזה הכולל ה' חסדים. חסד הוא ימין, גבורה היא שמאל, נתבשם זה בזה ונקרא אדם. הכולל מב' צדדים, ומשום זה בכל הספירות, יש ימין ויש שמאל, דין ורחמים.

פירוש. כבר ידעת שיש ב' מצבים בנוקבא דז"א, מצב א', הוא בהיותה בבחינת נר"ן דאחור דז"א, שאז יש לה צד שמאל בלי ימין, שפירושו, חכמה בלי חסדים, שאז אפילו החכמה שיש לה לא תוכל להאיר. שז"ס קטרוג הלבנה. מצב הב', הוא אחר הנסירה ואחר

עלאה, היינו חסד דאז"א עלאין, הנקרא אוריא דכיא. כי אחר שנגלה החכמה נמצא החסד שביסוד בבחינת אוריא דכיא. אבל מטרים שנגלית החכמה, אפילו שהוא מקבל חסד דאז"א עלאין, שהוא אוריא דכיא, הוא נעשה בו לחסד סתם, שאינו דכיא, משום שחסר מחכמה. וז"ש, ולא אקרי חסד, דהיינו חסד עלאה הטהור, עד דאתגלייא י' דפום אמה, דהיינו אחר שמתגלה עטרת היסוד שהיא נקראת פי האמה, שה"ס גילויי החכמה, אז נקרא היסוד עצמו בשם חסד עלאה השלם.

שיב) ות"ח דלא אתקרי וכו': ובוא וראה, שאברהם לא נקרא שלם בחסד הזה, עד שנתגלתה ה' של האמה, דהיינו עטרת יסוד, וכיון שנתגלתה נקרא שלם, ז"ש התהלך לפני והיה תמים, תמים ממש. (כמ"ש לעיל בסמוך). וכתוב ואהיה תמים לו ואשתמרה מעוני. שואל, מה זה אומר, היחס של ראש הכתוב אל סופו. ומשיב, אלא כל מי שמגלה ה' ההיא, דהיינו שמגלה החכמה שבעטרת יסוד, ונשמר שלא יכניס את ה' לרשות אחר, דס"א, יהיה שלם לעולם הבא, ויהיה צרור בצרור החיים. דהיינו שנשמתו תכלל במלכות הנקראת צרור החיים, משום שג' הקוין מתקשרים בה לצרור אחד. מהו ברשות אחר. (דפו"י דף קמ"ב ע"א)

אדרא רבא

קעט

דאקרי חסד. בגין לאתבסמא גבורה דא דכליל חמש גבוראן, ^ו בהאי חסד דכליל בחמש חסדין. חסד ימינא, גבורה שמאלא. אתבסם דא בדא, ואקרי אדם, כליל מתרין סטרין. ובגין כך, בכלהו כתרין ^פ אית ימינא ושמאלא, דינא ורחמי. שיד) תאנא, עד לא זמין תקוני דמלכא, עתיקא דעתיקין, בנה עלמין, ואתקין תקונין לאתקיימא. ההוא נוקבא ^ז לא אתבסמא, ולא אתקיימו, עד דנחית חסד עלאה ואתקיימו, ואתבסמו תקוני נוקבא, בהאי אמה דאקרי חסד. הה"ד ^ח ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום, ^ק אתר דכל דינין משתכחין תמן ^ר ולא

מסורת הזהר

חלופי גרסאות

^ח (בראשית לו) וישלח ע צ"ב.

^ו והאי חסד כליל בחמש חסד ; והאי כליל חסד בחסד.

^פ ל"ג אית ימינא ושמאלא דינא ורחמי תאנא.

^ז לאתבסמא. ^ק לא גרסינן אתר. ^ר מוסיף ואינון תקוני אתתא אשר היו לא כתיב אלא אשר מלכו ולא

מאמר

הסולם

ז' מלכין שמתו דנוקבא

אחיה לחצונים, שלא ימשכו הארת החכמה ממעלה למטה. וע"כ צריכה להיות מכוסה ושמורה, שלא תבוא לגילוי ערוה, ויאחזו בה החיצונים. אתר לאצנעא לה הוא אמה דאקרי חסד, שצריכה להצניע המקום, שיהיה מיוחד רק ליסוד דו"א, שה"ס קו האמצעי, שישפיע בה חסד. ואם יהיה חשש לאחיות לחצונים לא יתחד עמה היסוד דו"א. בגין לאתבסמא גבורה דא דכליל ה' גבוראן, בהאי חסד דכליל ה' חסדין, כדי שתתלבש החכמה בחסדים, שאז נשלמים שניהם. ויסוד דו"א כליל ה' חסדים, ויסוד דנוקבא כליל ה' גבורות. וז"ש אתבסם דא בדא ואקרי אדם כליל מתרין סטרין, דהיינו מימין ומשמאל, מזכר ונקבה. ובגין כך בכלהו כתרין וכו'. שכל פרט ופרט כלול משניהם.

מאמר ז' מלכין שמתו דנוקבא

שיד) תאנא עד לא וכו' : למדנו, מטרם שהוכנו תקוני המלך, היה עתיקא דעתיקין דהיינו המאציל העליון, בונה עולמות ומתקן תקונים להתקיים. נוקבא היא לא נתבסמה ולא נתקיימה עד שירד החסד העליון ונתקיימו, כי להיותה חכמה דשמאל שאין לו קיום זולת בהתלבשות עם החסד שבימין. כנ"ל. ונתבסמו תקונים דנוקבא ביסוד הזה שנקרא חסד, ז"ש, ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום, דהיינו המקום אשר כל הדינים נמצאים שם, כי אדום חורה על דינים. ולא נתבסמו עד שהתקין הכל, ועצא החסד הזה ונתישב בפי היסוד, שהוא עטרת היסוד ששם נגלה החכמה, (כנ"ל אות

ואחר שנתמעטה לבחינת נקודה, ונבנית מחדש בבחינת דלית לה מגרמה ולא מידי, שאפילו החכמה דצד שמאל אין לה, והיא צריכה לקבל הכל מז"א (כנ"ל אות ש"ד ע"ש) וכאן מדבר ממצב הב', שאפילו החכמה שבשמאל היא צריכה לקבל מיסוד דו"א.

וז"ש, וכיון דאתפשט אמה דא, דהיינו שנתפשט לרמ"ח עלמין, כנ"ל. בסוד זכרי עם ו"ה, אתפשט סטר גבורה מאינון גבוראן בשמאלא דנוקבא, שנתפשט מן היסוד, בתחילה, צד הגבורה מאלו הגבורות השייכים לנוקבא, דהיינו הארת החכמה שבקו שמאל, ואשתקע בנוקבא באתר חד, שנתקבל צד השמאל מן היסוד, במקום אחו', בנוקבא, דהיינו ביסוד דנוקבא, ששם תקון המסך דמלכות המעכב מלהאיר ממעלה למטה, אלא רק ממטה למעלה, בסוד כסות על האור, ונמצא, שהארת החכמה דצד שמאל שהשפיע לה היסוד דו"א, מאירה מיסוד דנוקבא ולמעלה בכל הגוף שבנוקבא. ויחד עם הארת החכמה העולה מיסוד דנוקבא ממטה למעלה, נמשכה ג"כ כסות מן המסך שביסוד דנוקבא המכסה את האורות שלא יחרו להמשך ממעלה למטה (כמ"ש לעיל באות ש"א) בסוד כסותא דכ"א. וז"ש, וארשם בערייתא, דהיינו בהמסך שביסוד דנוקבא, כפותא דכל גופא דנוקבא, שיחד עם הארת החכמה המאירה מיסוד דנוקבא ממטה למעלה בכל הגוף שלה, עולה ג"כ כסות ממסך היסוד דנוקבא השומר על האורות שלא ימשכו ממעלה למטה. ובהווא אתר אקרי ערוה דכלא. כלומר שיש שם מקום (דפו"י דף קמ"ב ע"א)

אתבסמו, עד דאתקן כלא, ונפיק האי חסד, ואתישב בפומא דאמה. הה"ד, וימת וימת, דלא אתקיימו, ולא אתבסמו, דינא בדינא.

שטו) ואי תימא אי הכי דינא כלהו, והא כתיב וימלוך תחתיו שאול מרחובות הנהר, והא לא אתחזי דינא. ^ט דתנינן, רחובות הנהר איהו בינה, דמינה מתפתחין חמשין תרעין דנהורין ובוצינין, לשית סטרי עלמא. תאנא, כלהו דינא, בר מחד דאתקיים בתראה, והאי שאול מרחובות הנהר, דא הוא ^ה חד סטרא, דאתפשט ונפיק מרחובות ^א הנהר.

שטז) וכלהו לא אתקיימו, לא תימא דאתבטלו, אלא דלא אתקיימו בהווא ^ב מלכו, עד דאתער ואתפשט האי בתראה מכלהו, דכתיב וימלוך תחתיו הדר. מאי הדר. חסד עלאה. ושם עירו פעו, מאי פעו. בהאי פעו בר נש דזכי לרוחא דקודשא ושם אשתו מהיטבאל, בכאן אתבסמו דא בדא, ואתקרי אשתו, מה דלא כתיב בכלהו.

שיז) מהיטבאל, אתבסמותא דדא בדא. בת מטרד, תקונין דמסטר גבורה. בת מי זהב, אתבסמו ואתכלילו דא בדא, מי זהב: רחמי ודינא. ^ג כאן אתדבקו אתתא בדכורא.

חלופי גרסאות

ש ל"ג מן דתנינן עד תאנא. ת סדרא חד סדרא דאתפשט. א גריס כאן הנהר ודא הוא בינה דמתפתחין מינה חמשין תרעין לסטרי עלמא דנהורין ובוצינין הה"ד מרחובות הנהר. ב מוסיף מלכו דבסטר נוקבא. ג ע"כ.

ד' מלכין שמתו דנוקבא

הסולם

מאמר

לא נתקיימו, ואל תאמר שנתבטלו, אלא שלא נתקיימו במלוכה ההיא של דין. עד שנתעורר ונתפשט זה האחרון מכולם. שכתוב, וימלוך תחתיו הדר. מהו הדר. הוא חסד עליון. ושם עירו פעו, מהו פעו. היינו, שעל ידו פועה אדם, שזוכה לרוח הקודש. ועירו, הוא מלשון התעוררות. ושם אשתו מהיטבאל. כאן נתבסמו זה בזה, והמלכות נקראת אשתו, מה שלא כתוב בכולם שם אשתו.

שיז) מהיטבאל אתבסמותא וכו': מהיטבאל, מורה התבשמות זה בזה, של דבר ונוקבא. כי ז"א ה"ס הויה דאלפין שבגי' מ"ה, והנוקבא ה"ס הויה דההין שבגי' מטריא ב"ן. ומהיטבאל הוא בגי' מ"ה וב"ן. בת מטרד, היינו על שם התקונים שבה מצד הגבורה, ומטרד הוא מלשון טרדות. בת מי זהב, היינו שנתבשמו ונתכללו זה בזה מי זהב הרחמים והדין, כי זהב, מורה על דין, דהיינו הארת החכמה, ומי ה"ס חסדים. וכלולים יחד. כאן נתדבקו, האשה בדכר. מהיטבאל בהדר.

בסטרוי

אות ש"א) וז"ש וימת וימת, כי לא נתקיימו ולא נתבסמו להיותם דין בדין בלי חסד. פירושו: כי סוד שביה"כ היה בכל ספירה, וע"כ מזכיר אותם בעתיקא, ובז"א, ובנוקבא. ואומר, שע"כ נשברו ז' מלכים דנוקבא להיותם חכמה בלי חסדים. עד שיצא מלך הדר, שה"ס חסדים ואז נתקיימו. כמ"ש לפנינו.

שטו) ואי תימא אי וכו': ואם תאמר א"כ שהם כולם דינים, והרי כתוב, וימלוך תחתיו שאול מרחובות הנהר, ולא נראה שיהיה דין. כי למדנו, רחובות הנהר, הוא בינה שממנה נפתחים חמשים שערים של אורות ונרות לששה קצוות העולם, שהוא ז"א שנקרא עולם. ומשום זה נקראת רחובות הרי ששאול מרחובות הנהר אינו דין, ומשיב, למדנו, שכולם הם דין חוץ מאחד, שהוא מלך האחרון שנתקיים, דהיינו הדר. ושאול הזה מרחובות הנהר, זה הוא רק צד אחד, דהיינו צד שמאל, שנתפשט ויצא מרחובות הנהר, וע"כ הוא ג"כ דין.

שטז) וכלתו לא אתקיימו וכו': וכולם

(דפו"י דף קמ"ב ע"א)

אדרא רבא

קפא

שיח) בסטרוי, אתפרשן בדרועין, בשוקין. ד דרועין דדכורא, חד ימינא, חד שמאלא דרועא ה קדמאה * (תלת קשרין אתקשרו ביה, ו ואתכלילו ב' דרועין. ואתכלילו ס"ד. אלא ג' קשרין בימינא, וג' קשרין בשמאלא. ג' קשרין ד ימינא, אתכלילין בג' קשרין דשמאלא. ובג"כ, דרועא לא כתיב אלא חד. אבל ימינא, לא כתיב ביה זרוע, אלא ו ימינך יי. ו ימין יי אתקרי, בג' קשרין דאבהתא דאחסינו לחולקיהון.

שיט) ואי תימא הא בתלת חללין ה מוחא דגולגלתא משתכחין. תאנא, כלהו ג' מתפשטין, ומתקשרן בכל גופא, וכל גופא אתקשר בהני תלת, ומתקשרן

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

(1) (שמות טו) לך פא צ"ה. ט (תהלים קיח) ויחי סא צ"ד ז"ח מו ט"ב שכ"ה פו ט"ד שכ"ז. ו ותלת קשרין בשמאלא בג' קשרין דאבהתא דאחסינו לחולקהון ואי תימא הא בג' חללי מוחא דגולגלתא משתכחין תאנא כלהו ג' מתפשטין ומתקשרין בכל גופא וכל גופא אתקשר בהני תלתא ומתקשרין בדרועא ימינא והאי ימינא כד יתיב קשרין לא אתפשטו ודרועא לא אושט ויתיב בתלת קשרין דאמרן וכד חייביא מתערין מתערין תלת אחרינן דאינון דינא קשיא ואושיט דרועא ואתקרי זרוע ה' זרועך הנטויה. ול"ג עד בזמנא דג' אלין באמצע אות ש"כ. ז ל"ג דימינא. ח ל"ג מוחא.

דרועין דדכורא

הסולם

מאמר

כל ג' קוין, והם נקראים ג' קשרים. ויש ג' קשרים בחד, וכן ג' קשרים בגבורה, וכן ג' שלישים בת"ת. והזהר מדבר כאן רק מג' קשרים שבב' דרועין, שהן חסד וגבורה. ואלו הקוין נמשכים מן המוחין דז"א, ויש בהם ב' בחינות, א' מוחין דו"ק, אשר קו השמאל שולט, ודינים נמשכים ממנו, ואין שם חסדים כלום. ויש מוחין דג"ר, אשר הימין שולט, והם חסדים ורחמים.

ו"ש, ואתכלילו ב' דרועין וכו' ג' קשרין דימינא אתכלילין בג' קשרין דשמאלא, והיינו במוחין דו"ק, שאז נכלל הכל בשמאל והשמאל שולט עם הדינים שלו. וז"ש, ובג"כ דרועא לא כתיב אלא חד, דהיינו זרוע ה', אבל ימינא לא כתיב ביה זרוע. כי אינו נקרא זרוע אלא בזמן שליטת השמאל, דהיינו במוחין דו"ק. ימין ה' אתקרי, בג' קשרין דאבהתא, דאחסינו לחולקיהון. דהיינו ג' מוחין חב"ד, שהם ג"ר דפנים, שהם מתפשטים בחלקם, כי המוחין מתפשטים בכל הגוף.

שיט) ואי תימא הא וכו' : ואם תאמר, הרי בג' חללי המוח שבגולגלת הם נמצאים, ולא

מאמר דרועין דדכורא

שיח) בסטרוי אתפרשן בדרועין וכו' : בצדדיו מתחלק בדרועות בשוקים. זרועות הזכר, אחד הוא ימין, ואחד שמאל. זרוע הא' הימנית, ג' קשרים נקשרו בו ונכללו בב' זרועות. שואל, היעלה על דעתך שנכללו, והיה צריך לומר, שהם בב' זרועות. ומשיב, אלא ג' קשרים יש בדרוע הימנית, וג' קשרים בשמאלית ונכללו ג' קשרים שבימין בג' קשרים שבשמאל. ומשום זה, לא כתוב זרוע אלא אחד, דהיינו על השמאל, אבל הימין לא כתוב בו זרוע, אלא ימינך ה'. ימין ה' נקרא כשיש בו ג' קשרים של האבות שהנחילו לחלקם.

פירוש. אחר שביאר סוד דכר ונוקבא, שהם ימין ושמאל שבקו האמצעי דז"א, ת"ת, הדבוקים זה בזה, והנוקבא הוא באחור הדכר. מבאר עתה ימין ושמאל שבב' קוין שבז"א, שהם פרודים זה מזה ואינם פרצוף אחד. ועימדים בימין ושמאל, שהם חסד וגבורה דז"א, הנקראים זרועות. אמנם ג' קוין, חג"ת דז"א, כלולים יחד, ובכל אחד מג' קוין כלולים (דפו"י דף קמ"ב ע"א *) דף קמ"ב ע"ב)

בדרועא ימינא. ובגין כך תאיב דוד ואמר, (ט) שב לימיני. משום דהוא אתחבר עמהון דאבהתא, ויתיב תמן לכורסיא שלימתא. ובגין כך כתיב (ז) אבן מאסו הבונים וגו', משום דיתיב לימינא. היינו דכתיב, (ח) ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין, כלומר, כמאן דזכי לחביבותא דמלכא. זכאה חולקיה, דמאן דפריש מלכא ימיניה. וקביל ליה תחות ימיניה. והאי ימינא כד יתיב, ט קשרין אתפשטא. (שכ) ודרועא לא אושיט ידיה בתלת. קשרין דאמרן. וכד מתערין חייביא, ומתפשטן בעלמא, מתערין תלת אחרנין, דאינון דינא קשיא, ואושיט דרועא וכד אושיט דרועא, יד ימינא הוא, אבל אתקרי (ק) זרוע יי, (ר) זרועך הנטויה

מסורת הזהר

(ט) (שם קי) ויחי רכא צ"ג. (ז) (שם קיח) ב"א קיב
(ח) (דניאל יב) ב"א קצב צ"א. (ק) (ישעיה נא)
(ר) (דברים ט).

חלופי גרסאות

ט קשרין אתפשטו ; וקשרין לא אתפשטו ודרועא לא אושיט יתיב בתלת. י קשרין.

מאמר

הסולם

דרועין דזכורא

ברחמים. ז"ש, ימינך ה' נאדרי בכח ימינך ה' תרעץ אויב. משום שמתעוררים בהם. בהדיניס, הרחמים.

פירוש. כבר ידעת שאין המוחין דחכמה מאירים אלא ביחד עם גילוי דינים על הרשעים הרוצים להמשיך החכמה ממעלה למטה (כנ"ל אות רי"ט). וז"ש, וכד מתערין חייביא וכו' מתערין ג' אחרנין דאינון דינא קשיא, ואושיט דרועא, דהיינו שמושיט הזרוע לדון הרשעים בדינים קשים על שממשיכים החכמה ממעלה למטה. כי לולא הישגת הזרוע לענוש הרשעים אי אפשר שתתגלה החכמה (כמ"ט שם). וז"ש, וכד אושיט דרועא, לענוש הרשעים, אז מתגלים המוחין דג"ר. יד ימינא הוא, כי גילוי הג"ר הם ג' קשרים המתקשרים ביד ימין. אבל אתקרי זרוע ה'. זרועך הנטויה, כי פעולת גילוי הדינים בשעת הופעת החכמה נבחת לזרוע הנטויה כמי שנוטה זרוע להעניש את אויביו. אמנם אז מתגלים ג"ר דפנים, שה"ס ג' קשרין דימינא. כי זרוע נקרא, רק מוחין דו"ק, שהם פועלים דינים, וחסד לא נמצא שם כלל, משא"כ כאן במוחין דג"ר עיקר הפועל והשולט הוא החסד, והזרוע אינה פועלת דינים אלא בבחינת זרוע הנטויה, שהיא רק נטויה להעניש הרשעים, כדי לשמור על החכמה, אבל לא בפועל ממש, כי אז שליטת הימין. וז"ש בזמנא דג' אליון, דיד ימין, אתכלילן בג' אחרנין

ולא בגוף. כי אין חב"ד אלא בראש. ומשיב למדנו, כל ג' מוחין חב"ד מתפשטים ומתקשרים בכל הגוף, וכל הגוף נקשר באלו שלשה, והם מתקשרים בזרוע הימנית. ומשום זה חמד דוד ואמר, שב לימיני. משום שהוא נתחבר עם האבות, שהם חג"ת שנעשו לחב"ד, ונקשרו בימין, כנ"ל, ודוד יושב שם לכסא שלם. כלומר, שדוד ה"ס מלכות, שהוא רגל לכסא, שחג"ת ה"ס ג' רגלי הכסא והוא רביעי להם ומשלים הכסא. ומשום זה כתוב, אבן מאסו הבונים היתה לראש פינה, שזה נאמר על המלכות הנקראת דוד, והוא משום שישב לימין. והיינו שכתוב, ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין. והזכיר לו לקץ הימין, כלומר, שהודיעו שהוא כמי שזכה לאהבת המלך, שהחלך נוקבל אותו לימין. אשרי חלקו של מי שהושיט לו המלך את ימינו לקבלו תחת ימינו. וימין הזה כשיושב ג' הקשרים שלו מתפשטים ומאירים לתחתונים.

(שכ) ודרועא לא אושיט וכו': והזרוע, אינו מושיט ידו, בג' קשרים שאמרנו, דהיינו במוחין חב"ד. כי שם שליטת הימין. וע"כ נקרא, ימין ה', כנ"ל. וכשמתעוררים רשעים ומתפשטים בעולם, מתעוררים ג' קשרים אחרים, שהם דין קשה, ומושיט הזרוע. וכשמושיט הזרוע, הוא יד ימין, אבל נקרא זרוע ה', זרועך הנטויה. בזמן שג' קשרים אלו שבימין נכללים בג' קשרים האחרים שהם דין קשה, נקרא הכל ימין, ועושה הדין (דפו"י דף קמ"ב ע"ב)

אדרא רבא

קפג

בזמנא דג' אלין אתכלילן בג' אחרנין, אקרי כלא ימינא, ועביד דינא כ ברחמי, הדא הוא דכתיב, ימינך יי' נאדרי בכח ימינך יי' תרעץ אויב, בגין דמתערן רחמי בהו.

שכא) ותאנא, בהאי ימינא מתאחדן תלת מאה ושבעין אלף רבוא, דאקרון ימינא. ז ומאה ותמנין וחמשה אלף רבוא, מזרוע דאקרי זרוע יי'. מהאי ומהאי תליא זרועא, ח והאי והאי אקרי תפארת, דכתיב ט מוליך לימין משה, הא ימינא. זרוע, הא שמאלא. ט דכתיב, זרוע תפארתו, דא בדא.

שכב) ותאנא, ז בידא שמאלא, מתאחדן ארבע מאה וחמשין רבוא מארי תריסין, מתאחדן בכל אצבעא ט ואצבעא. ו בכל אצבעא ואצבעא עשר אלפין ט מארי תריסין משתכחין. פוק וחשוב, כמה אינון דבידא. וההוא ימינא אקרי סיועא קדישא, דאתי מדרועא דימינא, מתלת פ קשרין. צ דכתיב ק והנה ידי עמך.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ט) (ישעיה סג) ב"א קצו צ"ב. ח) (שם. שם. א) (ש"ב ג). כ ורחמי. ל ל"ג מן ומאה עד מזרוע. מ בג"ד אקרי ת"ת האי והאי. נ בדא. ס מוסיף ואצבעא דן. ע משתכחין מרי תריסין. פ מוסיף קשרין ואע"ג דאקרי יד הוי סיועא. צ וכתיב.

דרועין דדכורא

הסולם

מאמר

ולמדנו, ביד שמאל מתאחזים ת"ן רבוא בעלי מגינים, ומתאחזים בכל אצבע ואצבע. ובכל אצבע ואצבע נמצאים עשרת אלפים בעלי מגינים. צא וחשוב, כמה הם בכל היד. והימין ההוא נקרא עזרה קדושה הבאה מזרוע ימינית מג' קשרים שבו. שכתוב, והנה ידי עמך. ומתאחזים מזה, אלף וד' רבוא. וח' רבוא וחמש מאות אלף בעלי עזרה בכל העולם. ונקראים יד ה' עליונה, ויד ה' תחתונה, כי אע"פ שבכל מקום יד ה' היא שמאל, אם זכו היא ימין ה', שנכללה היד בזרוע ונעשה עזרה ונקרא ימין. ואם לא, יד ה' תחתונה, שהיא שמאל. למדנו כשמתעוררים דינים קשים לרדת לעולם, כאן כתוב, סוד ה' ליראיו.

אחרנין, דהיינו בעת הופעת החכמה, שצריכים להכליל בזרוע הנטויה, כדי להשמר מחצונים, כנ"ל אקרי כלא ימינא, כי אז מתגלים המוחין דג"ר, ועביד דינא ברחמי, כי גילוי הדין שבזרוע הנטויה, נעשה כדי שיתגלו הרחמים. הה"ד ימינך ה' נאדרי בכח, כי הימין מתאזר ע"י הכח של הזרוע הנטויה. ימינך ה' תרעץ אויב, ונבחן אשר הימין מרחיק האויבים ומכניעם, ולא השמאל, כי השמאל רק מסייע לשליטת הימין.

שכא) ותאנא בהאי ימינא וכו': ולמדנו, בימין הזה מתאחזים ש"ע אלף רבוא הנקראים ימין, שהם מספר כללות המוחין (כנ"ל אות י"ט) וקפ"ה אלף רבוא מזרוע דאקרי זרוע ה', שה"ס קפיאת האורות שבקו שמאל לרשעים, וקפ"ה ה"ס קפיאת האורות (כנ"ל ב"א דף מ"ז ד"ה ימא) שזהו ימינא ונקרא זרוע ה' כנ"ל בדבור הסמוך. שה"ס ימין ושמאל שהם ימין. מהאי ומהאי תליא זרועא, שגם הזרוע כלולה מימין ושמאל. והאי והאי נקרא תפארת, שגם הת"ת כלול מימין ושמאל, שכתוב, מוליך לימין משה, הרי ימין. זרוע, הרי שמאל, וכתוב, זרוע תפארתו, הרי שכלולים זה בזה.

שכב) ותאנא בידא שמאלא וכו': (דפו"י דף קמ"ב ע"ב)

פירוש. כי יש ב' בחינות הארות בשמאל בזמן הארת הג"ר. א) גילוי הדינים שבו בסוד הזרוע הנטויה, שהוא מזמן המוחין דו"ק. והן במספר ת"נ רבוא, כנגד חג"ת ג"ה שבו. וכל מה שבכלל יש ג"כ בפרט בכל אצבע ואצבע. וז"ש, בידא שמאלא מתאחדן ת"נ רבוא מארי תריסין, שהם מגינים על החכמה מפני הרשעים שלא ימשיכו ממעלה למטה, מתאחדן בכל אצבעא ואצבעא, שהכלל מאיר בכל פרט. ובחינה ב) החכמה הנמשכת עם הדינים ההם. שה"ס עשר ספירות שבכל אחת

ומתאחדן מהאי, אלף וארבע רבוא, ותמניא, וחמש מאה אלפין מאריהון דסיועין בכל עלמא. ואקרון יד יי' עלאה. יד יי' תתאה. ואע"ג דבכל אתר יד יי' שמאלא. ר זכו ימין יי', אתכלל ידא בזרועא, והוי סיועא, ואקרי ימין. ואי לא, יד יי' תתאה. תאנא, כד מתערין דינין קשיין לאחתא בעלמא, הכא כתיב, (ב) סוד יי' ליראיו. (שכג) ותאנא בצניעותא דספרא, דכל דינין דמשתכחין מדכורא, תקיפין ברישא, ונייחין בסופא. וכל דינין דמשתכחין מנוקבא, נייחין ברישא, ותקיפין

מסורת הזוהר

חלופי גרסאות

(ב) (תהלים כה) בא קמג צ"ג.

ק ל"ג הוי"ה. ר ביד.

הסולם

מאמר

דרועין דכורא

אחת מאירה החכמה, הנקראת אלף. וז"ש, ובכל אצבעא ואצבעא עשר אלפין מארי תריסין משתכחין. שה"ט עשר ספירות דחכמה. כי גילוי חכמה היא בסוד האצבעות (כנ"ל ב"א אות ק"ז).

ויש ב' בחינות בימין, בזמן הארת הג"ר, (א) שהשמאל משמש לימין, והימין הוא השולט. שאז נקראים שניהם ימין ה'. כנ"ל. (ב) שהימין מסייע שיתגלו אורות החכמה שבשמאל, דהיינו שמלביש החכמה בחסדים שלו, כדי שהחכמה תוכל להאיר. ואז נבחן הימין לסיוע ועזרה לשמאל. וז"ש, והוא ימינא אקרי סיועא קדישא, דאתי מדרועא ימינא מתלת קשרין דהיינו שמסייע להארת החכמה שבשמאל. ואז שאותם הג"ת נ"ה דשמאל, שה"ס ה' דינין שהשמאל מעניש הרשעים בעת שהוא במוחין דו"ק, הם נגדלים עתה ע"י העזרה שבימין, ונעשים חמש מאות אלף, שמאות הם חסדים ואלף הוא חכמה, וכשה' דינים מתלבשים בחסדים נעשים חמש מאות אלף.

מאמר הנסירה

(שכג) ותאנא בצניעותא דספרא וכו': ולמדנו בספרא דצניעותא. שכל הדינים הנמצאים מן הדכור, מ"א, קשים בתחילתם ונוחים בסופם. וכל הדינים הנמצאים מן הנוקבא, נוחים בתחילתם וקשים בסופם. ואם לא שהיו נעשים כאחד לא היה העולם יכול לסבול. עד דעתיק דעתיקין הסתום מכל, הפרישם זה מזה, ואח"כ חיבר אותם שיתבשרו יחד.

פירוש. כי ידעת, שז"א ה"ס קו ימין, והנוקבא ה"ס קו שמאל, ונודע שהקו הימיני נמשך מסוד נקודת החולם, שה"ס י' הנכנסת באור, וז"ש, דכל דינין דמשתכחין מדכורא, תקיפין ברישא דהיינו דינין דמסך דמלכות שנכנסו בבינה. אבל זנייחין בסופא, כי אח"כ מתגלים חסדים על המסך הזה, והדינים נחים. והנוקבא היא נמשכת מקו שמאל, שתחילתו היא יציאת ה' מאיר, שנתבטלו דינין דמסך, אבל לבסוף הם קשים, כי משליטת השמאל נמשכים כל הדינים. וז"ש, וכל דינין דמשתכחין מנוקבא נייחין ברישא ותקיפין בסופא. אמנם שניהם מחוברים יחדיו בקו אמצעי, שהוא ת"ת. (כנ"ל אות ש"ח) וע"כ הדינים

ובחינת המוחין דימין עצמו, הם בסוד י"ב בחינות, וחד דכליל לון. דהיינו חו"ב תו"מ שבכל אחד ג' קוין ומלכות המקבלת כולם. והיינו ג' היות שבכל אחת ד' אותיות, ומלכות המקבלתם. אשר מלכות המקבלתן ה"ס אלף, שבה מתגלה החכמה, וד' אותיות הויה האמצעית הן ד' רבוא. וז"ש, ומתאחדין מהאי אלף וארבע רבוא, אשר אלף, ה"ס מלכות, וארבע רבוא ה"ס הויה אמצעית, והם שניהם הם סוד הדעת. ותמניא, היינו עוד שמונה רבוא, מב' היות ימין ושמאל, שהם חכמה ובינה. וכל זה הוא במוחין דיד ימין עצמה, שהם חב"ד ומלכות המקבלתם. ונוסף עליהם, וחמש מאה אלפין, שהם ה' דינים דיד שמאל, שאחר התלבושותם בהסיועא (דפו"י דף קמ"ב ע"ב)

בסופא. ואלמלא ש דאתעבידו כחדא, לא יכלין עלמא למסבל. עד דעתיק דעתיקי סתימא דכלא, פריש דא מן דא, וחבר לון לאתבסמא כחדא. וכד פריש לון, אפיל דורמיטא לזעיר אפין, ופריש לנוקבא מאחורוי דסטרוי, ואתקין לה כל תקונהא, ואצנעא ליומא דיליה, למיתהא ת לדכורא. הה"ד

חלופי גרסאות

ש אתעבידו. ת לרעוא.

הנסירה

הסולם

מאמר

היא שהוציאה אותם לחוץ בעת הקטנות דנקודים, וגם היא שהחזירה אותם לאצילות בעת הגדלות שמקודם שבירת הכלים, כי או ירד הצמצום של המלכות מבינה דו"א שהוא ת"ת, אל מקומה בנקודה דעוה"ז, ובי"ע שהם תנה"י דו"א שיצאו ממדרגת ז"א למתחת המלכות המסיימת, חזרו שוב לבחינת ז"א דאצילות. ומתוך שאין העדר ברוחני נבחן שגם המלכות המסיימת נשארת גם עתה במקום החוה דו"א, אלא רק כח הצמצום שבה ירד לנקודה דעוה"ז, ואותם בי"ע שהיו מקודם לכן בעת קטנות תחת רשותה, נתחברו עתה אליה לבחינת אצילות, ונעשו לט' ספירות תחתונות שלה. כי נקודה המסיימת שבחזה דו"א נעשתה לכתר, ותנה"י דו"א נעשו לחו"ב וחג"ת נהי"מ שלה. באפן שבעת גדלות נקודים קודם השבירה, נעשו מבי"ע שחזרו לאצילות, ב' מדרגות, אחת שחזרו לבחינת תנה"י דו"א, כמו שהיו מטרם צמצום ב'. ואחת, שנבנה מהם כל פרצוף המלכות דו"א, ונעשו מאותם תנה"י דו"א, ט"ס חו"ב חג"ת נהי"מ שלה. ומכאן, בעולם התקון, כל אימת שז"א מברר נהי"י שלו וקונה נהי"י חדשים דכלים, שה"ס ג"ר דאורות, באותו זמן משגת גם הנוקבא ט"ס חו"ב חג"ת נהי"מ דכלים. ונבנית לפרצוף שלם של ע"ס. וכן אם חטאים התחתונים גורמים חזרת ז"א לבחינת ו"ק ומתבטלים נהי"י החדשים שנבררו לו מבי"ע, הנה באותה העת מתבטלים ג"כ ט"ס תחתונות דמלכות, כי שורש אחד לשניהם. וע"כ דברנו מנוקבא הנפרדת דו"א, ששורשה היא מלכות המסיימת דנקודים. והיא אינה בחינת שמאל דו"א, אלא מלכות המסיימתו לגמרי. ונקראת מלכות הנפרדת מו"א, כלומר שהיא מדרגה אחרת שמתחת ז"א, ומקבלת ממנו כל ט"ס חו"ב חג"ת נהי"מ שלה, דהיינו מבחינת תנה"מ שלו כמבואר. ושורשה הקבוע בז"א ה"ס נקודת החוה שלו מבחינת הכלים כנ"ל. ומבחינת האורות, שהם רק נפש רוח, דהיינו חג"ת נהי"י

הדינים דכורא נחלשים ע"י הנוקבא, שבה יצא ה' מאויר. והדינים דנוקבא נחלשים ע"י הדכר, כי נותן אותם לאחוריו, ומבטל את שליטתם בוה. וז"ש, ואלמלא דאתעבידו כחדא, לא יכלין עלמא למסבל. כי ע"י התדבקותם יחד נחלשים הדינים שבהם. ונמשכים הדינים שבהם עך דעתיקי דעתיקי סתימא דכלא, פריש דא מן דא, שה"ס הנסירה שנסרם זה מזה, כמ"ש לפנינו, ואח"כ וחבר לון לאתבסמא כחדא, דהיינו שנתחברו פנים בפנים, ונתבשמו כל הדינים שבהם. כמו שנתבאר לפנינו.

שכד) וכד פריש לון וכו': וכשהפריש ביניהם, הפיל תרדמה על ז"א, והפריד הנוקבא מאחורי צדדיו, והתקין אותה בכל התקונים, והצניע אותה ליום שלו, לשבת, להביאה לדכר, לז"א, ז"ש, ויפל ה' אלקים תרדמה על האדם ויישן. מהו ויישן היינו שכתוב, עורה למה תישן ה'. ויקח אחת מצלעותיו. מהו אחת. זו היא הנוקבא כש"א אחת היא יונתי תמתי. ועלתה, לאו"א, ונתתקנה. ובמקומה שקועים רחמים וחסד. ז"ש ויסגור בשר תחתנה. וכתוב, והסירותי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר.

פירוש. שורש הנוקבא, ה"ס המלכות צמצום ב' שסיימה ו"ק דנקודים, דהיינו מלך אחרון אשר שם, שממנו ולמטה היה בי"ע דפרודא, ונבחן אז, שז"א היה בחב"ד חג"ת דכלים ונפש רוח דאורות, ועולם אצילות דנקודים היה מסתיים בנקודת החוה שבת"ת דו"א, דהיינו מחמת המלכות שעלתה במקום בינה של ז"א, שהוא ת"ת וסיימה אור האצילות שלא יתפשט יותר, וכל הכלים שהם ב' שלישי התחתונים דת"ת דו"א שמחזה ולמטה, וכל ג' ספירות נהי"י יצאו מאצילות והיו לבי"ע. (כמ"ש בתנ"ס שיעור ט"ז דף א' תל"ו ע"ש) וכל מה שבבי"ע לקחה המלכות לרשותה, כי (דפו"י דף ק"ב ע"ב)

א) ויפל יי' אלהים תרדמה על האדם ויישן. מהו ויישן. האי הוא דכתיב, (ד) עורה למה תישן יי'. ויקח אחת מצלעותיו, מאי אחת. דא היא נוקבא. א כד"א, (ה) אחת

מסורת הוזהר

ג) (בראשית ב) ב"א ולא צ"נ. ד) (תהלים מד) ח"ג קל. קלו : רצג : (ה) (שיר ו) תוריע טז צ"ק.

חלופי גרסאות

א ל"ג מן כד"א עד וסלקא.

הסולם

מאמר

הנסירה

דרוח, שה"ס מוחין דשמאל, דהיינו שקבלה אור החכמה הנמשכת בקו שמאל. ואם הנוקבא לא היתה עוברת לצד האחור להתאחד עם נוקבא שבגופו דז"א, אלא היתה עומדת במקומה בנקודת נקב החוזה בצד הפנים של ז"א, היה יוצא, שבעת שיצאו לנוקבא המוחין דשמאל, שהם ג"ר דרוח, היתה מקבלת אותם מז"א, ככל מדרגה תחתונה המקבלת מעליונה, ומכל שכן שט"ס שלה באים מתנה"י החדשים דז"א, ואז היה השמאל ממותק בחסדים, כי ז"א ה"ס קו אמצעי, שימין ושמאל מיוחדים בו, ואז היתה הנוקבא יכולה לקבלם. משא"כ, עתה שעומדת בצד האחור דז"א, שפירושו, שנתערבה יחד עם הנוקבא שבגופו, כנ"ל, נמצא בעת שיצאו המוחין מקו שמאל מאמא, לקחה אותם הנוקבא הנפרדת ישר מקו שמאל דאמא, כמו הנוקבא שבגופו דז"א, ונעשו בזה לדו פרוצופין, שפרצוף ז"א כולו ימין, שמקבל רק מקו ימין דאמא, ופרצוף נוקבא הנפרדת שנתדבקה בו באחור, הוא כולו שמאל, כי לוקח רק קו שמאל מאמא, כמו הנוקבא שבגופו. והבן היטב כי נוקבא שבגופו דז"א לפי עצמה, אע"פ שמקבלת מאמא, שמאל בלבד, אין זה פוגע כלום בתקון קו אמצעי, כי אדרבא, שכל צד שמאל שלו בא לו מחמת שהוא מיוחד קו ימין וקו שמאל באמא, שמתוך כך יש לו עצמו ג"כ ימין ושמאל, בסוד תלת נפקי מחד, חד בתלת קיימא (כנ"ל ב"א דף רפ"ז ד"ה תלת). הרי שהנוקבא שבגופו היא צד השמאל, כבר ממותקת יפה יפה בימין, ואין בה שום דין, שהרי אמילו הזורע השמאלית דז"א נקראת ג"כ ימין ה' (כנ"ל אות ש"כ). משא"כ נוקבא הנפרדת שקבלה עתה מוחין דשמאל מחדש, מחמת שנעשתה כנוקבא שבגופו, הנה מוחין אלו עוד לא קבלו שום מיתוק מחסדים דקו אמצעי, כי עוד לא הגיעו אליו כלל, אלא הגיעו ישר מקו שמאל דאמא אל הנוקבא הנפרדת הדבוקה באחור. וכיון שאין בה היחוד דקו אמצעי, היא נמצאת בבחינת שמאל בלי ימין, שהם דינים קשים, ולא היתה יכולה לעמוד בהם.

הנה

נה"י, נבחנת שורש המלכות הקבוע בז"א בנקודה תחת היסוד שלו, וב' יחסים אלו הם רק מטעם ערך ההפכי בין כלים לאורות, אבל הן נקודה אחת, שהיא נקודת הסיום דז"ק שלו. ע"ד שהיו בנקודים בעת הקטנות.

ויש גם כן נוקבא שבגופו דז"א, ואינה נפרדת ממנו לעולם, והוא צד השמאל שלו, כי הדעת כלול מימין ושמאל, מטעם שמכריע ב' הקוין ימין ושמאל, הנה הימין שבו הוא ז"א עצמו, והשמאל שבו היא המלכות הנקראת נוקבא שבגופו, וכן בת"ת וכן ביסוד. כי הקו האמצעי בכל מקום שהוא, כולל בתוכו ימין ושמאל, אשר הימין הוא ז"א, והשמאל הוא נוקבא שבגופו, ושניהם הם מדרגה אחת וקומתם שוה, וכל מה שאמרנו בנוקבא הנפרדת, אינו נוהג בנוקבא זו שבגופו.

ובתחילת התקון של הנוקבא הנפרדת, חיבר אותה המאציל עם נוקבא שבגופו דז"א, וז"ש (לעיל אות ש"ז) **אתפשט האי תפארת מטבורא דלבא**, דהיינו מבחינת נקב החוזה, שנקראת טבורא דלבא, ששם מלכות הנפרדת דז"א, העומדת בפנים דז"א, ונקיב ואתעבר בניסא אחורא, שעשה אותה בית קבול והעביר אותה לצד האחר, דהיינו לצד האחור דז"א, שהיא נעשתה בזה, לבחינת שמאל שלו, הנקראת נוקבא שבגופו, ובוה ערב נוקבא הנפרדת בנוקבא שבגופו, ונעשו שתיהן לנוקבא אחת, שמקום מצבה אינה עוד בנקב החוזה, שה"ס נקב הפנים שבז"א, אלא בקו האמצעי בנקב האחור, שהיא עירוב של בחינת נוקבא שבגופו עם נוקבא הנפרדת, ובמצב הזה יצאו נפש רוח דנפש דנוקבא בכלים דחב"ד חג"ת עד החוזה, וז"ש **ותקין פרוצופא דנוקבא עד טבורא**, דהיינו עד החוזה שלה מבחינת נפש.

ואח"כ כשיצאו ג"ר דנשמה דז"א, עם נה"י חדשים דכלים, אז כלולים בנה"י אלו, ט"ס תחתונות דבחינת אור הרוח של הנוקבא, ונבנו כל ע"ס דרוח דנוקבא, דהיינו גם המוחין (דפו"י דף קמ"ב ע"ב)

אדרא רבא

קפז

היא יונתי תמתי, וסלקא, ואתקנא. ובאתרהא שקיע רחמי וחסד, הה"ד (1) ויסגור בשר תחתנה. וכתב (2) והסירותי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר.

שכה) ובשעתא ב דבעא למיעל שבתא הוה ברי רוחין ושדין ועלעולין, ועד לא סיים לון, ג אתת מטרוניתא ד בתקונהא, ויתבת קמיה. בשעתא דיתבת קמיה, אנח לון לאינון ברייאן, ולא אשתלימו. כיון דמטרוניתא יתבת עם מלכא, (4) ואתחברו אפין באפין, מאן ייעול בינייהו, מאן הוא דיקרב ה בהדייהו. וכד אתחרו, אתבסמו דא בדא. ו יומא דכלא אתבסם ביה. ובג"כ, אתבסמו דינין דא בדא, ואתקנו עלאין ותאין.

מסורת הזהר

חלופי גרסאות

(1) (בראשית ב) לעיל צ"ג. (2) (יחזקאל לו) וירא צג צ"א.
ב דכד בעי. ג מוסיף עד אתת; עד דאתתא. ד בתקוניה.
ה מוסיף בהדייהו בג"כ סתימא דמלה עינתן של ת"ח
דידעין רזא דנא משבת לשבת. ו ומה.

מאמר

הסולם

הנסירה

עלו ז"א ונוקבא לאו"א, שו"ס ויבן ה' אלקים, שהם או"א, את הצלע, דהיינו הנוקבא, שהם המשיכו מוחין חדשים לז"א ונה"י חדשים שמהם מוחין דנוקבא חדשים. וז"ש, ואתקין לה כל תקונהא, דהיינו כל המוחין. ואצטעא ליומא דיליה, דהיינו שהכין אותה לזווג ביום השבת שאו יש לזו"ן מוחין דחיה, הראוים להולדה.

שכה) ובשעתא דבעא למיעל זכו; ובשעה שהשבת רצתה להכנס, דהיינו בין השמשות, היה בורא רוחות ושדים וסערות, שהם מזיקי עולם, ומטרם שגמרם, באה המלכה בכל התקונים שלה מן השבת, וישבה לפניו. כי ביום הזה משגת ג"ר דחיה המכניעות ומבטלות כל המזיקים והסטרס אחרא, שאין אז ממשלה בעולם חוץ ממנה. בשעה שישבה לפניו הניח אלו הבריות ולא נשלמו. כי מאחר שהמלכה יושבת עם המלך ונתחברו פנים בפנים, מי יכנס ביניהם ומי הוא שיקרב אליהם. (ועי' לעיל בהקס"ז דף קצ"א ד"ה וכי) וכשנתחברו, נתבשמו זה בזה, משום שהשבת הוא יום שהכל נתבשם בו. ומשום זה התבשמו הדינין אלו באלו, כי דינין דדכורא התקיפין ברישא מתבשמין ברישא דנוקבא. ששם ניחין הדינים. ודינין דנוקבא התקיפין בסיפא מתבשמין בסיפא דדכורא ששם הדינין ניחין (כנ"ל אות שכ"ג). ונתקנו העליונים והתחתונים.

ותאנא

והנה כל התקון שצריכים כאן אינו, אלא להפריד הנוקבא מבחינת אחורי ז"א, ולהחזירה לבחינת פנים דז"א, דהיינו במקום נקב החזה דז"א. כדי שכל מה שתקבל לא תקבל אלא מז"א, שה"ס קו האמצעי, ואז יהיו לה חכמה וחסדים יחדיו, שהם כל השלמות.

וזהו שמבאר כאן, איך הפריד הנוקבא מאחורי ז"א, והשיבה לבחינת פנים. וז"ש, וכד פריש לון, כשהפריד ז"א ונוקבא מדביקות של אחורים, אפיל דורמיטא לז"א, דהיינו שנסתלקו ממנו המוחין דנשמה, שה"ס חכמה וחסדים, שז"א נאחו בהם, והשאיר בו רק צד השמאל של המוחין, שהם בינה וגבורה אשר הנוקבא נאחזה בהם. שמוחין אלו הם שינה. וסתימת עינים, מפני שהחכמה שה"ס עינים נסתמים מחמת שאינם יכולים להאיר בלי חסדים. שזסו"ה ויפל ה' אלקים תרדמה על האדם וישן. ופריש לנוקבא מאחורוי דפטריו, דהיינו שהמאציל עורר את המסך בסוד החזרת ה' לאור, ונסתלקו המוחין דאחור של הנוקבא, שהסתלקות זו של המוחין דאחור, נבחנת ללקיחת הצלע מן הז"א, כי נתבטלה הארתה, ואז חזרה לבחינת נקודת החזה, כמו שהיתה מטרם העברתה לאחורי ז"א. שזסו"ה ויקח אחת מצלעותיו, ואח"כ (דפו"י דף קמ"ב ע"ב *) דף קמ"ג ע"א)

(שכו) ותאנא בצניעותא דספרא, בעא עתיקא קדישא למחזי, אי אתבסמו דינין, ואתדבכו תרין אלין דא בדא, ונפק מסטרא דנוקבא דינא, תקיפא, דכתיב, (ח) והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין ותאמר קניתי וגו'. ולא הוה יכיל ^ח עלמא למסבל, משום דלא אתבסמת, וחויא תקיפא אטיל בה זוהמא דדינא קשיא, ובג"כ לא הוה יכיל לאתבסמא. וכד נפיק דא קין מסטר דנוקבא, נפק

מסורת הזוהר

(ח) (בראשית ד) ב"ב קפח ע"ג.

חלופי גרסאות

ז מוסיף תקיפא דלא יכיל [; יכלין] עלמא למסבל.
ח ל"ג עלמא למסבל.

מאמר

הסולם

קין והבל

וע"כ נבחן זווג הוה (כמ"ש לעיל בראשית א' אות תנ"ה) שאומר שם, תרין אתו עלה דחוה, כי מצד אחד נתדבקה הנוקבא עם ז"א שהוא קו אמצעי, המתקן את החכמה, שלא תאיר אלא ממטה למעלה, (כנ"ל ב"א דף ט' ד"ה מחלוקת) שעיי"ז מיחד ב' הקוין ומלביש החכמה בחסדים. ומצד הב' נתדבק בה הנחש, המעורר המשכת ג"ר דשמאל, דהיינו ממעלה למטה, ולהפרידה מן הימין שהוא חסדים, בהתנגדות לקו האמצעי, וז"ש שם, ואולידת תרין, דא נפק לזיניה ודא נפק לזיניה, וכו'. שהולידה ב' גשמות קין והבל, שקין נולד מזוהמת הנחש, והבל נולד מחסדים דז"א.

וז"ש כאן, בעא עתיקא קדישא למחזי אי אתבסמו דינין, דהיינו אחר חטא של עצה"ד, רצה המאציל לראות אם הדינים שבנוקבא נתבשמו בז"א, כלומר, שרצה לראות אם החטא דעצה"ד לא פגם בדינים דנוקבא. ואתדבכו תרין אלין דא בדא, דהיינו שעורר את ז"א ונוקביה, שיתחברו זה עם זה. ונפק מסטרא דנוקבא דינא תקיפא, כי זוהמת הנחש התגברה על הנשמה, ויצאה הנשמה כולה מבחינת הנוקבא וזוהמא דחויא, דהיינו מבחינת מלמעלה למטה של ההכמה, שהוא דין קשה, שאין רצונו להתחבר עם הימין. הה"ד והאדם וגו' ותהר ותלד את קין, ולא היה העולם יכול לסבול משום שהנוקבא לא נתבשמה בז"א, אלא שהולידו בשליטת השמאל בלבד, ומהו הטעם שלא נתבשמה בז"א, הרי נתחברה עמו. הוא משום, וחויא תקיפא אטיל בה זוהמא דדינא קשיא, שבסבת חטא התחתונים, בעצה"ד קבל הנחש כח להטיל זוהמא בנשמות, כמ"ש לעיל. ובג"כ לא הוה יכיל לאתבסמא כי הטיל בה כח שליטת השמאל על הימין

שנקרא

מאמר קין והבל

(שכו) ותאנא בצניעותא דספרא וכו': ולמדנו בספרא דצניעותא. עתיקא קדישא רצה לראות אם הדינים נתבשמו, נתדבכו ב' אלו, אדם וחווה, זה בזה, ויצא מצד הנוקבא דין קשה. שכתוב, והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין ותאמר קניתי וגו'. כי העולם לא היה יכול לסבול, משום שחווה עוד לא נתבשמה והנחש הקשה הטיל בה זוהמא של דין קשה, ומשום זה לא היתה יכולה להתבשם. וכשיצא קין זה מצד הנוקבא, יצא חזק וקשה, חזק בדיניו, קשה בדיניו, כיון שקין יצא ממנה, נחלשה ונתבשמה. אחר זה ילדה נשמה אחרת שהיא ממותקת יותר, ועלה עליו הראשון, קין, שהוא יותר חזק, שכל הדינים נתחברו עמו.

פירושו. אחר שביאר אצילות הנוקבא, והנסירה, והזווג השלם דפנים בפנים שביום השבת, מבאר עתה, ענין הזווג דחול, שהיה אחר אכילת עצה"ד. שזווג הזה היה כבר אחר הנסירה, בהיות זו"ן פנים בפנים, אלא קודם יום השבת. והנה ע"י החטא דעץ הדעת, שפירושו התעוררות המשכת החכמה ממעלה למטה, כרצון הנחש וכל הקליפות. גרם למעלה סוד ב"את נחש על חוה. כלומר שהקליפה הנקראת הנחש העליון, קבלה כח ע"י חטא התחתונים בעץ הדעת, להתדבק בנוקבא כדי להמשיך ממנה החכמה ממעלה למטה, כמו שהיתה לפני הנסירה, ובוה עורר כח השמאל והאחור של הנוקבא, והטיל זוהמא בנשמות הכלולות בנוקבא, שזוהמא זו פירושו, שהטיל עליהן שליטת השמאל, שלא תרצנה להכלל בימין.

(דפו"י דף קמ"ג ע"א)

תקיף קשיא, תקיף בדינוי, קשיא בדינוי. כיון דנפק אתחלשת ואתבסמת. בתר דא, אפיקת אחרא בסימא יתיר, וסליק קדמאה דהוה תקיפא קשיא, וכל דינין אתערבו כ עמיה.

שכז) ת"ח, מה כתיב, ויהי בהיותם בשדה. בשדה: דאשתמודע לעילא. בשדה דאקרי שדה דתפוחים. ונצח האי דינא ל לאחור, משום דהוה קשיא מניה, ואכפיייה ואטמריה תחותיה. עד דאתער בהאי קב"ה, ואעבריה מקמיה. ושקיעה

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ט דכל. י מוסיף לא אתערבו; אתערעו; אתער. כ קמיה. ל לאתואה.

(ט) (שם) ב"א קצג צ"ב.

קין והבל

הסולם

מאמר

נוקבא דתהומא רבא, ששם עלתה המלכות לבינה ונתמעטה מג"ר. כמ"ש זה לעיל באורך (באות ר"ד ע"ש כל ההמשך) וא"כ למה נאמר כאן שקין הרג את הבל, שמשמע שהשמאל ניצח את הימין. וז"ש, ונצח האי דינא לאחור משום דהוה קשיא מניה, כי כאן משונה, משום שקין היה דין קשה ביותר ששלטה עליו זוהמא דחויא, כנ"ל, וע"כ התגבר על הימין, שהוא הבל, ואכפיייה ואטמריה תחותיה, שהכניעו והסתירו, שלא תהיה ניכרת מציאותו. כי למעלה ברוחניות לא שייך הריגה באפן אחר.

ונמשך שליטתו דקין, עד דאתער בהאי, קב"ה, דהיינו עד שנתעורר הקו האמצעי, שה"ס קב"ה, ואעבריה מקמיה, ושקיעה בנוקבא דתהומא רבא, דהיינו שהעביר ממנו הג"ר, והשקיע אותו בוק"ב בלי ג"ר ע"י שהפילו בנקב התהום הגדול, שה"ס המסך דחירק מבחינת מלכות שעלתה לבינה, כמ"ש לעיל בסוד ירדו תהומות, (וכמ"ש באות ר"ד) כי כן דרכו של הקו האמצעי, למעט הג"ר דשמאל ע"י מסך דחירק, ואז נכנע להכלל עם הימין (כנ"ל לך דף י"ג ד"ה ונתבאר) וז"ש, וכליל לאחור בשקועא דימא רבא, כי עתה שנתמעט ונפל לשקוע דים הגדול, דהיינו לבחינת ו"ק, אז הוא נכלל עם אחיו, עם הימין. והיינו רק בזמן, דמכסם דמועין עלאין. דהיינו כנ"ל (אות רכ"ב) שתחילה מוציא את האבן מתוך נקב התהום, דהיינו שמוריד המלכות מן הבינה, ומתגלות שוב הג"ר דשמאל, ואז מתחדשת המחלוקת דימין ושמאל, ויוצאים סומקא ואוכמא, שה"ס הדינים שבקו שמאל (כמ"ש לעיל אות ר"ד ע"ש) והם נקראים ב' דמעות (כנ"ל אות רכ"ב) וכשהקב"ה שהוא קו האמצעי ממשיך הלבן שה"ס החסדים,

אז

שנקרא זוהמא כנ"ל. כיון דנפק, אחר שיצא ממנה קין, שהוא זוהמת הנפש ושליטת השמאל, אתחלשת ואתבסמת נחלשה כח השמאל שבה, ונתחברה ונתבשמה בימין, ב"א. בתר דא, אפיקת אחרא בסימא יתיר, דהיינו גשמת הבל, שהוא יצא מו"א מן החסדים.

שכז) ת"ח מה כתיב וכו': בוא וראה מה כתוב, ויהי בהיותם בשדה, היינו בשדה הנודע שלמעלה, בשדה שנקרא שדה תפוחים, דהיינו המלכות. שמשם נולדו. ונצח הדין הזה דקין את אחיו, משום שהיה קשה ממנו, והכניעו והסתירו תחתיו. עד שהקב"ה נתעורר על זה והעביר את קין מפניו, והשקיעו בנקב של התהום הגדול. והוא כולל את אחיו בשקיעה של הים הגדול המבשם דמעות העליונות. ומהם יורדות גשמות לעולם, לכל איש לפי דרכו.

פירושו. לפי המתבאר שקין והבל הם שמאל וימין שבמלכות, א"כ צריכים לדעת איך יתבארו ענין הריגת קין להבל ושאר הכתובים באותו ענין. וז"ש, ויהי בהיותם בשדה, וכו' בשדה דאקרי שדה תפוחים, דהיינו למעלה במלכות. והיו ביניהם מחלוקת כדרך ימין ושמאל (כנ"ל ב"א דף נ"ז ד"ה וז) ונצח האי דינא לאחור, שהשמאל שהוא קין נצח את הימין שהוא הבל. אבל יש לשאול, הלא יכלל מקום שהימין והשמאל נלחמים זה בזה, פעם מתגבר הימין ופעם מתגבר השמאל, כמ"ש לעיל בסו"ה יעלו שמים ירדו תהומות, כי כשהשמאל נוצח אז יעלו שמים, שמוש ג"ר. שה"ס גלי הים, וכשהימין נוצח, אז ירדו תהומות, שגלי הים שעלו עד השמים שיאם בכח השמאל שהשיגו ג"ר דשמאל, חוזרים ונופלים לנקבי תהומות, שחוזרים ואובדים הג"ר שלהם ונופלים לו"ק שהיא

(דפו"י דף קמ"ג ע"א)

בנוקבא דתהומא רבא, וכליל לאחוי בשקועא דימא רבא, מ דמבסם דמעין עלאין. ומנהון נחתין נ נשמתין לעלמא, אינש לפום אורחוי.

שכח) ואע"ג דטמירין אינון. מתפשטין דא בדא, ואתעבידו גופא חד ומהאי גופא, נחתין נשמתהון דרשיעייא חייביא, תקיפי רוחא. מתרוויהון כחדא ס"ד. אלא ם דא לסטרוי, ודא לסטרוי. זכאין אינון צדיקייא, דמשלפי נשמתהון מהאי גופא קדישא דאקרי אדם, דכליל כלא, אתר דעטריין וכתריין קדישין מתחבראן תמן, בצרורא ן דאתכלא.

שכט) זכאין ן אינון צדיקייא, דכל הני מלין קדישין, דאתמרו ברוח קדישא עלאה, רוח, דכל קדישין ן עלאין אתכללן ביה, ן אתגליין לכו. מלין דעלאין ותתאין צייתין להו, זכאין אתון ן מאריהון דמאריין, מחצדי חקלא, דמלין אלין תנדעון ותסתכלון בהו, ותנדעון למאריכון אפיין באפיין, עינא בעינא. ובהני מלין תזכון לעלמא דאתי, הה"ד ן וידעת היום והשבות אל לבבך וגו'. יי: עתיק יומין הוא האלהים. ן וכלא הוא חד, בריך שמיא לעלם ולעלמי עלמאי.

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

מ מוסיף דמבסם ליה. נ ל"ג נשמתין. ס חד לסטרוי וחד. ן דאתכלא. ן אתון חברייא. צ ל"ג עלאין. ן רוח ול"ג אתגליין לכו מלין; רוח דעלאין וכל תתאין שייפין להון ול"ג מן אתגליין עד זכאין. ן למאריכון. ש ל"ג וכלא.

קין והבל

הסולם

מאמר

הימין, וכל זה מטרם שנכללו זה עם זה בשקיעא דימא רבא דמבסם דמעות עלאין. אבל אחר שנמתקו, נמשכות מהם נשמות צדיקים, שאינם כל כך צדיקים (כנ"ל ב"א אות תנ"ו) אשרי הם הצדיקים שנשמותיהם נמשכות מהגוף הזה הקדוש שנקרא אדם, הכולל הכל, שהוא מקום, שהעטרות שה"ס הג"ר והספירות הקדושות מתחברות יחד. בצרור האשכול. כלומר, שכל הספירות הג"ר והו"ק, הימין והשמאל הכל כלולים בו יחד.

או נופלים הדמעות לתוך ים החכמה ומתבשמות כי נכללים בימין. וז"ש וכליל לאחוי בשקועא דימא רבא, דמבסם דמעין עלאין. כלומר בעת שהים מבשם ב' הדמעות עם החסדים, או נכלל קין עם אחיו הבל, שה"ס ימין, ואחר שנכללו מנהון נחתין נשמתין לעלמא, יורדות מהם נשמות לעולם אינש לפום ארחוי, אם מעשיו הם בבחינת הימין, ממשיך נשמה מהבל, ואם מעשיו הם בבחינת השמאל, הוא ממשיך נשמה מקין.

שכט) זכאין אינון צדיקיא וכו': אשרי הם הצדיקים שכל אלו הדברים הקדושים הנאמרים ברוח הקודש העליון, רוח, שכל קדושים העליונים נכללו בו, נתגלו לכם. שהם דברים שעליונים ותחתונים מקשיבים להם. אשרי לכם מארי מדין, דהיינו היושבים על כסא מדין, קוצרי השדה, אשר תדעו דברים אלו ותסתכלו בהם, ותדעו את אדוניכם פנים בפנים, עין בעין, ובדברים אלו תזכו לעולם הבא. ז"ש, וידעת היום והשבות אל לבבך וגו'. הייה, שהוא עתיק יומין, הוא האלקים. שהוא ז"א, והכל הוא אחד, ברוך שמו לעולם ולעלמי עולמים.

שכח) ואע"ג דטמירין אינון וכו': חוזר למטרם שנכללו זה עם זה, שאז היו מכוסים, כי קין אכפיה ואתמריה להבל קמיה, וכן קין היה טמיר, שנאמר ומפניך אסתור, ואומר, אע"פ שהיו נסתרים, התפשטו זה בזה, ונעשו גוף אחד, והיינו בשליטתו של קין, ומהגוף הזה, יורדות נשמות הרשעים החטאים אמיצי רוח. משום שהוא בשליטתו של קין, שואל, וכי משיגים ביחד יורדות נשמות, הלא המה ב' קצוות. ומשיב, אלא זה אל הצד שלו זה אל הצד שלו. כלומר בשמקין נמשכות נשמות רשעים הדבקים בפסולת השמאל, ומהבל נמשכות נשמות לרשעים הדבקים בפסולת

אדרא רבא

קצא

של) אמר ר"ש, חמינא עלאין לתתא, ותתאין לעילא. עלאין לתתא, דיוקנא דאדם, דהוא תקוני ת עלאה, כללא דכלהו. א
שלא) תאנא, כתיב ב) וצדיק יסוד עולם, דכליל שית ב) בקרטופא כחדא. והאי ב) הוא דכתיב ג) שוקיו עמודי שש.
שלב) ותאנא בצניעותא דספרא, באדם אתכלילו כתרין עלאין, בכלל ובפרט. ג ובאדם ד אתכלילו כתרין תתאין, בפרט וכלל. כתרין עלאין בכלל, כמה דאתמר בדיוקנא דכל הני ה) דיוקנין. בפרט: באצבען דידן, חמש כנגד חמש.

מסורת הזהר

חלופי גרסאות

כ) (משלי יוד) ב"א רפז צ"ג. ל) (שיר ה) ויקרא פז צ"ס. ת כללא עלאה ול"ג דכלהו. א בדפו"י כתבו חסר. ב ל"ג הוא. ג ל"ג ובאדם. ד דכלילו. ה תקונין.

דרך אמת ב) בקשר אחד.

מאמר

כלל ופרט פרט וכלל

הסולם

נכללו ספירות התחתונות, דהיינו שמחזה ולמטה, בפרט וכלל. ומפרש, ספירות עליונות בכלל, הוא כמו שלמדנו, בצורה של כל הצורות, שהיא צורת אדם. בפרט, היינו באצבעות הידים, שהם חמש כנגד חמש. ספירות התחתונות, באצבעות הרגלים הם פרט וכלל, כי הגוף שהוא ת"ת, אינו נראה עמהם, כי הם לחוץ מגוף. ומשום זה אינם בגוף, כי הגוף הוסר מהם.

פירוש. ב' קוין ימין ושמאל הם פרט, שהם ב' קצוות רחוקים זה מזה. וקו אמצעי הוא כלל, שהוא כולל בתוכו ב' הקצוות יחד. וכלל קודם לפרט, פירוש, שתחילה נאצל הכלל, הקו האמצעי, ואח"כ נתחלקו מהקו האמצעי ב' הפרטים. וזהו בספירות עליונות מחזה ולמעלה דז"א, שתחילה יצא הת"ת, שהוא גוף וקו אמצעי, ומן הת"ת נתפצלו ב' זרועות, שהם הפרט. שהוא מטעם, כי מכח שהת"ת עלה והכריע בין ב' קוין דביניה, הרויח הוא עצמו ג' קוין (כנ"ל ב"א דף רפ"ז ד"ה תלת) ע"כ נבחן שב' קוין חסד וגבורה נתפצלו ממנו.

וזהו, באדם אתכלילו כתרין עלאין שהם חג"ת שלמעלה מחזה, בכלל ובפרט, שתחילה יצא הת"ת הנקרא גוף, ואח"כ הידים עם ה' אצבעות, שהם חסד וגבורה, ימין ושמאל, וזהו, כתרין עלאין בכלל, כמה דאתמר בדיוקנא דכל הני דיוקנין, שהוא ת"ת הקו האמצעי הנקרא אדם הכולל כל הצורות. והקו אמצעי נקרא, כלל בפרט, באצבען דידין חמש כנגד חמש, דהיינו חמש אצבעות דימין שהם כנגד חמש דשמאל נבחנים

מאמר עליונים למטה ותחתונים למעלה

של) אמר ר"ש חמינא וכ"ו: אר"ש אני רואה עליונים למטה ותחתונים למעלה. עליונים למטה ותחתונים למעלה, הוא צורת אדם, שהוא תקון עליון, כלל כולם. פירוש. כי תקון אדם, שה"ס הקו האמצעי, מיעט הג"ר דשמאל שהם עליונים, ונתנם למטה, כלומר שאין בהם חפץ. ואת הדינים שיצאו בעת הארת הג"ר דשמאל, שהם היו למטה משמאל, הגביה אותם למעלה, כלומר, שאין הארת חכמה זולת בגילוי דינים ההם (כנ"ל אות רי"ט) הרי שמתקון אדם נמשך שיהיו העליונים למטה ותחתונים למעלה. שלא) תאנא כתיב וצדיק וכ"ו: למדנו כתוב, וצדיק יסוד עולם. שכולל ששה במקור אחד. וזהו שכתוב, שוקיו עמודי שש. פירוש. כי כל שוק יש בו ג' קשרים, כמ"ש לעיל (אות שי"ח) אצל הזרועות, ע"ש. ובי' שוקים הם ששה קשרים. וכיון שהיסוד כולל בתוכו נצח והוד, שהם ב' שוקים, נמצא שהיסוד כולל ששה קשרים כאחד. וז"ש וצדיק יסוד עולם דכליל שית בקרטופא כחדא. דהיינו ששה קשרים שבנצח והוד שהם ב' שוקים, והאי הוא דכתיב, שוקיו עמודי שש, כלומר שבב' שוקים יש שש, ג' בכל אחד. והיסוד כולל כולם.

מאמר כלל ופרט פרט וכלל

שלב) ותאנא בצניעותא דספרא וכ"ו: ולמדנו בספרא דצניעותא. באדם נכללו ספירות העליונות שמחזה ולמעלה, בכלל ובפרט, ובאדם (דפו"י דף קמ"ג ע"א)

כתרין תתאין, באצבעין דרגלין דאינון פרט וכלל. דהא גופא לא אתחזי בהדייהו. דאינון לבר מגופא. ובג"כ לא הוו בגופא. דגופא אעדיו מנייהו. (שלג) אי הכי, מאי (n) ועמדו רגליו ביום ההוא. אלא רגליו דגופא, מאריהון ו דינין למעבד נוקמין ואקרון בעלי רגלים. ומנהון תקיפין. ומתאחדן מאריהון דינין די לתתא, בכתרין תתאין. (שלד) תאנא, כל אינון תקוני דלעילא, דבגופא קדישא, ז כללא דאדם, אתמשיך דא מן דא, ומתאחדן דא בדא, ואשקון דא לדא. כמה דאתמשך דמא בקטפין n דורידין לדא ולדא, להכא ולהכא, מאתר דא לאתר אחרא, ואינון ט משקין דגופא. אשקין דא לדא, מנהרין דא לדא. עד דאנהירו כלהו עלמין, ומתברכאן בגיניהון. (שלה) תאנא, כל אינון כתרין * דלא אתכללו בגופא, כלהו רחיקין ומסאבין, ומסאבן כל מאן דיקרב כ לגביהון, למנדע מנהון מלין.

חלופי גרסאות

ו דמארין. ז מוסיף בדכר ונוקבא כללא. ח ורידין. ט קטפין. י לגופא. כ לגבון.

מסורת הוזהר

(n) (זכריה יד) לך עז צ"ג.

כלל ופרט פרט וכלל

הסולם

מאמר

הגוף שהוא ת"ת יכול להגין עליהם, וע"כ יצא הפרט בלתי ממותק בקו אמצעי. ואח"כ הכלל, שהוא יסוד. (שלג) אי הכי מאי וכו': שואל, איכ מהו ועמדו רגליו ביום ההוא. הרי שאינם לחוץ מן הגוף שהוא ז"א, שהרי מיוחסים לו. ומשיב, אלא רגליו של הגוף, פירושו, בעלי הדין לעשות נקמות ברשעים, ונקראים בעלי רגלים, שמהם דינים קשים. ומתאחזים בעלי הדין שלמטה, בספירות תחתונות שנקראים רגלים. וע"ז כתוב, ועמדו רגליו וגו'.

מאמר כללא דאדם

(שלד) תאנא כל אינון וכו': למדנו כל אלו התקונים שלמעלה, שהם בגוף הקדוש שהוא כלל האדם, נמשכים זה מן זה ומתאחזים זה בזה, ומשקים זה את זה, כמו הדם הנמשך בקלות הגידים לכאן ולכאן, ממקום זה למקום אחר, והם משקים את הגוף. אף כאן, משקים זה לזה ומאירים זה לזה, עד שמאירים כל העולמות, ומתברכים בשבילם. קטפין פירושו קלוחים, מלשון הניצוק וקטפרס (טהו ות ח').

(שלה) תאנא כל אינון וכו': למדנו כל אלו הספירות שלא נכללו בגוף, שהוא הקו האמצעי, אלא שהם נמשכים מקו שמאל, כולם מתועבים וטמאים ומטמאים כל מי שיקרב אליהם לדעת דברים מהם.

תאנא

נבחנים לפרט. וז"ש, ובארם אתכלילו כתרין תתאין, דהיינו נה"י שמחזה ולמטה, בפרט וכלל. שתחילה יצאו נצח והוד, הנקראים ב' רגלים שהם ימין ושמאל הנקראים פרט. ואח"כ יצא הקו האמצעי המיוחד אותם שהוא יסוד. וז"ש, כתרין תתאין באצבעין דרגלין דאינון פרט וכלל, שתחילה יצא הפרט, שהם הרגלין, משום דהא גופא לא אתחזי בהדייהו, דאינון לבר מגופא, וע"כ אינם נבחנים שנתפצלו מן הגוף כמו הידים, אלא שיצאו בלי התכללות מוקדמת של הגוף שהוא ת"ת, ואח"כ בא היסוד ומיחדם זה בזה. ונמצא הכלל אחר הפרט.

וההפרש גדול מאד, שאם הכלל קודם לפרט, לא נראה בשמאל שום דין, כי כבר היה מתחילתו ממותק בתוך הכלל, מטרם שיצא לבחי' פרט. משא"כ אם הפרט קודם לכלל, הרי נגלה הדין והמחלוקת שבין ימין לשמאל, עד שבא הכלל ומיחד אותם. והטעם שמחזה ולמעלה נבחן שהכלל יצא קודם הפרט הוא, משום שז"א מקבל ג' הקוין מאמא, בסוד תלת מחד נפקי חד בתלת קיימא (כנ"ל ב"א דף רפ"ז ד"ה תלת) ונמצא שקו אמצעי משך אצלו גם ב' קוין ימין ושמאל דאמא. הרי שקו אמצעי דז"א קודם וגורם לב' הקוין ימין ושמאל שלו. וכל זה מחזה ולמעלה, משא"כ בנה"י שהם לבר מגופא, אין מיתוק (דפו"י דף קמ"ג ע"א *) דף קמ"ג ע"ב)

אדרא רבא

קצג

שלו) תאנא, מאי תיאובתא דלהון לגבי תלמידי חכמים. אלא משום דחמין
בהו גופא קדישא, ולא תכללא בהו בההוא גופא. וכי תימא, אי הכי, הא מלאכין
קדישין וליתיהון בכללא דגופא. לא. דח"ו אי ליהוון לבר מכללא דגופא קדישא,
לא הו קדישין ולא מתקיימי. וכתוב (י) וגוייתו כתרשיש. וכתוב (ט) וגבותם
מלאות עינים. (ו) והאיש גבריאל. כלהו בכללא דאדם. בר מהני דליתיהון בכללא
דגופא, דאינון מסאבין, ומסאבן כל מאן דיקרב בהדיהו.

שלז) ותאנא, כלהו מרוחא דשמאלא, דלא אתבסם באדם (ח) משתכחין,
ונפקו מכללא דגופא קדישא, ולא אתדבקו (ז) ביה. ובג"כ כלהו מסאבין ואזלין
וטאסין עלמא, ועיילין בנוקבא דתהומא רבא, לאתדבקה בההוא דינא קדמאה
(ו) דאקרי קין, דנפיק בכלל דגופא דלתתא. ושאטין (ע) וטאסין כל עלמא, ופרחון
ולא מתדבקאן בכללא דגופא, ובגיני כך (פ) אינון לבר, מכל משריין דלעילא
ותתא. (צ) מסאבין אינון. (ק) בהו כתיב (ג) מחוץ למחנה מושבו.

שלח) וברוחא דאקרי הבל, דאתבסם יתיר בכללא דגופא קדישא. נפקין
אחרנין דמבסמן יתיר, ומתדבקן בגופא, ולא מתדבקן. כלהו תליין באוירא
ונפקין (ח) מהאי כללא דאלין מסאבין. ושמעין מה דשמעין (ט) מעילא, ומנייהו
ידעי (ת) לתתא דקאמרי להו.

חלופי גרסאות

ל בההוא. מ ל"ג משתכחין. נ מוסיף ביה משתכחין.
ס דנפיק בכללא דגופא דאקרי קין. ע ל"ג וטאסין.
פ אינהו. צ דמסאבין ול"ג אינון. ק דכתיב עליהו;
דכתיב בהו. ר מההוא. ש מוסיף מעילא ותתא; מעילא
לתתא. ת ל"ג לתתא.

מסורת הוזהר

(דניאל י) תרומה עז צ"ו. (ט) (יחזקאל א) צו כט
צ"א ח"ג רכט. ת"ז ת"ע קכו: ז"ח מ ט"ב ש"א
תק"ח קיב ט"ב שלי"ו. (י) (דניאל ט) ב"ב קו צ"ב.
(פ) (ויקרא יג) נח מא צ"א.

כללא דאדם

הסולם

מאמר

בנקב תהום הגדול, ששם השקיע את קין
(כנ"ל אות שכ"ז) להתדבק בדין ההוא הראשון
הנקרא קין, שיצא מכלל הגוף למטה, כי היה
שמאל בלי ימין (כנ"ל אות שכ"ז) והם מעופפים
ומשוטטים בכל העולם, ופורחים ואינם
מתדבקים בכלל הגוף, דהיינו בקו האמצעי,
ומשום זה, הם לחוץ מכל המחנות שלמעלה
ושלמטה, והם טמאים. בהם כתוב, מחוץ
למחנה מושבו.

שלח) וברוחא דאקרי הבל וכו': וברוח
הנקרא הבל, שהוא יותר מבושם בכלל גוף
הקדוש, יוצאים רוחות אחרים המבושמים
יותר, והם מתדבקים בגוף ולא מתדבקים.
כולם תלויים באויר (כנ"ל ויקרא אות תל"ב)
והם יוצאים מכלל רוחות הטמאות הנ"ל.
ושומעים מה ששומעים למעלה ומהם יודעים
הרוחות שלמטה, כי הם אומרים להם.
(כמ"ש שם).

ותאנא

שלו) תאנא, מאי תיאובתא וכו':
למדנו, מה היא תאותם של הקליפות, לתלמידי
חכמים. ומשיב, אלא משום שרואים בהם גוף
קדוש, ורוצים להתכלל, דהיינו לינק, מהגוף
ההוא. ואם תאמר, אם כן, הרי מלאכים
הקדושים שאינם בכלל גוף, ומשיב, לא. אם
היו, חס ושלום, לחוץ מכלל גוף הקדוש, שה"ס
הקו האמצעי, לא היו קדושים, ולא היו
מתקיימים. כי כתוב, וגוייתו כתרשיש. וכתוב,
וגבותם מלאות עינים. והאיש גבריאל. הרי
שכולם. הם בכלל אדם, בקו האמצעי. חוץ
מאלו שאינם בכלל הגוף, אלא מקו שמאל,
שהם טמאים ומטמאים, כל מי שיקרב אצלם.

שלז) ותאנא כלהו מרוחא וכו': ולמדנו
כילם נמצאים מרוח שמאל שאינו נמתק
באדם, שהוא קו אמצעי, ז"א, ויצאו מכלל
גוף הקדוש, ולא נתדבקו בו, ומשום זה, כולם
טמאים. והולכים ומשוטטים בעולם, ובאים

(דפו"י דף קמ"ג ע"ב)

שלט) ותאנא בצניעותא דספרא, כיון דאתבסמו לעילא כללא דאדם, גופא קדישא, דכר ונוקבא. אתחברו זמנא תליתאה, ונפק אתבסמותא דכלא. ואתבסמו עלמין עלאין ותתאין. ומכאן אשתכלל עלמא דלעילא ותתא, מסטרא דגופא קדישא. ומתחברן עלמין, ומתאחדן דא בדא, ואתעבידו חד א גופא. ומשלפא רוחא, ועיילא בחד גופא. ובכלהו לא אתחזי אלא חד. (ז) קק"ק י"י צבאות מלא כל הארץ כבודו. דכלא הוא חד גופא.

(שמ) תאנא, כיון דאתבסמו דא ב בדא, ג אתקשרו דינא ורחמי. ואתבסמת ד נוקבא בדכורא. ובגיני כך לא סלקא דא בלא דא, כהאי תמר, דלא סלקא דא בלא דא. ה ועל האי תנינן, מאן דאפיק גרמיה בהאי עלמא מכללא דאדם, לבתר כד נפיק מהאי עלמא, לא עייל בכללא דאדם, דאקרי גופא קדישא. אלא באינון דלא אקרון אדם, ונפיק מכללא דגופא.

(שמא) תניא, תורי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף, דאתבסמו דינא ברחמי. ולית דינא, דלא הווי ביה רחמי. ועל האי כתיב, (ק) נאו לחייך בתורים צוארך בחרוזים. בתורים: כמו דכתיב, תורי זהב נעשה לך וגו'. בחרוזים: כמה דכתיב, עם נקודות הכסף. צוארך, בכללא דנוקבא, דא מטרוניתא אשתכח בי מקדשא דלעילא, וירושלם דלתתא ו ומקדשא. ז וכל דא מדאתבסמת בדכורא,

מסורת הווהר

חלופי גרסאות

(ז) (ישעיה ו) בא סא צ"ת. (ק) (שיר א) הקסה"ז ז צ"ג. א מוסיף גופא, ובגין דכלהו חד גופא שכינתא לעילא שכינתא לתתא קב"ה לעילא קב"ה לתתא. ב מוסיף בדא, כתיב תורי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף. ג אתבסמא דינא ברחמי. ד ל"ג נוקבא. ה ל"ג מן ועל האי עד סוף האות. ו היא מקדשא דכלא. ז וכל מה דאמר אתבסמת.

מאמר

הסולם

כללא דאדם

זה בלא זה, נקבה בלי זכר, ועל זה למדנו מי שמוציא עצמו בעולם הזה מכלל אדם, שהוא קו האמצעי, אח"כ כשיוצא מעולם הזה, אינו נכנס בכלל אדם הנקרא גוף קדוש, נהוא ז"א, ובי"ע דקדושה, אלא שנכנס באלו שאינם נקראים אדם, דהיינו בי"ע דטומאה, שיצאו מכלל הגוף, שהוא קו אמצעי. (שמא) תניא תורי זהב וכו': למדנו, תורי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף היינו שנתבשם הדין הנקרא זהב, שה"ס הארת החכמה שבשמאל, ברחמים, הנקראים נקודות הכסף. דהיינו שנתלבשה החכמה בחסדים, ואין דין שלא יהיה בו רחמים, כי נכללו זה מזה, ועל זה כתוב, נאו לחייך בתורים צוארך בחרוזים. בתורים פירושו, כמו שכתוב, תורי זהב. שהם משמאל, בחרוזים, פירושו כמ"ש, עם נקודות הכסף, דהיינו ימין, חסד. צוארך, הוא בכלל הנוקבא זו היא המטרוניתא, שהיא מלכות, כי נמצא בו, בצואר, המקדש שלמעלה.

שלט) ותאנא בצניעותא דספרא וכו': ולמדנו בספרא דצניעותא, כיון שנתבשמו למעלה הכלל של אדם, גוף הקדוש, שהוא זכר ונקבה. דהיינו ז"א ונוקביה נתחברו פעם טלשית, ויצאה התבשמות הכל, שהיא שת, ונתבשמו העולמות העליונים והתחתונים, ומכאן נשתכלל העולם שלמעלה ושלמטה, שהם זו"ן מצד הגוף הקדוש, שהוא קו האמצעי, ומתחברים העולמות ומתאחדים זה בזה, ונעשו גוף אחד. שהוא שת, ונמשך רוח ונכנס בגוף ההוא. ובכנלם אינה נראה אלא אחד. קדוש קדוש קדוש ה' צבאות מלא כל הארץ כבודו. שהכל הוא גוף אחד. כי ג"פ קדוש ה"ס ג' קוין שנעשו אחד.

(שמ) תאנא כיון דאתבסמו וכו': למדנו, כיון שנתבשמו ז"א ונוקביה זה בזה, נקשר הדין ברחמים, והנוקבא נתבשמת בדכר, שהוא ז"א, ומשום זה אינם עולים זה בלא זה כאותו תמר, שאינו עולה ועושה פירות, (דפו"י דף קמ"ג ע"ב)

ואתעביד ן כללא דאדם, ן ודא הוא כללא דמהימנותא. מאי מהימנותא. דבגויה אשתכח כל מהימנותא.

שמב) ותאנא, מאן דאקרי אדם, ונשמתא נפקת מניה, ומית. אסיר למיבת ליה בביתא, למעבד ליה לינה על ארעא, משום יקרא דהאי גופא, דלא יתחזי ביה קלנא, דכתיב, ן אדם ביקר בל ילין, אדם דהוא יקר מכל יקרא, בל ילין. מ"ט. משום דאי יעבדון הכי, נמשל כבהמות נדמו. מה בעירי לא הוּ ן בכללא דאדם, ולא אתחזי בהו רוחא קדישא, אוף הכא כבעירי, גופא בלא רוחא, והאי גופא, ן דהוא יקרא דכלא, לא יתחזי ביה קלנא.

שמג) ותאנא בצניעותא דספרא, כל מאן דעביד לינה להאי גופא קדישא, בלא רוחא, עביד פגימותא בגופא דעלמין. דהא בגין * דא, לא עביד לינה ן באתרא קדישא, בארעא דצדק ילין ן בה, ן משום דהאי גופא יקרא, אתקרי דיוקנא דמלכא. ואי עביד ביה לינה, הוי כחד מן ן בעירא.

שמד) תאנא, ן ויראו בני האלהים את בנות האדם. ן אינון דאטמרו, ונפלו בנוקבא דתהומא רבא. את בנות ן האדם, האדם הידוע. וכתבי וילדו להם

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ן (תהלים מט) ז"ח ט"ז ט"ב שמ"ט. ן (בראשית ן ב"א קנט צ"ב.
 ן כללא. ט ל"ג ודא הוא. י בדפו"י כתבו שיין פרשת
 כי תצא. כ בהו ול"ג בכללא דאדם. ל הוא. מ לכתרא
 קדישא דמלכא בארעא דכתיב (ישעיה א') צדק ילין בה.
 ן ל"ג בה. ן ל"ג מן משום עד סוף האות ; משום דהאי גופא דיוקנא דמלכא כחד מן בעירי. ן מוסיף
 בעירא. הה"ד נמשל כבהמות נדמו. ן מוסיף בני האלהים אינון. צ ל"ג האדם הידוע.

כללא דאדם

הסולם

מאמר

ולמדנו בספרא דצניעותא, כל מי שעושה לינה לגוף הקדוש הזה כשהוא בלא רוח, עושה פגם בגוף שבעולמות, דהיינו באדם העליון, כי משום זה אסור לעשות לינה במקום קדוש, בארץ אשר צדק ילין בה, שהיא ארץ ישראל, שכתוב בה, לא תלין נבלתו וגו' ולא תטמא את אדמתך. משום שגוף יקר זה נקרא צורת המלך, ואם עושה בו לינה, הוא נראה כאחת מן הבהמות, דהיינו בלא רוח כבהמה. כנ"ל בסמוך.

שמד) תאנא ויראו בני וגו' : למדנו, ויראו בני האלקים את בנות האדם. הם אלו שנסתרו, דהיינו שנתרחקו מהקדושה, ונפלו בנקב התהום הגדול. דהיינו כנ"ל (באות שלי"ז). את בנות האדם. האדם הידוע, שהוא ז"א, שהן מבחינת הבל, שאומר עליהן לעיל (אות שלי"ח) דאתבסס יתיר בכללא דגופא קדישא, שהוא ז"א. ע"ש. וכתוב וילדו להם המה הגבורים אשר מעולם וגו'. היינו שהם מההוא שנקרא עולם, כמו שלמדנו (לעיל אות קס"ב) ימי עולם, שהוא ז"א. אלא שהם מסטרא אחרא, שפעם

שלמעלה. שהוא יסוד דמלכות. וירושלים של מטה והמקדש שבו, נקרא ג"כ צואר. (כנ"ל) וישלח אות קכ"ב) וכל זה אחר שהנוקבא נתבשמת בדכר, ונעשה כלל אדם, וזה הוא כלל האמונה. מהו אמונה. היינו משום שבתוכו, בכלל אדם, נמצאת כל שלימות האמונה.

שמב) ותאנא מאן דאקרי וכו' : ולמדנו, מי שנקרא אדם, והנשמה יצאה ממנו, ומת. אסור להלין אותו בבית לעשות לו לינה על הארץ, משום כבוד הגוף הזה שלא יהיה נראה בו הביון, שהוא גוף בלא נשמה. שכתוב, אדם ביקר בל ילין, שפירושו, אדם יקר מכל יקר, בל ילין, אחר מיתתו, מה הטעם. הוא משום שאם יעשו כך, נמשל כבהמות נדמו, שלאחר מיתתו נמשל לבהמה, מה בהמות. לא היו בכלל אדם, שע"כ לא נראה בהם רוח קדוש, אף כאן, באדם המת, הוא כבהמה, גוף בלא רוח. וע"כ, הגוף הזה, שהוא יקר מכל, לא יהיה נראה בו בזיון. שמג) ותאנא בצניעותא דספרא וכו' : (דפו"י דף קמ"ג ע"ב *) דף קמ"ד ע"א)

המה הגבורים אשר מעולם וגו'. מההוא דאקרי עולם. כדתנינן ימי עולם. אנשי השם, מנהון נפקו רוחין ושדין לעלמא, לאתדבקה ברשיעייא.

שמה) הנפילים היו בארץ, ק לאפקא אלין אחרנין. דלא הוו בארץ. הנפילים: עזיא ועזאל ר הוו בארץ. בני האלהים לא הוו בארץ. ורזא הוא וכלא אתמר.

שמו) כתיב (ח) וינחם יי כי עשה את האדם בארץ, לאפקא אדם דלעילא, דלא הוי בארץ. וינחם יי האי בזעיר אפיין אתמר. ויתעצב אל לבו, ויעצב לא נאמר. אלא ויתעצב, איהו ש אתעצב, דביה תליא מלתא. לאפוקי ממאן דלא אתעצב. ה אל לבו, בלבו לא כתיב, אלא אל לבו. כמאן א דאתעצב למאריה, דאחזי האי ללבא דכל לבין.

שמז) ויאמר יי אמחה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה וגו'. לאפקא אדם דלעילא. ואי תימא אדם דלתתא בלחודוי. לאו לאפקא כלל. משום דלא קאים דא בלא דא.

מסורת הזהר

חלופי גרסאות

(ת) (בראשית ו) ויצא קלה צ"ג.

ק מוסיף לאפקא מינן. ר דהוי. ש אעצב. ת אלא. א מוסיף דאתעצב ומקבל.

מאמר

הסולם

כללא דאדם

מבחינת מלכות שנקראת ארץ. כי כל דין המבול לא היה אלא בבחינת מלכות שה"ס ארץ, ולא למעלה ממנה. וינחם ה', זה נאמר בז"א, (כנ"ל אות ר"ד). ויתעצב אל לבו, ויעצב לא נאמר, אלא ויתעצב, הוא נתעצב, כי בו תלוי הדבר, כלומר, שמעשה התחתונים מגיעים לז"א, להוציא ממי שאינו מתעצב ממעשה התחתונים, כי התחתונים אינם פוגמים בהם. והיינו למעלה מז"א. אל לבו, בלבו לא כתוב, אלא, אל לבו. כמי שמתעצב לאדונו, כי הראה זה להלב של כל הלבבות. שהוא א"א. המלובש בפנימיות ז"א.

שמז) ויאמר ה' אמחה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה וגו'. מעל פני האדמה, בא להוציא אדם שלמעלה מן המלכות שנקראת אדמה. ואם תאמר, אדם שלמטה בלבד, ואדם שלמעלה לא נפגם כלום מחמת זה, אין להוציא ולחלק בין זה לזה כלל. משום שאינו עומד זה בלא זה. וכשנמחה אדם שלמטה נפגם גם אדם שלמעלה.

ואלמלא

שפעם הם מתדבקים בז"א ופעם לא. (כמ"ש) לעיל אות של"ח) ומתדבקן בגופא ולא מתדבקן. כלהו תליין באוירא. ע"ש. אנשי השם, היינו ממלכות, הנקראת שם, ואינם מז"א שנקרא עולם. והם הרוחות' דשמאלא דלא אתבשם באדם (כנ"ל אות של"ג) וע"כ מהם יוצאים רוחות ושדים לעולם להתדבק ברשעים.

שמה) הנפילים היו בארץ: בא להוציא האחרים שלא היו בארץ, שאינם מבחינת המלכות הנקראת ארץ. הנפילים, שהם עזא ועזאל, היו בארץ. שהם מבחינת הרוחות דשמאל שאינם מתדבקים כלל בגופא, שהוא ז"א (כנ"ל אות של"ג) אלא במלכות הנקראת ארץ, שהיא שמאל. בני האלהים, לא היו בארץ, שהוא מלכות. אלא שהם מתדבקים ולא מתדבקים בגופא קדישא, שהוא ז"א. כנ"ל בדבור הסמוך. והוא סוד. והכל למדנו.

שמו) כתיב וינחם ה' וגו': כתוב, וינחם ה' כי עשה את האדם בארץ. בא להוציא אדם שלמעלה שלא היה בארץ. דהיינו שאינו (דפו"י דף קמ"ד ע"א)

אדרא רבא

קצו

(שמח) ואלמלא חכמה סתימא דכלא, כלא אתתקן כמרישא. הה"ד (א) אני חכמה שכנתי ערמה, אל תקרי שכנתי, אלא ב שיכנתי. (שמט) ואלמלא האי ג תקונא דאדם, לא קאים עלמא. הדא הוא דכתיב, (ב) יי בחכמה יסד ארץ. וכתיב (ג) ונח מצא חן בעיני יי.

(שג) ותאנא, כלהו מוחין תליין בהאי מוחא. והחכמה הוא כללא ד כללא הוא. ודא חכמה סתימא, ה דבה אתתקיף ואתתקן תקונא דאדם, לאתישבא ו כלא על תקוניה, כל חד באתריה. הה"ד, (ד) החכמה תעוז לחכם מעשרה שליטים, דאינון תקונא שלימא דאדם. ואדם הוא תקונא דלגו, ז מניה קאים ח רוחא.

(שנא) ובהאי תקונא ט דאדם, אתחזי שלימותא מהימנותא דכלא, דקאים על כורסייא. דכתיב, (ה) ודמות כמראה אדם עליו מלמעלה. וכתיב (ו) וארו עם ענני שמיא כבר אנש אתה הוא ועד עתיק יומיא מטה וקדמוהי הקרבוהי. עד כאן סתימאן מלין. וברירן טעמין. זכאה חולקיה דמאן דיזע וישגזו בהון. ולא יטעי בהון. דמלין אלין לא אתיהיבו, אלא למארי י מדין ומחצדי חקלא, דעאלו ונפקו. דכתיב (ז) כי ישרים דרכי יי וצדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

(א) (משלי ח) תולדות פא צ"א. (ב) (שם ג) ב"ב קיג צ"ד. ג) (בראשית ו) ב"ב רכד צ"א. ד) (קהלת ז) תרומה קעט צ"ז. ה) (יחזקאל א) תוריע לט צ"ס. ו) (דניאל ז) תולדות פא צ"ה. ז) (הושע יד) משפטים ח צ"צ.

ב שכניתי. ג ל"ג תקונא. ד ל"ג דכלא הוא. ה ל"ג דבה. ו באתריהו ול"ג מן כלא עד הה"ד. ז ל"ג מניה. ח מוסיף רוחא הה"ד (שמואל א' ט"ו) כי האדם יראה לעינים והי' יראה ללכב דאיהו בלגו לגו. ט ל"ג דאדם. י מארין.

כללא דאדם

הסולם

מאמר

כל המוחין תלויים במוח ההוא, דהיינו בחכמה סתימא, והחכמה כלל הכל היא. וחכמה סתימא זו, בה נתתקף ונתתקן תקון אדם, שיתישב הכל על תקונו, כל אחד במקומו. ז"ש החכמה תעוז לחכם מעשרה שליטים דהיינו ע"ס שהם תקון השלם של אדם. ואדם הוא תקון שבפנימיותם. כי המוחין שהם בפנימיות מכונין אדם (כנ"ל אות רס"ג) שממנו מתקיים הרוח.

(שמח) ואלמלא חכמה סתימא וכו': ואם החכמה סתימא מהכל, דהיינו חכמה דא"א, היתה מאירה אל המלכות, היה הכל מתוקן כבתחילה, ולא היה מבול, ז"ש אני חכמה שכנתי ערמה, אל תקרי שכנתי, אלא שיכנתי. פירוש. חכמה סתימא אומרת על המלכות שנקראת ערמה, שהיא חכמה תתאה, אני חכמה שיכנתי ויסדתי הערמה שהיא המלכות. וכיון שהיה מבול על הארץ, שה"ס המלכות, בהכרח שהחכמה סתימא לא האירה בה.

(שנא) ובהאי תקונא דאדם וכו': ובתקון הזה של אדם נראית שלמות אמונת כל אותו העומד על הכסא, שכתוב, ודמות כמראה אדם עליו מלמעלה. וכתוב, וארו עם ענני שמיא כבר אנש אתה הוא ועד עתיק יומיא מטא וקדמוהי הקרבוהי. עד כאן סתומים הדברים, והטעמים ברורים. אשרי חלקו של מי היודע ומסתכל בהם, ואינו טועה בהם. כי דברים אלו לא נתנו אלא ליושבים על כסא מדין, וקוצרי השדה שנכנסו ויצאו. שכתוב, כי ישרים דרכי ה' וצדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם.

(שמט) ואלמלא האי תקונא וכו': ולולא תקון אדם לא היה העולם מתקיים. ז"ש, ה' בחכמה יסד ארץ. וכתוב, ונח מצא חן בעיני ה', פירוש, בתקון אדם נמשכת החכמה. ובחכמה יסד ארץ. ע"כ לולא תקון אדם לא היתה הארץ מתקיימת. ונח, שהיה בו תקון האדם, נתקיימה על ידו הארץ, דכתיב, ונח מצא חן בעיני ה', שהצילה ועל ידו נתקיים כל העולם. (שג) ותאנא כלהו מוחין וכו': ולמדנו

תאנא

(דפו"י דף קמ"ד ע"א)

(שנב) תאנא בכה ר"ש, וארים קליה ואמר, אי במלין דילן, דאתגליין הכא, אתגניזו חברייא באדרא דעלמא דאתי, ואסתלקו מהאי עלמא, יאות ושפיר. הוה, בגין דלא אתגליין לחד מבני עלמא. הדר ואמר, הדרי בי, דהא גלי קמיה דעתיקא דעתיקין, סתימא דכל סתימין, דהא לא ליקרא דילי עבידנא, ולא ליקרא דבית אבא, ולא ליקרא דחברייא אלין, אלא בגין דלא יטעון באורחוי, ולא יעלון בכסופא לתרעי פלטרוי, ולא ימחון בידיהון. זכאה חולקי עמהון, לעלמא דאתי.

(שנג) תנא, עד לא נפקו חברייא מההוא אדרא, מיתו ר' יוסי בר' יעקב, ור' חזקיה, ור' ייסא. וחמו חברייא, דהו נטלין לון מלאכין קדישין כ בההוא פרסא. ו ואר"ש מלה, ואשתככו. צווח ואמר, שמא ח"ו גזרה אתגזר עלנא לאתענשא, דאתגלי על ידנא, מה דלא אתגלי מיומא דקאים משה על טורא דסיני, דכתיב (ח) ויהי שם עם יי ארבעים יום וארבעים לילה וגו'. מה אנא הכא. אי בגין דא אתענשו.

(שנד) שמע קלא, זכאה אנת ר"ש, זכאה חולקך וחברייא, אלין דקיימין בהדך, דהא אתגלי לכון מה דלא אתגלי לכל חילא דלעילא, * אבל ת"ח, דהא

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

י ל"ג הוה; ל"ג בגין. כ לההוא פרסא דיליה. ל ל"ג ואר"ש ומלה ואשתככו.

(ח) (שמות לד) תולדות יט צ"ג.

הסתלקות ג' החברים

הסולם

מאמר

משה על הר סיני. שכתוב, ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה וגו'. מה אני כאן, אם משום זה נענשו.

(שנד) שמע קלא זכאה וכו': שמע קול, אשרי אתה ר' שמעון ואשרי חלקך וחלק החברים החיים עמך. כי נגלה לכם מה שלא נגלה לכל צבאות מעלה. אבל בוא וראה, כי כתוב, בבכורו ייסדנה ובצעירו יציב דלתיה. וכ"ש החברים, שברצון גדול ואמיץ נתדבקו נפשותיהם בשעה ההיא שנלקחו ע"י המלאכים. אשרי חלקם, כי מתוך השלמות נסתלקו.

פירוש. ירחו, היא אחורים של המלכות ששם הקללה. וקלל יהושע שכל הבונה האחורים שלה ימותו כל בניו. וז"ש, דהא כתיב בבכורו ייסדנה וגו' ואם הבונה ומשלים האחורים דמלכות כן, שצריך למסור כל בניו בשבילה. וכ"ש דברעו סני ותקוף וכו'. שהם השלימו בנין הפנים של המלכות. ששם הברכה, לא כל שכן ששכרם רב מאד, ואם נסתלקו, הרי כל השלמות הגיעה להם עם ההסתלקות. זכאה חולקהון דהא בשלמותא אסתלקו. שנסתלקו מחמת השלמות.

וטעם

(שנב) תאנא בכה ר"ש וכו': למדנו, בכה ר' שמעון, והרים קולו ואמר, אם בדברים שלנו שנתגלו כאן, היו נגנזים החברים באדרא דעולם הבא, והיו מסתלקים מעולם הזה, טוב ויפה היה, משום שלא נגלו עוד לאחד מבני עולם הזה. חזר ואמר, אני מתחרט על דברי, אלא שיזכו להתקיים עוד בעולם הזה. כי גלוי לפני עתיקא דעתיקין סתימא דכל סתימין, כי לא לכבודי עשיתי, ולא לכבוד בית אבי, ולא לכבוד החברים האלו, אלא כדי שלא יטעו בדרכיה, ולא יכנסו בבזיון לשערי היכלו, ולא ימחו בידם, מלחכנס. אשרי חלקי עמהם לעולם הבא.

מאמר הסתלקות ג' החברים

(שנג) תנא עד לא נפקו חברייא מההוא אדרא, מיתו ר' יוסי בר' יעקב, ור' חזקיה, ור' ייסא. וראו החברים, שהיו נושאים אותם מלאכים הקדושים בפרסא ההיא. וא"ר, שמעון דבר ונשתככו החברים. צעק ואמר, אולי ח"ו נגזרה גזרה עלינו להענש, כי נגלה על ידנו מה שלא נגלה מיום שעמד (דפו"י דף קמ"ד ע"א *) דף קמ"ד ע"ב)

כתיב, ^ט בבכורו ייסדנה ובצעירו יציב דלתיה. וכ"ש דברעו סגי ותקיף, אתדבקו נפשטהון בשעתא ^מ דא דאתנסיבו. זכאה חולקהון, דהא בשלימותא ^נ אסתלקו.

שנה) תאנא, בעוד דאתגליין מלין, אתרגישו עלאין ^ס ותתאין, וקלא אתער במאתן וחמשיין עלמין, דהא מלין עתיקין לתתא אתגליין, ^ט ועד דאלין מתבסמן נשמתיהו באינן מלין, נפקא נשמתיהו בנשיקה, ואתקשר בההוא פרסא, ונטלין להו מלאכי עלאי, ^ז וסלקין לון לעילא. ואמאי אליו. משום דעאלן ולא נפקו זמנא אחרא מן קדמת דנא, וכלהו אחריני עאלו ונפקו.

שנו) אר"ש, כמה זכאה חולקהון דהני תלתא, וזכאה חולקנא לעלמא דאתי, בגין דא. נפק קלא תניינות ואמר, ^י ואתם הדבקים ביי' אלהיכם חיים כלכם היום. קמו ^ק ואזלו. בכל אתר דהוו מסתכלי סליק ריחין. אר"ש שמע מינה,

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

^ט (יהושע ו'), ^י (דברים ד) ב"ב קו צ"א. ^מ ל"ג דא. ^נ מוסיף אסתלקו דלא הוה כן לאינון דהוו קמיהו אמאי מיתו. ^ס מוסיף ותתאין דאינון רתיכין. ^ז ועוד. ^ט נפשיהו. ^ח ל"ג וסלקין לון לעילא. ^ק ולא הוה מסתכלי בכל אתר דלא סליק ריחין.

הסתלקות ג' החברים

הסולם

מאמר

מן ואמאי אליו, עד, עאלו ונפקי, ל"ג, כי גליון היה והמעתיקים הכניסו אותו בפנים. פירוש החלק שמחזה ולמטה דו"א, נבחן לר"ג עולמות. כי נצח והוד הם מאתים, וחצי ת"ת, הוא חמשים. וכבר נתבאר שסבת פטירתם היתה משום שהחלק שמחזה ולמטה קבל עם סיום האדרא כל תקונו ונתבטלה הפרסא. כנ"ל. וז"ש, אתרגישו עלאין ותתאין, שגילוי הסודות תקנו כל הפרצוף הן מחזה ולמעלה והן מחזה ולמטה. וקלא אתער בר"ג עלמין, דהיינו מחזה ולמטה, דהא מלין עתיקין לתתא אתגליין, שמתגלים כל התקונים השייכים למחזה ולמטה, וכיון שאלו ג' החברים היו מבחינת מחזה ולמטה, ע"כ, ועד דאלין מתבסמן נשמתיהו באינן מלין, דהיינו עם שהתקונים של נשמותיהם הולכות ונגמרות, נפקא נשמתיהו בנשיקה, ואתקשר בההוא פרסא, יצאה נשמתם בנשיקה, ונקשרו בפרסא ההיא. כי משום שנשמותיהם היו מבחינת הפרסא ע"כ אחר שנשלמו ר"ג עולמות, ונתבטלה הפרסא, עלו נשמותיהם למעלה ביחד עם הפרסא. כנ"ל בדבור הסמוך.

וטעם הסתלקותם כבר נתבאר (לעיל אחרי אות שצ"ח ע"ש) כי בסוף האדרא הגיעו למדרגת גמר התקון, שאז מתבטלת הפרסא וכל ההבדל שמחזה ולמטה למחזה ולמעלה מתבטל. ולפיכך, אלו ג' החברים שהיו נשמותיהם מבחינות מחזה ולמטה, נתבטלו, ועלו למדרגה יותר גבוהה, דהיינו שנעשו כמדרגת למעלה מחזה, ומתוך שמבחינת הכלל עוד לא הגיע הזמן לתקון זה, ע"כ היו צריכים להסתלק מעולם הזה ולעלות למעלה. וז"ש לעיל והמו חברייא דהוו נטלין לון מלאכין קדישין בההוא פרסא. כלומר, שנסתלקו מתוך ביטול הפרסא, ונבחן שמלאכים לקחו אותם בפרסא והיא שנסתלקה. וז"ש כאן, זכאה חולקהון דהא בשלמותא אסתלקו, כי השלמות שזכו אליה, שהיא ביטול הפרסא, שאחריים יזכו לזה רק בגמר התקון, זו היא שג'רמה להסתלקותם.

שנה) תאנא בעוד דאתגליין וכו': למדנו, בעוד שנגלו הדברים נתרגשו העליונים והתחתונים, וקול נתעורר והכריז בר"ג עולמות, כי דברים עתיקים נתגלו למטה. ובעוד שאלו היו מבשמים נשמותיהם באלו הדברים יצאה נשמתם בנשיקה ונתקשרה בפרסא ההיא, ולקחו אותם המלאכים העליונים והעלו אותם למעלה.

(דפו"י דף קמ"ד ע"ב)

שנו) אר"ש כמה זכאה וכו': א"ר שמעון, כמה מאושר חלקם של אלו השלשה, ואשרי חלקנו לעולם הבא בשביל זה. יצא קול שני

דלעמא מתברך בגינתן. והוה נהרין אנפוי דכלהו, ולא הוה יכלין ר בני עלמא לאסתכלא בהו.

(שנז) תאנא, עשרה עאלו, ושבע נפקו, והוה חדי ר"ש. ורבי אבא עציב. יומא חד הוה יתיב ר"ש ורבי אבא עמיה, אר"ש מלה, וחמו לאלין תלתא דהוה מייתין להון מלאכין עלאין, ומחזיין להו גניזין ואדרין דלעילא, בגין יקרא דלהון. והוה עיילי ש לון בטורי דאפרסמונא דכיא. נח דעתיה דרבי אבא.

(שגח) תאנא, מההוא יומא לא אעדו חברייא מבי ר"ש. וכד הוה ר"ש מגלה רזין, לא משתכחין תמן אלא אינון. והוה קארי להו רבי שמעון, שבעה ה אנן עיני יי. דכתיב, שבעה אלה עיני יי ועלן אתמר. א"ר אבא, אנן שיתא בוציגי, דנהראן משביעאה. אנת הוא שביעאה דכלא. דהא לית קיומא לשיתא, בר משביעאה. דכלא תלי בשביעאה. רבי יהודה קארי א ליה שבת, דכלהו ב שיתא מניה מתברכין, דכתיב שבת ליי, קדש ליי, מה שבת ליי קדש, אוף ר"ש שבת ליי קדש.

(שנט) אר"ש, תוהנא על ההוא ק חגיר חרצן, מאריה דשערי, אמאי לא אשתכח בבי אדרא דילן, בזמנא דאתגליין מלין אלין קדישין. אדהכי,

מסורת הזהר

חלופי גרסאות

(ז) (זכריה ד) כ"ב סו צ"א. (ז) (שמות כ) משפטים ר ל"ג בני עלמא. ש ל"ג לון. ת ל"ג אנן ; אינון. א להו. ב שתא. ו ל"ג מניה מתברכין. ב צ"ג.

דרך אמת (ק) חגור מתנים והוא אליהו ז"ל שנאמר בו וישנס מתניו וגו' והיה רשב"י ז"ל מתמיה על שלא בא לאירא זו.

מאמר

הסולם

הסתלקות ג' החברים

אלא הם. והיה קוראם ר"ש, שבעה אנו עיני ה'. שכתוב, שבעה אלה עיני ה'. שעלינו נאמר. א"ר אבא. אנו ששה נרות המאירים משביעי, שה"ס בינה. אתה הוא שביעי של כולם, כי אין קיום לשהה, שהם חגיגת נה"י, אלא משביעי, שהוא בינה. כי הכל תלוי בשביעי, ר' יהודה היה קוראו שבת, שכל ששת הימים מתברכים ממנו. שכתוב, שבת לה' קדש לה'. מה שבת לה' קדש, אף ר"ש שבת לה' קדש.

מאמר אליהו

(שנט) אר"ש תוהנא על וכו': א"ר שמעון, תמה אני על איתו חגור מתנים, בעל השער, שהוא אליהו. למה לא נמצא באדרא שלנו, בזמן שנתגלו אלו הדברים הקדושים. בתוך כך בא אליהו, ושלש טפות אור מאירים בפניו. א"ל ר"ש מה הטעם, לא היה נמצא אדוני במשתה היין החקוק וערוך לאדונו, ביום השמחה

שני ואמר, ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום. קמו והלכו. בכל מקום שהיו מסתכלים עלו ריחות. א"ר שמעון, משמע מזה, שהעולם מתברך בשבילנו. ופניהם של כולם היו מאירים. ובני העולם לא יכלו להסתכל בהם.

(שנז) **תאנא עשרה עאלו וכו'**: למדנו עשרה נכנסו, באדרא, ושבעה יצאו ממנו. והיה ר"ש שמה, ורבי אבא עציב. יום אחד היה ר"ש יושב ור' אבא עמו. א"ר שמעון דבר. וראו אלו שלשת החברים, שהיו מביאים אותם מלאכים עליונים, ומראים להם אוצרות וחדרים של מעלה, משום כבודם, והיו מכניסים אותם בהרי אפרסמון הטהור, נחה דעתו של ר' אבא.

(שגח) **תאנא מההוא יומא וכו'**: למדנו מהיום ההוא לא זוו החברים מבית ר' שמעון. וכשהיה ר"ש מגלה סודות, לא היו נמצאים שם (דפו"י דף קמ"ד ע"ב)

אתא אליהו, ותלת ^ו קטפורי נהירין באנפוי. א"ל ר"ש, ^ג מ"ט לא שכיח מר ^ט בקרדוטא גליפא דמאריה, ביומא דהלולא.

שם) א"ל, חייך רבי שבע ^ה יומין, אתברירו קמיה קב"ה, כל אינון דייתון וישתכחן עמיה, ^ז עד לא עיילתון בבי אדרא דלכון ואנא הוה זמין תמן, ובעינא ^ח קמיה ^ט לאשתכחא, וכדין קטיר בכתפוי ולא יכילנא, דההוא יומא שדרני קב"ה, למעבד נסין לרב המנונא סבא וחברוי, דאתמסרו ^ת ^כ בארמונא דמלכא, וארחישנא להו בנסא, ^ל דרמינא להו ^מ כותלא דהיכלא דמלכא, ואתקטרו בקטרוי, דמיתו ארבעים וחמשה ^ק פרדשכי. ואפיקנא לרב המנונא וחברוי ^נ ורמינא לון לבקעת אונו, ואשתזיבו. וזמינא קמיהו נהמא ומיאי, דלא אכלו תלתא יומין. וכל ההוא יומא לא בדילנא מנייהו.

שסא) וכד תבנא, אשכחנא ^א פרסא דנטלו כל אינון סמכין, ותלת מן חברייא עליה, ושאינא לון. ואמרו חולקא דקב"ה, מהלולא דר"ש ^ב וחברוי. זכאה אנת ר"ש, וזכאה חולקך, ^ג וחולקא דאינון חברייא דיתבין קמך. כמה דרגין אתתקנו לכון לעלמא דאתי. כמה בוצינין דנהורין ^ד זמינין לנהרא לכו. שסב) ות"ח, יומא דין בגינך אתעטרו חמשין כתרין לרבי פנחס בן יאיר חמוך. ואנא אזילנא עמיה ^ה בכל אינון נהרי דטורי דאפרסמונא דכיא, ^ו והוא

חלופי גרסאות

ג מה דלא שכיחי ול"ג מ"ט לא שכיח מר. ד בקרטמא. ה ל"ג יומין. ו את בריכו. ז עד לא עיילתון בבי אדרא [דלכון] ובעינא לאשתכחא זמין קטיר בכתפוי; ל"ג ואנא הוה; ואנא הוה ובעינא קמיה לאשתכחא זמין תמן. ח ל"ג קמיה. ט דאשתכח. י ל"ג קב"ה. כ בקרוניא. ל ורמינא תלא דמלכא. מ תלא. נ ואוליכנא. ס מוסיף וחברוי הוא. ע ודאינון ול"ג וחולקא. פ וזמינין; דזמינין. צ וכל. ק ואנא הא חזינא דהא ברי.

דרך אמת ר) ניצוצין. ש) בצירין וסודות עליונים של האדון ית' וית' ומלת קרדוטא פירוש מיני מאכלים מצוררים והכל לפי עניינו. ת) בהיכל וארמון המלך. א) שרים. ב) מסך ופרוכת.

אליהו

הסולם

מאמר

וערכתני לפניהם לחם ומים, כי לא אכלו שלשה ימים. וכל אותו היום, שהייתם באדרא, לא נפרדתי מהם.

שסא) וכד תבנא אשכחנא וכו': וכשחזרתי, מצאתי הפרסא, שלקחו אותה כל אלו העמודים דהיינו המלאכים, וג' מן החברים עליה. ושאלתי אותם, את המלאכים, ואמרו לי שזה הוא חלק הקב"ה משמחת ר"ש וחבריו. אשרי אתה ר"ש, ואשרי חלקך, וחלק החברים היושבים לפניך. כמה מדרגות נתתקנו לכם לעולם הבא. כמה מאורות המאירים עתידים להאיר לכם.

שסב) ות"ח יומא דין וכו': ובוא וראה, יום הזה, העטירו בשבילך, חמשים כתרים לך פנחס בן יאיר חותנך, ואני הלכתי עמו בכל אלו נהרות של הרי אפרסמון הסהור. והוא

בחר

השמחה. קטפורי, מורכבת מב' מלות קטפי אורה. דהיינו טפות אור. קרדוטא, הוא מלשון קריריטון, שפירושו יין ערוך לבריאות (שבת י"ד).

שס) א"ל חייך רבי וכו': אמר לו אליהו, חייך רבי, ז' ימים מטרים שנכנסתם לאדרא שלכם, בחרו לפני הקב"ה כל אלו שיבואו ויהיו נמצאים עמו באדרא, ואני הייתי מוכן שם, ורציתי להמצא לפניו באדרא, ואז קשרוני בכתפי, ולא יכולתי ללכת, כי ביום ההוא שלחני הקב"ה לעשות נסים לרב המנונא סבא וחבריו, שנמסרו לארמון המלך, ועשיתי להם נס, שהפילתי בשבילם, הכותל של היכל המלך, ונסתבכו בקשרי הכותל ונפלו עמו, ומתו ארבעים וחמשה שרים. והוצאתי את רב המנונא וחבריו, והשלכתי אותם לבקעת אונו, וניצולו.

(דמו"ד דף קמ"ד ע"ב י) דף קמ"ה ע"א)

בריר דוכתיה, ואתתקן. א"ל, א קטורין צדיקיא בקרטופא דעטרין, * ר בריש ירחי ובזמני ושבת, ש יתיר מכל שאר יומין.
 (סג) א"ל, ואף כל אינון דלבר, דכתיב (ו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו וגו'. ת אי אלין אתיין, כ"ש צדיקיא. מדי חדש בחדשו, למה. משום * דמתעטרי אבהתא רתיכא קדישא. ומדי שבת בשבתו, דמתעטר שביעאה דכל אינון שיתא יומין, דכתיב ויברך אלהים את יום השביעי וגו'.
 (סד) ואנת הוא ר"ש, שביעאה דשיתא, תהא מתעטר ומתקדש יתיר מכלא. ותלת עדונין דמשתכחין בשביעאה, זמינין ב חברייה אלין צדיקיא לאתעדנא בגינך לעלמא דאתי. וכתביב (ו) וקראת לשבת ענג לקדוש יי מכובד. מאן הוא קדוש יי. דא ר' שמעון בן יוחאי, דאקרי מכובד בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

עד כאן האדרא קדישא רבא

<p>חלופי גרסאות</p> <p>ר בומני דשבתי ול"ג בריש ירחי. ש ל"ג יתיר. ת ל"ג אי. א דמעטרי. ב ל"ג חברייה אלין.</p>	<p>מסורת הזוהר</p> <p>(ישעיה סו) ב"ב לה צ"א ז"ח יח ט"ב שי"ז. (בראשית ב) ב"ב קיה צ"א. ס (ישעיה נח) הקסה"ז סח צ"ל צ"מ.</p>
--	--

דרך אמת ג קשורים הצדיקים בצרור העטרות שהם הנשמות ר"ל בצרור הנשמות.

מאמר	הסולם	אליהו
<p>בחר מקומו, ונתתקן. אמר לו, ר"ש, קשורים הצדיקים במקור העטרות, בראשי חדשים ובזמנים ושבתות, יותר מכל שאר הימים.</p>	<p>שבת בשבתו, שאז מתעטר השביעי של ששת הימים, שאז קונה המלכות ג"ר. שכתוב ויברך אלקים את יום השביעי. (סד) ואנת הוא ר"ש וכו': ואתה הוא ר' שמעון, השביעי של הששה, תהיה מתעטר ומתקדש יותר מכל. וג' עדונים, דהיינו ג' סעודות, הנמצאים בשביעי עתידיים החברים, הצדיקים האלו, להתעדן בשבילך לעולם הבא. וכתוב, וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכובד. מי הוא קדוש ה'. זה הוא ר' שמעון בן יוחאי, שנקרא מכובד בעולם הזה, ובעולם הבא.</p>	<p>בחר מקומו, ונתתקן. אמר לו, ר"ש, קשורים הצדיקים במקור העטרות, בראשי חדשים ובזמנים ושבתות, יותר מכל שאר הימים.</p> <p>(סג) א"ל ואף כל וכו': א"ל אליהו, ואף כל אלו שמבחוץ, יש להם אז עליה, שכתוב והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר וגו'. דהיינו אלו שנובחוץ, שאינם צדיקים, שע"כ קוראם הכתוב כל בשר. אם אלו באים כל שכן הצדיקים. מדי חדש בחדשו, למה. משום שאז מתעטרים האבות שהם מרכבה הקדושה. כלומר שאז חג"ת דו"א, הנקראים אבות, מתעלים ונעשו חב"ד. ומדי (דפו"י דף קמ"ה ע"א)</p>

(ע"כ האדרא קדישא רבא)

קלה) (ט) דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו וגו'. רבי יצחק פתח ואמר, (ט) וחסד יי מעולם ועד עולם על יראיו וצדקתו לבני בנים. כמה גדולה היראה לפני הקב"ה, שבכלל היראה ענוה, ובכלל הענוה חסידות. נמצא שכל מי שיש בו יראת חטא, ישנו בכלן ומי שאינו ירא שמים, אין בו לא ענוה ולא חסידות.

קלו) תאנא, מי שיצא מן היראה, ונתלבש בענוה, ענוה עדיף, ונכלל בכלהו. הה"ד, (ז) עקב ענוה יראת יי. כל מי שיש בו יראת שמים, זוכה לענוה. כל מי שיש בו ענוה, זוכה לחסידות. וכל מי שיש בו יראת שמים, זוכה לכלם. ג לענוה, ד דכתיב עקב ענוה יראת יי. לחסידות, דכתיב וחסד יי מעולם ועד עולם על יראיו.

קלז) תאנא, כל אדם שיש בו חסידות, נקרא מלאך * יי צבאות. הה"ד, (ט) כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך יי צבאות הוא. מפני מה זכה כהן להקרא מלאך יי צבאות. אמר ר' יהודה, מה מלאך יי צבאות, כהן למעלה, אף כהן מלאך יי צבאות למטה.

קלח) ומאן הוא מלאך יי צבאות למעלה. זה מיכאל השר הגדול, דאתי מחסד של מעלה, ה והוא כהן גדול של מעלה, כביכול, כהן גדול דלתתא, אקרי מלאך יי צבאות, משום דאתי מסטרא דחסד. מהו חסד. רחמי גו רחמי. ובגין

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

(ט) יתרו סו צ"ב. (פ) (תהלים קג) ח"ג קמה : ג הענוה. ד ל"ג מן דכתיב עד דכתיב. ה ל"ג והוא ריו : ז"ח מה ט"ד שמ"ח מו ט"א שמ"ה. (ז) (משלי כב) בהשמות ח"א רסו. ח"ג שו : ת"ו בהקדמה ה : ז"ח מה ט"ד שייט נב ט"א שמ"ח תק"ח ככ ט"א שמ"ה. (ק) (מלאכי ב) ח"ג קמו :

יראה ענוה וחסידות

הסולם

מאמר

שיש בו יראת שמים זוכה לכולן, לענוה, שכתוב, עקב ענוה יראת ה'. לחסידות, שכתוב, וחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו.

מאמר יראה ענוה וחסידות

קלה) דבר אל אהרן : רבי יצחק פתח ואמר, וחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו וצדקתו לבני בנים. כמה גדולה היראה לפני הקב"ה, שבכלל היראה ענוה, ובכלל ענוה חסידות.. נמצא שכל מי שיש בו יראת חטא ישנו בכלן, ומי שאינו ירא שמים אין בו לא ענוה ולא חסידות.

קלז) תאנא כל אדם וכו' : למדנו כל אדם שיש בו חסידות, נקרא מלאך ה' צבאות. ז"ש, כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא. מפני מה זכה כהן להקרא מלאך ה' צבאות. א"ר יהודה, מה מלאך ה' צבאות כהן למעלה בשמים, אף הכהן, מלאך ה' צבאות למטה.

קלו) תאנא מי שיצא וכו' : למדנו, מי שיצא מן היראה, ונתלבש בענוה, ענוה יותר טוב, והוא נכלל בכולן, ז"ש עקב ענוה יראת ה'. כל מי שיש בו יראת שמים זוכה לענוה. כל מי שיש בו ענוה זוכה לחסידות, וכל מי (דפו"י דף קמ"ה ע"א *) דף קמ"ה ע"ב)

קלח) ומאן הוא מלאך וכו' : ומי הוא מלאך ה' צבאות למעלה, זה הוא מיכאל השר הגדול, הבא מחסד שלמעלה, והוא כהן גדול של מעלה. כביכול, כהן גדול שלמטה נקרא מלאך ה'

כך, כהן לא אשתכח מסטרא דדינא. מ"ט זכה כהן לחסד, בגין היראה. הה"ד
 (ח) וחסד יי' מעולם ועד עולם על יראיו.

קלט) עולם ועולם מהו. אמר רבי יצחק כמה דאתתקן (ט) באדרא קדישא,
 עולם חד, ועולם תרי. א"ר חייא אי הכי מן העולם ועד העולם מבעי ליה. א"ל,
 תרי עלמי נינהו. ואתהדרו לחד. א"ר אלעזר לר' יצחק עד מתי תסתום דברייך.
 מן העולם ועד העולם, כללא דרזא עלאה, אדם דלעילא, ואדם דלתתא, והיינו
 עולם ועולם. וכתוב (ש) ימי עולם, וכתוב שנות עולם, והא אוקמוה באדרא
 קדישא עלאה.

קמ) על יראיו, דכל מאן דאיהו דחיל חטאה, אקרי אדם. אימתי. א"ר
 אלעזר, דאית ביה יראה ענוה חסידות, כללא דכלא.

קמא) אמר רבי יהודה, והא תנינן אדם כללא דדכר ונוקבא. א"ל ודאי
 הכא הוא, בכללא דאדם, דמאן דאתחבר דכר ונוקבא, אקרי אדם, וכדין דחיל
 חטאן. ולא עוד אלא שריא ביה ענוה. ולא עוד אלא דשריא ביה חסד. ומאן דלא
 אשתכח דכר ונוקבא, לא הווי ביה לא יראה ולא ענוה ולא חסידות. ובגין כך
 אקרי אדם כללא דכלא, וכיון דאקרי אדם, שרייא ביה חסד, דכתיב (ח) אמרתי
 עולם חסד יבנה וגו'. ולא יכיל לאתבנאה, אי לא אשתכח דכר ונוקבא.

מסורת הזהר

(ו) (תהלים קג) לעיל את קלה צ"פ. (ז) (ישעיה סג) וירא קנז צ"ג. (ח) (תהלים פט) יתרו סה צ"פ.

דרך אמת (ז) בחדר הקדוש וכן תרגומו של הגרן הוא אדרא.

מאמר	הסולם	יראה ענוה וחסידות
<p>ה' צבאות, משום שבא מצד החסד. מהו חסד. רחמים בתוך רחמים. ומשום זה לא נמצא כהן מצד הדין. מהו הטעם שזכה הכהן לחסד. משום היראה. ז"ש, וחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו.</p>	<p>עליונה, (באות קס"ב) שהם נאמרים בז"א שנקרא עולם.</p>	<p>עליונה, (באות קס"ב) שהם נאמרים בז"א שנקרא עולם. (קמ) על יראיו: היינו מה שאומר, וחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו. הוא להורות, שכל מי שהוא ירא חטא נקרא אדם. ששורים עליו ב' עולמות הנקראים אדם, מתי הוא. א"ר אלעזר אם יש בו יראה. ענוה. וחסידות, כי היראה היא כלל הכל.</p>
<p>קלט) עולם ועולם מהו וכו': שואל, מה זה שאומר ב' פעמים עולם. דהיינו מעולם ועד עולם. א"ר יצחק, הוא כמו שנתתקן באדרא קדישא, עולם, הוא אחד, ועד עולם, הוא שני. שהם שני עולמות ז"א ומלכות (ועי' לעיל ויחי אות תת"ו). א"ר חייא אי הכי מן העולם ועד העולם היה צריך לומר, עם ה' הידיעה. אמר לו ב' עולמות הם וחזרו לעולם אחד. כלומר שמתיחדים זב"א, וע"כ אינו אומר בכל אחד ה' הידיעה. א"ר אלעזר לר' יצחק, עד מתי תסתום דברייך. מן העולם ועד העולם פירושו. הכלל של סוד העליון, דהיינו אדם שלמעלה שהוא ז"א, ואדם שלמטה, שהוא מלכות. והיינו שכתוב עולם ועולם. וכתוב, ימי עולם. וכתוב שנות עולם, וכבר העמידוהו באדרא קדישא (דפו"י דף קמ"ה ע"ב)</p>	<p>קמא) א"ר יהודה וכו': אר"י, והרי למדנו, אדם הוא כלל של זכר ונקבה. אמר לו, ודאי כך הוא, שהוא בכלל אדם, כי מי שנתחבר דכר ונוקבא נקרא אדם, ואז הוא ירא שמים. ולא עוד אלא ששורה בו ענוה. ולא עוד אלא ששורה בו חסד. ומי שלא נמצא דכר ונוקבא, אין בו, לא יראה, ולא ענוה, ולא חסידות. ומשום זה נקרא אדם כלל הכל. וכיון שנקרא אדם, שורה בו חסד. שכתוב, אמרתי עולם חסד יבנה וגו', והעולם אינו יכול להבנות, אם לא נמצא דכר ונוקבא.</p>	<p>קמ) על יראיו: היינו מה שאומר, וחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו. הוא להורות, שכל מי שהוא ירא חטא נקרא אדם. ששורים עליו ב' עולמות הנקראים אדם, מתי הוא. א"ר אלעזר אם יש בו יראה. ענוה. וחסידות, כי היראה היא כלל הכל.</p>

וכתיב

קמב) ו כתיב וחסד יי מעולם ועד עולם על יראיו. יראיו כללא דאדם. ד"א וחסד יי מעולם ועד עולם, אלין אינון כהני ז דאתו מסטרא דחסד, ואחסינו אחסנא דא דנחית מעולם דלעילא לעולם דלתתא. על יראיו, כהני דלתתא, ח כתיב א) וכפר בעדו ובעד ביתו לאתכללא בכללא דאדם. וצדקתו לבני בנים, משום דזכה לבני בנים. אמר רבי יהודה, אי הכי, מהו וצדקתו, וחסדו מבעי ליה. קמג) אמר רבי אלעזר, היינו רזא דתנינן ט בזאת, א) כי מאיש לקחה זאת. וכתיב א) לזאת יקרא אשה, וזאת אתכלילת באיש, דהיינו חסד, וזאת נוקבא. חסד דכר. ובגין כך דכר דאתי מסטרא דחורא דא, אקרי חסד. וזאת אתקרי צדק, דאתיא מסטר סומקא. ובגין כך אקרי אשה. והיינו דכתיב וצדקתו, מאי וצדקתו. צדקתו דחסד, בת זוגו, דאתבסמא דא בדא. ובגין כך תנינן, כל כהן שאין לו בת זוג, אסור בעבודה, דכתיב וכפר בעדו ובעד ביתו.

קמד) אמר ר' יצחק, משום דלית שכינתא שריא, ח) במאן זלא אנסיב, וכהני בעיין יתיר מכל שאר עמא, ט) לאשרייה בהו שכינתא. וכיון דשרת בהו שכינתא, שריא בהו חסד, ואקרון חסידים. ובעיין לברכא עמא, הה"ד ט) וחסידיך יברוכה. וכתיב, ח) תמיך ואוריך לאיש חסידיך. ומשום דכהנא אקרי חסיד,

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

א) (ויקרא טז) ויחי קנה צ"א. ב) (בראשית ב) ב"א רח צ"ב. ג) (שם) שם. ד) (תהלים קמה) יתרו סז צ"ג. ח) (דברים לג) ויקרא קד צ"ד.

דרך אמת ה) במי שאינו נשוי.

כהן שאין לו בת זוג אסור בעבודה

הסולם

מאמר

לקחה זאת. וכתוב לזאת יקרא אשה וזאת נכללת באיש שהוא ז"א, שהוא חסד, וזאת היא נוקבא, חסד הוא דכר. ומשום זה הדכר הבא מצד הלבן הוה, שהוא חסד. נקרא חסד. וזאת נקראת צדק כי באה מצד האדום, שהוא שמאל ודין, ומשום זה נקראת אשה, שהוא לשון אש ודין. והיינו שכתוב, וצדקתו לבני בנים ולא כתוב וחסדו, מהו וצדקתו. היינו צדקתו דחסד, בת זוגו, שנתבשמו זה בזה, ומשום שצדקתו כוללת גם הדכר, שהוא חסד, ע"כ כתוב וצדקתו. ומשום זה למדנו כל כהן שאין לו בת זוג אסור בעבודה, שכתוב, וכפר בעדו ובעד ביתו.

קמב) ו כתיב וחסד ה' וגו' : וכתוב, וחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו. כי יראיו, הם כלל אדם. דהיינו דכר ונוקבא, שאל"כ אין בו יראה. פירוש אחר וחסד ה' מעולם ועד עולם. אלו הם הכהנים הבאים מצד החסד. והם נוחלים נזילה זו הבאה מעולם העליון שהוא ז"א, לעולם התחתון, שהוא מלכות. על יראיו, הם הכהנים שלמטה, הכוללים דכר ונוקבא, שכתוב, וכפר בעדו ובעד ביתו. שהוא הנוקבא. כדי להכליל בסוד אדם. שהוא דכר ונוקבא, וצדקתו לבני בנים. היינו משום שזכה לבני בנים. אר"י, אם כן מהו וצדקתו, חסדו היה צריך לומר. שהרי ע"י החסד זכה לבני בנים.

מאמר כהן שאין לו בת זוג אסור בעבודה

קמד) אמר ר' יצחק וכו' : אר"י, ע"כ הכהן אסור בעבודה כשאין לו אשה, משום שאין השכינה שורה במי שלא נשא אשה, והכהנים צריכים יותר מכל שאר העם שתשרה בהם השכינה. וכיון שהשכינה שורה בהם, שורה בהם חסד, ונקראים חסידים, וצריכים לברך

קמג) אמר ר' אלעזר וכו' : אר"א היינו חסד שלמדנו, בזאת, שהיא המלכות. כי מאיש (דפ"י דף קמ"ה ע"ב)

בעי לברכא. ובגין כך כתיב, דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו. מאי טעמא. משום דאקרון חסידים, וכתיב וחסידך יברכוכה.

קמה) כה תברכו את בני ישראל אמור להם, כה תברכו, בלשון הקדש. כה תברכו, ביראה. כה תברכו, בענוה. אמר ר' אבא, כה תברכו, תאנא, האי צד"ק אתקרי כ"ה, דכל דינין מתערין ^ז מכ"ה, והיינו דאמר ר' אלעזר, מהו מכה ^מ רבה. כלומר, מכה מן כה. וכתיב ^ו והנה לא שמעת עד כ"ה, ^ו כמה דאגזים משה. וכתיב ^ו בוזאת תדע כי אני יי, וכלא חד, וכתיב ^ח ולא * שת לבו גם לזאת, דזמינא לחרבא ארעיה.

קמו) ומהאי כ"ה מתערין דינין. ומדאתחבר עמה חסד, אתבסמת. ובגין כך, אתמסר דא לכהן, דאתי מחסד, בגין דתתברך ותתבסם כ"ה, הה"ד כה תברכו, כלומר, אע"ג דהאי כה אשתכח בדינין, תבסמון לה, ותברכון לה, דכתיב כה תברכו את בני ישראל, תברכו בהאי חסד לכ"ה, ותבסמון לה לקבליהו דישראל, בגין דלא ישתכחון בה דינין.

קמו) הה"ד כה תברכו את בני ישראל אמור להם. אמרו לא כתיב, אלא אמור, לאפקא משרבו הפריצים, דלא מפרסמין מלה, דהא לא אתפקדו לפרסמא

חלופי גרסאות

ז מינה. מ דכה.

מסורת הזהר

(1) (שמות ז) ז"ח נג ט"ד ש"מ. ז) (שם) שמיני לד צ"ה. ח) (שם) בא לד אות קיו.

דרך אמת (1) כמו שגיוס משה לפרעה.

כה תברכו

הסולם

מאמר

כה. וע"ד שכתוב, בוזאת תדע כי אני ה'. שהיה מאיים בהשט זאת. והכל אחד. כי המלכות נקראת כה ונקראת זאת. וכתוב, ולא שת לבו גם לזאת, שהיא מוכנת להחריב ארצו. קמו) ומהאי כה מתערין וכו': ומן כה ההוא, שהיא המלכות, מתעוררים דינים וכשנתחבר עמה חסד, נתבשמה. ומשום זה נמסר זה לכהן הבא מחסד, כדי שתתברך ותתבשם אותה כה, ז"ש כה תברכו, כלומר אע"פ שכה זו נמצאת בדינים תבשמו אותה ותברכו אותה. שכתוב, כה תברכו את בני ישראל, שפירושו, תברכו בחסד הזה אל כה, ותבשמו אותה בשביל בני ישראל, שלא ימצאו בה דינים.

קמו) הה"ד כה תברכו וכו': ז"ש כה תברכו את בני ישראל אמור להם. אמרו לא כתוב, אלא אמור. בא להוציא, אשר משרבו הפריצים אין מפרסמין דבר. כי לא נצטוו לפרסם השם כה, זה משמע משכתוב, אמור להם אמור סתם, ולא אמרו להם. פירוש אחר, אמור

לברך את העם, ז"ש וחסידך יברכוכה. וכתוב, תומיך ואוריך לאיש חסידך. ומשום שהכהן נקרא חסיד, הוא צריך לברך. ומשום זה כתוב דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו. מהו הטעם. משום שנקראים חסידים, וכתוב וחסידך יברכוכה.

מאמר כה תברכו

קמה) כה תברכו וגו': כה תברכו את בני ישראל אמור להם. כה תברכו, בלשון הקודש. כה תברכו היינו ביראה. כה תברכו היינו בענוה. כי המלכות נקראת כה, שבה הקדושה והיראה והענוה. אמר ר' אבא, כה תברכו, למדנו צדק זה, שהוא המלכות, נקרא כה, כי כל הדינין באים מן כה כי כה, הוא מלשון כהה, דהיינו בזמן שהמלכות בבחינת שמאל שאז היא כהה ואינה מאירה, וכל הדינים נמשכים ממנה. והיינו דא"ר אלעזר, מהו מכה רבה. כלומר מכה מן כה. וכתוב, והנה לא שמעת עד כה. והיינו כמו שמאיים משה, בהשט (דמו"י דף קמ"ה ע"ב *) דף קמ"ו ע"א)

נ שמא, משמע דכתיב אמור להם. אמור סתם. ד"א אמור ם כיון דכתיב כה תברכו, אמאי לא כתיב תאמרו. אלא תני ר' יהודה, אמור להם. זכו להם, לא זכו אמור סתם.

קמח) ר' יצחק פתח, ט) וראיתי אני דניאל לבדי את המראה והאנשים אשר היו עמי לא ראו את המראה וגו'. וראיתי אני דניאל לבדי. והא תנינן, אינהו נביאי, ואיהו לאו נביא, ומאן נינהו. חגי זכריה ומלאכי. אי הכי, אתעביד קדש חול, והא כתיב לא ראו, אמאי דחילו. ובדניאל כתיב וראיתי אני, ולא דחיל. ואיהו לאו נביא, הא חול קדש.

קמט) אלא הכי תאנא, כתיב ם) אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח. בזאת הא דאמרן זאת עדבא חולקיה, ן) לאתחסנא, ולמעבד ליה נוקמין. ותנא, עביד קב"ה לדוד, רתיכא קדישא עם אבהתא, כתרין עלאין קדישין דכלא, דאחסינו אבהתא. ותאנא, מלכו ירית דוד לבנוי בתרוי. ובאתר מלכו דלעילא, אתקף, ואחסין הוא ובנוי מלכו דא, דלא אעדי משולטנהון לדרי דרין.

קנ) ותאנא, בשעתא דהאי כתרא דמלכותא אתער לבנוי דדוד, לית מאן דקאים קמיה. וראיתי אני דניאל לבדי את המראה, משום דמבנוי דדוד הוה, דכתיב ם) ויהי בהם מבני יהודה דניאל חנניה וגו'. והוא חמא וחדי ן) בהאי דהוא מסטר אחסנת חולקא עדבא דאבוי, ומשום דהוה דיליה הוא סביל, ואחריני

מסורת זוהר

חלופי גרסאות

ט) (דניאל י). י) (תהלים כז) לך קלב צ"ד ת"ז ת"ו נ ל"ג שמא. ס ל"ג כיון. ן) לאחסנא. ן) האי דהיא. כב תס"ד זה: ם) (דניאל א) ח"ג גו.

מאמר

הסולם

מה תברכו

לבי אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח. בזאת היינו זו שאמרנו, שהיא מלכות. זאת היתה גורלו וחלקו להתחזק ולעשות נקמות. ותאנא עשה הקב"ה את דוד מרכבה קדושה עם האבות, וקבל כתרים עליונים קדושים דכל שהנחילו לו האבות. ולמדנו מלכות ירש דוד, ולבנוי אחריו. ובמקום מלכות העליונה נתחזק, וירשו הוא ובנוי מלכות הוה אשר לא זזה מממשלתם לדורי דורות.

קנ) ותאנא בשעתא וכו': ולמדנו בשעה שספירה זו מלכות נתעוררה לבנוי של דוד אין מי שיקום לפניהם. וז"ש. וראיתי אני דניאל לבדי את המראה, שהיא המלכות הנקראת מראה, משום שהיה מבנוי של דוד, שכתוב, ויהי בהם מבני יהודה דניאל חנניה וגו'. ע"כ הוא ראה ושמח בה, שהיא מצד נחלת חלקו וגורלו של אביו, דוד. ומשום שהיתה

אמור, כיון שכתוב כה תברכו למה לא כתוב תאמרו להם אלא תני ר' יהודה, אמור להם זכו הוא להם, שהברכות מגיעות לישראל. לא זכו הוא אמור סתם.

קמח) ר' יצחק פתח וכו': רי"פ, וראיתי אני דניאל לבדי את המראה והאנשים אשר היו עמי לא ראו את המראה וגו'. שואל, וראיתי אני לבדי, הרי למדנו שהם היו נביאים והוא לא היה נביא, ומי הם. חגי זכריה ומלאכי. א"כ נעשה קדש חול. והרי כתוב לא ראו ולמה יראו. ובדניאל כתוב, וראיתי אני ולא היה מתירא והוא אינו נביא. הרי חול קדש. כלומר מי שאינו נביא קדוש יותר מנביא.

קמט) אלא הכי תאנא וכו': אלא כך למדנו, כתוב, אם תחנה עלי מחנה לא יירא (דפו"י דף קמ"ו ע"א)

לא סבלי. דאמר רבי שמעון, בשעתא דהאי כ"ה אתער בדינוי, לא יכלין בני עלמא למיקם קמיה.

קנא) ובשעתא דפרסין כהני ידיהו, דאתיין מחסד, אתער חסד דלעילא, ואתחבר בהאי כה, ומתבסמא ומתברכא באנפין נהירין לבני ישראל, ואתעדי מנהון דינין, הה"ד כה תברכו את בני ישראל, ולא לשאר עמין.

קנב) בגין כך כהן, ולא אחרא. כהן בגין דיתער האי כתרא דיליה חס"ד, על ידוי, דאקרי חסיד, דכתיב ^ז לאיש חסידך. והוא אתי מסטרא דחסד. וכתיב ^ח וחסידך יברכוכה, אל תקרי יברכוכה, אלא יברכו כ"ה. כה תברכו, בשם המפורש. כה תברכו, בלשון הקדש.

קנג) תאנא, אמר ר' יהודה, בשעתא דכהנא דלתתא קם ופרים ידוי, כל כתרין קדישין דלעילא מתערין, ומתתקנין לאתברכא, ונהרין מעומקא דבירא, דאתמשך להו מההוא עומקא דנפק תדיר, ולא פסיק ברכאן דנבען, מבויען לכלהו עלמין ומתברכין ומתשקיין מכלהו.

קנד) ותאנא, בההוא זמנא, לחישותא ושתיקותא הוי בכל עלמין. ^צ למלך דבעי לאזדוגא במטרוניתא, ובעי למעאל לה בלחישו, וכל שמשין ^ק מתערין בההוא זמנא ^ר ומתלחשין, הא מלכא אתי לאזדוגא במטרוניתא. מאן מטרוניתא. ^ש דא כנסת ישראל. ^ת מאן כ"י. כנסת ישראל סתם.

חלופי גרסאות

מסורת הוזהר

(ז) (דברים לג) ויקרא קד צ"ד. (ח) (תהלים קמה) לעיל
 צ מוסיף מתל למלך. ק מוסיף לא מתערין. ר ומלחשין.
 ש ל"ג דא. ת ל"ג מאן כ"י כ"י.
 אות קמז צ"ד.

מה תברכו

הסולם

מאמר

קנג) ותאנא אמר ר' יהודה וכו': למדנו, אמר ר"י, בשעה שהכהן שלמטה קם ופורש ידיו, כל הספירות הקדושות שלמעלה מתעוררות ומתתקנות להתברך, ומאירים מעומק הבאר שהוא בינה, שנמשך להן מעומק ההוא היוצא תמיד, ולא נפסקו הברכות הנובעות ונעשות מבויעים לכל העולמות. המתברכים ונשקים מכולם.

קנד) ותאנא בהאי זמנא וכו': ולמדנו בזמן ההוא, שהכהנים ננשאים ידיהם, לחש ושתיקה נעשו בכל העולמות. בדומה למלך שרצה להזדווג עם המלכה ורצה לבא אליה בחשאי. וכל המשמשים מתעוררים בזמן ההוא ומתלחשים, הרי המלך בא להזדווג עם המלכה. מי היא המלכה. זו היא כנסת ישראל. מי היא כנסת ישראל. כנסת ישראל סתם. שהיא המלכות.

שהיתה שלו, הוא סבל אותה, ולא היה מתירא. והאחרים לא יכלו לסבול, והיו מתיראים. ואע"פ שלא ראו מזלם ראו. דאמר ר' שמעון, בשעה שכהן זה מתעוררת בדיניה, אין בני העולם יכולים לקום מפניה.

קנא) ובשעתא דפרסין כהני וכו': אלא בשעה שהכהנים פורשים ידיהם הבאות מחסד, מתעורר חסד שלמעלה ומתחבר בכהן, ומתבסמת ומתברכת בפנים מאירות לבני ישראל, והדינים סרים מהם, ז"ש, כה תברכו את בני ישראל, ולא לשאר העמים.

קנב) בגין כך כהן וכו': ומשום זה כהן מברך, ולא אחר, כהן, כדי שתתעורר על ידו הספירה שלו חסד, כי הוא נקרא חסיד, שכתוב, לאיש חסידך, והוא בא מצד החסד. וכתוב, וחסידך יברכוכה, אל תקרא יברכוכה אלא יברכו כה. כה תברכו היינו בשם המפורש. כה תברכו, בלשון הקדש.

קנה) תאנא אמר רבי יצחק, כהן בעי לוקפא ימינא על שמאלא, דכתיב (ו) וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם. ידו כתיב, ולא ידיו. משום דשבחא דימינא על שמאלא. אמר רבי אלעזר, רזא הוא, משום דכתיב (ז) והוא ימשול בך. קנו) תאנא, כהן דבעי לפרסא ידוי, בעי דיתוסף קדושה * על קדושה דיליה, דבעי לקדשא ידוי, על ידא דקדישא. מאן ידא דקדישא. דא ליוואה. דבעי כהנא ליטול קדושה דמייא מידוי, דכתיב וקדשת את הלויים, הא אינון קדישין. וכתיב בהו בלויים, (ח) וגם את אחיך מטה לוי וגוי. שבט אביך כלל. מכאן, דכל כהן דפריס ידוי, בעי לאתקדשא ע"י דקדישא, ליתוסף קדושה על קדושתיה. * ועל דא, לא יטול קדושה דמייא, מבר נש אחרא, דלא הוי קדישא.

קנו) ובצניעותא דספרא תאנא, לוי דאתקדש כהנא על ידוי, בעי הוא לאתקדשא בקדמיתא. ואמאי לוי, ויתקדש על ידא דכהנא אחרא. תאנא, כהנא אחרא לא בעי, דהא כהן ב דלא שלים, לא בעי האי כהנא שלים, לאתפגם על ידא דפגימא דלא שלים. אבל לוי דאיהו שלים, ואתחזי לסלקא בדוכנא, ולמפלח ג משכן זמנא, הא שלים הוא, והא אקרי קדוש, דכתיב וקדשת את הלויים. א"ר תנחום, אף אקרי טהור, דכתיב (ט) וטהרת אותם. ובגין כך בעי ד לאוספא כהנא קדושה על קדושתיה.

קנח) תאנא, כהנא דפריס ידוי, בעי דלא יתחברון אצבען דא בדא, בגין דיתברכון כתרין קדישין, כל חד וחד בלחודוי, כמה דאתחזי ליה. ה בגין דשמא

חלופי גרסאות

מסורת הוהר

(ו) (ויקרא ט) ויקרא א צ"ב. (ז) (בראשית ג) ויקרא קח א ל"ג וע"ד. ב לא. ג במשכן. ד לאתוספא. ה ובגין. צ"ס. ט (במדבר יח) ח"ג קעז: (ט) (שם ח) ח"ג קנא:

כה תברכו

הסולם

מאמר

קנו) ובצניעותא דספרא תאנא וכו': ולמדנו בספרא דצניעותא. הלוי, שהכהן מתקדש על ידיו, צריך הוא להתקדש תחלה. שואל, למה לוי, ויתקדש על ידי כהן אחר. ומשיב, כהן אחר אינו צריך לקדש כהן חברו, כי הוא יכול להיות כהן שאינו שלם, שאסור בעבודה, וכהן השלם אינו צריך שיופגם ע"י הפגום שאינו שלם. אבל לוי שהוא שלם, וראוי לעלות בדוכן לעבוד עבודת אהל מועד, הרי הוא שלם. וזה נקרא קדוש, שכתוב, וקדשת את הלויים. א"ר תנחום אף נקרא טהור, שכתוב וטהרת אותם. ומשום זה צריך הכהן להוסיף קדושה על קדושתו. שיהיה נכלל גם מלוי. כי בחינת הטהרה רק בלוי היא (כנ"ל תורה אות קכ"ג).

קנה) תאנא אמר ר' יצחק וכו': למדנו א"ר, הכהן צריך לשאת יד ימין על השמאל, שכתוב, וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם. ידו כתוב, ולא ידיו. שהוא משום שבח יד ימין על השמאל. אמר רבי אלעזר, סוד הוא, משום שכתוב, והוא ימשול בך. אשר הדכר שהוא ימין, ימשול על הנוקבא, שהוא שמאל. קנו) תאנא כהן דבעי וכו': למדנו כהן הרוצה לישא את כפיו, צריך שיתוסף קדושה על קדושתו, דהיינו שצריך לקדש ידיו על יד הקדוש. ומי הוא יד קדוש. זה הוא הלוי, שהכהן צריך ליטול קדושת המים מיידו. שכתוב, וקדשת את הלויים. הרי שהם קדושים. וכתוב בהם בלויים, וגם את אחיך מטה לוי שבט אביך וגוי. שחם בכלל שבט אביך. מכאן שכל כהן שנושא כפיו צריך להתקדש על ידי קדוש, שיתוסף קדושה על קדושתו. וע"כ לא יטול קדושת המים מאדם אחר שאינו קדוש.

קנח) תאנא כהנא דפריס וכו': למדנו, כהן הנושא את כפיו, צריך שלא יתחברו אצבעותיו זו בזו, כדי שיתברכו ספירות הקדושות

(דפו"י דף קמ"ו ע"א * דף קמ"ו ע"ב)

קדישא בעי לאתפרשא באתון רשימין, דלא לאערבא דא בדא. ו ולאתכוונא באינון מלין.

קנט) א"ר יצחק, בעי קב"ה דיתברכון עלאי, בגין דיתברכון תתאי, ויתברכון עלאי. דאינון קדישין בקדושה עלאה, על ידא דתתאי, דאינון קדישין בקדושה עלאה, דאינון קדישין מכל קדישין דלתתא, ⁱⁱ דכתיב ^z וחסידך יברכוכה.

קס) א"ר יהודה, כל כהן דלא ידע רזא דא, ולמאן מברך, ומאן היא ברכתא דמברך, לאו ברכתא דיליה ברכתא, והיינו דכתיב, ^q כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו. מאי דעת. דעת סתם. ותורה יבקשו מפיהו, עלאין, יבקשו מפיהו. ומאי יבקשו מפיהו. תורה. תורה סתם, ^s היך אחידא תורה דלעילא דאקרי תורה סתם. דתניא, תורה שבכתב ותורה שבע"פ ^v באינון כתרין עלאין דאתקרון הכי. מ"ט. כי מלאך י"י צבאות הוא. ותניא, דבעי כהנא לכוונא באינון מלין דלעילא, ליחדא שמא קדישא כמה דאצטרין. ^g

קסא) אמר ר"ש, תאנא בצניעותא דספרא, שמא קדישא אתגלייא ואתכסייא. דאתגלייא, כתיב ביר"ד ה"א וא"ו ה"א. דאתכסייא כתיב באתון ^u אחרנין, וההוא

חלופי גרסאות

מסורת הוזהר

ו ולא יתכוון. ז ל"ג דאינון קדישין בקדושה עלאה. ^z (תהלים קמה) לעיל אות קמד צ"ד. ^q (מלאכי ב) ⁱⁱ וכתביב. ^s היא. י ל"ג דתניא. ^v כ דאינון ל בדטו"י כתבו פקודא בתר דא ברכת כהנים. ^u אחרן ומההוא דאתכסייא ההוא טמירא. לעיל אות קלו צ"ק.

כה תברכו

הסולם

מאמר

שהוא ז"א, שיבקשו מפיהו, לדעת איך מתיחדת התורה שלמעלה הנקראת תורה סתם. שלמדנו, תורה שבכתב ותורה שבעל פה הם בכתרים העליונים הנקראים כך. דהיינו בז"א הנקרא תורה שבכתב, ובמלכות הנקראת תורה שבעל פה. מהו הטעם, שיודע כל כך. מסיים הכתוב, כי מלאך ה' צבאות הוא. ולמדנו שהכהן צריך לכוון באלו הדברים שלמעלה ליחד השם הקדוש כמו שצריך.

הקדושות כל אחת בפני עצמה כמו שראוי לה. משום שהשם הקדוש צריך להתפרש באותיות רשומות שלא לערב זו בזו. ויכוון באלו הדברים.

קנט) א"ר יצחק וכו': אר"י, רצה הקב"ה שיתברכו העליונים כדי שיתברכו התחתונים. כי אחר שספירות העליונות מתמלאות משפע הברכות הן מברכות את התחתונים. ויתברכו העליונים שהם קדושים בקדושה עליונה, על ידי התחתונים שהם קדושים בקדושה עליונה, והם קדושים מכל הקדושים שלמטה. דהיינו כהנים. שכתוב, וחסידך יברכוכה.

מאמר אמור להם

קסא) אמר ר"ש תאנא וכו': אר"ש, למדנו בספרא דצניעותא. השם הקדוש מגולה ומכוסה. המגולה כתוב ביוד הא ואו הא. המכוסה כתוב באותיות אחרות. ואותו שנתכסה הוא נסתר מכל. אר"י, ואפילו אותו שנתגלה מכוסה באותיות אחרות, משום אותו הנסתר מכל נסתר שבפנים. פירוש. השם המגולה הוא ז"א, והנסתר הוא א"א. וז"ש, דאתגלייא כתיב ביוד הא ואו

קס) א"ר יהודה כל וכו': אר"י, כל כהן שאינו יודע סוד הוזהר, ולמי הוא מברך, ומה היא הברכה שמברך אין הברכה שלו ברכה. והיינו שכתוב, כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו. מהו דעת. הוא דעת סתם. דהיינו ספירת הדעת המיוחדת חו"ב. ותורה יבקשו מפיהו, העליונים יבקשו מפיהו. ומה יבקשו מפיהו. תורה. דהיינו תורה סתם. (דפו"י דף קמ"ו ע"ב)

דאתכסייא הוא טמירו דכלא. א"ר יהודה, ואפילו ההוא דאתגלייא, אתכסיא באתון אחרן, בגין ההוא טמירא דטמירין בגו. קסב) דהא הכא בעי כהנא לצרפא שמא קדישא, ולמיחת רחמי, נ דכלהו כלין ם בדיבור דכ"ב אתון ם כתרי דרחמי. ובהני אתון דהאי שמא, סתימאן כ"ב ם מכילן דרחמי, וי"ג דעתיקא סתים וגניז מכלא, וט' דאתגליין ץ מזעיר אנפין ומתחברן כלהו בצרופא דשמא חד, דהוה מכוון כהנא כד פריס ידוי בכ"ב אתון גליפן.

קסג) ותאנא, כד הוה צניעותא בעלמא, הוה מתגלייא שמא דא לכלא. מדאסגי חציפותא בעלמא, סתים באתווי. דכד הוה מתגלייא, כהנא ף מכוין, ושמא מתפרש. במאי מכוין. מכוין בסתימא דטמיר וגניז, ומתגלייא ך ומתפרש. מדאסגי חציפותא בעלמא, סתים כלא באתון רשימין.

קסד) ות"ח, דכל הני כ"ב ם מכילן דרחמי, * משה אמרן בתרי זמני. זמנא קדמאה אמר, י"ג מכילן דעתיקא דעתיקין סתימא דכלא, ת לנחחא אלין לאתר דדינא אשתכח, לאכפיא להו. זמנא תניינא, אמר ט' מכילן דרחמי, דכלילן בועיר

חלופי גרסאות

נ מוסיף כלהו דכלהו. ם ל"ג בדיבור ; ברכה ; בכ"ב. ם דכלהו מכילן ; מוסיף בתרין כתרי. ף רחמי ול"ג מכילן. ץ בוי"א. ף מתכויין. ך מתפרש. ם אתון ; רחמי ול"ג מכילן דרחמי. ת באתר ול"ג לנחחא אלין לאתר.

אמור להם

הסולם

מאמר

קסג) ותאנא כד הוה וכו' : ולמדנה, כשהיה צניעות בעולם, היה מתגלה שם הזה, של כ"ב אותיות, לכל. וכשנתרבה החוצפה בעולם, נסתם באותיותיו. שבעת שהשם היה מגולה, היה הכהן מכוין, והשם מתפרש ומתגלה. במה היה מכוין. היה מכוין בסתום הנסתר והגנוז, והשם מתגלה ומתפרש. משנתרבה החוצפה בעולם, נסתם הכל באותיות רשומות, דהיינו בכ"ב אותיות.

קסד) ות"ח דפל הני וכו' : ובוא וראה, שכל אלו כ"ב מדות הרחמים אמרם משה בב' פעמים. בפעם הא' אמר, י"ג מדות של עתיק דעתיקין הסתום מכל, שהוא א"א. להורידם למקום שהדין נמצא, שהוא ז"א, להכניע הדינים, שה"ס י"ג מדות הרחמים שאמר בפרשת כי תשא : אל רחום וחנון וגו'. ופעם שניה אמר ט' מדות הרחמים הכלולים בוי"א, ומאירים מעתיקא סתימא דכלא. והיינו האמורות בפרשת שלח : ארך אפים ורב חסד וגו'. (כנ"ל באדר"א רבא אות צ"ח) וכולם כולל הכהן כשנושא ידיו לברך העם, ונמצא שכל העולמות מתברכים בצד הרחמים הנמשכים מעתיקא

ואו חא, דהיינו ז"א, ודאתכפיא כתיב באתון אחרנין. דהיינו אהיה, שהוא שם הכתר. וא"א הוא מלוּבש בפנימיות ז"א. וז"ש, ואפילו ההוא דאתגלייא אתכסייא באתון אחרן, דהיינו בשם אדנ"י, שהוא המלכות. בגין ההוא טמירא דטמירין בגו. משום שא"א מלוּבש בפנימיות ז"א, ע"כ גם ז"א מכוסה. ואינו נגלה רק אדנ"י לבדה.

קסב) דהא הכא בעי וכו' : כי כאן צריך הכהן לצרף השם הקדוש ולהוריד רחמים, שכולם כלולים בדבור של כ"ב אותיות כתרי הרחמים. שה"ס השם של כ"ב אותיות, אנקתם וכו', המובא בברכת כהנים. ובאותיות אלו של שם הזה סתומים כ"ב מדות הרחמים, שהם י"ג תקוני דיקנא דעתיקא הסתום והגנוז מכל (כנ"ל באדר"א רבא אות ע"ב) וט' תקוני דיקנא שנגלו מז"א (כנ"ל באדר"א אות רמ"ז) ט' וי"ג הם כ"ב. ומתחברים כל כ"ב מדות הרחמים בצרופ שם אחד שהיה הכהן מכוין, כשנושא את ידיו, בכ"ב אותיות חקיקות. דהיינו בשם כ"ב, אנקת"ם וכו'.

(דפו"י דף קמ"ו ע"ב *) דף קמ"ו ע"א

אנפין, ונהירין מעתיקא סתימאה דכלא. וכלהו כליל כהנא כד פריס ידוי לברכא עמא, ומשתכחן דמתברכנ כלהו א עלמין בסטרא דרחמי, דאתמשכן מעתיקא טמירא סתימאה דכלא. וכל הני כ"ב אתוון, מכילן סתימאן.

קסה) יברכך יי' וישמרך, אלין תלת קראי, וגי' שמהן דתריסר אתוון כלילן לקבליהון, ובכלא אתכוון כהנא. וכל עלאי ותתאי מתבסמן בכ"ב אתוון, דסתימין בהני גי' קראי, לקביל כ"ב ב מכילן דרחמי דכליל כלא. ובג"כ כתיב אמור, ולא אמרו, כמה דאוקימנא. אמור. דבעי לכוונא בכל הני סתימין, בכל הני דרגין. אמור: במלין סתימין דלעילא. אמור: חושבן רמ"ח אברין דבאדם חסר חד. מ"ט. דבחד תליין כלהו. וכלהו מתברכאן בהאי ברכתא, בהני תלת קראי, כדאמרן. להם: לאתכללא בהאי ברכתא עלאין ותתאין.

קסו) תאנא, א"ר יוסי, יומא חד יתיבנא קמיה דר"א ב"ר שמעון, שאילנא ליה, אמינא, רבי מאי קא חמא דוד דקאמר ה' אדם ובהמה תושיע יי', אדם תינח, בהמה למה. א"ל יאות שאלת, כלא במנינא הוא, זכו אדם, לא זכו בהמה. קסז) אמינא, רבי, רזא דמלה קא בעינא. א"ל כלא אתמר, ות"ח, קרא קב"ה לישראל אדם, כגוונא דלעילא. וקרא להו בהמה, וכלא בחד קרא, דכתיב

מסורת הזוהר

ו) (תהלים לו) שמות ק צ"ע.

חלופי גרסאות

א עלאין. ב מוסיף אתוון מכילן.

מאמר

מעתיקא הגנוז הסתום מכל. וכל אלו כ"ב אותיות, שבשם היוצא מברכת כהנים, אנקתיס וכו', הן מדות סתומות. שהם כ"ב מדות הרחמים כנ"ל.

קסה) יברכך ה' וישמרך: בגי' מלות. יברכך הויה וישמרך, יש ט"ו אותיות, שאלו גי' פסוקים שבברכת כהנים, וגי' שמות, שבכל פסוק, שם הויה אחד, שהם שתיים עשרה אותיות, כי בכל שם ד' אותיות, גי'פ ד' הן י"ב. ועם גי' פסוקים הם ט"ו. שהם כלולים כנגדם בט"ו אותיות דיברכן הויה וישמרך. ובכל זה נתכוון הכהן. וכל העליונים והתחתונים מתבשמים בכ"ב אותיות, דהיינו בהשם כ"ב, הסתימות באלו גי' פסוקים דברכת כהנים, שהם כנגד כ"ב מדות הרחמים הכוללות הכל. ומשום זה כתוב אמור להם ולא אמרו להם, כמו שהעמדנו (באות קמ"ז) אמור, היינו שצריך לכוון בכל אלו סודות הסתומים הנ"ל, בכל אלו המדרגות. אמור, היינו בדברים הסתומים של מעלה. אמור, הוא בחשבון רמ"ח אברים שבאדם חסר אחד. שסודם נתבאר לעיל (באד"ר אות ש"ט) מה הטעם חסר אחד.

(דפויי דף קמ"ז ע"א)

הסולם

אמור להם

משום שבאחד העליון שהוא א"א, תלויים כל רמ"ח, וכולם מתברכים בברכה הזו בגי' פסוקים אלו, כמו שאמרנו. להם. שכתוב אמור להם. היינו לכלול בברכה ההיא העליונים והתחתונים. קסו) תאנא א"ר יוסי וכו': למדנו אר"י, יום אחד ישבתי לפני ר' אלעזר ב"ר שמעון, שאלתי אותו, אמרתי, רבי מה ראה דוד שאמר אדם ובהמה תושיע ה'. אדם, יפה הוא, אבל בהמה למה. אמר לי יפה שאלת, הכל הוא בחשבון הישועה, אם זכו נושעים כאדם, אם לא זכו נושעים כבהמה.

קסז) אמינא רבי רזא וכו': אמרתי, רבי, הסוד של הדבר אני רוצה. לדעת. אמר לי הכל אמור, הן הסוד והן הפשט, ובוא וראה, הקב"ה קרא לישראל אדם, כעין של מעלה, שהוא ז"א. וקרא אותם בהמה, והכל בפסוק אחד, שכתוב ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם וגו'. ואתן צאני צאן מרעיתי, הרי שקרא אותם בהמה. אדם אתם, הרי שקרא אותם אדם. כי ישראל נקראים אדם ובהמה, ומשום זה אדם ובהמה תושיע ה'. ועוד, סוד הדבר, זכו ונקראים אדם כעין של מעלה. לא זכו ונקראים

ו) ואתן צאני צאן מרעיתי וגו'. ואתן צאני צאן מרעיתי, הא בהמה. אדם אתם, הא אדם. וישראל אקרו אדם ובהמה, ובג"כ אדם ובהמה תושיע יי'. ועוד רזא דמלה, זכו אדם כגוונא דלעילא. לא זכו, בהמה אקרון. וכלהו מתברכאן בשעתא חדא. אדם דלעילא. ובהמה דלתתא. וכ"ש דכלא אית בהו בישראל, הה"ד אדם ובהמה תושיע יי'.

קסח) ות"ת, לית ברכתא לתתא אשתכח, עד דישתכח לעילא. ומדאשתכח לעילא, אוף לתתא אשתכח, וכלא הכי תליא לטב ולביש. לטב, דכתיב ת) אענה את השמים והם יענו את הארץ. לביש, דכתיב א) יפקוד יי' על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה על האדמה.

קסט) א"ר יהודה, ג) בג"כ כתיב אמור להם סתם, לאתברכא עלאין ותתאין, ד כלהו כחדא. ה) דכתיב כה תברכו בתחלה, ואחר כך את בני ישראל אמור להם סתם, לאתברכא כלהו כחדא, ו) יברכך יי', לעילא. וישמרך, לתתא. יאר יי' פניו, לעילא. ויחנך, לתתא. ישא יי' פניו, לעילא. וישם לך שלום לתתא.

קע) ר' אבא אמר, כלהו כחדא מתברכאן, בכ"ב אתוון גליפן דשמא קדישא דאתכלל וסתים הכא, בכ"ב אתוון מתברכאן כלהו. ואינון רחמי גו רחמי, דלא אשתכח בהו דינא. ולא, והכתיב ישא יי' פניו אליך. אמר רבי אבא, ישא : יסלק ויעבר בגין דלא ישתכח דינא כלל.

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

ג מוסיף בג"כ האי תפארת פתח ביה. ד ל"ג כלהו כחדא. ה מוסיף יברכך [ה' לעילא] דכתיב. ו ל"ג יברכך ה' לעילא.

ט) (יחזקאל לה) שמות קיה צ"ב. ט) (הושע ב) יתרו קב צ"ר. א) (ישעיה כד) נח עה צ"ג.

אמור להם

הסולם

מאמר

משום זה כתוב, אמור להם סתם, שמורה: שיתברכו העליונים והתחתונים כולם יחד. שכתוב, כה תברכו בתחלה, ואח"כ, את בני ישראל אמור להם סתם, שלא כתוב אמור לישראל, והיינו שיתברכו כולם יחד, העליונים והתחתונים : יברכך ה'. הוא למעלה, וישמרך, הוא למטה, יאר ה' פניו, הוא למעלה. ויחנך הוא למטה. ישא ה' פניו, הוא למעלה. וישם לך שלום, הוא למטה.

נקראים בהמה. וכולם מתברכים בשעה אחת אדם שלמעלה שה"ס ז"א, הנק' הויה במילוי אלפין שבג"י אדם. ובהמה שלמטה, שה"ס המלכות הנק' הויה במילוי ההי"ן, שהוא בג"י בהמה. וכל שכן שהכל יש בישראל, שגם בישראל יש ב' מדרגות אדם ובהמה, דהיינו אותם הנשמות הנמשכות מו"א ואתם הנשמות הנמשכות ממלכות. וז"ש אדם ובהמה תושיע ה'. קסח) ות"ת לית ברכתא וכו': ובוא וראה אין ברכה נמצאת למטה, עד שתהיה נמצאת למעלה תחלה, וכשנמצאת למעלה, היא נמצאת גם כן למטה. והכל תלוי כך למעלה, הן לטוב והן לרע. לטוב, שכתוב, אענה את השמים והם יענו את הארץ. לרע, שכתוב, יפקוד ה' על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה על האדמה.

קע) ר' אבא אמר וכו' : רא"א, כולם יחד מתברכים בכ"ב איתיות חקוקות של השם הקדוש הנכלל וסתום כאן, בברכת כהנים, בהשם כ"ב איתיות מתברכים הכל, והם רחמים בתוך רחמים, שלא נמצא בהם דין. שואל, ולא, והרי כתוב, ישא ה' פניו אליך, וישא הוא דין. אמר ר' אבא, ישא פירושו, יסלק ויעביר כדי שלא יהיה נמצא דין כלל.

קסט) א"ר יהודה בג"כ וכו' : אר"י, (דפו"י דף קמ"ו ע"א)

קעא) תאנא, אמר רבי יוסי, בשעתא דכהנא פריס ידוי, אסיר ליה לעמא לאסתכלא ביה, משום דשכינתא שריא בידוי. א"ר יצחק, אי הכי, כיון דלא חמאן מה אכפת להו, דהא כתיב ^א כי לא יראני האדם וחי, בחייהו לא חמאן, אבל במיתתהו חמאן. א"ל, משום ^ב דשמא קדישא רמיזא באצבען דידוי, ובעי ב"נ לדחלא, אע"ג דלא חמאן שכינתא, לא בעאן לאסתכלא בידיהו דכהני, בגין דלא ישתכחו עמא חציפאן לגבי שכינתא.

קעב) תאנא, בההיא שעתא דכהנא פריס ידוי, ^ג צריכין עמא למיתב בדחילו, באימתא, ולינדע דההיא שעתא, עידן רעותא אשתכח בכלהו עלמין, ^ד ומתברכן עלאין ותתאין, ולית דינא בכלהו. והוא שעתא, דאתגלי סתימא עתיקא דעתיקין בזעיר אנפין, ואשתכח שלמא בכלא.

קעג) א אמר רבי שמעון, בהני תלת קראי * רישיהוין יו"ד יו"ד יו"ד, ^ה י"ב רכך י"א י"ש. כלהו לאחזאה מהימנותא שלימא. ולא תברכא מעתיקא מאן דאצטריך. יו"ד יו"ד יו"ד, לא תברכא זעיר אנפין מעתיקא דכלא. ובג"כ יברכך י" לעילא, וישמרך ^ו הוא לתתא, וכן כלהו.

קעג) ב ותאני תנא קמיה דר"ש, האי מאן דמצער בחלמיה, ליתי בשעתא דכהני פרסי ידיהו, ולימא רבש"ע אני שלך וחלומותי שלך וכו'. אמאי. משום דההיא שעתא אשתכחו רחמי בעלמין כלהו, ומאן דיבעי צלותיה בצעריה, אתהפך ליה דינא לרחמי.

חלופי גרסאות

ז מוסיף ומתברכין עלאין ותתאין צריכין. ח ל"ג ומתברכין עלאין ותתאין. ט מוסיף כגון יברכך. י כ"ג בד"ו; מוסיף ז"א מעתיקא. כ הכא.

מסורת הזוהר

ב) (שמות לג) בשלח קל צ"ס.

דרך אמת ז) (אל"ף ה"י ו"ו ה"י בגי' אצבע ויוצא מר"ת את השמים ואת הארץ והוא חצי אה"ה וחצי הו"ה והבן).

הסולם

בשעתא דכהנא פריס ידוי

והתחתונים מתברכים, ואין דין בכולם. והיא השעה שנגלה הסתום עתיק דעתיקין בז"א, ונמצא שלום בכל העולמות.

קעג/א) אמר רבי שמעון וכו': אר"ש, בג' פסוקים אלו בתחילתם, יש יוד יוד יוד, דהיינו י' דיברכך, י' דיאר, י' דישא. כולן באות להראות האמונה השלמה, ושיתברך מעתיקא, שה"ס י' דהויה, מי שצריך להתברך. י' י' ג' פעמים, הן שיתברך ז"א מעתיק מכל, וג' יודין הם כנגד ג' קוין, כי יברכך הוא קו ימין, יאר הוא קו שמאל, ישא הוא קו האמצעי, ומשום זה, יברכך ה', הוא למעלה, לז"א שיקבל מעתיקא, וישמרך, הוא למטה, לישראל. וכן כולם (כנ"ל אות קס"ט).

קעג/ב) ותנא תנא קמיה וכו': ולמד תנא לפני ר' שמעון, כל מי שמצטער בחלומה, יבא בשעה שהכהנים פורשים ידיהם, ויאמר, רבונו

מאמר

מאמר בשעתא דכהנא פריס ידוי

קעא) תאנא א"ר יוסי וכו': למדנו אר"י, בשעה שהכהן נושא ידיו אסור לעם להסתכל בו, משום שהשכינה שורה בידוי. א"ר יצחק, א"כ, כיון שאינם רואים, מה זה מוזק להם. כי כתוב, כי לא יראני האדם וחי. שבחיהם אינם רואים רק במיתתם רואים. אמר לו- משום שהשם הקדוש רמוז באצבעות ידיהם, וצריך האדם לירא, ואע"פ שאינם רואים השכינה, אינם צריכים להסתכל בידיהם של הכהנים, כדי שהעם לא יהיו מחוצפים כלפי השכינה.

קעב) תאנא בההיא שעתא וכו': למדנו בשעה ההיא שהכהן נושא כפיו צריך העם לשבת ביראה באימה, ולדעת שבשעה ההיא נמצא עת רצון בכל העולמות, והעליונים (דפו"י דף קמ"ז ע"א *). דף קמ"ז ע"ב)

ר ע י א מהימנא

רטו

קעד) * : פקודא דא לברכא כהנא ית עמא בכל יומא, בזקיפו דאצבען. ולברכא ברכתא בכל יומא, לאשתכחא ברכאן עילא ותתא. דהא אצבעאן מ קיימן ברזא עלאה, חמש גו חמש. נ חמש דימינא, וחמש ם דשמאלא. חמש דימינא, אינון שבחא יתירא על אינון דשמאלא, בגין, דהא ימינא אית ליה שבחא יתירא על שמאלא. וע"ד בברכתא דקא בריך כהנא ית עמא, אצטריך לזקפא ימינא על שמאלא. ולעיינא בעינא טבא.

קעה) וכד פריש ידוי כהנא, שכינתא שריא על אינון אצבען, דהא קב"ה אסתכם עמיה דכהנא באינון ברכאן. וישראל מתברכין מתרין סטרין מעילא ן ותתא. מעילא, שכינתא דשריא על אינון אצבען. וכהנא דקא מברך.

קעז) ת"ח, מלין דקא עבדי, מתערין מלין לעילא. כגוונא דא בפרישו דאצבען דכהנא לתתא, אתערת שכינתא למיתי ולשריא עלן. וכן כמה מלין אינון בעלמא, דמתערין מלין לעילא. דהא באתערותא דלתתא, אתער חילא אחרא לעילא. והא אוקימנא בכמה דוכתי. והיינו טעמא דלולב, והיינו טעמא דשופר. וכמה אינון בהאי גוונא עשר אצבען, מתערי שכינתא לשרייה עליהו. מתערי עשר דרגין אחרנין לעילא לאנהרא, וכלא בשעתא חדא.

קעז) וע"ד, אסיר ליה לבר נש לזקפא אצבען בזקיפו למגנא, אלא בצלותא, ובברכאן, ובשמא דקב"ה. והא אוקימנא, דאינון אתערו דשמא קדישא, ורזא

חלופי גרסאות

ז מוסיף פקודא כ"ב. מ ל"ג קיימן. נ ל"ג חמש. ם משמאלא. ן לתתא.

הסולם

ברכת כהנים

מאמר

רבנו של עולם, אני שלך וחלומותי שלך וכו'. למה, משום שבאותה שעה נמצאים רחמים בכל העולמות, ומי שיתפלל תפלתו על צערו, מתהפך לו הדין לרחמים.

כי הקב"ה מסכים עם הכהן בברכות אלו, וישראל מתברכים מב' צדדים, ממעלה וממטה, ממעלה, הוא מהשכינה השורה על האצבעות, ומלמטה, הוא מהכהן שמברך.

קעז) ת"ח מלין דקא וכו' : בוא וראה, הדברים שעושים למטה מעוררים דברים כנגדם למעלה, כעין זה בפרישת האצבעות של הכהן למטה, מתעוררת השכינה לבא ולשרות עליהן. וכן כמה דברים הם בעולם שמעוררים דברים למעלה, כי בהתעוררות שלמטה, מתעורר כח אחר למעלה. וכבר העמדנו בכמה מקומות. וזהו הטעם של נטילת לולב, וזהו הטעם של תקיעת שופר. וכמו שהם בענין זה עשר אצבעות, כן מתעוררת השכינה לשרות עליהן, ומתעוררות עשר מדרגות אחרות למעלה, שהן ן דז"א, להאיר, והכל בשעה אחת.

רעיא מהימנא

מאמר ברכת כהנים

קעד) פקודא דא לברכא וכו' : מצוה זו, שיברך הכהן את העם בכל יום בזקיפת האצבעות, ולברך ברכה בכל יום שתמצאנה הברכות למעלה ולמטה. כי האצבעות נמצאות בסוד העליון, חמש תוך חמש, חמש של ימין וחמש של שמאל, החמש של ימין יש להם חשיבות יתרה על אלו שבשמאל, משום שהימין חשוב יותר מן השמאל, וע"כ בברכה שהכהן מברך את העם, צריך להגביה הימין על השמאל. ולעייך בברכות בעין טוב.

קעז) וע"ד אסיר ליה וכו' : וע"כ אסור לו לאדם לזקוף אצבעותיו בזקיפה בחנם, אלא בתפלה, ובברכות, ובשמו של הקב"ה

קעה) וכד פריש ידוי וכו' : וכשהכהן פורש ידיו, השכינה שורה על אלו אצבעות, (דפו"י דף קמ"ה ע"א)

דמהימנותא. זקיפו דאצבעאן, ממנן בההוא זקיפו דלהון, עשרה שליטין, כמה דאוקמוה. וכהנא בעי לברכא בעינא טבא, באסתכמותא דשכינתא, כמה דאתמר. קעח) בההיא שעתא דברכתא דא נפקא מפומיה דכהנא, אינון שתין אתוון, נפקין פ וטסין ברקיעא, וממנן שתין רברבין, על כל את ואת. וכלהו אודן על כל אלין ברכאן. מאי טעמא שתין אתוון בברכן אלין. בגין דישראל שתין רבוא אינון, צ ורזא דשתין רבוא קיימין תדיר בעלמא, וכל חד וחד ק איהו חד ר רבוא. קעט) שמא קדישא דנפקא מהאי, סלקא לעילא, עד ההוא כרסייא דלעילא. וכלא שכינתא עלאה, ושכינתא דלתתא, אודן בכהנא באינון ברכאן, וכל אינון שתין ממנן. וע"ד כתיב, ושמך את שמי על בני ישראל ו ואני אברכם. וכדין קב"ה ת מברך לון א לישראל. ב

קפ) * ג פקודא בתר דא, ברכת כהנים יברכך יי. יאר יי. ישא יי. מקורא ת מתלת שמהן אלין, ה יר"ד ה"י וא"ו ה"י. ו קדושה, אה"י אה"י אה"י,

חלופי גרסאות

פ וטסין, צ וברזא. ק אי : איהי ר ל"ב רבוא. ט ל"ג ואני אברכם. ת משבת. א לכהני [כמה דאתמר]. ב בדפו"י כתבו פקודא לכבד אב וכו' פ"ג א'. ג ל"ג פקודא בתר דא ברכת כהנים. ד דלתת. ה יר"ד ה"א וא"ו ה"א. ו ל"ג מן קדושה עד דרמזיון.

ברכת כהנים

הסולם

מאמר

בברכות האלו, וכל אלו ששים ממונים שעל כל אות ואות כנ"ל בדבור הסמוך, מתברכים. וע"כ כתוב, ושמך את שמי על בני ישראל ואני אברכם. ואז הקב"ה מברך את ישראל.

קפ) פקודא בתר דא וכו' : מצוה שלאחר זה היא ברכת כהנים. יברכך ה', יאר ה', ישא ה', המקור מג' שמות אלו הוא יוד ה' וכו' קדושה אהיה אהיה אהיה, שממקור שלו, יוד הא ואו הא. הקשר של שניהם היחוד של שניהם, הוא אדני, שבו א"י. ורמזים א"י רביעי, משני שמות המפורשים בהם. (דרמזיון איהדונה"י, אינו מן הזהר, אלא גליון שהכניסוהו בפנים).

פירושו. מבאר כאן השם יב"ק, שהוא ר"ת יחוד ברכה קדושה, ססודם ג' שמות, אה"י הוי"ה אדני"י שבג' יב"ק, ומפרש תחלה הברכה שה"ס ברכת כהנים, וז"ש, יברכך ה' יאר ה' ישא ה', מקורא דלתלת שמהן אלין יוד ה' וכו' ה'. דהיינו שברכה הוא הוי"ה, והם ג' שמות הוי"ה שבברכת כהנים, שהם כנגד ג' קוין, שה"ס ג' יודין שבהוי"ה במילוי ס"ג, יוד ה' וכו' ה'. דהיינו שג' יודין דס"ג, הם ר"ת דג' הוי"ה אלו. ועתה מפרש קדושה, וז"ש, קדושה, אהיה אהיה אהיה, דממקורא דיליה, יוד הא ואו הא. שקדושה ה"ס אהיה והם

הקב"ה. וכבר העמדנו, שזקיפת אצבעות היא התעוררות השם הקדוש, וסוד האמונה. זקיפת האצבעות ממנים בזקיפתם עשרה שליטים. משום שהאצבעות רומזות על גילוי חכמה (כנ"ל בראשית א' דף ק"כ ד"ה אצבען ע"ש) וכתוב, החכמה תעוז לחכם מעשרה שליטים (קהלת ז'). כמו שהעמדנו. והכהן צריך לברך בעין טובה בהסכמת השכינה, כמו שלמדנו.

קעח) בההיא שעתא דברכתא וכו' : בשעה ההיא שברכה זו יוצאת מפיו של הכהן, אלו ששים איתיות הנמצאות בברכת כהנים, יוצאות ומעופפות ברקיע, וממנים ששים שרים על כל אות ואות, וכולם מודים על כל אלו הברכות. מהו הטעם, שיש ששים איתיות בברכות אלו. הוא משום שישראל הם ששים רבוא, ובסוד ששים רבוא הם נמצאים תמיד בעולם, וכל אחת ואחת שבאותיות שבברכות, היא רבוא אחד. וע"כ הן כנגד ששים רבוא שבישראל.

קעט) שמא קדישא דנפקא וכו' : השם הקדוש היוצא מברכת כהנים עולה למעלה עד כסא ההוא שלמעלה, שהוא בינה. והכל שכינה העליונה שהיא בינה, ושכינה תחתונה, שהיא מלכות, מודים ומסכימים עם הכהן (דפו"י דף קמ"ה ע"א * דף קמ"ו ע"ב)

ר ע י א מהימנא

רין

דמקורא דיליה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א. קשורא דתרויהו, יחוד דתרווייהו, אדנ"י,
דביה א"י, ז דרמיזין איהדונה"י ורמיזין א"י רביעאה, π מתרי שמהן מפרשן,
דרשימין בהון ע"כ. 6

קפא) * α) ושמו את שמי. מהו ושמו את שמי. א"ר יהודה, יתקנו. כמה דכתיב
ט) ושמו אותם איש איש על עבודתו ואל משאו. לאתקנא בברכתהון כתרין
דימינא לימינא, וכתרין דשמאלא לשמאלא, כדקא חזי. דבעיא דלא יטעון בהון,
לאתקנא כלא, בגין דיתברכון עלאין ותתאין.

קפב) ואי יעבדון הכי, מה כתיב. ואני אברכם. למאן. לאינון כהני, דכתיב
ה) ומברכך ברוך. וכתיב α) ואברכה מברכך. אינון מברכין לעמא, ואנא אברך
להו. ולפיכך כתיב ושמו, ולא כתיב יאמרו, או יזכרו.

קפג) תאנא, כל כהן דלא רחמין ליה עמא, לא יפרוס ידוי. ועובדא הוה
בחד כהן דקם ופריס ידוי, ועד דלא אשלים, אתעביד תלא דגרמי. מ"ט. משום
דלא בריך בחביבותא. וקם אחר ופריס ידוי ובריק, ואתתקן ההוא יומא. כל כהן

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

ג) מקץ מ צ"ג. ד) (במדר ד) ח"ג קעו: קעט: ז דרמיזין יאהדונה"י; דרמיזין איהדונדי; ובו
ה) (בראשית כו) תולדות סג צ"ו. ו) (שם יב) לך יה
אות לג פט אות רנב.
ז מן תרין; דתרין; מן הדין. ט דפו"י כתבו
תצא רע"ז א' כי ימצא איש נערה. י מוסיף תאנא כל.

ושמו את שמי

הסולם

מאמר

ושמו את שמי. א"ר יהודה, שפירושו יתקנו.
כמ"ש ושמו אותם איש איש על עבודתו ואל
משאו. דהיינו שהכהנים יתקנו בברכתם,
הספירות של ימין לימין, והספירות של שמאל
לשמאל, כראוי. שצריך שלא יטעו בהן, ויתקנו
הכל, כדי שיתברכו העליונים והתחתונים.
פירושו, שג' פסוקים ה"ס ג' קוין, וצריך
שיכוין הכהן ביברכך וגו' לימין. וביאר וגו',
לשמאל. ובישא וגו' לאמצע.

קפב) ואי יעבדון הכי וכו': ואם יעשו
כן, מה כתוב, ואני אברכם, למי. היינו לאלו
הכהנים. שכתוב, ומברכך ברוך. וכתוב,
ואברכה מברכך. אלו מברכים לעם, ואני אברך
אותם המברכים. ולפיכך כתוב, ושמו, ולא
כתוב יאמרו, או יזכרו.

קפג) תאנא כל כהן וכו': למדנו כל
כהן שהעם אינם אוהבים אותו, לא ישא את
כפיו. ומעשה היה ככהן אחד שקם ונשא כפיו,
ומטרם שהשלים נעשה גל של עצמות, מה
הטעם. משום שלא ברך באהבה. וקם כהן
אחר ונשא ידיו וברך ותקן יום ההוא. כל כהן
שהוא אינו אוהב את העם, או העם אינו אוהב
אותו

והם ג' אהיה, כנגד ג' קוין וה"ס ג' אלפין
שבהויה במילוי מ"ה, כזה יוד הא ואו הא.
כי ג' אלפין אלו הם ר"ת של ג' אהי"ה. ועתה
מפרש יחוד, וז"ש, קשורא דתרויהו יחוד
דתרויהו אדני, שהיחוד של אלו ב' שמות
הויה אהיה שבקדושה ובברכה, הוא בסוד
השם אדני, דביה א"י, שע"כ נמצאים בו
ראשי התיבות של ב' שמות אהיה הויה, שהם
א' דאהיה, י' דהויה. שזה רומז שב' שמות
אהיה הויה, מתיחדים בא"י דאדני. וכיון שיש
ג' אהיות וג' הויות כנגד ג' קוין, שה"ס ג'
יודין שבהויה דס"ג וג' אלפין שבהויה דמ"ה,
נמצא שלאחר יחודם זה בזה הם ג' פעמים
א"י כי בכל קו יש א"י כנגד ראשי תיבות
הויה אהיה, וא"י שבאדני, שה"ס מלכות,
הם מקבלים מג' א"י שבג' קוין אלו. וז"ש,
ורמיזין א"י רביעאה, מתרי שמהן מפרשן
דרשימין בהון, אשר א"י דאדני הוא א"י
רביעי הנעשה מיחוד ב' שמות אהיה הויה.
שהוא מקבל מג' א"י שבג' קוין כנ"ל.
(ע"כ רע"א מהימנא)

מאמר ושמו את שמי

קפא) ושמו את שמי: שואל, מהו
(דפו"י דף קמ"ו ע"ב * דף קמ"ז ע"ב)

דהוא לא רחים לעמא, או עמא לא רחמין ליה, לא יפרוס ידוי לברכא לעמא, דכתיב ז) טוב עין הוא יבורך, אל תקרי יבורך, אלא יברך. קפד) תאנא, א"ר יצחק, בא וראה מה כתיב בההוא רשע דבלעם, בשעתא דאתמסר ליה לברכא ו) לישראל, הוה משגח בעינא בישא, בגין דלא יתקיים ברכתא, והוה תלי מלוי בההוא עינא בישא, דכתיב ח) נאם בלעם בנו בעור. מאי בנו בעור. מההוא דהוה סאני להו יתיר מכל בני עלמא. ונאם הגבר שתום העין, דסתים עינא טבא מנייהו, בגין דלא יתברכו, ולא יתקיים ברכתא. קפה) א"ר יהודה, הכי הוא ודאי, ז) דאשתכח ו) פקחא דעינא לברכא, דכתיב ט) פקח עיניך, בגין לברכא. וברכתא דרב המנונא סבא, הכי אמר, קב"ה יפקח עינוי עלך. ובההוא רשע כתיב, שתום העין. בגין דלא יתברכו על ידוי. וא"ר יצחק, בג"כ כהנא דברך בעינא טבא, ברכתיה אתקיים. ודלא מברך בעינא טבא, כתיב, י) אל תלחם את לחם רע עין ואל תתאו למטעמותיו, כלומר אל תבעו מניה ברכתא כלל.

קפו) אמר ר' יוסי, ת"ח, כתיב ו) ולא אבה יי' אלהיך לשמוע אל בלעם וגוי'. לשמוע אל בלעם, אל בלק מבעי ליה, דהא עביד בלק כלא, מהו אל בלעם. אלא משום דהוה סתים עינוי, בגין דלא יתברכו ישראל. תאנא, א"ר יוסי, א"ל קב"ה לבלעם, רשע, את סתים עינך בגין דלא יתברכו בני. אנא אפקח עיני, וכל מלין דתימא, אהפך להו לברכאן. הה"ד, ויהפך ה' אלהיך לך את הקללה לברכה כי אהבך וגוי'.

מסורת הזוהר

חלופי גרסאות

כ ישראל. ז דאשכחן. ח פקיעא.

ז (משלי כב) ויקהל קנב צ"ק. ח (במדבר כד) נח ע צ"ב. ט (דניאל ט) לעיל ח"ג קלו. קלח. : רנו :

ת"ז ת"ע קכב. י (משלי כג) תולדות ע צ"ו. כ (דברים כג).

מאמר

הסולם

ושמו את שמי

אותו, לא ישא ידיו לברך את העם, שכתוב, טוב עין הוא יבורך. אל תקרי יבורך, אלא יברך. קפד) תאנא א"ר יצחק וכו': למדנו אר"י, בוא וראה מה כתוב באותו רשע בלעם. בשעה שמסר עצמו לברך את ישראל, היה מסתכל בעין רעה, כדי שלא תתקיים הברכה. והיה תולה דבריו בעין רעה ההיא, שכתוב, נאום בלעם בנו בעור. מהו בנו בעור. היינו מאותו שהיה שונא להם יותר מכל בני העולם. כי בעור הוא לשון שנאה כמו עירין. ונאם הגבר שתום העין, פירושו, שסתם העין הטובה מהם, כדי שלא יתברכו ולא תתקיים הברכה.

קפו) אמר ר' יוסי וכו': אר"י, בוא וראה כתוב, ולא אבה ה' אלקיך לשמוע אל בלעם וגוי'. שואל, לשמוע אל בלעם, אל בלק היה צריך לומר, שהרי הכל עשה בלק, מהו אל בלעם. ומשיב, אלא משום שהיה סתם עינוי כדי שלא יתברכו ישראל. למדנו א"ר יוסי, אמר לו הקב"ה לבלעם, רשע, אתה סתמת עיניך כדי שלא יתברכו בני, א"ל אפקח עיני, וכל הדברים שתאמר אהפך אותם לברכות. ז"ש, ויהפך ה' אלקיך לך את הקללה לברכה כי אהבך וגוי'.

וע"ד

קפה) א"ר יהודה הכי וכו': אר"י, כך הוא ודאי שנמצא פקחת העין כדי לברך. שכתוב, פקח עיניך. כדי לברך. והברכה של רב המנונא סבא, היה אומר כך, הקב"ה יפקח

(דפו"י דף קמ"ו ע"ב)

קפז) וע"ד כתיב, טוב עין הוא יבורך כי נתן מלחמו לדל. מהו מלחמו. כמה דאוקימנא, דכתיב (ז) לחם אלהיו מקדשי הקדשים וגו'. משמע דקדשי הקדשים לחם אלהיו נפק מניה. ובג"כ כי נתן מלחמו לדל. תניא, כמה חביבין ישראל קמי קב"ה, דעלאי לא מתברכי אלא בגיניהון דישראל.

קפח) דתנינן, אמר רבי יהודה, אמר רבי חייא, אמר רבי יוסי, נשבע הקדוש ברוך הוא, שלא יכנס בירושלם של מעלה, עד שיכנסו ישראל בירושלם של מטה, שנאמר (ח) בקרבך קדוש ולא אבא בעיר. כלומר, כל זמנא דשכינתא הכא בגלותא, שמא דלעילא לא אשתלים. וכל תקונין לא אתקנו, כביכול אשתאר (* שמא קדישא חסרא.

קפט) רבי אבא הוה אזיל ללוד, פגע ביה ר' זירא בר רב, א"ל הא חמינא אפי שכינתא, ומאן דחמי אפי שכינתא, בעי למיזל ולרהטא בתראה. הה"ד, (י) ונדעה נרדפה לדעת את ה'. וכתב (י) והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר יי וגו'. כי מציון תצא תורה וגו'. ואנא בעינא למהך בתרך, ולמילף מאינון מלי מעלייתא, דאתון טעמין כל יומא, מאדרא קדישא.

מסורת הזוהר

(ז) (ויקרא כא) וישלח ה' צ"ד. (ח) (הושע יא) וירא קיח צ"ב. (י) (הושע ו) ויקרא קכא אות שסז. (י) (ישעיה ב) יתרו טו צ"ג.

ושמו את שמי

הסולם

מאמר

שנאמר בקרבך קדוש ולא אבוא בעיר. כלומר כל זמן שהשכינה היא בגלות, השם שלמעלה אינו שלם. וכל זמן שכל התקונים לא נתקנו, דהיינו מטרם גמר התקון, כביכול, נשאר השם הקדוש חסר.

פירוש. כי יש ב' זווגים באו"א, זווג פנימי וזווג חצון. ונשבע ה' שלא יכנס בירושלם של מעלה, היינו בזווג פנימי דיה, שהם או"א. אבל זווג חצוני דאו"א נוהג גם בשתא אלפי שני. ועל הזווג הפנימי אומר, כביכול אשתאר שמא חסר. ולא על הזווג החצוני.

קפט) רבי אבא הוה וכו': ר"א היה וזלך ללוד. פגע בו ר' זירא בר רב. אמר לו הרי ראיתי פני השכינה, ומי שרואה פני השכינה צריך ללכת ולרוץ אחריה. ו"ש ונדעה נרדפה לדעת את ה'. וכתוב, והלכו עמים רבים ואמרו, לכו ונעלה אל הר ה' וגו' כי מציון תצא תורה וגו'. ואני רוצה ללכת אחריך וללמוד מאלו הדברים הטובים שאתם טועמים בכל יום מחדרו הקדוש של רשב"י.

מאי

קפז) וע"ד כתיב טוב עין וגו': וע"כ כתוב, טוב עין הוא יבורך כי נתן מלחמו לדל. מהו מלחמו, הוא כמו שהעמדנו שכתוב לחם אלקיו מקדשי הקדשים וגו'. משמע דקדשי הקדשים לחם אלקיו יוצא ממנו. ומשום זה כי נתן מלחמו לדל. למדנו כמה חביבים ישראל לפני הקב"ה, שהעליונים אינם מתברכים אלא בשביל ישראל.

פירוש. טוב עין, הוא יסוד. דל הוא המלכות דלית לה מגרמה ולא מידי. והבינה נקראת קדשי הקדשים. ו"ש, משמע דקדשי הקדשים, שהוא בינה, לחם אלקיו נפק מניה, יוצא ממנה השפע הנקרא להם אלקיו. ובג"כ כי נתן מלחמו לדל ש"ש הכתוב, אשר טוב עין, שהוא יסוד נתן מלחמו, דהיינו שפע הבינה הנקרא לחם אלקיו. נתן אל הדל שהוא המלכות.

קפח) דתנינן אמר רבי יהודה וכו': שלמדנו אר"י א"ר חייא אמר ר' יוסי, נשבע הקב"ה שלא יכנס בירושלם של מעלה, טה"ס זווג השלם של י"ה, עד שיכנסו ישראל בירושלם של מטה. דהיינו עד הגאולה השלמה, (דפו"י דף קמ"ז ע"ב *) דף קמ"ח ע"א)

(קצ) מאי דכתיב, ^ט והאמין ביי' ויחשבה לו צדקה, אי קב"ה חשבה לאברהם, או אברהם לקב"ה. ואנא שמענא, דקב"ה חשבה לאברהם, ולא אתישבא בלבאי. א"ל הכי אוקימנא, ולא הכי הוי. ת"ח, ויחשבה, ויחשוב לו לא כתיב, אלא ויחשבה, אברהם ודאי חשבה לקב"ה. דתניא, כתיב ^ז ויוצא אותו החוצה, א"ל קב"ה, צא מאצטגנינות שלך, לאו ההוא אורחא למנדע שמי, את חמי, ואנא חמינא, אברם אינו מוליד, אברהם מוליד. מכאן ולהלאה, אשתדלו בארחה אחרא, כ"ה יהיה זרעך. מאי כ"ה. היא כתרא עשיראה קדישא דמלכא, למנדע שמיא, והיא ^ח כתרא דדינין מתערין מנה.

(קצא) ותאנא, כה יהיה זרעך ממש. בההיא שעתא חדי אברהם, לאסתכלא ולמנדע שמיא, ולא תדבקא ביה, משום דאתבשר בכ"ה, ואע"ג דדינין מתערין ^ט מנה, חשבה אברהם לההוא כתרא, אע"ג דהיא דינא, כאלו היא רחמי. הה"ד, ויחשבה. מאי ויחשבה. לההוא כתרא. צדקה רחמי. אמר רבי יצחק, כ"ה כתרא עשיראה היא, ואתקרי צד"ק, ודינין מתערין מנה, ואברהם אע"ג דידע דדינין מתערין מנה מהאי צדק. הוא חשבה צדקה, דדינין לא מתערין מנה, בגין דהוא רחמי.

(קצב) תו אמר ר' אבא, מאי דכתיב ^י ויי' ברך את אברהם בכל, כד"א ^ק כי

חלופי גרסאות

נ כתר דדינין מתערין מניה. ס מניה.

מסורת הזוהר

(ט) (בראשית טו) לך קי צ"ב. פ) (שם) לך קי צ"א.
(ז) (בראשית כד) ב"א כו צ"ס. ק) (דה"א כט) ב"א רעה צ"ב.

ויחשבה לו לצדקה

הסולם

מאמר

כה יהיה זרעך ממש. שהזרע שלו יהיה ממלכות ממש. ואם לא ספירת המלכות לא יהיה לו זרע. ובוה נתהפכה לו המלכות לרחמים. בשעה ההיא שמח אברהם להסתכל ולדעת שמו ולהתדבק בו, משום שנתבשר בכ"ה, ואע"פ שדינים מתעוררים ממנה, חשבה אברהם לספירה ההיא אע"פ שהיא דין, כאלו היתה רחמים. כי זולתה לא יהיה לו בנים. ז"ש ויחשבה, לשון נקבה, מהו ויחשבה, היינו לספירה ההיא מלכות, חשבה צדקה שהיא רחמים כי צדק הוא דין וצדקה היא רחמים. אמר רבי יצחק כה ספירה אחרונה היא, דהיינו מלכות. ונקראת צדק, ודינין מתעוררים ממנה. ואברהם אע"פ שידע דדינים מתעוררים ממנה מן צדק הזה, הוא חשבה לצדקה שאין דינים מתעוררים ממנה, משום שהיא רחמים.

מאמר וה' ברך את אברהם בכל

(קצב) תו אמר ר' אבא וכו': עוד אמר ר"א מה שכתוב, וה' ברך את אברהם בכל. הוא

מאמר ויחשבה לו צדקה

(קצ) מאי דכתיב והאמין וכו': מה שכתוב, והאמין בה' ויחשבה לו צדקה. אם הפירוש הוא שהקב"ה חשבה לאברהם צדקה. או אברהם להקב"ה. ואני שמעתי שהקב"ה חשבה לאברהם. ולא נתיישב בלבי. אמר לו, כך העמדנו, ולא היה כן. בוא וראה, ויחשבה לו, ויחשוב לו לא כתוב, אלא ויחשבה, שהיא לשון נקבה. משמע, שאברהם ודאי חשב אותה להקב"ה. שלמדנו כתוב, ויוצא אותו החוצה, אמר לו הקב"ה, צא מאצטגנינות שלך, שהיה אברהם רואה באצטגנינות שלא יוליד. אין זה הדרך לדעת את שמי. אתה רואה ואני רואה. אברם אינו מוליד אבל אברהם מוליד. מכאן ולהלאה תשתדלו בדרך אחר לדעת שמי. כי כה יהיה זרעך. מהו כה. היא ספירה עשירית הקדושה של המלך, לדעת שמו. והיא ספירה שהדינים מתעוררים ממנה.

(קצא) ותאנא כה יהיה זרעך: ולמדנו,

(דפו"י דף קמ"ח ע"א)

כל בשמים ובארץ. וכתוב כה תברכו, דבגינייהו דישראל ^ע מתברך האי כ"ה על ידא דכהנא, בגין דיתברכון ישראל לתתא, וישתכח ברכתא בכלא ^פ ולזמנא דאתי ^צ כתיב ^ר יברכך יי מציון וגו'. ^ש ברוך יי מציון שוכן ירושלם. קצג) ויהי ביום כלת משה וגו', תנא רבי יוסי, ביום שנכנסה כלה לחופה. במאי אוקימנא ביום כלת משה. אלא מלמד, דעל ידוי דמשה נכנסה. אמר רבי יהודה, וכי עד השתא אתעכבת דלא עיילת לדוכתה, והכתיב ^א ולא יכול משה לבא אל אהל מועד וגו'. א"ר יצחק אין מוקדם ומאוחר בתורה. קצד) ויהי ביום כלת משה, כלת של משה ודאי. דתנינן אמר ר"ש, מאי דכתיב ^א עלית למרום שבית שבי וגו'. אלא בשעה שאמר לו קב"ה, ^א של נעליך מעל רגליך, אזדעזע ההר, אמר מיכאל קמי קב"ה, רבש"ע תבעי לסתור אדם. והא כתיב ^ד זכר ונקבה בראם ויברך אותם, ולית ברכתא אשתכח, אלא במאן דאיהו דכר ונוקבא, ואת אמרת לאתפרשא מאתתיה. קצה) א"ל הא קיים משה פריה ורביה, השתא אנא בעינא דיתנסב בשכינתא, ובגיניה יחות שכינתא לדיירא עמיה, הה"ד עלית למרום שבית שבי.

חלופי גרסאות

מסורת זוהר

ר) (תהלים קלד) ויחי רנו צ"א. ש) (שם קלה) ויצא ק צ"ד. ת) שמות כב צ"ל. א) (שמות מ) תרומה קלו צ"ו. ב) (תהלים סח) לעיל ח"ג קג. קצג. ג) (שמות ג) בשלח קסז צ"ו. ד) (בראשית ה) ב"ב רד צ"א. ע) מברך. פ) ולעתיד לבוא. צ) כד"א.

כלת משה

הסולם

מאמר

אמר ר' יהודה, וכי עד עתה נתעכבה השכינה ולא נכנסה למקומה, והרי כתוב, ולא יכול משה לבא אל אהל מועד וגו'. הרי שהשכינה היתה באהל מועד מטרם יוס הזה. א"ר יצחק אין מוקדם ומאוחר בתורה. שהכתוב, ולא יכול משה וגו', הוא מאוחר מהכתוב שבכאן.

הוא כמו שאתה אומר, כי כל בשמים ובארץ. כלומר שברך את אברהם בספירת היסוד, שנקרא כל, שהוא המשפיע ומברך למדת המלכות, כמ"ש כי כל בשמים ובארץ. שהכל שהוא יסוד מקבל משמים שהוא ז"א ומשפיע לארץ שהיא המלכות. וכתוב כה תברכו, שפירושו שהכהנים יברכו את המלכות שנקראת כה כי בשביל ישראל מתברכת כה הזו על ידי הכהן, כדי שיתברכו ישראל למטה, והברכה תמצא בכל, ולעתיד לבא כתוב, יברכך ה' מציון וגו'. ברוך ה' מציון שוכן ירושלים וגו'. דהיינו שהמלכות לא תהיה צריכה שיברכו אותה תחילה, אלא הברכה תהיה מצויה בה תמיד. ציון היא פנימית המלכות וירושלים ה"ס חיצונית המלכות.

קצד) ויהי ביום כלת משה: . היינו השכינה הנקראת כלת משה, שהיא כלת של משה ודאי. שלמדנו אמר ר"ש מה שכתוב עלית למרום שבית שבי וגו'. אלא בשעה שאמר לו הקב"ה של נעליך מעל רגליך, נודעזע ההר. אמר המלאך מיכאל לפני הקב"ה, רבונו של עולם, תרצה לסתור בנין אדם, והרי כתוב, זכר ונקבה בראם ויברך אותם. ואין ברכה נמצאת אלא במי שהוא זכר ונקבה, ואתה אמרת למשה להפרד מאשתו. כי של נעליך מעל רגליך, פירושו שיפרד מאשתו. שהכתוב מדבר בלשון נקיה.

מאמר כלת משה

קצה) א"ל הא קיים וכו': אמר לו הקב"ה, הרי קיים משה פריה ורביה, עתה אני רוצה שישא את השכינה, ובשבילו תרד השכינה

קצג) ויהי ביום כלת משה וגו': ר' יוסי למד, שפירושו, ביום שנכנסה הכלה לחופה, שהיא השכינה, ושואל א"כ, במה נעמיד ביום כלת משה. היה מספיק שיאמר ביום כלת. ומשיב, אלא מלמד שעל ידי משה נכנסה. (דפו"י דף קמ"ח ע"א)

ומאי שבי. שכינתא דאתנסיבת עמך. לקחת מתנות באדם. באדם לא כתיב אלא באדם הידוע למעלה. וביומא דנחתת שכינתא, ההוא יומא דאתנסבא במשה נחתא, הה"ד כלת משה, ק כלת משה ממש.

קצו) וביהושע דאנפוי כאנפוי סיהרא כתיב, (ה) של נעליך, דלא אתפרש אלא בזמנין ידיען, דהא לא אתנסיבת עמיה שכינתא כל כך, ולא אתחזי ליה, דכתיב (ו) ויפל יהושע על פניו ארצה. אבל הכא כלת משה ודאי. מתנות באדם, מתנת כתיב, זכאה חולקיה דמשה, דמאריה בעי ביקריה, על כל שאר בני עלמא. קצו) (ז) ויאמר יי אל משה נשיא אחד ליום. מהו ליום. א"ר יהודה, יומין דלעילא, דאתחנכו *) לאתברכא, באינון תריסר תחומין, דמתפרשא, וכל חד אתתקן ואתחנך בברכתא על ידי דאלין דלתתא. תאנא, כלהו מתברכין בגין מדבחא דלעילא, דאתחנכו *) לאתברכא, באינון תריסר תחומין, דמתפרשא, וכל חד אתתקן קצח) דתניא, אמר ר' שמעון, אלמלא לא אקריבו אלין תריסר נשיאין, לא יכיל עלמא למיקם קמי תריסר נשיאי ישמעאל, דכתיב (ח) שנים עשר נשיאים לאומותם. מדאקריבו אלין (ט) דישראל, נסיבו שולטנותא דכלהו, בג"כ נשיא אחד ליום.

קצט) וכל מה דאקריבו, כגוונא דלעילא אקריבו, בגין דיתברכו כלהו.

מסורת הזוהר

חלופי גרסאות

(ה) (יהושע ה.) (ו) (שם) ח"ג רסט. רפנו: ת"ז
בהקדמה יד: ז) (במדבר ז.) (ח) (בראשית כה) ב"א
רפב. ת"ז תי"ח לו.

ק ל"ג כלת משה ממש. ר עכו"ם. ש ישראל.

מאמר

הסולם

נשיא אחד ליום

שואל מהו ליום. א"ר יהודה הם הימים שלמעלה שנתחנכו להתברך, שהם אלו י"ב גבולים, דהיינו חו"ג תו"מ שבכ"א ג' קו"ג, שה"ס י"ב גבולים (כנ"ל לך ח' ז"ה ומכח המתחלקים, וכל אחד מתתקן ומתחנך בברכה על ידי אלו הנשיאים שלמטה. שכל נשיא היה מתקן יום אחד. למדנו כולם מתברכים בשביל מזבח של מעלה, שהוא בינה ואפילו העולם התחתון, ואפילו אומות העולם מתברכים.

קצח) דתניא א"ר שמעון וכו': שלמדנו א"ר שמעון, אם לא היו מקריבים אלו י"ב הנשיאים לא היה יכול העולם לעמוד לפני י"ב נשיאי ישמעאל, שכתוב, שנים עשר נשיאים לאומותם. משהקריבו י"ב נשיאי ישראל ניטלה השליטה מכולם. משום זה, נשיא אחד ליום.

קצט) וכל מה דאקריבו וכו': וכל מה שהקריבו כעין שלמעלה הקריבו, כדי שיתברכו כולם. אילים ששים עתודים ששים, הוא כמו שכתוב ששים גבורים סביב לה. שה"ס חג"ת נה"י

השכינה לדור עמו. ז"ש עלית למרום שבית שבי. מהו שבי. הוא השכינה שנשאת עמך. לקחת מתנות באדם. באדם עם ב' שואית לא כתוב, אלא באדם עם ב' קמוצה. שיוורה על האדם הידוע למעלה. שהוא ז"א. ומתנה, היא השכינה שז"א נתן לו. וביום שירדה השכינה, ביום ההוא שנשאת למשה ירדה, ז"ש כלת משה. כלת משה ממש.

קצו) וביהושע דאנפוי כאנפוי וכו': וביהושע, שפניו היה כפני הלבנה כתוב, של נעליך. שלא נפרד מאשתו אלא בזמנים ידיעים, לצורך הנבואה, כי השכינה לא נשאת עמו כל כך, ולא היה ראוי לה. שכתוב, ויפל יהושע על פניו ארצה. אבל כאן כלת משה ודאי. מתנות באדם, מתנת כתוב, בלא ו' שהיא סימן הרבים. כי סובב על השכינה, שהיא יחידה. אשרי חלקו של משה שאדונו רצה ביקרו על כל שאר בני העולם.

מאמר נשיא אחד ליום

קצו) ויאמר וגו' נשיא אחד ליום:
(דפו"י דף קמ"ח ע"א *) דף קמ"ח ע"ב

אילם ששים, עתודים ששים, כמה דכתיב (ט) ששים גבורים סביב לה, דבסטר גבורה. כף אחת עשרה זהב וגו', והא אתמר, זכאה חולקהון דצדיקייא, דקב"ה מריק עלייהו ברכאן, וציית צלותהון, ועלייהו כתיב, (י) פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם וגו'. ברוך יי' לעולם אמן ואמן. ימלוך ה' לעולם אמן ואמן:

מסורת הזוהר

(ט) (שיר ג) ב"א שמג צ"ג. (י) (תהלים קב) ויחי קסא צ"ב.

הסולם

מאמר

נשיא אחד ליום

נהי' דז"א שמצד הגבורה, שכל אחד כולל עשר והם ששים. כף אחת עשרה זהב וגו'. היא כנגד המלכות. וכבר למדנו. אשרי חלקם של הצדיקים שהקב"ה מריק עליהם ברכות ושומע (דפו"י דף קמ"ח ע"ב)

תפלתם. ועליהם כתוב, פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם וגו'. ברוך ה' לעולם אמן ואמן ימלוך ה' לעולם אמן ואמן.

חסל פרשת נשא

פ ר ש ת ב ה ע ל ו ת ך

(א) וידבר יי אל משה לאמר. דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלותך את הנרות וגו', רבי יהודה פתח, (ב) והוא כחתן יוצא מחופתו וגו'. זכאה חולקיהון דישראל, דקב"ה אתרעי בהון, ויהב להון אורייתא דקשוט, אילנא דחיי, (ג) דביה בר נש ירית חייך להאי עלמא, וחייך לעלמא דאתי. דכל מאן דאשתדל באורייתא ואחיד בה, (ד) אית ליה חייך. וכל מאן דשביק מלי דאורייתא, ואתפרש מאורייתא, כאלו מתפרש מחייך, בגין דהיא חייך, וכל מלוי חייך, הה"ד (ה) כי חיים הם וגו'. וכתיב (ו) רפאות תהי לשרך וגו'.

(ב) ת"ח, אילנא דחיי, אחיד מעילא לתתא. (ג) והאי שמשא דנהיר לכלא, נהורא דיליה שארי מרישא, ואתפשט בגופא דאילנא בארז מישר, (ד) סטרין אחידן ד ביה, חד לצפון, וחד לדרום. חד ימינא, וחד שמאלא. (ה) בשעתא דשמשא נהיר כמה דאתמר, מההוא (ו) גופא דאילנא, אתקיף לדרועא דימינא, ואנהיר בתוקפיה. ומתוקפיה נהיר שמאלא, ואתכליל (ז) בנהוריה.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

(א) שמות עה צ"ת. (ב) (תהלים יט) תרומה סו אות קצט ת"ז בהשמטות ת"ו קמד : ז"ח ח ט"א שי"ח מה ט"ב שי"ח עו ט"ג שכ"ה. (ג) (משלי ד) ח"ג קס : ת"ז תכ"ב סו : (ד) (שם ג) ח"ג פ : קס : ת"ו תי"ד ל : תסיג צד : ת"ע קלת.

והוא כחתן יוצא מחופתו

הסולם

מאמר

עץ החיים שחוא ז"א, אחוז ממעלה למטה. ושמש הזה, שהוא ז"א, המאיר לכל, האור שלו מתחיל מראש, שהוא חב"ד, ומתפשט בגוף האילן שהוא ת"ת. בדרך ישר. ב' צדדים אחוזים בו אחד לצפון, ואחד לדרום, אחד ימין, שהוא חסד, ואחד הוא שמאל, שהוא גבורה. בשעה שהשמש מאיר מהגוף ההוא של האילן, כמו שלמדנו, הוא מתקיף לזרוע ימין תחילה שהוא חסד, ומאיר בתוקפו. ומתוקפו של הימין מאיר השמאל שהיא גבורה, ונכלל באורו.

(א) וידבר וגו' בהעלותך את הנרות וגו': ר' יהודה פתח, והוא כחתן יוצא מחופתו וגו'. אשרי חלקם של ישראל שהקב"ה רצה בהם, ונתן להם תורת אמת, עץ החיים, שבו יורש האדם חיים לעולם הזה וחיים לעולם הבא. שכל מי שמשתדל בתורה ואוחז בה יש לו חיים. וכל מי שעוזב דברי תורה, ונפרד מן התורה, הוא כאלו נפרד מן החיים, משום שהיא חיים וכל דבריה חיים. ז"ש כל חיים הם וגו'. וכתוב, רפאות תהי לשריך וגו'.

(ב) ת"ח אילנא דחיי וכו' : בוא וראה, (דפו"י דף קמ"ח ע"ב)

והוא

ג) והוא כחתן יוצא מחפתו, מאן איהו חפתו. דא איהו ה) עטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו. יוצא מחפתו, דא איהו רישא ה) דכל נהורא כד"א בקרא דאבתריה, מקצה השמים מוצאו, דא שירותא דכלא, דאקרי מקצה השמים. וכדין, נפיק כחתן ו ממש, כד נפיק לאערעא לכלתיה, רחימתא דנפשו, ופריש דרועוי, ומקבל לה.

ד) כהאי גוונא והוא כחתן יוצא מחפתו, אזלא שמשא ואתפשט לגבי מערב, כיון דמערב אתקריב, סטר צפון אתער לקבליה בקדמיתא, וקריב למערב, וזויג ליה באתריה, כמה דאתמר . דכתיב, ה) שמאלו תחת לראשי. ולבתר סטר דרום דאיהו ימינא, דכתיב וימינו תחבקני. כדין ישיש כגבור לרוץ ארח, לאנהרא סיהרא ואוקמוה. ת"ח, בהעלותך את הנרות, אלין בוצינין עלאין, דכלהו נהירין כחדא מן שמשא. ו

ה) ר' אבא פתח, ט) אשרי העם יודעי תרועה י"י באור פניך יהלכון. האי קרא אוקמוה, אבל ת"ח, זכאין אינון ישראל, דקב"ה יהב ז' לון אורייתא קדישא, ואוליף לון ארחוי, לאתדבקא ביה, ולמיטר פקודי דאורייתא, למזכי ה) בהו לעלמא דאתי. וקריב להו בשעתא דנפקו ממצרים, דהא כדין אפיק לון מרשותא אחרא, וסליק לון לאתאחדא ז' בשמיה, וכדין אקרונ בני ישראל, בני חורין מכלא. דלא יתבו תחות רשותא אחרא, וסליק לון לאחדא ו בשמיה, דסליק על כלא, דשליט על עלאין ותתאין.

מסורת הזוהר

חלופי גרסאות

ה) (שיר ג) וארא ב צ"ו. ו) (שם ב) ב"א רלה צ"א. ח) דכלא ; דכלהו. ט) מוסיף כחתן ממש. י) ל"ג דכתיב. ז) (תהלים פט) בא א צ"ב. כ) בדפו"י כתבו חסר כאן. ל) ל"ג לון. מ) להו. נ) בשמא ; בשמיא. ס) בשמיא.

מאמר

הסולם

והוא כחתן יוצא מחופתו

דף קל"ו ד"ה פנימיות) שה"ס פיוסא ונטילת רשות. שכתוב, שמאלו תחת לראשי. ולאחר כך צד דרום שהוא ימין דהיינו חסד, שכתוב וימינו תחבקני. או ישיש כגבור לרוץ ארח. להאיר הלבנה מקו האמצעי, שהוא יסוד, והעמידוהו. בוא וראה בהעלותך את הנרות, אלו הם נרות העליונים, שהם ספירות המלכות, שכולם מאירים יחד מן השמש. שהוא ז"א.

ה) ר' אבא פתח וכו': רא"פ, אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון. מקרא זה העמידוהו. אבל בוא וראה אשרי הם ישראל שהקב"ה נתן להם התורה הקדושה, ולמד אותם דרכיו להתדבק בו, ולשמור מצות התורה לזכות בהם לעולם הבא. וקרב אותם בשעה שיצאו ממצרים, כי אז הוציאם מרשות אחר, והעלה אותם להתאחד בשמו, ואז נקרא בני ישראל בני חורין מכל, שלא ישבו תחת רשות אחר, והעלה אותם להתאחד בשמו העולה על הכל, השולט על עליונים ותחתונים.

ומגן

ג) והוא כחתן יוצא מחופתו: שואל, מי היא חופתו. ומשיב, זו היא עטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו. שהם המוחין חב"ד שמקבל מאמו, שהיא בינה. יוצא מחופתו, זה הוא הראש של כל האור, דהיינו חב"ד. (כנ"ל תרומה אות קכ"ו) כמו שאתה אומר בהכתוב שלאחריו מקצה השמים מוצאו. שזה הוא תחילת הכל שנקרא קצה השמים, דהיינו בינה שממנה יוצא ומתחיל ז"א הנקרא שמים. ואז יוצא כחתן ממש כשיוצא לפגוש כלתו אהבת גפשו, ופורש זרועותיו, שהם חסד וגבורה, ומקבלה.

ד) כהאי גוונא והוא וכו': כעין זה, והוא כחתן יוצא מחופתו, השמש שהוא ז"א, הולך ומתפשט למערב, שהוא המלכות. כיון שהמערב מתקרב, מתעורר כנגדה תחילה צד צפון, שהוא גבורה, וקרב למערב, ומזדווג עמה במקומה, כמו שלמדנו, כי תחילת זוג ז"א הוא בשמאל שהוא גבורה, (כנ"ל ב"ב דפו"י דף קמ"ח ע"ב *) דף קמ"ט ע"א)

(ו) ומגו רחימותא דלהון, קרא לון (ח) בני בכורי ישראל, כגוונא ע עלאה. וקטל כל בכור דלעילא ותתא, ושרא קטירין ואסירין דעלאין ותתאין, בגין לאפקא לון, ז ועבד לון בני חורין מכלא. וע"ד לא בעא קב"ה, לא מלאך, ולא שרף, אלא איהו. ועוד, דהא איהו ידע לאבחנא ולמנדע כלא, ולמשרי אסירין, ולא אינון ברשותא דשליחא אחרא אלא בידיה.

(ז) תא חזי, בההוא ליליא דבעא קב"ה לקטלא כל אינון בכורי כמה דאתמר, בשעתא דרמש ליליא, אתו מזמרין לזמרא קמיה, אמר לון, לאו עידן הוא דהא שירתא אחרא, מזמרין בני בארעא. בשעתא דאתפליג ליליא, אתער רוח צפון, וקב"ה כדין עבד נוקמין, וישראל ק עבדין שירתא בקול רם, וכדין עבד לון בני חורין מכלא, ומלאכין עלאי, וכל משריין כלהו, הו צייתין להון לקליהון דישראל. בתר דאתגורו, ה רשימו לבתיהון, מההוא דמא, ומדמא דפסחא, בתלת רשימין. על המשקוף ועל שתי המזוזות.

(ח) מ"ט. הא אוקמוה בגין דאיהו רשימא קדישא, ומחבלא כד איהו נפיק, וחמי ההוא דמא דהוה רשים על ההוא פתחא, חייס עלייהו דישראל, הה"ד ופסח יי על הפתח וגוי. הכא אית לאסתכלא, אי קודשא בריך הוא אתי וקטיל בארעא דמצרים, ולא ו שליח אחרא, ת רשימא דא דעל פתחא למה, והא כלא גלי קמיה. ותו, מהו ולא יתן המשחית, ולא ישחית מבעי ליה.

חלופי גרסאות

מסורת הוהר

(ח) (שמות ד) לך קמד צ"ד. (ט) (שמות יב) נח ל צ"ב. ע מוסיף בקדושה עלאה. פ וע"ד קטיל. צ ל"ג ועבד לון בני חורין מכלא. ק מזמרין ואמרין הלולא [;הללא] בקול רם. ר מההוא דמא ומדמא דפסחא רשימו לבתיהון; מוסיף רשימו לקבליהון בתלת רשימו לבתיהון. ש שלח. ת ל"ג מן רשימא עד מהו.

אשרי העם יודעי תרועה

הסולם

מאמר

נתעורר רוח צפון, והקב"ה עשה אז נקמות לישראל וישראל מזמרים שירה בקול רם, ואז עשה אותם בני חורין מכל. ומלאכים עליונים, וכל מחנות העליונים כולם, היו מקשיבים לקולם של ישראל, אחר שנמלו, ורשמו בתיהם מאותו הדם ומדם הפסח בני רשימות, על המשקוף ועל ב' המזוזות.

(ח) מ"ט. הא אוקמוה וכו': מהו הטעם שרשמו הדם על המשקוף וב' המזוזות. הרי העמידוהו. משום שהוא רושם קדוש, והמחבל, כשיצא וראה אותו הדם שהיה רשום על הפתח רחם על ישראל. ז"ש ופסח ה' על הפתח וגוי. כאן יש להסתכל, אם הקב"ה בא והרג בארץ מצרים ולא שלח אחר, רושם זה שעל הפתח למה, והרי הכל גלוי לפניו. ועוד מהו, ולא יתן המשחית שמשמע שהוא שליח, ולא ישחית היה צריך לומר.

אלא

(ו) ומגו רחימותא דלהון וכו': ומתוך אהבתם קרא אותם, בני בכורי ישראל, כעין שלמעלה, כמו ז"א הנקרא בכור. והרג כל בכור שלמעלה ולמטה מסטרא אחרא, והתיר קשרים ואסורים של עליונים ותחתונים, שעשו המצריים שלא יוכלו ישראל לצאת ממצרים, כדי להוציאם, ועשה אותם בני חורין מכל, וע"כ לא רצה הקב"ה להוציאם על ידי מלאך ולא שרף אלא הוא עצמו. ועוד כי הוא ידע להבחין בין בכור ושאינו בכור, ולדעת הכל, ולפתוח אסורים, ואינם ברשות שליח אחר אלא בידו.

(ז) תא חזי בההוא וכו': בוא וראה, בלילה ההוא שרצה הקב"ה להרוג כל אלו הבכורים, כמו שלמדנו, שבשעה שהחשיך הלילה, באו מזמרים לזמר לפניו. אמר להם הקב"ה אין הזמן לומר שירה, כי שירה אחרת מזמרים בני בארץ. בשעה שנחלק הלילה,

(דסו"י דף קמ"ט ע"א)

(ט) אלא ^א ודאי הכי הוא, דכתיב ^ב וי"י הכה כל בכור. וי"י: הוא ובית דינו. והוא בי דינא הכא אשתכח. ^ג ובכלא בעי ^ד לאחזאה עובדא, בגין לאשתזבא. דהא כגוונא דא על גבי מדבחא, בגין דלא אשתכח מחבלא.

(י) האי בעובדא, ובזמנא דלא אצטריך האי, כגון ראש השנה, דאיהו יומא דדינא, ומאריהון דלישנא בישא קיימין עלייהו דישראל, בעינן מלין, ^ז צלותין ובעותין, ובעינן לאחזאה ^ח עובדא כמה דאוקימנא. והא אתמר, ובמה בשופר. ^ט לאתערא שופרא אחרא. ואנן מפיקין בההוא קלא, רחמי ודינא כחדא, כלא כדקא יאות. כמה ^י דההוא שופר עלאה, אפיק קלא דאיהו כללא כחדא. ולא תערא רחמי קאזלינן, ולתברא מאריהון דדינא, דלא ישלטון בהאי יומא. וכד רחמי מתערין, כלהו בוצינין עלאין גהרין ^{יא} מהאי גיסא ומהאי גיסא. כדין ^{יב} באור פני מלך חיים.

(יא) ת"ח, ^{יג} בשעתא. דכהנא אתכוון לאדלקא בוצינין לתתא, והוה קריב קטורת בוסמין, בההוא שעתא כדין בוצינין עלאין גהרין, ואתקטר כלא כחדא, וחדו וחדוותא אשתכח בכלהו עלמין, ^{יד} הה"ד ^{טו} שמן וקטורת ישמח לב, וע"ד בהעלותך את הנרות.

מסורת הזוהר

חלופי גרסאות

(י) (שם יב) וישלח ז צ"ו. (כ) (משלי טז) ויחי לה צ"ד. (ז) (שם כז) ויקרא לו צ"ב.

א ל"ג ודאי. ב מכאן דבכלא. ג לאתחזאה. ד ל"ג צלותין. ה ברוחא וגפשא. ו מוסיף לאחזאה שופר ולא תערא. ז דהוה. ח מתרין. ט ל"ג בשעתא. י מוסיף דכהנא רבא.

מאמר

הסולם

אשרי העם יודעי תרועה

(ט) אלא ודאי הכי וכו': אלא ודאי כך הוא. שכתוב, והי הכה כל בכור. והי מורה, הוא ז"א, ובית דינה, מלכות. ובית דינו זה נמצא כאן, וע"כ כתוב המשחית. ובכל מקום צריכים להראות מעשה למטה כדי לעורר כנגדו למעלה להנצל. ובשביל זה היו צריכים לתת הדם על המשקוף ובי המזוזות כדי לעורר עליהם הרחמים למעלה. כי כעין זה הם הקרבנות על המזבח, כדי שלא יהיה נמצא משחית.

(י) האי בעובדא ובזמנא וכו': זה הוא במעשה, דהיינו בקרבנות. ובזמן שלא צריך זה, כגון בראש השנה, שהוא יום הדין, ובעלי לשון הרע עומדים לקטרג על ישראל, שאינו מספיק בקרבנות לבד, צריכים דבורים, דהיינו תפלות ובקשות, וצריכים להראות מעשה, כמו שהעמדנו ולמדנו במה. בשופר. כדי לעורר

שופר אחר, שהוא בינה, ואנו מוציאים בקול שופר הזה, רחמים ודין יחד הכל כראוי, כמו ששופר עליון ההוא שהוא בינה הוציא קול, שהוא ז"א, שהוא כלל של חסד דין ורחמים יחד, כי ת"ת שהוא ז"א, כלול חסד דין ורחמים, ולעורר רחמים אנו הולכים בתקיעת שופר, ולשבר בעלי הדין שלא ישלטו ביום ההוא. (עיי' לעיל וירא מאות שפ"א עד שפ"ז) וכשהרחמים מתעוררים כל נרות עליונים דהיינו הספירות, מאירים מצד זה ומצד זה, דהיינו מימין ומשמאל, או באור פני מלך חיים.

(יא) ת"ח בשעתא דכהנא וכו': בוא וראה בשעה שהכהן נתכוון להדליק נרות למטה והיה מקריב קטורת הסמים, או באותה שעה מאירים נרות עליונים, שהם הספירות, ונקשר הכל יחד ושמחה וחדוה נמצאים בכל העולמות, ז"ש שמן וקטורת ישמח לב. וע"כ כתוב, בהעלותך את הנרות.

בהעלותך

ה

(יב) רבי אלעזר ור' יוסי ור' יצחק, הוו אזלי באורחא, פגעו באיננון (א) טורי קרדו, עד דהוו אזלי, זקף עינוי ר' אלעזר, וחמי איננון טורי רמאי, והוו חשוכו, ודחלן בדחילו. א"ר אלעזר לאיננון חברייא, אלו אבא הכא, לא הוה דחילנא, אבל כיון דאנן תלתא, ומלי דאורייתא ביננא, דינא הכא לא אשתכח.

(יג) פתח ר' אלעזר ואמר, כתיב ותנח התיבה בחדש השביעי וגו', על הרי אררט וגו', כמה חביבין מלי דאורייתא, דבכל מלה ומלה, אית רוזין עלאיין, ואורייתא (ב) כלא, עלאה איקרי. ותנינן בתליסר מכילין דאורייתא, כל דבר שהיה בכלל, ויצא מן הכלל, (ג) ללמד, לא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמד על הכלל כלו יצא. דהא אורייתא דאיהי (*) כללא (ד) עלאה, אע"ג דנפק מנה, חד ספור בעלמא, (ה) ודאי לא אתי לאחזאה על ההוא ספור, אלא לאחזאה מלין עלאיין, ורוזין עלאיין. ולא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמד על הכלל כלו יצא. בגין דההוא ספור דאורייתא, או ההוא עובדא, אע"ג דהוא נפקא מכללא דאורייתא. לאו לאחזאה על גרמיה נפק בלבד, אלא לאחזאה על ההוא כללא עלאה דאורייתא (ו) כלא נפק.

(יד) כגון האי דכתיב, (ז) ותנח התיבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט. ודאי האי קרא מכללא דאורייתא נפק, ואתי בספור דעלמא. מאי אכפת לן, אי שרי בהאי, או בהאי, דהא באתר חד לישרי. אלא ללמד על

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

(ח) (בראשית ח) בהשמטות ח"א רסא. ח"ג קח : כ ל"ג ומלי דאורייתא ביננא. ז אמר לון ול"ג מן לתח רנו. רנח : ת"ז ת"ג כט. תכ"א נד. עד כמה. ח כלל. ג ל"ג ללמד. ס ל"ג עלאה. ע לא אתי על ההוא ספור לאחזאה ודאי לא ללמד ול"ג אלא לאחזאה מלין עלאיין ורוזין עלאיין. פ ל"ג כלא. צ בגין דכתיב ; כגון דכתיב.

דרך אמת (א) הרי חשך והוא מענין קרדנייתא או קרדונייתא שביארנו לעיל בראשית טו א' (דפו"י) ; יראה בראשית ח ד הרי אררט תרגומו טורי קרדו.

ותנח התיבה בחדש השביעי

הסולם

מאמר

פשוט, ודאי אינו בא להראות על ספור ההוא, אלא להראות דברים עליונים וסודות על ונים, ולא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא, כי הספור ההוא של התורה או מעשה ההיא, אף על פי שיצא מכלל התורה, לא להראות על עצמו בלבד יצא, אלא להראות על כלל העליון של התורה כולה יצא.

(יב) רבי אלעזר ורבי יוסי וכו' : ר"א ור"י ור' יצחק היו הולכים בדרך פגעו באלו הרי חשך, בעוד שהיו הולכים נשא עינוי ר' אלעזר וראה אלו הרים הרמים, והיו חשכים ונוראים באימה. א"ר אלעזר אל החברים, אלו היה אבי כאן, לא הייתי מתירא, אבל כיון שאנו שלשה, ודברי תורה בינינו, לא יהיה נמצא כאן דין.

(יד) כגון האי דכתיב וכו' : כמו זה שכתוב, ותנח התיבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט. ודאי מקרא זה יצא מכלל התורה, ובא לספור פשוט. שואל, מה אכפת לנו אם נחה בהר זה או בזה, שהרי הוכרחה לנו באיזה מקום שהוא. ומשיב, אלא ללמד על הכלל כולו יצא. כי הוא רומז על זמן הדין כמ"ש לפנינו. ואשרי הם ישראל שניתנה להם תורה עליונה תורת אמת

(יג) פתח ר' אלעזר וכו' : פ"א ואמר, כתוב, ותנח התיבה בחדש השביעי וגו' על הרי אררט וגו'. כמה חביבים הם דברי תורה, שבכל מלה ומלה יש סודות עליונים, והתורה כולה נקראת עליונה, ולמדנו בביריתא ד"ג מדות שבתורה, כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד, לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא, כי התורה שהיא כלל עליון, אע"פ שיוצא ממנה ספור אחד (דפו"י דף קמ"ט ע"א *) דף קמ"ט ע"ב)

הכלל כלו יצא. וזכאין אינון ישראל, דאתיהיב להו אורייתא עלאה אורייתא דקשוט. ומאן דאמר, דההוא ספורא דאורייתא, לאחזאה על ההוא ספור בלבד קאתי, תיפח רוחיה. דאי הכי, לאו איהי אורייתא עלאה, אורייתא דקשוט, אלא ודאי אורייתא קדישא עלאה, איהי אורייתא דקשוט.

(טו) תא חזי, מלך ב"ו, לאו יקרא דיליה הוא, לאשתעי מלה דהדיוטא, כ"ש למכתב ליה, ואי סליק בדעתך, דמלכא עלאה קב"ה, לא הוו ליה מלין קדישין, למכתב ולמעבד מנייהו אורייתא, אלא דאיהו כניש כל מלין דהדיוטין, כגון מלין "עשו. מלין דהגר. מלין דלבן ^ק ביעקב. מלין דאתון. מלין דבלעם. מלין דבלק. מלין דזמרי. וכניש להו, ^ר וכל שאר ספורין דכתיבין, ועביד מנייהו אורייתא.

(טז) אי הכי, אמאי אקרי ^ג תורת אמת, ^ה תורת י"י תמימה, עדות י"י נאמנה, פקודי י"י ישרים, מצות י"י ברה, יראת י"י טהורה, משפטי י"י אמת, וכתוב דנחמדים מזהב ומפז רב. אלין אינון מלי דאורייתא. אלא ודאי ^ו אורייתא קדישא עלאה, איהו אורייתא דקשוט, תורת י"י ^ח תמימה. ^א וכל מלה ומלה, אתייתא נאחזאה ^ב מלין עלאין, דההוא מלה דההוא ספור, לאו לאחזאה על גרמיה בלבד כא אתיא, ^ג אלא לאחזאה על ההוא כללא קאתי, כמה דאוקימנא.

(יז) תא חזי ותנח התיבה וגו'. האי קרא ^ד כך, כל שכן אחרנין, בשעתא ד"ינא תלי על עלמא, ודינין שריין, וקב"ה יתיב על כורסייא דדינא למידן עלמא בו. ה"ו כורסייא, כמה רשימין אתרשימו ביה, כמה פיתקין גניזין בגויה, ^א בגו אחזאה דמלכא, כלהו ^ה ספרים דפתיחו תמן אתגניזו, ובגין כך לא אתנשי מלה

מסורת הוהר

חלופי גרסאות

(ט) (מאכ"ב ב) ב"א רו צ"ב. (ט) (תהלים יט) הקס"ז
 קי צ"ב.
 ק מוסיף מלין ביעקב. ר כל. ש ל"ג מן אורייתא עד תורת. ת מוסיף אקרי תורה תמימה. א בכל. ב מוסיף מלין אחרנין. ג ל"ג מן אלא עד כמה. ד כך איהו והא אתמר ול"ג כש"כ אחרנין. ה ספירין.

דרך צ"ג ב) בתוך אוצר המלך.

מאמר

הסולם

ותנח התיבה בחדש השביעי

(טז) אי הכי אמאי וכו': אם כן, למה נקרא תורת אמת, תורת ה' תמימה, עדות ה' נאמנה, פקודי ה' ישרים, מצות ה' ברה, יראת ה' טהורה, משפטי ה' אמת, וכתוב הנחמדים מזהב ומפז רב, שאלו הם דברי תורה. אלא ודאי התורה הקדושה העליונה, היא תורת אמת, תורת ה' תמימה, וכל מלה ומלה באה להראות דברים עליונים, כי דבר ההוא שבספור, אינו בא להראות על עצמו בלבד, אלא להראות על הכלל בא, כמו שהעמדנו.

(יז) תא חזי ותנח וגו': בוא וראה, ותנח התיבה. מקרא זה הוא כך, כמו שיתבאר, כל שכן אחרים. בשעה שהדין תולה על העולם, והדינים שורים, והקב"ה יושב על כסא הדין, לדון העולם בכסא ההוא, כמה רשומית נרשמו

אמת. ומי שאומר, שספור ההוא של התורה היא להראות על אותו ספור בלבד בא, תיפח רוחו. כי א"כ אין התורה העליונה תורת אמת. אלא ודאי, התורה הקדושה העליונה, תורת אמת היא.

(טו) ת"ח מלך בשר ודם וכו': בוא וראה מלך בשר ודם, אין לפי כבודו לדבר דבורי הדיוט, כל שכן לכתוב אותם. וכי יעלה על דעתך, שמלך עליון הקב"ה לא היה לו דברים קדושים לכתוב ולעשות מהם תורה, אלא שהוא אסף כל דברי הדיוטות כמו דברי עשו, דברי הגר, דברי לבן ביעקב, דברי האתון, דברי בלעם, דברי בלק, דברי זמרי, וקבץ אותם וכל שאר הספורים הכתובים, ועשה מהם התורה.

(דפי"י דף קמ"ט ע"ב)

בהעלותך

ז

מן מלכא, והאי כורסייא לא אתקן, ולא שריא. אלא בחדש השביעי, דאיהו יומא דדינא, יומא דכל בני עלמא אתפקדון ביה, כלהו עברין קמי ההוא כרסייא. וע"ד, ותנח התבה בחדש השביעי, בחדש השביעי ודאי, דאיהו דינא דעלמא.

(ח) על הרי אררט, אלין ו מאריהון דדינין, מאריהון דיבבא ויללא, וכלהו שליחין בההוא יומא קמי קב"ה וכמה מארי תריסין אתעררו בהאי יומא, וכלהו קיימי תחות ההוא כרסייא, בדינא דעלמא.

(ט) וישראל מצלאן צלותא בההוא יומא, ובעאן ומתחננן קמיה, ותקעין בשופר, וקב"ה חייס עלייהו, ומהפך דינא לרחמי. וכל עלאי ותתאי, פתחי ואמרי, (ט) אשרי העם יודעי תרועה וע"ד בעינא בההוא יומא, דההוא דתקע, דידע עקרא דמלה, ויכוון. ביה בתרועה, (ט) ויעביד מלה בחכמתא, וע"ד כתיב, אשרי העם יודעי תרועה, ולא כתיב - תוקעי תרועה, והא אתמר.

(כ) אזלו כל ההוא יומא, כד רמש ליליא, סליקו לחד אתר, ואשכחו חד מערתא. א"ר אלעזר, ליעול חד גו מערתא, אי אשתכח אתר דאיהו יתיר מתתקן. עאל ר' יוסי, וחמא מערתא ז אחרא מ בגויה, נהורא דשרגא ביה, שמע חד קלא דהוה אמר, בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות. הכא

מסורת הנוהר

חלופי גרסאות

(ט) (תהלים פט) לעיל אות ה צ"ו. ו מוסיף סמכי כורסייא מאריהון. ז וכלהו שכיתין.
ח מוסיף צוחא ואמרי. ט ועביד. י שומעי. כ מוסיף
מערתא עאלו בגויה. ל חדא. מ ונהורא וליג בגויה.

מאמר

הסולם

ותנח התיבה בחדש השביעי

העם יודעי תרועה. וע"כ צריכים ביום ההוא, שמי שתוקע, ידע עיקר סוד הדברים, ויכוין בהם בתרועה, ויעשה הדבר בחכמה עליונה, וע"כ כתוב, אשרי העם יודעי תרועה, ולא כתוב תוקעי תרועה. וכבר למדנו. פירוש כי תקיעה יורה על חסד, ותרועה על דין, ועיקר הכונה צריך להיות על התרועה שהוא דין כדי להפך הדין לרחמים.

(כ) אזלו כל ההוא וכו': הלכו כל אותו היום, כשהחשיך הלילה, עלו למקום אחד, ומצאו מערה אחת. א"ר אלעזר יכנס אחד תוך המערה, אם ימצא שם מקום שהוא מתוקן יותר. נכנס ר' יוסי, וראה מערה אחרת בתוכה ואור נר מאיר בה. שמע קול אחד שהיה אומר, בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות. כאן לקחה כנסת ישראל, שהיא המלכות, אור, שאמא עלאה, שהיא בינה, מתעטרת, וכל הנרות, שחט ספירות המלכות, מאירים בה, ממנה. ואמרו על עצמם, ב' נשמות דקות פורחות דהיינו שמעלים

בו, כמה פסקי דינים גנוזים בתוכו, בתוך התיק של המלך, כל ספרים הפתוחים, נגנזו שמה, ומשום זה לא נשכח דבר מן המלך. וכסא ההוא אינו מתוקן ואינו שורה אלא בחדש השביעי, שהוא יום הדין, יום שכל בני העולם נפקדים בו, כולם עוברים לפני כסא ההוא. ועל זה, ותנח התיבה שהיא מלכות הנקראת תיבה, בחדש השביעי. בחדש השביעי ודאי, שהוא דין העולם.

(יח) על הרי אררט: אררט, הוא לשון ארור, רומז על אלו בעלי הדין, בעלי יבבה ויללה, וכל השליחים הנמצאים ביום ההוא לפני הקב"ה. וכמה בעלי מגינים מתעוררים ביום ההוא וכולם עומדים תחת כסא ההוא בדין העולם.

(יט) וישראל מצלאן צלותא וכו': וישראל מתפללים תפלה ביום ההוא, ומבקשים ומתחננים לפניו, ותוקעים בשופר, והקב"ה מרחם עליהם, ומהפך הדין לרחמים. וכל העליונים והתחתונים פותחים ואומרים, אשרי (דמו"י דף קמ"ט ע"ב)

נטלא כנסת ישראל נהורא, ואמא עלאה * מתעטרא, וכלהו בוצינין מינה נהרין. בה תרין ג טופסירין דקיקין פרחין, נ שושבינין כלהו קטרין לגבי עלאה, ומתמן ס לתתא.

(כא) שמע ר' יוסי וחד, אתא לגבי ר' אלעזר, א"ל ר' אלעזר, ניעול דקב"ה אקדיב לן האי יומא, לאתרחשא לן בנסין. עאלו, כיון דעאלו, חמו תרין בני נשא, דהוו לעאן באורייתא. א"ר אלעזר, ג מה יקר חסדך אלהים ובני אדם בצל כנפיך יחסיון. קמו אלין, ויתבי ע כלהו, וחדו כלהו, אמר רבי אלעזר, מה יקר חסדך אלהים, דאשכחנא לכו. חסד עבד לן קב"ה באתר דא, השתא אדליקו בוצינין. (כב) פתח רבי יוסי ואמר. ז בהעלותך את הנרות, בהעלותך ממש, צ באדלקותך. דהא כחדא אתעביד על ידא דכהנא תרין פולחנין. דאינון קשורא חדא. ומאן אינון. שמן וקטרת. כדכתיב, ר שמן וקטרת ישמח לב. ר דכתיב ו (ה) והקטיר עליו אהרן וגו'. וכתוב ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה. מאי שנא הכא בהטיבו, ומאי שנא התם ובהעלות. אמר ר' יהודה, כלא חד מלה.

(כג) רבי יוסי אמר, בהטיבו : כד"א ט כי טובים דודיק מיין. טובים : רווי חמרא. כד"א, ט ונשבוע לחם ונהיה טובים. ר' יהודה אמר, הטבה ממש. כד"א

חלופי גרסאות

נ שבשבין. ס לתתאה. ע אלין. פ ל"ג סתה. צ באדלקותא. ק וכתוב.

מסורת הזוהר

(פ) (תהלים לו) ב"ב ריח צ"ב. ז (לעיל אות א צ"א. ק) (משלי כז) לעיל אות יא צ"ל. ר) (שמות ל) ויקרא נו צ"ת. ט) (שיר א) ב"ב פה צ"א. ח) (ירמיה מד) תרומה קסד צ"ש.

דרך אמת ג) שרים דקיס באורס והם שושביניו של המלך ית' וית'.

בהעלותך את הנרות

תורה להעלות מ"ן להדליק ספירות המלכות מאמא. כמו שאמרו לעיל.

הסולם

(כב) פתח ר' יוסי וכו' : פתח ר' יוסי ואמר, בהעלותך את הנרות, פירושו בהעלותך ממש, דהיינו בהדלקתך, כי נעשה ע"י הכהן ב' עבודות שהם קשר אחד, ומי הם שמן וקטרת, שה"ס חו"ב, כמ"ש, שמן וקטרת ישמח לב. שכתוב והקטיר עליו אהרן וגו' בהטיבו את הנרות יקטירנה. וכתוב ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה. שואל, מה השינוי שכתוב כאן בהטיבו, ומה השינוי שכתוב שם ובהעלות. אמר רבי יהודה הטבה והעלאה, הכל הוא דבר אחד. כי הטבה היא כמו הדלקה.

(כג) ר' יוסי אמר וכו' : ר"א בהטיבו, הוא כמו שאתה אומר, כי טובים דודיק מיין, כי הרויים. דהיינו השבעים, מיין הם טובים. כש"א

מאמר

שמעלים מ"ן בתורתם, וכל השישבינים, דהיינו כל המעלים מ"ן ע"י תורתם. שנקראים שושבינים, קושרים המלכות אל העליונה שהיא בינה, ומשם ממשיכים הארתה למטה. טופסירין, פירושו נשמות לפי הענין, או מלשון טפסר, שפירושו שר, כי הנשמה היא מושלת על הגוף.

(כא) שמע ר' יוסי וכו' : שמע ר"י ושמה. בא אל ר' אלעזר, א"ל רבי אלעזר. נכנס, כי הקב"ה הקדים אותנו ביום הזה לעשות לנו נסים. נכנסו, כיון שנכנסו ראו שני בני אדם שהיו עוסקים בתירה. א"ר אלעזר מה יקר חסדך אלקים ובני אדם בצל כנפיך יחסיון. קמו אלו. וישבו כולם ושמחו כולם. א"ר אלעזר, מה יקר חסדך אלקים שמצאתי אתכם. חסד עשה לנו הקב"ה במקום הזה. עתה הדליקו הנרות. כלומר שיאמרו דברי (דס"י דף קמ"ט ע"ב *) דף ק"ג ע"א)

בהעלותך

ט

א וטוב לב משתה תמיד. ובהעלות, דהא בזמנא דאתשקיין ואתרוויין משקיו
ב דנחלא, כדין ט עלאין עלויא, וברכנ אשתכחו בכלהו, וחדו בכלא. ה וע"ד
ובהעלות.

כד) רבי אחא אמר, בשעתא א דעמיקא ב דכלא נהיר, ג נהיר בנחלא.
ונחלא, ד נגיד בארז מישר לאשקאה כלא. כדין כתיב, ה בהעלות בגין דהא
מעומקא דכלא נפקי, בהעלות דאתי מסטרא עלאה, ו דעמיקא דכלא, דאקרי
מחשבה. וכלא חד מלה, וכדין כנ"י אתברכא, וברכאן אשתכחי בכלהו עלמין.
כה) רבי יצחק פתח, כתיב ו בנה בניתי בית זבול לך מכוון לשבתך
עולמים. בית זבול, בית זבול ודאי, כד אתפקדו בידהא, כל גנזי מלכא, ושלטא
בהו. כדין אקרי בית זבול. ורקיע חד ז אית דאקרי זבול, דהא ה דא אשכח
לקבלא ברכאן, ולסדרא כלא, והאי אקרי בית זבול.

כו) ת"ח, כתיב ו ולזבולן אמר שמח זבולן בצאתך ויששכר באהלך, מלמד
דאשתתפו כחדא. דא נפיק ואגח קרבא, ודא יתיב ולעי באורייתא. ודא יהיב

חלופי גרסאות

ד נחלין. ק עלון וברכנ משתכחי ; עלאין ותתאין.
ת ל"ג וע"ד. א דסתימא. ב דלא. ג נהירין. ד נגור ;
נהיר. ה בהטיבו. ו דסתימא. ז ל"ג אית. ח ל"ג דא.

מסורת הזוהר

א) (משלי טו) וישב פ צ"ג. ב) (מ"א ח) ת"ז תנ"ח
צ. ג) (דברים לג) ויחי רי צ"ב.

יששכר וזבולן

אז כתוב, בהעלות, משום שהכל יוצא מן
העמוק מכל, בהעלות, פירושו, שבא מצד
העליון העמוק מכל שנקרא מחשבה, שהוא
אבא, והכל הוא דבר אחד. דהיינו שהוא דבר
אחד עם שאמרו ר"י ור"י, ואז כנסת ישראל
מתברכת והברכות נמצאות בכל העולמות.
כה) ר' יצחק פתח וכו' : ר"פ, כתוב,
בנה בניתי בית זבול לך מכוון לשבתך עולמים.
בית זבול, בית זבול ודאי כי כשנפקדו בידי
המלכות כל גנזי המלך שהוא ז"א, והיא שולטת
בהם אז נקראת בית זבול. ורקיע אחד יש
שנקרא זבול. משום שהוא עומד לקבל ברכות
ולסדר הכל. וזו המלכות כששולטת על הכל
נקראת ג"כ בית זבול.

כו) ת"ח כתיב ולזבולן וגו' : בוא
וראה, כתוב ולזבולן אמר שמח זבולן בצאתך
ויששכר באהלך, מלמד שנשתתפו יחד, זה
יצא ועשה מלחמה, וזה יושב ועוסק בתורה,
וזה נתן חלק לזה, משללו. וזה נתן חלק לזה,
מתורתו. כי יששכר ה"ס ת"ת, וזבולן ה"ס
מלכות. בחלקו של זבולן הוא הי"ם. וכנסת
ישראל, שהיא המלכות, נקראת ים כנרת.
וכך

הסולם

כש"א ונשבע להם ונהיה טובים. כלומר כל
מי ששבע מיין או מלחם, שה"ס אורות דג"ר,
נקראים טובים. ונמצא, בהטיבו את הנרות,
היינו שימשין בשפע את האורות המכונים
יין ולחם, שה"ס הארת חכמה וחסדים. ר' יהודה
אומר הטבה ממש. שחולק על ר' יוסי שאומר,
שהטבה היא תוצאה משפע האורות, אלא
האורות דמשתה, שה"ס הארת חכמה, הן עצמם
נקראים הטבה, כש"א, וטוב לב משתה תמיד.
ובהעלות פירושו, שבזמן שהספירות נשקים
וגרורים משקוי של הנחל, שהנחל הוא בינה
והשקוי שלו הוא מחכמה, אז מתעלים העליונים
וברכות נמצאות בכלם וכולם שמחים. ונמצא
שהטבת הנרות היא הארת החכמה הנמשכת
מבינה-שה"ס יין. והעלאת הנרות, ה"ס המשכת
שפע החסדים דלא פטיק, מן החכמה. וע"כ
כתוב, ובהעלות.

כד) רבי אחא אמר וכו' : רא"א, בשעה
שהעמוק מכל, שהוא אבא עלאה, מאיר, מאיר
בנחל, שהוא אמא עלאה, והנחל נמשך, בדרך
ישר, דהיינו ע"י קו האמצעי, שהוא ז"א,
להשקות הכל, דהיינו כל המדרגות שבמלכות,
(דפו"י דף ק"ג ע"א)

מאמר

חולקא לדא, ודא יהיב חולקא לדא. בחולקיה דזבולון ימא, וכ"י אקרי ים כנרת. והכי אתחזי, בגין דהא תכלת נפיק מתמן, ואוקמוה, דהא לתתא כגוונא דלעילא, ים כנרת לעילא, ים כנרת לתתא. תכלת לעילא, תכלת לתתא, וכלא באתר חד. (ז) וע"ד ירית זבולון, למיפק לאגחא קרבא, ומנלן דהכי הוא. דכתיב (ד) עמים הר יקראו שם יזבחו זבחי צדק. זבחי צדק ודאי. מ"ט. כי שפע ימים יינקו. ויששכר חולקיה באורייתא, ויהיב לזבולון חולקא דאורייתא ודאי, וע"ד אשתתפו כחדא, לאתברכא זבולון מיששכר, דברכתא דאורייתא, היא ברכתא דכלא.

(ח) ר' אבא אמר, אחסנתא דאורייתא ודאי הכי הוא, ודרגא. דא שתיתאא. ויהיב אגר אורייתא, ואחסין לה לכ"י, אחסין חוורא לתכלתא. וע"ד תנינן, משיכיר בין תכלת ללבן, דישתמודען גווני, דהא כדין אקרי בקר, וחורא אתי לעלמא, ותכלתא אתעבר. וע"ד כל (ט) קרבין דמלכא, וכל זייני מלכא (ו) בידהא אתמנן, והא אוקימנא.

(ט) באר חפרוה שרים כרוה נדיבי העם, באר, דא כנסת ישראל. חפרוה שרים, דא אבא ואמא, דאולידו לה. כרוה נדיבי העם, אלן אבהן. דכתיב (י) נדיבי עמים נאספו עם אלהי אברהם וגו'. בגין * לאתברכא מנהון, ע"י דדרגא

חלופי גרסאות

מסורת זוהר

ט ל"ג ודא יהיב חולקא לדא. י חד. כ איהו.
ז דאשתמודען. ט בידא [דא]. נ בדפו"י כתבו חסר
תחלת המאמר ועיין פרשת וילך רפ"ו א.

(ד) (שם). ה) (במדבר כא) ויצא ב צ"ב. ו) (תהלים מז)
לך כה צ"ד.

דרך אמת (ז) מלחמות המלך.

באר חפרוה שרים

הסולם

מאמר

הששית, דהיינו יסוד, שנותן שכר התורה ומנחילה לכנסת ישראל, ומנחיל לבן שהוא חסד, לתכלת שהוא דין. וע"כ למדנו משיכיר בין תכלת ללבן, לקריאת שמע (ברכות ט') דהיינו שהגוונים יהיו ניכרים, או נקרא בקר, והלבן בא לעולם, והתכלת, שהוא דין, נעבר מן העולם. וע"כ כל המלחמות של המלך וכל כלי זיין של המלך נתמנו בידי המלכות שאז נקרא בית זבול. וכן זבולג, כנ"ל. וכבר העמדנו.

וכך ראוי להקרא, משום שהתכלת יוצא משם, שתכלת ה"ם מלכות וכנרת היא מלכות. והעמידוהו כי למטה הוא כעין של מעלה, ים כנרת למעלה שהוא מלכות, ים כנרת למטה. תכלת למעלה, שהיא מלכות, תכלת למטה. והכל הוא במקום אחד, שהוא מלכות.

(כז) וע"ד ירית זבולן וכי': וע"כ ירש זבולן לצאת לערוך מלחמה. משום שהוא בחינת מלכות, ומאין לנו שכך הוא. שכתוב, עמים הר יקראו שם יזבחו זבחי צדק. זבחי צדק ודאי, דהיינו של מלכות הנקראת צדק. מהו הטעם. היא כי שפע ימים יינקו, דהיינו השפע ע"י מלחמות, ויששכר חלקו בתורה. ונותן לזבולן חלקו בתורה, ודאי, וע"כ גשתתפו יחדיו, שיתברך זבולן מיששכר. כי הברכה שבתורה היא ברכת כל.

(כט) באר חפרוה שרים וגו': באר חפרוה שרים כרוה נדיבי העם. באר, זו כנסת ישראל, שהיא המלכות. חפרוה שרים, זה הוא אבא ואמא שהולידו המלכות, כרוה נדיבי ע"פ, אלו הם האבות, שהם חג"ת דז"א, שכתוב, נדיבי עמים נאספו עם אלקי אברהם. ואלקי אברהם הוא חסד דז"א שגבורה ות"ת נמשכים ממנו. וכרוה נדיבי עם, פירושו שתקנו אותה כדי

(כח) ר' אבא אמר וכי': רא"א הנחלה של התורה ודאי כך הוא, ומדרגה זו היא (דפו"י דף ק"ג ע"א * דף ק"ג ע"ב)

חד, ומנו. צדיק וקאים ^ז עלה. וע"ד אמרינן, כד האי ^ע באר נטלא, בסיועא דאבהן נטלא.

(ל) ואקרי באר, ואקרי ים. אקרי באר, בשעתא דיצחק נפק מזיינא מסטרא דאימא, ואתי לאמשכא אבתרא דדא, ומלי לה, כדין אקרי באר דיצחק. באר דמרים. ^פ והא אוקמוה. ים כד אתנהרא מנהרא עלאה דאבא, כדין אקרי ים, דנחלין אזלין ^ז לגווה, כד"א ^ז כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא. (לא) ומיומא דגלתה כנסת ישראל בגלותא, כתיב ^ח אזלו מים מני ^ק ים, דא כנ"י. ונהר יחרב ויבש, דא צדיק. וע"ד כתיב, ^ט הצדיק אבד וגו'. דהוא הוה נהר עלאה ויקירא, דעייל בגווה, והוא כניש כל אינון נהרין ונחלין, דנגדין מנגידו דההוא נהר קדישא, דלא פסקין מימיו לעלמין, דנגיד ונפיק מעדן עלאה, והוא עייל בגווה ^ה ומלי אגמהא, ומתמן ירתין עלמין ^ו כלהו ברכן בכלא. (לב) ת"ח, בשעתא דאתברכא כנסת ישראל, עלמין כלהו ^ט אתברכן, וישראל לתתא, ינקין ומתברכן בגינה. והא אוקימנא דהיא אגנא עלייהו דישראל, כמה דאתמר.

(ג) ^ת כתיב ^י ויסע מלאך האלהים ההולך וגו'. מלאך האלהים דא כנסת

חלופי גרסאות

ס עליה. ע ל"ג באר. פ הא. צ לגבה. ק מוסיף ים ונהר יחרב ויבש אולו מים מני ים דא. ר מוסיף כלהו אתזנו וירתין. ש ברכן. ת דכתיב.

מסורת הזוהר

ז (קהלת א) ב"א צד צ"ב. ח (איוב יד) בא סג צ"ב. ט (ישעיה גז) ב"ב רה צ"א. י (שמות יד) ויקרא קמא צ"ר.

דרך אמת ה) וממלא אגס מים שלה בשפע העליון.

שם ע"ב אתון

נהר העליון והיקר שנכנס בתוכה, והוא קבץ כל אלו נהרות ונחלים, הנמשכים מן ההמשכה של נהר הקדוש שהוא שאין מימיו פוסקים לעולם, דהיינו הבינה, הנמשך ויוצא מעדן העליון, שהוא חכמה סתינאה, שה"ס הבינה שיצאה מראש א"א, בסו"ה ונהר יוצא מעדן, שהיא המקור לכל המוחין דזו"ן ותחתונים. והוא נכנס בתוכה וממלא האגמים שלה דהיינו ספירות המלכות, ומשם יורשים העולמות כל הברכות בכל השלמות. (לב) ת"ח בשעתא דאתברכא וכו': בוא וראה בשעה שנתברכת כנסת ישראל, מתברכים כל העולמות, וישראל למטה יונקים ומתברכים בשבילה. והעמדנו, שהמלכות מגינה על ישראל, כמו שלמדנו.

(ג) כתיב ויסע וגו': כתוב ויסע מלאך האלקים ההולך וגו', מלאך האלקים זה כנסת ישראל, והעמדנו שבשעה היא, שנאמר ויסע מלאך וגו', נסעה בעזרת האבות, כלומר שקבלה

או

הסולם

מאמר

כדי להתברך מהם ע"י מדרגה אחת שהיא צדיק, דהיינו יסוד דז"א, העומד עליה ומשפיע לה כל מה שבחנ"ת, וע"כ אנו אומרים, כשבאר הזו נוסעת, בעזרת האבות היא נוסעת.

(ל) ואקרי באר ואקרי ים וכו': ופעם, המלכות נקראת באר, ופעם נקראת ים, נקראת באר, בשעה שיצחק, שהוא גבורה דז"א, יוצא מזויין, מקו שמאל מצד אמא, ובא להמשיך הארת חכמה מאמא אחר זו המלכות, וממלא אותה, בסו"ה שמאלו תחת לראשי, או נקראת בארו של יצחק, או בארה של מרים, וכבר העמידוהו ים היא נקראת, כשמאירה מנהר העליון דאבא, שמקבלת או חכמה וחסדים, או נקראת ים, שנחלים הולכים אליה, כמש"א, כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא. (לא) ומיומא דגלתה כנסת וכו': ומיום שגלתה כנסת ישראל, שהיא המלכות, בגלות, כתוב, אולו מים מני ים, זו כנסת ישראל הנקראת ים, יחרב ויבש, זה צדיק, שהוא יסוד. וע"כ כתוב, הצדיק אבד וגו', שהוא היה (דמו"י דף ק"ג ע"ב)

ישראל. והא אוקימנא, דההיא שעתא, בסיוע דאבהן נטלא. וכד אינון משתכחי לגבה, כלא משתכחי. ובג"כ אתמסר באלין קראי שמא קדישא, דכליל בהון אבהתא, כמה דאוקימנא. א חד קרא כסדרא, ב וחד למפרע, וחד כסדרא. (ד) ויסע מלאך האלהים ההולך וגו', דא כסדרא ג בגין דאברהם אשתכח הכא, וכל אינון דאתו ד מסטריה, ועל דא ה איהו כסדרא כגוונא דא. ו (ה) הכא אתעטר אברהם בעטרוי, ואעטר לה לכנסת ישראל, ואלין אתוון כלהו בארע מישר, למיהך ביממא. דכתיב ו יומם יצוה יי חסדו ובלילה שירה עמי. וע"ד כתיב ויסע, אימתי נטלין במטלנייהו, ז הוי אימא ביממא, כד נהיר שמשא. ודא חד קרא דאיהו בשבעין ותרין אתוון. (ו) תניינא דיצחק, הכי נמי דאשתכח בע"ב אתוון, לאשתכחא ט בדינא לגבי מצראי. ו לגבי ישראל ברחמי. וע"ד כתיב, ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל, לקביל אלין ולקביל אלין. ויהי הענן והחשך, דהכי הוא יומא כ דיצחק, דעיבא הוי, עננא וחשוכא מניה הוא. ובגין כך סדורא דאתוון למפרע, ז ולא בארע מישר, כגוונא דא. ח

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

א האי ב ל"ג וחד למפרע וחד חסדרא. ג ל"ג בגין ; מוסיף בגין רוגוא וזעפא ואימתא ותקיפו זה אל זה לא הו מתקרי עד דאתא יעקב ושכיך רוגוא ומאיך ותבר גלגלי ימא הה"ד ויט משה את ידו וגוי מאי ברוח קדים ענה תקיף לתברא מרוגוא וישם את היים להרבה ויבקעו המים לסטרא דא ולסטרא דא וע"ד אתוון כלהו באורח מישר כדקא יאות דאברהם. ד מסטרא. ה בסדרא ול"ג איהו. ו בדפו"י כתבו אמר המגיה כאן מצאתי כתוב פסוק ויסע כסדר כל אות ואות בבית אחד במרובע עם זה הלשון ותמצאם כולם בסוף חלק שני. וכוזהר שלנו תמצאם בפרשת בשלח דף נז. ז הוה ול"ג אימא. ח ל"ג תניינא דיצחק ה"נ דאשתכח בע"ב אתוון. ט בדינא לגבי [כנסת] ישראל. י ועליהו דישאל. כ [רתיכא] דיצחק עננא הוי. ל מוסיף בארע עקימא ולא. מ בדפו"י כתבו כאן מצאתי פסוק ויבא למפרע כל אות ואות בבית אחד במרובע עם זה הלשון.

שם ע"ב אתוון

הסולם

מאמר

אז מגי קוין חג"ת הנקראים אבות. וכשאלו נמצאים אצלה. הכל נמצא. הן חכמה והן חסדים. ומשום זה נמסר באלו הפסוקים השם הקדוש ע"ב, שהאבות כלולים בו, כמו שהעמדנו, פסוק אחד כסדר, שיוורה על קו ימין, ופסוק אחד למפרע המורה על קו שמאל, ופסוק אחד כסדר המורה על קו האמצעי. (כמ"ש לעיל בזהר בשלח דף נז ע"ש).

(ד) ויסע מלאך האלקים וגו' : ויסע מלאך האלקים ההולך וגו'. מקרא זה הוא כסדר, משום שאברהם נמצא כאן, שהוא חסד, קו ימין, וכל אלו הבאים מצדו, וע"כ האותיות הן כסדר כעין זה.

(ה) הכא אתעטר אברהם וכו' : כאן נתעטר אברהם שהוא חסד, בעטרוי, והעטיר לכנסת ישראל, שהיא המלכות, בדרך יושר, ללכת ביום, דהיינו בחסד, שכתוב, יומם יצוה ועל (דפו"י דף ק"ג ע"ב)

ה' חסדו ובלילה שירה עמי. וע"כ כתוב, ויסע, מתי נוסעים במסעיהם הוי אומר, ביום, כשמאיר השמש. שהוא ז"א, שאז שליטת החסד. וזה הוא מקרא אחד, שבו ע"ב אותיות.

(ו) תניינא, דיצחק, הכי וכו' : מקרא השני הוא של יצחק, דהיינו גבורה דז"א, ונמצא גם כן בע"ב אותיות, להמצא בדין אל המצרים, ואל ישראל ברחמים. וע"כ כתוב כאן, ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל, דהיינו כנגד אלו וכנגד אלו. כי יצחק ה"ס הארת החכמה, ואין הארת החכמה נמשכת אלא עם דינים קשים לרשעים (כנ"ל אד"ל אות רי"ט) ושכר טוב לצדיקים. שז"ס, ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל, ויהי הענן והחשך, כי כך הוא יום של יצחק, יום המעונן הוא. שהענן והחשך ממנו הוא, ומשום זה סדור האותיות הוא למפרע ולא בדרך ישר. כעין זה, ועל

לז) ועל דא אתוון כלהו למפרע, דכתיב ויהי הענן והחשך, דכיון דעאל יצחק בדינוי, לא קרב זה אל זה. כתיב זה אל זה, אינון דאתו מסטרא דאברהם, לא קריבו דא בדא. דהא לא יכלין, בגין דהאי באר אתדבקא ביצחק. כד"א, ויאר את הלילה. דכד אתמלייא נ לאתחברא ביצחק, לא קרב זה אל זה, ולא יכיל לקרבא. עד דאתא יעקב, ואתחבר באברהם, ונטל ליצחק, ושאר ליה באמצעיתא, כדין אתקשר מהימנותא דא בדא ודא בדא, ואשתזיבו ישראל.

לח) ותנינן, באתר דאבהתא אשתכחי, שאר צדיקייא משתכחי גבייהו, וע"ד שמא דא, סליק לסטרין אחרנין מתפרשן, אע"ג דכלהו נפקין לארחא חד. לט) כד נהרא האי בא"ר מסטרא דיצחק, ואתקשר ביה, אתעביד ימא רבא תקיפא, וגלגלין תקיפין, סליקין ונחתין בזעף ורוגזא בתקיפו, נטיל לעילא, * סליק, ונחית לתתא, אברהם אתי ס לקבליה, ומגו רוגזא וזעפא וחימתא ותקיפו, זה אל זה לא הוו מתקרבין, עד דאתא יעקב, ושכיך רוגזא, ומאיך ותבר גלגלי ימא, הה"ד ז) ויט משה את ידו על הים ויולך יי את הים ברוח קדים עזה וגו'.

חלופי גרסאות

נ לאתקפא. ס לקבלא.

מסורת הזוהר

(שמות יד) בהשמטות ח"ב רעא : תק"ח צח ט"ב שכ"ה צט ט"ד שמ"א.

שם ע"ב אתוון

הסולם

מאמר

לח) ותנינן באתר דאבהתא וכו' : ולמדנו, במקום שהאבות נמצאים, שאר הצדיקים נמצאים אצלם כלומר, שבמקום שיש חג"ת שהם האבות וכללים שם ג"כ נהיי"מ, הנקראים משה אהרן יוסף. וע"כ שם זה של ע"ב, עולה ומתפרש באפנים אחרים. דהיינו שהשם ע"ב מתבאר באפן זה, שייב גבולים, שה"ס חו"ב תו"מ שבכל אחד מג' קוין, שהם י"ב, מאירים בכל קצה מו"ק דז"א. וששה פעמים י"ב הם ע"ב. וכן לעוד אפנים בדרך הזה. ואע"פ שכל הפירושים יוצאים לדרך אחד.

לט) כד נהרא האי וכו' : כשמאירה באר הזו שהיא מלכות שמצד יצחק, שהוא קו שמאל, ונתקשר בו, נעשה ים הגדול, חזק וזועף, וגלגלים חזקים עולים ויורדים בזעף ורוגז בתקיפות, נוסע למעלה, עולה, ויורד למטה. בסו"ה יעלו שמים ירדו תהומות. (כמ"ש) לעיל באדרא רבא את רי"ד ע"ש) אברהם בא כנגדו שהוא קו ימין, כלומר, נושום שקו ימין בא כנגדו ע"כ נעשה המחלוקת והרעש הזה, שבהתגבר השמאל או גלי הים עולים עד השמים שיאם, ובהתגבר הימין, שהוא אברהם, אז הגלים ירדו תהומות (כמ"ש שם). ומתוך הרוגז והזעף והחימה והתקיפות, לא היו מתקרבים זה אל זה ב' הקוין, אלא שנלחמו.

עד

לז) ועל דא אתוון וכו' : וע"כ האותיות כולן הם למפרע, שכתוב, ויהי הענן והחשך שהוא דין, ולמפרע רומז על דין. כי כיון שנכנס יצחק בדינים שלו, לא קרב זה אל זה. כתוב, זה אל זה, שהם אלו הבאים מצד אברהם, דהיינו מן אור החסד, לא קרבו זה אל זה. כלומר שהקו ימין שהוא חסד לא קרב להשפיע לקו שמאל שהוא גבורה, וע"כ היה השמאל בחכמה בלא חסדים שהוא דין קשה והוא חשך (כנ"ל ב"א דף מ"ז ד"ה נפק) וז"א שהוא חסד לא קרב אל הנוקבא להשפיע בה חסדים, והיתה הנוקבא מקבלת מקו שמאל חכמה בלי חסדים שהוא חשך. כי לא יכלו לקרב זה אל זה, משום שבאר הזו, שהיא מלכות, נתדבקה ביצחק, שהוא קו שמאל, כש"א ויאר את הלילה. שהקו שמאל האיר את הלילה שהוא המלכות. וכשנתמלאה להתחבר ביצחק לא קרב זה אל זה, ולא יכול לקרב שלא היה זווג ז"א ומלכות מצד החסד. עד שבא יעקב, שהוא קו האמצעי ונתחבר באברהם שהוא חסד. ולקח את יצחק והשרה אותו באמצע, בין הרחמים שהוא קו האמצעי, ובין החסד שהוא קו ימין, אז נקשר האמינה זה כזה וזה בזה, דהיינו שב' הקוין ימין ושמאל נקשרו יחדיו, וכן ז"א ומלכות נזווגו יחד מצד החסד. ונצלו ישראל.

(דפו"י דף ק"נ ע"ב * דף קנ"א ע"א)

מאי ברוח קדים עזה. ^ט דא רוח יעקב, עזה תקיף ^פ לקבליה, לתברא רוגזא ^צ דהאי ימא. וישם את הים לחרבה ויבקעו המים ^ק אריק ימא מימי רוגזין, ואתפליגו מיא לסטרא דאברהם ולסטרא דיעקב, הה"ד ויבקעו המים לסטרא דא ולסטרא דא. ועל דא אתוון כלהו בארע מישר כדקא יאות. ^ד

(מ) אלין אתוון בארע מישר, בסטר דיעקב, וכל אינון דאתו מסטריה. ^ו וכד אתא יעקב, אתחבר באברהם, ונטל ליצחק, ושאר ליה באמצעייתא. כדין אתקשר מהימנותא דא בדא ודא בדא. ועל דא, עובדא בתקונא בשמא קדישא בזווגא דאבהן אשתמודע, דאיהו קשורא חד, קשורא מהימנא, למהוי רתיכא שלימתא. ובזווגא דאבהן כחדא, אתעביד כלא.

(מא) וידעין חברייא למיהך בארע מישר, לאתקנא עובדין כדקא יאות, ובשמא דא קשורא דאבהן, אשתכחו אורחין לדינא, ולרחמי, לסייוע, לחסד, לדחילו, לאורייתא, לחיי, למותא, לטב, לביש. זכאין אינון צדיקייא, דידיעין אורחוי דאורייתא, וידעין למיהך ^ת באורחוי דמלכא קדישא, זכאין אינון בעלמא דין ובעלמא דאתי. ^א

חלופי גרסאות

ע ל"ג דא רוח יעקב (עזה). ^פ ל"ג לקבליה. ^צ ל"ג דהאי ימא. ^ק מוסיף הוא אריק; ל"ג מן אריק עד לסטרא דא. ^ר בדפו"י כתבו כאן היה כתוב פסוק ויט כל אות ואות בבית אחד במרובע בזה הלשון. ^ש ל"ג מן וכד עד וע"ד. ^ת באורייתא. ^א בדפו"י כתבו וכאן מצאתי הע"ב שמות היוצאים מג' פסוקים אלו במרובע כל שם ומג' אותיות בבית אחד ישר הפוך ישר וסימניך יהי אור ולא הדפסתי אותו מפני יקר תפארת קדושתו. עיין בפרשת בשלח בדפוס שלנו דף ג"א.

שם ע"ב אתוון

הסולם

מאמר

בינו ובין קו ימין, או נקשר האמונה זה בזה וזה בזה, דהיינו שנקשרו ב' קוין, קו ימין וקו שמאל, זה בזה וזה בזה. ושלושתם במלכות, שנק' אמונה. וע"כ העבודה בתקון השם הקדוש נודעת, בזווג האבות, דהיינו ימין בשמאל ושמאל בימין, ושניהם באמצעי, שהוא קשר אחד, שכל ג' קוין נעשו אחד, קשר האמונה, וכל ג' הקוין מתקשרים במלכות, הנקראת אמונה, להיות מרכבה שלמה. שהם ג' קוין ומלכות ד' רגלי הכסא. שהם כסא ומרכבה אל הבינה. ובזווג האבות יחד כנ"ל, נעשה הכל.

(מא) וידעין חברייא למיהך וכו': ויודעים החברים ללכת בדרך ישר, דהיינו בקו האמצעי, לתקן המעשים כראוי. ובשם זה, ע"ב, שהוא קשר האבות, נמצאים דרכים לדין, לרחמים, לעזרה, לחסד, ליראה, לתורה, לחיים, למות, לטוב ולרע. אשרי הם הצדיקים שיודעים דרכי התורה, ויודעים ללכת בדרכי המלך הקדוש. אשרי הם בעולם הזה ובעולם הבא.

עד שבא יעקב, שהוא קו האמצעי והשקט הכעס, והשפיל, דהיינו שמיעט את ג"ר דשמאל, (כנ"ל ב"א דף ס' ד"ה מחלוקת ולך דף י"ג ד"ה ונתבאר) ושיבר גלי הים, ז"ש, ויט משה את ידו על הים ויולך ה' את הים ברוח קדים עזה, מהו ברוח קדים עזה, זה הוא רוח יעקב, שהוא קו האמצעי שהוא עזה ותקיף כנגד הקו שמאל, לשבר הרוגז של ים הזה, (כנ"ל לך דף י"ג ד"ה ונתבאר) אז, וישם את הים לחרבה ויבקעו המים, כי הריק הים ממימי הרוגז, ונתחלקו המים לצד אברהם, שהוא ימין שהוא חסד, ולצד יעקב, שהוא קו האמצעי שהוא רחמים, ז"ש ויבקעו המים, לצד זה ולצד זה. וע"כ האותיות כולם שבמקרא הזה דקו האמצעי הן בדרך ישר, כראוי.

(מ) אלין אתוון בארע וכו': אלו האותיות הם בדרך ישר. בצד יעקב, שהוא קו האמצעי, וכל הבאים מצדו. וכשבא יעקב, נתחבר באברהם, שהוא קו ימין, ולקח את יצחק, שהוא קו שמאל, והשרה אותו באמצע,

(דפו"י דף קנ"א ע"א)

(מב) **הא אבהן במטלנין**, בעובדין, בקשורין דמתקשרי דא בדא. וכד מתחברן כחדא, לית מאן דיקום קמיהו. וּתנינן, באתר דאבהתא אשתכחו, שאר צדיקייא משתכחי גבייהו. ועל דא שמא דא סליק לסטרין אחרנין מתפרשן, אע"ג דכלהו נפקין לארחא חד.

(מג) **ג שבעה קשורין אינון**, דמתקשרי בהו ג' אבהן, וד' אחרנין. רישא ואמצעייתא בקשורא חדא. ואלין אינון דחפרו בירא דמיא. תניינא זה אל זה, ואינון קשורא חדא, בתלת יודין.

(מד) **תליתאה, שלימו דכל מהימנותא**. רביעאה, תרין קיימין, דגופא קיימא עלייהו. חמישאה, טב וביש, נהרא דנפיק אילנא דחיי ומותא, עמיקתא דכלא.

חלופי גרסאות

ב ל"ג מן ותנינן עד סוף האות. ג ב"פ"י כתבו כאן שייך גרסינן שבעה וכו' שבסוף הספר סימן ח.

שם ע"ב שמות

הסולם

מאמר

חב"ד. ועמהם נקשרת חלוקה הו' שהיא האמצעית, המתחלת מן השם **מנ"ד** עד השם **מי"ב**, שבתוכם השם **אנ"י**. וחלוקה זו היא כנגד מלכות, ונקשרת עם הראש בקשר אחד, ונמצא שקשר הב', שהוא חסד וגבורה מתחיל מן השם **י' י' י'** עד השם **כו"ק**. דהיינו ב' חלוקות, שבכל אחת ז' שמות. והם נחשבים לקשר אחד. והם קשר הב'. וז"ש, **תניינא, זה אל זה**, דהיינו חסד וגבורה, ואינון **קשורא חדא בתלת יודין**, שהם שניהם קשר אחד, ומתחילים בג' יודין, **י"י**.

(מד) **תליתאה שלימו דכל וכו'**: הקשר השלישי, הוא תפארת, שהוא קו האמצעי והוא שלמות של כל האמונה. שהוא משפיע למלכות הנקראת אמונה ומשלימה. קשר הרביעי, הוא ב' עמודים שהגוף עומד עליהם שהם נצח והוד, ונחשבים לנצח. קשר החמישי הוא הוד, שבו טוב ורע, והוא נהר היוצא לאילן של חיים ומות, שהוא המלכות. כי הוד משפיע למלכות. והוא העמוק מכל. כלומר שיש בו דינין יותר מבכל הספירות. קשר הששי, הוא יסוד, שבו הדין ברחמים. קשר השביעי, שהוא המלכות, כבר נאמר בתחילה שנכלל בראש הוא שאמרנו, משום שהוא אמצע הכל, כנ"ל בדבור הסמוך, ומשום שהוא אמצע הכל נקרא **אנ"י**, כלומר שבחלוקה שלה יש השם **אנ"י**, שהוא קיום של כל הענפים המתאחדים מסביב לה. פירוש. הקשר השלישי מתחיל מן השם **זו"ל** עד השם **זה"ו**, כי ג' חלוקות הראשונות הן בחב"ד, וב' חלוקות שלאחריהן, הן בחסד וגבורה. וחלוקה הששית המתחלקת מן מנ"ד עד

(מב) **הא אבהן במטלנין וכו'**: הנה האבות, בנסיעות שה"ס נסיעתם בג' דוכתי (בשלח דף ל"ט ד"ה וג') במעשים להעלות מ"ג בקשרים היינו ביחודים, שמתקשרים זה בזה, כי בכל שם מע"ב שמות אלו, נקשרים כל האבות יחד, שהם ג' הקוין, וכשמתחברים יחד אין מי שיקום לפניהם. ולמדנו, במקום שהאבות נמצאים, נמצאים עמהם שאר הצדיקים, משה אהרן יוסף, וע"כ עולה שם ע"ב זה ומתפרשים באפנים אחרים, אע"פ שכל הפירושים יוצאים לדרך אחד. (כנ"ל אות ל"ח ע"ש).

(מג) **שבעה קשורין אינון וכו'**: שבעה קשרים הם בע"ב שמות, שמתקשרים בהם, בכל קשר וקשר, ג' אבות, שהם חג"ת, וארבעה אחרים, שהם נהי"מ. ומפרש. הראש של ע"ב שמות, שהם ג' ספירות חב"ד, המכונים ראש, והאמצע שבהם, שהוא המלכות, הם בקשר אחד. משום שאלו חכמה ובינה, הם שחפרו באר המים, שהיא המלכות, כמ"ש באר חפרו שרים, שהם חכמה ובינה (כנ"ל אות כ"ט) וע"כ החו"ב דעת עם המלכות הם בקשר אחד. קשר השני, הוא זה אל זה, כלומר ב' הקוין חסד וגבורה, שעליהם נאמר ולא קרב זה אל זה (כנ"ל אות ל"ז) והם קשר אחד, המתחיל בג' יודין.

פירוש. כי השם ע"ב מתחלק על עשר חלוקות, שבכל אחת. ז' שמות כנגד חג"ת נהי"מ כנ"ל, וג' חלוקות הראשונות המתחילות בהם זה"ו עד השם **נל"ך** הוא רישא, דהיינו (דפ"י דף קנ"א ע"א)

שתיטאה, דינא ברחמי, שביעאה, בקדמיטא אתמר, בההוא רישא דאמרן, בגין דאיהו אמצעיתא ד דכלא. ובגין דאיהו אמצעיתא דכלא, אקרי אני קיומא דכל ענפין דמתאחדן מסחרניה.

מה) שבעה דרגין אלין, מדרגא חדא לדרגא ה חדא, אשתמודעא ו רתיכא חדא, בכל אינון דמתאחדן ביה. וכן מדרגא לדרגא, וכלהו אתנהגן אבתריה דההוא דרגא דאתפקדא עלייהו, והא אוקימנא מלי.

מו) ת"ח, בשעתא דאלין דרגין משתכחי, כל מהימנותא אשתכח, ואלין שבעה עננין דאסחרו להו לישראל. בג"כ כד נטלא שכינתא, ד באבהתא נטלא. וכד אלין נטלין, כלהו דרגין אחרנין נטלין בהו, וכדין אתעטרת כ"י כדקא יאות.

מז) ת"ח, זבולן דקאמרן ירית ים כנרת. ה ים כנרת סתם, והכי אתחזי. אי הכי יהודה מה חולקא אית ביה, אלא יהודה נטל ט מלכותא כלא, ואתאחזי ביה בכל סטרין.

חלופי גרסאות

ד ל"ג דכלא. ה אחרא. ו בתיבה. ז באתריה. ח מוסיף ואקרי ים כנרת כנרת סתם. ט מוסיף חולקא מלכותא.

שם ע"ב שמות

הסולם

מאמר

מו) ת"ח בשעתא דאלין וכו': בוא וראה, בשעה שאלו המדרגות של שם ע"ב נמצאות, נמצא כל האמונה, דהיינו כל שלמות המלכות, ואלו שבע קשרים הם שבעה עננים שהקיפו להם לישראל. והם היו עשרה, כי החסד כלול ג"ר, כנודע. משום זה כשהשכינה נוסעת היא נוסעת באבות, שהם חג"ת, שה"ס השם ע"ב, כי כשאלו נוסעים, כל מדרגות אחרות נוסעות בתוכם, כנ"ל, ואז מתעטרת כנסת ישראל, שהיא המלכות, כראוי. וכל הארתם היא בעיקר בעת הנסיעה (כנ"ל בשלח דף ל"ט ד"ה וג' ע"ש).

מז) ת"ח זבולן דקאמרן וכו': בוא וראה, זבולן שאמרנו שהוא ירש ים כנרת, ים כנרת סתם, שהיא המלכות. וכך ראוי להיות. שואל, א"כ יהודה, שאמנונו בכל מקום שהוא מלכות, איזה חלק יש בו מן המלכות אחר שכבר נטלה זבולן. ומשיב, אלא יהודה לקח כל המלכות ונתאחד בה בכל המדרגות שלה. הן בקטנות הן בגדלות בסוד ד' ה' דיהודה. שד' היא הקטנות מטרם שקבלה עליה דכר. וה' היא הגדלות. משא"כ זבולן, לקח רק בחינת מלכות בעת שנקראת ים כנרת. בסוד המלחמות שבה (כנ"ל אות כ"ו כ"ז).

רבי

עד מ"כ, היא חלוקה האמצעית שהיא בחינת המלכות, והיא נקשרת לקשר אחד עם קשר הא' שהוא הראש, כנ"ל בדבור הסמוך. וע"כ מתחיל קשר השלישי בחלוקה השביעית מן וי"ל עד וז"ו. הקשר הרביעי מתחיל בחלוקה הח' מן השם דינ"י עד השם פי"י. הקשר החמישי מתחיל בחלוקה הט' מן השם נמ"ם עד השם ענ"ו. הקשר הששי מתחיל בחלוקה העשירית מן השם מח"י עד השם יב"מ. וב' שמות האחרונים נכללים בהם. בסוד ע' סנהדרין וב' סהדי (כנ"ל בשלח אות קס"ג).

מה) שבעה דרגין אלין וכו': שבע מדרגות אלו, דהיינו שבעה הקשרים הנ"ל, ממדרגה אחת עד למדרגה אחת, כלומר ממדרגה הראשונה עד האחרונה, מרכבה אחת נודעת בהם בכל אלו השמות המתאחדים בה. וכן ממדרגה למדרגה. כלומר, וכן כל מדרגה פרטית היא מרכבה שלמה בפני עצמה. ואע"פ שבכל מדרגה הם אותם ז"ס חג"ת נהי"מ, ההפרש ביניהם היא, שבכל מדרגה, כולם נוהגים אחר מדרגה היא הנפקדת עליהם. וכבר העמדנו הדברים. כי למשל, במדרגת החסד יש ז"ס חג"ת נהי"מ, אבל כולם נוהגים אחר ספירת החסד. וכן בגבורה שיש בה ז"ס חג"ת נהי"מ, מתנהגים כולם לפי שליטת הגבורה. וכן בכל מדרגה ומדרגה. (דסו"י דף קנ"א ע"א)

מח) רבי אלעזר אמר, האי פרשתא, הא אתמר עובדא, דמנרתא ותקונאה, וכל מה דבה, אמאי הכא זמנא אחרא. אלא כיון דנשיאים - קריבו קורבנא דמדבחא, וכל תקונא דאתחזי ליה, אתא קרא ואשתעי עובדא דמנרתא, דהיא כ תקונא על ידא דאהרן, דהא ז לעילא מנרתא, וכל מ בוצינין דילה, על ידא דאהרן נהרין כלא.

מט) ת"ח, מדבחא תריסר נשיאין הוו, ז לחנכא ליה, ולא תקנא ליה, והא אוקמוה תריסר אינון שבטין, לד' סטרין, ד' ס דגלים, וכלהו תריסר. וכלא כגוונא דלעילא. מנרתא * אתמני בשבעה בוצינין, לאדלקא על ידא דכהנא, וכלא כגוונא דלעילא. ומנרתא, על את קיימא, פ ובניסא אתעבידת, והא אוקמוה בעובדא דמנרתא.

נ) ומדבח פנימאה, ומנרתא, קיימי כחדא, לחדוותא דכלא. ז דכתיב ח שמן וקטרת ישמח לב. ואוקימנא דתרי מדבחן הוו, חד פנימאה דכלא, והאי קיימא לחדוותא. וחד ק לבר, לקרבא קרבנין. ר ומהאי פנימאה נפיק להאי דלבר, ומאן דחמי ו יסתכל, ינדע חכמתא עלאה, רזא דמלה אדני ידוד. ועל דא לא אתקרב קטרתא, אלא בשעתא דשמן אשתכח.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

י מוסיף קריבו לעילא. כ מוסיף תקונא לעילא. ל ל"ג לעילא מ תקונין. נ לאתקנא ול"ג לחנכא ליה. ס ל"ג דגלים וכלהו. ע ל"ג וכלא כגוונא דלעילא. פ ואתעבדת ול"ג ובניסא. צ מוסיף והא אוקמוה דכתיב. ק ל"ג לבר. ר ומהאי נפיק להאי ול"ג פנימאה ול"ג דלבר. ש יסתכל וינדע ול"ג חכמתא עלאה.

מזבח הפנימי והמנורה

הסולם

מאמר

דמלכות. והמנורה על אות עומדת ובנס נעשית (כנ"ל תרומה אות תקפ"א) שהיתה נעשית מאליה. וכבר העמידוהו במעשה המנורה.

ג) ומדבח פנימאה ומנרתא וכו': ומזבח הפנימי והמנורה. עומדים יחד לשמחת הכל. שכתוב שמן וקטרת ישמח לב. ששמן זוא המנורה, דהיינו המלכות המקבלת מחכמה. וקטרת הוא המזבח הפנימי, והעמדנו כי ב' מזבחות היו. אחד פנימי של הכל, שהוא מזבח הקטרת, וזה עומד לשמחה. והוא כנגד בינה. ואחד לחוץ דהיינו מזבח החיצון, העומד להקריב קרבנות, שהוא כנגד מלכות. ומזבח הפנימי, שהיא כנגד הבינה, יוצא שפע לזה שמבחוץ, שהוא מלכות. ומי שרואה ומסתכל יודע חכמה העליונה שסוד הדבר אדני הוי"ה. כי מזבח הפנימי היא הוי"ה, בינה. והחיצון אדני, מלכות. וע"כ לא נקרב קטרת אלא בשעה שנמצא שמן (כנ"ל אות כ"ב). שהיט יחוד אחד חו"ב.

אשכחנא

מח) ר' אלעזר אמר וכו': רא"א פרשה זו, כבר נאמר מעשה המנורה וכל תקוניה וכל מה שבה, למה נאמר כאן פעם שניה. ומשיב, אלא כיון שהנשיאים הקריבו קרבנות המזבח, וכל התקונים הראוי לו, בא הכתוב וסיפר מעשה המנורה שהוא תקון על ידי אהרן, כי למעלה, המנורה, שהיא המלכות, וכל הנרות שלה שהם הספירות, הכל מאיר על ידי אהרן.

מט) ת"ח מדבחא תריסר וכו': בוא וראה המזבח, י"ב נשיאים היו, לחנכו ולתקנו, והרי העמידוהו, שיי"ב הם השבטים לד' רוחות ד' דגלים, שבכל דגל ג' שבטים, וכולם יחד היו י"ב. והכל כעין שלמעלה, כי המזבח שלמעלה שהוא המלכות מקבלת מי"ב צירופי הויה שבד"א שהיט חו"ב תו"מ שבכל אחד ג' קוין, והם י"ב. המנורה, בשבעה נרות, נתמנתה להדליקם על ידי הכהן. והכל כעין של מעלה, כנגד ז"א המאיר לחג"ת נהי"מ (דפ"י דף קנ"א ע"א *) דף קנ"א ע"ב)

(נא) אשכחנא בספרא דשלמה מלכא, קטרת הוא לחדוה, ולסלקא מותנא. מאי טעמא. בגין דדינא מהאי דלבר אשתכת, וחדוותא וחדו וקשורא דנהירו, ת מההוא פנימאה, א דכל חידו ביה קיימא. וכד האי אתער, כל דינא אסתלק ב מהאי, ולא יכיל למעבד דינא. ובג"כ, קטרת קיימא לבטלא מותנא, ועל דא, קטרת קשירו הוא דכלא, ודא אתקריב בההוא פנימאה. זכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי, עלייהו כתיב ויאמר לי עבדי אתה ישראל וגו'. (ב) קח את הלויים וגו', הא אוקמוה דבעי ג לדכאה לון, ולאמשכא לון, לאתקשרא באתרייהו, בגין דאינון דרועא שמאלא, וסטרא דדינא, וכל מאן דאתי מסטרא דדינא, בעי דלא ירבי שערא, בגין דאסגי דינא בעלמא. ועל דא אתתא כהאי גוונא, דלא יתחזי ד שערא לבר, ובעיית לאתחפייא רישה, ולכסי שערהא, ואוקימנא, והא אתמר. וכדין אתברכן כל אינון דאתיין מסטרא דדינא. ועל דא בליואי כתיב, וכה תעשה להם לטהרם וגו', והעבירו תער וגו'. ואתמר ליואי לא סלקין לאתרייהו, עד דירים לון כהנא, בגין דימינא מדבר תדיר לשמאלא. (ג) ר"ש אמר, ביומא דסלקין ליואי בדוכתייהו, בתרין פרים. מ"ט פרים.

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

(1) (ישעיה מט) יתרו סו צ"ר. (ס) ח"ג קמו : אית ת ההוא. א דכלא ול"ג חידו. ב ל"ג מהאי. ג לדברא. ד ל"ג שערא ; שערה. ה ל"ג בליואי. קנו צ"ס.

מאן דאתי מסטרא דדינא לא ירבי שערי

הסולם

מאמר

(נא) אשכחנא בספרא דשלמה וכו' : ולכסות שערותיה, והעמידוה, וכבר למדנו, ואן, מצאתי בספרו של שלמה המלך, שהקטרת היא, לשמחה ולהעביר המות. מהו הטעם. הוא משום שהדין נמצא ממוזבח החיצון, שהוא מלכות. והשמחה והחדוה וקשר האור הם ממוזבח הפנימי, שכל שמחה עומדת בו. שהוא בינה, וכשזה נתעורר, דהיינו הפנימי, כל דין מסתלק מזה, מן החיצון, ואינו יכול לעשות דין, ומשום זה קטרת שה"ס הפנימי, עומדת לבטל המות. כי כשהפנימי שה"ס בינה, מתעוררת ע"י הקטרת, אין החיצון, שהוא המלכות, יכולה לעשות דין, וע"כ קטרת הוא קשר הכל, והוא נקרב במוזבח הפנימי, שכל שמחה נמצאת בו. אשרי הם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא. עליהם כתוב, ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר-בך אתפאר.

פירוש. שורש השערות הוא, מכניסת ה' באור, שמסלקת הג"ר והאור נעשה לאויר. ומבחי' חסרון ג"ר שנעשה יוצאים השערות, שהם מלשון סערות דהיינו דינים. כי הס"א נאחזת במקום שיש חסרון. וז"ש, וכל מאן דאתי מסטרא דדינא בעי דלא ירבי שערא בגין דאסגי דינא בעלמא. אמנם וכל זה באותם הנמשכים מצד השמאל כגון אשה, וכן הלויים. אבל הנמשכים מצד הימין מסוד הקדושה, הוא להיפך. שהשערות בהם הוא קדש, כגון נזיר שנאמר בו קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו (כמ"ש כל זה לעיל פרשת תזריע אות קכ"א בהסולם ע"ש) שזה כל ההפרש בין קדוש ובין טהור.

(ג) ר"ש אמר ביומא וכו' רש"א, ביום שעלו הלויים למקומם הקריבו ב' פרים. מהו הטעם פרים. ומשיב, אלא הם כפרים דהיינו בקו

(ב) קח את הלויים וגו' : הרי העמידוהו, שצריכים לטהר אותם ולהמשיכם להתקשר במקומם, בקו שמאל. משום שהם מזרוע שמאל, מנוברה דז"א, וצד הדין, וכל מי שבא מצד הדין, צריך שלא יגדל שער, משום שמרבה דין בעולם. ולפיכך, אשה, כעין זה, צריכה שלא יתראו שערותיה לחוץ, וצריכה לכסות ראשה (דפו"י דף קנ"א ע"ב)

בהעלותך

יט

אלא ו אינהו כפרים, לקבלא בשמאלא להאי פרה דאקרי פרה אדומה. כהנא כל חילא וכל תקונא ביה תלייא, בגין דכל חילא דגופא בדוועא ימינא קיימא. ועל דא כהנא דוועא דישראל כלהו הוי. וביה קיימא לאתקנא כלא ולאתקנא עלמא ועם כל דא, לא אשתכח בלחודוי, אלא בגופא ושמאלא, וגופא עקרא הוא דכלא. ז

נד) (ו) זאת אשר ללויים וגו'. ת"ח, ליואה בר חמש ועשרין שנין ו סליק לדוכתיה ואתעטר. וחמש ועשרין יפלה עד דסליק לדרגא דחמשיין. כד סליק להאי דרגא דחמשיין שנין ולהלאה, נחית מן תוקפא דאשא דביה, וכיון דאשא וחמימותא אתקרה, הא פגים לההוא אתר דאתקשר ביה.

נה) . ועוד, דקלא דזמרא לא אתקשר בהדיה כל כך. וקלא בעי דלא יתפגם, אלא בעי לאתקפא, דהא באתר דדינא תקיף קיימא, ולא בחלשא. ובג"כ בעי דלא יפגים ההוא אתר דאתקשר ביה, דאיהו דינא תקיפא, ולא חלשא, ועל דא לא בעי לאחזאה חולשתא כלל בכל סטריין. זכאה הוא ב"ג דאשתדל באורייתא, וינדע אורחוי דקב"ה, ולא סטי לימינא ולשמאלא, דכתיב (ג) כי ישרים דרכי יי'.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

(ו) (במדבר ח.) (ז) (הושע יד) משפטים ח צ"צ. ו איהו פרים ; אינהו שמאלא כפרים לקבלא בשמאלא ת"ח כהנא דוועא ימינא דישראל כלהו הוה וביה קיימא לאתקנא עלמא ולאתקנא כלא בגין דכל חילא דגופא בדוועא ימינא קיימא וכל תקונא ביה תלייא. ז בדפו"י כתבו מאמר והניף השייך כאן עיין סוף הספר סימן ט. ח ל"ג זאת אשר ללויים וגו'. ט יפלה בר חמשיין ; חמש ועשרין] סליק לדוכתיה ואתעטר וחמש ; חמש] ועשרין יפלה דהא ב"ג כד. ול"ג מן סליק עד כד. י ל"ג מן ועוד עד דאיהו.

זאת אשר ללויים

הסולם

מאמר

החכמה שבשמאל מאירה אלא בתוקף כח הדין המטיל אימה ופחד על הרשעים (כנ"ל אדר"א רבא אות ר"ט) וכיון שפסק ממנו כח האש, שהוא דינים, ע"כ אינו ראוי לעבוד. והוא פוגם את השמאל. שבשבילו אינו ראוי להמשכת החכמה.

נה) ועוד, דקלא דזמרא וכו' : ועוד, שלאחר חמשים שנה, הקול של הזמרה אינו מקושר בו כל כך, דהיינו שנחלש מעט, והקול צריך שלא יופגם אלא צריך להתחזק כי במקום דין חזק עומד ולא בחלש. ומשום זה צריך שלא יפגום אותו מקום. שהוא השמאל. שנקשר בו. שהוא דין תקיף ולא חלש. ולא צריך משום זה להראות איזה חולשה מכל הצדדים. (ועי' לעיל ויחי אות תתכ"ה) אשרי הוא האדם העוסק בתורה, ויודע דרכי של הקב"ה, ואינו סר לימין ולשמאל. שכתוב כי ישרים דרכי ה'. דהיינו שהולך תמיד בקו האמצעי.

וידבר

בקו שמאל, בסוד ופני שור מהשמאל, שיקבלו בשמאל אותה הפרה שנקראת פרה אדומה, דהיינו מלכות שמצד השמאל. והכהן, שהוא קו ימין כל כח וכל תקון תלוי בו, משום שכל כח הגוף עומד בזרוע ימין. וע"כ הכהן, היה זרוע ימין של כל ישראל שבו עומד לתקן הכל ולתקן העולם. ועם כל זה לא נמצא קו הימין בלבד, אלא במחובר עם הגוף ועם השמאל, דהיינו עם ב' הקוין אמצע ושמאל. והגוף, שהוא קו אמצעי הוא עיקר הכל. כי הוא מיוחד ב' הקוין, ומשלימם, וגם כולל אותם.

נד) זאת אשר ללויים וגו' : בוא וראה, הלוי, בן חמש ועשרים שנה, עולה למקומו ומתעטר. וחמש ועשרים שנה יעבוד עד שעולה למדרגת חמשים. כשעולה למדרגת חמשים שנה ולהלאה, הוא יורד מתוקף האש שבו, וכיון שהאש קו החום מתקרה, הוא פוגם לאותו מקום שקשור בו, שהוא שמאל. פירושו, כי אין הארת (דפו"י דף קנ"א ע"ב)

(נו) וידבר יי אל משה במדבר סיני וגו'. א"ר אבא, מ"ט כ אוהר להון הכא על פסחא, והא אתמר להו במצרים. אלא בשנה השנית הוה, דישראל חשיבו דהא פסח לאו איהו אלא במצרים, וכוון דעבדו ליה זמנא חדא במצרים, חשיבו דלא אצטריך יתיר. מ אתא קב"ה ואזהר לון עליה, דלא יחשבון דהא קא עבר זמניה במצרים, ולא יצטריך. בגין * כך במדבר סיני בשנה השנית, לאתקנא להו לדרי דרין.

(נז) ואע"ג דהא אוהר להו במצרים, השתא פקיד לון זמנא אחרא, בההוא אתר דכל פקודין דאורייתא ביה אתיהיבו. וע"ד בשנה השנית. מאי בשנה השנית בחדש הראשון. אלא רזא עלאה היא, חד שנה. וחד חדש. מה בין האי להאי. חדש: דא סיהרא. שנה: דא שמשא, דנהיר לסיהרא. וכדין הוה בזמנא דכל פקודין דאורייתא אתמסרו ביה.

(נח) ר"ש אמר, ווי לההוא ב"נ דאמר, דהא אורייתא אתא לאחזאה ספורין בעלמא, ומלין דהדיוטי. דאי הכי, אפילו בזמנא דא, אנן יכלין למעבד אורייתא, במלין דהדיוטי, ובשבחא יתיר מכלהו. אי לאחזאה מלה דעלמא, אפילו אינון קפסירי דעלמא, אית בינייהו מלין עלאין יתיר. אי הכי נזיל אבתרייהו, ונעביד מנייהו אורייתא, כהאי גוונא. אלא כל מלין דאורייתא, מלין עלאין אינון, ורזין עלאין.

חלופי גרסאות

כ הכא פסח והא אתמר אלא ול"ג מן אוהר עד אלא.
ל מוסיף השתא כיון. מ אמר. נ אלא כל מלין דאורייתא כהאי גוונא ת"ח ול"ג מלין עלאין אינון ורוזין עלאין.

מסורת הזהר

(במדבר ט).

דרך אמת ו) שרים ושלטונים יש להם כמה ספרים ודברי הימים שלומדים מהם חכמה ומוסר כנודע.

ספח במועדו ופסח שני

זה השמש, שהוא ז"א, המאיר ללבנה. ובשנה השנית בחדש הראשון יורה על זווג ז"א ומלכות הנקראים שנה וחדש, במקום מדבר סיני, שהוא זווג שני לאחר יציאת מצרים. שזה היה בזמן שכל מצות התורה נמסרו בו. כי ע"י זווג ז"א שבמדבר סיני ניתנו כל מצות התורה.

(נח) ר"ש אמר ווי וכו': רש"א, אוי לאותו אדם שאומר, כי התורה באה לספר ספורים בפשטות, ודברי הדיוט של עשו ולבן וכדומה, כי אם כן, אפילו בזמן הזה אנו יכולים לעשות תורה מדברי הדיוט, ועוד יותר יפים מהם, ואם התורה באה להראות דברי העולם, אפילו שליטי העולם יש ביניהם דברים מעולים יותר. אם כן נלך אחריהם ונעשה מהם תורה, כאותו האופן, אלא שכל דברי התורה, הם דברים עליונים, וסודות עליונים.

ת"ח

הסולם

מאמר

(נו) וידבר וגו' במדבר סיני וגו': א"ר אבא, מהו הטעם שהזהיר אותם כאן על הפסח. והרי כבר נאמר להם במצרים, ומשיב, אלא בשנה השנית היה, וישראל חשבו שהפסח אינו נוהג אלא במצרים, וכיון שעשו אותו פעם אחת במצרים, חשבו, שלא צריך יותר. בא הקב"ה והזהירם עליו, שלא יחשבו שעבר זמנו במצרים ואין צריך יותר. ומשום זה הזהיר במדבר סיני בשנה השנית, לתקן להם הפסח לדורי דורות.

(נז) ואע"ג דהא אוהר להו: פירוש אחר. אע"פ שהזהירם במצרים, צוה אותם עתה פעם שנית באותו המקום שכל מצות התורה ניתנו בו. וע"כ בשנה השנית וגו'. שואל, מהו בשנה השנית בחדש הראשון. דהיינו למה זה רומז. ומשיב, אלא סוד עליון הוא. יש אחד שנקרא שנה, ויש אחד שנקרא חדש, מה בין זה לזה. חדש הוא הלבנה, דהיינו המלכות, שנה (דמו"י דף קנ"א ע"ב *) דף קנ"ב ע"א)

(נט) ת"ח, עלמא עלאה ועלמא תתאה בחד מתקלא אתקלו. ישראל לתתא, מלאכי עלאי לעילא. מלאכי עלאי כתיב ב' בהו, עושה מלאכיו רוחות. בשעתא דנחתין לתתא, מתלבשי בלבושא דהאי עלמא. ואי לאו מתלבשי בלבושא כגוונא דהאי עלמא, לא יכלין למיקם בהאי עלמא, ולא סביל לון עלמא. ואי במלאכי כך, אורייתא דברא להו, וברא עלמין כלהו, וקיימין בגינה, עאכ"ו כיון דנחתת להאי עלמא, אי לאו דמתלבשא בהני לבושיין דהאי עלמא, לא יכל עלמא למסבל.

(ס) וע"ד האי ספור דאורייתא, לבושא דאורייתא איהו. מאן דחשיב דההוא לבושא ק איהו אורייתא ממש, ולא מלה אחרא, תיפח רוחיה, ולא יהא ליה חולקא בעלמא דאתי. בגין כך אמר דוד, גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך. מה דתחת ר לבושא דאורייתא.

(סא) ת"ח, אית לבושא דאתחזי לכלא, ואינן טפשיין כד חמאן לבר נש בלבושא דאתחזי לון שפירא, לא מסתכלין יתיר. חשיבו דההוא לבושא, גופא, ת וחשבו דגופא, נשמתא.

(סב) כהאי גוונא אורייתא, אית לה גופא, ואינן פקודי אורייתא, דאקרון גופי תורה. האי גופא מתלבשא בלבושיין, דאינן ספורין דהאי עלמא. טפשיין דעלמא, לא מסתכלי אלא בההוא לבושא, דאיהו ספור דאורייתא, ולא ידעי יתיר, ולא מסתכלי במה דאיהו תחת ההוא לבושא. אינן דידיעין יתיר, לא מסתכלן בלבושא, אלא בגופא, דאיהו תחת ההוא לבושא. חכימין עבדי דמלכא עלאה,

מסורת הזוהר

חלופי גרסאות

(ק) (תהלים קד) שמות מט צ"ה. ר) (שם קיט) חיי שרה ס ל"ג בהו. ע מוסיף האי באתר עלאה בשעתא. סז צ"ב. פ מוסיף אע"ג דנחתין מתלבשי. צ ל"ג עאכ"ו. ק דאורייתא איהו. ר מוסיף לבושא דא. ש חשיבותא ול"ג חשיבו דההוא לבושא גופא. ת חשיבותא. א ומלי ול"ג ואינן פקודי. ז ול"ג חשיבו דההוא לבושא גופא. א ומלי ול"ג ואינן פקודי.

מאמר

הסולם

פסח במועדו ופסח שני

שחושב שאותו הלבוש הוא תורה ממש ואין בו דבר אחר, תיפח רוחו, ולא יהיה לו חלק לעולם הבא. משום זה, אמר דוד, גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך, דהיינו להביט מח שמתחת לבושה של התורה. (סא) ת"ח אית לבושא וכו': בוא וראה, יש לבוש הנראה לכל, ואלו הטפשים כשרואים אדם לבוש יפה, שנראה להם הדור בלבושו, אין מסתכלים יותר, ודנים אותו ע"פ לבושו ההדור. וחושבים את הלבוש כגוף האדם, וחושבים גוף האדם כמו נשמתו. (סב) כהאי גוונא אורייתא וכו': כעין זה היא התורה, יש לה גוף, והוא מצות התורה הנקראות גופי תורה. גוף הזה מתלבש בלבושים יקרים ספורים של עולם הזה, הטפשים שבעולם אינם מסתכלים אלא בלבוש ההוא, שהוא ספור התורה

(נט) ת"ח עלמא עלאה וכו': בוא וראה, עולם העליון ועולם התחתון, במשקל אחד נשקלו. ישראל למטה כנגד מלאכים עליונים למעלה. מלאכים עליונים כתוב בהם עושה מלאכיו רוחות, ובשעה שיורדים למטה מתלבשים בלבוש של עולם הזה, ואם לא היו מתלבשים בלבוש כעין עולם הזה לא היו יכלו לעמוד בעולם הזה, והעולם לא סבל אותם. ואם במלאכים כך, התורה שבראה את המלאכים ואת כל העולמות, והם מתקיימים בשבילה, על אחת כמה וכמה, כיון שירדה לעולם הזה, אם לא היתה מתלבשת באלו הלבושים שבעולם הזה, שהם הספורים ודברי הדיוט, לא היה יכול העולם לסבול. (ס) וע"ד האי ספור וכו': וע"כ ספור הזה שבתורה היא לבושה של התורה, מי (דפ"י דף ק"ב ע"א)

אינן דקיימו בטורא דסיני, לא מסתכלי אלא בנשמתא, דאיהי עקרא דכלא אורייתא ממש. ב ולזמנא דאתי, זמינן לאסתכלא בנשמתא ג דנשמתא דאורייתא. (ג) ת"ח, ד הכי נמי לעילא, אית לבושא, וגופא, ה ונשמתא, ונשמתא לנשמתא. שמיא וחיליהון. אלין אינן לבושא. וכנסת ישראל, ו דא גופא, דמקבלא לנשמתא, דאיהי תפארת ישראל. וע"ד איהו גופא לנשמתא. ז נשמתא ח דאמרן דא תפארת ישראל, דאיהי אורייתא ממש. ונשמתא לנשמתא, דא איהו עתיקא קדישא. וכלא אחיד דא בדא.

(ד) ווי לאינן חייביא, דאמרי דאורייתא לאו איהי אלא ספורה בעלמא, ט ואינן מסתכלי בלבושא דא ולא יתיר. זכאין אינן צדיקייא, דמסתכלי באורייתא כדקא יאות. חמרא לא יתיב אלא בקנקן. כך אורייתא לא יתיב אלא בלבושא דא. וע"ד לא בעי לאסתכלא, אלא במה דאית תחות לבושא. וע"ד כל אינן מלין, וכל אינן ספורין, לבושין אינן.

(ה) ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו. מאי ויעשו. אמר רבי יוסי, הא אתמר, כל מאן דאחזי עובדא לתתא כדקא יאות, כאילו עביד ליה לעילא. דהא בגיניה אתער ההוא מלה, כביכול, כאילו הוא עביד ליה, והא אתמר. (ו) * איש איש כי יהיה טמא וגו'. איש איש תרי זמני, אמאי, אלא איש

חלופי גרסאות

מסורת הוהר

ב ולעלמא. ג ל"ג דנשמתא. ד הני מלי. ה ל"ג ונשמתא. (במדבר ט). ח (במדבר ט). ט ומסתכלי ול"ג ואינן. י אמר ר' יוסי הא אתמר מאי ויעשו ל"ג דא. ז ל"ג נשמתא. ח כדקאמרן תפארת. ט ונשמתא ל"ג דא. וע"ד כל אינן מלין, וכל אינן ספורין, לבושין אינן. אלא.

הסולם

פסח במועדו ופסח שני

מאמר

ב"א, וז"א מתלבש במלכות, ומלכות בעולמות ב"ע וכל צבאם. (ד) ווי לאינן חייביא וכו': אוי לאלו הרשעים האומרים שהתורה אינה יותר מספור בלבד, והם מסתכלים בלבוש ולא יותר, אשרי הם הצדיקים המסתכלים בתורה כראוי, יין אינו יושב אלא בכד, כך התורה אינה יושבת אלא בלבוש זה. וע"כ לא צריכים להסתכל אלא במה שיש תחת הלבוש. וע"כ כל אלו הדברים וכל אלו הספורים הם לבושים.

זתורה ואינם יודעים יותר, ואינם מסתכלים במה שיש תחת לבוש ההוא. אלו שיוודעים יותר, אינם מסתכלים בלבוש, אלא בגוף שהוא נחת הלבוש ההוא. החכמים, עבדי המלך ועליון, אותם שעמדו בהר סיני, אינם מסתכלים אלא בנשמה שבתורה, שהוא עיקר וכל תורה ממש. ולעתיד לבא, עתידים להסתכל בנשמה של נשמה שבתורה.

מאמר פסח שני

(ה) ויעשו וגו' את הפסח במועדו וכו': שואל, מהו ויעשו. שהיה לו לומר ויאכלו. אמר ר' יוסי, הרי למדנו, כל מי שמראה מעשה למטה כראוי, הוא כאלו עושה אותה למעלה, כיון שבשבילו נתעורר הדבר למעלה. הוא כביכול, כאלו עושה אותו. וכבר למדנו. (ו) איש איש כי יהיה טמא וגו': שואל, איש איש ב' פעמים, למה. ומשיב אלא

(ג) ת"ח הכי נמי וכו': בוא וראה, אף ד הוא למעלה, שיש לבוש, גוף, נשמה, ונשמה נשמה. השמים וצבאם, אלו הם לבוש. וכנסת ישראל שהיא המלכות, היא גוף, המקבל ונשמה, שהיא תפארת ישראל. דהיינו ז"א, צ"כ המלכות היא גוף לנשמה. כי ז"א מתלבש ה כמו נשמה בגוף. הנשמה שאמרנו שזו פארת ישראל, הוא התורה ממש, דהיינו נשמת תורה הנ"ל כדבור הסמוך, שבה מסתכלים חכמים. ונשמה לנשמה, זה הוא עתיקא דישא. שבו יסתכלו לעתיד לבא כנ"ל בסמוך. וכל אחוז זה בזה, שנתיקא קדישא מתלבש (דפי"י דף קנ"ב ע"א *) דף קנ"ב ע"ב)

דהוא איש, ויתחזי לקבלא נשמתא עלאה, והוא פגים גרמיה. דלא שרייא עלוי כ שכינתא עלאה. מ"ט. בגין דאיהו גרים, והוא מסאב ליה לגרמיה. וע"ד איש איש, איש, דיתחזי למהוי איש, והוא מסאב גרמיה, דלא ישרי עלוי קדושה דלעילא.

(סז) א או בדרך רחוקה, דא איהו חד מעשרה דאינון נקודים באורייתא, וכלהו אתיין לאחזאה מלה. מאי בדרך רחוקה. בגין דב"נ דאיהו מסאב גרמיה, מסאבין ליה לעילא. כיון דמסאבין ליה לעילא, הא איהו בדרך רחוקה. מההוא נ אתר וארחא דזרעא דישראל אחידן ביה, הא בדרך רחוקה אחיד, דאתרחק מ למקרב לכוון, ולא תקשרא נ בכוון, כמה דאתון מתקשרין.

(סח) א"ר יצחק, והא כתיב כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה, דאתחזי תרין מלין. משמע דכתיב או. אמר ר' יוסי, כאן, עד לא מסאבין ליה. כאן, בתר דמסאבין ליה. ומשמע אפילו האי, או האי, לא ישרי עלוי קדושה דלעילא, ולא יעבדון פסחא בזמנא דישראל עבדין ליה.

(סט) ו ואי תימא, הא בירחא תניינא עביד אי לא מתקן גרמיה. לא, אלא ע כיון דמתדכי ומתקן גרמיה, הא ירחא תניינא למעבד פסחא. מכאן, כל ב"נ דמדכי גרמיה, מדכאן ליה.

(ע) דאי תימא דברגא עלאה יתיר קאים בירחא תניינא. לאו הכי, דהא

חלופי גרסאות

מסורת הוהר

כ שירותא ; נשמתא. ל ארחא ול"ג אתר. מ מלמקרב. נ לכוון. ס דאי. ע כמאן.

(א) (במדבר ט) לעיל אות טו.

פסח במועדו ופסח שני

הסולם

מאמר

(סח) א"ר יצחק והא וכו': אר"י, והרי כתוב, כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה, שמשמע שהם ב' דברים, שזה משמע משכתוב אי. ואיך תאמר שהם דבר אחד, אשר הטומאה גרמה לו לדרך רחוקה. אמר ר' יוסי כאן, כשאומר טמא לנפש, הפירוש הוא מטרם שטמאו אותו מלמעלה. וכאן, כשאומר בדרך רחוקה, הפירוש הוא, אחר שטמאו אותו למעלה ונפל לדרך רחוקה שהוא הס"א. ומשמע שהן זה והן זה, לא ישרה עליו הקדושה שלמעלה, ולא יעשו הפסח בזמן שישראל עושים אותו.

(סט) ואי תימא הא וכו': ואם תאמר הרי בחדש השני הוא עושה הפסח, אע"פ שאינו מתקן עצמו. אינו כן, אלא אחר שנטהר ותקן את עצמו, יש לו חדש שני לעשות הפסח. מכאן, כל אדם שמטהר עצמו, מטהרין אותו מלמעלה.

(ע) דאי תימא דברגא וכו': זאם תאמר, שבמדרגה עליונה יותר הוא נמצא בחדש

אלא הפירוש הוא איש שהוא איש, דהיינו שהוא ראוי לקבל נשמה עליונה, והוא פגם עצמו שאין השכינה העליונה שורה עליו. מהו הטעם. משום שהוא גרם. שהוא טימא את עצמו. וע"כ כתוב איש איש, שפירושו, שראוי להיות איש, והוא טימא את עצמו, שלא ישרה עליו קדושה שלמעלה.

(סז) או בדרך רחוקה: זה הוא אחד מעשרה מקומות שהם מנוקדים בתורה. וכולם באות להראות איזה דבר. מהו בדרך רחוקה. כי יש נקודה על הה של רחוקה, הוא משום, שאדם שטמא את עצמו, מטמאים אותו למעלה. כיון שטממאים אותו למעלה, הרי הוא בדרך רחוקה מאותו המקום והדרך שזרע ישראל אחוזים בו, כי הוא אחוז בדרך רחוקה, שנתרחק מלקרב לכם לישראל, ולהתקשר בכך כמו שאתם מתקשרים. וע"כ כתוב בדרך רחוקה לכם, בנקודה על ה' דרחוקה. להורות שהכונה הוא על סטרא אחרא הרחוקה מקדושה.

(דפו"י דף ק"ב ע"ב)

ישראל זרעא קדישא דעבדו פסחא בזמניה, נטלו ליה לסיהרא ולשמשא כחד. ומאן דנטיל יסודא בקדמיתא, נטיל בניינא. מאי יסודא. לא תימא יסודא עלאה פ דצדיקא דעלמא, אלא יסודא דאבן טבא, כד"א ב אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה. והאי הוא אבן דשאר י עליה מאן דשאר י.

עא) אמר רבי יהודה, ז ודאי כלא נטיל אפילו בירחא תניינא. אבל לא איהו כמאן דנטיל ליה בזמניה. מאי טעמא. דא דנטיל פסחא בזמניה, נטיל מתתא לעילא, ולא נחית. בגין דמעלין בקדש, ולא מורידין. ודא דנטיל בתר זמניה, נחית מעילא לתתא. בג"כ שוין בכלא, ולא שוין. דדא סליק ולא נחית, ודא נחית ולא סליק. בגין כך מאן דמקרב פסחא בזמניה, שבחא יתיר אית ליה. זכאין אינון ישראל, דזכאן בכלא, דזכאן באורייתא, וכל מאן דזכי באורייתא, זכי ליה בשמא קדישא. זכאין אינון ישראל, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

רעיא מהימנא

עב) פקודא למעבד פסח שני, על אינון דלא יכילו, או דאסתאבו במסאבו

מסורת הזהר

ב) (תהלים קיח) ב"א קיב ע"א.

חלופי גרסאות

פ דצדיקיא. ז ודאי לאו איהו כמאן דנטיל פסחא בזמניה אבל כלא נטיל אפילו בירחא תניינא ולא כאיהו דנטיל ליה בזמניה מ"ט. ק תוספתא. ר פקודא ל.

הסולם

מאמר

פסח במועדו ופסח שני זיכה בשם הקדוש. אשרי הם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא. פירוש. חדש הראשון ה"ס ימין, וחדש השני ה"ס השמאל. ופסח ה"ס המוחין דהארת חכמה ששורשם בקו שמאל דבינה. וצריכים לקחת אותם מקו ימין, שה"ס חדש הראשון, שאז הזמן להקריב הפסח. ואז מעלים בקדש, והאורות מתרבים והולכים כדרך הקדושה. אבל המקריב בחדש השני, שלוקח המוחין דפסח מקו השמאל, אז האורות מתמעטים ויורדים כדרך פרי החג. וז"ש, דא דנטיל פסחא בזמניה נטיל מתתא לעילא כלומר שאורותיו הולכים ומתרבים כדרך האורות המתקנים בקדושה. בגין דמעלין בקדש ואין מורידים שכן דרך הימין, ולא נחית, שאין האורות מתמעטים. ודא דנטיל בתר זמניה נחית מעילא לתתא, שמוריד חשיבות האורות ממעלה למטה. כלומר שהולכים ומתמעטים כמו פרי החג, שהוא משום שלוקחם מקו שמאל, שהוא חדש השני.

בחדש השני. אינו כן, כי ישראל זרע קדוש העושים הפסח בזמנו, לוקחים הלבנה והשמש, שהם מלכות וז"א, כאחד, ומי שלוקח היסוד בתחלה הוא לוקח הבנין. מהו יסוד. אל תאמר שהוא יסוד העליון של צדיק העולם, שהוא יסוד דז"א, אלא היסוד של אבן טוב, שהוא המלכות, כש"א אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה, כי זו היא אבן ששורה עליו מי ששורה, דהיינו ז"א. וז"ש, מי שלוקח היסוד בתחלה, דהיינו שלוקח תחלה את המלכות, שהיא יסוד, שעליה נבנים כל הספירות דז"א נטיל בניינא, הוא לוקח גם הבנין. שהם כל הספירות שעליה מוז"א. כי המלכות הוא פתח לז"א.

עא) א"ר יהודה ודאי וכו': אר"י, ודאי הכל לוקח אפילו בחדש השני, דהיינו שגם בחדש השני לוקח המלכות וז"א כאחד כמו בפסח ראשון. אבל הוא אינו שוה כמי שלוקח הפסח בזמנו. מהו הטעם. הוא משום שזה הלוקח הפסח בזמנו מקבל ממטה למעלה, ואינו יורד. משום שמעלים בקדש ואין מורידים. וזה שלוקח הפסח אחר זמנו, יורד ממעלה למטה, משום זה הם שוים בכל ואינם שוים, כי זה עולה ואינו יורד, וזה יורד ואינו עולה, משום זה מי שמקריב הפסח במועדו הוא יותר משובה. אשרי הם ישראל שזוכים בכל, כי זוכים בתורה, וכל מי שזוכה בתורה (דפו"י דף קנ"ב ע"ב *) דף קנ"ג ע"א)

רעיא מהימנא

עב) פקודא למעבד פסח שני וכו': מצוה שיעשו פסח שני על אלו שלא יכלו לעשות הפסח במועדו, שהיו בדרך רחוקה. או שנטמאו בטומאה אחרת. שואל, אם סוד הפסח

אחרא. אי רזא דפסח, רזא דמהימנותא דישראל עאלין ^ו בה, שלטא בניסן, וכדין איהו זמנא לחדוה, איך יכלין אלין דלא יכילו, או דאסתאבו, למעבד בירחא תניינא, דהא אעבר זמנא.

(ג) אלא כיון דכ"י מתעטרא בעטרהא בניסן, לא אתעדיאת כתרהא ועטרהא מנה תלתין יומין. ^ה וכל אינון ל' יומין מן יומא דנפקו ישראל מפסח יתבא מטרוניתא בעטרהא, וכל חילאה בחדוה. מאן דבעי למחמי למטרוניתא, יכיל למחמי. כרוזא כריז, כל מאן ^א דלא יכיל למחמי מטרוניתא, ייתי ויחמי עד לא ינעלון ^ב תרעיה. אימתי כרוזא כריז. בארבעה עשר לירחא תניינא, דהא מתמן עד שבעה יומין, תרעין פתיחן. מכאן ולהלאה ינעלון תרעין. ועל דא פסח שני. ^ג

(ד) פקודא דא, שחיתת הפסח בזמנו. ואבתריה פסח ראשון ופסח שני לאכול ^ד אותן כמשפטן. וטמאים להיות נדחים לפסח שני, דאיהו ^ה פקודא תליתאה. תנאין ^ו ואמוראין, אית בני נשא כחולין דטהרה, מסטרא דמיכאל. וכחולין דהקדש, כגון בשר קדש, ואינון מסטרא דגבריאל. כהן ולוי. ואית בני נשא דאינון כיומין טבין, ואינון קדש קדשים.

(ה) שכינתא איהי פסח ראשון, מימינא. ופסח שני, משמאלא. פסח ראשון מימינא, דתמן חכמ"ה. פסח שני משמאלא, דתמן בינה. ובגין ^ז דבגבורה

חלופי גרסאות

ש ה' ת ל"ג וכל אינון ליומין. א ל"ג דלא; דיכול ול"ג דלא. ב תרעין ג בדפו"י כתבו פקודא לספור ספירת העומר צ"ו א. ד ל"ג אותן. ה' ל"ג פקודא. ו ל"ג ואמוראין. ז דבגבורה.

פסח במועדו ופסח שני

הסולם

מאמר

סוגרים השערים. וע"ז מביאים פסח שני. (עד) פקודא דא שחיתת וכו': מצוה זו היא שחיתת הפסח בזמנו. ואחריה פסח ראשון ופסח שני לאכול אותם כמשפטם. והטמאים יהיו נדחים לפסח שני, שהיא מצוה שלישית. תנאים ואמוראים. יש בני אדם שהם כמו חולין דטהרה, מצד מיכאל. וכמו חולין מהקדש, כגון בשר קדש והם מצד גבריאל, שמיכאל וגבריאל הם כהן ולוי, דהיינו חסד וגבורה. ויש בני אדם שהם כימים טובים, והם קדש קדשים.

(ה) שכינתא איהי פסח וכו': השכינה היא פסח ראשון מצד הימין. כי חדש הראשון הוא קו ימין. ופסח שני משמאל. כי חדש השני הוא קו שמאל. כי ניסן אייר הם חסד וגבורה, פסח ראשון מימין, ששם החכמה. כי החכמה הוא בקו ימין. פסח שני הוא בשמאל, ששם בינה

הפסח שזווא סוד האמונה שישראל נכנסו בה, שולטת בחדש ניסן, ואז הוא הזמן לשמחה. איך אלו שלא יכלו לעשותו במועדו, או שנטמאו, יכלו לעשות הפסח בחדש השני, הרי עבר זמנו.

(ג) אלא כיון דכ"י וכו': ומשיב, אלא כיון שכנסת ישראל, שהיא המלכות, מתעטרת בעטרות שלה, דהיינו במוחין דג"ר, בחדש ניסן, אינה מסירה הכתרין והעטרות ממנה, כל שלשים יום. וכל אלו שלשים יום מיום שיצאו ישראל מפסח, יושבת המטרוניתא בעטרותיה, וכל צבאיה בשמחה. ומי שרוצה לראות המטרוניתא יכול לראות. והכרוז קורא, כל מי שלא יכול לראות המטרוניתא יבא ויראה מטרם שנגעלו השערים. מתי מכריז הכרוז, הוא בי"ד לחדש השני. כי משם עד שבעה ימים השערים פתוחים. מכאן ולהלאה (דפו"י דף קנ"ב ע"ב)

מתעברין כל אשין נוכראין, דאינון כקש ותבן לגבי אש ה דגבורה, טמאים נדחים לפסח שני.

עו) וכל טומאה נדה, ומצורע, וזב וזבה ויולדת, באשא דגבורה איהו שורף. דנשמטא איהו מאנא דקודשא בריך הוא, ואיהו לא שרי בה, עד דאתלבנת באשא דגבורה, דכתיב א הלא כה דברי כאש נאם יי'. ובהאי אשא, אם ברזל הוא ב מתפוצץ, ואם אבן הוא ב נמוח.

עז) ב ובימינא דתמן תורה שבכתב, דאיהי מים, ד וטהרה ממקור דמיה, ד ואתדכי בה מצורע, וטמא מת, וזב וטמא בכל מיני שרץ. * הה"ד ה וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וגו'.

עח) בעמודא דאמצעייתא מאנא אתיחדת בבעלה, דאיהי אתתא, בתר דאתקדשת בשמאלא, ואתדכאת במי מקוה בימינא, ואומרים על מאני דפסחא, כלים שנשתמשו בהן בצונן, ב מטבילין בצונן, והן טהורים. אינון נשמתין דאינון מסטרא דרחמי, ואינון רחמנים, מארי חנא וחסדא, לא צריכין ב לאדכאה במים פושרים כבינוניים. כ"ש בחמי חמין, דבהון מתדכין רשעים גמורים, ב דמחממין גרמייהו באשא דיצה"ר. ועלייהו אתמר, כל דבר אשר יבא באש. בגין דזוהמא דלהון נפישא. אבל צדיקים גמורים בצונן. דעלייהו אתמר, כל המשים ריוח בין הדבקים, מצננים ליה גיהנם.

מסורת הזהר

חלופי גרסאות

א (ירמיה כג) יתרו פט צ"ד. ד (ויקרא יב) ה (יתזקאל לג) וישב לו צ"א.
 ח דגבורה ט נמות. י מתפוצץ. כ ובמאי; ובזמנא.
 ז ומצורע אתדכי בה. מ מדיחן. נ לדכאה. ס ל"ג מן דמחממין עד בגין.

מאמר

הסולם

אשר יבא באש תעבירו כאש

וירקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וגו'.
 עח) בעמודא דאמצעייתא וכו': בקו האמצעי הכלי, מתיחדת בבעלה, הכלי, היא אשה, מלכות אחר שמתקדשת בקו שמאל, ונטהרת במי מקוה בקו ימין, היא מתיחדת בקו האמצעי. ואומרים על כלים דפסח, כלים שנשתמשו בהם בצונן מטבילין בצונן, והן טהורים, שהם הנשמות הבאות מצד הרחמים, והם רחמנים בעלי חן וחסד, אינם צריכים להטהר במים פושרים כבינוניים, כ"ש בחמי חמים, שבהם נטהרים רשעים גמורים המחממים עצמם באש היצר הרע. ועליהם נאמר, כל דבר אשר יבא באש וגו'. משום שהזוהמא שלהם רבה. אבל צדיקים גמורים, בצונן, שעליהם אמרו, כל המשים ריוח בין הדבקים דהיינו שאינו מדבק אותיות שבקריאת שמע זו אל זו, מצננים לו הגיהנם.

כי הבינה היא בקו שמאל. ומשום שבגבורה, דהיינו בקו שמאל, נעברים כל אש זרה, שהם כקש וכתבן כלפי אש הגבורה, ע"כ נדחים הטמאים לפסח שני.

עו) וכל טומאה נדה וכו': וכל טומאה נדה ומצורע וזב וזבה ויולדת, אש הגבורה שורפת אותם. כי הנשמה היא כלי של הקב"ה, והקב"ה אינו שורה בה עד שמתלבנת באש הגבורה. שכתוב, הלא כה דברי כאש נאם ה' ובאש זה אם יצר הרע הוא ברזל, הוא מתפוצץ. ואם אבן הוא, נמוח.

עז) ובימינא דתמן תורה וכו': ובימין, ששם התורה שבכתב, שהיא נקראת מים, נאמר, וטהרה ממקור דמיה. ונטהר בה מצורע וטמא מת וזב וטמא בכל מיני שרץ. ז"ש, (דסו"י דף קנ"ב ע"ב *) דף קנ"ג ע"א)

(ט) ואי נשמתינ חמריים, דאינון ^ט כמאני חרס, שבירתן זו היא טהרתן. כד"א נשברו, נטהרו. ורזא דמלה, ^ו זבחי אלהים רוח נשברה ^פ וגו'. אבל אינון דמשתדלין באורייתא דבכתב ובאורייתא דבע"פ, דאינון אש ומים, ואינון דמשתדלין ברוי דאורייתא, דאיהו אור, דכתיב בה, ^ז ותורה אור, באורייתא אינון מתדכין בה.

(פ) ועוד בפרק הרואה, הרואה תמרים בחלום, תמו עונותיו. הה"ד, ^ח תם עונך בת ציון. בגין דתמרים, ביה תם, דרגא דיעקב, דאתמר ביה, ^ט ויעקב איש תם. חובין מרים, ^י וע"ד תמרים: תמן ת"ם, ותמן מ"ר.

(פא) הכא רמיז, וימתקו המים. הה"ד, ^י ויורהו יי' עץ וימתקו המים. מהכא, מאן דאשתדל באורייתא, דאיהו עץ. חובין דיליה, דאתמר בהון ^י וימררו את חייהם בעבודה קשה, קב"ה מחיל ליה, ויתחזרון מתיקין.

(פב) דיומין ייתון, דיתקיים בהו כמפקנו דמצרים, דאתמר ביה ^י וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא. ובגלותא בתראה, לית מיתה אלא עוני ^ק דעני חשוב כמת. לקיים בהון ^י והשארתי בך עם עני ודל וחסו בשם יי'. לאתקיימא בהון ^י ואת עם עני תושיע. ואלין עתירים דישתארון בהון, יתקיים בהון, ^י נרפים אתם נרפים. נרפים הם באורייתא. נרפים הם, למעבד טיבו עם מארי תורה. ואנשי חיל המסובבים מעיר לעיר ולא יחוננו.

חלופי גרסאות

^ע דמאני. ^פ ל"ג וגו'; וגו' נשמתיא] ; מאני דאמצעיתא] דאיהו אור דכתיב בה ותורה אור ול"ג מן וגו' עד סוף האות. צ ועוד. ק ועני.

מסורת הזהר

(ו) (תהלים נא) מקץ לג צ"א. (ז) (משלי ו) תרומה רלו צ"ב. (ח) (איכה ד) ת"ז בהקדמה טו: ת"א יו: (ט) (בראשית כה) תולדות לד צ"ב. (י) (שמות טו) ב"א רכג צ"ג צ"ד. (כ) (שם א) ב"א רכב צ"ב. (ל) (שם) וישב ה צ"ג. (מ) (צפניה ג), (נ) (ש"ב כב) ה"ג רכג. רעג: (ס) (שמות ה).

וימתקו המים

הסולם

מאמר

וימתקו המים. ז"ש ויורהו ה' עץ וימתקו המים. מכאן מי שמשדל בתורה שהוא עץ החיים, העונות שלו, שנאמר בהם, וימררו את חייהם בעבודה קשה, הקב"ה מוחל אותם וחוזרים להיות מתוקים, דהיינו שהעונות יעשו כזכיות.

(פב) דיומין ייתון דיתקיים וכו': כי ימים יבואו, ויתקיים בהם כביציאת מצרים, שנאמר שם, וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא. ובגלות האחרון אין מיתה אלא עוני, כי עני חשוב כמת, לקיים בהם, והשארתי בכם עם עני ודל וחסו בשם ה'. ולהתקיים בהם, ואת עם עני תושיע. ואלו העשירים שישארו בהם, יתקיים בהם, נרפים אתם נרפים, נרפים הם בתורה, נרפים הם לעשות חסד עם בעלי תורה, ואנשי חיל המסובבים מעיר לעיר לא יחוננו.

(ט) ואי נשמתינ חמריים וכו': ואם הנשמות הן מגושמות, שהן ככלי חרס, שבירתם זו טהרתם, כמו שאתה אומר, נשברו נטהרו. וסוד הדבר זבחי אלקים רוח נשברה וגו'. אבל אלו העוסקים בתורה שבכתב ובתורה שבעל פה, שהן אש ומים, ואלו שמשדלים בסודות התורה, שהוא אור, שכתוב בו, ותורה אור, הם נטהרים ע"י התורה. ואינס צריכים גיהנום.

(פ) ועוד בפרק הרואה וכו': ועוד, בפרק הרואה יש, הרואה תמרים בחלום, תמו עונותיו. ז"ש תם עונך בת ציון משום שבתמרים יש אותיות תם, שהוא מדרגת יעקב, שכתוב בו, ויעקב איש תם. העונות הם מרים, וע"כ תמרים, שם אותיות תם ושם אותיות מר, וע"כ רומזים שמתו עונותיו.

(פא) הכא רמיז וימתקו וגו': כאן רמוז

(פג) ונרפים הם בכובד המס, דאי תימא כבדין אינון בכובד המס, ולא עבדין טיבו. בגין דא תכבד העבודה על האנשים ויעשו בה, דכובד המס עלייהו, ואל ישעו בדברי שקר, דאינון משקרין ואמרין דכובד המס עלייהו, ובגין דא לא יעבדון טיבו. אינון משקרן במלולייהו, ואמרין ׀ דמהכובד דתכבד עלייהו, תבן אין נתן, ממונא דשקרא, דביה ן טועין לקב"ה ובגין דלא ישעון ביה, ולא חסו בשם יי, אין נתן לעבדיך.

(פד) ואלין דאית לון, טמיר וגניז ממונא * מלגו, דאיהו תוכן, כגון ׁ תוך האוצר ותיבה, אתקיים בהו ותוכן לבנים תתנו. ודא כספים לבנים, דיהון בההוא דרא.

(פה) בההוא זמנא שם שם לו חוק ומשפט, ואינון מארי משנה. אוף הכא ויבאו מרתה, אתהדר לון אורייתא דבעל פה, מרה בדחקין סגיאיין, בעניותא, דיתקיים בהו וימררו את חייהם בעבודה קשה: ג זו קושיא. בחמר: ז דא ק"ו. ובלבנים: ן דא לבון הלכה. ובכל עבודה בשדה: דא ברייתא. את כל עבודתם אשר עבדו בהם בפרך: דא תיק"ו.

(פו) ורעיא מהימנא, תמן אתקיים כך, שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו. ובהאי עץ הדעת טוב ורע, דאיהו איסור והיתר. ובאינון רוזין דאתגליין על ידך, וימתקו המים. כמלח דממתקת בשרא, הכי יתמתקון ברוייא דאתגליין על ידך,

חלופי גרסאות

ר עבדין כדיבו; לא עבדין וליג טיבו. ש דמה כובד. ת שועין. א דלגו. ב אוצר וליג תוך. ג ליג זו קושיא. ד ליג דא ק"ו. ה ליג דא לבון הלכה.

וימתקו המים

הסולם

מאמר

ההוא, שם שם לו חק ומשפט. שהם בעלי המשנה, אף הם כך, ויבאו מרתה, שתורה שבעל פה תחזור להיות להם מרה. בדוחק רב ובעניות, שיתקיים בהם, וימררו את חייהם בעבודה קשה, זו קושיא. בחמר, זה הוא קל וחומר. ובלבנים, זה הוא לבון הלכה. ובכל עבודה בשדה, זה הוא ברייתא. כי ברייתא פירושו שדה. את כל עבודתם אשר עבדו בהם בפרך זהו תיק"ו.

(פו) ורעיא מהימנא תמן וכו': ורועה הנאמן, שם יתקיים כך, שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו. כי בעץ הדעת טוב ורע הזה, שהוא איסור והיתר, ובאלו הסודות שיתגלו על ידך, וימתקו המים, כמו מלח הממתק את הבשר, כך יתמתקו בהסודות שיתגלו על ידך. כל אלו הקושיות והמחלוקת של מים המרים שבתורה שבעל פה, יחזרו להיות מי התורה, מתוקים. והיסורין שלך, ע"י סודות אלו שיתגלו על ידך, יא

(פג) ונרפים הם בכובד וכו': ונרפים הם בכובד המס. כי אם תאמר שבשביל שהם כבדים בכובד המס אינם עושים חסד. משום זה, תכבד העבודה על האנשים ויעשו בה, שכובד המס עליהם באמת. ואל ישעו בדברי שקר, שהיו משקרים ואומרים שכובד המס עליהם, ומשום זה אינם עושים חסד. גם הם משקרים בדבריהם, שאומרים שמכובד המס המכביד עליהם, תבן אין נתן, דהיינו ממון השקר, שטעו בו להקב"ה, שמשום שלא שעו אליו ולא חסו בשם ה', תבן, שהוא ממון. אין נתן לעבדיך. ולא מטעם כובד המס.

(פד) ואלין דאית לון וכו': ואלו שיש להם, הכסף נסתר יגנוז בפנים, שהוא תוכן, כגון תוך האוצר, ותוך התיבה. ומתקיים בהם ותוכן לבנים תתנו. וזה הוא כספים שהם לבנים, שיהיו בדור ההוא.

(פה) בההוא זמנא שם שם: בזמן

(דס"ו דף קנ"ג ע"א)

כל אינון קושיין ומחלוקות, דמיין מרין ו דאורייתא ו דבעל פה, אתהדרו מתיקן מי אורייתא, ויסורין ן דילך, ברוזין אלין דאתגליין על ידך, יהון לך מתיקן, ן ויהדרון לך כל דחקין דילך, כחלמין דעברין. וחל"ם, בהיפוך אתוון מל"ח. דממתקת ית בשרא. אוף יסורין ממתקים. כמה דאוקמוה.

פז) ולרשעים מתהדרן יסורין מלח סדומית, דאיהי מסמא את העינים, לקיימא בהו ן ועיני רשעים תכלינה. ואינון * ערב רב רשיעייא, דיתקיים בהו בההוא זמנא, ן יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים. יתלבנו : אינון מארי משנה. ויצרפו : אינון זרעא קדישא דשאר עמא. הה"ד ן וצרפתים כצרוף את הכסף. והרשיעו רשעים, אינון ערב רב.

פח) ן והמשכילים יבינו, אינון מארי קבלה, דאתמר בהון ן והמשכילים יזהירו כוהר הרקיע. אלין אינון דקא משתדלין בזהר דא, דאקרי ספר הזהר, דאיהו כתיבת נח, דמתכנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אחד מעיר, ושנים ממשפחה. דבהון יתקיים ן כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו. ודא אורה דספרא דא, וכלא על ן סיבה דילך.

פט) ומאן גרים דא. עורב דאנת תהא בההוא זמנא, כיונה. דשליח ן אחרא ן דאקרי בשמך, כעורב דאשתלח בקדמיתא, ולא אתהדר בשליחותא, דאשתדל בשקצים, דאתמר בהון עמי הארץ שקץ. בגין ממונא דלהון, ולא אשתדל

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

ט) (איוב יא) ח"ג קיא : ז"ח כב ט"ב שכ"ט. ן מוסיף אינון דאורייתא. ז ל"ג דבע"פ. ח אלין. ן) (דניאל יב) תולדות ל צ"ב. ן) (זכריה יג) תולדות ל צ"ג. ן) (דניאל יב) לעיל אות פז צ"צ. ן) (דניאל יב) ב"א ז צ"א. ן) (שמות א) שמות י צ"ל.

העורב והיונה

הסולם

מאמר

ספר הזהר. שהוא כתיבת נח, שמתקבצים בה, שנים מעיר, ושבע ממלכות, ולפעמים אחד מעיר ושנים ממשפחה, שבהם מתקיים כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו. שסוד התורה נקרא בן הילוד היינו המושג. היאורה היינו אור התורה, תשליכוהו, כמו תשכילוהו, שכל סוד וסוד הנוולד לך תשכיל אותו לאור התורה ולנשמתה. וזה הוא האור של ספר הזהר הזה. והכל הוא בסבתך.

פט) ומאן גרים דא וכו' : ומי גרם לזה עורב. כי אתה תהיה בזמן ההוא כיונה. וזה רומז לעורב והיונה ששלח נח מן התיבה, אחר שהמשיל את הזהר לתיבת נח. כי שליח אחר, שנקרא בשמך, כמו העורב שגשלה תחילה מן התיבה ולא חזר בשליחותו, שהשתדל בשקצים, שנאמר בהם, עמי הארץ שקץ (פסחים מט) : והשתדל בהם, משום הכסף שלהם, ולא השתדל בשליחותו להחזיר הצדיקים בתשובה. והוא כאלו לא עשה שליחות אדונו. הרמ"ק

יהיו לך מתוקים, וכל הצרות שלך יחזרו עליך כמו חלומות העוברים ואינם. וחלם בהיפוך האותיות הוא מלח, וכמו מלח הממתק את הבשר, כך היסורים ממתקים. כמו שהעמידוהו. פז) ולרשעים מתהדרן יסורין וכו' : ולרשעים יחזרו היסורים להיות כמלח סדומית המעוור את העינים. לקיים בהם. ועיני רשעים תכלינה. ואלו ערב רב הרשעים, יתקיים בהם בזמן ההוא, יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים. יתלבנו, אלו הם בעלי משנה. ויצרפו, אלו הם זרע קדוש שאר העם. ז"ש וצרפתים כצרוף את הכסף. והרשיעו רשעים, הם ערב רב.

מאמר העורב והיונה

פח) והמשכילים יבינו : אלו הם בעלי קבלה, ונאמר בהם, והמשכילים יזהירו כוהר הרקיע. אלו הם המשתדלים בזהר הזה הנקרא (דס"י דף קנ"ג ע"א *) דף קנ"ג ע"ב

בשליחותיה לאהדרא לצדיקייא ^ח בתיובתא. כאילו לא עביד שליחותא דמאריה. ^צ ובך יתקיים רזא דיונה, דעאל בעמקין דתהומי ימא, הכי תיעול אנת בעמיקו דתהומי אורייתא, הה"ד ^ח ותשליכני מצולה בלבב ימים. ויהון חכמה חסד נצח לימין. דבגינייהו אמר דוד, ^ק ימין יי' עושה חיל ימין יי' רוממה ימין יי' עושה חיל. ותלת משמאלא יתקשרון כחדא, דאינון בינה גבורה הוד. ^נ וג' דרגין דאמצעיתא, כתר תפארת יסוד, דאחידן בימינא ושמאלא.

^{צא} ובגין דחזא לך נביא ^ס מתקשר בתלת דרגין דאמצעיתא, פתח עלך האי קרא, ^ב הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד. ובגין דאנת תהא אחיד בתרין משיחין, אמר דוד על ג' ימינין דמשיח בן דוד, ימין יי' תלת זמנין. לקביל ג' שמאלין, דאחיד בהן משיח בן אפרים, אמר מסטרא דחד שמאלא, גבורה, לא אמות. כי אחיה, מסטרא דשמאלא ^ט דהו"ד דילך, דאתמר ביה ונתן ההוד למשה. אתייהיב בך, מסטרא דבינה.

^{צב} בגין דביה הוית אנת חרב ויבש בכלא, בגין משיח בן אפרים, באורייתך, בנביאותך ^פ עליה, בגופך ^צ דסבילת כמה מיני יסורין, בגין דלא ימות ^ק הוא. ^ר ובעית רחמי עליה. אתמר ביה כי אחיה, מסטרא דבינה. ובגין דא לא אמות, מסטרא דגבורה. כי אחיה מסטרא דבינה, ^ש אילנא דחיי, דאתגבר

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

(ח) (יונה ב.) (א) (תהלים קיח) ויחי סא צ"ד ז"ח מו
 ט"ב שכ"ה סו ט"ד שכ"ו. (ב) (ישעיה נב) וישב טו צ"ב.
 מ בתיובתא. נ ואינון דרגין דאמצעיתא ג'; [ואינון] יו"ד
 ו.ג. ס אתקשר. ע הוד; דהת. פ ל"ג עליה. צ שפי
 לבר מגיה בגין ול"ג דסבילת כמה יסורין. ק ל"ג הוא.
 ר ובעי. ש ל"ג אילנא דחיי; ראלנא.

העורב והיונה

הסולם

מאמר

ת"ת, וגבה מאד, ה"ס כתר. ומשום שאתה תהיה אחוז בב' משיחין, אמר דוד על ג' ימינים, חכמה חסד נצח. דמשיח בן דוד, ימין ה' ג' פעמים, כנ"ל בדבור הסומך. וכנגד ג' שמאלים, גבורה בינה הוד, שאחוז בהם משיח בן אפרים, אמר מצד שמאל אחד, שהוא גבורה, לא אמות. ואמר כי אחיה, מצד שמאל הב', שהוא הוד שלך, שנאמר בו, ונתן ההוד למשה. דהיינו כמ"ש ונתת מהודך עליו, משמע שהקב"ה נתן לו הוד שיהיה שלו. וניתן בך מצד הבינה. כי הארת החכמה דשמאל דבינה, נגלית בהוד.

הרמ"ק ז"ל כתב, שסובב על ירבעם בן נבט, שהיה ראוי לגאול את ישראל, ונכשל בעגלי זהב, וחטא והחטיא את הרבים. ונמשל לעורב שמעל בשליחותו. ע"י באוה"ח בהעלותך.

^צ ובך יתקיים רזא וכו': ובך יתקיים הסוד של היונה, שנכנסה בעמקי תהום הים, כך תכנס אתה בעמקי תהומות התורה. ז"ש ביונה הנביא, ותשליכני מצולה בלבב ימים. דהיינו ביס התורה. ואז יהיה חכמה חסד נצח לימין, ובשבילם אמר דוד, ימין ה' עושה חיל ימין ה' רוממה ימין ה' עושה חיל. וג' מדרגות משמאל יתקשרו יחד, שהם בינה גבורה הוד. וג' מדרגות שבאמצע, שהם כתר תפארת יסוד, הנאחזים בימין ושמאל. כי קו האמצעי נאחז בימין ושמאל. ויושלמו כן כל עשר ספירות, לרבות גם הג"ר.

^{צב} בגין דביה הוית וכו': משום שבו בגבורה, היית חרב ויבש בכל, משום משיח בן אפרים, יבש בתורה שלך ובנבואה שלך, ובגופך, שסבלת כמה מיני יסורים כדי שלא ימות הוא, משיח בן אפרים, ובקשת רחמים עליו, ע"כ נאמר בו, כי אחיה מצד הבינה ומשום זה, לא אמות מצד הגבורה, שנמשכה ממנה דין קשה, כנ"ל. כי אחיה מצד הבינה, דהיינו

^{צא} ובגין דחזא לך וכו': ומשום שהנביא ראה אותך מתקשר בג' מדרגות כתר ת"ת יסוד שבאמצע, פתח עליך מקרא הזה, הנה ישכיל עבדי ה"ס יסוד, ירום ונשא ה"ס (דפו"י דף קנ"ג ע"ב)

עליה ק"ש של שחרית, וקשיר ליה בקשורא דתפילין, בימינא דאברהם, דאיהו שחרית.

צג) ואספר מעשי יה, מסטרא דהוד. יסור יסרני יה, חכמה ובינה, ת מימינא ומשמאלא, בתלת ימינין, ותלת שמאלין. ולמות לא נתנני, עמודא דאמצעיתא, א בג' דכליל כתר, וצדיק, ואיהו בן י"ה. ומיד יקום ו' לה' בי"ה, בימינא ומשמאלא, ברחמי ותחנוני, בכמה פיוסים לה ולבנהא, הה"ד א ביום ההוא אקים את סוכת דוד הנופלת. ובגין דא אמר נביא, ד נבכי יבאו ובתחנונים אובילם.

חלופי גרסאות

ת מינא ומשמאלא. א דג' כליל.

מסורת הזוהר

ג) (עמוס ט) שמות מב צ"י ד) (ירמיה לא).

העורב והיונה

הסולם

מאמר

דמלכות בבינה, שהיתה בתיבת נח, שהוא יסוד כל גשמת חיים. אמנם או כבשעת המבול, דמתכנשין בה שנים מעיר ושבע ממלכותא, שנים מעיר ה"ס ז"א בבחי' ו"ק בלי ראש, והמלכות בבחינת נקודה. ושבע ממלכותא, היינו ז"ס תחתונות חסר ג"ר. שזה רומז על דרושי הקטנות שבספר הזוהר. ולזמנין א' מעיר וב' ממשפחה, רומז על ג' קוין שקו אחד מיחד שנים. וזהו רומז על דרושי הגדלות שבזוהר. דבהון יתקיים כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, שה"ס מיעוט הג"ר דשמאל, ע"י קו האמצעי שאין שם אור זכר, המאיר ממעלה למטה (כנ"ל ב"א דף ט' ד"ה מחלוקת) שז"ס היאורה תשליכוהו, כדי שיוכל להאיר, כי היאורה פירושו כמו למאור, שע"י מיעוט הזה מתיחד השמאל עם הימין ויוכל להאיר (כמ"ש שם) וכל הבת תחיון, היינו רק אור הנקבה, הנמשכת ממטה למעלה, שה"ס המלכות הנקראת בת, זהו בלבד שקו האמצעי מחיה, ולא יותר. וז"ש ודא אורה דספרא דא, שסדר הזה של כל הבן וגו' וכל הבת תחיון, שאור הזה מבואר בספר הזוהר באר היטב, מכל הבחינות שבו. וכלא על סבה דילך, היינו על סבת רעיא מהימנא, שהוא קו האמצעי, שהוא מסבב כל זה הנ"ל.

ונודע סדר יציאת המוחין שאחר המיעוט הנעשה ע"י נקודת החולם, המכניס י' באור ומעטו לאויר ו"ק, יוצא תקון ראשון ע"י נקודת השורק, שה"ס קו השמאל, המוציא הי' מאויר ומחזירו לאור. אמנם נמשכו ממנו דינים ואינו יכול להאיר, (כנ"ל ב"א דף מ"ז ד"ה נפיק. וב"א דף ט"ו ד"ה ההיא) ונדמה

דהיינו אחר שנגלה ממנה המוחין שה"ס עץ החיים שהוא קו האמצעי, שנתגבר עליו, על קו השמאל, גבורה, ע"י קריאת שמע של שחרית, שה"ס חסד, וקשר אותו בקשר התפילין, בימין דאברהם, שהוא שחרית. דהיינו חסד.

צג) ואספר מעשי יה : הוא מצד ההוד. כי הארת חכמה הנגלית מבינה, אינה נגלה אלא מחזה ולמטה, שהוא בהוד. יסור יסרני יה, היינו בחכמה ובינה, שהם מימין ומשמאל, שהחכמה כלולה ג' ימינים חכמה חסד נצח, והבינה כוללת ג' שמאלים בינה גבורה הוד, שמטרים ביאת קו האמצעי, הימין והשמאל הם במחלוקת זה עם זה, ונמשך מהם דינים, ע"כ נאמר יסור יסרני יה. ולמות לא נתנני, הוא קו האמצעי הכולל ג' אמצעים, כתר, וצדיק דהיינו יסוד, והוא עצמו דהיינו תפארת, שהוא בן י"ה. ומיד יקום ו' לה' בי"ה ויושלם שם הו"ה, בימין ובשמאל ברחמים ובתחנונים בכמה פיוסים לה, למלכות, ולבניה. ז"ש ביום ההוא אקים סוכת דוד הנופלת, שהיא מלכות. ומשום זה אמר הנביא בבכי יבואו ובתחנונים אובילם.

ביאור המאמר. כי ע"י חטא דור המבול, נתפרק החבור של מלכות בבינה, ונגלה המלכות דמדת הדין, שממנה נמשך המבול. חוץ מתיבת נח שגשאה במתוק המלכות בבינה, שבה נקבצו קו החיים, אמנם בזמן המבול היו בקטנות בחסר ג"ר. וז"ש (באות פ"ח) דאקרי ספר הזוהר דאיהו כתיבת נח, שספר הזוהר, הוא סוד הביאור של המתוק נח (דפו"י דף קנ"ג ע"ב)

מאמר

הסולם

העורב והיונה

ונדמה שלא עשה שליחותו ולא תקן דבר. עד שבא קו האמצעי. בסוד נקודת החירק. שהוא ממעט הג"ר דשמאל ומיחד אותו עם הימין ומשלים שלמות המוחין. ונמצא שכל השליחות והתקון נעשה ע"י קו אמצעי, וקו השמאל לא עשה שליחותו. ולפיכך מיחס הזהר את ב' השליחים ששלח נח מן התיבה, שהם העורב והיונה. לב' קוין שמאל והאמצעי. שהעורב שלא קיים שליחותו היה נמשך מקו השמאל. והיונה שעשתה שליחותו נמשכה מקו האמצעי. וכן ביונה הנביא שבפעם הראשונה לא עשה שליחותו אלא ברח בספינה מפני ה'. ופעם ב' עשה שליחותו. שהיא ג"כ מטעם הנ"ל. שבפעם הראשונה היה דבוק בקו שמאל בבחינת עורב, וע"כ לא עשה שליחותו. ובפעם ב' נתדבק בקו אמצעי. ועשה שליחותו.

ו"ש (באות 9"ט) ומאן גרים דא עורב, כלומר, אע"פ שהעורב, שה"ס קו שמאל, לא עשה שליחותו. אמנם הוא גרם לביאת קו האמצעי, שיוכל להשלים התקון, כי לולא העורב שהוא קו שמאל, לא היה לו לקו האמצעי מה לעשות. ו"ש, דאנת תהא כההוא זכמא כיונה, שרעיא מהימנא יהיה כיונה, שהוא קו האמצעי. דשליח אחרא דאקרי בשמך שנקרא בשם יונה, דהיינו יונה הנביא בפעם הראשונה, שנקרא בשם יונה, אבל היה, כעורב דאשתלח בקדמיתא, ולא אתהדר בשליחותא, שהיה אז דומה כמו עורב. ששלח נח מן התיבה ולא חזר אליו בשליחותו. כנ"ל משום שהיה דבוק בקו השמאל. דאשתדל בשקצים, דאתמר בהון עמי הארץ שקין, בגין ממונא דלהון, כי ההארץ חכמה שבשמאל נבחן לעשירות, כמ"ש חז"ל הרוצה להעשיר יצפין. אבל הדבוק בשמאל נסתם ממנו אור תורה והוא כעם הארץ. ו"ש דאשתדל בשקצים, שהם בחינת עמי הארץ. ועשה זה כדי לינק מן החכמה שבשמאל שנקרא עשירות. ו"ש בגין ממונא דלהון. ולא אשתדל בשליחותיה לאהדרא צדיקייא בתובתא, דהיינו להחזיר בני נונה בתשובה, מבחינת קו האמצעי, וע"כ אע"פ שקו השמאל הוא הגורם לקו האמצעי שיעשה ויגמר השליחות כנ"ל, עכ"ז נחשב, כאילו לא עביר שליחותא דמאריה, משום שהיה לא נתכונן לזה.

ונודע שאין קו שמאל נכנע להתחבר עם הימין, אלא ע"י התעוררות המסך דחירק שבקו אמצעי, הממעטו מג"ר, (כנ"ל לך דף י"ג ד"ה ונתבאר). וז"ס שיונה שהיה דבוק

בשמאל נשלך לעמקי תהומות הים, אשר תהומות הים ה"ס שליטת המסך דחירק (כנ"ל באדרא רבא אות ר"ד) שעי"ז נתמעטו ג"ר דשמאל של יונה הנביא וחזר להתדבק בקו האמצעי. וז"ש (באות צ'), וכך יתקיים רוא דיונה דעאל בעקמין דתהומי ימא, שבא בתהומות הים כדי שיתמעטו הג"ר דשמאל בסוד המסך דחירק, הכי תיעול אנת בעמיקו דתהומי אורייתא, התורה ה"ס ז"א, קו האמצעי, ותהומי אורייתא, ה"ס המסך דחירק שבקו האמצעי, ואמר לרעיא מהימנא, שגם הוא יתדבק בתהומי אורייתא שהוא מסך דחירק דז"א, כדי ליחד קו ימין וקו שמאל זה בזה. וז"ש, ויהון חכמה חסד ונצח לימין, וכו' כי כשייחד ימין ושמאל זה בזה, יהיה כל קו כולל ג' ספירות, בסוד ראש תוך סוף, ויהיה קו ימין, חכמה בראש, חסד בתוך, נצח בסוף, ועד"ז קו שמאל, יהיה בינה בראש, גבורה בתוך, הוד בסוף, ועד"ז קו האמצעי המיחד אותם, יהיה כתר בראש או דעת, תפארת בתוך, יסוד בסוף, ולעתידי, בשעת הגאולה, כשיתגלה משה רבינו עם ב' משיחין, יהיה רעיא מהימנא בבחינת קו אמצעי, ומשיח בן דוד בבחינת קו ימין, ומשיח בן אפרים בבחינת קו שמאל.

ו"ש (באות צ"א) ובגין דאנת תהא אחיד בתרין משיחין וכו', דהיינו בשעת הגאולה, כנ"ל, יהיו חצי"ג כלול במשיח בן דוד, ובג"ה במשיח בן אפרים. ונודע שמטרם שהשמאל מתיחד עם הימין אע"פ שיש לו או ג"ר, אינם דלא ג"ר דו"ק, ולא ג"ר אמיתים, וע"כ אין אז ספירת בינה בקו שמאל, אלא גבורה הוד בלבד שהם ו"ק. וז"ש, אמר, מסטרא דחד שמאלא גבורה, לא אמרת, שמטרם שהיה לו בינה, דהיינו מטרם שנתיחד עם קו הימין, שהתחיל בספירת הגבורה, היה נמשך ממנו דינים קשים, ואז אמר לא אמרת, דהיינו שהתפלל שלא יהיו מוחזקת דינים הקשים, וז"ש, בגין דביה הוית אנת חרב ויבש בכלא בגין משיח בן אפרים, כלומר, משום שליטת משיח בן אפרים שהוא קו שמאל, בעת שלא היה לו בינה, דהיינו מטרם שנתיחד עם משיח בן דוד שהוא קו ימין, היה נמשך ממנו חורבן ויבשות בכל. דסבילת כמה מיני יסורין בגין דלא ימות, סובל כל אלו היסורין הנמשכים ממנו, כדי שלא ימות ויתבטל הארת השמאל, אלא ליחדו עם הימין בשעת הכושר, בעת שיתעורר המסך דחירק, ובינתים סבל ממנו. כדי שלא יתבטל הארתו, ונמשך זה עד שנתעורר המסך דחירק

צד) קם רעיא מהימנא, ונשיק ליה, ובריך ליה, ואמר ודאי שליחא דמארך
 אנת לגבן. פתחו תנאין ואמוראין ואמרו, רעיא מהימנא, אנת הוית ידע כל דא,
 ועל ידך היא אתגלייא, אבל בענוה דילך, דאתמר בך (ח) והאיש משה ענו מאד,
 באלין אתרין דאנת מתבייש לאחזקא טיבו לגבך, מני קב"ה לך, ולבוצינא
 קדישא, למהוי בידך ובפומך באלין אתרין. ע"כ ב

צה) (ו) וביום הקים את המשכן. ר' חייא פתח, (ז) פזר נתן לאביונים צדקתו
 עומדת לעד קרנו תרום בכבוד. פזר לאביונים, מאי פזר. כד"א (ח) יש מפזר
 ונוסף עוד. יכול פזר בעלמא, קמ"ל פזר נתן לאביונים, כיון דיהיב למסכני,
 האי פזורא יאות. מאי ונוסף עוד. בכלא. ונוסף עוד בעותרא. ונוסף עוד בחיי.
 צו) האי קרא הכי מבעי ליה, יש מפזר ויוסף עוד, מאי ונוסף. אלא ההוא
 אתר דשרי ביה מיתה, הוא גרים ליה דיתוסף מחיים דלעילא לאוספא ליה.
 אמר רבי יהודה אמר רבי חייא, קרא אסהיד, דכל מאן דיהיב למסכני, אתער
 אילנא דחיי, לאוספא לההיא אילנא דמותא, וכדין אשתכח חיים וחדו לעילא.
 ובר נש דגרים דא, בשעתא דאצטריך ליה, ההוא אילנא דחיי קאים עליה, וההוא
 אילנא דמותא אגין עלוי. ובגין כך ונוסף עוד.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

(ה) (במדבר יב) תוריע לט צ"ט. (ו) פקודי קכו צ"ד. (ז) פזר נתן לאביונים צדקתו עומדת לעד קרנו תרום בכבוד. פזר לאביונים, מאי פזר. כד"א (ח) יש מפזר ונוסף עוד. יכול פזר בעלמא, קמ"ל פזר נתן לאביונים, כיון דיהיב למסכני, האי פזורא יאות. מאי ונוסף עוד. בכלא. ונוסף עוד בעותרא. ונוסף עוד בחיי. צו) האי קרא הכי מבעי ליה, יש מפזר ויוסף עוד, מאי ונוסף. אלא ההוא אתר דשרי ביה מיתה, הוא גרים ליה דיתוסף מחיים דלעילא לאוספא ליה. אמר רבי יהודה אמר רבי חייא, קרא אסהיד, דכל מאן דיהיב למסכני, אתער אילנא דחיי, לאוספא לההיא אילנא דמותא, וכדין אשתכח חיים וחדו לעילא. ובר נש דגרים דא, בשעתא דאצטריך ליה, ההוא אילנא דחיי קאים עליה, וההוא אילנא דמותא אגין עלוי. ובגין כך ונוסף עוד.

קי: תק"ח צט ט"ג ש"י קיא ט"ד של"ט קיב ט"א שכ"א.

וביום הקים את המשכן

הסולם

מאמר

המקומות שאתה מתבייש להחזיק לך טובה,
 הקב"ה מינה אותנו ולמאור הקדוש. דהיינו
 רשב"י, להיות בידך ובפיך באלו המקומות.

(ע"כ רעיא מהימנא)

צה) וביום הקים את המשכן וכו':
 ר' חייא פתח, פזר נתן לאביונים צדקתו
 עומדת לעד קרנו תרום בכבוד. פזר נתן
 לאביונים, שואל, מהו פזר. ומשיב, הוא כמו
 שאתה אומר, יש מפזר ונוסף עוד. ואפשר
 לומר שלכל מפזר הוא כך. לכן משמיענו, פזר
 נתן לאביונים. כיון שנותן פיזור הזה לאביונים,
 ראוי הוא להתברך. מהו ונוסף עוד. היינו
 בכל, ונוסף עוד בעושר, ונוסף עוד בחיים.

צו) האי קרא הכי וכו': שואל, מקרא
 זה, כך היה צריך לומר, יש מפזר ויוסיף
 עוד, מהו ונוסף. ומשיב, אלא מקום הזה
 ששורה בה מיתה, דהיינו המלכות, הוא גורם
 לו שיתוסף בחיים של מעלה, ולהמשיך משם,
 ולהוסיף לו חיים. אמר ר' יהודה אמר ר' חייא,
 המקרא מעיד, שכל מי שנותן צדקה לאביונים,
 מתעורר עץ החיים, שהוא ז"א, להוסיף חיים
 לאילן המות. שהוא המלכות, ואז נמצא חיים
 ושמה

דחירק ואז נכנע השמאל ויחד אותו עם הימין
 ואז יצאו הג"ר המכונים ראש, ואז השיג קו
 השמאל שהוא משיח בן אפרים בחינת הראש
 שלו שהוא בינה, וז"ש, (באות צ"ב) לא
 אמות מסטרא דגבורה, בעת שהיה חסר
 בינה והתחיל מגבורה, כי לא גתיחד עם
 הימין, ואז התפלל שלא ימות. כי אחיה
 מסטרא דבינה, דהיינו בעת שיתיחד עם
 קו הימין ויצאו הג"ר דראש, ויהיה בקו שמאל
 ספירת הבינה. ומ"ש לעיל (באות צ"א), כי
 אחיה מסטרא דשמאלא דהור, היינו משום
 שמדבר ממקום הארת החכמה, שאינה מאירה
 לא בראש ולא בתוך אלא בסוף דהיינו רק
 מטבור ולמטה. וכאן מדבר ממקום מוצאה
 דהארת החכמה, שהוא בראש, ע"כ אומר,
 כי אחיה מסטרא דבינה.

צד) קם רעיא מהימנא וכו': קם
 רעיא מהימנא ונשק אותו וברך אותו, ואמר
 ודאי שליח של אדונך אתה לנו. פתחו תנאים
 ואמוראים ואמרו, רעיא מהימנא, אתה היית
 יודע כל זה, ועל ידך נתגלה, אבל בענוה שלך,
 שנאמר בך, והאיש משה ענו מאד, באלו
 (דפו"י דף קנ"ג ע"ב)

צו) (ט) צדקתו * עומדת לעד. מאי עומדת לעד. עומדת עליה דבר נש, לזמנא ליה קיומא וחיים, ד כמה דאיהו יהיב ליה חיים, ואתער לגבי חייך, הינ יבין ליה. ואינון תרי אילנין ה קיימין עליה לשיזבא ליה, ולאוספא ליה חייך. צח) קרנו תרום בכבוד, ת"ח ו עלמא דאמרן, ההוא קרן תרום. ובמה. בכבוד דלעילא, דהאי ב"נ גרים לחברא לון כחדא, ז ולארקא ברכאן לעילא ותתא.

צט) רבי אבא אמר, בכל זמנא דמשכנא אתקם בעובדיהון דבני נשא, כדין ההוא יומא, יומא דחדווה דכלא, ומשח רבות קדישא אתרק בהנהו בוצינין, ונהרין כלהו. מאן דגרים דא, ה גרים ליה ט דישתזיב בהאי עלמא, ויהא ליה חיים בעלמא דאתי, הה"ד ו צדקה תציל ממות, ו כתיב ו ארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום.

ק) עשה לך שתי חצוצרות כסף וגוי. רבי שמעון פתח, ובלכת החיות ילכו האופנים אצלם ובהנשא החיות מעל הארץ ינשאו האופנים. ובלכת החיות,

חלופי גרסאות

מסורת זוהר

ג מוסיף כד"א צדקתו, ד במאי; כמאן. ה מוסיף יבין ליה וקיימין. ו על מה. ז ולאדלקא. ח מוסיף גרים ליה בההוא עלמא דאתי. ט ישתזיב. י ל"ג וכתיב.

ט) (תהלים קיב) ויגש כ צ"א. י) (משלי יא) וירא נג צ"א ת"ז תס"ט קיט. כ) (שם ד) ב"א רנב צ"א. ל) נח קיר צ"א ח"ג שח: מ) (יחזקאל א) מ ט"ב ש"ד.

הדגלים

הסולם

מאמר

שמחת כל, ושמן משחת קרש הורק בנרות האלו, בספירות המלכות, וכולם מאירים. מי שגרם זה, גרם לעצמו שינצל בעולם הזה, ויהיה לו חיים בעולם הבא. ז"ש וצדקה תציל ממות, וכתוב ואור צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום.

ושמחה למעלה. במלכות, והאדם שגרם זה, ע"י שנתן צדקה, הנה בשעה שצריך, אותו עץ החיים עומד עליו, ואותו אילן המות מגין עליו, ומשום זה, ונוסף עוד.

ק) עשה לך שתי חצוצרות וגוי: ר' שמעון פתח, ובלכת החיות ילכו האופנים אצלם ובהנשא החיות מעל הארץ ינשאו האופנים. ובלכת החיות, בהשפעה של מעלה היו הולכים. ואם תאמר שזה למעלה למעלה, ומשיב לא, למטה. אלא כעין זה הוא לפני ד' פנים, וזה לאחר ד' פנים.

צו) צדקתו עומדת לעד: שואל, מהו עומדת לעד. ומשיב, שהצדקה עומדת על האדם לתת לו קיום וחיים, כמו שהוא נתן לו חיים אל העני, ומתעורר אצלו חיים העליונים, דהיינו בסבתו, כנ"ל בדבור הסמוך. כך נתנים לו חיים, ואלו ב' אילנות, ז"א ומלכות, עומדים עליו להצילו, ולהוסיף לו חיים.

פירוש. הגת"ם דז"א נקראים ד' חיות בד' פנים אריה שור נשר אדם. והם מקבלים מישסו"ת, בסוד תלת נפקי מחד חד בתלת קיימא (כמ"ש לעיל ב"א דף רפ"ז ד"ה תלת) וז"ש, ובלכת החיות בקופירא דלעילא הוו אזלי, דהיינו בהשפעת חו"ב תו"מ דישסו"ת. דאי תימא האי לעילא לעילא, דהיינו למעלה מישסו"ת, אלא מחו"ב תו"מ דאוי' עלאין לאן, אינו כן. לתתא, שמקבלים מלמטה מישסו"ת, כגוונא האי כי כעין זה דאוי' מקמי

צח) קרנו תרום בכבוד, הוא וראה, העולם שאמרנו, שהוא ז"א, נאמר לו, ההוא קרן, שקוא המלכות, תרום, ובמה. בכבוד של מעלה, שהוא הבינה. שע"י הארת הבינה מתרוממת המלכות, משום שאותו האדם, ע"י הצדקה שנתן, גרם לחבר אותם דהיינו ז"א ומלכות, יחד, ולהוריק ברכות למעלה ולמטה.

צט) רבי אבא אמר וכו': ר"א, בכל זמן, שהמשכן הוקם, דהיינו שהמלכות מזדווגת עם ז"א, במעשה בני אדם, או יום ההוא יום (רפ"ו דף קנ"ד ע"א)

ו בקוזפירא דלעילא הוו אזלי. דאי תימא דהאי לעילא לעילא. לאו, לתתא. אלא כגזונא האי מקמי אנפין, והאי לבתר אנפין.
 קא) וזיקא מארבע זיקין, בד' מדורין, כ וד' סטריין, ל בזיוון מ דאתברון
 ס בקולמיטין דאנפין נהירין. נ בגין כך כמראה החיות, דאינון ארבע זויין, דגלין פרישן, ארייה. נשיר. שור. אדום. דכליל כלהו ד' מלאכין דשלטין וכלילן כלא.

חלופי גרסאות

כ ל"ג וד' סטריין. ל ל"ג בזיוון. מ דאתיתון. נ מוסיף בני"כ כעין (נאשיר).

דרך אמת ז) ברשות וכוח העליון. ח) רוח מד' רוחות. ט) בהתלהבות סוהר והידור פנים המאירים.

הדגלים

הסולם

מאמר

שהוציא ד' רוחות בישסות שהם ג' קוין ומלכות. רוח הוה התפשט בד' מדורין, שהם ג"כ ג' קוין ומלכות, כאותו השיעור שז"א הוציא בישסות. ונקראים מדורין, משום שבכל אחד מד' אלו, שורים בו ג' קוין. שה"ס י"ב כנודע. בד' סטריין, שכל מדור בג' קוין שבו, מאיר לצד אחד מד' צדדים דרום צפון מזרח מערב. ונודע שג' קוין אלו שבכל מדור ממשכיכים הארת הג"ר הנקראים פנים מאירים. שמקודם שבא קו אמצעי ויחד ימין ושמאל, היו הפנים דשמאל חשכים. ואחר שבא קו האמצעי והוציא ג' קוין והמלכות, או הם סומכים את הפנים שהיו פנים מאירים. וז"ש בזיוון דאתברון בקולמיטין דאנפין נהירין, שד' מדורין וד' הסטריין הם הזוים הסומכים את הפנים המאירים, כי כל סטר יש לו תכונה מיוחדת, שבצירוף כל תכונות ההם יחד נמצאים הפנים מאירים. בגין כך כמראה החיות דאינון ד' זויין דגלין פרישן ארייה נשר שור אדום, שמשום זה, יש לכל חיה מראה מיוחדת לפי תכונתה. שה"ס ד' הפאות שהדגלים פרושים, בסוד מראה החיות פני אריה פני שור וכו', שבהצטרפם יחד הם ממשכיכים פנים המאירים. וד' חיות אלו, דכליל כלהו ד' מלאכין דשלטין, שהם מיכאל גבריאל אוריאל רפאל, שהם שולטים על ד' מתנות שכינה. באפל שבכל דגל, נבחנת החיה, שהיא המקור שבו"א, ונבחן המלאך הנמשך ממנו. העומד בסוד המרכבה שבמלכות. וגם נבחן הצד המולך שם, אם ימין אם שמאל, וכן אם מזרח או מערב, כמו שיתבאר לפנינו. וכלילן כלא, שאלו ד' המלאכים כוללים כל צבאות השמים. שהם תחת שליטתם.

דגלא

מקמי אנפין, הם מטרם שנעשה בהם ד' פנים אריה שור נשר אדם, כי באו"א אין שם אלא חסד, כי בהם ה' אינו יוצא מאויר. והאי, וזה דישסות, לבתר אנפין, שכבר נתחלקו בהם לד' פנים, שבהם כבר שורש לאריה שור נשר אדם. כי בהם מתגלה החכמה, ויהיה פני אריה חסדים ופני שור חכמה, ופני נשר כלול מחכמה וחסדים, ופני אדם כלול מכל הג'. וע"כ הכרח הוא שהחיות דז"א מקבלים מישסות, שהם למעלה ממנו. בקוזפירא, פירושו בהשפעה לפי הענין.

קא) זיקא מארבע זיקין וכו': רוח מד' רוחות מתלבש בארבע מדורים וד' צדדים, בזוים שנבראו בסומכים של הפנים המאירים. ומשום זה הם כמראה החיות שהם ד' זוית שהדגלים פרושים בהם. הנקראים אריה נשר שור אדם, שכולל כל ד' מלאכים השולטים שהם מיכאל גבריאל אוריאל רפאל. וכולל הכל, שד' מלאכים אלו כוללים כל צבאות השמים. קולמיטין פירושו סומכים. מלשון שומט קלמנטרין שלה (ירושלמי מ"ק ג').

פירושו. אחר שביאר שהחיות נמשכים מישסות, מבאר עתה איך נמשכו. ונודע שתחילה עלה ז"א והכריע בין ב' קוין דישסות, והוציא שם ג' קוין ומלכות המקבלתם, ומתוך זה, שגרם יציאת ג' קוין ומלכות בישסות, זכה גם הוא באותם ג' קוין ומלכות. כי כל שיעור האור שהתחתון גרם לעליון, וזכה בו גם התחתון (כנ"ל ב"א דף רפ"ז ד"ה תלת) וז"ש, זיקא מארבע זיקין, רוח אחד מארבע רוחות שיצאו בישסות, דהיינו קו האמצעי, שהוא ז"א. (דטו"י דף קנ"ד ע"א)

(קב) דגלא קדמאה, משריא מזיינא, ארי"ה. מיכאל, רשים בפרישו. דגלא פרישא לימינא. מזרח שירותא דשמשא, אזיל במטלנוי, בנהירו. תרין ממנן תחות ידיה, יופיאל, צדקיאל. חד ע לאורייתא. וחד, למיהך פ בשוקא.
 (קג) כד אלין נטלין, נטלין כמה משריין מזיינין, מסטרא דימינא, ז וכלא חד. לסטרא שמאלא, שמשא אזיל ונהיר, ומעטר להו. אלף ורבוון ממנן תחותיו. וכלהו בדחילו באימתא בזיע ברתת.

(קד) אריה אושיט ידיה ימינא, כניש לכל חילוי לגביה, תלת מאה ושבעין אלף אריוותא, סוחרניה דהווא ארי"ה, ואיהו בינייהו באמצעיתא.
 (קה) כד געי האי אריה, מזדעזעון רקיעין, וכל חילין ומשריין מזדעזעון, מדחילו דיליה. מהווא קלא, נהר די נור מתלהטא, ונחית באלף וחמש מאה דרגין דגיהנם לתתא, כדין כלהו חייבין דגיהנם מזדעזעון, ומלהטן אשא, וע"ד כתיב, א אריה שאג מי לא יירא.

(קו) געי תניינות, תלת מאה ושבעין אלף אריוותא, כלהו געאן. אושיט ידיה שמאלא, כל מאריהון דדינא לתתא דחלין, ואתכפיין תחות ההוא ידא. והווא ידא פשיט עלייהו, וכלהו תחותיה. כד"א, ידך בעורף אויביך.
 (קז) ארבע גדפין לכל חד וחד, מאשא חוורא. כלהו מלהטין. כל אפין דחזור ושושן ר בחוורתא דהווא אשא שקיעון.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

א (עמוס ג) שמות פ צ"ת. ב (בראשית מט) ויחי קסו צ"א.
 ב דכלא. ע דאורחא; דאורתא. פ מוסף בשוקא דאזיל. ז וכולל; נטל כל חד לסטר שמשא. ק דחזור. ר הי"ג הסולם; כחורתא.

דרך אמת י' כפתור ופרח.

הסולם

הדגלים

מאמר

(קה) כד געי האי וכו': כשאריה ההוא שואג, מזדעזעים הרקיעים, וכל הצבאות והמחנות מזדעזעים מפחדו. מקול ההוא נהר דינור מתלהט ויורד באלף ות"ק מדרגות הגיהנם למטה. או כל הרשעים שבגיהנם מזדעזעים ולוהטים באש. ועל זה כתוב, אריה שאג מי לא יירא.

(קב) דגלא קדמאה וכו': דגל ראשון, מחנה מזוינת, שה"ס יוצאי צבא מן עשרים ומעלה, החיה שלה היא אריה. המלאך, הוא מיכאל רשום בפרישת הדגל הפרוש לצד ימין, והרוח שלה הוא מזרח, שהוא תחילת השמש הולך בנסיעותיו בהארותו. שני ממונים תחת ידו, של מיכאל, יופיאל וצדקיאל. אחד לתורה. ואחד ללכת בשוק.

(קו) געי תניינות תלת וכו': שואג פעם שנית, ש"ע אלף אריות כולם שואגים. האריה מושיט יד שמאלו, כל בעלי הדין למטה יראים ונכנעים תחת יד ההוא, ופושט יד ההוא עליהם, וכולם תחתיו. כמש"א, ידך בעורף אויביך.

(קג) כד אלין נטלין וכו': כשאלו נוסעים, נוסעים כמה מחנות מזוינים מצד ימין, וכולם אחד, שהם תחת הנהגתם של ג' מלאכים הנ"ל. לצד שמאל הולך השמש ומאיר ומעטר אותם, את המחנות. אלף ורבעות ממונים תחתיו, וכולם ביראה באימה בזיע וברתת.

(קז) ארבע גדפין לכל וכו': ארבע כנפים לכל אחד ואחד, מאש לבנה, וכולם לוהטים. כל הפנים של כפתור ופרח שקועים בלבן של אש ההוא.

(קד) אריה אושיט ידיה וכו': האריה הושיט יד ימינו, מקבץ כל צבאיו אצלו, ש"ע אריות מסביב אריה ההוא, והוא ביניהם באמצע.

קח) ארבע אנפין לכל חד וחד לארבע סטרין, כלהו נהירין בחוורא דשמשא. חד לסטר מזרח, נהיר בחדו. וחד לסטר מערב, ^ט דא כניש נהוריה. וחד לסטר צפון, חשוך בלא נהירו, כצלא דשמשא לגבי שמשא. צלא חשוך, שמשא נהיר. בגין דשמשא וצלא, ימינא ושמאלא, ואזלא כחדא. ^ת חשוכן ^א דאזלין עמיה, כל אינון דנטלין זיינא.

קט) וכלהו מימינא ומשמאלא בתלת רישין. רישא חדא דיליה, שבעין וארבע אלף, ושית מאה. ^ב אלין אינון רישא חד. נפקי חילא בימינא, ^ג דאיהו ארים עלייהו. בר כל אינון ממנן דלתתא, תחות אלין. שלטונין אלין על אלין, דרגין תתאין עם עלאין, דלית לון חושבנא.

קי) רישא תניינא, דאזיל ברישא קדמאה, חושבן דיליה חמשין וארבע אלף, וארבע מאה. בר כל * אלין ממנן דתחות לד' סטרין, דלית לון חושבנא. רישא תליתאה, דאזיל בתרייהו, חמשין ושבעה אלף, וארבע מאה. כגוונא דנטיל ימינא, הכי נמיל שמאלא, הכי נמיל מקמייהו, הכי נמיל מבתרייהו. קיא) כיון דנטיל האי קדמאה, והורד המשכן. וכלהו ליוואי אמרי שירתא, מארי דתושבחן כלהו מסטריה. כדין ^ט כי רוח החיה באופנים כתיב.

חלופי גרסאות

מסורת הנהר

^ט דאתכניש. ת חושבן. א אולי; אויל. ב חילין. ג איהו.

ט) (יחזקאל א) ח"ג רכו: ת"ז בהקדמה ת. ז"ח לט ט"ב ש"ב שמ"א שמי"ה מ ט"ב שט"ז שכי"ה ט"ג ש"ג ש"ה.

הדגלים

הסולם

מאמר

ההולך אחריהם, נ"ז אלף וארבע מאות. כעין שנוסע הימין. כן נוסע השמאל וכן מלפנים, וכן מלאחור.

קיא) כיון דנטיל האי וכו': כיון שנוסע זה הראשון, והורד המשכן, וכל הלויים אומרים שירה, וכל בעלי התשבחות הם כולם מצדו, אז, כי רוח החיה באופנים, כתוב, ביאור דגלא קדמאה, שהוא דגל מחנה יהודה. כבר ידעת סוד הנסיעות בכל מקום שהוא, הוא כדי לגלות הארת החכמה בסוד תלת דוכתי, שה"ס ג' קוין. כי אין הארת החכמה מתגלה אלא בזמן הנסיעה (כנ"ל בשלח דף ל"ט ד"ה וג') שז"ס הורדת המשכן ע"י שליטת קו ימין, והקמת המשכן ע"י גילוי קו שמאל, והתלבשותו בחסדים. כי המשכן ה"ס המלכות, שבנינה בסוד חכמה תתאה, וע"כ בשליטת קו ימין בלבדו, והורד המשכן, כי אז בטלה הארת החכמה שבו, ואח"כ בגילוי קו שמאל והתלבשותו בחסדים. שהוא ע"י התכללות הקוין זכ"ז חוזר והוקם המשכן.

קח) ארבע אנפין לכל וכו': ארבעה פנים לכל אחד ואחד לד' צדדים, כולם מאירים בלבן של השמש. אחד לצד מזרח, מאיר בשמחה. ואחד לצד מערב זה מקבץ אורו. ואחד לצד צפון, שהוא חושך בלי אור, כצל השמש כלפי השמש. הצל חושך, השמש מאיר, משום שהשמש והצל הם ימין ושמאל, והולכים יחד. החשכים ההולכים עמו כל אלו נושאים כלי קרב.

קט) וכלהו מימינא ומשמאלא וכו': וכולם מימין ומשמאל הם בג' ראשים, ראש אחד שלו, ע"ד אלף ושש מאות, אלו הם ראש אחד. יוצאים צבאות ביד ימין שהרים עליהם. חוץ מכל אלו הממונים שלמטה, שהם תחת אלו השליטים, אלו על אלו, מדרגות תחתונות עם עליונות שאין להם חשבון.

קי) רישא תניינא וכו': ראש הב' ההולך עם ראש הא' החשבון שלו נ"ד אלף ות'. חוץ מכל אלו הממונים שלמטה, לד' צדדים שאין להם חשבון, ראש השלישי, (דפו"י דף קנ"ד ע"א * דף קנ"ד ע"ב)

מאמר

הסולם

הרגלים

והוא כולל, בחינת שירותא דשמשא ולא ראובן, כי ראובן אינו אלא פרט של המלכות. דהיינו קו ימין ממש שהוא חסד, שאין לו שלמות אלא ע"י תוקפא דשמשא, שאז נכלל בקו שמאל ומקבל ממנו ג"ר. וע"כ נסע אחר יהודה. באפן, שיהודה הוא קו אמצעי בעצם והארתו חסד לבד, ימין בלי שמאל, וע"כ נקרא חסד, אע"פ שהוא במזרח. וראובן הוא קו ימין בעצם, והארתו היא ימין בהתכללות השמאל, ויהודה ה"ס שירותא דשמשא, וע"כ נסע ראשונה. וראובן ה"ס תוקפא דשמשא, וע"כ נסע אחר יהודה, ונדוע שכל דגל מד' דגלים כולל ג' קוין. שע"כ יש ג' שבטים בכל דגל. וע"כ כנגד יששכר וזבולן שבדגל יהודה, יש ב' ממונים תחת מיכאל, וז"ש, תרין ממוני תחות ידיה, יופיאל, צדקיאל. אחד כנגד יששכר ואחד כנגד זבולן. חד לאורייתא, שהוא יופיאל, שהוא כנגד יששכר שעסק בתורה, וחד למיהך בשוקא, שהוא צדקיאל, שכנגד זבולן שהולך בשוק לישא וליתן בסחורה ומפרנס ליששכר. (כנ"ל אות כ"ו).

ומה שאומר, שבשירותא דשמשא משליט הימין על השמאל ורק הימין בלבד מאיר, אין הפירוש שהימין אינו נכלל כלל בשמאל, כי אם לא היה נכלל בשמאל לא היה אלא ו"ק בחסר ג"ר כנדוע. אלא הפירוש הוא, שגם השמאל אינו אלא משמש לבחינת ימין לעטר אותו בג"ר, ומבטל בחינתו עצמו. וז"ש, (באות ק"ג) לפטרא שמאלא שמשא אזיל ונהיר ומעטר להו, שהשמש שה"ס קו האמצעי, אפילו בשירותא דשמשא, הוא הולך לקו שמאל, ומאיר משם לכל המונות שמצד ימין את הארת השמאל כדי לעטר אותם בג"ר, אבל אינו מגלה כלום הארת השמאל עצמו. אלף ורבוון ממנו תחותיו, וע"כ יש שם הארת אלף שהוא חכמה המכונה אלף, והארת רבוון, שה"ס חסדים המכונים רבבות. כלומר שיש בהם ג"ר, אבל ופלהו בדחילו באימתא בויט ברתת, כלומר שאז מפתח הדינים שבקו שמאל שורה עליהם, וע"כ הם נזהרים שלא לקבל מהארתו כלום, אלא רק שיעור המספיק לג"ר בלבד.

וז"ש (באות ק"ד) אריה אושיט ידיה ימינא, דהיינו משליט בחינת הימין על הכל, כניש לכל חילוי לגביה, או מאסף כל צבאיו אצלו. כלומר שאז הוא מגלה שלמות כל המוחין שלו. שהם תלת מאה ושבעין אלף אריוותא פוחרניה דההוא אריה. דהיינו כללות כל המוחין, שהם ג' קוין חב"ד ומלכות

וסוד י"ב שבטים, ה"ס חו"ג תו"מ שבמלכות שכל אחת כוללת ג' קוין, שה"ס י"ב בקר, שהים, שה"ס המלכות, עומד עליהם. ויהודה שה"ס המלך שבי"ב שבטים הוא כולל אותם. ולכאורה היה צריך להיות סדר הנסיעה, שראובן יסע תחילה, שה"ס קו ימין, ודרום. ואח"כ יסע דגל מחנה דן, שה"ס קו שמאל וצפון. ואח"כ יהודה, שה"ס קו אמצעי ומזרח. ולבסוף אפרים, שה"ס מערב דהיינו המלכות המקבלת מג' קוין. אמנם נסיעה זו שבמדבר היתה על דרך המתקון ביותר. ותחילה יצאו כל ג' הקוין וגם נכללו זה בזה בסוד י"ב שבטים, כנ"ל. וכיון שעיקר הפועל לתקון הקוין, הוא קו אמצעי, שבמזרח, ע"כ הוא נסע ראשונה במזרח, אבל הוא נחשב לקו ימין. והטעם הוא, כי יש ב' הכרעות בקו האמצעי. (א) נקרא שירותא דשמשא, דהיינו הכרעה הראשונה של קו האמצעי הנקרא שמש. שאז הוא משליט הקו ימין, והשמאל נכלל ומתבטל בימין כאלו לא היה כלל. (ב) נקרא תוקפא דשמשא, שהוא מיוחד ב' הקוין זב"ז באפן שיהיה גילוי לשניהם הן לחסד והן לחכמה. וז"ס ב' דגלים הראשונים, שתחילה נסע דגל מחנה יהודה במזרח, ואע"פ שמזרח הוא קו האמצעי, אמנם הנסיעה היתה בבחינת שירותא דשמשא, שאז שולט קו ימין ואין שם גילוי לקו שמאל, וע"כ נחשב לקו ימין. ולא שמאל, וע"כ הורד המשכן עם נסיעתו, מחמת שנתבטלה הארת השמאל, שה"ס הארת החכמה שה"ס המשכן.

וזה אמרו (באות ק"ב) דגלא קדמאה משרייתא מזיינא אריה, שדגל מחנה יהודה, שהוא הדגל הראשון ה"ס אריה שהוא חסד וקו ימין, מיכאל, וכן הוא בבחינת מיכאל, שהוא על מחנה שכינה של החסד. והוא רשים בפרישו דגלא פרישא לימינא שהדגל שלו הוא לצד ימין, שהוא חסד. מזרח, אמנם ה"ס קו האמצעי שנקרא מזרח, וע"כ נסיעתו לצד מזרח של המשכן, ומפרש הטעם, למה הוא נבחן לחסד שהוא קו ימין, ואומר, שירותא דשמשא אזיל במטלנוי בנהירו, שהוא בחינת הכרעה של תחילתו של השמש, שהוא קו האמצעי, אשר אז הוא משליט הימין על השמאל כנ"ל וע"כ נחשב לאריה, ולבחינת מלאך מיכאל, שהם סוד קו ימין, ואינו נחשב לקו אמצעי ממש, כי קו אמצעי ממש צריך לכלול ימין ושמאל יחדיו, שה"ס הכרעה ב' שנקרא תוקפא דשמשא כנ"ל. ולפיכך, נסע יהודה בראשונה, שהוא כולל של המלכות,

(דפו"י דף קנ"ד ע"ב)

גֵּעָאן, דהיינו, שכולם קבלו ממנו כח המסך הזה דמפתחא. ואז אוֹשֵׁיט ידוֹה שְׁמַאלָא, שחזר והמשיך האורות דו"ק דג"ר שביד שמאל, שחזרו ונגלו הו"ק דחכמה, ואז כל מאריהון דדינא לתתא דחלין ואתכפיין תחות ההוא ירא, כי הארת החכמה מכניע כל בעלי הדין, שזו"ה, ידך בעורף אויביו, שהארת החכמה שביד שמאל מכניע כל האויבים של הקדושה.

אמנם הג"ר דג"ר, גשארן נעלמים מכת התעוררות המסך דקו האמצעי, כי לא נגלו על ידו אלא ו"ק דג"ר (כנ"ל ב"א דף ט' ד"ה מחלוקת). וז"ש (באות ק"ו) אַרְבַּע גַּרְפִּין לְכָל חַד וְחַד מֵאַשָׁא חוּרְאָא, שכנגד ד' מוחין יצאו ד' כנפים המכסים על ג"ר דג"ר של כל מוח שלא יאיר, ומשום שכת המסך הוה המכסה הג"ר דג"ר, ממשיך כל החסדים, לפיכך הוא נקרא אֲשָׁא חוּרְאָא. בלחו מלחטין, שלוהטים בדינים דמסך, כדי לכסות הג"ר דג"ר. וז"ש, כל אַפְסִין דְחִיּוּר וְשׁוֹשׂוֹן, שהם הפנים השלמים דג"ר דג"ר שבשמאל, המכונים כפתור ופרח. בחוורתא דההיא אֲשָׁא שְׁקִיעָא, שהם נשקעו, ואינם מאירים, מחמת האשא חוורתא שבכת המסך, כנ"ל.

עתה מבאר ההפרש שיש בין אלו ד' סטריין, שהם ג' הקוין ומלכות המקבלתם. ואומר (באות ק"ח) ד' אַנְפִּין לְכָל חַד וְחַד לְאַרְבַּע פְּטָרִין, שהם שיעור ו"ק דג"ר הנקראים פנים, שנשארן בכל ד' סטריין, שהם ג' קוין ומלכות, ואומר, בלחו נְהִירִין בַּחוּרְאָא דְשִׁמְשָׁא, ששיעור הארתם הוא כמו הלבן שבקו האמצעי הנקרא שמש, דהיינו שיעור הארתם הוא חסדים בלבד שנקראים לבן. וההפרש שבהם הוא, חד לְפִטְרָא מִזְרַח נְהִיר בְּחִירָא האחד המאיר במורת, שהוא קו האמצעי, מאיר בכל השלמות בשמחה. וחד לְפִטְרָא מְעַרְבָא, דא כְּנִישׁ נְהִירָה, והאחד המאיר בצד מערב, שהוא מלכות, אין לו אור מעצמו אלא מקבץ האור מכל ג' קוין. וחד לְפִטְרָא צְפוֹן חֲשׁוֹךְ בְּלֹא נְהִירוֹ וְהָאֶחָד מֵהַמְאִיר בְּצַד צְפוֹן, שהוא קו השמאל, הוא חושך בלי אור. אמנם אין חושך זה, פירושו העדר של האור, אלא שהיא מציאות הנברא מן האור, כצלא דְשִׁמְשָׁא לְגַבֵּי שִׁמְשָׁא, כמו הצל של השמש הוא תולדה מאור השמש, ולולא אור השמש לא היה נמצא הצל. כך החושך דקו שמאל הוא תולדה מאור הג"ר דג"ר שהאיר בו, שהיה נמשך ממנו חושך, מחמת חסרון אור החסדים (כנ"ל ב"א דף מ"ז ד"ה נפיק) ואחר כך אע"פ שנסתלקו ממנו הג"ר דג"ר, אינו מאיר

ומלכות המקבלתם. שחב"ד הם ג' מאות אלף, ומלכות רק שבעים אלף, להורות שהיא חסרה ג"ר דחכמה. ואין בה אלא ז"ת. ומאה אלף, ה"ס חכמה וחסדים, אבל מלכות שה"ס חכמה בלבד, נאמר בה ושבעים אלף. וכולם נקראים אריות. להורות שרק שליטת הימין בלבד שם בלי שמאל. וז"ש ואיחו בינייהו באמצעיתא, שבחינת האמצע שה"ס שירותא דשמשא כנ"ל, הוא האריה שבאמצעם של ש"ע אלף אריות. וע"כ כולם פונים לימין בלבד.

אחר שביאר גדר הארתו של דגל מחנה יהודה בדרך הכלל והשלמות, הולך עתה ומפרט סדר הכרעה הנוהג במורת, שהוא קו האמצעי. ונדע שאין קו האמצעי יכול להכריע את קו השמאל להכניע ולהכלל בימין זולת ע"י ב' פעולות. בפעולה א' מעורר כח המסך מבחינת המנעולא, שאז מסתלקים כל אורותיו של קו שמאל, ואח"כ בפעולה ב' גונו בחינת המנעולא ומעורר בחינת המפתחא שבמסך, שעי"ז חוזר קו השמאל להאיר בו"ק דג"ר (כנ"ל פרשת לך דף י"ג ד"ה ונתבאר ע"ש) וז"ש (באות ק"ה) כִּד גַּעֵי הָאִי אַרְיָה מוֹדְעוּעָא רְקִיעָא וְכָל חִילִין וְכוּ', ושגאה זו פירושה פעולה הא' של קו האמצעי, שהיא ההתעוררות של כח המנעולא, שהוא מלכות דמדת הדין הקשה, המסלק לכל האורות, ואז כל הצבאות מדועזעים הן מימין, דהיינו הרקיעין וכל חילין ומשריין וכו'. והן משמאל, אשר מזהירן קלא נהר די נור פּוֹתְלַחְפּוֹא, שנהר דינור הנמשך מן קו השמאל, מתלהט מחמת הדינין דמנעולא, ונחית באלף וחמש מאה דרגין דגיהנם לתתא, כי כח השמאל משמש בקו השמאל, דהיינו בינה שחורה לחכמה, שה"ס אלף, שחכמה נקראת אלף, וגם בחצי השמאלי של הדעת שהוא ת"ק כלומר, חצי אלף, חצי מדרגה. ועתה ירד כח השמאל מכל שליטתו דהיינו מאלף וחצי אלף. וז"ש, ונחית באלף ות"ק דרגין וכו', שהוא ירד מכל מדרגותיו, ונפל בעמקות הגיהנם למטה. וז"ש, כִּדִּין בְּלַחוּ חִיּוּבִין דְגִיהֶנָם מוֹדְעוּעָא וְמַלְהֶטֶן אֲשָׁא, כי נדונים בדינים הקשים של מנעולא. וע"ד כת"ב אַרְיָה שֹׁאֵג מִי לֹא יִירָא. כי שגאה ההיא מחרידה הכל ומפילים ממדרגותיהם.

וז"ש (באות ק"ז) גַּעֵי תְנִינּוֹת, דהיינו שמעורר פעולה ב' הנ"ל (בפ' לך דף י"ג ד"ה ונתבאר) שה"ס התעוררות של המסך דמפתחא, הראוי להמשיך ו"ק דג"ר דשמאל, או תלת מאה ושבעין אלף אריותא בלחו

ק"ב) דגלא תניינא. משרייא מזיינא, נש"ר, אוריאל, דרו"ם. תרי ממנן

הדגלים

הסולם

מאמר

מטעם פגם אלא מכח היחוד הגדול שבשירותא דשמשא. וז"ש, וכלהו ליואי אמרי שירתא, שהיה אומרים שירה בעת הורדה זו הבאה מכח היחוד דשירותא דשמשא. וכן, מארי דתושבחן כלהו, מספריה, היו אומרים שירה. כדון כי רוח החיה באופנים פתיב. כי הארת החסדים השלמה נקראת רוח חיה. כלומר רוח חכמה, כי חכמה נקראת חיה. וכבר ידעת שסוד ד' החיות הם חגת"ם דו"א, וחגת"ם שבנוקבא שד' מלאכים מיכאל גבריאל אוריאל רפאל כלולים בהם נקראים ג"כ חיות, וכל המחנות שד' מלאכים שולטים עליהם נקראים אופנים.

מאמר דגלא תניינא

ק"ב) דגלא תניינא וכו': דגל השני, שהוא דגל מחנה ראובן, הוא מחנה מזוינת, כלומר בסוד יוצאי צבא מבן כ' ומעלה, בבחינת נש"ר, ובשליטת המלאך אוריאל, השולט מבחינת קו אמצעי, ונסיעתו של הדגל הוא לצד דרום, שהוא קו ימין וחסד. ב' ממונים עמו עם אוריאל, שהם שמיאל וחסדיאל. נשר הזה עולה וכל בעלי כנפים לפניו. כמה מחנות עולים מכל הצדדים, כל אחד ואחד בתוקף השמש.

כבר נתבאר, שהן יהודה והן ראובן כלולים מב' בחינות שהם קו אמצעי וקו ימין, אלא ההפרש הוא, שיהודה מעצם בחינתו הוא קו אמצעי, שהוא ת"ת וע"כ נסיעתו במזרח, אלא מבחינת הארתו הוא נבחן לקו ימין שהוא חסד, ובחינת מלאך מיכאל שהוא חסד. שהנ"ל מטעם שיחודו הוא בסוד שירותא דשמשא המשליט חסד על הכל. וראובן הוא מעצם בחינתו קו ימין, וע"כ נסיעתו בדרום, שהוא ימין, וחסד, אלא מבחינת הארתו נבחן להארת קו האמצעי מבחינת תוקפא דשמשא, הנתון גילוי גם לקו שמאל (כנ"ל אות קי"א ד"ה וסוד ע"ש).

וז"ש דגלא תניינא משריא מזיינא נש"ר, שפני נשר ה"ם קו האמצעי, והיינו מבחינת הארתו, וכן המלאך הוא אוריאל, שהוא בחינת קו אמצעי ות"ת. אמנם עצם בחינת ראובן, הוא קו ימין, חסד, וע"כ הוא בדרום, שנוסע בדרום שהוא חסד, וקו ימין, וכמו שיש עם ראובן ב' שבטים שמעון וגד,

כן

מאיר אלא בהתכללותו עם קו ימין שהוא חסדים. וז"ש, צלא חשוך שמשא נהיר, בגין דשמשא וצלא ימינא ושמאלא כי כל עוד שהשמאל אינו נכלל בימין, נמצא השמאל שהוא צל של האור, ובחינת שמאל של האור, כלומר תולדה שלו. ואזלא פחדא, כי במקום שאין אור אין צל. ונודע שאין הארת חכמה שבשמאל מאירה אלא ביחד עם הדינים והעונשים על הרשעים הרוצים להמשיך הג"ר דג"ר (כנ"ל באדרא רבא נשא אות רי"ט) וז"ש, חשוך דאזלין עמיה, אלו החשכים, דהיינו הדינים שאמרנו ההולכים עם קו השמאל, הם כל אינון דנטלין זיינא, שהם הנושאים כלי הזיין להעניש הרשעים הרוצים לינק מג"ר דג"ר. ונתבאר ההפרש מב' הקוין, האמצעי והשמאל, והמלכות, וקו הימין לא נתבאר, כי הוא סוד החסדים שמדבר בו בלי הרף, ואינו צריך ביאור.

אחר שביאר כל הבחינות שבקו האמצעי הכללים והפרטים מבאר עתה סוד ג' השבטים שבדגלא קדמאה, שהם יהודה ויששכר וזבולן. וקוראם ג' ראשים. וז"ש (באות ק"ט) רישא חדא דיליה ע"ד אלף ושית מאה, דהיינו המספר של שבט יהודה המובא בכתוב. נפקי חילא בימינא דאיהו ארים עלייהו, שהצבאות אלו יוצאים בכח הימין שהשליט עליהם, כנ"ל בסוד שירותא דשמשא ע"ש. בר כל אינון ממנן דליתא וכו' דלית לון חושבנא, היינו בחינות הנשים והטף של שבט יהודה, שלא התפקדו עמהם. דישא תניינא וכו' נ"ד אלף וארבע מאה, היינו המספר של שבט יששכר המובא בכתוב. בר כל אלון וכו' היינו הנשים והטף, רישא תליתאה נ"ד אלף וד' מאה, היינו המספר של שבט זבולן שבכתוב.

וז"ש (באות ק"י) כגוינא דנטיל ימינא וכו' כלומר שענין הנסיעה של כל ד' דגלים היתה בדרך אחד על דרך שנתבאר כאן. כיון דנטיל האי קדמאה, והורד המשכון, כי כבר נתבאר לעיל, בתחילת הביאור, שכיון שנסיעת דגלא קדמאה שהוא דגל מחנה יהודה, היתה מבחינת שירותא דשמשא, המשליט חסדים ואינו נתון מקום גילוי להארת חכמה שבשמאל, ע"כ נתבטל הארת המשכון שה"ם חכמה תתאה. שז"ס והורד המשכון, נאמר עם נסיעת דגל הזה. אמנם אין זה (דמו"י דף קנ"ד ע"ב)

בהעלותך

מא

עמיה, שמשׂיא־ל חסדיא־ל. האי נשר סליק, וכל מאריהון דגדפין מקמיה. כמה משריין סלקין בכל סטריין. כל חד וחד בתוקפא דשמשא. קיג) רוחא דרוחא פנימאה נפיק, וההוא רוחא מטי להאי נשר, וסליק אברוי ומכסייא לגופא. כד״א, ה) המבינתך יאבר נץ יפרוש כנפיו לתימן. כגוונא כדוגמא כעין כנשר יעיר קנו האי נשר נץ בהדיה יונה, בהדיה נץ, וכל מארי דגדפין כלהו מצפצפן וחדאן. חד ד מסטרא קמיה, סליק מתתא לעילא. כמה ציפריין נחתין ועאלין, מצפצפן וחדאן, אזלין ושאטין.

חלופי גרסאות

ד סמכא.

מסורת הוהר

ה) (איוב לט).

דגלא תנינא

הסולם

מאמר

אורות גופו. ומה שאומר, רוחא דרוחא פנימאה, הוא משום שיש ב' כחות הממעיטים את קו השמאל, הנקרא מנעולא ומפתחא, כנ״ל בדבור הסמוך, ומדייק לומר שכונתו הוא על רוחא פנימאה, שהוא מפתחא. ולא על החיצון שהוא מנעולא, שאינו עוסק בו כאן. כד״א, המבינתך יאבר נץ יפרוש כנפיו לתימן, כי קו השמאל מכונה נץ, מלשון כי ינצו אנשים, על שם שהוא מתקוטט עם הימין ויש לו עמו מחלוקת. (כנ״ל ב״א דף נ״ז ד״ה וזה) וע״י מיעוט המסך דחירק שבקו אמצעי הוא פורש כנפיו, דהיינו שמכסה אורותיו, לתימן, כדי להכליל בדרום שהוא קו ימין. (כגוונא כדוגמא כעין עד קנו ל״ג, כי איזה גליון הוא שהכניסוהו המעתיקים בפנים).

ו״ש, האי נשר נץ בהדיה יונה, בהדיה נץ, כי נץ ה״ס קו שמאל כנ״ל. ויונה ה״ס המלכות המקבלת משמאל, וע״כ הנשר שהוא קו האמצעי נץ עמהם וממעט הג״ר שלהם בכח המסך דחירק. ואו, וכל מארי דגדפין כלהו מצפצפין וחדאן, כי אינם יכולים לסבול שליטת הנץ, שהוא קו שמאל, המקפאי כל האורות (כנ״ל ב״א דף רמ״ז ד״ה ימא דקאפו), וע״כ הם שמחים לראות איך הנשר קם עליו וממעטו מג״ר, ודוחה שליטתו. ומפרש ענין זה יותר, חד מפטרא קמיה, שהוא קו האמצעי, שהוא בחינת פנים. כי קו ימין הוא בימין וקו שמאל בשמאל וקו אמצעי בפנים והמלכות באחור. סליק מתתא לעילא, שהוא עולה ממטה, ומכריע בין ב' הקוין ימין ושמאל שלמעלה ממנו (כנ״ל תרומה רע״ג ד״ה ונדוד). ואו כל האורות שהיו נקפאים מחמת שליטת השמאל נתכו וקונים כח להאיר למעלה ולמטה וכו'. ו״ש, כמה ציפריין נחתין ועאלין מצפצפן

כן יש בדגל של מעלה עם אוריאל, ב' מלאכים, ו״ש, תריין מומנן עמיה שמשׂיא־ל וחסדיא־ל. והוא מטעם להיותם בסוד י״ב שבטים, שכל אחד מד' דגלים כולל ג', שה״ס י״ב כנ״ל. וכל הצבאות שמבחינת נשר, נקראים בעלי כנפים. ו״ש, וכל מאריהון דגדפין מקמיה. אמנם הם כלולים מכל ד' סטריין שה״ס ג' קוין ומלכות המקבלתם, ו״ש, כמה משריין סלקין בכל סטריין, וכבר נתבאר שע״כ נבחן הארת דגל הזה בבחינת קו אמצעי, משום שהיחוד דקו אמצעי הוא מבחינת תוקפא דשמשא, ו״ש, כל חד וחד בתוקפא דשמשא, שכל אחד מד' סטריין, יצא בכח היחוד הב' של קו האמצעי, הנקרא תוקפא דשמשא, וע״כ יש בו גילוי גם מהארת השמאל. כנ״ל.

קיג) רוחא דרוחא פנימאה וכו': רוח של רוח הפנימי יצא, ורוח ההוא מגיע אל הנשר, והוא מעלה כנפיו ומכסה את הגוף. כש״א, המבינתך יאבר נץ יפרוש כנפיו לתימן. נשר הזה, התקוטט עם היונה, ועם הנץ, וכל בעלי כנפים כולם מצפצפים ושמחים. אחד מצד הפנים עולה ממטה למעלה, כמה צפרים יורדות ונכנסות, מצפצפות ושמות. הולכות ומשוטטות.

פירוש. כבר ידעת שאין השמאל רוצה להתיחד עם הימין מטרם שקו האמצעי ממעט הג״ר שלו ע״י מסך דחירק, וכח הזה נקרא רוח. ו״ש, רוחא, דרוחא פנימאה נפיק, וממעט הג״ר משמאל, ומתוך כך גם קו אמצעי עצמו מתמעט מג״ר. ו״ש, וההוא רוחא מטי להאי נשר וסליק אברוי ומכסייא לגופא, שאותו הרוח הממעט את קו השמאל מגיע ג״כ לנשר עצמו שהוא קו האמצעי וגם הוא מתמעט מג״ר, שזה נבחן שמעלה כנפיו ומכסה (דפו״י דף קנ״ד ע״ב)

קיד) כד נטיל, אושיט גדפא ימינא, כניש לכל חילוי, תלת ה מאה וחמשינ אלף מארי דגדפינ, בתרי ו גופי, נש"ר וארי"ה כחדא. ארים קלא, כלהו אחרנין סלקין ונחתין, מצפצפן מסטרייהו, מכמה דרגין.
 קטו) ג' רישין אינון כחדא, במשריין אלין. וכלהו בחד חושבן. וחושבן דאלין רישין, רישא חדא, ארבעין ושית אלף וחמש מאה. רישא תנינא חמשינ ותשע אלף ותלת מאה. רישא תליתאה, ארבעין וחמש אלפינ, ושית מאה וחמשינ. קטז) מאלין תרי סטריין, נפקי תריין כרוזי, דאזלי מקמי כלהו משריין. כד אלין תרי מכריזי, כל חילין, וכל משריין, חיוון זעירין עם רברבן, כלהו מתכנשי. מאן חמי נטילא דכלהו רקיעין, כולהו נטלין במטולא במשריין, לקמיה דההוא משכנא.

חלופי גרסאות

ה ל"ג מאה. ו ל"ג גופי.

דגלא תנינא

הסולם

מאמר

ואע"פ שמבחינת הנסיעה אין נוסעים עם הנשר. אלא ב' הבחינות אריה ונשר. עכ"ז מבחינת ההכרעה שבו, הוא פועל בכל ד' הבחינות. וז"ש, ארים קלא, דהיינו בעת שמכריע בין הקוין, המכונה הרמת קול. כי קו אמצעי נקרא קול, ומה שעולה למעלה להכריע בין הקוין נבחן להרמה של הקול. ואז, כלהו אחרנין סלקין ונחתין מצפצפן מסטרייהו מכמה דרגין שכל בחינות האחרות, דהיינו גם הנמשכים מן שור ומן אדם, כולם מתפעלים ומקבלים מהארת הנשר מכמה בחינות שבהם, וכל אחד לפי המדרגה שלו כך מקבל ממנו.

קטו) ג' רישין אינון כחדא וכו': ג' ראשים הם יחד, באלו המחנות, כי ג' שבטיס הם במחנה ראובן. וכולם בחשבון מיוחד, והחשבון של אלו ראשים הוא כך, ראש אחד, מ"ו אלף וחמש מאה, שהוא מספר שבט ראובן. ראש השני, נ"ט אלף וג' מאות. שהוא מספר שבט שמעון. ראש הג' מ"ה אלף ושש מאות וחמשים. שהוא מספר שבט גד.

קטז) מאלין תרי סטריין וכו': מאלו ב' הצדדים, שהם נשר ואריה הנ"ל (באות קי"ד) יוצאים ב' כרוזים ההולכים לפני כל המחנות, כשאלו השנים שה"ס ב' חצוצרות, כמ"ש לפנינו. מכריזים, כל הצבאות וכל המחנות, חיות קטנות עם גדולות כולם מתקבצים. מי ראה הנסיעה של כל הרקיעים, שכולם נוסעים במסע במחנות לפני משכן ההוא, שהוא המלכות.

בשעתא

מצפצפן וחדאן אזלין ושאטיין, כי הצפרים, שהם האורות, יצאו מבחינת הקפיאה ויכולים ללכת ולעוף ככל אשר יחפצו. וע"כ הם מצפצפים ושמחים.

קיד) כד נטיל אושיט וכו': כשנוסע, הנשר, הוא מושיט כנף הימין, מקבץ לכל צבאיו, שהם ש"נ אלף בעלי כנפים, כב' גופים של נשר ושל אריה ביחד. מרים קול, כל האחרים עולים ויורדים מצפצפים מן הצד שלהם מכמה מדרגות.

פירוש. כבר ידעת שדגל מהנה ראובן יש בו ב' בחינות, כי מעצם בחינתו הוא ימין, שה"ס אריה, ודרום. ומבחינת הארתו, הוא קו האמצעי, שהוא נשר ומזרח. וז"ש כד נטיל, כשדגל מחנה ראובן, שה"ס נשר מבחינת הארתו. נוסע, אושיט גדפא ימינא, דהיינו שמושיט בחינת הימין שבו, והוא נוסע בדרום בימין. מחמת שהימין הוא עצם בחינתו, ואז, כניש לכל חילוי ש"נ אלף מארי דגדפיין, בתרי גופי נשר ואריה כחדא שכל צבאותיו הם כב' בחינות, שמעצם בחינתם הם אריה וימין, ומבחינת הארתם הם נשר וקו אמצעי, ונבחנים משום זה שמלובשים כב' גופים ביחד. וסוד המספר ש"נ אלף, הוא, כי ג' קוין ה"ס ש', ומלכות נחשבת רק לחצי פרצוף (כנ"ל ב"ב דף קנ"ח ד"ה בארבעין) וע"כ היא חמשים, והארת החכמה שבהם מכונה אלף, וע"כ הם ש"נ אלף.

(דסו"י דף קנ"ד ע"ב)

ק"ז) בשעתא דחד מנייהו, ההוא דאתי מסטרא דאריה, פשיט קלא, בגין דלא יודעזעון כל אינון קלין. כדין מתכנשין כל אינון משריין. בשעתא דאחרא קרי, מתבר קלא ולא פשיט, כל אינון משריין דהאי נשר, כלהו מתכנשו לנטלא במטלנייהו. לקביל אינון, שתי חצוצרות כסף, כגוונא דא כלא לתתא. ת"ח, כד אלין נטלין מה כתיב, ^ז ובלכת החיות ילכו האופנים אצלם, אינון דמתכנשו לגבייהו, כגוונא דרישא אסתכל, הכי נמי כלהו.

ק"ח) דגלא תליתאה. שור. גבריאל. צפון. תרין ממנן עמיה, קפציאל חזקיא"ל. האי שור מסטרא דשמאלא. קרנוי סלקין בין תרין עינוי. רגיו באסתכלותא, עיינין מלהטן כאשא דנור דליק. נגח ורפסא ברגלוי ולא חייס. ק"ט) כד געי האי שור, נפקין מנוקבא דתהומא רבא, כמה חבילי ז שריקין,

חלופי גרסאות

ז טריקין.

מסורת הזוהר

ז (יחוקאל א) לעיל אות ק צ"מ.

דגלא תליתאה

הסולם

מאמר

קרנוי עולים מבין שתי עינוי. כועס בהסתכלות. העינים לזהטים כאש של אש דולק. נוגח ורומס ברגליו ואינו מרחם.

פירוש. אחר שביאר ב' דגלים הראשונים שהם קו אמצעי וקו ימין. מבאר עתה דגל השלישי שהוא קו השמאל שבחיות נקרא פני שור, ובד' מלאכים נקרא גבריאל. ונודע שאחר שקו האמצעי הכריע ויחד קו ימין וקו שמאל זב"ז, לא נשאר בקו שמאל, כי אם אור המלכות, דהיינו הארת החכמה שממטה למעלה, שהוא בחינת ו"ק, (כנ"ל ב"א דף ס' ד"ה מחלוקת) והג"ר נעלמו ממנו. וז"ש, קרנוי סלקין בין תרין עינוי, המלכות נקראת קרו, והחכמה נקראת עינים, ואומר, שמב' עינוי שה"ס החכמה לא עלו יותר מבחינת קרנים שהוא אור המלכות שממטה למעלה. והג"ר שבאור עינים שלו נסתלקו. גם ידעת שאין הארת החכמה שבשמאל מאירה רק עם דינים קשים על ראש הרשעים (כנ"ל באדרא רבה אות ר"ט) וז"ש רגיו באסתכלותא, עיינין מלהטן וכו' דהיינו דינים הקשים המופיעים עם הסתכלות שלו, שה"ס הארת החכמה שבשמאל.

ק"ט) כד געי האי וכו': כששור הזה גועה, יוצאים מנקב של תהום הגדול, כמה גדודים מחבלים, וכולם גועים ומשוטטים לפניו, וחיימה, והתיק שבו כל העונות, תלויים לפניו, כי כל עונות העולם, כולם באים בספר ונכתבים.

פירוש

ק"ז) בשעתא דחד מנייהו וכו': בשעה שאחד מהם, דהיינו אותו הבא מצד האריה, פושט קול, דהיינו שתוקע בחצוצרות תקיעה שהוא קול פשוט, כדי שלא יודעזו כל אלו הקולות שתוקע, אלא קולות פשוטים בלי זעזוע, אז מתאספים כל אלו המחנות, דהיינו בסו"ה, ותקעו בהן ונועדו אלין כל העדה. בשעה שהאחר קורא, דהיינו שתוקע בחצוצרות, בשליטת אותו הבא מצד הנשר, הקול שבור ואינו פשוט, דהיינו שהוא קול תרועה. ואז כל אלו המחנות של נשר הזה, כולם מתאספים לנסוע במסעיהם, דהיינו בסו"ה ותקעתם תרועה ונסעו המחנות וגו'. כנגד אלו השנים, שהם אריה ונשר, הם שתי חצוצרות כסף. כי כעין זה שנוהג למעלה כן הוא הכל למטה. בוא וראה, כשאלו נוסעים מה כתוב, ובלכת החיות ילכו האופנים אצלם, היינו אלו הצבאות המתאספים אל הממונים הם נקראים אופנים. וכמו שהראש מסתכל, דהיינו הממונה, כן מסתכלים כולם. דהיינו הצבאות שמתחתיהם.

מאמר דגלא תליתאה

ק"ח) דגלא תליתאה וכו': דגל השלישי שהוא דגל מחנה דן, הוא פני שור מן החיות, שהוא שמאל. ומד' מלאכים הוא גבריאל, דהיינו מקו שמאל. ונוסע בצד צפון של המשכן, שהוא שמאל. ועם גבריאל יש ב' ממונים, קפציאל חזקיא"ל. כי גבריאל הוא כנגד דן, וב' הממונים הם כנגד אשר ונפתלי המחברים לדגל מחנה דן. שור הזה הוא מצד שמאל. (דפו"י דף קנ"ד ע"ב)

כלהו געאן ושטאן קמיה, וחימתא, ן ואחמתא דכל חובין תלייא קמיה, דהא כל חובי עלמא, כלהו בספרא סליקין וכתיבין. (קכ) שבעה נהרי דאשא נגדין קמיה, כד צחי אזיל לגבי ההוא נהר דינור, ושאיב ליה בגמיעא חדא. וההוא נהר אתמלי ן כדבקדמיתא, ולא כדיב. כל אינון חיילין, שאבין אשא אכלא אשא. ואלמלא דמסטרא דאריה, נפיק חד נהרא דמייא, דמכבין גחלתיהו, לא יכיל עלמא למסבל. (קכא) חשוכא דשמשא תמן אשתכח, לא אשתכח נהירו. כמה גרדיני

חלופי גרסאות

ח ל"ג ואחמתא. ט בקדמיתא. י ל"ג ומכבין.

דגלא תליתאה

הסולם

מאמר

פירוש. כמ"ש לעיל בגעית האריה (באות ק"ה) שגועה מחמת כח המסך דחירק המגיע אליו וממעטו מג"ר כן געית השור, שהוא קו שמאל שבהגיע אליו כח התמעטות ממסך דחירק שבקו האמצעי היא גועה. גם נודע שסוד התהום הוא עלית המלכות והתכללותה בבניה שממעטה מג"ר, שהוא דומה לכח המסך דחירק, (כנ"ל באדרא רבא נשא אות רי"ד) וז"ש, כד געי האי שור, כשמגיע אליו כח המיעוט שבמסך דחירק, נפקין מנוקבא דתהומא רבא כמה הבילי שריקין, שאו יוצאים גדודי הקליפות והמחבלים האחוזים במקום החסרון של מיעוט הזה הנקרא תהומא רבא. געאן ושטאן קמיה, שהמה מתחברים עם הגעיה של השור ומשוטטים לפניו, ואו נמצאים נפתחים בהשור, ב' מיני דינים, א' דינים דשמאל, וב' דינים דמסך דחירק שנתדבקו בו, שב' דינים אלו כוללים כל מיני העונות והקלקולים שבעולם. וז"ש וחימתא ואחמתא וכו' דכל חובי דעלמא, כלהו בספרא סליקין וכתיבין שאו גרונים על העונות של כל העולם, שגרמו ליצאת ב' דינים אלו בקו השמאל, ובחינת הפגמים והקלקולים שנעשו בהארץ קו השמאל, ה"ס הכתיבה של העונות בספר, כי המה מחכים על תשובת התחתונים, שע"י תשובתם יתוקנו דינים הללו. וז"ש בספרא סליקין וכתיבין. (קכ) שבעה נהרי דאשא וכו': שבעה נהרות אש נמשכים לפניו. כשצמא, הולך אל נהר דינור, ושואב אותו בגמיהא אחת, והנהר חוזר ומתמלא כבתחילה, ואינו מכוזב. כלומר שאינו נכחד כוזב, שנפסקים מימיו. כל אלו הצבאות של השור הזה, שהי"ס גבריא, שואבים אש אכלה אש. ולולא שמצד האריה יוצא נהר אחד של מים, שהי"ס אור החסדים, המכבים

גחלתם, לא היה יכול העולם לסבול, הדינים שלחם. פירוש. כי נתבאר בדבור הסמוך שמסוד כח המסך דחירק נתמעטו הג"ר דקו שמאל, ולא נשארו בו אלא ז"ס תחתונות הג"ת נהי"מ חסר ג"ר. וז"ש, שבעה נהרי דאשא נגדין קמיה, דהיינו ז"ס תחתונות, ונקראים נהרי אש, על שם הדינים שבהם כנ"ל. ונודע שבסוד נסיעת הקוין יוצא הארץ החכמה בקו שמאל, ואח"כ מתמעטת, (כנ"ל בשלח ל"ט ד"ה וג') וז"ש, כד צחי, דהיינו בעת שהדינים בוברים בו, או בסוד נסיעת הקוים הוא אזיל לגבי ההוא נהר דינור, שהוא כולו אש דהיינו דינים, ושאיב ליה בגמיעה חדא, דהיינו ע"י הופעת הארץ החכמה שבו, הוא מבטל כל הדינים שבנהר דינור בבת אחת. אמנם תיכף אחר נסיעת הקוים, החכמה חוזרת ונעלמת (כמ"ש שם) וע"כ, וההוא נהר אתמלי כדבקדמיתא, שאחר נסיעת הקוין מתחדשים בו הדינים כבתחילה. ונודע שכל התקון של קו שמאל הוא להתיחד עם קו הימין שהוא חסדים. וז"ש כל אינון חיילין שאבין אשא אכלא אשא, שכל הצבאות שלו מלאים דינים קשים, ואלמלא דמסטרא דאריה נפיק חד נהרא דמייא דמכבין גחלתיהו, דהיינו לולא התחברותו עם הימין שהוא חסדים, לא יכיל עלמא למסבל, לא היה העולם יכול לסבול הדינים שלו, והיה נחרב.

(קכא) חשוכא דשמשא תמן וכו': החשך של השמש, דהיינו הצל, (כנ"ל באות ק"ח, ובסולם באות ק"א) נמצא שם, בקו שמאל, האור נמצא ואינו נמצא. כמה בעלי דין הולכים ומשוטטים בחושך, ונהר ההוא הדולק בצד שמאל, הוא אש שחורה חשכה. ואם תאמר, שאין

פירוש. כמ"ש לעיל בגעית האריה (באות ק"ה) שגועה מחמת כח המסך דחירק המגיע אליו וממעטו מג"ר כן געית השור, שהוא קו שמאל שבהגיע אליו כח התמעטות ממסך דחירק שבקו האמצעי היא גועה. גם נודע שסוד התהום הוא עלית המלכות והתכללותה בבניה שממעטה מג"ר, שהוא דומה לכח המסך דחירק, (כנ"ל באדרא רבא נשא אות רי"ד) וז"ש, כד געי האי שור, כשמגיע אליו כח המיעוט שבמסך דחירק, נפקין מנוקבא דתהומא רבא כמה הבילי שריקין, שאו יוצאים גדודי הקליפות והמחבלים האחוזים במקום החסרון של מיעוט הזה הנקרא תהומא רבא. געאן ושטאן קמיה, שהמה מתחברים עם הגעיה של השור ומשוטטים לפניו, ואו נמצאים נפתחים בהשור, ב' מיני דינים, א' דינים דשמאל, וב' דינים דמסך דחירק שנתדבקו בו, שב' דינים אלו כוללים כל מיני העונות והקלקולים שבעולם. וז"ש וחימתא ואחמתא וכו' דכל חובי דעלמא, כלהו בספרא סליקין וכתיבין שאו גרונים על העונות של כל העולם, שגרמו ליצאת ב' דינים אלו בקו השמאל, ובחינת הפגמים והקלקולים שנעשו בהארץ קו השמאל, ה"ס הכתיבה של העונות בספר, כי המה מחכים על תשובת התחתונים, שע"י תשובתם יתוקנו דינים הללו. וז"ש בספרא סליקין וכתיבין. (קכ) שבעה נהרי דאשא וכו': שבעה נהרות אש נמשכים לפניו. כשצמא, הולך אל נהר דינור, ושואב אותו בגמיהא אחת, והנהר חוזר ומתמלא כבתחילה, ואינו מכוזב. כלומר שאינו נכחד כוזב, שנפסקים מימיו. כל אלו הצבאות של השור הזה, שהי"ס גבריא, שואבים אש אכלה אש. ולולא שמצד האריה יוצא נהר אחד של מים, שהי"ס אור החסדים, המכבים

(דפו"י דף קנ"ד ע"ב)

בהעלותך

מה

נמוסין אזלין ושטאן בחשוכא והוא נהר דדליק בסטרא דא, נורא אוכמא חשוך. ואי תימא, דלא אית אשא חוורא, אשא אוכמא, אשא סומקא, אשא דתרי גווני. לא תימא, דהא ודאי הכי הוא, ועכ"ד לעילא לעילא הכי אשתכח, ומתמן נגיד לאלין תתאי.

קכב) תנינן אורייתא במה אשתכחת. אשא חוורא, ואשא אוכמא על גבי אשא חוורא. בתרי אשי אשתכחת אורייתא. ת"ח, אשא חדא הוא, והאי אתפלג לארבעה. כ מיא חדא * איהו, והאי אתפליג לארבע. רוחא חדא איהו, והאי אתפליג לארבע.

קכג) תלת רישין ג אשתכחו במשריין אלין. חושבן דלהון, רישא חדא שתין ותרי אלף ושבע מאה. רישא ב', ארבעין וחד אלף וחמש מאה. רישא תליתאה, תלת וחמשים אלף וארבע מאה. בר כל אינון דרגין אחרנין דאתפרשן בסטרייהו, ולית לון חושבנא. כלהו דרגין על דרגין. בר כמה גרדיני נמוסין מ דאינון לתתא, חציפין ככלבא, נ נשכין כחמרא, ווי מאן דאשתכח גבייהו, ודינא דלהון בסטרא רביעאה.

חלופי גרסאות

כ חדא מיא. ג אתחברו. מ דאיהו. נ נשקין.

דגלא תליתאה

הסולם

מאמר

ד' סטריין, שהם לבנה ושחורה ואדומה וירוקה. קכב) תנינן אורייתא במה וכו': למדנו התורה העליונה במה היא נמצאת. היא אש לבנה, וכתובה באש שחורה על אש לבנה. ובשתי אשים נמצאת התורה. בוא וראה, אש אחת הוא, דהיינו קו שמאל שנקרא אש, וזו מתחלקת לארבע אשים, להיותו כלול מדי' סטריין כנ"ל. וכן מים אחד הוא שהוא קו ימין הנקרא מים. והוא מתחלק לארבעה שכלול בו ד' סטריין. וכן הרוח, אחד הוא, שהוא קו אמצעי, ומתחלק לארבעה, דהיינו שכלול מכל ד' סטריין. שהם ג' קוין ומלכות המקבלתם.

קכג) תלת רישין אשתכחו וכו': ג' ראשים נמצאים במחנות אלו כנגד ג' שבטיים, שבמחנה דן. החשבון שלהם, הוא, ראש אחד ס"ב אלף וז' מאה, והוא המספר של שבט דן שבכתוב, ראש הב', מ"א אלף וה' מאה. והוא מספר של שבט אשר. ראש הג', נ"ג אלף וד' מאה, והוא מספר של שבט נפתלי, חוץ מאלו מדרגות האחרות המתפרשים בהצד שלהם שאין להם חשבון. דהיינו הנשים והטור של ג' שבטיים אלו שאינם בחשבון האמור. וכולם מדרגות על מדרגות, חוץ מכמה בעלי דין

שאינן כאן אש לבנה אש שחורה אש אדומה אש הכלול מבי' צבעים, דהיינו ירוקה. אל תאמר כן, כי ודאי שכך הוא, שנהר הדולק שחור הוא, ועכ"ז למעלה למעלה, בבינה, נמצא כן, שהאש כלולה מדי' אשים, ומשם נמשך לאלו התחתונים, לפני שור שבז"א, ולמלאך גבריאל שבמלכות, שגם בהם האש של הגבורה כלולה מדי' אשים.

פירושו. החשך של השמש שיש בשמאל, כבר נתבאר (באות קי"א בהסולם) ע"ש. ומ"ש, אשתכח לא אשתכח נהירו, היינו כשקו השמאל מתיחד עם הימין, נמצא בו אור החכמה, וכשאינו מתיחד עם הימין לא נמצא בו אור, אלא חושך. ונתבאר לעיל ששיעור האור המאיר בקו שמאל הוא כשיעורה של המלכות (כנ"ל אות קי"ח). שקרנוי סלקין בין תריין עיניו, ע"ש. וז"ש, והוא נהר דדליק בסטרא דא נורא אוכמא חשוך, דהיינו כשיעור המלכות שהיא אש שחורה וחשכה. אמנם ודאי שקו שמאל כלול מכל ג' קוין והמלכות המקבלתם, וע"כ יש בו ד' אשים, וז"ש ואי תימא וכו', שכמו שקו שמאל שבבינה כלול מכל ד' סטריין כך קו השמאל שבחיות ושבי' מלאכים כלול מכל (דסו"י דף קנ"ד ע"ב י) דף קנ"ה ע"א)

קכד) דגלא רביעאה, אד"ם רפא"ל. מערב. בהדיה אסווא. בסטרא דאדם אתכליל דינא עלאה עליה אתסי. ׀ האי אחיד בקרנוי דשור, כד מבעי לאעלא לון לתהומא רבא. וכפית לון, דלא יוקיד עלמא. בתר דא שריא קול דממה דקה. ׁ הכא מלה בחשאי, לא ס משתמע מלה דהברה כלל. קכה) בסטרא דא, שריא מאן דשריא, סליק מאן דסליק, שמשא אתכניש לאנהרא להאי אתר. בגין כך ותקעתם תרועה, בסטר דרום. אבל הכא, לאו

חלופי גרסאות

ס חד אחיד ; האי חר. ׁ דינא. ס אשתמודע.

דגלא רביעאה

הסולם

מאמר

למעלה. ומפרש דבריו, ואומר, האי אחיד בקרנוי דשור, שהמלכות אוחות בקרנוי דשור, שמדה זו כשהיא בקו שמאל, שהג"ר לא יאירו אלא ממטה למעלה נקראים, קרנוי השור (כנ"ל באות ק"יח ע"ש) ע"כ נבחן שהמלכות אוחו את השור, שהוא קו שמאל, בקרנוי, והיינו רק אחר הפעולה של קו האמצעי שמיצט הקו שמאל במסך דחירק ונחלש ואז נתרצה לקבל מדתה של המלכות שלא יאיר אלא ממטה למעלה (כנ"ל לך י"ג ד"ה ונתבאר) וז"ש, כד מבעי לאעלא לון לתהומא רבא, דהיינו אחר ששלט עליו המסך דחירק, שמיצט לוי"ק בלי ראש, (כמ"ש טס) שזה נבחן שרצה לירד לתהומא רבא, ששם מדת המיעוט דוי"ק בלי ראש, ואחר שהגיע לזה קבל רפואתה של המלכות שלא יאירו הג"ר שלו אלא ממטה למעלה. וכפית לון דלא יוקיד עלמא, שקשרה אותן הקרנים, שלא תאורנה אלא ממטה למעלה, ואז נתרפא מדיניו, שהיו עומדים לשרוף העולם.

דין הנמשכים מקו שמאל, שהם למטה, בקליפות, שהם חצופים ככלב ונושכים כחמור, שהם אינם בכלל המחנות האלו דצד שמאל, אוי מי שנמצא אצלם והדין שלהם הוא בצד הרביעי, שהיא המלכות. כלומר, שהם מקבלים חיותם מן המלכות.

מאמר דגלא רביעאה

קכד) דגלא רביעאה וכו': דגל הרביעי שהוא דגל מחנה אפרים, מבחינות החיות הוא פני אדם, ומד' המלאכים הוא רפאל, והוא נוסע במערב, שכל אלו הם בחינות המלכות. ועמו רפואה. כי בצד אדם, נכלל דין העליון בו, ומתרפא. זה אוחו בקרנוי של השור, כשרוצה להביא אותן לתהום הגדול, וקושר אותן שלא תשרפנה העולם. אחר זה שורה קול דממה דקה. כאן הדבר בחשאי, שלא נשמע דבר הברה כלל.

פירושו. דגל הרביעי הזה ה"ס המלכות, שנקראת אדם ומד' מלאכים שהם מרכבת המלכות הוא המלאך רפאל, וה"ס רוח מערב. ונוודע שבעת שליטת קו שמאל מטרם שנתיחד עם הימין, הוא שורף העולם בדינים שלו ורוצה לבטל את הימין, ואינו יכול להתיחד עם הימין, אלא אחר שמקבל מדתה של המלכות, דהיינו שלא יאיר אלא ממטה למעלה כמדת המלכות (כנ"ל ב"א דף ס' ד"ה מחלוקת) ואז מתיחד עם הימין ומתרפא מדיניו. וז"ש בהדיה אפותא, בסטרא דאדם אתכליל דינא עלאה עליה, אתסי, בסטרא דאדם, פירושו קו שמאל, אשר המלכות הנקראת אדם נמשכת מן הסטר שלו. אתכליל דינא עלאה עליה, היינו הדינים הקשים דשמאל בלי ימין. אתסי, היינו ע"י קבלתו את מדת המלכות, שלא יאיר אלא ממטה (דפו"י דף קנ"ה ע"א)

וז"ש, בתר דא שריא קול דממה דקה, כי הארת ממטה למעלה, נבחנת לקול דממה דקה, הכא מלה בחשאי, לא משתמע מלה דהברה כלל, כי אם ההארה היא ממטה למעלה ואינה נמשכת כלום למטה, נבחן שהוא בחשאי, וקול הברה לא נשמע למטה כלל.

קכה) בסטרא דא שריא וכו': בצד זה, במלכות, שורה מי ששורה, דהיינו החסדים דקו ימין, ועולה מי שעולה, דהיינו הארת החכמה שבקו שמאל, המאירה בדרך עליה ממטה למעלה. השמש, שהוא ז"א, נאסף להאיר למקום הזה, שהוא מלכות. ומשום זה, כתוב, ותקעתם תרועה, בצד דרום. שהוא קו ימין בהארת קו האמצעי כנ"ל. אבל כאן, במלכות, לא זה ולא זה, שאין כאן לא תקיעה ולא תרועה

האי ולא האי. אמאי תרועה. לאכפייא סטר צפון, ובג"כ סטר צפון לאחורא. (כז) ת"ח, שתי חצוצרות, בגין דאינון מסטרי תרי דקאמרי, ממזרח ומדרום. אינהו זמינין לתברא דינין, ולאכפייא לון. וע"ד אינון מכסף. ובג"כ וביום שמחתכם ובמועדיכם וגו', ותקעתם בחצוצרות, סתם, בין לעילא בין לתתא. זכאיין אינון ישראל, דקב"ה בעי ביקריהון, ויהיב לון חולקא עלאה על כל שאר עמין. וקב"ה אשתבח בהו בתושבתייהו, הה"ד (ק) ויאמר לי עבדי אתה ישראל וגו'.

(קכז) (ר) ויהי בנסוע הארון ויאמר משה וגו'. רבי אלעזר אמר, הכא אית לאסתכלא, נ' דאיהי ז מחזרא לאחורא ק הכא בתרי דוכתי, אמאי. ואי תימא נ' כפופה, הא ידיעה נ' כפופה נוקבא. נ' פשוטה, כללא דדכר ונוקבא. והא קכח) ת"ח, נ באשרי יושבי ביתך לא אתמר, בגין דהיא בגלותא. והא אוקימנא באתר דא, ויהי בנסוע הארון. אמאי אתהדר לבתר כגוונא דא ז. אוקמוה חברייא, דכתיב (ש) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל וגו'. אלא מה כתיב לעילא, וארון ברית יי' נוסע לפניהם דרך שלשת ימים לתור להם מנוחה כיון דהוה נטיל ארונא, נו"ן נטיל ר עליה, והא שכינתא על גבי ארונא יתיב.

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

(ק) (ישעיה מט) יתרו סו צ"ה. ר) ויחי קעז צ"ה. ז מנורא. ק אמאי בתרי דוכתא הכא. ר עלאה; עמיה. (ש) (עמוס ה) ויחי קסד צ"ה.

הנונין

הסולם

מאמר

קכז) ויהי בנסוע הארון וגו': רבי אלעזר אמר, כאן יש להסתכל, הנ' שהיא מחזירה פניה לאחור כאן בב' מקומות, דהיינו הנ' העומדת לפני פרשת ויהי בנסוע, ולאחריה, למה. ואם תאמר שרווחת על נ' כפופה, אשר נודע, שנ' כפופה, היא הנוקבא. דהיינו המלכות; ו' פשוטה, היא כלל דכר ונוקבא. שהם ז"א ומלכות, והעמדנו במקום זה, בנ' כפופה, שעליה נאמר, ויהי בנסוע הארון ויאמר משה קומה ה', שעל הנ' כפופה אמר קומה. ותאמר שע"כ נכתבו ב' הנונין ההפוכות, אבל א"כ למה נחזרו שוב פניהם לאחור, כעין זה ז

תרועה. שואל, למה תוקעים תרועה. ומשיב, שהוא סוד כח המסך שבקו האמצעי, המכניע לצד צפון, שהוא קו שמאל, כדי שיתיחד עם הימין, ולא יאיר יותר רק ממטה למעלה, כנ"ל בדבור הסמוך. ומשום זה צד צפון לאחר כל המחנות כמיש מאסף לכל המחנות. שהוא משום שמתתקן ע"י המלכות, כנ"ל בדבור הסמוך, וע"כ דגל מחנה אפרים שהוא המלכות נוסע מקודם לקו שמאל, שהוא מחנה דן. ומחנה דן לאחרונה יסעו.

קכז) ת"ח שתי חצוצרות וכו': בוא וראה, ב' חצוצרות הן, משום שהן מצד השנים שאמרנו, ממזרח שהוא קו אמצעי, ומדרום שהוא קו ימין. והם מוכנים לשבור הדינים ולהכניע אותם, בסוד התרועה, כנ"ל בדבור הסמוך, וע"כ הן מכסף. שהוא חסד. ומשום זה, וביום שמחתכם ובמועדיכם וגו' ותקעתם בחצוצרות, סתם, שהוא בין למעלה, ובין למטה בעולם הזה. אשרי הם ישראל שהקב"ה רצה ביקרם, ונתן להם חלק עליון על כל שאר העמים, והקב"ה משתבח בהם, בתשבחותיהם שמשבחים לו, ז"ש ויאמר לי עבדי אתה ישראל וגו'.

קכח) ת"ח נ' באשרי וכו': בוא וראה, לא נאמר נ' בהא"ב של אשרי יושבי ביתך, משום שהנ' שהיא מלכות היא בגלות. וכך העמידו החברים, שכתוב עליה, נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל וגו'. אלא מה כתוב למעלה, וארון ברית ה' נוסע לפניהם דרך שלשת ימים לתור להם מנוחה, כיון שהארון היה נוסע, היתה הנ' נוסעת עליו, שהיא המלכות, שהרי השכינה יושבה על הארון. בוא וראה אהבת הקב"ה לישראל, שאע"פ שהם

(דפו"י דף קנ"ה ע"א)

ת"ח, חביבותא דקב"ה לגבייהו ^ט דישראל, דהא אע"ג דאינון סטאן מארח מישר, קב"ה לא בעי לשבקא לון, ובכל זמנא אהדר ^ה אנפוי לקבלייהו, דאי לאו הכי לא יקומון בעלמא.

קכט) * ת"ח, ארונא ^ב הוה נטל קמיייהו ארח תלתא יומין, ^ג נ לא הוה מתפרש מניה, ונטיל עמיה. ומגו רחימו דלהון דישראל, אהדר אנפוי ואסתחר ^ז מלגבי ארונא, כהאי איילא דעזלתא, כד איהו אזיל, אהדר אפוי לאתר דנפיק. וע"ד בנסוע הארון, נו"ן ^ה אסחר אנפין לקבלייהו דישראל, וכתפי גופא לגבי ארונא.

קל) וע"ד ^ו כד ארונא הוה נטיל, משה אמר קומה יי, לא תשבוק ^ז לון, אהדר אנפך ^ח לגבן, ^ט כדין נו"ן אתהדר לגבייהו. כגוונא דא ^ז כמאן דמהדר

חלופי גרסאות

ש ל"ג דישראל. ת אפיייהו. א פוק חמי. ב הוה נטיל מקמיייהו. ג נו"ן. ד לגבי. ה אסתחר. ו ל"ג כד ארונא. ז ל"ג לון. ח ל"ג לגבן. ט כד. י כגוונא דא; כגוונא ^ז [דא]. כ מאן דאהדר.

הנונין

הסולם

מאמר

פירושה שהיא בחסרון ג"ר. וקימה, פירושה החזרת הג"ר, שבמלכות ה"ס הארת החכמה. והארון עם הלוחות שבתוכו ה"ס ז"א ומלכות, שלוחות העדות ה"ס ז"א. והארון ה"ס מלכות (כמ"ש להלאה פרשת שלח אות י"ד). ונמצא שמטרם יהי בנסוע הארון, לא היתה המלכות בזווג עם ז"א. מחמת חסרון החכמה, ונדוע שאין גילוי החכמה אלא בשעת הנסיעה. שה"ס נסיעת ג' קוין בתלת דוכתי (כנ"ל בשלח דף ל"ט ד"ה וג') ולפיכך הקדים הנסיעה אל הזווג כנ"ל. וז"ס, ויהי בנסוע הארון ויאמר משה קומה ה' כי אז נגלה הארת החכמה שהקימה ה' מפילתה. ואח"כ אחר שנשלמה הנסיעה וקבלה הארת החכמה, אז אמר משה שזכה ה' וגו' שאז נפסק הארת החכמה, וחזרה להזדווג עם ז"א שה"ס חסדים.

שהם סרו מדרך הישר, אין הקב"ה רוצה לעזוב אותם, ובכל זמן הוא מחזיר פנים אליהם, שאם לא כן, לא היתה להם תקומה בעולם.

קכט) ת"ח ארונא הוה נטיל וכו': בוא וראה. הארון היה נוסע לפנייהם דרך שלשת ימים הנ' שהיא השכינה. לא היתה נפרשת ממנו, ונוסעת עמו. ומתוך אהבתם של ישראל החזיר פניו לישראל, ומסבבת עצמה מן הארון. כאותה אילה הצעירה כשהיא הולכת היא מחזרת פניה אל המקום שיצאה משם. ועל כן, בנסוע הארון, היתה הנ' מחזרת פניה כלפי ישראל וכתפי גופה אל הארון.

וזה אמרו (באות קכ"ח) אלא מה כתיב לעילא, וארון ברית ה' נוסע לפנייהם דרך שלשת ימים לתור להם מנוחה. מנוחה, פירושו זווג ז"א ומלכות. ובכדי להכין המלכות שתהיה ראויה לזווג עם ז"א היה צריך ארון הברית לנסוע דרך ג' ימים, שה"ס ג' קוין בג' דוכתי, שבדרך ג' ימים אלו, קבלה הארת החכמה שה"ס קימה מנפילתה, ואז ראויה למנוחה, שה"ס הזווג. ועד"ו ישראל אינם ראויים לקבל מזווג זו"ן, מטרם שמקבלים הארת החכמה שבמלכות. וז"ש, לתור להם מנוחה, דהיינו כדי שישראל יוכלו לקבל

קל) וע"ד כד ארונא וכו': וע"כ כשהארון היה נוסע, אמר משה קומה ה', היינו, שלא תעזוב אותנו החזיר פניך אצלנו. ואז החזירה הנ' פניה אליהם כעין זה ^ז כמי שמחזיר פניו למי שאוהב אותו. וכשהתחיל הארון לזוז, אז סיבב פניו מישראל והחזיר פניו אל הארון. ולגמרי החזירים.

ביאור המאמר. תחילה מבאר (באות קכ"ח) שנ' כפופה, שה"ס המלכות, הוא בנפילה מטרם הזווג עם ז"א, שאז היא כמו בגלות, שעליה נאמר נפלה לא תוסיף קום וגו'. וע"כ תחילה היא צריכה להקימה מנפילתה. ואח"כ היא יכולה להזדווג עמו. ונפילה, (דפו"י דף קני"ה ע"א)

בהעלותך

ט

אנפיה למאן דרחים, וכד הוה שארי ארונא ל למשרי, כדין אהדר מ נון אנפוי מישראל, ואתהדר לגבי ארונא, ובכלא אתהדר.
קלא) אמר ר' שמעון, אלעזר, בודאי הכי הוא, אבל הכא לא אהדר אנפוי מישראל, דאי הכי בעי נון לאתהפכא מגוונא דאחרא נ עלאה, האי ז מנור מ לאחורא, והאי בארע מישר לגבי ארונא.

חלופי גרסאות

ל מוסיף ישראל [; וישראל] למשרי. מ כ"ג בד"ז ; ובדפו"י א אנפוי. נ דלעילא. ס ל"ג לאחורא.

הסולם

מאמר

הנונין

ו"ש, וע"ד, בנסוע הארון, נון אפחר אנפין לקבליהו דישראל, ובתפי גיפא לגבי ארונא, דהיינו שכותבים ל המחזרת פניה לפרשיות הקודמות שה"ס ישראל, וכתפי גופה לפרשת ויהי בנסוע שהיא הארון, דהיינו ז"א. והיינו מטעם הנ"ל כי בזמן הנסיעה הבא מקבלת חכמה, שהיא פניה, ופנים האלו היא משפעת לישראל. וכיון שז"א היא בבחינת חסדים מכוסים נבחן שאחוריה לז"א, שאחור, יורה שאינה מקבלת ממנו בחינתו. וז"ש, (באות ק"ג) וע"ד, כד ארונא הוה נטיל, משה אמר קומה ה'. שפירושו, לא תשבוך לון אהדר אנפך לגבן, דהיינו שתקבל סוד הקימה, שהיא חכמה, ופנים זה של חכמה תשפיע לישראל, שיזכו אח"כ לקבל מזווג השלם שה"ס מנוחה. וכך הוה שארי ארונא למשרי דהיינו אחר שגמר קבלת ג' הקוין שה"ס הנסיעה ובא בסוד המנוחה, שהיא הזווג עם ז"א, כדין אהדר אנפוי דנון מישראל, דהיינו שהפסיקה השפעת החכמה, ואתהדר לגבי ארונא, דהיינו שקבלה ג"ר דחסדים מז"א, שזה נבחן שנתנה פניה, שה"ס הג"ר לז"א, לבחינת ז"א, שה"ס חסדים, ובכלא אתהדר, ולגמרי חזרה לחסדים דז"א, כי אין גילוי חכמה אלא בשעת נסיעת הקוין, ולאחר הנסיעה, חוזרים לבחינת חסדים לגמרי (כמ"ש לעיל בשלח ל"ט ד"ה וגו' ע"ש). וע"כ נכתבה כאן ל הפוכה שניה, שפניה לפרשת ויהי בנסוע, שהיא ארון הברית, ואחוריה לפרשיות התורה שלאחר ויהי בנסוע, שה"ס ישראל.

סוד המנוחה מזווג זו"ן. וז"ש, אע"ג דאינון סטאן מארע מישר, דהיינו שאינם ראויים לקבל המנוחה מזווג זו"ן, קב"ה לא בעי לשבקא לון, אין הקב"ה עוזב אותם כך, אלא, ובכל זמנא אהדר אנפוי לקבליהו, דהיינו שהמלכות מחזירה פניה אליהם ומאירה להם הארת החכמה להכשירם שיוכלו אח"כ לקבל מסוד המנוחה. וז"ש (באות קכ"ט) ארונא הוה נטל קמיהו ארע תלתא יומין, הנ' לא הוה מתפרש מניה ונטיל עמיה. כי סוד נסיעת ג' קוין הם בז"א, אלא שהמלכות אינה נפרשת מז"א בשעת הנסיעה וגם היא מקבלת ג' קוין אלו, ומגו רחימו דלהון דישראל, אהדר אנפוי, דהיינו שבחינת הארת החכמה שמקבלת, הנקרא פנים, בסוד חכמת אדם תאיר פניו, היא מחזירה פניה אלו לישראל, ומשפעת להם הארת החכמה. ואסתחר מלגבי ארונא, כלומר שמחזירה את עצמה מז"א, שה"ס הלוחות שבארון. כי ז"א הוא בחינת חסדים מכוסים, ובעת שהמלכות מקבלת חכמה, שאינה בחינת ז"א, נבחן שהמלכות מחזירה עצמה ממנו, וז"ש, וכתפי גיפא לגבי ארונא, כלומר שפורשת עצמה מבחינת ז"א, ודומה כמו שמחזירה אלו אחוריה, ומה שאומר במשל האילה, אהדר אנפוי לאתר דנפיק, רומז בזה כי המלכות הנקראת אילה יוצא מקו שמאל, ושם היא שורשה, וע"כ מחזירה פניה לבחינת הארת החכמה שבקו שמאל.

והרמז שבתורה היא, כי פרשת ויהי בנסוע נחשבת לבחינת ארון הברית הנוסע, ואח"כ בא בסוד הזווג שהוא מנוחה, וכותבים לפניה ל הפוכה, שאחוריה לפרשת ויהי בנסוע, ופניה לפרשיות הקודמות, הנבחנו לבחינת ישראל, וכן אחר פרשת ויהי בנסוע כותבים ל הפוכה, שפניה לפרשת ויהי בנסוע, שה"ס ארון הברית, ואחוריה לפרשיות האחרות שלאחריה, הנבחנו לבחינת ישראל.

בסוד אורייתא וישראל חד הוא.
(דפו"י דף קנ"ה ע"א)

קלא) אמר רבי שמעון וכו': אר"ש, אלעזר, בודאי כך הוא, שצריכים להיות כאן ב' נונין הפוכים לפניה ולאחריה. כמו שאמרתי. אבל כאן לאחר ויהי בנסוע, לא החזירה המלכות פניה מישראל, כלומר שלא הפסיקה הנשפעתה מישראל כמו שאמר ר"א, דאם כן, היתה

קלב) אלא ודאי לא אהדר אנפוי מנייהו, ומה עביד בשעתא דשארי ארונא ^ט למשרי. אמר משה ^פ שובה יי, כדין שארי ארונא, ושכינתא קאים בסטרא אחרא, ואנפין לקבלייהו דישראל, ולקבליה דארונא. ^ז וכדין ^ק כלא כליל ^ר לגווה, * (לארונא, ולישראל. אלא דישראל גרמו לבתר, דכתיב ויהי העם כמתאוננים.

קלג) אמר רבי ^ט אלעזר, אנא דאמרן מספרא דרב ייבא סבא, דאמר דבין בהאי גיסא, ובין בהאי גיסא, אתהדר. א"ל, שפיר קאמר, אבל דא ^ת דאמינא, הכי תשכח בספרא דרב המנונא סבא, והכי הוא ודאי. קלד) והמן ^ת כזרע גד הוא. אמר רבי יוסי, לקיימא זרעא וחילין בארעא, כד"א ^ר גד גדוד יגודנו. מה זרעא דגד נטלי חולקיהון בארעא אחרא, כך מן שריא עלייהו דישראל, לבר מארעא קדישא.

חלופי גרסאות

מסורת הוהר

ח"ג קכח : רח. א) (בראשית מט) ויחי רל צ"ה. ע ל"ג למשרי. פ קומה. ז ובג"כ כדין. ק ל"ג כלא. ר לכוונא ; לגוונא. ט אבא ול"ג אנא. ת אמינא.

הנונין

הסולם

מאמר

מישראל, וע"כ אחוריה לישראל, ופניה לארון הברית, לקבל ממנו חסדים. על זה חולק ר"ש, ואמר שבעת המנוחה לא כל שכן שמחזרת פניה לישראל, אלא פנים של חסדים. ועם כל זה כתיבת הנון צריכה להיות הפוכה. שפניה ליהי בנסוע, ואחוריה לשאר פרשיות. אלא מטעם אחר, מטעם שכאן חטאו ישראל בפרשת ויהי העם כמתאוננים. וע"כ החזירה כאן אחוריה לישראל.

היתה הנון הזו הכתובה, צריכה להיות בהיפוך, מכעין נון האחרת העליונה, שה"ס המלכות, כי נון זו מנוזר לאחור אל ישראל, וזו העליונה, שהיא המלכות, היא בדרך יושר עם הארון. כלומר שהיא בזוג עם ז"א. וכיון שהיא בזוג עם ז"א, אז ודאי פניה לישראל. ולא כרבי אלעזר.

קלב) אמר ר' אלעזר וכו' : אר"א אני מה שאמרתי הוא מספרו של רב ייבא סבא שאמר כך, שבין בצד זה ובין בצד זה מחזירה הנון פניה, שלפני ויהי בנסוע מחזירה פניה לישראל, ואחר ויהי בנסוע מחזירה פניה לארון ואחוריה לישראל. אמר לו יפה אמר, שהכתיבה של הנונין צריכה להיות כך, אבל זה שאמרתי שמה שהחזירה אחוריה לישראל אינו מטעם המנוחה אלא מטעם שכתוב אחוריה, ויהי העם כמתאוננים, כך תמצא בספרו של רב המנונא סבא. וכך הוא ודאי.

קלב) אלא ודאי לא וכו' : אלא ודאי הוא שהמלכות לא החזירה פניה מישראל, ומה עשתה בשעה שהתחיל הארון לנוח. אז אמר משה, שובה ה', דהיינו שתפסיק מהארת החכמה ותשוב להארת החסדים דז"א, אז שכן הארון, דהיינו שנה, והשכינה עמדה בצד אחר, דהיינו בצד ימין שהוא חסדים, ומקבלת ג"ר חסדים, שה"ס פנים מז"א, ופניה אלו מחזירה לישראל, וכנגד הארון. כלומר שפניה לארון לקבל ממנו חסדים, ופניה לישראל, להשפיע להם החסדים האלו, שמקבלת מארון הברית. ואז כלולה בתוכה מכל, מן הארון ומן ישראל. אלא אח"כ גרמו ישראל שהמלכות תחזיר אחוריה אליהם, שכתוב, ויהי העם כמתאוננים. ולפיכך כתוב ^ז הפוכה בין ויהי בנסוע לבין פרשת ויהי העם כמתאוננים.

מאמר והמן כזרע גד

קלד) והמן כזרע גד הוא : אמר ר' יוסי כזרע גד, פירושו כמו גדוד, דהיינו לקיים זרע וצבאות בארץ. כמש"א גד גדוד יגודנו. ומה זרע גד לקחו חלקם בארץ אחר, דהיינו בעבר הירדן, כך המן היה שורה על ישראל לחוץ מארץ הקדושה. דהיינו במדבר. ד"א

פירושו. ר"ש אינו חולק על עצם כתיבת הני' ומודה לו שצריכה להיות הפוכה, שפניה לפרשת ויהי בנסוע, ואחוריה לישראל דהיינו לשאר פרשיות שבתורה, אלא שחולק על טעמו, שאמר שבעת המנוחה, מפסקת השפעתה (דפ"י דף קנ"ה ע"א *) דף קנ"ה ע"ב)

בהעלותך

נא

קלה) א ד"א כורע גד הוא. כורעא דגד חוורא, ב ואקפי כד נחית לאוירא, נ ואתבלע בגופא, והא אוקמוה חברייא. ועינו כעין הבדולח, כהוא בדולחא דאיהו חוור, כגוונא ד דימינא ה דלעילא.

קלו) אמר רבי יצחק, מאי שנא ו דאמר משה במלה דא ז לעילא כנוקבא, דכתיב אם ככה את עושה לי, את, אתה מבעי ליה. אלא לאתר דמותא שארי ביה קאמר, והוא אתר דנוקבא איהו. בגין כך אמר הרגני נא הרוג, ודא אילנא דמותא. והא אוקימנא דבאילנא דחיי לא שרייא ביה מותא. וע"ד אתהדר לגבי אילנא דמותא ואמר את, ולא אמר אתה, והכי מבעי ליה.

קלז) מיד ב ויאמר יי אל משה אספה לי שבעים איש וגו'. א"ל קב"ה, את בעי מותא בכל זמנא, ה הרי לך, ואצלת מן הרוח וגו'. ת"ה, דהכא ידע משה דאיהו ימות, ולא ייעול לארעא, דהא אלדד ומידד מלה דא הו אמרי.

קלח) על דא, לא לבעי ליה לאינש, בשעתא דרוגזא שארי ביה, ללטייא גרמיה. דהא כמה קיימי עליה דמקבלי ההיא מלה. בזמנא אחרנא דבעא מיתה, לא קבילו מניה. בגין דכלא לתועלתא דישראל הוה. השתא לאו איהו, אלא מגו רוגזא ודוחקא, ובג"כ קבילו מניה. וע"ד אשתארו לבתר אלדד ומידד, ואמרו דא, דמשה יתכניש, ויהושע ייעול לון לישראל לארעא.

מסורת הזוהר

חלופי גרסאות

ב) ח"ג קנו.

א ל"ג ד"א. ב ואחסי. ג ואתנגריס; ואתגשים; ואגשים; ואתנגיד. ד חוורא דעינא. ה מוסיף דלעילא.

כורע גד הכי לא אקרון בארעא דמצראי אבל לכך מחרשי זריעא כידוע גד הוא כורע גדא חוורא ואתקפיה [; ואקפי] כד נחית מלעילא לתתא. ו משה ול"ג דאמר. ז מוסיף חליש לעילא. ח קארי.

מאמר

הסולם

הרגני נא הרוג

קלה) ד"א כורע גד וכו': פירוש אחר, כורע גד הוא, היינו כמין זרע גד, הנקרא בלע"ז קאלענדער, שהוא לבן ונקפא כשירד לאויר, ונבלע בגוף. וכבר העמידוהו החברים. ועינו כעין הבדולח, היינו כבדולח ההוא שהוא לבן, כעין הימין שלמעלה שהוא חסד המכונה לבן.

מאמר הרגני נא הרוג

קלו) אמר ר' יצחק וכו': אר"י מהו השינוי שאמר משה בדבר זה למעלה כמו אל נוקבא, שכתוב, אם ככה את עושה לי, שאומר לשון נקבה את, הלא אתה היה צריך לומר, ומשיב, אלא למקום שהמות שורה בו אמר, שאתו מקום הוא של הנקבה, דהיינו המלכות, ומשום זה אמר הרגני נא הרוג, שזה אילן המות, וכבר העמדנו שבאילן החיים, שהוא ד"א, אין מות שורה בו, ולא יוכל לומר אליו הרגני נא הרוג, וע"כ החזיר עצמו מאילן החיים, ואמר אל אילן המות, שהוא המלכות, (דפו"י דף קנ"ה ע"ב)

קלז) מיד ויאמר ה' וגו': מיד, ויאמר ה' אל משה אספה לי שבעים איש וגו'. אמר לו הקב"ה, אתה מבקש בכל עת מות, הרי לך, ואצלת מן הרוח וגו', בוא וראה, שכאן ידע ידע משה שהוא ימות ולא יכנס לארץ, כי אלדד ומידד היו מתנבאים דבר זה. (סנהדרין י"ז.)

קלח) על דא לא וכו': ע"כ לא צריך האדם, בעת ששרוי בכעס, לקלל את עצמו. כי כמה מקטרגים עומדים עליו שמקבלים דבר זה, כלומר שקללתו מתקיימת. בזמן אחר שמשה ביקש מיתה, דהיינו במעשה העגל, שאמר, מחני נא מספרך אשר כתבת, לא קבלו ממנו, משום שהיה הכל לתועלת ישראל. עתה לא אמר זה אלא מתוך כעס ודוחק, וע"כ קבלו ממנו. וע"כ נשאר אח"כ אלדד ומידד במחנה, ואמרו זה, שמשה יאסף אל עמו, ויהושע יכניס ישראל לארץ.

ובג"כ

קלט) ובג"כ אתא יהושע לגבי משה, וקני עליה דמשה. ומשה לא אשגח ביקרא דיליה. וע"ד אמר, אדני משה כלאם. ט מאי כלאם. מנע מנהון אינון מלין, כד"א א) ויכלא העם מהביא. ד) ויכלא הגשם מן השמים. מניעותא ממש. ומשה לא בעא. פוק חמי ענוותנותיה דמשה, מה כתיב המקנא אתה לי וגו'. זכאה חולקיה דמשה, דאיהו סליק על כלהו נביאי כ) עלאי. אמר רבי יהודה, כל שאר נביאין לגבי משה, כסיהרא לגבי שמשא.

קמ) רבי אבא הוה יתיב ליליא חד, ולעי באורייתא. והוו עמיה ר' יוסי ור' חזקיה. א"ר יוסי, כמה אינון בני נשא תקיפו לבא, דלא משגחי במלי דההוא עלמא כלום. א"ר אבא, בישא דלבא, דאחידא בכל שייפי גופא, קא עביד לון. פתח ואמר, ה) יש רעה אשר ראיתי תחת השמש ורבה היא על האדם. יש רעה: דא איהי תוקפא בישא דלבא, דבעי לשלטאה במלי דהאי עלמא, ולא אשגח במלי דההוא עלמא מדי.

קמא) אמאי איהי רעה. קרא דבתריה אוכה, דכתיב איש אשר יתן לו האלהים עושר ונכסים וגו'. האי קרא קשיא, כיון דכתיב ואינון חסר לנפשו מכל אשר יתאוה, אמאי ולא ישליטנו האלהים לאכול ממנו, דהא אינו חסר לנפשו כלום. אלא רזא איהו, וכל מלוי דשלמה מלכא, מתלבשן אינון במלין אחרנין, כמלי דאורייתא, דאינון מתלבשן בספורי עלמא.

קמב) ת"ח, אע"ג דבעינן לאסתכלא בלבושא, השתא האי קרא הכי

מסורת הזהר

חלופי גרסאות

א) (שמות לו), ד) (בראשית ח) ויחי מ צ"ג. ה) (קהלת ג).

ט ל"ג מאי כלאם. י ידע. כ דעלמא.

מאמר

הסולם

ולא ישליטנו אלקים לאכול ממנו

קלט) ובג"כ אתא יהושע וכו': ומשום זה בא יהושע אל משה וקנא על משה. ומשה לא השגיח על כבודו. וע"כ אמר יהושע, אדני משה כלאם. מהו כלאם. היינו מנע מהם דברים אלו. שלא יתקיימו. כש"א ויכלא העם מהביא. וכן ויכלא הגשם מן השמים, שפירושו של ויכלא הוא מניעה ממש. ומשה לא רצה. צא וראה ענינות של משה. מה כתוב, המקנא אתה לי וגו'. אשרי חלקו של משה, שהוא עלה על כל נביאים העליונים. אמר רבי יהודה, כל שאר נביאים כלפי משה הם כלבנה כלפי השמש.

קמא) אמאי איהי רעה וכו': שואל, למה הלב רע. ומשיב המקרא שלאחריו מוכיח זה, שכתוב, איש אשר יתן לו האלקים עושר ונכסים וגו'. מקרא זה קשה, כיון שכתוב, ואינון חסר לנפשו מכל אשר יתאוה, למה ולא ישליטנו האלקים לאכול ממנו. הרי אינו חסר לנפשו כלום. ומשיב אלא סוד הוא, וכל דבריו של שלמה המלך הם מתלבשים בדברים אחרים, והם כדברי תורה המתלבשים בספורי עולם הזה.

קמב) ת"ח אע"ג דבעינן וכו': בוא וראה אע"פ שצריכים להסתכל בלבוש שהוא בספורי העולם, כלומר, אע"פ שאין המקרא יוצא מידי פשוטו, מקרא זה עתה כך הוא אומר

קמ) רבי אבא הוה וכו': ר"א היה יושב לילה אחד ועסק בתורה. והיו עמו ר' יוסי ור' חזקיה. אר"י כמה הם בני אדם קשי לב, שאינם משגיחים בדברי עולם ההוא כלום. א"ר אבא, הרע שבלב, האחוז בכל אברי הגוף עושה להם את זה. פתח ואמר, יש רעה אשר

(דפו"י דף קנ"ה ע"ב)

קאמר, דב"נ אזיל בהאי עלמא, ויהיב ליה * קב"ה עותרא, בגין דיזכי ביה לעלמא דאתי, וישתאר לגביה קרן. מאי קרן. ההוא דאיהו קיים, דאיהו אתר לאתצוררא ביה נשמתא. בג"כ בעי לאשארא ז אבתריה להאי קרן, ׀ והאי קרן יקבל ליה, בתר דיפוק מהאי עלמא.

קמג) בגין ׀ דהאי קרן, הוא אילנא ׁ דחיי דההוא עלמא, ולא קיימא בהאי עלמא, אלא ההוא איבא דנפיק מניה, וע"ד איבא דיליה אכיל ב"נ, דזכי ׀ בהאי עלמא, והקרן קיימא ליה לההוא עלמא, למזכי ביה בחיין עלאין דלעילא. קמד) ומאן דסאיב גרמיה, ואתמשך בתר גרמיה, וליתיה חסר לנפשיה ולגרמיה כלום. וההוא אילנא אשתאר, ולא שויה לקבליה בדחילו, ולקבלא ליה לעילא. כדין ולא ישליטנו האלהים לאכל ממנו, ולמזכי בההוא עותרא, ודאי איש אחר יאכלנו, כד"א ׁ יכין וצדיק ילבש. בג"כ, בעי בר נש למזכי, במה דיהיב ליה קב"ה לההוא עלמא, ׁ וכדין אכיל מיניה בהאי עלמא, וישתאר לגביה ההוא קרן לעלמא אחרא, למהוי צרורא בצרורא דחיי. אמר רבי יוסי ודאי. קמה) ׃ תו אמר רבי יוסי, כתיב אם ככה את עושה לי הרגני נא וגו' וכי משה דאיהו ענו מכל בני עלמא, בגין דשאלו מניה ישראל למיכל, מסר גרמיה למיתה, אמאי. א"ר אבא, האי מלה אוליפנא, ורוא עלאה איהו, משה לא אבאיש קמיה, ולא שאל למיתה על דשאלו ישראל.

קמו) ת"ח, משה אתאחד, והוה סליק במה דלא אתאחד נביאה אחרא.

חלופי גרסאות

ז עותריה. ׀ ויקבל ול"ג והאי קרן. ׀ דההוא. ׁ ל"ג דחיי; דהאי ול"ג דחיי דההוא. ׀ להאי ול"ג בהאי עלמא. ׁ ל"ג וכדין. ׃ ל"ג תו אמר ר' יוסי.

מסורת הזוהר

(1) (איוב כו) משפטים פב צ"ק.

הסולם

אחר יאכלנו. כש"א, יכין וצדיק ילבש. משום זה צריך האדם לזכות לעולם ההוא במה שנותן לו הקב"ה, ואז אוכל ממנו בעולם הזה, וקרן ההוא ישאר אצלו לעולם האחר, שיהיה צרור בצרור החיים. א"ר יוסי, ודאי הוא כן. קמה) תו אמר ר' יוסי וכו': עוד אר"י, כתוב, אם ככה את עושה לי הרגני נא הרוג וגו'. שואל, וכי משה שהיה ענו מכל בני העולם, משום ששאלו ממנו ישראל לאכול, מסר עצמו למיתה. למה. א"ר אבא, דבר זה למדתי, וסוד עליון הוא, משה לא חרה לו, ולא שאל למסור עצמו למיתה משום זה ששאלו ממנו ישראל, לאכול בשו.

קמו) ת"ח משה אתאחד וכו': בוא וראה, משה נתאחד למעלה, והיה עולה במה שלא נתאחד נביא אחר, ובשעה שאמר לו הקב"ה למשה, הנני ממסיר לך לחם מן השמים, שמח משה ואמר ודאי עתה, שלימות הזה

מאמר

אומר. שאדם הולך בעולם הזה, והקב"ה נותן לו עושר, כדי שיזכה בו לעולם הבא, וישאר אצלו קרן מכספו. מהו פירות. כסף זההוא שהוא קיים לנצח, שהוא מקום לצרור בו הנשמה. משום זה הוא צריך להשאיר אחריו קרן הזה, וקרן הזה יקבלו אחר שיצא מעולם הזה. קמג) בגין דהאי קרן וכו': משום שקרן הזה הוא עץ החיים של עולם ההוא, שהוא ז"א, ולא נמצא ממנו בעולם הזה רק אותם הפירות שיוצאים ממנו. וע"כ הפירות שלו אוכל האדם, שזכה להם, בעולם הזה, והקרן קיימת לו לעולם ההוא, לזכות בו בחיים עליונים שלמעלה.

קמד) ומאן דסאיב גרמיה וכו': ומי שמטמא עצמו, ונמשך אחר טובת עצמו, ואינו חסר לנפשו וגופו כלום, ואתו האילן, שהוא ז"א, נשאר, ואינו משים אותו לפניו ביראה, ולקבלו למעלה, אז, ולא ישליטנו האלקים לאכל ממנו, ולזכות באותו העושר, ודאי איש (דפו"ד דף קנ"ה ע"ב י) דף קנ"ו ע"א)

ק ובשעתא דא"ל קב"ה למשה, (ט) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים. חדי משה ואמר, ודאי השתא ההוא שלימו בי אשתכח. דהא בגיני אשתכח מן לישראל. כיון דחמא משה דאהדרו לנחתא לדרגא אחרא, ושאלו בשר, ואמרי ונפשנו קצה בלחם הקלוקל. אמר אי הכי הוא, הא דרגא דילי פגים. דהא בגיני ייכלון ישראל מן במדברא, הא אנא פגימא, ואהרן פגים, ונחשון בן עמינדב פגים. קמו) אמר ואם ככה את עושה לי הרגני נא הרוג, דחשיבנא נוקבא ר במיכלא דילה, ואנא נחית מן שמיא ט דאיהו דרגא עלאה, לנחתא לדרגא דנוקבא, ואנא עדיף מן שאר נביאי עלמא, וע"ד אמר ה ואל אראה ברעתי א כמת ודאי לנחתא לדרגא תתאה.

קמח) כדין ויאמר ה' אל משה אספה לי שבעים איש ב מזקני ישראל. ה הא אינון למיתן להו מיכלא אחרא, ולא תהא פגים בדרגא דילך. וע"ד ואצלתי מן הרוח אשר עליך ושמתי עליהם. מ"ט. ז בגין דאינון אתאחדו בסיהרא, ובעי שמשא לאנהרא לה. וע"ד ושמתי עליהם, בגין לאנהרא מן שמשא, כנהורא דסיהרא. ובגיני האי מיכלא דא, לא ה אתיאי על ידא דמשה, בגין דלא יתפגים.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ק מוסיף דהא אחיד צדקה הוה ובשעתא. ר במלכא. ש לארעא את עושה לי לנחתא לאתר דנוקבא ולמפגם

(ז) (שמות טז) ויצא צד צ"א.

לאחרי [; לתרי] ודרגי [; דרגי] אי הכי הרגני נא הרוג אם נא מצאתי חן בעיניך ואל אראה ברעתי רעתי הוא [; רעיתי היא] ודאי לאחודא בדרגא תתאה. ת אחותי רעיתי ול"ג ואל אראה ברעתי. א ל"ג כמת. ב את שאיל אתר דמותא לא תבעי [; מבעין] אתר (דא) דלא תהא פגים בדרגא דילך וע"ד כתיב ואצלתי מן הרוח אשר עליך דכלהו אינון דתמן אתאחדו בסיהרא. ול"ג מן מזקני עד בסיהרא. ג מוסיף אמר ליה הא. ד כיון ; דכיון. ה מוסיף ובגיני האי מיכלא דא לרא [לא] אתיאי.

אספה לי שבעים איש

הסולם

מאמר

ז"א, הנקרא שמים. וע"כ אמר ואל אראה ברעתי. שנחשב למת ודאי לרדת למדרגה תחתונה. כי היורד ממדרגה למדרגה נחשב לו למיתה.

קמח) כדין ויאמר ה' אל וגו': או. ויאמר ה' אל משה אספה לי שבעים איש מזקני ישראל, הרי הם לתת להם מאכל אחר, שאינו מן השמים, שהוא מדרגת משה. ולא תהיה נפגם במדרגה שלך. וע"כ ואצלתי מן הרוח אשר עליך ושמתי עליהם. מהו הטעם, הוא משום שהם נתאחדו בלבנה, שהיא הנוקבא, וצריך השמש. שהוא מדרגת ז"א, ומדרגת משה. להאיר לה. וע"כ ושמתי עליהם, כדי שיאירו מן השמש. שהוא מדרגת משה כאור הלבנה שהוא מן השמש. ומשום זה מאכל זה, בשר, לא בא על יד משה, אלא ע"י שבעים איש, כדי שלא יופגם. שלא יוצרך לרדת ממדרגתו כנ"ל.

הזה תהיה נמצאת בי, כי בזכותי נמצא המן לישראל. כיון שראה משה, שחזרו לרדת למדרגה אחרת ושאלו בשר, ואמרו, ונפשנו קצה בלחם הקלוקל. אמר, אם כן הוא, הרי מדרגתי היא פגומה, שהרי בזכותי יאכלו ישראל מן במדבר, הרי אני פגום ואהרן פגום ונחשון בן עמינדב פגום כי אהרן ונחשון. היו אחוזים בימין ושמאל של משה, (כמ"ש) בזוהר ואתחנן ר"ט ברע"מ בדפוס יש"ן.

קמו) אמר ואם פגה וגו': לפיכך אמר, ואם ככה את עושה לי הרגני נא הרוג, כי נהייתי כנוקבא, שהיא מלכות, בהמאכל שלה. דהיינו בבשר שהם שואלים, ואני יורד מן השמים שהוא מדרגה עליונה דהיינו ז"א, עי"ז שמאסו בלחם מן השמים, לרדת למדרגת הנוקבא, לאכילת בשר, והלא אני מעולה מכל שאר נביאי העולם, כי כל הנביאים נתנבאו בפה, שהיא הנוקבא, ומשה התנבא בזה, שהוא (דפו"י דף קנ"ו ע"א)

בהעלותך

נה

קמט) זכאה חולקא דמשה, דקב"ה בעי ביקריה, עליה כתיב ^ח ישמח אביך ואמך וגו'. ישמח אביך: דא קב"ה. ואמך: דא כנסת ישראל. ותגל יולדתך: דא אימא דמשה דלתתא. קב"ה רחים ליה יתיר מכל נביאי עלמא, בלא, אמצעי כלל. ^ו דכתיב פה אל פה אדבר בו, והא אוקימנא בכמה אתר. קנ) ^ט ויצעק משה אל יי' לאמר אל נא רפא נא לה. הא אוקמוה, והוא רזא דשמא קדישא, מחד סרי אתוון, ולא בעא משה לצלאה יתיר, בגין דעל דידיה למלכא לא בעי * לאטרחא יתיר. ^ז בג"כ קב"ה בעא על יקרא דמשה. ובכל אתר קב"ה בעא על יקריהון דצדיקיא, יתיר על דיליה. ולזמנא דאתי. עתיד קב"ה למתבע עלבונא דישראל ^ח מעמין עכו"ם, ולמחדי לון בחדוותא דציון. דכתיב ^ט ובאו ורננו במרום ציון וגו'. וכדין ^ס ובא לציון גואל וגו'. ברוך יי' לעולם אמן ואמן. ימלוך יי' לעולם אמן ואמן.

חלופי גרסאות

^ו דהא משה אסתלק על כל נביאי עלמא בלא אמצעי כלל כמה דכתיב. ^ז כך; כ"ש. ^ח משאר עמין.

מסורת הזהר

(משלי כג) ב"ב צב צ"א. ^ט ב"א קפח צ"א. (ירמיה לא) ויקהל קסג צ"ג. ^כ (ישעיה נט) ז"ח. ^{גב} ט"ד שני"א.

שמא קדישא מחד סרי אתוון

הסולם

מאמר

אותיות, דהיינו אותם י"א אותיות שיש בהמלות אל נא רפא נא לה. ולא רצה משה להתפלל יותר, משום שעל שלו לא רצה להטריח את המלך יותר, על כן רצה הקב"ה ביקרו של משה. ובכל מקום רוצה הקב"ה בכבודם של הצדיקים יותר משלו. ולעתיד לבא עתיד הקב"ה לתבוע עלבונם של ישראל מעמים עכו"ם ולשמח את ישראל בשמחת ציון. שכתוב, ובאו ורננו במרום ציון וגו'. ואז, ובא לציון גואל וגו'. ברוך ה' לעולם אמן ואמן. ימלוך ה' לעולם אמן ואמן.

פליק פרשת בהעלותך

קמט) זכאה חולקא דמשה וכו'; אשרי חלקו של משה, שהקב"ה רצה ביקרו. עליו כתוב, ישמח אביך ואמך וגו'. ישמח אביך זה הקב"ה, ואמך, זו היא כנסת ישראל, שהיא המלכות. ותגל יולדתך, זו אמו של משה שלמטה. הקב"ה אהב אותו יותר מכל נביאי העולם, שנבואתו היתה בלי אמצעי כלל, שכתוב, פה אל פה אדבר בו. והעמדנו בכמה מקומות.

קנ) ויצעק משה אל וגו'; ויצעק משה אל ה' לאמר אל נא רפא נא לה. כבר העמידהו. והוא סוד שם הקדוש של י"א (דפו"י דף קנ"ו ע"א * דף קנ"ו ע"ב)